

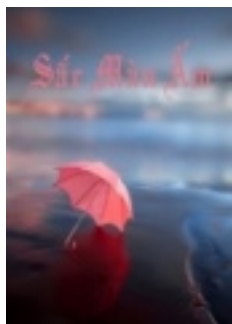
Sắc Màu Âm

Contents

Sắc Màu Âm	2
1. Chương 1: Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4: Chương 4	14
5. Chương 5: Chương 5	18
6. Chương 6: Chương 6	22
7. Chương 7: Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9: Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19: Chương 19	68
20. Chương 20: Chương 20	71
21. Chương 21: Chương 21	75
22. Chương 22	78
23. Chương 23	82
24. Chương 24: Chương 24	86
25. Chương 25	89
26. Chương 26: Chương 26	92
27. Chương 27	96
28. Chương 28	99
29. Chương 29	103
30. Chương 30: Chương 30	107
31. Chương 31: Chương 31	111
32. Chương 32	114
33. Chương 33: Chương 33	119
34. Chương 34	123
35. Chương 35: Chương 35	127
36. Chương 36	131
37. Chương 37	134
38. Chương 38	138
39. Chương 39: Chương 39	141
40. Chương 40	145
41. Chương 41: Chương 41	149

42. Chương 42	153
43. Chương 43	156
44. Chương 44	160
45. Chương 45: Chương 45	164
46. Chương 46: Chương 46	168
47. Chương 47	171
48. Chương 48: Chương 48	174
49. Chương 49	177
50. Chương 50: Chương 50 (18+)	180
51. Chương 51	184
52. Chương 52: Chương 52	187
53. Chương 53	189
54. Chương 54: Chương 54	193
55. Chương 55: Chương 55	196
56. Chương 56	202
57. Chương 57: Chương 57	206
58. Chương 58	211
59. Chương 59	215
60. Chương 60	222
61. Chương 61	226
62. Chương 62: Chương 62	230
63. Chương 63	234
64. Chương 64	238
65. Chương 65	243
66. Chương 66: Chương 66	246
67. Chương 67	250
68. Chương 68	254
69. Chương 69	259
70. Chương 70	263
71. Chương 71: Chương 71	267
72. Chương 72	271
73. Chương 73	276
74. Chương 74	280
75. Chương 75	285
76. Chương 76	290
77. Chương 77	294
78. Chương 78: Ngoại Truyện 1	297
79. Chương 79: Ngoại Truyện 2	301
80. Chương 80: Ngoại Truyện 3	305
81. Chương 81: Ngoại Truyện 4	310
82. Chương 82: Mạch Nha Và Trần Úc	314
83. Chương 83: Mạch Nha Vs Trần Úc (2) Động Tĩnh	318
84. Chương 84: Mạch Nha Vs Trần Úc (3) Kết Hôn	322
85. Chương 85: Mạch Nha Và Trần Úc (bốn) Khoảng Cách	326
86. Chương 86: Hoảng Loạn	330
87. Chương 87: Mạch Nha Và Trần Úc	334
88. Chương 88: Giản Đông Dục Và Trình Nam (thượng)	339
89. Chương 89: Ngoại Truyện Nhỏ	343

Sắc Màu Âm

Giới thiệu

Truyện Sắc Màu Ấm là một truyện khá hấp dẫn và thú vị, truyện đưa người đọc đến một không gian

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-mau-am>

1. Chương 1: Chương 1

Một giờ sáng, đêm hè.

Trong căn phòng sáng ngời xinh đẹp, khói thuốc mờ mờ, miệng Thiệu Khâm nhả từng vòng khói lượn lờ, gương mặt anh lạnh lùng, an nhàn yên tĩnh ngồi đó, trên bàn mặt chược còn lại ba người, hiển nhiên là không giống trạng thái như anh, mặt ai cũng mệt mỏi, không màng nói chuyện.

Ván bài đến vòng thứ 4, Hà Tịch Thành ngồi phía đối diện bỗng nhiên “bốp” một tiếng đẩy ngã dây bài trước mặt, tươi cười “Toàn màu, lần này còn không thu được cả vốn lẫn lời sao, chơi chết mấy tên khốn các cậu.”

Hai người còn lại trên ghẹo khinh thường “Ngồi cả đêm rút cuộc thấy cậu tươi tỉnh được một trận, ngoài ra cậu luôn luôn ủ rũ.”

Hà Tịch Thành nói cả giận “Bớt nói nhảm đi, chung tiền, chung tiền.”

Lông mày rậm của Thiệu Khâm nhíu lại, ngón tay thon dài vừa mới chạm vào ví tiền, di động trong túi liền vang lên, tay anh lập tức thay đổi vị trí, chuyển qua lấy di động.

Hình như người bên đầu dây bên kia hốt hoảng, giọng nói run run, âm lượng làm cho người khác sợ hãi, 3 người trong phòng đều có thể nghe rõ “Thiệu lão đại, anh mau đến đây đi, Trí thiếu đã xảy ra chuyện.”

Thiệu Khâm không kịp hỏi kỹ là xảy ra chuyện gì, mắt anh cũng trở nên lạnh lẽo, anh lấy áo khoác treo trên lưng ghế, đứng dậy, bài mặt chược trên bàn bị vạt áo quét ngã rơi xuống.

Hà Tịch Thành yên lặng hút thuốc, ánh mắt chuyển động theo động tác của anh “Lại đi giải quyết hậu quả?”

Thiệu Khâm nhíu mày, không lên tiếng, chỉ là động tác mặc áo hơi thô lỗ, đầy bức bối, ai cũng nhìn thấy được sự thiếu kiên nhẫn và nóng nảy của anh.

“Đi trước đây.”

Vừa dứt câu, Thiệu Khâm đi ra ngoài cũng không quay đầu lại, bọn Hà Tịch Thành nhìn bóng lưng cao ngất kiêu căng của anh, khẽ lắc đầu “Cái tính không chịu thua của Thiệu lão nhị, sớm muộn cũng ép Thiệu Khâm nổi nóng.”

Quả thật Thiệu Khâm đã nổi nóng, đối với đứa em họ không chịu thua ai này, nhẫn nại của anh đã nhanh chóng đến cực hạn. Nếu không phải vì nể tình bác hai và mặt mũi của Thiệu Gia, anh ước gì có thể trực tiếp ném thẳng nhóc kia vào tù.

Thiệu Khâm chạy xe như đua đến quán bar của Thiệu Trí, khó khăn lắm xe mới ngừng ổn định, nhìn thấy Hắc Tam hay đi theo Thiệu Trí đứng đón “Đại ca, anh đã tới, mau vào xem, lần này thật xảy ra tai nạn chết người rồi.”

Thiệu Khâm nhú mào, cuộc sống nhiều năm trong quân đội, khiến anh cảm thấy xấu hổ khi đối diện với bộ dáng của kẻ nhát gan sợ phiền phức trước mặt, không kiên nhẫn nói “Nói rõ ra.”

Hắc Tam sốt ruột, vội hoảng sợ vừa dẫn đường, vừa còn phải lớn tiếng can ngăn những phụ nữ muốn bỏ nhào vào người Thiệu Khâm “Đêm nay Trí thiếu uống thuốc, cũng không biết là ai cho anh ta, hơi qua liều.”

Thiệu Khâm biết thuốc trong miệng cậu ta là đã xảy ra chuyện gì, chỉ là đơn giản uống thuốc kích thích quá liều, không đến mức phải kêu anh đến, xác định chắc chắn là bọn họ đã gây ra chuyện lớn rồi.

Gương mặt Thiệu Khâm vẫn lạnh lùng nhìn cậu ta “Chơi đến xảy ra chuyện?”

Hắc Tam khúm núm “Thần trí Trí thiếu không tỉnh táo, làm bị thương một cô gái, đã đưa đi bệnh viện rồi.”

Thiệu Khâm nheo lại, đôi mắt sắc bén trừng cậu ta “Mẹ kiếp, có thể nói xong 1 lần không? Cuối cùng là xảy ra chuyện gì rồi?”

“... Bấy giờ Trí thiếu lại muốn chặn một nữ phục vụ để giải tỏa, nhưng cô gái kia không biết sao lại như thế, liều chết chống cự, sau đó, sau đó đâm vài nhát dao làm cho Trí thiếu bị thương, cũng không nguy hiểm đến tính mạng.” Cậu ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nói chuyện lắp ba lắp bắp, lo sợ Thiệu Khâm nổi nóng “Tụi em không biết nên xử lý cô gái đó như thế nào, Trí thiếu lại không tỉnh lại, đành phải gọi điện thoại cho anh đến đây.”

“Được rồi.” Thiệu Khâm kéo kéo caravat, thở hắt “Mẹ kiếp, chỉ biết đem chuyện rắc rối cho tôi.”

Hắc Tam giật giật khóe miệng phẫn nộ, cố gắng đè nén cảm xúc lại.

Lúc Thiệu Khiêm bước vào, không khí trong phòng còn vương vài mùi vị, mùi máu tanh sền sệt, mùi rượu nực nồng, còn nồng nặc mùi kích thích giao hợp của nam nữ.

Cảm thấy chán ghét, Thiệu Khâm đá văng chai rượu dưới chân ra “Người đâu?”

“Ở đằng kia.” Cậu ta hoảng loạn chỉ chỉ vào góc phòng.

Thiệu Khâm nhìn thấy trên ghế sofa rộng rãi có một hình dáng nho nhỏ, ánh sáng mờ tối, chỉ có thể nhìn thấy quần áo không chỉnh tề, một nửa gương mặt và mái tóc đen rối tung.

Thiệu Khâm không đi qua, càng không liếc nhìn thêm cái nào, anh lạnh lùng thu hồi tầm mắt, sau đó trầm ngâm vài giây, đưa ra quyết định “Báo cảnh sát.”

Hắc Tam và cô gái đang lạnh run cùng nhau ngẩng đầu hoảng sợ, Hắc Tam nói khó tin “Báo, báo cảnh sát? Trí thiếu hẳn đã uống thuốc rồi, trước đó lại làm một cô gái bị thương...”

Thiệu Khâm từ từ xoay người, ánh mắt lợi hại làm cho người ta có cảm giác bị ép bức rất mạnh “Cậu cũng biết Thiệu Trí không tỉnh táo.”

Hắc Tam cười ngượng ngùng “Lão đại, anh xem, Trí thiếu hẳn luôn tôn kính anh nhất, anh cũng không thể...”

“Không thể như thế nào?” Thiệu Khâm cười lạnh, liếc nhìn cậu ta bằng nửa con mắt, lịch sử đầy rẫy chuyện xấu của Thiệu Trí anh đã quen rồi, bây giờ càng chơi càng quá, huống chi bây giờ là thời kỳ mấu chốt của anh, nếu Thiệu Trí là quậy ra chuyện phiền phức, liên lụy đến anh là tiêu.

Thiệu Khâm lạnh lùng lặp lại “Báo đi, để cảnh sát xử lý”

Không cho phép phản đối, anh nói xong quay người định đi, ai ngờ còn chưa bước được nửa phòng, ổng quần thẳng thối đã bị một sức lực nhỏ bé túm chặt lấy.

Thiệu Khâm từ từ cúi đầu, lọt vào tầm mắt, là một gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không còn chút máu.

“Đừng báo cảnh sát, không thể... báo cảnh sát.” Tiếng nói nhỏ xíu, nói ra lời khẩn cầu, nhưng trong giọng nói và ánh mắt không hề có chút gì thỏa hiệp.

Thiệu Khâm im lặng nhìn đôi mắt đỏ, vén quần lên, lạnh lẽo căn dặn Hắc Tam “Làm theo lời tôi nói.”

Hoàn toàn chẳng quan tâm đến cô gái, bàn tay cô nắm lấy ống quần anh không hề rời ra, dường như còn dùng nhiều sức hơn. Thiệu Khâm nhẫn nại cúi đầu “Cô là người bị thương, có tội hay không, không phải tôi định, cảnh sát sẽ cho câu trả lời thỏa đáng.”

Thiệu Khâm đứng ngược sáng, thân hình cao lớn chặn lại mảnh sáng, trong phòng vốn đã u tối, anh nhìn không rõ hình dáng cô gái bên chân, chỉ mơ hồ chú ý tới đôi môi màu đỏ chói mắt của cô.

Mái tóc dài của cô rối tung hỗn độn không chịu được, gò má bị che lại chỉ chừa một đôi mắt đen ẩn dưới mái tóc, quần áo lao động trên người càng lam lũ rách nát, thậm chí còn xấu hổ lộ ra đôi ngực tròn khiêu gợi đang phập phồng, cô hoàn toàn chưa tỉnh táo lại.

Một đôi mắt âm thầm gắt gao nhìn chằm chằm Thiệu Khâm, cô nói “Cảnh sát chỉ biết tin tưởng Thiệu Trí.”

Một câu nói ngắn ngủn, Thiệu Khâm lại nghe thấy trong đó có phần nghiêng nể, nghiêng lợi.

Anh nổi lên hứng thú dạt dào, ngồi xổm xuống – đánh giá tỉ mỉ cô gái trước mặt, không thể không nói thẳng nhóc Thiệu Trí này trời sinh trong lòng toàn sắc dục, cho dù thần trí không tỉnh táo cũng biết tìm được một món thượng đẳng.

Tuy rằng mái tóc dài rối loạn của cô như cỏ dại che khuất gần hết khuôn mặt, nhưng với dáng người và làn da này, cô gái trước mặt này quả thật kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông.

Thiệu Khâm vươn ngón tay lạnh lẽo, nâng chiếc cằm gầy của cô lên, cười nhạt “Rất cảm phần đây, nó đã làm gì cô, cùng lắm chỉ sờ soạng vài cái, nhưng mà cô lại ra tay rất ác độc đó.”

Toàn thân cô run lên, không biết là vì sợ hãi hay là vì sự đụng chạm của anh, cô hất mạnh tay Thiệu Khâm ra, trừng mắt nhìn anh quật cường.

Thiệu Khâm không có tâm tình muốn đùa với cô, nghiêm túc gần từng chữ “Nếu làm sai, sẽ phải trả giá thật nhiều, cô yên tâm, Thiệu Trí cũng như vậy.”

“Tôi bảo đảm, cảnh sát sẽ không thiên vị bất cứ ai.” Anh thản nhiên đứng dậy, không hề chú ý đến cô gái trên đất nữa, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho sở trưởng.

Vừa mới tìm ra số điện thoại, chợt di động bị cướp mất, Thiệu Khâm nhìn trong tay trống không, từ từ nheo mắt lại, nhìn về cô gái bên cạnh đang run rẩy. Cô gái này rõ ràng sợ muốn chết nhưng vẫn muốn khiêu chiến sự chịu đựng của anh.

Hai tay Thiệu Khâm bỏ vào túi, yên lặng nhìn cô.

Cô nắm lấy điện thoại thở dốc không ngừng, đứng cách Thiệu Khâm mấy bước “Anh bảo đảm thì được gì, tôi không thể đến cục cảnh sát.”

Hắc Tam đứng bên cạnh nhin không được nữa, quát lên tức giận “Mẹ kiếp, cô muốn chết à.”

Thiệu Khâm giơ tay lên ngăn cản cậu ta, tiếp tục nhìn cô “Vậy cô nói cho tôi biết, món nợ cô gây thương tích cho Thiệu Trí, tính thế nào?”

Môi cô mấp máy, sắc mặt càng khó coi thêm, trong mắt ẩn chứa cuồng phong bão táp, nhưng miệng vẫn yên lặng không lên tiếng.

Thiệu Khâm buông tay ra “Xem ra, không có phương pháp tốt để giải quyết rồi.”

Khi anh đứng dậy chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên cô mở miệng ngăn cản “Tôi bồi thường, tiền thuốc thang, phí thiệt hại tinh thần, cái gì cũng được, nhưng... Tôi không thể đến cục cảnh sát, tôi, nhà tôi có người cần phải chăm sóc...”

Thiệu Khâm quay đầu lại nhìn cô, gương mặt không biểu cảm “Không liên quan đến tôi.”

Đột nhiên cô ngẩng đầu, trong mắt đầy khiếp sợ và tức giận, và hơi có chút tuyệt vọng.

Thiệu Khâm nương theo ánh đèn mờ ảo ở hành lang, thản nhiên liếc nhìn cô, sau đó thong thả cất bước khỏi phòng.

Hắc Tam đi theo sát phía sau, sai người khóa cửa phòng lại, cậu ta hỏi “Đại ca, báo cảnh sát thật à?”

Thiệu Khâm quay lưng về phía cậu, dường như đang nghĩ ngợi gì đó.

Tình tình Thiệu lão đại từ đó đến giờ khó mà đoán được, tâm tính thất thường, cậu ta sụp mi mắt ngoan ngoãn đứng phía sau anh, không dám thở mạnh.

Bỗng nhiên Thiệu Khâm quay người lại, ánh mắt phức tạp nhìn vào cánh cửa “Cậu vào xem tình hình của Thiệu Trí trước, cô gái này giao cho tôi.”

“Dạ?” Cậu ta chần chờ, nhưng không dám cãi lại “Dạ, nếu Trí thiếu hỏi tới –”

“Hỏi tới?” Khóe miệng Thiệu Khâm nhếch lên, gương mặt vốn cau có cũng hơi tươi tỉnh lên “Hắc Tam, thuốc của Thiệu Trí là ai đưa?”

Hắc Tam hoảng sợ, liền cười nịnh “Chuyện này, em không biết.”

Thiệu Khâm không cười nữa, bỗng giọng nói cũng lạnh lẽo hơn “Nói với Thiệu Trí, sau này đừng tìm cô gái đó gây phiền phức.”

Hắc Tam hoảng sợ lần nữa, thậm chí nuốt nước miếng, chẳng lẽ Thiệu lão đại vừa mất cô gái kia rồi sao? Không phải chứ, Thiệu lão đại không giống người cợt nhả như vậy –

Ánh mắt u tối của Thiệu Khâm bỗng nhiên liếc qua, Hắc Tam rụt cổ lại, cam đoan “Dạ dạ, em biết rồi.”

Hắc Tam dẫn theo vài tên lính của Thiệu Trí đi khỏi, Thiệu Khâm nhìn bóng dáng bọn họ từ từ xa dần, bước đến cửa phòng, anh do dự giơ tay lên, mở cánh cửa màu đỏ thẫm ra lần nữa.

Dường như cô không ngờ anh lại xông vào đây, bỗng dưng nắm chặt đồ trong lòng bàn tay, nhìn anh đầy đề phòng.

Thiệu Khâm cẩn thận đánh giá khuôn mặt dơ dáy bẩn thỉu của cô, gương mặt dưới mái tóc rối, tay anh run run bật công tắc đèn trên tường, trong phòng bỗng chốc sáng ngời chói mắt.

Cô giơ tay lên ngăn tầm mắt mình, lông mày nhỏ chau lại thật sâu.

Chợt Thiệu Khâm nhìn thấy rõ khuôn mặt và thân hình của cô, trái tim đập kịch liệt, dè dặt nói ra “Giản Tang Du?”

2. Chương 2

Giản Tang Du, Thiệu Khâm thật sắp không nhớ rõ diện mạo thật sự của cô ra sao. Trong những năm tháng niên thiếu của một chàng trai, ai cũng có bí mật khiến mình khó ngủ giữa đêm khuya.

Mà chuyện bí mật của anh, chính là Giản Tang Du.

Giản Tang Du là rung động đầu đời của Thiệu Khâm, thậm chí giữa hai người có một bí mật xấu hổ và xúc động, lúc đó Giản Tang Du xinh đẹp giống như hoa Hải Đường nở rộ trong đêm.

Nhưng những năm tháng đó, Thiệu Khâm chỉ lơ mơ nhớ diện mạo của cô, đã không còn nhớ rõ từng cử chỉ, từng cái nhăn mặt, nụ cười rạng rỡ của cô nữa.

Giản Tang Du nghe được có người gọi tên mình, chần chờ ngẩng đầu lên, từ từ vén mái tóc dài che trước mặt lên, nghi hoặc nhìn Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm nhìn rõ mặt của cô, cho dù có chút vết thương sưng đỏ, vẫn là xinh đẹp động lòng người, khóe miệng anh phát ra một tiếng cười nhẹ: “Giản Tang Du, em không nhận ra anh hả?”

Sắc mặt Giản Tang Du đang mơ màng bỗng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh nhạt lại thêm một chút căm phẫn, cô nhìn vào mắt của Thiệu Khâm, làm cho anh không hiểu nổi những phức tạp này là do đâu.

Thiệu Khâm ngẩn người, nhưng cũng không muốn tiếp tục tìm hiểu nữa, anh bước từng bước đến gần, cố gắng không đụng vào bên gò má bị sưng đỏ của cô: “Bị Thiệu Trí đánh hả ——”

Vẻ mặt Giản Tang Du không thay đổi, chặn tay anh lại, đốt ngón tay nổi rõ, khó khăn dừng ở giữa không trung. Giản Tang Du không màng đến sự ngạc nhiên trong mắt anh, bình thần trả lời không chút lay động: “Không sao, bị thương ngoài da thôi.”

Thiệu Khâm nhớ, lúc trước Giản Tang Du không lạnh nhạt như thế này, lúc đó Giản Tang Du thật là đáng yêu.

Anh đứng trước sô pha, rất gần Giản Tang Du, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ lông mi của Giản Tang Du cong cong giống như hai cây quạt nhỏ.

Thiệu Khâm nhớ lại tình cảm chết non kia, trong khoảnh khắc dường như bắt đầu chộn rộn. Anh đè nén tâm tư trong lòng, nói dịu dàng: “Thật xin lỗi, lúc này không nhận ra em.”

Giản Tang Du nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt, trong vài phút ngẩn ngui, từ một người máu lạnh, anh lại đổi thành một người nhiệt tình, giống như đeo một chiếc mặt nạ có thể tháo bỏ dễ dàng. Chỉ có người của nhà họ Thiệu mới am hiểu điều này nhất.

Giản Tang Du cúi đầu không nhìn anh nữa, từ từ vuốt bên bị mặt đau của mình, nói : “Bây giờ anh làm cảnh sát sao?”

Thiệu Khâm cười cười, ngồi xuống bên cạnh cô. Anh mới vừa ngồi xuống, Giản Tang Du nhanh chóng ngồi xa anh một chút, quan sát mọi hành động của anh.

Thiệu Khâm kinh ngạc: “Em làm sao vậy? Chúng ta là bạn học mà, mấy năm không gặp, em cũng không cần trở thành người xa lạ như vậy chứ?”

Giản Tang Du như đang suy nghĩ điều gì đó lại liếc nhìn anh một cái.

Thiệu Khâm nói: “Anh hiểu rõ chuyện này là không đúng, lúc này anh nói bắt em đến cảnh sát, nhưng thật ra là muốn cho em một bài học mà thôi, anh sẽ không làm gì tổn hại đến em cả, cảnh sát sẽ phán xét em vì tự vệ mà đã thương người thôi, thật không có việc gì mà.”

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du, hơi mỉm cười, nói: “Nhưng mà bây giờ anh đổi ý rồi, bạn học cũ đã lâu không gặp, vừa gặp lại đã bắt em vào đồn cảnh sát thì thật không đúng rồi.”

Giản Tang Du cười lạnh trong lòng, vẻ mặt khách khí: “Cám ơn.”

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du dốc lòng phòng bị anh, cho rằng chỉ vì chuyện năm xưa giữa hai người đã trôi qua quá lâu, vì vậy mới chủ động trò chuyện với cô, nhưng Giản Tang Du chỉ thỉnh thoảng đáp lời, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nhìn anh lần nào, điều này làm cho Thiệu Khâm cảm thấy vô cùng bất lực.

Cuối cùng anh im lặng, nhìn chăm chú vào Giản Tang Du không hề lên tiếng.

Giản Tang Du thấy ánh mắt nóng bỏng của Thiệu Khâm, toàn thân như bị ngàn con rắn độc bò qua, tê dại cứng ngắc, quần áo trên người cô mỏng đến nỗi có thể xé rách ra bất kỳ lúc nào, cả cúc áo cũng không biết bay đi đâu mất, quần áo trước sau cũng không lành lặn cho lắm.

Áo lót đã bị lộ ra bên ngoài, bộ ngực trắng nõn từ từ phàm phồng theo hô hấp.

Giản Tang Du cầm váy, cắn chặt môi dưới: “Em có thể đi rồi chứ?”

Dường như Thiệu Khâm thở dài, Giản Tang Du nghe được tiếng ma sát của quần áo, trong mắt cô nhanh chóng xuất hiện một chiếc áo vest màu đen, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại đụng vào đôi mắt đen láy của Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm nhìn cô sâu sắc: “Mặc vào đi.”

Giản Tang Du cũng không nói thêm lời nào nữa, dù rất chán ghét người của Thiệu gia, nhưng cô vẫn là không thể mặc quần áo không ngay ngắn như vậy ra ngoài, vì vậy đưa tay cầm lấy, không quên nói câu: “Cám ơn.”

Thiệu Khâm nhìn chăm chú vào cô, áo vest to lớn, che lại đường cong quyến rũ của cô, đôi chân thon dài mảnh khảnh, nhìn qua cũng rất cảm động.

Giản Tang Du ngẩng đầu, thấy được dự vọng trong mắt Thiệu Khâm không cách nào che giấu, ánh mắt như vậy. Làm cô cảm thấy thật ghê tởm và sợ hãi, đột nhiên cô đứng lên, khắc chế cảm xúc sôi trào không ngừng trong lòng: “Em đi trước.”

Thuộc khâm cũng đứng lên, thân hình cao lớn chắn trước cô: “Anh tiễn em.”

Giản Tang Du liền cự tuyệt: “Không cần, tự em có thể đi!”

Về mặt Thiệu Khâm không hề thay đổi nhìn cô, rất nhiều ký ức thời niên thiếu mơ hồ cũ kỹ dần dần thức tỉnh, chuyện về Giản Tang Du cũng bất động sống động hơn một chút.

“Em sợ anh sao?”

Giọng anh vang lên, thật sự nghe không ra vui hay buồn, nhưng là trong lời nói của Thiệu Khâm, Giản Tang Du làm sao không hiểu được cảm xúc mãnh liệt này chứ. Cũng khó trách, người của Thiệu gia làm sao có thể chịu được người khác cự tuyệt và coi thường chứ? Cô ngẩng đầu lên, từ từ chống lại đôi mắt đen nhánh của anh: “Chúng ta cũng không thân thiết lắm, em không muốn làm phiền anh.”

Thiệu Khâm nhếch mày lên: “Nếu như anh cảm thấy không phiền thì sao?”

Sự chán ghét của Giản Tang Du, nhanh chóng liền bị cô thay bằng vẻ mặt bình tĩnh, cô cười nói: “Vậy làm phiền anh.”

Giản Tang Du lướt qua anh đi lên phía trước, nụ cười trên mặt trong nháy mắt hầu như biến mất không còn dấu vết.

Thân hình thon thả, dáng lưng cao ngạo, trong phút chốc, Thiệu Khâm nhớ lại vô số những chuyện liên quan đến Giản Tang Du, trí nhớ như thủy triều dâng lên, tâm tình của anh hơi sục sôi, lại có chút kích động, rất khó diễn tả ra được.

Giản Tang Du lời nói thật, xem ra là quá ít ỏi, liên hô hút cũng nhẹ mấy không thể ngửi nổi. Hai người ngồi ở trong xe, không Giản hẹp một cách tĩnh lặng, Thiệu Khâm còn tưởng rằng chỉ có mỗi anh ở trong xe thôi.

Anh nói chuyện: “Làm sao em lại vào hộp đêm để làm việc này?”

Những lời này khi được Thiệu Khâm hỏi ra không thỏa đáng một chút nào, làm tổn thương lòng tự ái của cô, nhưng Thiệu Khâm vẫn không chú ý tới điểm này, Anh là người có trí giớ không được tốt cho lắm, thì bên cạnh giản Tang Du lại là một học sinh ưu tú của lớp, lớp 12 có thể thi vào Đại học C. Nhưng có lần anh nghe lời cha mình sớm thi vào trường quân sự, ba tháng sau thi tốt nghiệp trung học anh cũng không kịp tham gia, dĩ nhiên là không rõ mọi chuyện xảy ra trong ba tháng sau này.

Giản Tang Du mở mắt, thẳng tắp nhìn chăm chú vào phía trước: “Không có trình độ học vấn, muốn làm ra tiền nuôi gia đình, nơi nào có tiền lương, có thăng chức tự nhiên tôi cũng không ngại mà làm.”

Thiệu Khâm kinh ngạc nhìn nàng một chút: “. Em không vào đại học sao?”

Giản Tang Du trầm mặc mấy giây, thanh âm rất nhẹ: “Không có.”

Thiệu Khâm cực kỳ kinh ngạc, giản Tang Du gia cảnh không coi là gia đình giàu có gì, nhưng cha mẹ người làm ăn bình thường, trong nhà cũng xem là tốt, không cần luân lạc đến nỗi không nuôi nổi con gái mình ăn học chứ.

“Em thực sự đã xảy ra chuyện gì?” Thiệu Khâm không suy nghĩ nhiều liền trực tiếp hỏi ra lời, anh là người như vậy, từ trước đến giờ luôn tự chủ mà không để ý cảm xúc của người xung quanh.

“Trước mặt quẹo phải đi.” Giản Tang Du lại muốn sớm lựa chọn kết thúc cái đề tài này. Bên trong xe lại không Giản lâm vào trầm mặc, Thiệu Khâm nhìn theo Giản Tang Du chỉ đường, sau đó rẽ vào một khu ở nội thành cũ. Nơi này phòng ốc rộng đại khái có từ hai mươi năm trước rồi, bề ngoài xem ra có chút loang lổ cũ kỹ, nhưng chung quanh rất náo nhiệt, đã trẻ thể này cũng không có thiếu quán nhỏ buôn bán ở đây.

Thiệu Khâm nhìn đường xá, xe rất khó đi về phía trước, vì vậy nghiêng đầu hỏi Giản Tang Du: “Kế tiếp đi như thế nào vậy?”

“Anh đừng ở ven đường là được rồi.” Giản Tang Du liền tháo dây an toàn, cô thật không muốn cùng Thiệu Khâm nán lại cùng nhau thêm một giây phút nào cả.

Thiệu Khâm trầm mặc xuống, cùng liền ở ven đường dừng xe, nhưng lúc Giản Tang Du thì anh cũng cùng đi xuống. Giản Tang Du đứng ở bên cạnh xe, không rõ theo dõi hẳn.

“Anh tiến em vào trong, hiện tại trời đã khuya rồi.” Thiệu Khâm vẫn kiên trì, chính anh cũng không hiểu vì sao anh lại tỏ ra cố chấp như vậy, như là Giản Tang Du càng kháng cự, anh càng muốn đến gần.

“Con đường này tôi mỗi ngày đều đi qua, rất an không cần phiền anh.” Giản Tang Du cắn môi một cái, ngón tay nắm chặt trên người áo khoác, “Cái áo này. Cho tôi địa chỉ, tôi giặt sạch sẽ gửi lại cho anh.”

Thiệu Khâm đứng trong ánh đèn đường chiếu sáng ấm áp, âm thanh cười khê: “Em thật muốn như vậy cự người ngoài ngàn dặm sao? Anh nhớ trước kia chúng ta ——”

“Thiệu Khâm!” Giản Tang Du lớn tiếng cắt lời anh, sắc mặt khó coi tới cực điểm, thấy Thiệu Khâm ý vị sâu xa ánh mắt cúi xuống, “Anh muốn đi thì đi thôi.”

Thuộc khâm khoe miệng nâng lên một tia cười thoả mãn, hai tay nhét vào túi chậm rãi nâng gót chân đi lên.

Thiệu Khâm liền chú ý tới, chung cư mà Giản Tang Du ở đã trải qua nhiều năm rồi, trở nên thật cũ kỹ, lúc anh và Giản Tang Du vào cửa chính, bảo vệ ở cửa thậm chí ngay cả khoe mắt cũng không buồn gờ lên. Bên trong đèn đường cách một đoạn mới có một cái chiếu sáng kế tiếp, độ chiếu sáng yếu ớt đến đáng thương.

Thiệu Khâm đi bên cạnh Giản Tang Du, lộ ra một cánh tay rắn chắc, thỉnh thoảng sẽ chạm đến cái áo khoác trên người Giản Tang Du, rõ ràng là quần áo đã được che phủ, nhưng cũng có thể khiến Thiệu Khâm trong ngực dấy lên một cỗ ngọn lửa cực nóng.

“Trong những năm nay em sống có tốt không?” Thiệu Khâm cũng không biết thế nào, chợt cứ như vậy mà hỏi, có chút bình thường nhưng là câu mà anh muốn hỏi nhất.

Giản Tang Du như cũ là không có nhìn anh, hạ mí mắt nhìn đường dưới chân: “Ừ, tạm được.”

Cô không muốn nhiều lời, nhưng Thiệu Khâm lại nghĩ muốn biết nhiều hơn một chút, trong ký ức của anh Giản Tang Du sẽ không lạnh nhạt như bây giờ, chính xác mà nói không nên đối xử với anh một cách lạnh nhạt như vậy, bọn họ.

Đi ngang qua một khu thảm thực vật, nhìn bóng cây đung đưa, Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du xuất hiện sự lo sợ, thật chặt siết quả đấm, xuyên thấu qua ánh trăng lạnh lạnh có thể nhìn trên mặt cô hoàn toàn là vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận, thời khắc đó như đang phòng bị một cái gì đó đáng sợ hoặc đột nhiên quái vật công kích.

Dù sao vẫn là nữ nhân ——

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du như vậy sinh ra một chút cảm giác thân cận, nhìn cô lo lắng giống như một con thỏ nhỏ đang bị hoảng sợ, Thiệu Khâm cơ hồ là bản năng trời dậy, nội tâm vẫn luôn kêu gào, vươn tay đem nữ nhân bên cạnh đặt ngay tại một khóa trống kiện ngô đồng thượng.

“A!” Giản Tang Du hét lên một tiếng, không có chương pháp gì bắt đầu giãy giụa, long lanh ánh mắt, con ngươi kịch liệt co rút nhanh, da vốn đã trắng nay càng thêm biến sắc đến mức làm cho người khác cảm thấy thật thương tiếc.

Thuộc khâm có thể cảm nhận được dưới bàn tay thân thể run rẩy phức độ, anh ngừng mắt nhìn này đen bóng mắt nhân, bên trong sợ hãi cùng khiếp đảm, bị anh nhất nhất bị bắt được.

Một khắc kia anh chợt cũng có chút khản trương, nhịp tim chợt loạn, giống như lại trở về thời niên thiếu, trước mắt, cô ấy vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp.

Anh dịu dàng đặt tay lên gương mặt của nàng, áp chế đến nỗi làm cho cô mất khống chế tay chân, lòng bàn tay run rẩy vuốt ve cánh môi của Giản Tang Du: “Giản Tang Du. Còn nhớ rõ nụ hôn kia sao?”

Giản Tang Du ít nói vô cùng, hơi thở nhỏ đến nỗi dường như cũng không nghe được. Hai người ngồi ở trong xe, không gian nhỏ tĩnh lặng yên ắng, Thiệu Khâm còn tưởng rằng chỉ có mỗi anh ở trong xe thôi.

Anh không có chuyện gì, đành hỏi: “Tại sao em lại làm việc ở hộp đêm?”

Câu này hỏi ra không phù hợp chút nào, tình nghi là có thể làm tổn thương lòng tự ái của cô, nhưng Thiệu Khâm vẫn không chú ý tới điểm này. Trong trí nhớ có hạn của anh, Giản Tang Du là một học sinh ưu tú nhất lớp, thậm chí năm lớp 12 cô có thể được tuyển thẳng vào đại học C. Nhưng sau đó anh nghe lời cha mình vào quân đội, kỳ thi tốt nghiệp trung học ba tháng sau anh cũng không tham gia, đương nhiên cũng không biết được chuyện gì đã xảy ra sau đó.

Giản Tang Du mở mắt, nhìn thẳng về phía trước: “Không có trình độ học vấn, muốn làm ra tiền nuôi gia đình, ở đâu trả lương, thăng chức thì làm thôi.”

Thiệu Khâm kinh ngạc nhìn cô một chút: “. Em không vào đại học sao?”

Giản Tang Du trầm mặc mấy giây, cất giọng rất nhẹ: “Không có.”

Thiệu Khâm cực kỳ kinh ngạc, gia đình Giản Tang Du không gọi là giàu có gì, nhưng cha mẹ vẫn là người làm ăn bình thường, trong nhà cũng khá, không suy tàn đến mức để cô phải đi kiếm tiền nuôi gia đình chứ.

“Thật sự đã có chuyện gì xảy ra với em?” Thiệu Khâm hỏi thẳng không suy nghĩ nhiều, anh là người quen tự đại như vậy từ trước đến giờ rồi.

“Trước mặt quẹo phải.” Giản Tang Du muốn nhanh kết thúc đề tài này.

Không gian bên trong xe lại lâm vào tình trạng yên tĩnh, Thiệu Khâm nhìn theo Giản Tang Du chỉ đường, sau đó rẽ vào một khu cũ kỹ ở nội thành. Nhà ở đây chắc là đã hơn hai mươi năm, bề ngoài thấy hơi loang lổ cũ kỹ, nhưng xung quanh rất náo nhiệt, đã trễ thế này cũng còn những quán buôn bán nhỏ ở đây.

Thiệu Khâm nhìn đường xá, xe rất khó đi vào, vì vậy nghiêng đầu hỏi Giản Tang Du: “Kế tiếp đi như thế nào vậy?”

“Anh dừng ở ven đường là được rồi.” Giản Tang Du liền tháo dây an toàn, cô thật không muốn nán lại với Thiệu Khâm thêm một giây phút nào cả.

Thiệu Khâm im lặng, liền dừng xe ở ven đường, nhưng đúng lúc Giản Tang Du xuống thì anh cũng cùng đi xuống. Trong bóng tối Giản Tang Du đứng ở bên cạnh xe, nghi ngờ theo dõi anh.

“Anh đưa em vào, bây giờ trời đã khuya rồi.” Thiệu Khâm vẫn kiên trì, chính anh cũng không hiểu vì sao anh lại cố chấp như vậy, Giản Tang Du càng kháng cự, anh càng muốn đến gần.

“Con đường này mỗi ngày em đều đi qua, rất an toàn không cần phiền anh.” Giản Tang Du cắn môi, ngón tay nắm chặt áo khoác trên người, “Chiếc áo vest này. Cho em địa chỉ, em giặt xong sẽ gửi lại cho anh.”

Thiệu Khâm đứng dưới ánh đèn đường ấm áp, cất giọng cười khê: “Em thật muốn từ chối như vậy sao? Anh nhớ trước kia chúng ta”

“Thiệu Khâm!” Giản Tang Du lớn tiếng ngắt lời anh, sắc mặt khó coi tới cực điểm, thấy ánh mắt ý vị sâu xa của Thiệu Khâm, cô lại cúi xuống, “Anh muốn tiền thì đi thôi.”

Thiệu Khâm nhướn miệng cười đắc ý, hai tay nhét vào túi quần, từ từ nâng gót chân bước đi.

Thiệu Khâm chú ý thấy, chung cư mà Giản Tang Du ở đã được xây dựng từ nhiều năm trước, rất cũ kỹ, lúc anh và Giản Tang Du đi vào cửa chính, thậm chí bảo vệ ở cửa cũng không buồn cười chào. Những ngọn đèn đường cách nhau rất xa, độ chiếu sáng yếu ớt đến đáng thương.

Thiệu Khâm đi bên cạnh Giản Tang Du, cổ tay áo sấn lên lộ ra cánh tay rắn chắc, thỉnh thoảng chạm nhẹ vào áo khoác trên người Giản Tang Du, rõ ràng là cô đã cố gắng che phủ quần áo lại, nhưng cũng có thể khiến lòng Thiệu Khâm dấy lên một ngọn lửa cực nóng.

“Trong những năm nay em sống có tốt không?” Thiệu Khâm cũng không biết thế nào, bỗng chợt mở miệng, tuy hơi sáo rỗng nhưng lại là câu mà anh muốn hỏi nhất.

Giản Tang Du vẫn không nhìn anh như cũ, cặp mắt nhìn đường dưới chân mình: “Ừ, tạm được.”

Cô không muốn nhiều lời, nhưng Thiệu Khâm lại muốn biết nhiều về cô hơn một chút. Trong ký ức của anh, Giản Tang Du sẽ không lạnh nhạt như bây giờ, nói cho chính xác là không nên đối xử với anh một cách lạnh nhạt như vậy, bọn họ.

Đi ngang qua một rừng cây nhỏ, nhìn bóng cây đung đưa, Thiệu Khâm thấy Giản Tang Du giống như đang lo sợ điều gì đó, siết tay thành nắm đấm thật chặt, dưới ánh trăng vắng lặng có thể nhìn thấy vẻ mặt cô hoàn toàn căng thẳng, như đang phòng bị một cái gì đó rất đáng sợ, như là có quái vật sắp tấn công vậy.

Dù sao cô vẫn là phụ nữ ——

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du như vậy lại sinh ra cảm giác gần gũi một chút, nhìn cô lo lắng giống như một con thỏ nhỏ đang bị hoảng sợ, gần như bản năng của Thiệu Khâm trỗi dậy, nội tâm của anh vẫn luôn kêu gào. Anh vươn tay kéo người phụ nữ này lại gần thân thể tráng kiện của anh để bảo vệ.

“A!” Giản Tang Du hét lên một tiếng, bắt đầu giãy giụa không chút ý thức, đôi mắt ngấn nước, con người kịch liệt thất chặt lại, làn da vốn đã trắng nõn trong nháy mắt càng trở nên trắng bệch.

Thiệu Khâm có thể cảm nhận được thân thể dưới bàn tay anh đang run rẩy kịch liệt, anh nhìn vào đôi mắt đen kìa, thấy được trong đó đầy sự sợ hãi và khiếp đảm.

Khoảng khắc đó, chợt anh cũng có chút khấn trương, nhịp tim loạn lên, giống như lại trở về thời niên thiếu, trước mắt, cô ấy vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp.

Anh dịu dàng đặt tay lên gương mặt của cô, ngăn chặn tay chân không ngừng vùng vẫy loạn xạ của cô, lòng bàn tay run rẩy vuốt ve cánh môi của Giản Tang Du: ” Giản Tang Du. em còn nhớ rõ nụ hôn đó không?”

3. Chương 3

Trong mắt cô dường như ước ớt, con người đen nhánh sáng long lanh. Ở trong đôi mắt sáng đó, Thiệu Khâm như thấy được gương mặt thời niên thiếu của mình.

Đôi môi cô cũng rất mềm mại, hơi thở mang hương vị ngọt ngào, chiếc mũi nhỏ nhắn khe phập phồng, ngón tay lo lắng siết chặt vạt áo của anh.

Anh rất vụng về, nhưng lại gấp rút không thể đợi được, chỉ biết hôn lên đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng mút lấy môi cô.

Bị ép vào vách tường, cô yên lặng không dám nhúc nhích chút nào, hơi thở thoang thoang nhẹ nhàng phả vào mũi Thiệu Khâm, trêu chọc anh – làm cả người anh nóng lên.

Thiệu Khâm cảm giác như mình được chạm vào điều êm ái, tuyệt vời nhất thế giới này, hương vị ngọt ngào ngon miệng, dù chỉ hôn vậy thôi, cũng làm anh cảm thấy mãi mãi không đủ.

Cô khẽ kêu tên anh, trên mặt hơi ửng hồng, e lệ đáng yêu: “Thiệu Khâm.”

Thiệu Khâm ——

Thiệu Khâm ——

Thiệu Khâm đột nhiên mở mắt ra nhìn trần nhà quen thuộc, anh thở hổn hển thật sâu, ánh mắt mê mang mờ dần. Chỉ là mơ thôi, mơ thấy Giản Tang Du thời tuổi trẻ. Cảnh tượng trong mộng thật ra anh đã quên từ lâu, năm năm cũng chỉ là một cái búng tay, nếu như không phải là tối hôm qua đột nhiên gặp gỡ cô, Thiệu Khâm đã sắp quên mất cô rồi.

Mặc dù đó là đoạn ký ức khởi đại nhất của anh, nụ hôn đầu của anh, rung động đầu đời của anh, thậm chí. Đáng tiếc, Thiệu Khâm anh nhất định không phải là kẻ chung tình gì, cái gì mà một đời một kiếp chỉ một đời, anh sợ cả đời cũng sẽ không hiểu được ý nghĩa này.

Thiệu Khâm cúi đầu nhìn xuống đũng quần, căng đau khó chịu, anh bực bội nhắm mắt lại: “Mẹ, cũng không phải chưa từng thấy phụ nữ, mơ một giấc mộng xuân cũng có thể cương cứng đến vậy!”

Thiệu Khâm ngơ ngác nhìn trần nhà, trong đầu bất ngờ nhớ tới dáng vẻ Giản Tang Du tối hôm qua, anh ép cô vào cây ngô đồng, hỏi cô còn nhớ nụ hôn đầu của bọn họ hay không.

Giản Tang Du lại như gặp quỷ, đẩy mạnh vai anh, trong lúc Thiệu Khâm không hề đề phòng nên bị cô đẩy ngã, nằm nhếch nhác trên mặt đất hít bụi.

Dường như Giản Tang Du phải mất một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, nghiêm mặt liếc nhìn anh, cũng không đưa tay ra đỡ anh dậy, nói tiếng “xin lỗi” xong liền bỏ chạy lao đảo.

Thiệu Khâm nghĩ tới thân thể nhỏ nhắn, mềm mại của Giản Tang Du. Chiếc áo khoác cô bỏ quên trên bãi cỏ như còn mang hơi thở của cô. Thiệu Khâm nhắm mắt, bàn tay bao lấy nơi đang cương cứng của mình, vuốt lên vuốt xuống xoa dịu nó.

Mỗi nơi trên thân thể anh đều vì cô trở nên nóng ran, Giản Tang Du đối với anh, giống như một đoá anh đào đỏ thắm cảm dỗ, khi còn trẻ thì ngày nhớ đêm mong, trưởng thành rồi vẫn tham lam thêm muốn.

Tối hôm qua vô tình gặp nhau, làm dục vọng anh cất giấu ở đáy lòng lại bị khơi dậy, anh muốn nuốt lấy quả anh đào bé bỏng kia, thưởng thức màu đỏ thắm trên đó và hương vị nước trái cây ngọt ngào của cô. . . .

Thiệu Khâm nghĩ tới thân thể Giản Tang Du, dựa vào cảm xúc còn sót lại trong trí nhớ, ảo tưởng đôi môi ấm áp của cô, tưởng tượng ra hình ảnh mình đè cô ở dưới, bàn tay lên xuống kịch liệt, rốt cuộc cũng bắn ra ngoài.

Thiệu Khâm cảm thấy, nếu mỹ vị thời niên thiếu lại đưa tới cửa, anh cũng không lý nào lại bỏ qua được.

Có người đang trong mộng xuân, cũng có người gặp cơn ác mộng.

Giản Tang Du cảm đầu chạy trong đêm tối, tới vực sâu không thấy đáy, bên tai vang lên tiếng thở dốc nặng nề không phải của mình, mà là tiếng rên rỉ, khàn khàn đè nén của đàn ông.

Giản Tang Du rất sợ, cô nhìn xung quanh mù mịt không thấy được gì, tất cả đều là không khí u ám, hoàn toàn bao trùm lấy cô, trốn không thoát, chỉ còn sự tuyệt vọng vô tận.

Dù chạy thế nào cũng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cô cố hết sức cũng không thể chạy được ra khoảng cách nào.

Ở một nơi không xa, xuất hiện bóng dáng mờ mờ, cô không thấy rõ hình dạng bóng dáng kia, chỉ biết bọn họ đang cười, trong mắt ánh lên tia sáng tà ác đáng sợ.

Giản Tang Du không ngừng gào thét, “Ba” , “Mẹ” , “Anh hai” cô lần lượt kêu lên tất cả những người có thể cầu cứu, nhưng không có ai xuất hiện trước mặt cô.

Mắt cá chân bị bắt, thân thể trần truồng chà sát trên mặt đất, sống lưng rất đau, hai chân lại bị mở rộng ra, bàn tay thô ráp ghê tởm, lưu luyến ở trên ngực và bấp đùi cô.

Cô bị buộc nghe lời thô tục dâm dăng không ngừng, Giản Tang Du muốn bịt hai lỗ tai lại, cũng mong có thể che kín đôi mắt, tất cả mọi việc trước mắt làm cô hoảng sợ đến phát run.

Thân thể bị xé rách đau đớn, mỗi một chỗ đều bị chinh phạt mạnh mẽ, Giản Tang Du rất đau, nhưng nói không ra lời, miệng bị chặn lại, thậm chí bị nhét vào thứ gì đó rất ghê tởm.

Giản Tang Du chỉ đành bất lực rơi nước mắt, bên tai vang lên tiếng cười cợt của đàn ông...

Cô rất hận, muốn cắn đứt thứ để trong miệng, lại muốn giết tên đàn ông vùi vào trước ngực mình, càng muốn đem thứ đang hoạt động trong chính cơ thể mình cắt vụn ra, nhưng toàn thân cô không thể động đậy. Ngoại trừ rơi lệ, cô cũng không làm được bất cứ cái gì.

Quá đau, từ thân thể đến trái tim, ai có thể cứu cô với, người nào có thể tới cứu cô?

Giản Tang Du khóc không ngừng, bên tai lại có người nói: đây là mộng, một cơn ác mộng.

Giản Tang Du bồng tỉnh hiểu ra, đây nhất định chỉ là cơn ác mộng, ?

Cô không ngừng giãy dụa, bên tai có một giọng nói trầm ấm vang lên, kêu tên cô từng tiếng: “Tang Du, Tang Du.”

Bỗng chốc Giản Tang Du ngồi bật dậy trên giường, lơ mơ thấy Giản Đông Dục ngồi bên cạnh lo lắng, tay cô run rẩy sờ gò má đã ướt nhẹp từ lâu.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng cô thở nho nhỏ và tiếng máy điều hòa cũ rích ra sức hoạt động. Giản Đông Dục thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô lo lắng: “Ồ sát vách cũng có thể nghe được tiếng em la hét.”

Giản Tang Du kinh ngạc không nói lời nào, ánh mắt đờ đẫn ngồi một hồi lâu, tầm mắt quét lên quét xuống đứa bé núp ở trong ngực Giản Đông Dục, đứa nhỏ mở ra đôi mắt to đen ngòm, chăm chú nhìn cô khiếp đảm.

Giản Tang Du vừa nhìn thấy đứa bé, trong nháy mắt, bình tĩnh đột nhiên biến mất, nổi điên, xông tới, gắt gao lôi kéo cánh tay đứa bé, móng tay bén nhọn cũng đâm vào da thịt nhẵn mịn của nó, cô quát lên dữ tợn: “Ai ày ở chỗ này, là ai để mày vào đây!”

Đứa nhỏ khóc rống lên, giọng bé trai vốn đã rất to, ban đêm lại càng vang lên chói tai kinh khủng.

Giản Tang Du bị tiếng khóc của nó làm chấn động màng nhĩ, lòng bùng cả đầu, mất hết lý trí. Cô vốn là chỉ là cô gái có thân hình nhỏ nhắn, vậy mà sức lực lúc này lại cực lớn. Giản Đông Dục là một người đàn ông cũng suýt nữa không ngăn nổi cô.

Giản Đông Dục khẩn trương bảo vệ đứa bé, lớn tiếng trách móc: “Giản Tang Du, em điên rồi! Đây là con trai em!”

Giản Tang Du tức giận nhìn đứa bé vẫn còn hoảng loạn khóc lớn tiếng, trong mắt vô cùng chua xót, nhưng mà trên mặt lại nở ra nụ cười châm chọc: “Con trai? Chẳng lẽ anh không biết tại sao em sinh ra nó, nó cũng chỉ là công cụ, một công cụ. . . . Anh kêu nó biến đi, bây giờ em không muốn nhìn thấy nó, một phút cũng không muốn thấy.”

Giản Đông Dục ôm đứa bé, trong mắt mang vẻ bi thương: “Tang Du, đứa bé đã bốn tuổi rồi, nó nghe có thể hiểu đó.”

Giản Tang Du chán nản ngồi ngã xuống giường, đôi tay bưng lấy khuôn mặt không nói tiếng nào, chỉ có cả vai hơi run rẩy, phát ra gào thét hệt như con thú nhỏ.

Giản Đông Dục đặt đứa bé lên đùi mình, di chuyển xe lăn đến gần Giản Tang Du, bàn tay ấm áp vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: “Có phải công việc không thuận lợi, đang êm ả tại sao lại lên cơn?”

Giản Tang Du không nói lời nào, chỉ khóc sục sùi không lên tiếng. Khi Giản Đông Dục thấy cô không trả lời mình, ôm đứa bé vẫn còn đang run ở trong ngực chuẩn bị đi ra ngoài, ai ngờ Giản Tang Du chợt mở miệng: “Hôm nay em gặp lại Thiệu Trí.”

Giản Đông Dục quay mặt qua nhìn cô khó tin, trừng mắt nhìn cô: “Em, em gặp lại tên súc sinh kia làm cái gì?”

Giản Tang Du ngẩng đầu lên, nước mắt giàn dụa, trên mặt lại nở ra một nụ cười khó coi: “Em đâm hấn hai nhát, nếu không phải bị ngăn lại, em nhất định có thể giết hấn rồi. Nhưng em, em vẫn lấy được ADN của hấn, anh hai, chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Sắc mặt Giản Đông Dục xanh mét nhìn Giản Tang Du, lồng ngực lên xuống mãnh liệt.

Giản Tang Du nhìn anh trai đau buồn, nhỏ giọng nói: “Anh, chúng, chúng ta sẽ thành công đúng không?”

Giản Đông Dục từ từ chống vào xe lăn đứng lên, đùi phải tập tễnh, gian nan bước đến gần Giản Tang Du, lúc đã đến gần cô, giơ tay lên, mạnh mẽ cho cô một bạt tai, một tiếng “Bốp” vang lên, cả phòng liên yên tĩnh vô cùng.

Ngay cả đứa bé bị anh đặt sang bên cạnh cũng sợ đến mức mắt nhắm lệ không dám nhúc nhích, cái miệng nhỏ nhắn cắn chặt, nuốt lại tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tay Giản Đông Dục khi hạ xuống vẫn còn run run, cả giọng nói cũng không còn bình tĩnh: “Em đã quên trước khi mẹ qua qua đời đã nói gì sao, Giản Tang Du, em thật muốn hủy hoại cả đời mình vì chuyện này sao?”

Giản Tang Du cúi thấp đầu, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Giản Đông Dục thở ra nặng nề: “Tang Du, anh chỉ còn em và Mạch Nha thôi.”

Tiểu Mạch Nha ngẩng đầu, khoé mắt hồng hồng, cánh tay nhỏ chầm chậm nắm thật chặt quần áo trên người cậu.

Giản Tang Du râm rỉ khóc thút thít, thân thể gầy gò không ngừng run lên. Giản Đông Dục ôm Mạch Nha đi ra ngoài, khép cửa phòng lại, chỉ để lại Giản Tang Du một mình trong phòng, cô khổ sở ôm lấy đầu, cắn môi lại không phát ra tiếng khóc.

Trước kia xem qua rất nhiều phim và truyện tiểu thuyết, sau khi cô gái bị cưỡng hiếp, chỉ cần lập tức báo cảnh sát thì có thể dùng pháp luật bắt giữ tội phạm, bởi vì lúc đó có chứng cứ, tội phạm lưu lại tinh dịch cũng để lại để lại dấu vết ở trong thân thể cô gái.

Nhưng tại sao, hoàn cảnh của Giản Tang Du lại giống vậy, cũng muốn dùng phương pháp này để xử lý tội phạm, nhưng. . . . không có một ai chịu phán quyết công bằng cho cô.

Nói là tinh dịch bên trong cơ thể không phù hợp với bị cáo, ba gã đàn ông mà khi cô vừa tỉnh lại trông thấy, tất cả đều được thả ra.

Giản Tang Du không tin, cho dù có đưa ra bằng chứng cũng không thuyết phục được cô, nhưng chỉ một tờ giấy trắng mực đen đã bác bỏ đi sự trong sạch của cô.

Cánh cửa lặng lẽ mở ra một khe nhỏ, một cái đầu nhỏ màu đen, rón rén đi vào, trong tay Mạch Nha cầm một chiếc khăn và một quả trứng gà nấu chín, do dự đứng trước cửa, sợ hãi nhìn Giản Tang Du.

Giản Tang Du cũng quay lại nhìn nó, lúc này cô đã tỉnh táo lại rất nhiều. Trên thực tế, cô có chút bức xúc bị đè nén lâu ngày ở đáy lòng, đến một kỳ hạn cần phải xả hết ra. Sau khi giải tỏa xong, lý trí của cô cũng quay trở lại, ngay cả việc phải đối mặt với đứa bé này, tâm trạng cũng đã bình tĩnh hơn nhiều.

“Mạch Nha.” Cổ họng Giản Tang Du khàn khàn vì khóc, cô hít một hơi, nhẹ nhàng ngoắc nó, “Tới đây.”

Tiểu Mạch Nha vừa nghe thấy lời của cô liền chạy tới, thân thể nho nhỏ đứng ở bên giường kiễng chân lên. Bảo bối như muốn đưa khăn mặt ấm áp tới cho cô: “Mẹ, lau lau, lau lau, sẽ không đau.”

Trong nháy mắt khoé mắt Giản Tang Du liền ướt, cố nén nước mắt lại, ôm đứa bé vào trong ngực, cô dùng trán mình từ từ cọ vào trán của bé Mạch Nha, nhỏ giọng nói: “Mẹ xin lỗi.”

“Không sao.” Bé Mạch Nha đưa tay bàn nhỏ xíu bưng bình lau mặt cho Giản Tang Du, giọng đứa bé mềm mỏng êm ái, “Cậu nói, mẹ rất vất vả, khóc một chút sẽ hết.”

Giản Tang Du một tay kéo đứa bé nhỏ gầy ôm vào trong ngực, chôn mặt vào bả vai mềm mại của bé, khóc không ra tiếng, bảo bối, khóc một chút. Thật sẽ không sao nữa ư?

4. Chương 4: Chương 4

“Cậu Thiệu, ở chỗ chúng tôi thật không có người tên Giản Tang Du.” Quản lý hộp đêm lau mồ hôi mỏng trên trán, vất vả giải thích “Ngay cả người làm vệ sinh cũng không có tên của cô gái đó ạ.”

Thiệu Khâm dựa điều thuốc đang cháy dở vào gạt tàn thủy tinh, chau mày, ánh mắt hung tợn vô cùng “Đồ vô dụng.”

Quản lý đứng đó giận tái mặt nhưng không dám nói gì.

Thiệu Khâm đứng lên, lẳng lặng liếc nhìn giám đốc hộp đêm, xong lại xoay người đi ra ngoài, trên mặt anh nhìn không rõ vui giận, nhưng bóng lưng cao lớn lạnh lùng, toàn thân cũng tỏa ra hơi lạnh thấm thấu qua người khác.

Ở đây chính là nơi cuộc sống về đêm bắt đầu, trên hành lang không tránh khỏi việc gặp được người quen, thấy người đang đứng ở trước cửa phòng cười đùa với mình, Thiệu Khâm hờ hững đi thẳng ra cửa.

Hà Tịch Thành vỗ vỗ vào hông cô bạn xinh đẹp bên cạnh, ý bảo cô ta vào phòng trước, nhìn Thiệu Khâm chế nhạo “Ồ, Khâm thiếu đang bận rộn đi đâu đây? Mình có hàng mới, có muốn nếm thử hay không?”

Thiệu Khâm liếc xéo anh ta một cái, môi khẽ mấp máy “Cút đi”

Hà Tịch Thành nhướn mày, cảm thấy hứng thú với bộ dạng này của Thiệu Khâm, tay chống vào cửa hô to phía sau anh vô cùng hứng thú “Này, đi thật hả? Bộ Bao Hắc Thán nhập vào người cậu sao? Ai dám chọc giận cậu hả?”

“Mẹ nó, cậu là ai của tôi hả?” Về mặt Thiệu Khâm đằng đằng sát khí, không thèm quay đầu lại, mắng “Can thiệp sâu quá rồi đó.”

Hà Tịch Thành bĩu môi, cũng để thêm một câu “Người anh em, bộ chưa thỏa mãn dục vọng à.”

Thiệu Khâm biết cũng không phải là mình chưa thỏa mãn dục vọng, mà là, tìm không thấy Giản Tang Du.

5 năm sau, bỗng nhiên cô xuất hiện, đốt lên ngọn lửa tàn đã nhiều năm trong thân thể anh, rồi lại yên lặng biến mất tiêu, Thiệu Khâm cảm thấy vô cùng căm giận.

Tối hôm qua, anh không ngừng nhớ lại những năm tháng thanh xuân, nhớ ra rất nhiều việc liên quan đến Giản Tang Du. Nhưng giờ phút này, anh lại có cảm giác mình ngu chưa từng thấy.

Chỉ có mình anh nhớ thương chuyện quá khứ, còn người khác đã chẳng thèm ngó tới từ lâu rồi.

Anh lái xe tìm kiếm không mục đích trên con đường gần nội thành mà hôm qua đi cùng Giản Tang Du, đương nhiên là không thu hoạch được gì.

Thiệu Khâm nhìn dòng người hối hả ngoài cửa xe, tiếng rao hàng huyền ảo, còn có tiếng của nhà nghỉ nhỏ tư nhân làm cho anh đau đầu.

Đây là cái chỗ quỷ gì vậy chứ?

Giản Tang Du lại dám lừa anh, nói làm phục vụ tại hộp đêm, nhưng hoàn toàn từ đầu đã không có tên của cô, rốt cuộc là cô ở đâu? Đang làm cái gì? Tại sao lại lừa gạt anh, những năm nay có bạn trai hay không? Đáng chết, ngay cả vấn đề quan trọng như vậy mà đêm đó cũng không hỏi.

Nói không chừng ngay cả địa chỉ cũng là giả rồi. Thiệu Khâm nghĩ tới những chuyện này thì càng trở nên căm giận. Giản Tang Du vì sao lại đối xử với anh như vậy? Ngoại trừ năm đó hai người không nói rõ ra chút tình cảm kia, không lẽ anh lại bị ghét đến độ như vậy chứ?

Thiệu Khâm đốt một điếu thuốc, chưa hút được hai hơi lại bực bội vứt ra cửa sổ, một số băng hiệu màu đỏ tươi chói mắt vô cùng ở trong bóng tối, đâm vào mắt Thiệu Khâm phát đau.

Nhất định anh phải kiếm ra cô, bực bội... bực bội...

Thiệu Khâm nện một cái lên tay lái, trong đầu anh chỉ có mình cô. Trước kia anh cũng không phải như vậy, cho tới bây giờ, anh chưa bao giờ muốn thứ gì mà không được.

Khi anh còn trẻ, Giản Tang Du chính là nhiệt huyết anh cầu mà không được, bây giờ lại xuất hiện, lại đem đồng tro tàn đã lắng đọng kia của anh đẩy lên thêm lần nữa.

Giản Tang Du tính làm gì đây? Làm cho anh mất khống chế hết lần này đến lần khác. Mắt Thiệu Khâm dâng lên lửa giận, lấy điện thoại gọi ột người anh em trong cục cảnh sát “Giúp tôi tìm người...”

Lúc Thiệu Khâm kết thúc cuộc trò chuyện, khóe môi mới có một nụ cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ vào tay lái, trong mắt hiện lên thần thái nhất định sẽ được.

Lúc điện thoại di động vang lên lần nữa, là cha anh – Thiệu Chính Minh gọi tới, một giọng đàn ông chính trực hùng hậu, sống lưng của Thiệu Khâm dựng thẳng cả lên.

“Nghe nói Tiểu Trí vừa gây họa?” Giọng nói nhất quán của Thiệu Chính Minh cực kỳ giống vẻ nghiêm túc bên ngoài của ông, tâm tình không hề nhấp nhô.

Thiệu Khâm “Vâng” một tiếng, nói “Đã giải quyết xong rồi, không có chuyện gì lớn ạ.”

“Thật thối.” Bỗng Thiệu Chính Minh gầm nhẹ, làm Thiệu Khâm sợ hết hồn “Chơi đến vào bệnh viện mà xem như chuyện nhỏ à? Bác hai của con bây giờ đang ở thành phố C không về được, con đi xem tình hình nó thế nào, xong rồi lập tức chạy về nhà báo cáo với cha.”

“Vâng.” Thiệu Khâm luôn luôn thấy đây không phải là cha mình, mà có cảm giác chính là thủ trưởng của mình.

Chỉ làm cho có lệ, Thiệu Khâm cũng định chuẩn bị đến bệnh viện thăm Thiệu Trí một chút. Ngày hôm qua, sau khi xảy ra chuyện không may, anh cũng chưa vào đó. Lúc đưa Giản Tang Du về xong thì ngủ một giấc đến 6 -7h tối, không biết thằng nhóc kia tỉnh rồi có chuẩn bị tìm Giản Tang Du gây phiền phức không nữa.

Khi Thiệu Khâm đến bệnh viện, đã tối muộn. Cô hộ sĩ trẻ trực ban đỏ mặt cảnh báo anh “Tiên sinh, thật xin lỗi, đã hết giờ thăm bệnh rồi ạ.”

Thiệu Khâm nở một nụ cười mê người “Chỉ năm phút thôi.”

Cô hộ sĩ trẻ mím môi nghĩ hồi lâu “Năm phút thôi ạ, nhiều hơn chút cũng không được.”

Thiệu Khâm cong môi cười nhẹ, đôi mắt đen sáng long lanh “Cám ơn.”

Thiệu Trí đang nằm gối lên tay xem tivi, chân mày nhíu lại sít sao, thấy Thiệu Khâm đẩy cửa bước vào, khóe mắt giật giật, ầm ỨC chào hỏi “Anh”

“Ừ” Thiệu Khâm ngồi trên ghế salon, gác đôi chân dài lên “Sao rồi?”

“Khá hơn nhiều.” Tâm tình của Thiệu Trí cũng không vui, có lẽ ngày hôm qua mất máu quá nhiều, rõ ràng cũng không còn tinh thần gì, bộ dạng nói chuyện với Thiệu Khâm cũng uể oải “Chỉ là nhức nhích thì có hơi đau, Aaaaaa, mẹ kiếp, chờ em xuất viện, chắc chắn sẽ chơi chết con quỷ đó.”

Thiệu Khâm lạnh lùng nhìn Thiệu Trí “Còn nghĩ tới chuyện này, anh thấy chú bị thương không đủ nặng rồi.”

Thiệu Trí ngó lên trần nhà không biết suy nghĩ gì, qua một lúc lâu, ánh mắt mới sáng lên quay đầu nhìn Thiệu Khâm “Anh, cô gái ngày hôm qua, là Giản Tang Du sao? Lúc đó đầu óc em choáng váng, nhưng gương mặt kia, rõ ràng chính là Giản Tang Du đó.”

Bàn tay giao nhau của Thiệu Khâm khẽ nhúc nhích, nhướng mắt liếc cậu ta một cái “Em biết Giản Tang Du?”

Sắc mặt Thiệu Trí thay đổi thần kỳ, giọng nói cũng kỳ quái hơn “Giản Tang Du chứ gì.. Ai không biết.”

Thiệu Khâm nheo mắt lại, nhìn Thiệu Trí tỉ mỉ. Gương mặt đẹp trai trở nên lạnh lẽo, không hề tiết lộ ra chút tâm tình nào, anh bình tĩnh, hỏi “Em có nói chuyện qua với cô ta?”

Thiệu Trí nở một nụ cười gian ác, ánh mắt nham hiểm ngả ngớn, thậm chí hơi đắc ý “Đâu chỉ nói chuyện qua, em còn cùng cô ta...”

“Tiểu Trí.” Một giọng phụ nữ nức nở cắt ngang, người chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng.

Thiệu Khâm nhìn ra, là mẹ của Thiệu Trí tới, tài xế đi theo phía sau xách một đồng thuốc bỏ trong tay. Thiệu Khâm nhíu mày đứng dậy, chủ động chào “Bác hai gái.”

Mẹ của Thiệu Trí thấy Thiệu Khâm, ngăn người “Thiệu Khâm cũng ở đây à, ôi, con nói xem thằng nhóc Thiệu Trí này không có một ngày nào làm bác bớt lo được.”

Thiệu Trí bị mẹ của cậu nâng cằm nhìn xung quanh, trợn mắt bất đắc dĩ “Mẹ, chỗ con bị thương là ở bụng, không phải mặt.”

Mẹ của Thiệu Trí nghe như vậy lại muốn vén chăn lên, Thiệu Trí liền vội vàng cầm lại góc chăn, làm ra vẻ đau khổ “Mẹ, mẹ, con không sao, mẹ đừng sợ hãi như đã xảy ra chuyện vậy, miệng vết thương lại rạn nữa giờ.”

Về mặt của mẹ Thiệu Trí cũng hơi thả lỏng, nhưng vẫn còn nói nghiêm trọng “Bị thương ở bụng, sẽ không ảnh hưởng đến sinh dục chứ? Mẹ còn chưa được bằng cháu đấy.”

Thiệu Khâm ghen cười, chưa từng nghe thấy bị thương ở bụng lại ảnh hưởng tới chức năng sinh dục. Nhưng mà nếu Thiệu Trí thật không ổn, cũng coi như là một công đức. Thiệu Khâm ho một tiếng “Bác hai gái, con đi trước, hai người từ từ hàn huyên, chút nữa con lại đến trông nó.”

“Ôi, Thiệu Khâm” Mẹ Thiệu Trí gọi Thiệu Khâm lại, hỏi khẽ “Người làm Thiệu Trí bị thương, con xử lý làm sao?”

Thiệu Khâm nhìn bà, hơi mỉm cười, nói “Bác hai gái hi vọng con xử lý thế nào?”

“Tốt nhất con giao người cho bác.” Mẹ Thiệu Trí híp mắt, nói hơi nham hiểm “Dám làm con bác bị thương, tuyệt đối không dễ dàng tha cho nó như vậy.”

Thiệu Khâm im lặng vài giây, vỗ vỗ vai của bà an ủi “Chuyện này bác cứ giao cho con, bác cứ an tâm chăm sóc Tiểu Trí, chờ nó khỏe hẳn rồi hãy nói.”

Mẹ Thiệu Trí gật đầu đầy tâm sự.

Thiệu Khâm nghĩ thế nào đây? Trong truyện này, anh vốn không đứng về phe Thiệu Trí, từ nhỏ Thiệu Trí đã ỷ vào nhà họ Thiệu, đã nổi tiếng ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc... anh có một thằng em trai như vậy cũng thật mất mặt mà.

Tuy nói Thiệu Khâm cũng không phải thánh nhân có đạo đức cao thượng, nhưng ít nhất cũng không làm chuyện gì quá giới hạn. Bây giờ, ngày qua ngày thấy Thiệu Trí ngày càng càn rỡ, trong lòng anh cũng có ý nghĩ khác.

Thiệu Khâm mới vừa vinh dự lên lon Trung Úy, đường làm quan của Thiệu Chính Minh cũng ngày càng thuận lợi, trước mắt chính là thời kỳ mấu chốt của cả nhà họ Thiệu. Nếu như bị Thiệu Trí gây ra chuyện gì, đừng nói anh, ngay cả cha của anh cũng sẽ bị dính líu.

Thiệu Khâm nghĩ đến những chuyện hư hỏng của Thiệu Trí, đương nhiên cũng sẽ không đồng ý với yêu cầu của mẹ Thiệu Trí. Bất kể người kia có phải là Giản Tang Du hay không, anh cũng không đồng ý.

Huống chi bây giờ anh vẫn còn chút hứng thú như vậy với Giản Tang Du. Nếu cô rơi vào tay của mẹ Thiệu Trí, quả thực anh không dám nghĩ nữa.

Nhưng vấn đề là, bây giờ đi đâu tìm người đây. Rõ ràng ngay cả bóng dáng của cô cũng không thấy, nhưng khắp nơi đều là hơi thở của cô, không có lúc nào lại không xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Giản Tang Du bước xuống sân khấu, ngồi tháo trang sức trong phòng hóa trang. Mấy cô gái trẻ bên cạnh đều thâm thì cười cười nói nói, tối nay làm vũ công ột nữ ca sĩ, tiếp xúc trong khoảng cách gần như vậy, cũng khó tránh khỏi chuyện tụ tập nói chuyện phiếm vài câu.

Từ trước đến giờ Giản Tang Du không thích nói xấu người khác, chủ yếu là cô cũng không rãnh như vậy. Chỉ đơn giản sau khi tháo trang sức liền chạy vào phòng thay đồ. Sau lưng cô, Viện Viện vừa tháo lông mi giả vừa nói “Ôi, chút nữa các cô ấy rủ đi ăn lẩu, cậu không đi hả?”

Giản Tang Du đứng ở cửa bắt đầu cởi vớ da màu đen, hai đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra dưới ánh đèn “Không đi, các cậu đi đi, hôm nay mình đã hứa với Mạch Nha về sớm tắm cho nó rồi.” Bình thường cũng là Giản Đông Dục tắm rửa cho nhóc con, thật sự cô quá bận, có đôi khi kết thúc công việc thì con trai đã ngủ rồi. Nhớ tới chuyện ngày hôm qua con trai nghe được, cô cũng muốn về nhà sớm một chút, vui vẻ nhớ

tới đôi mắt đen long lanh, hun chùn chụt vào mặt cô, trong lòng Giản Tang Du cũng êm ái ngọt ngào, khóe miệng mỉm cười.

Viện Viện cong miệng lên “Vây cũng tốt, con trai quan trọng hơn, nói với con trai nuôi của tôi dùm, hôm nào mẹ nuôi này sẽ dẫn nó đi ăn ngon.”

Giản Tang Du liếc nhìn Viện Viện “Thôi đi, miệng Mạch Nha cũng bị cậu nuôi hư rồi, mỗi lần đều không thích ăn cơm, luôn ầm ĩ đòi ăn pizza.”

Phòng thay quần áo của vũ đoàn thật ra rất đơn sơ, phòng hóa trang kế bên chỉ cách một tấm màn ngăn, người bên ngoài nói cái gì, ở bên trong đều nghe được rõ ràng. Giản Tang Du mở tủ treo quần áo của mình ra để thay, nghe được tiếng nói ông bầu vang lên bên ngoài “Tối mai khách sạn Thịnh Huy khai trương, thiếu mấy người, ai muốn đi không?”

Ông bầu vừa nói dứt, lập tức đã có người bắt đầu oán trách “Ông bầu à, anh cũng cũng không coi chúng tôi là người rồi, mấy ngày nay cũng nhận nhiều buổi biểu diễn rồi, ngại mai không phải cho chúng tôi nghỉ ngơi sao?”

Ông bầu hừ một tiếng, nhìn chằm chằm cô gái vừa nói “Các cô còn trẻ tuổi hơn tôi nhiều, sao cứ hờ chút lại than mệt thế. Lần này không phải hoạt động tập thể, chẳng qua bên kia thiếu mấy người, coi như là kiểm thêm thu nhập, muốn đi thì đăng ký.”

Viện Viện đang ngồi trước bàn hóa trang giơ tay lên “Tôi đi tôi đi, tôi biết Thịnh Huy, là con trai thứ 2 của Trình gia trù bắt động sản đầu tư vào, nghe nói rất bạo tay nha, khẳng định trả thù lao cũng không thấp, đúng lúc tôi thích cái váy kia thì lại có tiền mua rồi.”

Ông bầu nhướng mắt, ánh mắt sắc bén liếc Viện Viện “Cô cũng tra kỹ ghê.”

Viện Viện không thêm để ý, cười đắc ý “Đó là tôi luôn để ý đến người nổi tiếng, Trình Doanh đúng hay không?”

“Ầm ầm” một tiếng động ầm ĩ vang lên từ trong phòng thay quần áo, phòng hóa trang yên lặng như tờ, ông bầu hoài nghi ngó chừng cánh cửa phòng thay quần áo “Chuyện gì xảy ra, ai ở bên đó?”

Sắc mặt Giản Tang Du tái nhợt, bước ra từ bên trong, nắm tay lại thật chặt, nhìn ông bầu cười khó khăn “Ông bầu à, tôi... cũng đăng ký.”

5. Chương 5: Chương 5

Giản Tang Du về nhà, mới vừa mở cửa ra đã thấy Mạch Nha ôm gấu bông nằm bò ở đó, vừa thấy cô bước vào đã lập tức nhảy lên, chạy về phía cô mừng rỡ “Mẹ, mẹ đã về rồi.”

Giản Tang Du nhìn gương mặt dễ thương, đôi mắt đen tròn của con trai, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó “Sao lại ngồi ở đây?”

Giản Đông Dục nghe được tiếng nói, chống nạnh đi tới “Không phải em hứa tắm cho nó sao? Cơm nước xong vẫn còn chờ ở đây này.”

Động tác Giản Tang Du cúi đầu thay giày dừng lại, nhanh chóng xoay đầu nhìn con trai cười, cúi người ôm lấy nó “Mẹ tắm cho cục cưng nha.”

Giản Đông Dục nhìn em gái và cháu trai thân mật, khóe miệng cũng mỉm cười.

Giản Tang Du mở nước vào bồn tắm, Mạch Nha cũng dùng bàn tay nhỏ của mình cởi quần áo, nhưng phần đầu mãi vẫn không thể mở được nút áo, gương mặt nho nhỏ nhăn nhó, lông mày cau lại gắt gao.

Giản Tang Du thử độ ấm của nước, quay đầu lại thấy bộ dáng như vậy của Mạch Nha, bật cười lắc đầu, đưa tay kéo nó đến trước mặt mình “Mẹ cởi cho.”

Mạch Nha ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cẩn thận dè dặt “Mẹ, con không phải đứa bé ngốc.”

Giản Tang Du hơi không hiểu ý nó, nghi ngờ “ừ” một tiếng, nhìn vào ánh mắt trong veo của con trai, bỗng nhiên hơi hiểu ra.

Nhớ tới những lời nói lúc mình mất khống chế đã nói với con trai, và phản ứng sợ hãi của nó, cô hiểu được thì ra đã để lại linh hồn non nớt của nó 1 vết sẹo.

Giản Tang Du nhìn nó kinh ngạc, ngay cả ngón tay mở nút áo cũng dừng lại.

Gương mặt mủm mỉm của Mạch Nha khẩn trương nhìn cô chăm chú, dường như sợ rằng một giây sau cô lại lộ ra bộ dạng dữ tợn vậy, bàn tay nhỏ bé khẽ chạm vào tay cô “Mẹ?”

Tâm tư Giản Tang Du phức tạp, hôn lên trán của nó, cọ cọ vào sống mũi nho nhỏ của con trai “Mẹ biết, Mạch Nha thông minh nhất.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Mạch Nha lúc này mới như đóa hoa được nở ra, đôi mắt sáng ngời chớp chớp khoe thành tích “Hôm nay ở nhà trẻ, cô giáo khen con đó.”

Giản Tang Du nhún mày, làm ra vẻ rất hứng thú, vừa kéo cánh tay nhỏ của nó để cởi áo “Thật sao, cô giáo khen con cái gì?”

“Mấy bạn trong lớp ăn không ngoan, lúc ngủ trưa còn len lén nói chuyện.” Thân thể trắng nõn của Mạch Nha nhanh chóng được cởi trần truồng, đứng trước bồn tắm, trong tay còn ôm gấu bông không chịu buông “Con không kén ăn, lại thông minh, có đúng không mẹ?”

Giản Tang Du cười không ra tiếng, nhắc mi mắt lên nhìn “Không kén ăn?”

“Ấc...” Mạch Nha ranh mãnh trợn mắt, nhớ tới hôm qua vẫn còn quấy đòi cậu cho bánh trứng nhân xoài, xem chút còn ăn vạ lăn qua lăn lại trên đất, trong nháy mắt, cậu nhóc đỏ bừng mặt, cắn cái miệng nhỏ mím mím “Không kén ăn, chẳng qua là, chẳng qua là thích ăn đồ đặc biệt thôi.”

Giản Tang Du vuốt tóc của con trai, dụ dỗ nó đặt gấu bông lên kệ, rồi mang nó vào bồn tắm. Đứa bé nào cũng thích nước, Mạch Nha còn lợi hại hơn, vào hồ nước như cá vùng vẫy trong biển lớn, bơi lội năng động, bồn tắm nho nhỏ cũng lay động tự nhiên.

Giản Tang Du suy nghĩ, chờ con trai lớn hơn một chút sẽ cho nó đi học bơi.

Giản Tang Du nắm tay nó lại để kỳ cọ, vỗ một cái vào chiếc móng nhỏ của con trai “Ngồi đằng hoàng, quây nửa nước sẽ lạnh mất.”

Mạch Nha lập tức ngoan ngoãn ngồi trong bồn tắm, đôi mắt ướn nhìn Giản Tang Du. Giản Tang Du nhìn con trai lớn lên từng ngày, gương mặt càng xinh đẹp, nhưng không giống mình chút nào, trong lòng khó chịu không nói nên lời.

Chuyện xảy ra trong thời niên thiếu không may mang đến tai nạn nặng nề, đứa bé này... Cô rũ mắt xuống, không dám nghĩ tiếp nữa, cũng không dám nhìn con trai, hai tay di động xoa ngực cho con, mùi thơm tươi mát ngập trong không gian nhỏ hẹp.

“Mẹ, mẹ rảnh... có thể đến nhà trẻ đón con tan học không?” Mạch Nha bám lấy đầu gối trên bồn tắm, giống như đang tự mình lăm bắm.

Giản Tang Du yên lặng, nhìn nó thật lâu.

Mạch Nha hơi bối rối nhướn mày, khoát tay liên tục “Con nói, lúc mẹ không bận, một lần... là được rồi.”

Giản Tang Du lau bọt xà bông trên chóp mũi của nó, hỏi nghiêm túc “Tại sao? Cậu tới đón con không tốt sao?”

“Tốt” Mạch Nha gật mạnh đầu, lông mi không ngừng chớp chớp “Nhưng những bạn khác đều có mẹ đón, con cũng muốn.... để cho các bạn gặp mẹ mình”

Giản Tang Du im lặng dùng nước ấm tắm sạch sẽ cho con trai, Mạch Nha nhìn cô thật lâu cũng không nói gì, thất vọng rũ mắt xuống, yên tĩnh không nhúc nhích nữa.

Giản Tang Du lấy khăn lông lớn bọc kỹ nó lại, cọ nhẹ lên sống mũi nó, khẽ nói “Mẹ rảnh sẽ đi, được không?”

Mạch Nha lập tức lấy lại tinh thần, lúc ngẩng đầu lên, hai mắt sáng quắc như ngọc đen “Thật sao?”

Giản Tang Du cười gật đầu “Nếu Mạch Nha nghe lời cậu nhiều một chút, cậu cảm thấy Mạch Nha có biểu hiện tốt, mẹ mới đi.”

Mạch Nha vui mừng nhích tới nhích lui trong khăn tắm, muốn dùng cánh tay nhỏ mủm mĩm vươn ra ôm lấy Giản Tang Du, bất đắc dĩ, Giản Tang Du phải bọc kín nó lại, giãy dụa thế nào cũng không bung ra được.

Về mặt Mạch Nha đau khổ, tội nghiệp la lên “Mẹ, ôm con đi.”

Trong phút chốc, trong lòng Giản Tang Du ngọt ngào, cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn, trái tim đầy mật ngọt. Cho dù ban đầu giữ lại đứa bé này vì một ít lòng riêng, ôm ý nghĩ lợi dụng nó, thế nhưng 4 năm nay, con trai đã cho nàng sự an ủi và cảm động, đã dần dần lấp đầy linh hồn trống rỗng của cô, làm những việc đau đớn kia... cũng dần dần không còn đau đớn nhiều nữa.

Ngày thứ 2, Giản Tang Du chuẩn bị đi làm, Giản Đông Dục đã ngồi ở bàn ăn loay hoay với cái laptop, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ bàn phím, vẻ mặt nghiêm túc.

Mạch Nha bấm chiếc điều khiển xe lửa từ xa rất hí hửng, chu cái miệng nhỏ ngoa nguẩy trên thảm lông.

Giản Tang Du đang thay giày ở cửa, suy nghĩ một chút lại bước đến ngồi đối diện với Giản Đông Dục, ngần ngừ nói “Anh, bây giờ chúng ta có bao nhiêu tiền?”

Giản Đông Dục từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cô bắt ngờ “Sao vậy, em có chuyện cần dùng gấp à?”

Giản Đông Dục dựa vào chút tiền tích cóp lúc trước của cha mẹ để lại, thử đầu tư vào một gạch sản phẩm nhỏ, bằng kiến thức chuyên nghiệp lúc học đại học của anh, cũng buôn bán có lời không ít. Sau đó, anh đầu tư vào cổ phiếu, mặc dù không có nói cho Giản Tang Du rõ hiện tại trong ngân hàng có bao nhiêu tiền, nhưng gánh nặng của Giản Tang Du bây giờ đã nhẹ hơn rất nhiều, tiền cô bình thường hay để lại dùng trong nhà, Giản Đông Dục cũng không hề đụng đến.

Bàn tay Giản Tang Du để trên bàn khẽ run, móng tay cũng cắm sâu vào lòng bàn tay, cô ngẩng đầu trấn định, gương mặt tái nhợt nghiêm túc “Anh, chuyện lúc trước chúng ta nói, bây giờ hẳn nên bắt đầu.”

Mây rậm của Giản Đông Dục dần dần chau chặt lại, nhìn Giản Tang Du không nói câu nào.

Giản Tang Du nói tiếp “Mặc dù em không biết số tiền tiết kiệm của chúng ta đã lên tới mấy đơn vị, nhưng em thật sự không còn chờ được nữa, một khắc cũng không được. Anh, anh biết động lực em gắng gượng sống tới bây giờ là gì, bây giờ chúng ta ... có thể bắt đầu có đúng không?”

Giản Đông Dục nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết, tay từ từ thu hồi không đặt lên bàn phím nữa, gương mặt đã không còn một tia dao động “Tang Du, cuộc sống bây giờ của chúng ta không tốt sao?”

Giản Tang Du cắn chặt môi, trong mắt ánh lên sự đấu tranh, cô mơ màng nhìn chằm chằm vào Mạch Nha đang chơi bên kia, thất thần ngồi thật lâu.

Không biết tại sao, cô có cảm giác, cảm thấy mỗi lần cô nhắc đến chuyện này với Giản Đông Dục, anh đều có ý kiến khác...

Giản Đông Dục cũng nhìn về phía Mạch Nha, một lát sau, khẽ nói “Em chuẩn bị làm gì Mạch Nha?”

Thân Giản Tang Du run lên một cái, đầu ngón tay càng bấu chặt vào lòng bàn tay.

Giản Đông Dục đóng laptop, chống mép bàn đứng dậy, quay lưng về phía Giản Tang Du lạnh lùng “Tang Du, chuyện anh hứa với em, sẽ không quên.”

Giản Tang Du ngồi ở Thịnh Huy, vẫn đang ngăn người ở trong phòng trang điểm. Câu kia của Giản Đông Dục “Em chuẩn bị làm gì Mạch Nha” làm cho trái tim chai cứng của cô đau đớn, không ai có thể hiểu cảm

nhận của cô, không một ai – hiểu được cảm giác tuyệt vọng, đấu tranh không cam lòng và tương lai mù mờ này của cô.

Cô cầm chỉ kẻ mắt không xong, cúi kính gãi gãi mái tóc dài, ngồi đó tiếp tục ngăn người.

Viện Viện nhìn cô nghi ngờ “Không sao chứ? Cần mình giúp không?”

Giản Tang Du thở dài “Không cần.” Cô điều chỉnh tâm trạng một lần nữa, cố gắng làm mình an tĩnh lại, trang điểm, thay quần áo, bắt đầu bước lên sân khấu tập lại lần cuối.

Giản Tang Du thấy Trình Doanh đang hăng hái ở đại sảnh, bước chân lại loạn lên, cô nhìn hẩn trong đám người áo quần bảnh bao, luôn mồm vâng dạ với bọn họ, từ từ cất bước đi vào.

Cách trở 5 năm, trí nhớ vẫn rõ ràng như vậy, hận thù trong lòng chưa hề tiêu đi chút nào.

Hàm răng Giản Tang Du cắn chặt, không ngừng tự nhắc mình phải tỉnh táo.

Trình Doanh nghe người phụ trách báo cáo, gật đầu “Còn hai giờ nữa sẽ bắt đầu, mọi người cực khổ chút, không để xảy ra bất cứ vấn đề gì.”

Người phụ trách đứng nghiêm “Trình tổng yên tâm, tôi sẽ luôn chú ý.”

Ánh mắt sắc bén của Trình Doanh nhìn lên sân khấu, sau cặp kính không gọng là đôi mắt thâm thúy sắc sảo. Đường như hắn đang suy nghĩ nhìn những diễn viên đang tổng dợt lần cuối trên sân khấu, thấy một bóng dáng mảnh mai ở hàng thứ hai thì hơi hoảng hốt. Biểu tình trên mặt trong nháy mắt có sự thay đổi kỳ lạ, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, hắn gật đầu với những người đứng phía sau “Mời các vị tiếp tục.”

Nghi thức khai mạc vô cùng thuận lợi, vũ đạo của các diễn viên múa như Giản Tang Du chỉ là giúp vui, nhằm hạ nhiệt không khí giữa buổi tiệc thôi. Từ lúc bước xuống sân khấu, Viện Viện đã không thấy Giản Tang Du, gọi điện cũng không ai nghe, cô nghi ngờ hỏi vài chị em đi cùng cũng không tìm được.

Giản Tang Du đứng ở một góc đại sảnh, nhìn qua khe lá quan sát nhất cử nhất động của Trình Doanh.

Trình Doanh đang tiếp những vị khách tối nay, bộ đồ tây ôm thắt vóc người cao lớn, thoát nhìn cũng là một bộ dáng tinh anh. Chẳng biết có phải cảm giác của mình sai hay không, hắn cảm thấy, lưng mình ớn lạnh toàn thân cả đêm.

Lúc Trình Doanh đi vào phòng vệ sinh, cảm giác này càng mãnh liệt, nhưng quay đầu lại, thì không thấy gì, ánh đèn hành lang mờ mờ không thấy một bóng người, hắn nhú mào, không suy nghĩ nhiều nữa.

Giản Tang Du từ từ đi ra từ cửa của lối đi phòng cháy chữa cháy, ánh mắt u tối nhìn Trình Doanh đi vào phòng vệ sinh, cô mang bao tay trắng muốt vào, nối gót theo hắn....

Tối nay thật ra Thiệu Khâm không muốn đến, anh là lính, đối với loại thương nhân a dua nịnh hót này thì chán ghét vô cùng. Nhưng ngại vì mối quan hệ với nhà họ Trình, nên phải lộ diện. Cho nên khi anh buồn chán dựa vào hành lang hút thuốc lá, nhưng nhìn xuyên qua làn khói trắng mong manh, thấy Giản Tang Du đang vội vàng bước nhanh về phía mình, trên mặt anh lại lộ ra nụ cười duy nhất trong cả đêm.

Giản Tang Du cúi đầu giật bao tay tơ tằm xuống, trái tim còn đập kịch liệt, ngay cả bước chân cũng hơi lảo đảo. Làm thân mình đụng vào một lồng ngực rắn chắc, Giản Tang Du như la lên theo bản năng “A...”

Ngẩng đầu nhìn lên, là một đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, một tay anh còn kẹp lấy điếu thuốc đang bốc khói, một tay thì đang tự nhiên vịn vào bờ eo của cô, tiếng nói trầm ấm êm ái khàn khàn vang lên như ma quỷ “Chạy cái gì?”

Tim Giản Tang Du càng đập kinh dị hơn, gương mặt không còn chút máu dưới ánh đèn thoát nhìn trong suốt vô cùng, cô nói ngập ngừng “Sao anh ở đây?”

Thiệu Khâm lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, anh cảm nhận rõ tấm thân dưới vòng ôm của anh đang run sợ, vừa định mở miệng hỏi thăm đã thấy đám bảo vệ nhà hàng chạy về phía cuối hành lang.

Thiệu Khâm nheo mắt nhìn theo những bóng dáng đang di động kia, lại từ từ cúi nhìn Giản Tang Du.

Bộ ngực Giản Tang Du khê phập phồng, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, nhưng từ đầu đến cuối cô cũng không dám nhìn Thiệu Khâm cái nào, cô không biết Thiệu Khâm có phải đã cảm thấy xảy ra chuyện gì hay không.

Bỗng nhiên tay Thiệu Khâm ra sức, kéo cô vào trong ngực. Giản Tang Du kinh hoảng ngẩng đầu, thấy được chiếc cằm nhọn nhụ khêu gợi của anh, anh khê nghiêng đầu sát vào Giản Tang Du, cười nhẹ, nói “Không phải là em dối nghề làm kẻ trộm chứ?”

6. Chương 6: Chương 6

Thiệu Khâm ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Gian Tang Du, lúc nói chuyện đôi môi cách cô rất gần, suýt nữa dán lên vành tai xinh đẹp của cô.

Mùi hương của nước cạo râu tươi mát quanh quần chóp mũi của Gian Tang Du, toàn thân Gian Tang Du trở nên cứng ngắc, đợi cho đến khi tiếng bước chân biến mất ở cuối hành lang liền vội vã đẩy Thiệu Khâm ra.

Thiệu Khâm lại nhướn miệng cười đắc ý, yên lặng nhìn cô: “Xem ra em thật sự trộm vật quan trọng gì rồi.”

Gian Tang Du nắm chặt cái bao tay lụa trắng, nơi nào đó trong ngực phát ra tiếng vang càng lúc càng lớn, cô nghi ngờ Thiệu Khâm có thể nghe được nhịp tim không bình thường của mình hay không —— quả nhiên chuyện xấu chỉ thích hợp với người xấu, cô như vậy thật là chưa đủ kinh nghiệm.

Giản Tang Du chậm chạp kéo tâm trí lại, từ từ ngẩng đầu lên: “Anh nói cái gì, em không hiểu.”

Thiệu Khâm nhếch mày lên, khối thuốc từ ngón giữa bay lên mù mịt, đôi môi hoàn mỹ cười thần nhiên: “Có thể đánh động nhiều người như vậy, nhất định là Trình Doanh đã xảy ra chuyện rồi, để cho anh đoán một chút, hẳn đắc tội như thế nào với cô Giản đây.”

Mặt Giản Tang Du lúc trắng lúc xanh, cô biết Thiệu Khâm đang cười nhạo sự thanh cao kiêu ngạo khi còn bé của cô, trên mặt càng lạnh lẽo tối tăm, đôi mắt xinh đẹp hung dữ lườm anh: “Không biết anh nói gì, làm ơn tránh đường.”

Thân hình Giản Tang Du hơi nhỏ, người Thiệu Khâm cao 1m88 chặn phía trước, dĩ nhiên cô không nhúc nhích được, anh lưu manh ngậm lấy điều thuốc, nhướng mắt nhìn cô: “Em đi đâu, anh đưa em đi.”

Giản Tang Du ngang ngạnh ngẩng đầu lên, đũa cọt: “Thì ra Thiệu tiên sinh thích làm tài xế như vậy.”

Thiệu Khâm cũng không nói gì, cười rộ lên, giữa lông mày giống như nhuộm ánh đèn vàng sáng chói: “Phải nói là, anh chỉ thích làm tài xế cho Giản Tang Du thôi.”

Giản Tang Du luôn cho rằng Thiệu Khâm lưu manh, từ khi bắt đầu cuộc gặp gỡ ở sân trường xanh miết, không biết từ lúc nào người đàn ông này lại mạnh mẽ xen vào thế giới của cô. Lúc đó chỉ xem như sự bốc đồng lúc còn trẻ của anh, không nghĩ được sau khi trưởng thành vẫn không hề thay đổi gì, vẫn ngả ngớn nông cạn như vậy.

Giản Tang Du nhìn anh xem thường: “Cám ơn Thiệu tiên sinh có ý tốt, tự mình em đi được.”

Thiệu Khâm cong khóe môi không nói lời nào, vẫn đứng sừng ở đó không chịu dời đi, Giản Tang Du sốt ruột trong lòng, loáng thoáng nghe được cuối hành lang vang lên tiếng cười mắng ồn ào.

Thiệu Khâm nhếch mày lên, nhìn thẳng cô: “Bây giờ đi chưa?”

Giản Tang Du cắn răng, gật đầu một cái.

Thiệu Khâm đắc ý, hài lòng tránh ra nhường đường cho cô, Giản Tang Du đi trước mặt anh một chút, góc độ của anh vừa vặn có thể nhìn thấy cô bởi vì tức giận mà hơi phồng hai má lên, giống chiếc bánh bao trắng mịn vào buổi sớm, hấp dẫn vô cùng.

Thiệu Khâm xách đi lấy giỏ giúp Giản Tang Du, Giản Tang Du lại muốn nhân cơ hội chạy đi.

Thiệu Khâm đi được hai bước, chợt quay người lại cười nhạt, giống như vô tình nói: “À, nếu anh ở ngoài mà không thấy em, anh nên cho em số điện thoại người bạn kia để gọi vẫn tốt hơn nhỉ?”

Giản Tang Du ngây ngốc tại chỗ, hận đến cắn răng nghiêng lợi: “Em không đi, ở nơi này chờ anh.”

“Rất tốt.” Thiệu Khâm hài lòng, thông thả nhân nhả bước đi tới phía phòng trang điểm.

Lúc Thiệu Khâm nhận được điện thoại của Hà Tịch Thành, Hà Tịch Thành đang đuổi một minh tinh nhỏ ở bên cạnh ra, đi đến một góc yên tĩnh: “Đã chạy đi đâu? Hút thuốc thôi sao lại mất tích luôn vậy?”

Thiệu Khâm thở ra, khẽ mỉm cười: “Còn nhớ Giản Tang Du không?” Nhớ tới bộ dáng tròn tròn đôi mắt của cô khi nãy, anh lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ, Thiệu công tử tuyệt đối không cảm thấy mình đang bị hành hạ thân xác.

Hà Tịch Thành sắc mặt cũng cứng ngắc chốc lát, trợn mắt khó tin: “Giản Tang Du trước kia làm cậu thích tới đòi sống đòi chết sao? !”

Thiệu Khâm không nhịn được, lạnh giọng trả lời: “Mẹ kiếp, cậu mới đòi sống đòi chết. Được rồi, nói sau đi.”

Hà Tịch thành còn có lời muốn nói, lo lắng kêu lên: “Thiệu Khâm, tôi có việc muốn nói ——” còn lại chính là tiếng cúp máy lạnh lẽo, Hà Tịch thành không ngừng trợn trắng mắt, thẳng nhóc này thật là càng sống càng đi thụt lùi, giống như còn 18 tuổi vậy!

Xa xa Thiệu Khâm nhìn thấy Giản Tang Du đang tựa vào vách tường ngăn người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo xinh đẹp, gộp chung với sự nóng nảy, rõ ràng đang rất không vui. Anh đi tới đưa túi cho cô, nói chán ghét: “Không thể mua một cái túi tốt hơn chút sao? Mỗi tháng em kiếm được cũng không ít mà .”

Giản Tang Du vỗ vỗ trên mặt túi, nhưng căn bản trên túi không có hạt bụi nào cả, ra vẻ giống như rõ ràng nghĩ người khác bị nhiễm vi khuẩn gây bệnh, lườm anh một cái rất khinh thường: “Mắc mớ gì tới anh.”

Thiệu Khâm cau mày liếc cô, thật là không đáng yêu rồi, lúc nhỏ tốt hơn bây giờ nhiều.

Năm tháng là con dao hai lưỡi, có thể làm ột cô gái dịu dàng biến thành như bây giờ. Nhất thời Thiệu Khâm cũng không biết phải hình dung người phụ nữ này như thế nào.

Sau khi Giản Tang Du cùng Thiệu Khâm vào thang máy thì càng khó chịu hơn, cả người cô cũng không được thoải mái. Ánh mắt Thiệu Khâm không e dè làm cho cô như đang đứng trên đồng lửa, cô chậm rãi hít thở, ngẩng đầu xem con số màu đỏ trong thang máy nhảy lên, con số tựa như bị làm phép , chậm chạp làm cho người ta cảm thấy lo lắng khó chịu.

Thiệu Khâm liếc mắt quan sát người phụ nữ bên cạnh, sau khi vào một không gian kín, anh phát hiện Giản Tang Du dường như trở nên vô cùng khẩn trương, sắc mặt vốn trắng của cô, xem ra càng tựa như giống một tờ giấy, hai tay buông xuống bên người nắm chặt lại, nắm đầm tuy nhỏ nhưng lại có sức tấn công rất nhiều, lúc nào cả người cô cũng cảnh giác.

Anh nhìn vừa cảm thấy buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc anh để lại ấn tượng vô cùng xấu trong lòng cô hay sao?

“Em không biết khách sạn có máy quay hình sao? Trình Doanh sẽ tìm được em rất dễ dàng.” Thiệu Khâm hỏi bình tĩnh.

Giản Tang Du nghe thấy nhưng lại làm bộ như không nghe gì cả, Thiệu Khâm nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa: “Xem ra em đã có chuẩn bị, anh rất tò mò rốt cuộc Trình Doanh xảy ra chuyện gì?”

Giản Tang Du đáp lạnh lạnh: “Muốn biết sao? Bây giờ anh có thể đi xem anh ta có thiếu tay thiếu chân hay không?.”

Thiệu Khâm cười lắc đầu: “Lực hấp dẫn của Trình Doanh, đương nhiên là không bằng em.”

Giản Tang Du nghe xong lời này liền im lặng.

Xuống bãi đậu xe, Giản Tang Du cố gắng chạy trốn lần nữa, Thiệu Khâm giơ tay túm cô lại, bàn tay thô ráp to lớn đặt ở gáy cô, thì thầm vào tai cô, cười nhẹ một tiếng: “Muốn về nhà nhanh vậy sau? Trong nhà có người chờ em hả?”

Giản Tang Du bình tĩnh đẩy bàn tay to lớn của anh ra, không bị chộp nữa, đáp lạnh lùng: “Không liên quan đến anh.”

Nụ cười ôn hòa yếu ớt trên mặt của Thiệu Khâm, trong nháy mắt biến mất, ánh mắt u ám lạnh lẽo như hồ nước sâu nhìn chằm chằm thẳng vào Giản Tang Du.

Giản Tang Du nhìn sắc mặt chợt biến đổi của anh, hơi nghi ngờ, nhạy cảm nhận thấy quanh người anh đều là khí lạnh bức người, cẩn thận lui về sau một bước, nhìn anh đề phòng.

Thiệu Khâm bình tĩnh nhìn cô mấy giây, bước lên trước, đi tới bên cạnh xe: “Vậy còn không nhanh lên xe, đừng để cho người khác chờ lâu.”

Giản Tang Du chần chờ mấy giây, đi theo lên xe.

Trên đường đi Thiệu Khâm lại vô cùng yên tĩnh, Giản Tang Du mừng rỡ, rốt cuộc cũng được tự do. Nhìn bóng đêm rực rỡ bên ngoài cửa sổ đến mất hồn. Ở cùng Thiệu Khâm khiến cô trở nên khẩn trương khó hiểu, Thiệu Khâm là đàn ông, còn là anh họ của Thiệu Trí, chỉ riêng hai điều này thôi cũng đủ để cho cô cảm thấy sợ hãi.

Giản Tang Du nhìn bên ngoài cửa sổ, liền phát hiện trí nhớ Thiệu Khâm rất tốt, chỉ đưa cô về lần có một lần mà có thể nhớ rõ được địa chỉ nhà cô, không cần hỏi cô, lái thẳng xe đến cửa chung cư.

Giản Tang Du thở phào nhẹ nhõm, cả đường không phát sinh chuyện gì cả, có lẽ thật sự cô có thái độ thù địch quá nặng đối với Thiệu Khâm, Thiệu Khâm rõ ràng không có ý gì khác. Giản Tang Du suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nói với anh: “Cám ơn, em đi đây.”

Khuôn mặt của Thiệu Khâm được giấu kín trong ánh sáng mờ mờ của buồng xe, Giản Tang Du không thấy rõ dáng vẻ giờ phút này của anh, trực tiếp mở cửa xuống xe.

Ai biết được lại giống hết đêm đó, Thiệu Khâm đồng thời cùng cô bước xuống xe. Khuôn mặt Giản Tang Du kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ anh muốn tiễn em nữa sao?” Anh thật vô lại, rốt cuộc anh rất thích tiễn người ta lắm sao?

Thiệu Khâm lại cười nhạo một tiếng: “Anh đi lấy lại áo của mình mà thôi”.

Giản Tang Du nhớ lại cái áo vest tối hôm đó, đối diện với nụ cười giễu cợt của Thiệu Khâm, cô chợt cảm thấy ** cay cay, lúng túng giải thích: “Em vẫn chưa kịp giặt.”

“Không có sao” Thiệu Khâm nhún vai một cái, “Anh không ngại.”

Giản Tang Du cẩn thận đánh giá vẻ mặt vô tội của anh, cảm giác Thiệu Khâm cố ý.

Thiệu Khâm nhíu mày nhìn lại cô, hiện ra mấy phần hung dữ: “Không phải em nghĩ dùng xong không trả chứ?”

Giản Tang Du hiểu ra, im lặng, vô lại đúng là vô lại, cô không thể hy vọng xa vời có thể nói cùng anh thông suốt nửa phần đạo lý, con người khiêm tốn lúc gặp mặt lần trước đều là giả dối, lập tức đã lộ ra bộ mặt thật.

Thân hình cao lớn của Thiệu Khâm nhắm mắt đi theo sau Giản Tang Du. Giản Tang Du khinh thường để ý đến anh, bước đi thật nhanh: “Lấy đồ xong lập tức đi ngay, nhà em không có trà cũng không có cà phê, không thể tiếp đãi người ngoài.”

Thiệu Khâm từ chối cho ý kiến: “Đang đợi em Là đàn ông sao?”

“Ừ, ” Gian Tang Du nghĩ thầm, Mạch Nha cũng là con trai, vẫn gọi mình là tiểu nam tử hán, phải bảo vệ mẹ.

Lông mày Thiệu Khâm nhăn lại, khí lạnh lại lần nữa xuất hiện nặng nề khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Giản Tang Du đối với việc đem người khác giới về nhà, hơn nữa còn là người của Thiệu gia là vô cùng khó khăn, cuối cùng cũng không để cho Thiệu Khâm tiếp tục theo sau nữa, trực tiếp ngăn anh lại bên cạnh thùng rác ở lầu dưới.

Thiệu Khâm nhăn mũi, cũng không dám hít thở, mặt còn lạnh hơn nước đá, gương mặt đẹp trai trở nên rất tồi tệ , không vui nói: “người đàn ông của em là người như thế nào vậy?”

Giản Tang Du lạnh lùng cảnh cáo anh: “Anh dám đi theo em, em liền báo cảnh sát nói anh tự ý xông vào nhà dân.”

Loại cảnh cáo không có chút uy hiếp này nhất định là dùng không được đối với Thiệu Khâm ,cái tên lưu manh này, nhưng anh nghĩ thật nhiều, đầu óc lạnh lợi của anh trong nháy mắt liền nhanh chóng xoay vài vòng, nếu muốn chiếm được lòng của người phụ nữ này, dĩ nhiên là không nhanh được, làm cho cô nóng giận đã là rất khó rồi.

Vì vậy anh tao nhả nhét hai tay vào túi, cứ đứng như vậy. bên cạnh thùng rác rơi ra những vật thể không rõ: “Được, Anh đứng ở đây chờ em.”

Lúc Giản Tang Du lên lầu, Thiệu Khâm liền khẽ ngược đầu, nhìn lên lầu một dần dần sáng lên lại nghe tiếng tắt đèn, ánh mắt u ám. Ngôi nhà này đã lâu cũng không có thang máy, đèn ngoài hành lang cũng tối mịt mờ, giống như một đầu mãnh thú đang ngủ đông , lúc nào cũng có thể xuất hiện ảo giác rằng khi nó thức dậy sẽ cắn người.

Thiệu Khâm nghĩ, Giản Tang Du là một người phụ nữ hơi đáng thương. như vậy.

Đột nhiên nảy sinh thương hại làm cho anh cũng sợ hết hồn, Giản Tang Du là một người phụ nữ mạnh mẽ thế kia, chưa bao giờ trước mặt người khác xuất hiện sự hèn nhát, trong 6 năm học sơ trung, Thiệu Khâm gần như hiểu được rằng Giản Tang Du là 1 người không có gì mà không làm được.

Giản Tang Du đi lên hơi lâu, Thiệu Khâm phải khৌ thuốc đi đến dưới bóng cây, gió mát đêm hè thổi lướt qua, suy nghĩ của anh phiêu đảng quay trở về thời còn học sinh.

Chờ Giản Tang Du xuống lầu , Thiệu Khâm đã hút xong một điếu thuốc. Anh bình tĩnh liếc nhìn dáng vẻ mặc đồ kín mít của cô. Bộ đồ đó cũng không thể che được hai “bánh ú” của Giản Tang Du, anh phì cười ra tiếng.

Giản Tang Du đi tới nhét một cái túi vào trong ngực của anh: “Đi đi.”

“Này, ” Dường như mắt Thiệu Khâm có ánh sáng chớp lên, nhìn chăm chăm vào cô không rõ nguyên do, cúi người đến gần bên tai cô, cười nhẹ bí ẩn “Người đàn ông của em không nói cho em biết, đôi khi che càng kín, càng kích thích đàn ông xé bỏ từng lớp của nó hay sao?”

Mặt Giản Tang Du càng biến sắc, tức giận mắg anh: “Lưu manh!”

Giản Tang Du xoay người muốn rời đi, Thiệu Khâm đưa tay giữ chặt bả vai cô, lồng ngực ầm áp dán lên lưng của cô, không buông tha cho sự kháng cự của cô, khống chế cả người cô vào trong ngực, giọng anh trầm ầm khêu gợi lướt quanh bên tai cô: “Giản Tang Du, Anh muốn theo đuổi em lần nữa. Lần này, em chạy không thoát đâu.”

7. Chương 7: Chương 7

Lúc Thiệu Khâm còn trẻ, vì Giản Tang Du đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, ngay cả bản thân anh cũng không muốn nhớ lại. Anh không biết là những tên con trai khác lần đầu biết yêu cũng sẽ ngu si đần độn vậy hay không. Tóm lại, những hành vi của anh vô cùng nhục nhã, bây giờ cũng không dám nhớ tiếp.

Sau khi trưởng thành, gặp lại Giản Tang Du, cho dù vẫn mù quáng, xúc động lỗ mưng như trước, nhưng anh đã học được giấu diếm, còn học được mảnh khảnh.

Trong việc đeo đuổi con gái, Thiệu Khâm cần phải trang bị nội dung kỹ thuật gì? Cậu Thiệu anh đâu phải không có sẵn người để hỏi.

“Hả?” Miệng Hà Tịch Thành há ra hồi lâu không hề ngậm lại, nhìn Thiệu Khâm khó tin “Theo đuổi Giản Tang Du? Đầu óc cậu bị cháy hư rồi hả?”

Thiệu Khâm nhú nhú mày, gương mặt sa sầm không vui “Thì sao, Giản Tang Du đặc tội cậu hả?”

Hà Tịch Thành dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thiệu Khâm, dường như ẩn chứa một bí mật gì đó, anh ta rít một hơi thuốc lá thật sâu rồi mới nói “Cậu đã quên lúc đi học cô ta đã đối xử với cậu sao rồi hả? Không phải cậu nói là đời này sẽ không bao giờ... nhìn Giản Tang Du một lần nữa, nói cô ta...”

Thiệu Khâm gơ tay, ý bảo Hà Tịch Thành cầm miệng, hiển nhiên là không muốn ôn lại khoảng thời gian thâm kín yêu thương đau buồn kia, nghiêm mặt nói “Tôi không tin là Thiệu Khâm tôi có thứ gì không lấy được.”

Hà Tịch Thành nhú mày, cười mập mờ “Cậu nói “lấy” cái gì, thân xác hay tâm hồn?”

Thiệu Khâm nhìn ánh mắt hèn mọn của Hà Tịch Thành, ngón trỏ chỉ thẳng “Ít ảo tưởng đến cô ấy đi.”

Hà Tịch Thành liếc mắt, bình thường Thiệu Khâm thoát nhìn khôn khéo mạnh mẽ, vừa đụng vào Giản Tang Du thì thông minh và EQ cũng trở thành vô dụng.

Thiệu Khâm khẽ rủ mắt xuống, gương mặt đẹp trai dưới ánh đèn lại có chút huyền ảo quyến rũ, anh trầm ngâm vài giây mới nhẹ nhàng mở miệng “Có lẽ, là do thói hư tật xấu của đàn ông, tôi cũng không ngoại lệ.” Thứ không chiếm được luôn là thứ tốt nhất, 5 năm trước, dưới cường độ huấn luyện quân sự, anh cũng gần như không quên được cô.

Hà Tịch Thành thở dài, chống trán liếc nhìn anh “Thiệu Khâm, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, chuyện đã như vậy rồi, vui đùa một chút thì có thể. Nếu muốn tính chuyện cả đời thì chỉ là ý tưởng viển vông, ai mà may mắn có thể cùng tình yêu đầu của mình kết hôn được chứ.”

Thật ra Thiệu Khâm cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bị Hà Tịch Thành nói như thế, cảm thấy trong lòng không thoải mái. Anh chỉ là cảm thấy cửa ải khó khăn của Giản Tang Du, cũng giống như hai năm đầu mới nhập ngũ của anh, càng bị hoài nghi năng lực thì càng muốn chứng minh mình.

Từ bệnh viện đi ra, tay Giản Tang Du đều phát run, cảm giác ngón tay cũng không theo sự điều khiển của cô. Cô nhìn ánh mặt trời chói mắt chiếu cả thành phố thật lâu mới nhắm lại cảm thấy hơi chua xót.

Cô vội vàng đi về nhà thuê của mình, túi văn kiện bị cô nắm trong tay cũng có vài nếp nhàu nhĩ, Giản Tang Du kinh ngạc nhìn túi giấy mà ngẩn người. Cô muốn nhanh về nhà để kiểm tra kết quả với Giản Đông Dục, một mình cô thật không chịu được.

5 năm, bị oan ức tròn 5 năm.

Nhớ tới cuộc sống đen tối, bị chê cười, khinh miệt, mẹ cô dù uất ức không cam lòng nhưng lúc nào cũng cố gắng nở nụ cười... Giản Tang Du vẫn cảm thấy rất hận. Cô nhất định phải vì mình lấy lại công đạo, phải để mọi người biết, quyền thế cũng không che dấu được tất cả sự xấu xa.

Lúc mở cửa ra lòng bàn tay cô đã thấm đầy mồ hôi, cô thở hổn hển, dựa vào cánh cửa mà bình ổn hơi thở của mình.

Manh Nha còn ở nhà trẻ, lúc này trong nhà chỉ có một mình Giản Đông Dục, anh nghe được tiếng động nên chống nạnh đi ra ngoài, thấy bộ dạng của em gái thì hơi kinh ngạc “Sao vậy?”

Giản Tang Du bước nhanh vào, run rẩy đưa túi văn kiện trong tay đưa cho anh “Kết quả kiểm nghiệm DNA.”

Giản Đông Dục cũng không lập tức nhận lấy, mà là bình tĩnh nhìn cô “Không phải còn thiếu 1 người sao?”

“Em chờ không được.” Giản Tang Du ngồi trên ghế sa lon, nhiệt độ ngoài trời là 40 độ cũng không thể làm cô nóng lên, ngược lại trái tim cũng lạnh đến phát run “Từ hai kẻ này cũng có thể biết đáp án.”

Giản Đông Dục từ từ vươn ngón tay từ từ bóc miếng dán.

Giản Tang Du khẩn trương theo dõi từng cử chỉ của anh, hô hấp dồn dập. Sau khi mở ra thì tự mình xem trước, về mặt anh từ đầu đến cuối không biểu hiện gì, dù cho có thấy gì đó khiếp sợ thì cũng như vậy.

Giản Tang Du không nhìn thấy mặt anh biểu hiện gì, hỏi bất an “.... Sao hả?”

Giản Đông Dục đẩy thẳng kết quả đến trước mặt cô, khoe môi khê mấp máy “Đều không phải.”

Giản Tang Du trợn mắt khó tin, vội vã cầm kết quả kiểm nghiệm lên xem kỹ, về mặt từ lo âu đến giật mình, từ từ biến thành thất vọng “Tại sao lại như vậy? Tại sao.... không phải là hai kẻ đó, còn người kia, cơ bản là không có tác dụng.”

Cô cố chấp không ngừng lặp lại những lời này, thỉnh thoảng còn thất thố vò mái tóc dài của mình, Giản Đông Dục đi đến bên cạnh cô, ôm mạnh cô vào lồng ngực mình, khê cất giọng trấn an “Suýt, im lặng nào.”

Giản Tang Du khê nức nở, tiếng khóc rầm rức.

Nước mắt nóng hổi thấm ướt áo sơ mi của Giản Đông Dục. Anh yêu thương vuốt tóc của cô, chờ đợi “Tang Du, em có nghĩ, có lẽ thật không phải bọn họ hay không?”

Hô hấp của Giản Tang Du chợt ngưng lại, cả người giãy như một con cá bị bóc vảy, tức giận đứng lên ghế sa lon, gương mặt giận đến đỏ bừng “Anh, ngay cả anh cũng không tin em?”

Giản Đông Dục cũng biết kết quả sẽ là như vậy, những lời này là giới hạn của Giản Tang Du, không chạm vào được, hơn nữa cũng không nên giẫm vào. Anh cố gắng bình phục tâm tình của cô, tận lực giải thích uyển chuyển “Thiệu Trí và Trình Doanh, hai kẻ này, làm vô số chuyện xấu, nếu thật sự họ làm thì sao không dám nhận? Hơn nữa, kết quả xét nghiệm lúc ấy của cảnh sát đã chứng minh là không phải bọn họ, Tang Du, có lẽ có ẩn tình khác, anh đã...”

Giản Tang Du bị thương nhìn anh trai của mình, nước mắt rơi xuống từng giọt lớn hơn “Anh, nếu như không phải bọn họ, tại sao bọn họ lại ở căn phòng đó, em... chính em có cảm giác.”

Nắm tay của Giản Đông Dục siết lại càng chặt, mạch trên mu bàn tay đập dữ dội, anh vươn một tay khác cố gắng chạm vào Giản Tang Du, nhưng Giản Tang Du xoay người trở về phòng mình, đóng âm cửa phòng lại.

Giản Đông Dục nhìn cánh cửa ngăn cách bọn họ thở dài thật sâu. Khi đó Giản Tang Du chịu áp lực thế nào, anh là người rõ ràng nhất.

Chuyện này nói ra vô cùng hoang đường, Giản Tang Du nói, tối đó trước khi hôn mê nhìn thấy ba người bọn Thiệu Trí, sau khi tỉnh lại, đầu tiên cũng nhìn thấy bọn họ. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, trong nháy mắt khi Giản Tang Du tỉnh lại, cảnh sát đã phá cửa xông vào, vậy ai báo cảnh sát?

Còn thứ lưu lại trong người Giản Tang Du lại không thuộc về bất kỳ người nào trong ba người bọn họ...

Giản Đông Dục cảm thấy rất nhiều điểm khả nghi, nhưng hoàn toàn không tìm ra manh mối, có lẽ, cách duy nhất phải thông qua đứa trẻ xét nghiệm mới biết được.

Giản Tang Du vẫn đợi trong phòng, Giản Đông Dục gõ cửa thật lâu cũng không lên tiếng, Giản Đông Dục nói bất đắc dĩ “Anh sai rồi được chưa? Chút nữa chúng ta cùng nhau đi đón Mạch Nha có được không?”

Giản Tang Du vẫn im lặng như cũ, qua thật lâu mới cất giọng khàn khàn “Anh không hề hiểu em.”

Giản Đông Dục bật cười, dựa đầu vào cánh cửa “Vây em đi ra ngoài đánh anh mất cái hủ giận đi.”

Giản Tang Du ngồi trên giường đá không khí, thực tế cô biết rất rõ, Giản Đông Dục là người hiểu cô nhất trên thế giới. Cô không nên phát giận lung tung, không thêm phân biệt thị phi. Nhiều năm qua, cũng chỉ còn một người thân cùng cô sống nương tựa lẫn nhau, nhẫn nại chịu đựng tính khí thất thường của cô.

Giản Tang Du mở cửa, một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lộ ra trong khe cửa “Anh, em xin lỗi.”

Trong ánh mắt của Giản Đông Dục hiện lên sự cứng chiều, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô “Tang Du, trời sắp có xuống thì vẫn có anh chống đỡ cho em.”

Cuộc sống yên lặng ngắn ngủi của Giản Tang Du bắt đầu nặng nề, lúc đầu Thiệu Khâm không làm gì để đeo đuổi cô, cho nên khi Thiệu Khâm tặng hoa không ngừng kéo dài, mỗi ngày đều đưa tới phòng trang điểm ở đài truyền hình, làm Giản Tang Du bắt đầu phát cáu.

Cô ngó chừng đóa hoa vài giây, nhịn không được nữa, liên tiếp hất xì nhiều cái.

Đôi mắt to của Viên Viên nhìn chăm chăm vào bó hoa, tìm kiếm một hồi, cuối cùng cũng thất vọng bĩu môi “Sao không có danh thiếp vậy, làm ra vẻ thần bí à?”

Giản Tang Du đẩy bó hoa qua phía Viên Viên, ngồi trở lại bên rón trang điểm “Tặng cậu đó.”

Viên Viên phồng mang, hừ mũi một tiếng “Mình không thèm, mình đâu phải thùng rác chứ.”

“Vây cậu xử lý giúp mình đi.” Giản Tang Du xoa mi tâm, gân xanh trên trán đều nổi lên hết. Tên khốn Thiệu Khâm này chơi đến nghiện rồi sao? Mỗi ngày đổi một loại hoa, xài chiêu thức cũ như vậy, rốt cuộc là tuyệt chiêu tán gái mấy năm trước ư?

Đáng tiếc, Thiệu Khâm chỉ tặng hoa, nhưng người thì không thấy xuất hiện lần nào. Giản Tang Du lại không biết cách liên lạc với anh, chỉ có thể chịu sự hành hạ bởi mùi phấn hoa, cáu đến phát điên lên.

Lúc chiến dịch hoa tươi tấn công đến tuần thứ 3, cuối cùng cậu Thiệu cũng chịu xuất hiện.

Lúc Giản Tang Du tan làm cũng đã rạng sáng, Thiệu Khâm lẳng lặng đứng bên cạnh xe mình, cười khí khái dưới ánh đèn đường. Quân trang trên người còn chưa thay, chắc là mới vừa trở về từ quân đội, nút áo được cài cẩn thận tỉ mỉ, trong cổ áo còn thấy thấp thoáng chiếc áo sơ mi màu xám trong trắng thõm, dưới vành nón là ngũ quan kiên nghị.

Thiệu Khâm như vậy làm cho Giản Tang Du hoảng hốt, có hơi... xa lạ.

Mấy người bạn gái bên cạnh cũng trợn to mắt, vây quanh Giản Tang Du “Người đó hả?”

Giản Tang Du rít qua kẽ răng hai chữ “Vô lại.”

Mấy cô gái trẻ cũng che miệng lén cười, nháy mắt mập mờ với Giản Tang Du “Kể vô lại phong nhã đó, chúng mình đi trước đây.”

Giản Tang Du bị những đóa hoa kia hành hạ đến mức hết chịu nổi, mang vẻ mặt khinh thường đi đến trước mặt Thiệu Khâm, giống như muốn nhào qua cắn chết anh vậy.

Thiệu Khâm khẽ cúi đầu liếc nhìn cô một cái, do dự nói “Khoảng thời gian trước, anh trở về quân đội, em... hình như không vui lắm thì phải?”

Giản Tang Du nhắm mắt lại, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, bộc phát “Anh thử bị dị ứng phấn hoa một tháng, lỗ mũi đều bị lau chảy cả lên, xem anh có thể vui vẻ được không?”

Đôi mắt thâm trầm yên tĩnh như hồ băng của Thiệu Khâm nhìn cô, vành nón che bớt vài phần tia mắt sắc bén, Giản Tang Du cũng không biết anh đang nghĩ cái gì, bỗng nhiên nghe tiếng nói trầm tĩnh dịu dàng của Thiệu Khâm trả lời “Vui chứ.”

“Hả?” Giản Tang Du trợn mắt nhìn tên bệnh tâm thần không thể nói lý.

Thiệu Khâm đưa tay quàng qua bả mông manh của Giản Tang Du, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, đuôi mắt cũng lộ ra tình cảm nồng nàn “Chỉ cần là em, muốn mạng anh, anh cũng vui.”

8. Chương 8

Thiệu Khâm nói xong câu kia, dù vẻ mặt vẫn bình thản điềm tĩnh như trước, nhưng trong lòng đã không thể không ghê tởm bản thân mình. Anh thật không chịu nổi mấy thứ Hà Tịch Thành dạy anh, không hiểu tại sao phụ nữ cứ thích nghe lời tâm tình giả dối kiểu này, lại càng không hiểu một người đàn ông sao lại phải nói ra những lời như thế?

Trên thế giới làm sao có người có thể yêu một người khác, yêu đến mức tính mạng cũng không cần? Ít nhất tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người Thiệu Khâm anh.

Giản Tang Du híp híp mắt, ngược lại không có tỏ vẻ đặc biệt gì, chỉ mang thâm ý khác nhìn thêm vào hai mắt anh, cuối cùng nhẹ tránh, thoát ra khỏi cái nắm tay của anh.

Thiệu Khâm đi trước mở cửa xe, nhả nhận bày ra thế mời: “Em cũng sẽ không kháng cự vô ích chứ?”

Giản Tang Du ghét nhất dáng vẻ kẻ cả này của Thiệu Khâm, vừa mới nhờ quân trang anh tuần mà sinh ra một chút cảm giác nghiêm trang thâm trầm, trong nháy mắt liền bay đi mất. Cô xoay người rời đi, không hề để ý sắc mặt Thiệu Khâm đang dần u ám: “Vì sao em phải nghe theo anh?”

Giản Tang Du giẫm lên chiếc bóng thon dài của mình dưới đèn đường, giày xăng-đan gót nhọn phát ra tiếng vang quỳnh rũ, chợt tiếng bước chân dồn dập vững vàng nhanh chóng tới gần cô, ngay tiếp theo thì trời đất quay cuồng.

Thời điểm Giản Tang Du phản ứng kịp thì đã bị Thiệu Khâm dễ dàng vác lên trên vai, anh vẫn không quên quan tâm giúp cho Giản Tang Du ngăn lại mép váy không ngừng tốc ngược lên, khoe miệng mang nụ cười khinh thường, hả hê liếc nhìn cô một cái: “Bởi vì em rất nhanh sẽ trở thành người phụ nữ của anh.”

Vải vóc trơn mềm cọ lên da thịt cô nhẵn mịn, lòng bàn tay to dày của Thiệu Khâm bởi vì cọ sát tới lui đều đặn, xúc cảm ấm áp, trong lòng Thiệu Khâm sinh ra một sự rung động hấp tấp không rõ.

Anh bước nhanh về phía xe mình dừng ở ven đường, nhíu mày liếc nhìn người phụ nữ không an phận vẫn còn toan tính giây giũa, cười nhạo nói: “Nếu em không ngại cho anh thấy màu sắc quần lót của em, có thể vụng vọ kịch liệt thêm một chút.”

Trong nháy mắt, mặt Giản Tang Du liền đỏ hết, cũng không biết là vừa thẹn vừa giận hay bởi vì máu dồn lên đầu, tóm lại cô vừa vội vừa tức, căng thẳng đưa tay lên muốn cào nát gương mặt đẹp trai của Thiệu Khâm.

Ánh mắt sâu thẳm của Thiệu Khâm từ cổ áo của cô từ từ di chuyển đến đường cong của cái mông vì nằm sấp mà ưỡn cao lên, đưa tay dùng sức bắt được nắm tay nhỏ đang đánh người của cô, thở hổn hển, ném thẳng cô vào ghế trước.

Giản Tang Du khựng lại, liền nhấc chân đạp tên đàn ông còn đứng ở bên ngoài cửa xe: “Thiệu Khâm, tại sao anh lại giống kẻ lưu manh vậy!”

Thiệu Khâm nhẹ nhàng tránh được hành động tức giận của cô, vành nón chặn lại ánh mắt tràn đầy cảm xúc muốn chiếm đoạt của anh, anh không ngừng khắc chế mình, hung hăng nói: “Ngoan ngoãn ngồi đó, còn dám lộn xộn một cái anh ——”

Giản Tang Du ngược đầu, một đôi mắt đen nhánh tràn đầy tức giận nhìn anh chằm chằm: “Anh làm sao vậy, anh ngoài giống tên lưu manh uy hiếp em, anh. ưm.”

Thiệu Khâm thô bạo tháo nón lính ra, cúi người liền ngăn chặn đôi môi không ngừng nhả ra lời ác độc của người phụ nữ này, anh thẳng thắn xâm lược, ngậm cả cánh môi mềm mại của cô vào trong miệng, mút lấy thật sâu, không ngừng dùng sức cắn nết.

Giản Tang Du trợn to mắt khó tin, trong khoảnh khắc đó, đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

Tay Thiệu Khâm đang siết chặt nón lính chống vào thành ghế, một cái tay khác không chút nghĩ ngợi giữ chặt cái ót của cô, dùng sức ép vào người mình. Trong cổ họng ngập tràn hơi thở của Giản Tang Du, là hương vị ngọt ngào trong trí nhớ, mang theo một chút vị chất.

Thiệu Khâm hôn đến xúc động, đầu lưỡi quần lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô, khuấy đảo qua lại.

Đầu óc Giản Tang Du sau mấy giây trống rỗng, liền hiện lên hàng loạt hình ảnh kinh khủng, giống như những hình ảnh cấp độ hạn chế tràn ngập trên báo chí, mang theo nỗi sợ hãi kinh người. Toàn thân cô bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy, ánh mắt xen lẫn sợ hãi cùng căm phẫn, không biết dừng khí từ đâu tới, lại thêm cảm giác ngọc nát đá tan vô cùng thảm thiết, cắn vào đầu lưỡi Thiệu Khâm vẫn còn linh hoạt tàn phá trong miệng cô.

Lông mày Thiệu Khâm nheo lại một chút, nhanh chóng lùi ra ngoài.

Trong cổ họng đầy mùi máu tanh, Thiệu Khâm sờ sờ khóe môi, có chất lỏng óng ánh cùng vết đỏ mỏng manh lóe lên dưới ánh đèn, ánh mắt anh phức tạp nhìn về phía Giản Tang Du, nói giọng khàn khàn: “Anh xin lỗi, anh không nhận được.”

Toàn thân Giản Tang Du run rẩy nhìn anh, trong con ngươi lạnh lẽo khiến lòng Thiệu Khâm buồn bực.

Thiệu Khâm nhìn chằm chằm Giản Tang Du thật lâu, đưa tay cầm quả đấm cô đang nắm chặt: “Tang Du, chuyện năm đó, em đều đã quên rồi sao? Chính là nụ hôn kia trong hẻm nhỏ của chúng ta, anh không tin em không có chút cảm giác nào với anh.”

Ký ức mà Giản Tang Du không muốn nhớ lại, bị Thiệu Khâm nhẹ xé ra, gương mặt điển trai của anh dần hiện lên trong câu chuyện xưa làm cô thấy thẹn thùng, đêm hôm đó sau buổi tự học trễ, nơi ngõ nhỏ chỗ tối chỗ sáng, bầu trời đêm đầy sao lấp lánh.

“Em, không nhớ rõ” Giản Tang Du gặng sức từ đôi môi nặn ra một câu, mang theo sự luống cuống sợ hãi, “Cũng không muốn nhớ.”

Đáy mắt Thiệu Khâm dường như có cảm xúc gần giống đau thương, anh cười mát mát một tiếng, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô: “Thế mà anh lại đều nhớ rõ, lúc đó và bây giờ em đều mang ——” anh nghiêng người qua, nhẹ nhàng ôm cô, “Hương vị mê người.”

Giản Tang Du nghe được bốn chữ này, như bị sét đánh, sắc mặt trở nên tái nhợt, liền đưa tay đẩy anh ra.

Thế nhưng anh lại tự giác lui ra sau, lại tỏ ra hơi vô lại: “Mới vừa rồi là anh không tốt, sau này em không đồng ý, anh chắc chắn không xằng bậy.”

Trên đường về, đầu Giản Tang Du rất rối, hình ảnh nghiêng ngả đứt quãng làm cho cô sợ hãi, về đoạn hồi ức bí ẩn kia của Thiệu Khâm càng làm cho cô thấy thất bại, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đêm mát mẻ vuốt ve gò má trơn bóng của cô.

Thiệu Khâm thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, khóe miệng nhếch lên nụ cười thần nhiên, anh thành công khiến Giản Tang Du nhớ về hồi ức nhỏ nhoi giữa bọn họ. Anh đã không còn là chàng trai trẻ kích động khi đó, càng hiểu được làm sao để giữ lấy trái tim của phụ nữ.

Giản Tang Du ngần ngại rất lâu, đến khi lại để ý đến cảnh vật ngoài cửa sổ thì mới nhận ra không phải đường về nhà, đột nhiên quay đầu đề phòng hỏi: “Anh dẫn em đi đâu?”

“Đi ăn gì đó.” Thiệu Khâm tự nhiên đáp, “Anh vừa trở về thì liền tới tìm em, còn chưa có ăn cơm.” Anh nghĩ nghĩ lại thêm một câu, “Em đi cùng anh có được không?”

“Không được.” Mặt Giản Tang Du không chút thay đổi, không hề nể mặt cậu Thiệu.

Thiệu Khâm bắt đặc dĩ nhúu mày, cười khỏ nói: “Chúng ta dầu gì cũng coi như bạn học cùng trường chứ? Em không thừa nhận anh là mối tình đầu của em, thì anh cũng là nư hôn đầu của em, em có thể khách sáo với anh một chút được không.”

Giản Tang Du há miệng, lời cự tuyệt còn chưa kịp nói ra, Thiệu Khâm liền giơ tay lên làm động tác: “Được rồi, ngay đây rồi.” Anh nghiêng đầu nở ra một nụ cười chói như sao sáng với Giản Tang Du, “Anh ăn uống rất nhanh.”

Giản Tang Du liếc nhìn hàng quán bên đường, hơi ngoài dự liệu.

Thiệu Khâm dừng xe xong, vòng lại mở cửa xe, đứng ở cửa, nhúu mày, giễu cợt nói: “Muốn anh ôm em xuống?”

Giản Tang Du thật sự bị Thiệu Khâm ép điên mất, bắt đặc dĩ phải đi theo, nhớ tới Giản Đông Dục có lẽ vẫn còn đang đợi cô, Giản Tang Du móc điện thoại ra vừa đi vừa gửi tin nhắn.

Thiệu Khâm quay đầu nhìn thoáng qua, trong mắt lóe lên chút u ám, anh dễ dàng giơ tay lên cướp đi điện thoại trong tay Giản Tang Du, sột soạt bỏ vào túi quần mình: “Anh nói lại một lần, anh ăn uống rất nhanh.”

Giản Tang Du giận đến muốn giậm chân: “Em phải nói với người nhà một tiếng.”

“Người nhà” hai chữ thật đúng là chói tai, Thiệu Khâm khinh thường nghĩ, không kết hôn cũng có thể gọi là người nhà hả?? Cánh tay anh duỗi dài một cái liền kéo cô lại, nửa ôm nửa bế đẩy vào một quán đồ nướng, cúi người ở bên tai cô khẽ giọng nói: “Anh mà đói đến nóng nảy thì cái gì cũng có thể ăn được, em cẩn thận một chút.”

Giản Tang Du nghe không hiểu ý của anh, chờ sau khi vật gì đó của Thiệu Khâm lớn lên, Giản Tang Du mới dần phản ứng kịp, Thiệu Khâm, tên lưu manh này! Mới vừa rồi là đang nói ngôn ngữ sắc tình không lành mạnh? !

Giản Tang Du khinh bỉ quan sát quân trang trên người Thiệu Khâm, cảm thấy mặt người dạ thú nhiều lắm cũng chỉ đến thế. Thiệu Khâm bắt được tầm mắt của cô, đưa tay cởi ra từng cái nút áo, trên người chỉ có áo sơ mi màu xám tro, bó sát vào thân thể rắn chắc cân xứng, anh nhét quân phục găng gượng vào trong ngực Giản Tang Du, cười nói: “Giữ cho anh.”

Giản Tang Du không giữ hình tượng, trợn trắng mắt: “Em là bảo mẫu của anh sao?”

Thiệu Khâm khẽ xắn tay áo lên một chút, lộ ra đường nét cánh tay rắn rỏi, lúc nghe được lời cô, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mặt của cô: “Trước kia khi anh chơi bóng rổ, em vẫn giữ quần áo cho anh.”

Giản Tang Du ngượng ngùng đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nhỏ giọng ngập ngừng: “Đó cũng là anh kiên quyết lên đưa cho em.”

Thiệu Khâm chỉ cười không nói, chăm chú nhìn cô cho đủ.

Giản Tang Du sợ mập, buổi tối vốn không ăn khuya , trong thời gian chờ Thiệu Khâm ăn đồ thấy cực kỳ nhàm chán. Điện thoại di động bị lấy đi, ngay cả trò chơi cũng không chơi được, chỉ có thể nhìn chung quanh chán đến chết, thỉnh thoảng ánh mắt lại không tự chủ quanh quẩn trên người tên đàn ông trước mặt.

Vóc dáng anh rất cao, tướng người cường tráng, đơn giản ngồi ở sau bàn ghế làm không gian có vẻ nhỏ hẹp, tay chân hơi không thoải mái. Nhưng tướng ăn của anh khá đẹp mắt, vừa có sự thô lỗ của quân nhân lại vừa có lễ nghi ăn uống, Giản Tang Du nhìn khớp xương bàn tay anh rõ ràng, móng tay cắt tỉa gọn gàng, ánh mắt di dời từng tác trên người anh, bỗng chốc liền tiến vào đáy mắt đen thẳm của anh.

“Nhìn cái gì?” Giọng Thiệu Khâm dịu dàng mang theo tiếng cười nhẹ, không cần nói cũng biết đang vui vẻ.

Giản Tang Du lúng túng rũ mắt, lông mi dày mềm mại run rẩy: “Xem lúc nào thì anh ăn xong.”

Thiệu Khâm giống như sáng tỏ gật đầu một cái: “Uhm.”

Giản Tang Du hơi chán nản, hai gò má trắng mịn tức giận nhìn sang một bên, ngón tay dùng sức siết lấy cúc áo quân trang của anh: “Uhm cái gì, ăn nhanh lên một chút, em buồn ngủ.”

Thiệu Khâm thông thả vênh váo tiến tới, neho mắt lại tỉ mỉ nhìn cô: “Giản Tang Du, có phải em cảm thấy anh vẫn đẹp trai như thời niên thiếu, trước kia em nhìn anh luôn đỏ mặt lên, giống như trái anh đào nhỏ?”

Giản Tang Du nhìn anh chằm chằm không thể tưởng tượng nổi: “Da anh cũng thật dày, ai nhìn anh? Rõ ràng là anh nhìn lên em không thể chối cãi, thầy giáo phạt anh đứng, dù chết cũng không chịu cúi đầu, đúng là một kẻ lưu manh.”

Mắt Thiệu Khâm chứa nụ cười liếc nhìn cô: “Không phải em nói đều không nhớ rõ rồi sao?”

Giản Tang Du lúc này mới nhận ra mình trúng kế, hung hăng nghiêng hàm răng, thật muốn cắn lên cổ anh một dấu lớn.

Thiệu Khâm hài lòng cúi đầu ăn đồ, trong mắt có vẻ hài lòng không giấu được.

Giản Tang Du rất vất vả mời gần về đến nhà, lập đi lập lại không cho Thiệu Khâm về sau lại tặng hoa, hơn nữa còn hung dữ cảnh cáo anh sau này chớ ăn no rồi việc, hơn nữa đêm chạy tới hù dọa cô.

Thiệu Khâm cầm tay lái, mặt vô tội: “Nhưng là anh đang theo đuổi em mà.”

“Nhưng em không vui lòng cho anh theo đuổi!” Giản Tang Du lười phản bác lại anh, trực tiếp đẩy cửa xe ra quay đầu bước đi, cuối cùng nói một câu không nhẹ không nặng, “Cậu Thiệu à, anh có thể nghiêm túc với ai chứ?”

Nụ cười trên mặt Thiệu Khâm đình trệ, mờ mịt u ám nhìn theo bóng lưng cô, chần chờ hai giây lại xuống xe đuổi theo, vịn cửa xe nói: “Giản Tang Du, em rõ ràng còn nhớ chuyện trước kia, con mẹ nó, em giả bộ cái gì mà giả bộ, trong lòng em rõ ràng còn có anh!”

Giản Tang Du đưa lưng về phía anh, cắn chặt răng, cô xem thường sự miệt mài đuổi theo dấu ấn thanh xuân này trong lòng mình, chỉ cần là người có liên quan đến Thiệu gia, tốt đẹp đi nữa cô cũng không cần.

Thiệu Khâm đóng sầm cửa xe, hai tay nhét vào túi từ từ đi tới: “Việc kia, anh có thể giải thích.”

“Không cần.” Giản Tang Du quay đầu lại nhìn anh, vẻ bề ngoài của chàng thiếu niên năm đó trong trí nhớ đã mất đi sự trẻ trung, khoác thêm vẻ điển trai tài giỏi, nhưng Giản Tang Du biết quá rõ trong lòng anh có biết bao thứ xấu xa.

Cô nghiêm túc nhìn lại Thiệu Khâm, gần từng chữ một: “Hiện tại quả thật em rất tốt, không muốn có bất cứ dính dáng gì với anh, hồi trước em cũng chỉ tỉnh tỉnh mê mê bị người ta một mạch dắt tới nơi đó, em chán ghét anh bao nhiêu, anh đều biết rõ hơn người khác. Sau này chúng ta có lẽ vẫn nên làm người xa lạ là tốt rồi.”

Thiệu Khâm nhú lông mày, nhìn cô chăm chú thật sâu, vẻ mặt trong nháy mắt lạnh lùng như băng.

Giản Tang Du thở ra, thoải mái cười cười: “Tạm biệt, Thiệu Khâm.”

“Mẹ ——”

Khi Thiệu Khâm sắp không kìm chế nổi lửa giận, muốn điên cuồng nhào qua bóp chết người phụ nữ không có trái tim này thì một giọng nói ngọt ngào, non nớt chợt lạnh lạnh phá vỡ cục diện bế tắc của hai người.

Thiệu Khâm nhìn lại theo tiếng kêu, thấy một bóng dáng nho nhỏ thoát khỏi lồng ngực của một người đàn ông, vui sướng nhào về phía Giản Tang Du. Đứa bé đuổi cánh tay ngăn ngừa ra, cố sức ôm lấy hông của Giản Tang Du, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngọt ngào cười nói: “Mẹ, mẹ về rồi, con cứ tưởng mẹ tham ăn, bị bọn buôn người bắt cóc bán cho ác ma làm vợ đấy.”

Thiệu Khâm cảm thấy như có ai ở trong đầu anh bỏ ra một tia sấm, trong nháy mắt nổ tung, không nói đến tiếng ong ong bên tai, bên trong cũng rối ren hỗn loạn, anh đờ đẫn đứng ở đó, nghe đứa bé kia từng tiếng kêu Giản Tang Du là “Mẹ”.

Mạch Nha cọ vào hông của Giản Tang Du, nghi ngờ liếc nhìn Thiệu Khâm, con mắt lóe sáng ngời ngời: “Mẹ, đây là ai vậy?”

Thiệu Khâm cũng nhìn chăm chăm vào đôi mắt này, lắp bắp nửa ngày mới hỏi ra miệng: “Giản Tang Du, này, đây là cái vật gì?”

9. Chương 9: Chương 9

Giản Tang Du im lặng nhìn Thiệu Khâm một cái, sau đó khom lưng bế Mạch Nha lên, lúc nhìn lại Thiệu Khâm thì đã hơi lạnh lùng xa cách “Đây là con trai em, xin đừng nói nó như vậy.”

Mặt Thiệu Khâm phút chốc như có người đột ngột dội một thùng nước sơn vào đó. Anh nhìn Giản Tang Du khó tin, lại đánh giá đứa bé Giản Tang Du đang ôm.

Nó cũng không khách sáo, trừng mắt lại với anh, mang theo chút phòng bị và chút tò mò.

Giản Tang Du là mẹ nó? Nhận biết này không chỉ làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của Thiệu Khâm, còn đảo lộn cả tim của anh.

Đôi mắt to sáng ngời của Mạch Nha nhìn chăm chăm vào Thiệu Khâm, cuối cùng quay đầu lại nhìn mẹ, dùng âm lượng rất nhỏ của nó nói thầm với Giản Tang Du “Chú này không có lẽ phép, tại sao nói con là đồ vật, mẹ, mẹ, Mạch Nha là đồ vật sao?”

Giản Tang Du khó xử trợn mắt, chà chà trán của con trai “Dĩ nhiên cục cưng không phải là đồ vật rồi.”

Mạch Nha vui vẻ gật đầu, bỗng nhiên lại cảm thấy lời này có hơi kỳ quái.

Thiệu Khâm nhìn một lớn một nhỏ không coi ai ra gì, đang ngọt ngào nói chuyện với nhau, tâm tình anh lên xuống không ngớt, u ám nhìn Mạch Nha, như muốn kéo nó xuống khỏi người Giản Tang Du.

Giản Tang Du yên lặng nhìn anh một chút, cảm thấy ánh mắt anh không thân thiện, cho nên nói quyết đoán “Chúng em phải đi đây.”

Thiệu Khâm đưa tay ngăn cản cô, nhưng tầm mắt hoàn toàn không hề rời khỏi Mạch Nha đang ở trên người cô, như nghiên cứu gì vậy. Nó trắng trẻo tròn tròn, rất dễ thương, Thiệu Khâm cũng không rõ anh đang cảm thấy hương vị gì. Lúc đầu thì khiếp sợ, rồi sau đó lại kinh sợ, nhưng lại như có chút chuyện kỳ quái xẹt qua trái tim.

Anh kinh ngạc nhìn đứa bé, trong lòng vô cùng.... quái dị, kìm lòng không được muốn đưa tay chạm vào nó.

Tiểu Mạch Nha nhìn chăm chăm vào ông chú trước mắt, nhìn vào đôi mắt sâu lắng khó phân biệt thì có chút sợ hãi, vội vàng quay đầu ôm chặt lấy Giản Tang Du, méo máo “Mẹ...”

Giản Tang Du cũng hoài nghi nhìn Thiệu Khâm “Anh làm gì vậy?”

Thiệu Khâm lấy lại tinh thần, đột nhiên nhìn về cánh tay đã vươn ra được một nửa của mình, hậm hực bỏ xuống, nhưng ngay sau đó lại hơi tức giận chất vấn Giản Tang Du “Em kết hôn rồi?”

Giản Tang Du hơi bất ngờ với phản ứng của Thiệu Khâm, đáp bình tĩnh “Không có.”

Thiệu Khâm “...”

Không có kết hôn, nhưng có con. Đối với kết quả này, Thiệu Khâm không biết nên vui vẻ hay nên buồn bực. Về mặt anh hoảng hốt nhìn Giản Tang Du, bỗng nhiên không biết kế tiếp nên làm gì bây giờ.

“Đứa bé này, em nhận nuôi?” Thiệu Khâm ôm hi vọng hỏi tới.

Mạch Nha len lén lộ khuôn mặt đẹp trai từ trong lòng Giản Tang Du ra, trả lời Thiệu Khâm kiên định “Con là chính từ trong bụng mẹ ra. Còn có ảnh chụp con ngủ ở trong đó nữa.”

Thiệu Khâm trợn mắt nhìn Tiểu Mạch Nha.

Giản Tang Du cười sửa lời của Mạch Nha “Phải kêu là siêu âm B, cục cưng.”

“Bất kể là siêu âm B gì, con đúng là trong bụng mẹ, mẹ chỉ có một mình con.” Cục cưng Mạch Nha như ôm chặt lấy Giản Tang Du, thật giống như sợ Thiệu Khâm chia rẽ quan hệ của bọn họ vậy.

Mặt Thiệu Khâm đã biến thành đen thui, nhìn Tiểu Mạch Nha như nhìn tình địch.

Giản Tang Du liếc nhìn Giản Đông Dục đang quan sát động tĩnh bên này cách đó không xa, không muốn nói dóc với Thiệu Khâm tiếp nữa, nên quay đầu ôm Mạch Nha đi, quay lưng về phía Thiệu Khâm nói “Anh về nhà nhanh đi.”

Tiểu Mạch Nha gục trên bả vai của Giản Tang Du, le lưỡi nhìn Thiệu Khâm, còn tổn sức dùng ngón tay nhỏ nhỏ kéo mắt lộ ra tròng trắng hù dọa anh.

Thiệu Khâm giận vô cùng, trợn to cặp mắt hung dữ phát ra oán giận vô ích.

Thiệu Khâm nhìn cô từng bước đi xa, lúc này mới tập trung chú ý người đàn ông ở dưới đèn đường phía xa, anh ta đã nhìn thấy anh, ánh mắt sâu xa. Thiệu Khâm không thể nào phân rõ được trong mắt anh ta ẩn chứa thâm ý gì, đương nhiên anh biết người này — anh trai của Giản Tang Du. Nhưng khi nhìn thấy cây nạ anh ta đang chống, Thiệu Khâm vẫn hơi giật mình.

Giản Đông Dục thản nhiên dời ánh mắt khỏi Thiệu Khâm, dường như vô ý hỏi Giản Tang Du “Thiệu Khâm?”

Giản Tang Du dừng lại một chút, gật đầu, đưa một tay ra muốn đỡ Giản Đông Dục. Giản Đông Dục ý bảo cô không cần, tự mình đi theo sau cô vào hàng hiên, cuối cùng lại quay đầu lại liếc nhìn về phương hướng của Thiệu Khâm như có điều suy nghĩ.

Cho đến lúc Thiệu Khâm trở về vẫn còn chưa tỉnh táo, bất kể là có tâm tư gì với Giản Tang Du, là sự thất bại không đeo đuổi được, hay là chấp nhất trẻ con, tóm lại, anh cũng hi vọng Giản Tang Du hoàn toàn thuộc về một mình anh.

Con trai... Khi không lại có một đứa con trai, cho dù là bất cứ người đàn ông bình thường nào cũng chịu không được. Thiệu Khâm uể oải, anh phát hiện thật ra thì anh.... còn để ý Giản Tang Du nhiều hơn cả trong tưởng tượng như vậy.

Thật là làm cho người ta phát cáu.

Thiệu Trí được xuất viện, vừa ra viện là lại khôi phục dáng vẻ ba lẳng nhăng trước kia, triệu tập đám bạn xấu đến hộp đêm uống rượu. Thiệu Khâm cũng bị cậu ta liều chết lời kéo đến, nói muốn cảm ơn anh nhiều năm đã quan tâm chăm sóc như vậy.

Thiệu Khâm mang bộ mặt sa sầm đi đến, vừa vào phòng bao đã thấy hành vi phóng đảng của phe thái tử, anh cau mày ngồi ở phía trong cùng, cả người mang đầy sát khí khiến cho cô hầu rượu cũng không dám nhích đến gần.

Thiệu Trí buồn cười đẩy anh “Anh, làm gì tức giận vậy? Ra ngoài chơi phải vui vẻ chứ, anh nhăn nhăn mặt làm gì?”

Thiệu Khâm một mình uống rượu giải sầu, bình tĩnh mở miệng dạy dỗ Thiệu Trí “Cậu mới ra viện, bớt phóng túng một chút, anh ngồi chút thôi, đừng đụng vào anh.”

Thiệu Trí bĩu môi, quảng anh ngồi đó, tiếp tục trò chơi của mình, ôm hai con bé chơi đồ xức xắc với đám bạn. Người thua thì bạn gái bên cạnh phải cởi quần áo, hôm nay vận may của Thiệu Trí chẳng ra gì, nhưng mặt cậu ta trần đây say mê nhìn người bạn gái bên cạnh chỉ còn lại mỗi quần áo lót, hơi có chút hưng phấn.

Chơi đến cuối cùng cô gái bên cạnh Thiệu Trí đã nhanh chóng không còn gì để cởi nữa, đám nam nữ trong phòng bao cũng bắt đầu ồn ào, không khí bắt đầu mập mờ, cô gái kia thẹn thùng che lại bộ phận bí ẩn, chu mỏ làm nũng với Thiệu Trí.

Người như Thiệu Khâm có trò gì mà chưa thấy qua, nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh này lại phá lệ thấy kinh tởm. Anh lạnh lùng đứng dậy, cất bước đi ra ngoài.

Thiệu Trí vội vàng gọi anh “Anh, anh đi đâu ?”

Thiệu Khâm cũng không quay đầu lại “Ra hành lang hút thuốc.”

Cánh cửa gỗ đã chặn lại tiếng rên rỉ dâm dục bên trong, Thiệu Khâm giơ tay lên chà hai gò má, đứng phía sau bồn hoa lớn hút thuốc.

Lại nghe thấy cửa phòng bao mở ra, hình như là phục vụ đi vào tìm người, rất nhanh đã nghe thấy tiếng Thiệu Trí hùng hăng hổ hổ đi ra, cậu ta bực bội hỏi phục vụ “Người đâu?”

“Thiệu Trí.” Một giọng nam trầm ồm vang lên, Thiệu Khâm nghiêng người nhìn ra, phát hiện thấy Trình Doanh.

Từ ngày Trình Doanh gặp chuyện không may, sau đó, Thiệu Khâm trở về quân đội, anh vốn định điều tra xem thằng nhóc Trình Doanh và Giản Tang Du có quan hệ gì, cuối cùng là đêm đó Giản Tang Du đã làm gì, nhưng chờ đến khi hết bận, anh cũng quên mất chuyện này.

Thiệu Khâm phát hiện đầu Trình Doanh quần đầy băng vải, chắc là bị Giản Tang Du đánh, nhưng Trình Doanh lại không hề truy cứu, bởi vì cho đến bây giờ Giản Tang Du vẫn bình yên vô sự.

Thiệu Khâm không ngại thoe đến mức cho là Trình Doanh không có bản lĩnh tìm ra Giản Tang Du, trên thực tế, chỉ cần Trình Doanh muốn truy xét, thì nhanh chóng sẽ có thể tìm ra người cho cậu ta.

Thiệu Trí thấy Trình Doanh, sắc mặt cũng không còn vẻ khinh thường, phất tay với người phục vụ phía sau “Không có chuyện của cậu nữa.”

Trình Doanh lo âu nhìn Thiệu Trí, chờ người phục vụ kia đi xa, lập tức níu lấy cổ áo Thiệu Trí đẩy vào tường oán hận “Con mẹ nó, cậu vừa trêu chọc người đàn bà đó hả?”

Thiệu Trí không ngờ tới Trình Doanh lại như vậy, ngoài kinh ngạc còn có tức giận, hung dữ nhìn chằm chằm Trình Doanh “Đầu óc cậu có bị bệnh không? Lộn xộn gì vậy.”

Ánh mắt Trình Doanh hung ác liếc nhìn Thiệu Trí, sức trên tay cũng không giảm “Tôi đã nói với cậu rồi, sau này cách xa cô ấy một chút, cậu hại cô ấy còn chưa đủ lắm sao? Thiệu Trí, tôi không muốn dính vào chuyện hư hỏng trước đây nữa.”

Thiệu Trí nheo mắt lại, sau khi cân nhắc, hỏi “Cô ấy đi tìm cậu?” Ánh mắt chuyển đến vết thương trên đầu Trình Doanh, Thiệu Trí bật cười ra tiếng, giễu cợt “Con mẹ nó, cậu bị như vậy cũng vẫn nén giận hả?”

Trình Doanh lặng lẽ nhìn Thiệu Trí, vẻ mặt dần ra “Chuyện này tính làm gì, dù sao cũng là chúng ta đồn cô ấy đến đường này.”

Thiệu Trí kéo tay Trình Doanh đang nắm áo mình ra, nhìn Trình Doanh không hề che giấu sự khinh miệt “Cậu thật có tương lai. Không phải là cậu thích cô ấy chứ?”

Trình Doanh căng thẳng “Cậu nói bây giờ đó, tôi chỉ cảm thấy chuyện này nên chấm dứt.”

Thiệu Trí lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo, từ từ sửa lại cổ áo, vênh vác với Trình Doanh “A Doanh, tôi vốn nhớ rõ, là chính cô ta đến cửa chọc tôi. Cậu xem này, vết thương của tôi đến bây giờ vẫn còn đau đây, nếu sâu một chút, thì bây giờ cậu phải đến phòng chứa thi thể nhìn xác rồi.”

Thiệu Khâm rít thuốc, giờ mới biết, cái từ “cô ấy” chính là nói Giản Tang Du.

Thiệu Khâm nấp sau bồn hoa to, thân mình cũng trở nên căng thẳng, trong chớp mắt, anh sợ có thể sẽ nghe được chuyện kể tiếp, cho dù đáy lòng có một tiếng nói mơ hồ nhắc nhở chuyện của Giản Tang Du không có liên quan gì đến anh, nhưng đáy lòng anh lại rất muốn biết, không thể không chế được.

Càng nghĩ, càng không khỏi khẩn trương... đây luôn là cảm giác Giản Tang Du cho anh.

Trình Doanh còn muốn nói gì đó, nhưng Thiệu Trí đã giơ tay lên ngăn cản cậu ta lại. Trong mắt Thiệu Trí chột lóe lên sự gian ác, nhưng ngay sau đó khóe miệng lại lộ ra nụ cười, thử kêu một tiếng thăm dò “Anh?”

Lúc này Thiệu Khâm mới ý thức được khói đang bốc lên trong tay mình, cho dù bồn hoa đã che đi anh, nhưng khói vẫn làm bại lộ sự hiện hữu của anh. Anh dứt khoát từ từ bước thong thả ra ngoài, lạnh lùng

nhìn về phía Thiệu Trí và Trình Doanh.

10. Chương 10

Thiệu Trí vẫn cười bỉ ổi như cũ, khoe mắt và đuôi mày cũng lộ ra ý cợt nhả, cậu ta từ từ xoay người lại liếc nhìn Trình Doanh, nháy mắt: “Cậu đi trước đi, tôi sẽ tìm cậu sau.”

Trình Doanh nhìn lại Thiệu Khâm một cái, cũng không tiện nói thêm gì, trên mặt hơi không cam lòng, cuối cùng xoay người rời đi.

Thiệu Khâm vừa dập tắt điều thuốc, vừa hỏi: “Người phụ nữ đó là ai?” Thiệu Khâm nói ra những lời này nhưng lại không nhìn vào Thiệu Trí, nhưng Thiệu Trí lại có thể tin chắc rằng anh đang rất tức giận, hơn nữa. cả người cũng phát ra khí lạnh.

Thiệu Trí nhún vai một cái ra vẻ không sao cả, nói sang chuyện khác: “Có phải anh đang mệt mỏi không? Xem cả đêm nay tâm tình anh cũng không tốt lắm.”

Thiệu Khâm chậm rãi nhướng mắt, đôi mắt thăm thẳm như hố sâu: “Người phụ nữ kia là ai?”

Thiệu Trí nhìn anh một hồi, thở dài: “Giản Tang Du, mối tình đầu của anh.”

Thiệu Khâm trầm mặc nhìn chăm chú vào cậu ta, ngũ quan cũng lộ ra hơi thở lạnh lạnh, ánh mắt anh như ánh mặt trăng lúc ba giờ sáng, lạnh thấu xương: “Các cậu đã làm gì với cô ấy?”

Bây giờ nghĩ lại, lần đầu tiên Giản Tang Du xuất hiện trước mặt Thiệu Trí cũng không phải là tình cờ. Cô không phải nhân viên hộp đêm, tại sao lại xuất hiện ở đó? Còn lần trước với Trình Doanh, rõ ràng cho thấy cô đã có dự tính trước, ngay cả camera chỗ đó cũng không thấy rõ cô.

Thiệu Khâm nghĩ tới, không tự chủ được, sống lưng cũng đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Thiệu Trí ngăn ra, trong phút chốc tuôn ra một tiếng cười nhẹ: “Ừm hừm, anh. Đó là mối tình đầu của anh, coi như là cho em một trăm lá gan em cũng không dám làm gì, chỉ là nhìn thấy cô ấy đối xử với anh như vậy, cho nên mới thay anh dạy dỗ cô ấy thôi, không sao cả.”

Thiệu Khâm liệu có thể tin được sao? Bộ dạng muốn phủi sạch kia của Thiệu Trí, anh cũng đã nhìn thấy hết, Thiệu Trí không thể nào đăng hoàng nói cho anh biết sự thật được, anh muốn biết, tự nhiên sẽ có phương pháp của anh.

Khóe miệng Thiệu Khâm khẽ cười lạnh lẽo, nặng nề vỗ vào bả vai Thiệu Trí hai cái: “Chớ tự cho là đúng, chuyện của anh và Giản Tang Du, không cho phép người thứ ba nhúng tay vào.”

Thiệu Khâm ưu nhã xoay người, hai tay nhét vào túi quần đi xuống lầu, giọng nói trầm ấm vang lên: “Cách xa cô ấy ra.”

Thiệu Trí đứng ở trong bóng tối hành lang, vẻ mặt không rõ ràng, chỉ là làm như cười khẽ trả lời: “Vâng, anh nói thế nào thì.... chính là thế đó.”

Qua sự nhắc nhở của Thiệu Trí, Thiệu Khâm nhớ lại rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện có liên quan tới Giản Tang Du. Hoặc là anh đã cố tình không thèm nghĩ tới những chuyện đó?

Đoạn kí ức thời thanh xuân đó thật ra cũng không phải đều tốt đẹp.

Từ nhỏ Thiệu Khâm đã lớn lên trong một gia đình gia giáo, nghiêm túc, lạnh lẽo, cha mẹ đều là quân nhân, vô cùng bận rộn không để ý tới anh, anh ăn, mặc, ở, đi đều có lính cần vụ xử lý, trong căn nhà to như vậy nhưng lại không có một chút sức sống nào cả. Trong hoàn cảnh như vậy, Thiệu Khâm luôn luôn chìm trong trầm lắng u uất, nhưng đặc biệt chỉ có một người.

Đó chính là Giản Tang Du.

Tuổi thơ của Thiệu Khâm không khác gì những đứa trẻ lớn xác ưa đánh đấm, một đám choai choai, đều không phải dạng hiền lành, không ai phục ai. Vì vậy tuổi thơ của Thiệu Khâm chỉ biết dùng nắm đấm, bạo lực để làm cho người khác khuất phục. Lớn lên một chút anh biết như vậy là rất lỗ mãng, không khác gì tên lưu manh, tính tình anh ngày càng ngang ngược bá đạo, dù muốn thay đổi cũng lực bất tòng tâm.

Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy anh trở nên không biết suy nghĩ tới cảm giác của người khác, lại càng không hiểu cái gì là tôn trọng. Trong mắt của anh chỉ có muốn và không muốn, muốn thì nhất định phải lấy được.

Cho nên khi anh gặp gỡ Giản Tang Du, chỉ là một giây ngắn ngủi, anh có loại cảm giác kích động nhất định phải có được. Nhất là loại thiếu nữ cao ngạo như thiên nga trắng, lúc nào cũng khinh thường liếc anh một cái, luôn dùng ánh mắt ngạo nghễ như nhìn sinh vật cấp thấp nhìn anh, Thiệu Khâm lại càng có cảm giác kích động mãnh liệt.

Tình yêu thời niên thiếu cũng rất đơn thuần, Thiệu Khâm không biết mình đối với Giản Tang Du có được gọi là tình yêu hay không, tóm lại anh dần dần nguyện ý chỉ tập trung ánh mắt vào một mình cô, sẽ phát hiện được hôm nay cô dùng kẹp tóc màu gì, sẽ phát hiện được lúc cô cười ở khóe môi của cô xuất hiện một lúm đồng tiền nho nhỏ, còn có thể phát hiện lúc thầy giáo khen cô thì cô thường rũ mắt xuống biểu hiện vẻ thẹn thùng.

Thiệu Khâm ngồi phía sau Giản Tang Du, chỉ cần hơi nghiêng mặt sang bên là có thể thấy gò má thiếu nữ trắng nõn, thỉnh thoảng lúc anh nhàm chán sẽ yên lặng nhìn cô như vậy .

Giản Tang Du cũng phát hiện Thiệu Khâm đang nhìn cô, thỉnh thoảng mắt hứng sẽ xoay người đi, để Thiệu Khâm chỉ có thể nhìn thấy gáy.

Nhưng dù chỉ là cái gáy, Thiệu Khâm cũng nhìn đến không biết chán.

Hiện tại Thiệu Khâm nhớ tới đoạn tình cảm nảy mầm kia, trong lòng vẫn dâng lên một sự êm ái. Ban đầu Giản Tang Du không chào đón anh, nhưng cũng suýt chút bị anh đánh chiếm, nếu như không phải là. . . .

Thiệu Khâm lại không dám nghĩ thêm, sau khoảng thời gian đó, anh nghĩ tới những việc mình đã làm, chỉ có thể dùng một từ là không muốn nhớ tới? Bây giờ, anh cũng có cảm giác kia. Nếu không phải là Thiệu Trí nhắc tới, anh thà lựa chọn mất đi trí nhớ, đem kí ức tuổi thanh xuân đó xóa đi.

Thuộc khâm khởi động xe, tâm tình rất nặng nề, anh không biết nên làm thế nào với Giản Tang Du, nếu như không gặp lại người phụ nữ này, tình yêu say đắm thời thanh xuân cứ như vậy mà chết yểu.

Nhưng lần này gặp lại, anh phát hiện mình thật ra vẫn là muốn tới gần cô, đây là vì cái gì? Thiệu Khâm nghĩ không ra.

Anh bắt tri bắt giác lại lái xe tới chỗ làm của Giản Tang Du, nhìn đèn đuốc sáng choang trên lầu, cảm xúc nóng nảy của anh cũng từ từ biến mất.

Đợi thật lâu mới nhìn thấy Giản Tang Du cùng đồng nghiệp đi ra, một đám phụ nữ ăn mặc thời trang, Thiệu Khâm chỉ cần liếc mắt là có thể thấy Giản Tang Du. Phải nói, anh thật sự bị bề ngoài của Giản Tang Du hấp dẫn, dường như chân cũng đứng không vững, anh từng gặp không ít phụ nữ quyến rũ hơn Giản Tang Du, nhưng dù thế nào, Giản Tang Du cũng làm cho lòng anh bức rút tê dại.

Giản Tang Du cũng nhìn thấy xe của anh, vốn vẫn còn đang mỉm cười, trong phút chốc khóe miệng trở nên cứng ngắc.

Thiệu Khâm cười khổ sở , đẩy cửa xe bước xuống.

Cô gái bên cạnh đại khái đối với Thiệu Khâm cũng có chút ấn tượng, hi hi ha ha cùng Giản Tang Du rí tai mấy câu liền đi mất , Giản Tang Du đứng ở trong gió đêm, mái tóc đen dài đong đưa như rong biển trong nước, đôi mắt cũng đen nhánh sáng ngời.

Thiệu Khâm đi tới, chủ động nói: “Anh phát hiện ra hình như anh vẫn rất muốn em, làm thế nào bây giờ?”

Diện mạo Thiệu Khâm rất điển trai, huống chi sau khi trưởng thành, lòng hăng hái của anh vẫn tự nhiên như xưa, hiện tại cũng học được cách phát ra sức hấp dẫn của mình, lúc nói chuyện ánh mắt anh tập trung nhìn đối phương, đôi mắt sâu lắng ẩn chứa nụ cười.

Trong bóng tối Giản Tang Du nhìn chăm chú vào anh không rõ, cuối cùng có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Thiệu Khâm, em thật sự không muốn đùa giỡn tiếp với anh ——”

“Giản Tang Du, ” Thiệu Khâm cắt đứt lời của cô, cười trầm ấm , “Làm sao em biết anh đang đùa giỡn với em? Bản thân anh cũng không biết.”

Giản Tang Du mím môi, lộ ra biểu tình quật cường, không chút thỏa hiệp nào.

Thiệu Khâm trầm ngâm mấy giây, cố gắng thả lỏng mỉm cười: “Được rồi, chúng ta bắt đầu từ bạn bè được không? Chỉ cần em không kháng cự anh, để cho anh thỉnh thoảng gặp em một chút là được? Em cũng không thể thỏa mãn ước nguyện này của anh sao?”

Bàn tay Giản Tang Du nắm lại thật chặt, lắc đầu: “Thiệu Khâm, hai ta không thích hợp làm bạn bè.”

Thiệu Khâm nhìn cô chằm chằm một lúc, chợt hỏi: “Tại sao? Bởi vì Thiệu Trí sao?”

Giản Tang Du ngẩn ra, bị Thiệu Khâm nhìn gắt gao như vậy, cô có cảm giác hít thở không thông, cô hít thở sâu một hơi tức giận, nghiêng đầu nhìn về phía xa: “Em không hiểu anh đang nói gì cả.”

Giản Tang Du vội vã tránh xa Thiệu Khâm đi về phía trước, chân run rẩy .

Thiệu Khâm giận dữ nhắm mắt lại, trong đầu còn lưu lại vẻ mặt Giản Tang Du vừa rồi, rõ ràng là đang trốn tránh, cũng vô cùng luống cuống kinh hoàng, anh bước nhanh đuổi theo, bắt được cổ tay của cô, ôm thẳng cô vào lòng.

Giản Tang Du bị anh nhắc nhở, trong đầu nhớ lại rất nhiều chuyện trớ trêu, đột nhiên bị ôm vào như vậy càng thêm kinh hoàng, mắt không chế, giây giụa và hét to lên: “Buông ra, buông em ra!”

Thiệu Khâm bị cô đánh vào ngực, nhưng vẫn đứng yên bất động, lại bị cô hung hăng cắn vào xương quai xanh, hơi đau nhói nóng rát, bàn tay to lớn ấm áp của anh ôm lấy gáy cô, ôm chặt cô vào lòng: “Tang Du——”

Nước mắt Giản Tang Du thấm ướt một mảng lớn trước ngực anh, Thiệu Khâm cảm thấy nóng đến ngán ngạn, lòng bàn tay từ từ trượt xuống che tấm lưng mỏng manh của cô, nói thủ thỉ: “Có phải là nó đã làm gì với em không? Em nói cho anh biết đi.”

Giản Tang Du không lên tiếng, chỉ khóc to lên.

Ngực Thiệu Khâm giống như bị nước mắt của cô thiêu đốt như một cây đuốc, cảm thấy kích động muốn đem thương tổn trên người cô xé thành mấy mảnh, hần cúi đầu hôn lên trán Giản Tang Du một cái, nói dịu dàng: “Ngoan, đừng sợ, còn có anh.”

Giản Tang Du đã phát tiết đủ rồi, ngửi thấy mùi vị quen thuộc trên người Thiệu Khâm, đầu óc cũng bắt đầu dần dần tỉnh táo lại, cô lau đi nước mắt đang lưu lại trên khóe mắt, mặt vô cảm đẩy Thiệu Khâm ra: “Anh ta có thể làm gì em được. Anh nghĩ quá nhiều rồi.”

Thiệu Khâm nghi ngờ nhìn Giản Tang Du, bộ dạng Giản Tang Du lạnh lùng xa cách kia, làm cho anh lo lắng, nóng nảy, cảm giác không an toàn cũng biến thành hài hước, Giản Tang Du không còn là Giản Tang Du đơn thuần năm đó nữa, dễ dàng có thể đem tôn nghiêm của Thiệu Khâm và tình cảm của anh giẫm đạp dưới lòng bàn chân.

Thiệu Khâm vô cùng khi dễ mình trong lòng, sao anh lại học không ngoan chứ?

Thiệu Khâm cười lạnh, một tay vòng chắc lấy hông cô, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, mập mờ cười trêu: “Đúng vậy, anh đã quên, Thiệu Trí cũng ghét kiểu phụ nữ chưa kết hôn đã làm mẹ”

Giản Tang Du tức giận nhìn anh chằm chằm, vung tay lên muốn cho anh một bạt tai.

Thiệu Khâm bắt lấy cổ tay của cô, ôm người thay đổi phương hướng, anh để cho vẻ mặt của mình ở dưới đèn đường rõ ràng hơn chút, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào đáy mắt Giản Tang Du: “Giản Tang Du,

em rồi cuộc có trái tim hay không? Mẹ nó, ở trong lòng em, anh là cái gì? Biết em có một đứa con mà anh còn muốn em, biết em có thể gặp nguy hiểm anh liền chạy tới gặp em trước tiên. Chẳng lẽ em thấy anh ăn no không có việc gì chạy tới đùa giỡn với em sao? Em có cần mở phanh ngực anh ra xem trên đó có phải khắc ba chữ Giản Tang Du hay không!”

Giản Tang Du bị Thiệu Khâm quát to, mắt cũng trừng thẳng, ở trong ấn tượng của cô đây là lần thứ hai Thiệu Khâm bộc lộ sự nóng nảy của mình. Cô luống cuống nhìn Thiệu Khâm, đáy mắt ưu thương không tan ra được.

Thiệu Khâm nhìn cô thật sâu, thở hổn hển, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Anh không nên nói nhiều với em như vậy, mẹ nó, sớm đem em lên giường, bây giờ em đã không có cơ hội sinh con cho người khác.”

Thiệu Khâm cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng mà mình đã mong ước từ lâu, liếm từng chỗ trong khoang miệng cô, mút đôi môi mềm mại của cô, tay anh nóng bỏng, nhiệt độ cực cao du ngoạn trên da thịt của cô.

Giản Tang Du tránh không được, lúc nghĩ tới muốn cắn môi dưới của anh liền bị anh phát hiện, nắm lấy cằm cô hôn dữ dội hơn.

Bao nhiêu thô bạo trong người Thiệu Khâm đều bộc ra hết trong nụ hôn đó, sức mạnh ngón tay của anh kinh người, giống như Giản Tang Du vừa nhúc nhích là có thể bóp bể cằm của cô. Đầu lưỡi anh càng thêm cố chấp bướng bỉnh, không ngừng câu kéo trong miệng cô, hút lấy mật ngọt, Giản Tang Du cũng cảm thấy một dòng chất lỏng ướt át chảy xuống cằm mình, vừa thẹn vừa tức khước từ anh.

Thiệu Khâm thoáng buông ra một chút, cúi đầu nhìn khuôn mặt và gò má ửng đỏ của cô, ánh mắt chuyển qua đôi môi bị ngấu nghiến sưng đỏ của cô, thì sóng triều lại cuộn cuộn nổi lên lần nữa.

Anh lại kề gần sát cô, không chút khách khí xông vào trong miệng cô lần nữa, tham lam đoạt lấy hơi thở của cô.

Giản Tang Du cũng nhanh chóng thở không ra hơi, trên môi tê tê, đầu lưỡi cũng hơi đau, hơn nữa đầu bởi vì thiếu dưỡng khí mà choáng váng, cả người cũng bủn rủn đổ vào trong vòng tay mạnh mẽ của anh.

Thiệu Khâm hôn đủ rồi mới thả lỏng người cô ra, Giản Tang Du mở đôi mắt mơ màng ra, vẫn không quên nhìn anh chằm chằm.

Trận uất ức vừa rồi cũng phát tiết sạch sẽ, lúc này Thiệu Khâm cũng thỏa mãn, khàn giọng nói: “Đừng náo loạn với anh nữa được không? Để cho anh ở bên cạnh em, cho đến khi em chấp nhận anh thì thôi, được chứ? Ai không có lúc làm chuyện sai lầm, em phải cho anh cơ hội thay đổi. Cũng đừng vì người khác giận chó đánh mèo được không?”

Giản Tang Du nhìn anh thất thường, đáy mắt đen nhánh khiến Thiệu Khâm có chút không thoải mái.

Anh cố chấp nâng tay Giản Tang Du lên, từ từ đan tay mình vào, mười ngón tay nắm chặt, trên mặt lộ ra một chút tính trẻ con, cười làm lạnh: “Tang Du, em không muốn tìm cho đứa bé một người cha à? Anh điều kiện tốt như vậy, em nên nắm chặt thì hơn.”

11. Chương 11

“Giản Tang Du, em không nghĩ rằng sẽ tìm ba cho đứa trẻ sao? Điều kiện của anh tốt như vậy, em vẫn không muốn nắm chặt ư.” Thiệu Khâm hầu như chỉ cười dịu dàng, rồi cuộc Giản Tang Du cũng hoảng hốt.

Cô vẫn luôn cho rằng, dưới bề ngoài đẹp trai khôi ngô của Thiệu Khâm, là nội tâm phù phiếm ngả ngớn như thế nào. Người đàn ông này có một khuôn mặt mê hoặc lòng người, chỉ cần anh tỏ tình sẽ làm cho người ta xúc động, có thể dễ dàng bắt một cô bé chưa nếm mùi đời làm tù binh.

Lúc Giản Tang Du mười bảy tuổi, sự kiêu chể thanh cao của cô cũng khó trốn thoát khỏi loại hấp dẫn vô cùng của Thiệu Khâm, cô cũng từng ngây thơ trẻ con, đối với tình yêu từng có mơ mộng hão

huyền như những đứa bé gái khác. Nhưng sau cùng bị té ngã , đau đớn, thương tâm , có phải nên học được một chút thông minh, rời khỏi ngọn nguồn của sự nguy hiểm hay không?

Giản Tang một lần nữa kiên quyết tránh khỏi vòng tay của anh, vẻ mặt lạnh lùng, gằn từng chữ : “Cho dù muốn tìm cha, cũng không phải là người đàn ông không hiểu tình yêu như anh.”

Nụ cười của Thiệu Khâm cứng lại trên khóe môi, cho tới bây giờ anh cũng không biết trái tim của Giản Tang Du. kiên cố như vậy.

Giản Tang Du không cho anh cơ hội nói tiếp, trực tiếp kêu xe bỏ đi. Thiệu Khâm nhìn thấy bóng đèn ở phía đuôi xe dần dần biến mất, trong lòng không thể nói rõ là tức giận hay là buồn bực, người phụ nữ này dường như càng khó khăn hơn hồi bé.

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Giản Tang Du muốn dẫn Tiểu Mạch Nha đi bờ biển chơi. Mạch Nha đã làm nũng muốn đi từ lâu, tối hôm trước còn đi tìm chiếc quần bơi nhỏ của mình bỏ vào balo nhỏ hình con gấu.

Giản Đông Dục vì chân bất tiện nên không thể đi cùng, lúc Giản Tang Du thu xếp đồ đạc , Tiểu Mạch Nha liền ôm cánh tay của Giản Đông Dục nói nhỏ: “Chờ con về sẽ mua đồ ăn cho cậu,cậu phải ngoan ngoãn ở nhà đừng có chạy lung tung a...”

Giản Đông Dục buồn cười chỉ chỉ cái mũi của nó: “Tiểu quỷ vô lương tâm , lo là khi con về phơi nắng đến đen như con khỉ,cậu cũng không nhận ra con đâu.”

Tiểu Mạch Nha vén áo lên, lộ ra cái bụng trắng nõn, dùng bàn tay mập mập vỗ bụng hai lần, vang lên thùng thùng: “Không sao, thầy giáo nói phơi nắng mặt trời nhiều mới khỏe mạnh.”

Giản Tang Du mang những vật dụng đi ra, đem theo mũ che nắng cho nhóc con kia, suy nghĩ một chút, xoay người nói với Giản Đông Dục: “Anh, bọn em sẽ trở về trước giờ ăn cơm chiều, một mình anh ở nhà không sao chứ?”

Ánh mắt Giản Đông Dục chuyển qua laptop bên cạnh, nhìn chằm chằm thị trường chứng khoán trên màn hình, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Bình thường anh cũng ở nhà một mình, em đừng lo lắng, khó có được thời gian rảnh để dẫn nó đi chơi, cứ chơi vui vẻ đi.”

Giản Tang Du biết anh mình không muốn nói thêm về chuyện chân bị thương, vì thế kéo Tiểu Mạch Nha đi đến gần cửa. Ai biết vừa mở cửa ra đã thấy Thiệu Khâm đứng ở ngay cửa, trong tay mang theo một hộp đồ chơi lớn, nhìn như đang chuẩn bị dơ tay nhấn chuông cửa.

Giản Tang Du: “.”

Thiệu Khâm cúi đầu nhìn vào hai mắt đang mở to vì tò mò của Tiểu Mạch Nha, trực tiếp ngồi xổm xuống –tự mình ngắm nghía đưa hộp đồ cho tên nhóc kia: “Cục cưng, thích không?”

Ánh mắt Tiểu Mạch Nha sáng rực lên, nhưng cũng không đưa tay ra nhận lấy, chẳng qua khấn trương ngẩng đầu nhìn Giản Tang Du, tựa hồ đang trưng cầu sự đồng ý của cô.

Thiệu Khâm nhìn ra tiểu hài tử này sợ mẹ, đứng thẳng dậy, yên lặng nhìn chăm chú vào Giản Tang Du: “Em ra ngoài sao?”

“Ừm.” Giản Tang Du vẫn nhíu mày, đối với người đàn ông này, cô thật sự là bó tay, cô cũng đã đánh đã mắng rồi, tiếp theo cô còn có thể làm sao đây?

Thiệu Khâm đem đồ đạc đưa cho Giản Tang Du, không cho cô cơ hội chen vào nói: “Tặng con em, em không nhận anh sẽ vứt đi liền.”

Giản Tang Du nhăn mày càng sâu , do dự, sau cùng đưa tay tiếp nhận, đối với Đại thiếu gia Thiệu Khâm này, bản thân cô đã quen , thật sự có khả năng nếu anh mất hứng liền đi xuống lầu mang hộp đồ chơi quăng vào thùng rác.

Tiểu Mạch Nha vui vẻ ngẩng ngửa hộp đồ chơi đang được ôm trong tay, lảo đảo chạy vào phòng cất kỹ hộp đồ chơi, còn đặc ý khoe với cậu vài câu. Giản Tang Du lo lắng Giản Đông Dục nghi ngờ, vội vàng thuận tay đóng cửa, vừa xuống lầu vừa nghĩ muốn đuổi Thiệu Khâm đi.

Tâm tư Thiệu Khâm rất sâu, hiện tại biết phải nhằm vào đứa trẻ này mà tấn công vào Giản Tang Du, dọc theo đường đi đều tìm cơ hội lôi kéo làm quen với Tiểu Mạch Nha.

“Nhóc con, hai người chuẩn bị đi chơi ở đâu?”

Mạch nha chần chừ không biết có nên trả lời hay không, Thiệu Khâm nhíu mày: “Chú vừa rồi đã tặng quà cho con, sao con không để ý đến chú vậy?”

Mạch Nga khó xử lén lút nhìn Giản Tang Du, ngập ngừng nói: “Bãi biển.”

Trái lại Giản Tang Du không có biểu hiện gì, Thiệu Khâm nhẹ nhàng thở ra, lại cười vui vẻ, được voi đòi tiên: “Chú có thể cùng đi với hai người có được không?”

Mạch Nha tuy còn nhỏ nhưng vẫn cực kỳ cảnh giác, vẫn nhìn về mặt không có gì bất thường của mẹ, vì thế cũng không dám biểu hiện cực kỳ thân thiết đối với Thiệu Khâm. Nhếch miệng nhỏ lên, không hé môi, qua vài giây giận dữ nói: “Chú, hay là con lấy đồ trả lại cho chú nha ——”

Thiệu Khâm phần nộ, mím môi, hai mẹ con này đúng là không giống nhau bình thường mà.

Giản Tang Du chuẩn bị mang theo Mạch Nha đi ngồi tàu điện ngầm, đi thêm một chuyến xe bus là có thể đến thẳng đó, nhưng ở đây rất khó để bắt xe bus. Dù sao mọi việc cũng không gấp, kéo dài thời gian đi chuyển cũng không sao cả.

Nhưng mà Thiệu Khâm cứ đi theo, đến chỗ bến xe liền bế thẳng Tiểu Mạch Nha lên.

Tiểu Mạch Nha không còn trong tay của Giản Tang Du, sắc mặt của cô lập tức liền thay đổi, tức giận trừng mắt nhìn anh: “Anh làm cái gì vậy?”

Tiểu mạch nha cũng hoảng sợ nhìn Thiệu Khâm, con mắt đen láy muốn méo máo: “Chú, con không đáng giá đâu, chú đừng bán con.”

Thiệu Khâm bật cười, đưa tay sờ tóc của Mạch Nha, kinh ngạc phát hiện thật là mềm mại, làm sao có thể mềm mại như vậy? Anh tò mò xoa nhẹ lại hai lần nữa, lúc này mới cười nói với Giản Tang Du: “Anh đưa hai người đi, lên xe đi.”

Giản Tang Du không có cơ hội để nói tiếp, Tiểu Mạch Nha bị Thiệu Khâm ôm lên phía trên nhét vào ghế trước, bị cửa kính xe ngăn cách nhìn Giản Tang Du ngơ ngác.

Giản Tang Du tức giận đến bốc hỏa, hành động này của Thiệu Khâm, quả thực so với tên lưu manh có cái gì khác nhau chứ? Bọn họ quên rằng Thiệu Khâm am hiểu nhất là những hành vi vô lại này.

Thiệu Khâm ngồi trong xe, tinh thần nhàn nhã gõ vào tay lái, tiếp theo còn từ trong ngăn tủ xe mang ra lon coca đưa cho Tiểu Mạch Nha.

Mạch Nha bĩu môi lắc đầu: “Không cần.” Chẳng qua là nhận món đồ chơi thiếu chút nữa cũng bị bán đi, còn uống thêm coca không biết sẽ xảy ra chuyện gì, chú này rất xấu xa.

Giản Tang Du hít sâu vào một hơi, mang theo túi lên xe, cô vừa mới tiến vào Mạch Nha liền bò vào trong ngực của cô, dán sát vào người cô gắt gao.

Thiệu Khâm nhếch khóe miệng nhìn hai mẹ con này, chế nhạo nói: “Hình như anh giống như người xấu muốn chia rẽ hai mẹ con em, anh chỉ muốn cùng hai người đi chơi mà thôi, cũng khó như thế sao?”

Tiểu mạch nha nghi ngờ đan các ngón tay vào nhau: “Chú ơi, chú không có nhiều bạn bè sao?”

“Ừm ” Thiệu Khâm nghiêm túc gật đầu, nở nụ cười ôn hòa, “Cực cưng, không có bạn thật đáng thương, cho chú tham gia cùng hai người được không?”

Giản Tang Du trong mũi hừ một tiếng, thờ ơ nhìn Thiệu Khâm đang giả bộ thế nào.

Thiệu Khâm cũng không để ý thái độ của cô, dù sao cũng đã quen rồi , khởi động xe xuất phát đến bờ biển. Bơi lội gì đó, anh không đi được sao? Để Giản Tang Du hấp dẫn biết bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng của người khác , anh suy nghĩ thôi cũng cảm thấy toàn thân đã không thoải mái rồi.

Bờ biển rất đông người, Thiệu Khâm đỗ xe vào bãi, đến siêu thị gần đó mua quần bơi, trước khi đi vẫn không quên bế Tiểu Mạch Nha theo, bất cứ lúc nào anh cũng đề phòng người phụ nữ kia sẽ bỏ anh lại.

Tiểu Mạch Nha đeo ba lô hình con gấu trên lưng, cắn móng tay, Thiệu Khâm nhìn một loạt quần bơi, chọn cả buổi cũng không biết nên chọn cái nào, vỗ vào đứa bé mũm mĩm trong lòng: “Cực cứng, chọn cho chú một cái đi.”

Tiểu Mạch Nha nháy mắt, chỉ đại ” Cái này.”

Thiệu Khâm cũng không để ý, kiểu dáng đơn giản, màu sắc vừa mắt, liền lấy nó đi. .

Anh ôm Mạch Nha đi thay quần áo, lúc đi ra Giản Tang Du còn chưa thay xong, đối với việc thay đồ của phụ nữ thật là tương đối tốn thời gian hơn so với đàn ông, Thiệu Khâm liền ôm tiểu Mạch Nha xuống nước trước .

Anh không nghĩ tới đứa bé mới bốn tuổi bơi lội lại khoẻ như vậy, xuống nước như biến thành người khác, nhìn cách bơi lội quả thật giống như anh lúc còn nhỏ. Việc khác thì có thể Thiệu Khâm không biết, nhưng bơi lội đối với anh vẫn là điểm mạnh, hồi nhỏ thiếu chút nữa được tuyển vào đội bơi lội quốc gia, đáng tiếc anh không chịu đồng ý, cảm thấy làm vận động viên thật sự quá vất vả, mà còn không gặp được ai kia.

Thiệu Khâm không dám đi về phía khu nước sâu, anh vẫn liên tục nhìn Mạch Nha bên cạnh đang bơi lội, sợ nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mạch Nha ngoi lên nhìn thấy Thiệu Khâm đứng trong nước, khoanh tay mỉm cười nhìn Mạch Nha bơi qua bơi lại, thỉnh thoảng đưa tay phá nó.

Giản Tang Du nhìn khuôn mặt tươi cười không chút phòng bị của Thiệu Khâm , trái tim đập mạnh vài cái không khống chế được.

Thân hình cao to rắn chắc của Thiệu Khâm ở trong đám người cực kỳ dễ làm người khác chú ý, đường cong đẹp đẽ trên thân của anh lộ ra ở trên mặt nước, tóc đen dưới tia ánh nắng mặt trời như phát ra ánh sáng, anh chậm rãi nghiêng đầu, khi nhìn thấy Giản Tang Du thì nụ cười càng rạng rỡ hơn.

Giản Tang Du không được tự nhiên kéo áo tắm trên người , kỳ thật cô mặc rất là kín đáo, hai mảnh, nhưng phía dưới vẫn có thêm chiếc váy, cao lắm là do đường cong của ngực làm cho người khác mơ mộng chút.

Đây chính là Giản Tang Du sao, trong mắt Thiệu Khâm rõ ràng bất đồng, búi tóc buộc lên cao lộ ra trán trơn bóng cùng khuôn mặt xinh xắn, đồ bơi màu tím nhạt càng tôn lên làn da mịn màng trắng nõn của cô, nhìn xuống làn váy, làm cho người ta nhìn không được ý nghĩ muốn tìm tòi nghiên cứu phong cảnh bên dưới
.....

Thiệu Khâm nghĩ đến đây liền tự cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, xấu hổ đứng trong nước không dám tiếp tục nhìn tiếp nữa.

Giản Tang Du không xuống nước, mang tấm thảm nhỏ đến ngồi cạnh dù che nắng, đứng nhìn họ từ đằng xa. Thiệu Khâm nhìn cô bất ngờ, hỏi Mạch Nha: “Sao mẹ con lại không xuống?”

“Mẹ không biết bơi.” Mạch Nha nhỏ giọng bĩu môi lầm bầm, “Dạy rồi mà mẹ cũng không học được, mẹ thật ngốc.”

Thiệu Khâm mỉm cười, thuận tiện đưa tay nắm lấy Tiểu Mạch Nha rồi kẹp trong khuỷu tay: “Đi, nhìn chú dạy mẹ con bơi như thế nào.”

Mạch Nha dù sao vẫn còn nhỏ, thích xem náo nhiệt, vỗ bàn tay nhỏ liên tiếp không ngừng.

Giản Tang Du trừng mắt nhìn một lớn một nhỏ kia đang đến gần mình, nghi ngờ nhíu mày: “Sao lại không chơi tiếp ?”

Thiệu Khâm đặt Mạch Nha ở bên cạnh, từ từ cúi người xuống, Giản Tang Du cảm giác được của thân hình của anh càng ngày càng gần mình, nháy mắt liền biết không ổn, quả nhiên khóe miệng Thiệu Khâm nhếch lên, cánh tay dài vươn ra ôm cô vào lòng.

Thân thể nóng bỏng ướt nước của anh, hơi cọ xát vào làn da mịn màng của Giản Tang Du, Giản Tang Du cứng ngắc, giơ tay ngăn lại trong ngực của anh, lúc chạm vào cơ ngực khoẻ mạnh, cô lại đỏ mặt vội vàng buông tay: “Thiệu Khâm, anh làm gì vậy?”

Thiệu Khâm kẻ sát vành tai của cô hạ giọng nói: “Mang em cùng chơi đùa.”

Tiểu Mạch Nha vui tươi hơn hớn nhìn mẹ mình bị ôm vào trong nước, dẫn đầu đoàn người ở trên bờ cát xem náo nhiệt.

Lúc Giản Tang Du bị Thiệu Khâm ném vào trong nước, uống phải một ngụm nước biển, lỗ tai ong ong vang lên, do bị chìm trong nước nên tất cả trong tầm mắt đều mờ mờ ướt át. Cô chặt vật lau nước trên mặt, liên tục ho khan: “Thiệu Khâm, anh là tên khốn, em sẽ không ——”

Giản Tang Du còn chưa nói dứt lời, thân thể lại rơi xuống nước tiếp, cô loay hoay không bám vào đâu được, liều mạng dùng tay chân quăn quẩy lấy Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm muốn chính là điều này, cảm thấy trong ngực mỹ mãn và ngọt ngào vô cùng, những vẫn làm ra bộ dáng hết sức khó xử: “Tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, em như vậy có phải không tốt không?”

Giản Tang Du tức giận đến xanh mặt, cắn môi hung dữ trừng anh: “Vậy anh đưa em lên bờ.”

Thiệu Khâm giơ tay ôm cô, lòng bàn tay rộng rãi vô tư ôm lấy cái mông trắng mịn mềm mại của cô dưới váy lót, vuốt ve tỉ mỉ, nhất thời cảm thụ được xúc cảm tốt đẹp của nơi đó: “Không dễ gì mới khiến cho em chủ động yêu thương nhưng nhớ anh như vậy, sao anh có thể làm người tốt lập tức mang em lên bờ được chứ?”

12. Chương 12

Lòng bàn tay của Thiệu Khâm nóng lên, Giản Tang Du cảm giác được nguồn nhiệt kia không ngừng cọ xát phần mông của cô, từ từ sờ đến nơi khó nói. Trong tức thời cả người cô vô cùng căng thẳng cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt tròng to mắt, cả giọng nói cũng run run: “Thiệu Khâm!”

“Hà?” Giọng nói trầm ấm của anh vang bên tai, hơi thở nhẹ như lông vũ lướt qua tai cô.

Giản Tang Du lại bắt đầu run rẩy, bất quá lần này tế bào toàn thân của cô đều co rúm lại, cô kiên quyết ngăn Thiệu Khâm kẻ sát vào thân thể của chính mình: “Anh, anh làm cái gì?”

“Cái gì?” Thiệu Khâm đang giả bộ ngây ngốc, đôi mắt tỏ ra vô tội, “Anh làm sao?”

Bên cạnh thỉnh thoảng có vài người đi qua. Mặc dù thân thể hai người đều đã được ẩn giấu trong nước biển, nhưng Giản Tang Du vẫn cảm thấy xấu hổ, tròng mắt sắc bén nhìn người đàn ông này: “Đem bàn tay của anh khỏi người em!”

Thiệu Khâm từ từ cong khóe môi lên nở nụ cười: “Em xác định chứ?”

Giản Tang Du gạt đầu thật mạnh, toàn thân của cô đã muốn nổi cả da gà.

Bàn tay Thiệu Khâm đỡ cặp mông tròn của cô cũng thừa cơ hội sờ vào nơi mềm mại kia, lúc này mới từ từ chậm rãi giơ tay qua khỏi đầu, làm ra tư thế đầu hàng.

Giản Tang Du chỉ lo tức giận, hoàn toàn quên bản thân của chính mình vẫn bám vào người tên vô lại này, lại bị anh buông tay như vậy, chân vòng đang vòng qua eo của anh lại run lên, khó chống đỡ nổi.

Thiệu Khâm cười xấu xa, yên lặng nhìn cô lúng túng.

Giản Tang Du càng khẩn trương quán lấy người cứu mạng này, đôi chân dài của cô kẹp chặt vào thắt lưng của Thiệu Khâm. Máu trong người anh bắt đầu sôi sục, đôi mắt anh sâu lắng nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt bùng lên ngọn lửa dục vọng, con người che giấu sự u tối.

Những giọt nước trên người Thiệu Khâm không ngừng chảy xuống, dọc theo làn da rắn chắc, di động tới trên cơ bụng anh. Hai chân Giản Tang Du quán lấy thắt lưng của anh cũng bị trơn trượt tụt xuống, cố gắng nhiều lần cũng không thể bám chặt lại, cô vừa nóng vừa giận, lại còn sợ sệt nước.

Thiệu Khâm cảm thấy không đành lòng, quyết định giúp cô một phen.

Một tay anh vòng qua eo của cô, Giản Tang Du có thể cảm nhận được khuỷu tay mạnh mẽ của anh, cơ bắp chắc khỏe để ngay thắt lưng của cô, thật không đến mức quá mất mặt đi. Cô vừa nhẹ nhõm thở dài một hơi, chỉ nghe Thiệu Khâm còn nói: “Nếu ở dưới nước đem cởi bỏ cái này, không biết có thể thấy rõ hay không.”

Ngón tay thon dài của anh như vuốt ve lưng cô, đầu ngón tay dạo chơi trên dây buộc của áo tắm, ánh mắt vô cùng thêm muốn.

Lần này Giản Tang Du thật sự hoảng sợ, dây lưng kia vừa trơn vừa mịn, đã ngấm vào nước thì càng cực kỳ dễ dàng tháo gỡ, nếu thật sự lòng dạ của Thiệu Khâm có ý xấu, dù cho cô muốn ngăn cản cũng không kịp.

Bây giờ ở trong nước phải sao đây? Bảo vệ sinh mệnh quan trọng hay bảo vệ ngực quan trọng hơn?

Giản Tang cắn chặt răng căm giận nhìn anh: “Anh dám.”

Thiệu Khâm làm bộ như muốn tháo ra, ngón tay vừa mới dùng lực thì Giản Tang Du lại điên cuồng giãy dụa vô cùng mạnh mẽ, kết quả là. Cả người của cô lại rơi xuống uống thêm vài ngụm nước biển.

Bằng tốc độ nhanh nhất, Thiệu Khâm đã kéo cô lại, hai tay chặt chẽ ôm vòng qua cái eo của cô, bắt đắc dĩ nói: “Anh nói đùa với em thôi, sao em dễ dàng tin như vậy, uống nước biển ngon không?”

Giản Tang Du giận muốn chết, tên khốn kiếp này rõ ràng là cố ý. Vì vậy thì anh được mình lại “Chủ động” đối với anh yêu thương nhưng nhớ hay sao? Cô bị mắc nghẹn trong ngực không thể nuốt xuống, sắc mặt đỏ bừng như máu, quay lại ra sức ho khan.

Thiệu Khâm nhìn bộ dáng thống khổ của cô, cũng không dám lại mở miệng chọc ghẹo, vội vàng nhẹ nhàng giúp cô vỗ lưng, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Thật sự bị sặc nước sao?”

Giản Tang Du nghĩ muốn hất tay anh ra, nhưng nghĩ đến việc đã bị hai lần rơi xuống nước một cách thảm thương, thật sự không dám hành động dựa theo tình cảm nữa, người nào đó không phải bảo chính mình không biết bơi lội sao? Chỉ có thể tạm thời theo theo ý của tên vô lại này, hai tay quán lại sau cổ của anh, ôm chắc anh là được.

Khoảng cách gần như vậy, hiển nhiên khuôn mặt của hai người liền kề sát quá gần.

Khuôn mặt lửa chết người không đèn mạng của Thiệu Khâm càng nhìn gần càng đẹp trai, một đôi mắt sâu lắng làm cho người khác xúc động như một biển sao nhìn chăm chú vào cô. Giản Tang Du không được tự nhiên dời mắt đi, khẽ giọng nói: “Anh còn muốn thế nào? Chơi đùa đủ rồi thì đưa em lên bờ đi.”

Giọng Thiệu Khâm trầm ấm gần như phát ra giữa lồng ngực của anh, cất giọng buồn cười: “Anh lại muốn ôm nhiều một chút.”

Hai má của Giản Tang Du ửng hồng, hung dữ trợn mắt nhìn anh, bị ánh mắt sáng ngời của anh nhìn lại thì vội vàng dời đi: “Vô lại.”

Thuộc Khâm tuyệt đối không tức giận, trong mắt của anh chỉ nhìn thấy sự e lệ của Giản Tang Du. Khi nói đến đây hai chữ này, rõ ràng như đang làm nũng.

Bàn tay to lớn của Thiệu Khâm lại bắt đầu không an phận, nâng cái mông ngọt ngào của cô lên, trán cộng nhẹ, nói: “Mắc lại một lần nữa cho anh nghe đi.”

Giản Tang Du: “.” Người này bị bệnh cuồng ngược sao?

Thiệu Khâm nhẹ tay cọ sát vào đùi của cô, dưới váy thoải mái gỡ trò lưu manh, Giản Tang Du nghiêm mặt, nghiêng răng vang lên tiếng ken két.

Có đôi khi Thiệu Khâm cảm thấy được mình thật sự thích thú với trò đùa cực kỳ ác này của mình. Anh rõ ràng không thích loại trò chơi S-M biến thái này, nhưng nhìn Giản Tang Du bị chính mình dày vò đến phát điên, lại phải nhẫn nhịn không tức giận, trong lòng anh không hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác khoái cảm này.

Thuộc Khâm dọc theo độ cong vênh lên cao kia mà sờ vào, dừng lại ở đôi chân mềm mại nhẵn nhụi của cô, dùng ngón tay vuốt ve lần mò, cảm giác ấm áp, mềm mại say lòng người.

Giản Tang Du rốt cuộc chịu đựng không nổi, hai mắt bắn ra lửa giận: “Thiệu Khâm! Anh đừng có được voi đòi tiên”

Trên mặt của Thiệu Khâm vẫn bình tĩnh, làm ra một bộ dạng trang nghiêm như một người quân tử. Nếu chỉ nhìn vào khuôn mặt của anh, đâu có thể nào tưởng tượng được bàn tay của anh đang tấn công xâm lược dưới lớp váy bơi của Giản Tang Du chứ.

“Anh bảo đảm là không làm loạn,” Giọng nói Thiệu Khâm khàn khàn, dường như đè nén không chỉ là âm thanh, “Em còn lộn xộn thì anh không đảm bảo.”

Giản Tang Du hô hấp dồn dập, trên mặt vẫn giữ sự trấn định, cách đó không xa, lại luôn luôn có du khách топ năm топ ba chơi đùa. Người ở bên ngoài nhìn hai người nghĩ chắc là một đôi tình nhân ngọt ngào, bạn trai đang dạy bạn gái bơi lội mà thôi. Giản Tang Du không muốn để người đến vây xem hai người họ, chỉ có thể hạ giọng cảnh cáo: “Nhanh lên đưa em quay về bờ.”

Thiệu Khâm cười có như không, bàn tay lại không được nhàn rỗi, kéo mép quần bơi ra, tiếp tục sờ vào trong.

Lần này ngón tay anh rõ ràng lần vào khe hở ấm áp, qua bộ lông thưa thớt, da thịt mềm mại non mịn của cô. Tim của anh đập rất nhanh, cảm giác này hoàn toàn xa lạ. Có lẽ anh khát vọng người phụ nữ này đã lâu lắm rồi, cho nên chỉ cần đụng chạm đơn giản như vậy, lại có thể làm cho anh sinh ra một cảm xúc kỳ lạ như rung động.

Trên khuôn mặt của Giản Tang Du vừa có chút huyết sắc lại bị tái nhợt đi, giọng nói khó chịu đến cực điểm cũng không giống lúc ban đầu: “Anh là đang làm gì!”

Thiệu Khâm thở dồn dập đều phả lên gò má của cô, nóng bỏng đến dọa người. Sắc mặt xanh mét của Giản Tang Du cũng không hù dọa được anh, ngược lại làm cho anh có cảm giác chinh phục càng mãnh liệt hơn đối với cô.

Ngón giữa của anh nhẹ nhàng đặt vào, lại chậm rãi mân mò, chế trụ giày vò cái chồi non kia: “Em nói xem hai chúng ta đang làm gì?”

Giản Tang Du biết những tên biến thái vì sao có thể liên tiếp đắc thủ. Bởi vì phụ nữ thường hay nén giận, mới để cho bọn họ có thể cả gan làm loạn, nghĩ được voi đòi tiên. Giản Tang Du cắn răng một cái, ôm lấy đầu của Thiệu Khâm, nghiêng người liến mở miệng cắn lên trên cổ của anh.

Thiệu Khâm bị cô cắn “A ——” một tiếng nhúm mày, ngón giữa giở trò cũng rút lui.

Giản Tang Du thật sự dùng hết sức, như vô cùng oán hận, cắn không chịu nhả.

Thiệu Khâm vốn cho rằng cô chỉ cắn cho hả giận, ai biết được người phụ nữ này cắn rồi vẫn không nhả ra. Dường như anh và cô có thù hận rất sâu vậy. Thiệu Khâm vội vàng dùng tay giữ chặt lấy cái cổ của mình: “Em vẫn muốn tiếp tục cắn sao?”

Thiệu Khâm lần mò lên miệng vết thương rướm tơ máu của cổ mình, hỏn hển nói: “Trước kia sao không phát hiện em có cái tật xấu này.”

Thiệu Khâm nói xong mới phát hiện sắc mặt của Giản Tang Du thật sự khó coi, sắc mặt trắng bệch đến thâm thẫm, một chút huyết sắc đều không có, anh nghi ngờ nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, giọng nói mềm mỏng hơn: “Tức giận sao?”

Giản Tang Du không nói lời nào, chỉ là nhìn anh, ánh mắt tràn ngập hận thù và chán ghét.

Thuộc Khâm ngăn người, bật cười nói: “Anh cũng đã cho em cắn rồi. Thực xin lỗi, là anh không tốt.” Anh ôm mạnh cô vào trong lòng, lòng bàn tay phủ trên gáy của cô, “Là anh quá nóng vội, chỉ cần đụng vào em lại kìm nén không được. Em mất hứng có thể cắn anh lại lần nữa là được.”

Giản Tang Du rút vào trong lòng anh, chỉ nhỏ giọng ngập ngừng: “Đưa em lên bờ.”

Thiệu Khâm cũng không muốn lại đùa giỡn với cô nữa, nắm lấy thắt lưng của cô chuẩn bị quay lên bờ, đi hai bước bỗng nhiên lại ngừng lại.

Giản Tang Du nghi ngờ nhìn chăm chú vào anh, mặt Thiệu Khâm lộ vẻ xấu hổ: “Ặc, chờ một lát ——”

Giản Tang Du lông mày nhỏ nhắn khấn trương nhướn lên, nghi ngờ anh lại đang đùa giỡn: “Vì sao?”

“Người phụ nữ này, em sao thế” Thiệu Khâm nôn nóng sốt ruột, sắc mặt như có điều khó nói, “Chờ một lát thì đã sao.”

Giản Tang Du vẻ mặt vẫn đang nghi ngờ, Thiệu Khâm khó thở hạ tay xuống, bắt lấy tay của cô đưa tới phía dưới của anh: “Anh cũng là đàn ông, em giúp anh có được không hả.”

Vật cứng rắn nào đó, đang cương cứng như sắt, hình dạng thô to lại càng làm cho người ta lo sợ, Giản Tang Du đương nhiên biết cái đó là gì, vừa chạm vào lại nhanh chóng đẩy anh một cái: “Anh thật biến thái.”

Vừa rồi Mạch Nha giúp anh lựa quần bơi cũng không chú ý, bây giờ mới biết được size này không vừa với anh. Thiệu Khâm lại bị cô đẩy vào lúc này nên rất nhanh bị bắn ra. Trở nên hết sức dơ bẩn làm cho anh khó chịu, vốn dĩ căng đau phải chịu hành hạ gấp bội.

Người phụ nữ này lại không lo lắng, lại đẩy anh ra như vậy, thật sự là làm ức chế nơi đó của anh mà, Thiệu Khâm kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt âm trầm: “Giản Tang Du, em làm gì vậy chứ.”

Giản Tang Du mím môi không nói lời nào, ánh mắt khinh thường nhìn về phía Thiệu Khâm, như Thiệu Khâm là một người vô cùng bỉ ổi vậy.

Lần này đổi lại là Thiệu Khâm tức giận đến giậm chân, đối với người phụ nữ mình thích, lại ăn mặc như vậy. Nếu anh trở nên bình tĩnh không phải sinh lý không bình thường sao? Anh cũng không tin Giản Tang Du bị anh sờ soạng như vậy mà một chút phản ứng cũng không có.

Thiệu Khâm nóng giận đem người này đè lại vào trong lòng, lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Không học môn sinh à? Không ngờ em không tầm thường như anh, để cho anh sờ thử xem.”

Giản Tang Du dâng lên sự tức giận, giơ tay muốn cho Thiệu Khâm một bạt tai.

“Mẹ, Chú ——”Tiểu Mạch Nha đứng dậy la lớn tiếng trên bờ, nhảy lên nhìn bọn họ phát tay, “Con đói muốn chết, hai người sao vẫn chưa trở lại.”

Giản Tang Du nhìn kỹ bàn tay đang giờ cao của mình, liền bỏ xuống không đánh nữa, ngón giữa của Thiệu Khâm bỗng nhiên có cảm giác gây ra tội ác, hai người anh trừng em, em trừng anh, sau đó cùng đồng loạt cùng” Hừ” một tiếng.

Tiểu Mạch Nha ở trên bờ chơi lấy tay dọc đầy cát, Giản Tang Du giúp bé phủi tay, dịu dàng hỏi: “Cục cưng đói bụng rồi sao? Chúng ta về nhà ăn có được không? Cậu vẫn đang chờ con ở nhà.”

Tiểu Mạch Nha há to miệng, bỗng nhiên Thiệu Khâm nói: ” Cục cưng, chú biết một nhà hàng, có món cơm trộn ăn rất ngon, chúng ta đi ăn có được không?”

Tiểu Mạch Nha lộ ra bộ dạng thèm ăn, miệng nhỏ đều đã kìm lòng không nổi bập môi lên. Giản Tang Du cũng không thèm nhìn đến người nào đó, cứ nhìn chăm chăm Tiểu Mạch Nha: “Mạch Nha, cậu ở nhà một mình ăn cơm rất cô đơn.”

Ánh mắt Mạch Nha vừa sáng lên lại trở nên ảm đạm, sau cùng dẩu môi lên: “. Được rồi.”

Người nào đấy hoàn toàn bị xem nhẹ nhịu mày ai oán, nhìn bóng lưng của Giản Tang Du. Người phụ nữ này suy cho cùng có bao nhiêu ý chí sắt đá chứ.

Lúc thay quần áo Giản Tang Du ra lệnh cho Mạch Nha mang quần áo của mình đến phòng tắm nữ để cô giúp bé thay. Tiểu Mạch Nha nháy đôi mắt đen vô tội: “Vì sao? Con và chú có thể cùng nhau ở cùng một chỗ.”

Giản Tang Du bực bội hất cằm lên, vì sao ư, đương nhiên là vì mẹ con chán ghét tên giả mạo kia. Cô khoanh tay lạnh lùng nói: “Mạch Nha không nghe lời mẹ nói?”

Tiểu Mạch Nha mặc quần bơi bông hoa, túi thân mang theo cái thùng nhỏ chứa cát của chính mình, đầu cúi xuống thấp.

Thiệu Khâm nhìn cái miệng nhỏ đầy thương cảm của thằng nhóc kia, không hiểu tại sao trong lòng lại khó chịu. Anh không nói hai lời, khom lưng ôm cục cưng trở lại, lập tức đi tới phòng tắm nam, tay nắm lấy Mạch Nha đóng cửa “Cục cưng ngoan, chúng ta không để ý tới người mẹ bị thần kinh của con, chú sẽ tắm cho con.”

Giản Tang Du trợn mắt há hốc mồm, đứng ở trước cửa phòng tắm nam nhìn bóng lưng của Thiệu Khâm: “Thiệu Khâm anh, cái tên khốn kiếp này, dẫn con em đi vào đó làm gì?”

Thiệu Khâm cũng không quay đầu lại, cất giọng giễu cợt: “Có bản lĩnh em cứ vào, anh sẽ trả cục cưng lại cho em.”

13. Chương 13

Dĩ nhiên Giản Tang Du không thể nào theo vào phòng tắm nam. Thiệu Khâm luôn dùng cách thức bất chấp lý lẽ này dồn ép cô phải tuân theo sự điều khiển của anh. Giản Tang Du vô cùng căm giận nhìn bóng lưng đắc ý của Thiệu Khâm, cố gắng điều tiết hơi thở.

Sau khi ôm Mạch Nha vào phòng tắm, Thiệu Khâm bắt đầu lo lắng, tắm ột đứa bé. Nên bắt đầu từ đâu? Anh nghiêm túc quan sát tiểu quý trước mặt còn chưa đứng tới eo của mình, bàn tay chơi cát đã bẩn, thật là chứng mất.

Thiệu Khâm thở dài, ngồi xổm xuống –tự mình giúp Mạch Nha cởi quần áo: “Lần đầu tiên chú hầu hạ người khác như vậy.”

“Cái gì là hầu hạ?” Mạch Nha nghiêng đầu tò mò hỏi.

Thiệu Khâm nhếch môi, cười khê một tiếng. Nói ra cũng thật kỳ lạ, bình thường đối với những người khác, anh luôn lạnh nhạt, vẻ mặt đầy sát khí, chỉ riêng đối với hai mẹ con này, vẻ mặt của anh thật đúng là không thể trở nên đen được.

Thiệu Khâm vò mái tóc đen mềm mại của Mạch Nha thành tổ chim: “Giống như chú bây giờ, giúp con cởi quần áo ra để tắm, còn phải giúp con sấy tóc, hiểu chưa?”

Mạch Nha cái hiểu cái không khê gật đầu, đưa ra kết luận: “Cậu con mỗi ngày đều chăm sóc con như thế này.”

Thiệu Khâm thấy Mạch Nha nhắc nhở như vậy, trong lòng vẫn nghi ngờ hỏi: “. Chân cậu của con sao lại bị thương?”

Hai cái lông mày nhỏ của Mạch Nha nhăn lại, nghiêm túc chau lại mấy phút: “Khi con còn nhỏ, chân của cậu đã bị như vậy.”

Thiệu Khâm hừ khê trong mũi, cười lạnh đẩy cái ót của Mạch Nha một cái: “Con bây giờ vẫn là còn bé.”

Mạch Nha mắt húng chu mỏ, nâng cái chân nhỏ lên để anh có thể cởi quần bơi ỉnh: “Bây giờ con đã đi học, cũng đã là người lớn.”

Thiệu Khâm mỉm cười liếc bé một cái, đem bàn tay lưu manh sờ qua hai hòn bi nhỏ của Mạch Nha: “Tiểu tử thôi ——”

Mạch Nha trợn to hai mắt, vội vàng gắt gao che hai chân lại, gương mặt tức giận nói: “Chú thật không lẽ phép chút nào, không có sự đồng ý của con lại tùy tiện sờ đồ của con.”

Thiệu Khâm cười to lên, nhanh chóng lột hết đồ của Mạch Nha sau đó ôm Mạch Nha lên giữ trong khuỷu tay chắc khỏe của anh, đưa vào dưới vò tắm nói: “Chú đối xử với con tốt như vậy, chạm một chút thì thế nào?”

Mạch Nha quệt mồ hôi hừ hừ, trần truồng bị Thiệu Khâm kéo tới dưới vò tắm, cả khuôn mặt của Mạch Nha bị dội đầy nước, hắt hơi 2 cái: “Chú ơi, mẹ không cho con tắm nước lạnh.”

Thiệu Khâm không có kinh nghiệm sống cùng đứa trẻ này, lại càng không hiểu phải cho đứa trẻ này tắm như thế nào. Cuối cùng cũng không biết thử nước ấm như thế nào để có thể thích hợp, trời nóng như vậy, tắm nước lạnh chắc không sao chứ?

Anh trừng mắt, thô bạo xoa sữa tắm lên trên người của Mạch Nha, nắm bả vai mềm nhũn của đứa trẻ này, anh giật mình, người tiểu quỷ này cũng quá mềm mại! Anh kiềm chế dùng sức, cẩn thận từng li từng tí: “trời nóng có người nào dùng nước nóng tắm, bé trai như vậy rất dễ hư.”

Mạch Nha ngậm miệng buồn bực nhìn anh chăm chăm, hai cánh tay dang rộng thẳng tắp để cho Thiệu Khâm giúp mình tắm rửa.

Thiệu Khâm yên tĩnh vài giây, ánh mắt chìm sâu lóe ra tia sáng: “Sao mẹ con đặt tên cho con như vậy?” Mạch Nha. Khó nghe quá.

Mạch Nha bị Thiệu Khâm kéo lại lảo đảo, còn phải híp đôi mắt tránh cho nước chảy vào, lúc nói chuyện rất ngọt ngào ngây thơ: “Mẹ nói, Mạch Nha tượng trưng cho học sinh mới.”

“Học sinh mới?” Thiệu Khâm nhìn chăm chăm tiểu quỷ trước mặt, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không hiểu rõ ý của bé, vì vậy lại nói sang chuyện khác, “Vây. Ba con là ai?”

Mạch Nha nghe được câu này, mở đôi mắt ướt ra, đôi mắt sáng ngời tràn đầy bi thương không nên có của những đứa bé ở độ tuổi này: “Mạch Nha không có ba.”

Thiệu Khâm ngẩn ra, nhìn thật sâu biểu tình đau lòng khổ sở của Mạch Nha, ngực chợt có một chút bận tâm không nói được. Anh không khống chế được đưa bàn tay ra bao phủ trên đỉnh đầu của Mạch Nha, dịu dàng hỏi: “Sao con không có ba? Mỗi cục cứng đều có ba.”

Mạch Nha chu mỏ lắc đầu: “Mạch Nha không cần ba, Mạch Nha có mẹ và cậu là đủ rồi.”

Gặp phải tình cảnh nào, mới có thể làm ột đứa bé mới bốn tuổi nói ra được những lời này? Ánh mắt Thiệu Khâm đại ra nhìn đôi mắt trong veo của đứa trẻ này, giả vờ mạnh mẽ làm cho người khác cảm giác đau lòng, về điểm này tâm tư của anh thật xấu xa vô liêm sỉ, lại từ từ mang một cảm giác tội lỗi.

Thiệu Khâm ôm thân thể đầy bọt nước của Mạch Nha, nhẹ nói: “Chú sẽ chăm sóc cho hai người, có được không?”

Mạch Nha nghi ngờ trợn mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự khó tin.

Thiệu Khâm cũng không biết mình tại sao lại nói những lời này. Tóm lại anh không muốn nhìn thấy đứa trẻ này phải khổ sở, chẳng lẽ đây chính là yêu ai yêu cả đường đi lối về mà người ta hay nói?

Thiệu Khâm mới vừa dắt Mạch Nha ra khỏi phòng tắm nam, Giản Tang Du liền không kịp chờ đợi kéo con trai của mình qua, nhìn Thiệu Khâm dò xét như nhìn kẻ địch: “Em cảnh cáo anh không được đi theo em.”

Giản Tang Du liền ôm lấy Mạch Nha vội vã đi ra ngoài, bước chân lộn xộn, biểu tình cô nôn nóng biết bao. Thiệu Khâm từ từ nhìn theo bóng lưng của cô, dựa vào tường hút thuốc, từ từ giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Năm phút sau.

Giản Tang Du trở về trước mặt Thiệu Khâm lần nữa, hai gò má ửng đỏ, trong mắt càn rướm tơ máu nói: “Đưa đồ con em lại cho em!”

Thiệu Khâm thông thả đưa tay vào bên trong cái balo hình con gấu, nói vô tội: “Xem em mới vừa rồi vội vàng như vậy, anh muốn nói một tiếng với em cũng không có cơ hội.”

Giản Tang Du mím môi, thở phì phò đưa tay ra nhận lấy.

Bỗng chốc Thiệu Khâm lại đem balo giấu sau lưng, đúng lúc để cho Giản Tang Du chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh. Giản Tang Du lúng túng rút tay lại, buồn bực nhìn anh chằm chằm. Cô cũng biết tên khốn Thiệu Khâm này không có tốt như vậy!

Thiệu Khâm từ từ nâng lên khóe môi, cười như tắm gió xuân: “Theo anh đi ăn cơm.”

Giản Tang Du tức giận, xoay người muốn đi rồi lại nhớ ra cái chìa khóa cùng ví tiền đều ở trong cái balo kia, nhất thời dừng tại chỗ muốn đi cũng không được lùi cũng không xong.

Thiệu Khâm nhẹ giọng cười, đi tới phía sau cô, cúi người ở bên tai cô nhẹ nhàng phả ra một hơi: “Anh bảo đảm chỉ ăn cơm mà thôi, cách một cái bàn, sao anh có thể chạm tới em chứ?”

Giản Tang Du lại nghĩ đến cảnh xấu hổ ở trong nước lúc này, hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Cơm nước xong đừng có thêm ý tưởng xấu gì nữa.”

Thiệu Khâm nheo lại khóe mắt: “Vậy phải xem em có phối hợp với anh hay không rồi.”

Thiệu Khâm bước lên trước dẫn đường, vừa đi vừa nhìn vào cái balo gấu nhỏ của Mạch Nha, còn cau mày “Chắc” một cái nói: “Cái balo này sao có thể xấu như vậy?”

Giản Tang Du phẫn nộ đi theo phía sau, hoàn toàn không khinh thường phản ứng của anh, biết rõ nếu tiếp tục lùi bước sẽ lại bị anh giở trò vô lại, nhưng là Giản Tang Du vẫn không có bất kỳ biện pháp gì có thể trừng trị được anh, chỉ có thể liên tục bị anh dắt mũi.

Cảm giác tồi tệ này quả là hết nói nổi.

Giản Tang Du nhìn bóng lưng cao ngất của anh, khẽ thở dài.

Thiệu Khâm quả nhiên dẫn bọn họ đi đến quán ăn gần đó. Lúc gọi thức ăn, Giản Tang Du là không nói một lời như cũ, cúi đầu mở điện thoại của mình ra, còn cố ý ngồi xa Thiệu Khâm, nhiệm vụ gọi thức ăn liền giao ột lớn một nhỏ kia.

Mạch Nha vui vào trong ngực của Thiệu Khâm, đưa tay nhỏ bé chỉ lung tung trên thực đơn.

Thiệu Khâm nhìn, lông mày tương khẽ nhướn lên: “Không nghĩ tới hai chú cháu mình đều thích ăn những món giống nhau, tiểu tử thối con rất biết ăn đó.”

“Biết ăn*?” Mạch Nha cau mày, ngay sau đó lại khuôn mặt mất hứng cúi đầu ngử ngử trên người mình, “Con mới vừa tắm xong, không thối*.”

(Biết ăn = 知食 — thối= 臭)

Trong mắt của Thiệu Khâm có nụ cười sâu sắc, nắm hai cái tay nhỏ bé của Mạch Nha đang phá phách trên điện thoại của anh, tiến tới bên lỗ tai của bé: “Cục cưng, trí nhớ của con có tốt không?”

Mạch Nha gật đầu, cũng làm như Thiệu Khâm nhỏ giọng nói thầm: “Thầy giáo nói con rất thông minh.”

Thiệu Khâm lặng lẽ nói: “Chú đồ con, số điện thoại của mẹ con là bao nhiêu?”

Mạch Nha nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Thiệu Khâm, Thiệu Khâm giả vờ nghiêm túc xoay mặt của Mạch Nha lại: “Xem ra là có người đang nói dối.”

Lông mi của Mạch Nha nóng nẩy nhú lại, vội vàng nói: “Con chưa bao nói dối.”

Thiệu Khâm mặt mày rạng rỡ đem điện thoại di động đưa tới trước mặt của Mạch Nha, vui sướng khi thực hiện được quỷ kế của mình, xem cô có muốn giấu không cho anh biết số cũng không còn giấu được nữa.

Tiểu Mạch Nha vươn ngón tay ra, nhấn vào từng số từng số, cuối cùng giống như tranh công nói: “Chú nhìn đi, con nhớ rõ ràng.”

Thiệu Khâm hài lòng vỗ vỗ đầu của bé: “Con trai ngoan.”

Vẻ mặt của Tiểu Mạch Nha dừng lại một chút, trợn mắt nhìn anh không chớp mắt.

Giản Tang Du kỳ lạ ngẩng đầu liền thấy con trai mình cùng Thiệu Khâm mắt to trừng mắt nhỏ, nhú mày: “Hai người đang làm gì thế?”

“Mẹ.” Mạch Nha uất ức nhìn Giản Tang Du, “Chú gọi con là con ...”

Thiệu Khâm vội vàng che cái miệng của bé lại, vẻ mặt nghiêm túc: “Không có việc gì, anh đang nói con trai của em thông minh đấy.”

Giản Tang Du rõ ràng không tin, người như Thiệu Khâm trong lòng đều toàn là ý nghĩ xấu xa, cô vẫy tay với Mạch Nha: “Cục cưng tới đây, cách người vô liêm sỉ xa một chút, vô liêm sỉ sẽ lây đấy .”

Mạch Nha nhảy xuống đùi của Thiệu Khâm, vội vàng nhào về trong ngực Giản Tang Du, lúc nhìn Thiệu Khâm lại nhiều thêm chút chán ghét.

Thiệu Khâm buồn cười nhìn chằm chằm nó mấy giây, tiểu quỷ này thật thú vị, có ba nó không vui mừng sao?

Thật vất vả mới được dọn thức ăn lên, Giản Tang Du liền vội vàng muốn ăn xong trở về nhà ngay. Cô đem cơm trộn của Mạch Nha trộn lại thật tốt, đặt ở trước mặt nó để cho nó tự ăn.

Mạch Nha khó chịu, cúi đầu nhìn rau củ chén, khuôn mặt nhỏ nhăn vẹo một lúc, ra sức lấy cái muỗng nhỏ múc từng miếng ra ngoài.

Thiệu Khâm nhìn thấy động tác của bé, chiếc thìa có chút dừng lại, khó tin cúi đầu nhìn cà rốt được bỏ ra, kinh ngạc nói: “Chúng ta. . . . ngay cả cà rốt cũng đều không thích ăn giống nhau?”

14. Chương 14

Giản Tang Du nghe xong lời của Thiệu Khâm, mặt không tỏ vẻ, dùng chiếc thìa gỗ lên chén đá của Mạch Nha: “Không được kiêng ăn.”

Mạch Nha lộ ra con người đen như sơn bóng, bĩu môi nhìn Thiệu Khâm, ý rõ ràng – chú kiêng ăn vì sao mẹ không can thiệp? Ăn hiếp đứa bé chứ!

Thiệu Khâm ở bên cạnh nhìn, khinh thường liếc Giản Tang Du: “Đứa bé này không phải con ruột của em sao?”

Giản Tang Du liếc tên đàn ông nhìn mình chằm chằm, khoé miệng cong cong: “Có phải hay không đều không tới phiên anh quan tâm, cậu Thiệu không thích ăn cà-rốt cũng tốt, bổ sung thêm nhiều vitamin cũng chỉ lãng phí.”

Cô quay đầu, vuốt ve tóc Mạch Nha, mang vẻ dịu dàng: “Ăn nhiều cà-rốt mới có thể thông minh. Bảo bối của chúng ta không thể giống như chú vậy, đầu óc ngu si, đây đều do hồi bé kiêng ăn tạo thành, biết không?”

Mặt Thiệu Khâm liền đen lại, người phụ nữ này thật không có lúc nào là không lấy việc trả thù anh làm mục tiêu hàng đầu.

Trên mặt bé Mạch Nha có chút đấu tranh, lo sợ nhìn Thiệu Khâm, hình như còn có hơi đồng ý với mẹ của nó, biết ngoan ngoãn đem cà-rốt trộn trở lại, vẻ mặt đau khổ nhét từng sợi từng sợi vào trong miệng, phồng miệng lên nhai: “Chú thật đúng là không thông minh, ngay cả con có phải là con của mẹ hay không cũng không nhìn ra được, Mạch Nha không được trở thành gốc nghéch.”

Thiệu Khâm không nói gì, mắt tròn trắng, nhóc con, cái đứa bé xui xẻo, muốn giúp nó bảo vệ quyền lợi cũng không biết xuống tay chỗ nào!

Thiệu Khâm vẫn biết, đối với người bị động như Giản Tang Du, chỉ có thể tấn công mạnh. Cô thật giống như một con nhím đầy gai, anh lại nhất mực muốn gai của cô xuôi xuống, vậy thì chỉ bị đâm mãi vào người. Nhưng đối mặt với loại phụ nữ này, anh cũng không thể được voi đòi tiên, việc đó nếu nắm không tốt, ép đến nổi nóng sẽ bị hung hăng cắn ngược lại mình.

Cho nên lúc trở về, Thiệu Khâm thành thật, không dám lại kích thích Giản Tang Du, tuy cái ý đồ xấu kia vẫn chộn rộn trong lòng anh.

Giản Tang Du đến dưới lầu nhà mình, vội vàng ôm Mạch Nha đã ngủ xuống xe. Cô chần chừ vài giây, xoay người dờ dẫm trông mắt nhìn Thiệu Khâm, tuy biết cứng miệng cảnh cáo đối với tên lưu manh này mà nói cũng chỉ phí công, như cô vẫn muốn đấu tranh thử xem: “Về sau không có việc gì không được tới nhà của em, nếu không em –”

Thiệu Khâm nhìn cô cúi đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nghẹn cười hỏi lại: “Ồ? Em sẽ thế nào?”

Giản Tang Du hung hăng nhéo anh một phát, cô đúng thật là không thể làm gì, loại lưu manh có quyền thế này, da mặt lại cứ dày thêm đến không sao đo nổi.

Vì thế cô thoáng suy nghĩ, ra vẻ hung ác: “Em cắn chết anh!”

Thiệu Khâm nghe vậy, trong như vàng sáng hoàng hôn, gương mặt nhuộm sắc phóng đảng, vẻ mặt mập mờ chăm chú nhìn cô.

Giản Tang Du hồi hận nhú nhú mảy, lúc này mới tự nhận ra mình nói thế có vẻ càng hợp ý tên lưu manh kia, liền tức giận xoay người định đi.

“Không bằng bây giờ cắn một cái thử xem.” Thiệu Khâm đuổi theo vài bước, bàn tay to thô ráp giữ lấy gáy của cô, nghiêng người qua dần lên bờ môi mềm mại của cô.

Trong lòng Giản Tang Du còn đang ôm Mạch Nha say ngủ, hành động hơi chậm chạp, vốn bởi vì hành động xấu hổ vừa rồi của mình mà lúng túng, còn chưa kịp hít thở, đột nhiên đã bị môi lưỡi ấm áp chặn lên miệng, liền uất ức bị ngạt thở đến nổi mặt ửng hồng.

Thiệu Khâm chăm chú nhìn đôi mắt cô gần trong gang tấc, khoé mắt hơi hơi cong lên, có vẻ cực kỳ sung sướng, đầu lưỡi quen đường quen lối chui vào, ở trong khoang miệng ẩm ướt của cô liếm liếm, xoay chuyển.

Giản Tang Du không dám vùng vẫy mạnh, nếu làm ồn đánh thức con dậy nhìn thấy màn này, chắc lúc đó cô phải đi chết mất. Cô kiên quyết nhẫn tâm, định cắn lên cái lưỡi linh hoạt kia một phát, Thiệu Khâm lại bất gặp được tia hung ác chợt xoẹt qua trong mắt cô, giành trước một bước giữ lấy cô, càng dùng sức nắm cầm cô hơn.

Cánh mũi xinh xắn của Giản Tang Du khẽ nhúc nhích, thở không ra hơi, đầu lưỡi nóng ran tê dại, toàn bộ thân thể đều khó chịu tới cực điểm. Cô lo lắng cau mày lại, thụ động bị mút lấy, đau đớn hy vọng mọi việc này sớm kết thúc một chút.

Thiệu Khâm thấy vẻ mặt kia của cô, đành phải bỏ qua, vẫn chưa thoả mãn mà lui ra ngoài: “Về mặt bây giờ của em là gì, kĩ thuật hôn của anh tồi như vậy sao?”

Giản Tang Du ra sức hít thở, lúc này mới giận dữ nhìn anh, trong mắt tràn ngập tủi thân: “Thiệu Khâm, anh ngoại trừ biết bắt buộc em còn có thể làm gì?”

Thiệu Khâm thoáng sửng sốt, theo bản năng phản bác: “Anh không –”

Nhìn nỗi đau cùng tuyệt vọng trong đáy mắt Giản Tang Du, Thiệu Khâm chợt nói không nên lời, anh vốn cảm thấy phương pháp của mình không có vấn đề, đối với phụ nữ như Giản Tang Du, chỉ có thể cưỡng ép cướp đoạt thôi.

Nhưng bây giờ, thế mà anh lại do dự, anh thật có động cơ không trong sáng chẳng phải sao? Cho đến giờ anh đều xem chinh phục người phụ nữ này là nhiệm vụ quan trọng nhất của mình.

Ánh mắt Giản Tang Du nặng nề nhìn anh vài giây, vẻ mặt là nỗi đau đớn anh chưa từng nhìn thấy, cuối cùng cô yên lặng xoay người bỏ đi, quạt cường cao ngạo cất bước, từng bước một tiến vào bóng đêm.

Thiệu Khâm nhìn bóng lưng thon gầy nhỏ nhắn, trái tim kịch liệt thắt chặt một hồi, có chút, ... hơi hơi đau nhói.

Giản Tang Du vừa mở cửa, Giản Đông Dục liền từ trên sofa ngẩng đầu lên, liếc nhìn cô sâu xa.

“Anh, ” Giản Tang Du khép mí mắt không nhìn thẳng vào mắt anh, ôm Mịch Nha thẳng vào phòng ngủ, giờ phút này trong lòng cô giống như có ngàn vạn con kiến bò qua cắn xé, hơi đau đớn, không đủ kịch liệt, nhưng rõ ràng sắc bén.

“Thiệu Khâm đưa em về sao?” Giản Đông Dục cũng theo tới cửa không biết từ lúc nào, tựa vào bên cửa nhẹ giọng hỏi cô.

Giản Tang Du bất ngờ ngẩng đầu lên: “Anh –”

“Anh thấy được ở bạn công.”

Từ vẻ mặt Giản Đông Dục không cho thấy cảm xúc thật sự của anh hiện giờ, Giản Tang Du cũng không đoán được rốt cuộc anh muốn nói cái gì, chỉ ngồi ở bên giường đắp kín mền cho Mịch Nha, cẩn thận sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Giản Đông Dục cân nhắc mấy giây, rồi vẫn mở miệng: “Thiệu Khâm thật ra thì. cũng không tệ lắm.”

Giản Tang Du bỗng nghiêng đầu, mắt mở tròn, hơi không thể tin vào điều mình nghe được.

Giản Đông Dục nhếch môi, miễn cưỡng cười cười, đắn đo tìm từ thích hợp, nghĩ xem nên nói thế nào để có thể cho em gái tương đối tiếp thu: “Cậu ấy đối với Mịch Nha rất tốt, đối với em. cũng cố chấp nhiều năm. Anh vẫn nói câu nói kia, không muốn em lỡ mất cả đời bởi chuyện đó, em mới 23 tuổi, không nên dựa vào thù hận sống cả đời.”

Giản Tang Du im lặng, vẻ mặt không chút thay đổi biến mất dưới tóc dài rũ xuống.

Giản Đông Dục chống nạnh từ từ đi tới, lòng bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô, giọng dịu dàng từ tốn nói: “Nguyện vọng duy nhất của anh, chính là em và Mịch Nha có thể hạnh phúc.”

Giản Tang Du chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, đáy mắt ảm ướt: “Anh, em không thể bỏ qua, tương lai như thế nào em không hề dám nghĩ đến, em như vậy, còn có thể hạnh phúc sao?”

Giản Đông Dục nhắm lại mắt, gật mạnh đầu: “Có thể, chỉ cần em dừng cảm một chút, có cái gì còn đáng sợ hơn sống sót? Mấy năm nay, em không phải rất tốt sao? Tang Du, coi như vì anh, lấy hết can đảm thử một lần.”

Giản Tang Du mím môi không trả lời, Giản Đông Dục còn nói: “Anh hiểu rõ em còn để ý Thiệu Khâm là người Thiệu gia, nếu em không thích, có thể tìm người khác.”

Tìm người khác. Hạnh phúc.

Những chuyện này từ sau khi Giản Tang Du 18 tuổi đều không còn dám hy vọng xa vời, thứ tình yêu này, đến bây giờ cô đều nghi ngờ có thật sự từng tồn tại hay không. Có lẽ có người thật không thêm để ý quá khứ của cô, hoặc có người thật sự sẵn lòng chăm sóc mẹ con cô vô điều kiện, nhưng mấu chốt là chính cô không bước ra được.

Giản Tang Du nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, đầu óc vốn rối tung lại càng ồn ào không chịu nổi.

Mịch Nha lim dim hí mắt nhìn rồi lật người, cánh tay cùng bắp chân béo mũm mĩm đều gác lên trên bụng Giản Tang Du, đầu nhỏ cọ vào cánh tay cô, lẩm bẩm: “Mẹ, sao mà mẹ không ngủ được.”

Giản Tang Du cười cười, vỗ nhẹ nhẹ bé: “Bảo bối ngủ trước, mẹ đang nghĩ chút chuyện.”

Tay Mạch Nha nhỏ bé cũng học theo Giản Tang Du, vỗ lên bụng phẳng lì của cô: “Mẹ không ngủ được? Mạch Nha dỗ mẹ ngủ.”

Giản Tang Du nhướn mi mắt, cười ôm con vào trong ngực, hôn trán bé, hạnh phúc? Hạnh phúc của cô không phải ngay trước mắt rồi sao? Còn muốn tìm kiếm ở đâu?

Người khác cô không biết, nhưng Thiệu Khâm, nhất định không phải hạnh phúc của cô. Điểm này khi cô 18 tuổi đã biết.

Khi cô phát hiện bạn nam ngồi phía sau đang trộm nhìn mình, cũng không khỏi len lén chú ý bạn nam nổi bật kia. Chàng trai có gương mặt sáng láng thông minh, một đôi mắt đen nhánh chói lọi lại sâu không thấy đáy, áo sơ mi trắng luôn gọn gàng sạch sẽ, giống như anh chàng đẹp trai bước ra từ truyện tranh.

Cô biết anh tên Thiệu Khâm, là trung tâm bàn tán của rất nhiều bạn nữ bên cạnh.

Nhưng Giản Tang Du không thích bạn nam như vậy, hơn nữa vẻ ngoài đẹp trai cũng không sao che giấu được sự lỗ mãng của anh. Anh đi học thì gây sự, luôn vắng mặt ở lớp tự học, thậm chí ngay cả lớp tiếng Anh quan trọng cũng có thể trốn, ngoại trừ đứng nhất ở mọi môn thể dục thôi.

Rất nhiều bạn nữ bên cạnh Giản Tang Du vẫn thích Thiệu Khâm như vậy. Giống như câu châm ngôn kia —— đàn ông không xấu phụ nữ không yêu. Tính tình Thiệu Khâm là loại lạnh lẽo tẻ nhạt, hành động ngang ngạnh không chút trói buộc, nhưng vì vậy mà thắng được vô số trái tim.

Giản Tang Du không để mắt nhìn đến anh. Kể từ sau khi phát hiện Thiệu Khâm thế mà cũng chỉ là tên côn đồ các ké không học vấn không nghề nghiệp, cô càng thêm hiểu cần giữ một khoảng cách với anh.

Thiệu Khâm càng nóng lòng thể hiện trước mặt cô, cô lại càng phát ghét.

Nhưng Thiệu Khâm cứ như một khối nam châm khác cực, không ngừng hút lấy, chủ động đến gần cô, Giản Tang Du trốn tránh cũng không được. Cho nên anh ở trong lòng Giản Tang Du, chính là đồng nghĩa với vô lại.

Anh không quan tâm ý nguyện của Giản Tang Du, làm ra vài việc khiến Giản Tang Du khó chịu, ví dụ như mặc kệ Giản Tang Du có vui hay không, anh sẽ nhét nước mình mua vào trong lòng Giản Tang Du.

Mặc kệ Giản Tang Du có thích hay không, anh sẽ đuổi bạn cùng bàn với Giản Tang Du ở lớp tự học, sau đó tự mình qua ngồi. Cho dù cả đêm Giản Tang Du đều không trả lời anh, anh cũng có thể tự mình giải trí, làm vài hành động khiến bạn học cả lớp trở mặt kinh ngạc nhìn.

Có rất nhiều những ví dụ như vậy, thi đấu trong lớp, cậu chủ như anh đưa đồng phục của mình cho Giản Tang Du, sau đó lúc nghỉ giữa trận cướp đi nước trong lòng Giản Tang Du, hơn nữa nước này vẫn do anh cứng rắn đưa cho Giản Tang Du trước đó.

Giản Tang Du cảm thấy tên lưu manh Thiệu Khâm này rất đáng ghét, rốt cuộc có chiêu nào làm con gái thích chứ?

Nhưng Thiệu Khâm cứ bá đạo như vậy, cường ép tiến vào chiếm giữ thế giới của Giản Tang Du. Cái tuổi đó con trai con gái, nghĩ gì cũng không giống nhau. Chàng trai trẻ dùng hành động xấu xa nhất để hấp dẫn sự chú ý của cô gái mình ngưỡng mộ. Mà cô gái trẻ, đối với thứ đã chán ghét chỉ biết chán ghét thêm.

Bây giờ Giản Tang Du nghĩ lại, có thể do sau này không gặp lại nhau, Thiệu Khâm vẫn là một khoảng ký ức cô không nhớ rõ ràng, nhưng sau khi xảy ra những chuyện kia, bây giờ cô chỉ cần thoáng nhớ lại, cái đoạn trí nhớ thuộc về Thiệu Khâm liền như dãi núi lấp biển ào ào cuốn tới.

Thì ra về Thiệu Khâm, cô thật sự vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

15. Chương 15

Giản Tang Du đắm chìm trong chuyện cũ, tiu nghỉu như mất của, một bàn tay nhỏ bé mập mạp chọt nện vào cằm cô. Giản Tang Du quay đầu, thấy Mạch Nha giương cái miệng nhỏ nanh o o đang ngủ say, khóe miệng còn có một chất lỏng trong suốt chảy thấm xuống dưới gối.

Giản Tang Du bất đắc dĩ cười cười, đưa tay muốn nhét cánh tay con vào trong chăn, ai biết ngón tay mới vừa đụng phải da tay của nó lập tức giật mình chấn động.....

Thật nóng!

Giản Tang Du khẩn trương nâng đứa bé lên bả vai, nhẹ nhàng lay động nó: “Bảo bối, bảo bối?”

Kêu mấy tiếng cuối cùng Mạch Nha cũng có phản ứng, mơ mơ màng màng mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ nhìn Giản Tang Du, rất nhanh lại nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ nanh ngo nguây: “Mẹ ——”

Giản Tang Du đặt trán mình lên trán con phát hiện nó nóng như lửa đốt, cô vội vã vén chăn lên chạy xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp đi, tìm nhiệt kế trong tủ thuốc.

Mạch Nha như rất khó chịu, hai cái lông mày không ngừng nhăn lại, cả người co lại trong ngực Giản Tang Du, gương mặt cũng đỏ rực lên như màu máu, Giản Tang Du lo lắng ôm chặt nó, vẫn nhìn chăm chăm vào đồng hồ.

Lúc kiểm tra nhiệt kế phát hiện nó sốt tới 39 độ, Giản Tang Du bị dọa sợ, mặc dù cô và Giản Đông Dục đều không có kinh nghiệm nuôi con nít, chỉ biết một ít kiến thức, nhưng từ trước đến giờ đều rất cẩn thận, Mạch Nha từ nhỏ cũng không bị sốt cao tới như vậy.

Hôm nay sao lại bị như thế này? Do gió biển thổi mạnh nên bị cảm lạnh sao?

Giản Tang Du vội vàng mặc cho con bộ quần áo, vừa cao giọng gọi với sang phòng bên cạnh: “Anh? Anh!”

Phòng ốc đã cũ kĩ, hiệu quả cách âm tự nhiên cũng không tốt, không tới hai phút liền nhìn thấy Giản Đông Dục mặc áo ngủ màu xám tro đẩy xe lăn tới. Anh nhìn thấy Giản Tang Du đang ôm chặt lấy Mạch Nha, lập tức liền hiểu rõ: “Anh đi thay quần áo, mau đưa tới bệnh viện.”

Thời điểm lúc này cũng chưa được coi là muộn, hơn mười một giờ thành phố vẫn ồn ào huyền ảo. Giản Tang Du ở khu tập trung dân cư, tiền thuê phòng bên này cũng rất rẻ, lại đông người, cho nên taxi từ trước đến giờ cũng không thiếu.

Hai người bắt taxi tới bệnh viện, vừa vào bệnh viện Giản Tang Du liền ôm con chạy tới phòng cấp cứu, bác sĩ trực ban cho cô một bình rượu trắng nhỏ và bông băng, để cho cô làm giảm nhiệt độ cho con, sau đó còn phải làm thủ tục đăng kí.

Giản Tang Du trong lòng rất gấp, nhưng cũng không còn biện pháp, chỉ có thể giao đứa bé cho Giản Đông Dục, sau đó chạy lên lầu trên, lầu dưới.

Sau khi thoa xong, khuôn mặt nhỏ nanh của Mạch Nha cũng bớt hồng hơn. Giản Tang Du nhìn thấy con trai bình thường rất hoạt bát vui vẻ giờ lại đang run lẩy bẩy núp trong ngực, tay nhỏ bé còn níu chặt vạt áo của cô, hốc mắt cô nóng lên liền rơi lệ.

Cô chưa bao giờ có cảm nhận rõ ràng như lúc này, một tiểu sinh mệnh hoàn toàn phụ thuộc vào cảm giác của mình, mà tiểu sinh mệnh này. Đối với cô mà nói lại vô cùng quan trọng.

Giản Đông Dục ở bên cạnh an ủi: “Không sao, truyền dịch xong là tốt thôi.”

Y tá bưng khay đi vào, đem cánh tay Mạch Nha vỗ nhẹ tìm tĩnh mạch. Đứa bé đã bốn tuổi cũng không cần giống như những đứa bé khác phải ổng giữ ben, nhưng là bất kể đánh vào nơi nào cũng làm cho người làm mẹ cảm thấy khó chịu trong lòng.

Giản Tang Du nhìn y tá đâm chiếc kim tiêm từng chút từng chút một vào cánh tay nhỏ bé của con, Mạch Nha lập tức liền tỉnh giấc, quay cái miệng nhỏ nanh khóc: “Mẹ, đau ——”

Giản Đông Dục chỉ có thể giúp đè lại cánh tay và chân của nó tránh cho nó lại giãy giụa, nhẹ giọng an ủi: “Mạch Nha ngoan, chúng ta là đều là đàn ông, đau một chút rồi sẽ qua thôi.”

Mạch Nha đỏ mắt, sợ hãi nhìn lên vào khuôn mặt đeo khẩu trang của cô y tá, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt nhưng không dám chảy xuống, nức nở gật đầu: “Mạch Nha là đàn ông, không sợ, không sợ đau.”

Nhưng vừa nãy Mạch Nha giãy giụa quá mạnh, kim tiêm bị đâm lệch, thịt bị kim đâm thật rất đau! Giản Tang Du nhìn làn da trắng nõn của con rỉ ra một chút máu, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tức giận nhìn chằm chằm y tá: “Cô không thể tiêm cẩn thận hơn sao?”

Cô y tá kia cũng rất khấn trương, vốn là tiêm ột đứa bé cũng không dễ dàng, đại khái cũng là nhìn bố mẹ nhiều, buồn bực không lên tiếng, lấy chiếc gối nhỏ đặt dưới tay Mạch Nha tìm tĩnh mạch lần nữa.

Mạch Nha cắn cái miệng nhỏ nanh, đầu ra sức vùi vào trong ngực Giản Tang Du, toàn thân đều run rẩy.

Giản Tang Du rất đau lòng, cho dù biết khi tiêm cho trẻ con không thể nhanh được, nhưng khi nhìn Mạch Nha đau đớn, quả thật cô như bị dao đâm vào tim còn đau hơn.

Cô y tá nhỏ giọng dụ dỗ Mạch Nha: “Cục cưng ngoan nha, đừng cử động, xong ngay đây.”

Mạch Nha sợ cũng không dám quay đầu lại nhìn, trong lỗ mũi phát ra tiếng uất ức nức nở, ngược lại ngoan ngoãn không hề lộn xộn nữa, cất giọng nói với Giản Tang Du: “Mẹ đừng nóng giận, Mạch Nha không khóc.”

Giản Tang Du biết nếu là vì chút chuyện như thế ồn ào ầm ĩ thì rất mất mặt, cô tự ình có trái tim cứng rắn nhưng không thể chống lại được một lời an ủi êm ái thân thiết của con trai.

Cô không cách nào ngăn được nước mắt, ôm con lặng lẽ khóc.

Có đứa bé phối hợp, lần đâm kim này rất thuận lợi, y tá tiêm nhanh hơn rồi vội vàng bưng khay đi, chỉ sợ mẹ nó lại tính sổ với mình.

Trong phòng bệnh yên tĩnh lại, Giản Đông Dục thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bả vai Giản Tang Du nói: “Đem Mạch Nha đặt lên giường đi, phải ở lại theo dõi vài giờ, em không thể cả đêm cũng ôm nó.”

Giản Tang Du lắc đầu, vẫn rũ mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ của Mạch Nha trong ngực đến gần người.

Giản Đông Dục không khuyên nhủ được cô, ngồi xuống chiếc ghế kế bên, dựa vào tường nhắm mắt lại.

Giản Tang Du cảm thấy thân thể nho nhỏ trong ngực vẫn còn rất nóng, trong lòng vô cùng chua xót, đứa bé rõ ràng rất khó chịu, vẫn còn nhớ an ủi cô, thông cảm cho cô. Hoặc là nói, nó sợ cô.

Giản Tang Du nhớ tới chính mình trong bốn năm nay, lúc mất khống chế làm vẻ mặt khó coi trước mặt nó, còn nói ra những lời độc ác như thế, sợ rằng mỗi một câu, một chữ đối với nó mà nói đều là một loại tổn thương.

Ngay cả tên Thiệu Khâm khôn kiếp đó cũng chất vấn đứa bé có phải con ruột cô hay không.

Điện thoại di động bỗng vang lên, Giản Tang Du sợ kinh động đến con, không kịp nhìn xem ai gọi tới liền bắt máy.

Người bên kia không ngờ tới cô sẽ nhận nhanh như vậy, yên lặng mấy giây mới ngạc nhiên nói: “Thấy số lạ, em cũng không do dự mà nhận điện luôn sao?”

Giọng nói nam tính trầm ấm vang lên, Giản Tang Du không cần tốn công suy tư cũng biết là ai, kiệt sức nói: “Bây giờ em không có tâm tình nói chuyện với anh.”

Thiệu Khâm cười nhẹ một tiếng, giọng đùa cợt: “Chừng nào thì em mới có tâm tình nói chuyện với anh?.”

Giản Tang Du muốn cúp điện thoại, chợt nhớ tới cái gì, ngồi tanhg nghiêm chỉnh la vào điện thoại: “Thiệu Khâm, rốt cuộc hôm nay anh đã làm gì với con em? “

Thiệu Khâm sững sốt, lặp lại lời của cô: “Cái gì?”

Cơn giận Giản Tang Du cố nhịn suốt đêm trong khoảnh khắc bùng bộc phát, bất mãn với bệnh viện, oán khí với y tá, đau lòng vì con trai ngã bệnh, đủ loại tâm tình cũng hóa thành lửa oán hận với người khởi xướng ra tất cả những chuyện này, cô cắn răng nghiêng lợi nói ra một câu: “Anh là tên khốn kiếp, anh còn dám lại gần con tôi, tôi sẽ giết chết anh!”

Thiệu Khâm nhìn điện thoại bị cắt đứt, nhú mày.

Không hiểu anh đã động vào chỗ hiểm nào của Giản đại tiểu thư? Thiệu Khâm cau mày suy nghĩ kỹ một hồi, chợt trong đầu hiện ra một thứ, không phải vậy chứ? Sức đề kháng của tanhg nhóc kia cũng kém vậy sao?

Giản Đông Dục nhìn em gái tức tối nổi gân xanh trên trán, bật cười nói: “Lại có người nào làm cho em tức giận thành như vậy rồi?”

Giản Tang Du hít một hơi thật sâu, điều chỉnh hô hấp: “Đừng nói về hấn với em, em sẽ trở mặt đó.”

Thật ra Giản Đông Dục rất muốn nhìn thấy em gái có biểu tình như vậy, trong trí nhớ của anh, năm năm này Giản Tang Du rất ít khi bộc lộ rõ tâm trạng của mình, cô sống rất lặng lẽ, hoàn toàn không có một chút sức sống nào. Trừ thỉnh thoảng lúc nhớ tới ba tên cầm thú kia liền nổi điên, còn lại. . . . không có bất kỳ chuyện gì có thể làm thay đổi nét mặt của cô.

Thiệu Khâm vẫn là người đầu tiên.

Giản Tang Du nghiêng đầu liếc nhìn Giản Đông Dục: “Ngày mai không phải anh hẹn bác sỹ Hồ sao?”

“Ừm, ” Giản Đông Dục lòng không yên gật đầu một cái, sau đó mới chậm rãi nhìn cô, “Không có việc gì, chân của anh cũng đã như vậy nhiều năm, không làm vật lý trị liệu lần đầu cũng không sao .”

Giản Tang Du không đồng ý nhăn mày lại, cô biết trong chuyện này Giản Đông Dục luôn có chút tự giận mình, cắn cắn môi nói: “anh, anh luôn nói em không nên sống trong quá khứ, nhưng anh không phải cũng vậy sao? Chị Tiểu Nam cũng ——”

Giản Đông Dục bỗng đứng đứng lên, lồng ngực kịch liệt phập phồng, ngay sau đó bởi vì đứng không vững mà lắc lư mấy cái, anh chống gậy, con mắt đen giận dữ: “Đừng nói về cô ấy với anh!”

Giản Tang Du mím môi không lên tiếng.

Giản Đông Dục nhắm lại mắt, yên lặng hồi lâu, cuối cùng xoay người ra bên ngoài gian nan bước đi: “Em cần thận một chút, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh.”

Giản Tang Du nhìn chăm chú vào bóng lưng anh dần dần biến mất, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nếu như không phải là bởi vì cô, chắc số mạng của những người trong nhà sẽ không như vậy chứ?

Giản Tang Du dựa vào đầu giường, cong hai chân lên, kinh ngạc nhìn vách tường màu trắng của bệnh viện, đứa bé vẫn còn ở trong ngực cô nhỏ giọng nỉ non mấy câu mơ hồ không rõ .

Khi Thiệu Khâm đẩy cửa phòng bệnh yên lặng đi vào, thì Giản Tang Du sững sờ nhìn anh một hồi lâu, cho rằng mình hoa mắt, xuất hiện ảo giác.

Thiệu Khâm đặt áo vest ở cuối giường, thở gấp, anh cúi người nhìn Mạch Nha, chau mày lại hỏi: “Nó sao vậy?”

Giản Tang Du chú ý tới cổ áo mở rộng của anh, ở chỗ xương quai xanh còn lưu lại chút mồ hôi. Bởi vì anh đứng quá gần, nên tầm mắt Giản Tang Du có thể nhìn thấy màu da và chiếc cằm khêu gợi của hấn. Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy rõ bộ mặt lo lắng cùng ảo não của Thiệu Khâm, trên vầng trán cao của anh cũng lưu lại một lớp mồ hôi.

Giản Tang Du lui về phía sau, dựa vào khung giường lạnh lẽo, nói cứng rắn: “Truyền dịch xong sẽ không có chuyện gì.”

Thiệu Khâm vẫn duy trì tư thế như cũ, nghiêm túc nhìn Mạch Nha, còn đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán nó.

Chóp mũi Giản Tang Du tràn ngập hơi thở nam tính của anh, điều này làm cho cô cực kỳ khấn trương và cáu kỉnh, cô lo lắng dán sát lưng vào vách tường, nhìn Thiệu Khâm phòng bị.

Thiệu Khâm nghiêng đầu, thấy dáng vẻ như đang tránh bệnh dịch của Giản Tang Du.

16. Chương 16

Thiệu Khâm yên lặng nhìn chăm chú vào cô, đôi môi nhẹ nhàng cong lên: “Còn giận anh sao?”

Giản Tang Du dời tầm mắt đi, lặng lẽ ôm chặt hai cánh tay Mạch Nha, trên mặt không biểu lộ gì: “Sao anh lại đến đây?”

Thiệu Khâm ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay chống trên nệm, khẽ ngả đầu lên thở dài, tựa hồ toàn thân cũng thả lỏng: “Anh tới nhà em, anh trai em nói cho anh biết.” Anh nói xong lại nhăn mày lại, tỉ mỉ liếc nhìn Giản Tang Du đang ôm con trai mình, “Em vẫn ôm nó như vậy sao?”

Giản Tang Du không nói lời nào, an tĩnh không hề lên tiếng.

Thiệu Khâm thở dài, đưa tay đón đứa bé, bỗng dưng Giản Tang Du ngả đầu nhìn anh chằm chằm. Thiệu Khâm không hề cử động, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô: “Em đã mệt rồi, nghỉ một lát đi.”

“Anh đừng đụng vào nó.” Giản Tang Du cảm thấy Thiệu Khâm chính là người mang tới xui xẻo ỉn, từ ngày đầu biết anh, cô đã định sẽ gặp phải các loại vận rủi không thể phản kháng được, hiện tại. . . . thậm chí đã lan đến gần con trai cô.

Thiệu Khâm bất đắc dĩ cười ra tiếng, thỏa hiệp nói: “Được rồi, anh không đụng tới nó. Em đặt nó lên giường đi rồi nghỉ ngơi một chút, lúc nó tỉnh lại em còn phải chăm sóc cho nó nữa.”

Giản Tang Du quả thật có chút mệt mỏi, nhin đến nửa khuya, trước đó lại phải chạy đi chạy lại khắp nơi. Bây giờ toàn thân cô cứng ngắc tê dại do duy trì một tư thế quá lâu, giác quan của cô tựa như giờ phút này mới tỉnh lại, lập tức cũng cảm thấy đau nhức chết lặng.

Thiệu Khâm nhìn thấy khuôn mặt cô dần ra, nói tiếp: “Nếu không nó tỉnh anh có thể giúp em ——”

“Không cần!” Giản Tang Du lập tức cự tuyệt, lần đầu giao Mạch Nha cho anh đã như vậy, nếu còn giao nó cho anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây!

Giản Tang Du nghiêng người nhẹ nhàng đem Mạch Nha đặt lên giường bệnh, thận trọng đặt cánh tay của nó xuống, chỉ sợ chạm đến đầu kim.

Thiệu Khâm nhìn cô, hơi tươi cười trong yên lặng.

Giản Tang Du vuốt nhẹ cánh tay ê ẩm, hai chân cũng tê cứng không động đậy được, cô nheo mày ngồi lên giường, yên lặng chờ cơn nhức mỏi kia tan đi. Ai biết Thiệu Khâm chợt khom lưng xuống, đưa tay liền bế cô lên.

Giản Tang Du vừa định sợ hãi kêu lên, bỗng nhiên lại liếc về đứa bé không an phận giật giật, vội vàng che miệng lại không dám phát ra âm thanh, mắt mở tròn tức giận chữ nhỏ: “Khốn kiếp, buông em ra!”

Thiệu Khâm nhếch khóe miệng, cúi đầu cụng vào trán cô, trầm ảm bật ra một câu: “Anh chỉ muốn để em nghỉ ngơi, em cho rằng anh muốn làm gì?”

Phòng bệnh rất trống trải, bên cạnh còn có giường ngủ thừa, Giản Tang Du giống như một con cá đông lạnh, bị anh ôm, cả người cô căng cứng. Thiệu Khâm thả cô xuống giường, cũng không buông tay ra, khóe mắt tươi cười lấp áp cô.

Giản Tang Du giãy dựa mấy cái, gương mặt cũng hồng lên, đáng tiếc sức cô không bằng sức người đàn ông khỏe mạnh này, đang đè ép nàng lù lù bất động. Giản Tang Du tức giận nhìn chằm chằm anh: “Anh còn muốn làm gì!”

Hai cánh tay Thiệu Khâm siết chặt bên hông cô, vây chặt cô trong ngực mình, dùng ánh mắt thăm thăm nhìn cô, mắt anh như muốn dán lên đôi môi mềm mại của cô, khàn giọng nói: “Thật ra thì anh cũng muốn làm chút gì đó, nhưng đây là hành động cấm trẻ nhỏ xem, ngộ nhờ Mạch Nha tỉnh lại thì sao?”

Giản Tang Du nhìn chằm chằm vào đôi mắt giống như muốn bốc lửa của anh.

Thiệu Khâm như không nhìn thấy ánh mắt của cô, ngón tay thon dài chạm nhẹ lên gương mặt trắng nõn của cô, dọc theo sống mũi trượt xuống, rơi xuống đôi môi cô.

Giản Tang Du nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh xa ngón tay mang theo ý đồ xấu xa của anh.

Thiệu Khâm đưa tay nắm lấy cằm của cô, nhẹ nhàng linh hoạt quay người cô lại, Giản Tang Du và anh đều nhìn chằm chằm lẫn nhau, giống như đang âm thầm đấu sức.

Mắt Thiệu Khâm xúc động nhìn xuống cô, đối với ánh mắt đầy dịch ý của cô vẫn hồn nhiên không hay, tiếp tục vì sự xúc động chợt đến của mình mà chiêm đoạt. Anh nghiêng người qua, hôn nhẹ một cái trên chóp mũi Giản Tang Du, Giản Tang Du rụt bả vai lại, gơ tay lên đẩy anh ra.

Thiệu Khâm cầm tay của cô, đan mười ngón tay lại với nhau, giữ chặt bàn tay của cô, sau đó đè lên trên đầu của cô, cúi đầu tiếp tục tiến công những nơi khác.

Giản Tang Du bị anh giữ chặt tay, chỉ có thể dựa vào hai chân, chân phải mới vừa nâng lên liền bị Thiệu Khâm túm được. Trong mũi Thiệu Khâm phát ra một tiếng cười nhỏ, lòng bàn tay vuốt ve lên mắt cá chân của cô: “Ngoan, anh chỉ là nghe, không làm gì khác.”

Khuôn mặt trắng nõn của Giản Tang Du ửng hồng lên, vừa thẹn vừa cáu, cái gì gọi là nghe? Nghe thấy nơi nào?

Bàn tay Thiệu Khâm khô ráp, ngón tay có vết chai, có lẽ là kết quả của việc huấn luyện quanh năm, tay của anh rất dày, rắn chắc, vuốt ve đôi chân thon dài của Giản Tang Du qua lớp quần jeans. Sống mũi anh cao và thẳng, chóp mũi cũng mang theo một chút lạnh lẽo, sự lạnh lẽo kia theo sống mũi Giản Tang Du, đến đôi môi, đến cằm rồi thẳng đến xương quai xanh.

Giản Tang Du mặc trên người một cái áo chất chiffon màu đen, cổ áo khê mở, màu đen làm nổi bật da thịt trắng nõn của cô, làm cho cô có vẻ cực kỳ hấp dẫn.

Thiệu Khâm ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể cô, là lưỡi liếm xương quai xanh.

Giản Tang Du cảm thấy một chất lỏng ẩm ướt lướt qua cổ mình, da thịt cũng xảy ra biến hóa không thể tưởng tượng nổi, giống như có chút. . . . tê dại, cô cắn răng phần nộ nói: “Thiệu Khâm! Anh nói không _____”

Bàn tay Thiệu Khâm vuốt ve đôi chân cô rồi luồn tay vào quần áo của cô, di chuyển lên chiếc bụng phẳng lì của cô, tơ lụa mỏng nhẹ làm cho đáy mắt anh tối hơn.

Anh không nói lời nào, im lặng nhìn cô, trong đôi mắt sắc bén của anh, anh thấy được hình bóng quen thuộc của Giản Tang Du, sợ sệt ánh mắt của anh, giống như ánh mắt vô cùng thú tính của những tên háo sắc nhìn cô.

Toàn thân Giản Tang Du bắt đầu không khống chế nổi run rẩy, từng tế bào giống như chết lặng, cứng ngắc, ánh mắt cũng trống rỗng đại ra, xuyên qua khuôn mặt của Thiệu Khâm, vô vọng nhìn thấy ba kẻ khác.

Thiệu Khâm không để ý đến biến hóa của cô, dục vọng đang ngủ say trong thân thể kêu gào khó ngăn được, cánh môi chạm vào vùng ngực lộ ra của cô, hơi say sưa mút thật sâu.

Anh từ từ cởi bỏ cúc áo của Giản Tang Du, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve chiếc bra màu đen của cô, theo đường nét cong cong của bộ ngực, anh chỉ có thể nhìn thấy một nửa bộ ngực cô, chỉ như vậy thôi cũng làm cho anh không cách nào hô hấp nổi. Màu trắng đen rõ ràng đánh thẳng vào tầm mắt của anh, đây là người phụ nữ anh đã khát vọng từ lâu.

Thiệu Khâm ghé sát vào cổ Giản Tang Du, bàn tay ôm lấy bộ ngực trắng như tuyết của cô. Anh khàn giọng nỉ non: “Tang Du.” Mỗi lần gọi tên Giản Tang Du, anh lại không biết mình đang muốn làm cái gì. Thậm chí bộ ngực mềm mại dưới lòng bàn tay của anh cũng mang đến những cảm xúc kỳ dị. Anh quên mình đã điên cuồng vân vê, xoa bóp, liếm mút như thế nào, chỉ an tĩnh, yên lặng cảm thụ xúc cảm của cô, nhiệt độ của cô, đây là Giản Tang Du.

Ngực Thiệu Khâm kịch liệt rung động, giống như cảm xúc năm đó khi anh ở trong ngõ nhỏ lấy hết can đảm hôn cô, cả người giống như cũng bị thiêu đốt đến cực điểm.

Thiệu Khâm cảm thấy đời này anh cũng không thể có được cảm giác thỏa mãn như thế này từ người khác, chỉ có Giản Tang Du mới có thể đem lại cho anh cảm giác đó, thật là một chuyện thần kỳ.

Anh từ từ ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới Giản Tang Du đang mất hồn nhìn anh.

Thiệu Khâm hôn nhẹ lên môi cô, nhẹ vô cùng mà nói: “Tang Du, chúng ta bắt đầu lại đi, anh sẽ đối xử tốt với em, đối xử tốt với Mạch Nha, cưng chiều em đến tận trời.”

Đôi mắt Giản Tang Du không hề có tiêu cự nhìn anh, không nói lời nào.

Thiệu Khâm biết cô không thể nào dễ dàng đồng ý mình như vậy, cúi đầu nhìn lòng bàn tay đang ôm lấy phần thịt mềm của cô, mịn màng như tuyết đầu đông, trắng nõn như tơ lụa. Anh cẩn thận, nhẹ nhàng xoa bóp, nhìn ngực cô biến đủ loại hình dáng trong tay mình, lại từ từ trở lại như bình thường, lòng bàn tay to lớn của anh thậm chí không thể che hết hình dáng nó, quá trình này quả thực như đang khảo nghiệm sự tự chủ của anh.

Thiệu Khâm đưa một ngón tay vào, tìm được nụ hoa mềm mại hồng hồng của cô trong chiếc áo ngực bó chặt, anh chậm rãi đùa bỡn, muốn làm cho chúng trở nên cứng rắn, đứng thẳng lên trong tay mình.

Thiệu Khâm vân vê, hơi không khống chế được mình. Bất kỳ người đàn ông nào khi đối mặt với mối tình đầu, dù chưa phải là tình nhân, cũng đều giống như một đứa trẻ, không thể khống chế được cảm xúc của mình. Anh cúi đầu hôn lên cằm Giản Tang Du, lên chiếc cổ mảnh khảnh, từ từ liến cúi đầu mút lên nơi mình vừa đùa giỡn.

Đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong áo ngực cô, như ý tấn công được địa phương mà anh đã ham muốn từ lâu.

Thân thể Giản Tang Du run rẩy rất rõ ràng.

Thiệu Khâm cảm thấy cả người cô lạnh lẽo, nơi anh ngậm lâu như vậy cũng hơi lạnh không có một chút nhiệt độ, anh giữ hông cô, lòng bàn tay cứng ngắt căng thẳng.

Thiệu Khâm bật cười, ghé vào bên tai cô, trêu chọc hôn lên vành tai cô: “Ngoan, ở trên giường mà nằm ngay đơ như vậy sẽ không khơi dậy được thú tính của đàn ông đâu.”

Giản Tang Du vẫn không đáp lại, Thiệu Khâm mới ý thức được có điều không đúng, anh chống hai cánh tay nhõm dậy, đập vào mắt anh chính là khuôn mặt tái nhợt của Giản Tang Du, chất lỏng óng ánh lấp lánh chảy xuống khóe mắt, rơi xuống gối đầu.

Thiệu Khâm ngẩn ra, ở trong ký ức của anh Giản Tang Du chưa bao giờ khóc.

Thiệu Khâm hơi ảo não vì sự nóng vội của mình, hấn vội vã đưa tay dịu dàng lau khóe mắt ướt át của Giản Tang Du, nhẹ giọng dỗ giãi: “Tang Du, anh là tên khốn kiếp, nếu em tức giận thì hãy đánh anh mắng anh, đừng khóc như vậy được không?”

Giản Tang Du nhắm mắt lại, mi mắt hạ xuống làm nước mắt trào ra.

Lúc này Thiệu Khâm cảm thấy trong lòng thật không dễ chịu, hơi đau lòng. Dù anh rất muốn cô cũng không nên gấp gáp như vậy. Thử hỏi xem có người phụ nữ nào không thích tình đến lúc nồng thì mới từ từ chịu giao bản thân mình ra chứ? Mặc dù điểm này với Thiệu công tử xem ra có chút kiêu cách, nhưng đó là người phụ nữ anh thích, anh dù thế nào thì cũng phải tỏ ra mình là người nho nhã lịch sự một chút.

Thiệu Khâm cảm thấy chuyện này thật sự là mình đã sai lầm rồi. Dù Giản Tang Du khó thế nào, cũng là tình yêu đầu của anh, rất đáng để anh hao tổn tâm tư mà bắt cô làm tù binh của mình.

Thiệu Khâm nghĩ như vậy, liền cúi người ôm thân thể mỏng manh của Giản Tang Du vào trong ngực, không ngừng nói xin lỗi: “Anh đã nhận sai rồi vẫn không được sao? Anh chỉ vì thích em, vừa nhìn thấy em liền không khống chế được. anh cũng là đàn ông mà.”

Trên mặt Giản Tang Du lộ ra vẻ khổ sở, đôi môi khô khốc khẽ mấp máy: “Thiệu Khâm, anh hãy bỏ qua cho em đi, em chỉ là một người phụ nữ bình thường không có gì nổi bật. Trái tim dù có cứng rắn đến đâu thì có lúc cũng sẽ bị tổn thương, anh là Thiệu công tử muốn người như thế nào mà không có, anh thật yêu em sao? Chẳng phải vì đánh cuộc với bọn Hà Tịch Thành thua nên mới cảm thấy thật mất mặt ư?”

Giản Tang Du từ từ mở mắt ra, đôi mắt ướt nhẹp nhìn thẳng vào đáy mắt Thiệu Khâm: “Em đã không còn gì nữa, không thua nổi”

17. Chương 17

Đối mặt với sự chất vấn của Giản Tang Du, Thiệu Khâm trầm mặc, anh không biết phải giải thích thế nào về đoạn chuyện cũ hoang đường không kiểm chế được kia, càng không biết làm thế nào miêu tả tâm tình của mình trong giờ phút này.

Mười bảy mười tám tuổi, biết yêu sao? Thiệu Khâm không biết, Tang Du cũng không biết.

Bọn họ bắt đầu đánh vào lòng ham muốn chinh phục của Thiệu Khâm, Tang Du càng khó khống chế, nội tâm hiếu chiến của anh lại càng mãnh liệt. Chuyện chinh phục Giản Tang Du là chuyện nóng nhất trong thời tuổi trẻ của anh. Lúc bắt đầu, không ngừng lặp lại tiết mục Thiệu Khâm đuổi theo Giản Tang Du.

Dù vậy, Thiệu Khâm vẫn vui vẻ ở trong đó.

Năm lớp 12 ấy, quan hệ của hai người rất cực có tiến triển nho nhỏ. Chính là một bước rất nhỏ, nhưng lại khiến cho Thiệu Khâm vui sướng thật lâu, lâu đến hiện tại anh nhớ tới vẫn tràn ngập ngọt ngào cùng thỏa mãn như trước.

Chào đón kỷ thi tốt nghiệp trung học luôn là thời gian u ám lại áp lực, trên mặt mỗi người đều tràn ngập dè dặt và mong đợi đối với tương lai. Giản Tang Du là học sinh xuất sắc, nhưng cũng không thể không thừa nhận áp lực của người khác.

Cha mẹ cô là người làm ăn, buôn bán quần áo cũng không lớn không nhỏ, thường xuyên ra Bắc vào Nam khắp nơi. Trong nhà luôn chỉ có một mình cô đối diện với bốn vách tường. Cho dù có phát ra một chút tiếng vang thì cuộc sống cũng không đáp lại được.

Khi đó Giản Đông Dục đã lên tỉnh lân cận học đại học, đương nhiên sẽ không thường xuyên trở về thăm cô. Thỉnh thoảng gọi điện thoại cho Tang Du cũng không dám nhiều lời.

Cha mẹ không có nhiều thời gian quan tâm tới cuộc sống cũng như việc học tập của cô, ngẫu nhiên chạm mặt hỏi vài ba câu, cũng chỉ để ý đến thứ tự cùng điểm số mà thôi. Cha mẹ là người hết sức sĩ diện, thường hay khoe khoang Tang Du với những bạn bè thân thiết: xinh đẹp, hiểu chuyện, ngoan ngoãn, khéo léo, học tập ưu tú, gần như không có khuyết điểm. Tang Du nghe mà đáy lòng lại sinh ra một sự nôn nóng.

Thi tốt nghiệp phổ thông ai cũng có áp lực, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ. Ở độ tuổi này ai cũng có lúc nổi loạn, ưu thương, nhạy cảm, lo lắng. Cô không có ai để tâm sự, còn phải chịu đựng một mình với cuộc sống yên tĩnh mỗi ngày. Trải qua một thời gian dài, cô phát hiện ra mình đã thay đổi, thỉnh thoảng đối mặt thi cử thất bại cô lại len lén trốn đi khóc thật lâu.

Có lúc còn khóc lóc không hề có lý do.

Từ đó đến giờ, cô cũng không phải cô bé đa sầu đa cảm, càng không hiểu nỗi buồn mưa nắng là gì. Nhưng là dưới áp lực lớn như vậy thì cũng dần dần cũng sinh ra một sự khủng hoảng lớn, một sự cô đơn kinh khủng không ai lý giải được.

Vì thế, khi thức dậy vào lúc sáng sớm, đột nhiên phát hiện mình bị sốt, cảm xúc của Giản Tang Du hoàn toàn tan vỡ.

Cô gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp xin phép nghỉ, một mình ngồi ở ban công không biết nên làm cái gì bây giờ. Đi bệnh viện sao? Nhưng cô không hề muốn đi, vậy thì cứ để bệnh sốt càng nặng, sau đó càng ngày càng xấu. Như thế Cha mẹ có chịu giành nhiều thời gian ở bên cô hay không?.

Giản Tang Du suy nghĩ miên man, ngẩn người ngồi xếp bằng ở nơi ánh mặt trời chiếu xuống.

Cho đến khi chuông cửa vang lên cô vẫn còn đang mơ màng tưởng mình bị ảo giác? Sao chuông cửa nhà cô có thể reo được? Trong lúc cô còn đang nghi ngờ thì chuông cửa lại vang lên lần thứ hai, thứ ba, kéo dài không dứt. Tiếng chuông kia có chấp kiên định giống như chứng minh phán đoán của cô là sai lầm.

Tang Du đi mở cửa, thấy được vẻ mặt lo lắng của Thiệu Khâm.

Một tay Thiệu Khâm ấn chuông cửa, tay kia chống lên khung cửa thở phì phò, sợi tóc đen nhánh lóng lánh mồ hôi, mềm mại dính lên trán. Thân hình cao lớn chắn ở cửa, chiếc bóng đổ xuống trước mặt Tang Du.

Lúc đầu chỗ cô ở không có thang máy, nhà cô lại ở tầng 5. Có lẽ Thiệu Khâm chạy lên không ngừng, nên dưới áo sơ mi trắng lộ rõ xương quai xanh đang phập phồng. Anh nhìn mặt của Giản Tang Du đang ngẩn ngơ, ánh mắt trong veo nhanh chóng trở nên phức tạp khó hiểu.

Tang Du ý thức được nguyên nhân ánh mắt anh thay đổi, xấu hổ nắm chặt lấy áo ngủ lấy tay ngăn trước ngực, buồn bực hỏi : “Cậu tới làm gì?”.

Thiệu Khâm nhin thật lâu, cuối cùng không thể nào chịu đựng cười “phì” ra tiếng.

Tang Du lúc đầu đã ngượng ngùng, bị nụ cười của anh làm cho cảm thấy đứng không vững nữa, muốn trở tay đóng cửa. Thiệu Khâm vội vàng đưa tay ngăn lại, đôi mắt đẹp cũng nhướng lên : “Mình lo lắng cho cậu, cho nên mới đến thăm.”

Tang Du đối diện với anh ở bên trong khe cửa, lấy tay chống cánh cửa, trả lời : “Bây giờ cậu đã nhìn thấy rồi, mau đi đi.”

Thiệu Khâm kiềm chế không dám cười ra tiếng, cúi đầu nhìn chăm chú vào mắt của cô, làm ra bộ dáng nghiêm túc : “Mình muốn đi vào.”

“Không được!”

Thiệu Khâm không để ý đến sự phản đối của cô, gồng tay, chỉ dùng một nửa sức lực đã đẩy được cửa ra. Thành linh Tang Du bị động tác đẩy cánh cửa văng ra làm cho sợ tới mức phải lui về phía sau một bước, dán lưng sau vách tường nhìn Thiệu Khâm khó tin. Bây giờ tên lưu manh này muốn đường đường nhập thất* sao?(* Âm chỉ tình dục)

Thiệu Khâm đi vào, đến gần cuối đầu nhìn kỹ khuôn mặt vô cùng thảm thương của cô : “Bị nặng rồi đó, có đi bệnh viện chưa?”

Giản Tang Du không thích thái độ tự quyết định của anh, chỉ ra ngoài cửa nhắc lại : “Cậu đi ra ngoài ngay, đây là nhà tôi.”

Thiệu Khâm không để ý tới cô, liếc mắt nhìn xung quanh phát hiện chỉ có mình Giản Tang Du, liền thay giày đi vào phòng khách. Tang Du đi phía sau túm lấy góc áo anh : “Đó là dép lê của anh trai tôi.”

Thiệu Khâm mặc cho cô xù lông dong dài như cái đuôi nhỏ đi phía sau, tự mình tham quan một vòng phòng khách : “Nhà cậu nhỏ thật.”

Giản Tang Du nhìn bóng lưng cao lớn kiêu căng của Thiệu Khâm, chỉ biết cắn môi. Lúc này cô vô cùng hối hận khi không nghe lời anh trai nuôi mèo trong nhà, không đứng, đối phó với tên lưu manh Thiệu Khâm phải cần tới chó giao mới được.

Thiệu Khâm lập tức đi vào phòng của Giản Tang Du, mục tiêu đã xác định, Tang Du vội vàng chạy tới phía trước dang rộng tay chân ngăn cản : “Đây là phòng con gái, cậu có lẽ độ hay không?”

Thiệu Khâm nhúng vai làm ra bộ dáng không sao cả, tầm mắt dừng trên mặt đầy sỏi của Giản Tang Du nghiên cứu, Tang Du cau mày, đưa tay ra chắn theo bản năng: “không được nhìn!”

Thiệu Khâm liền chui chỗ trống, nghiêng người lách vào phòng cô.

Giản Tang Du nhắm mắt lại, máu xông lên não, vội vàng đuổi theo phía sau.

Đây là lần đầu tiên Thiệu Khâm vào phòng con gái, vừa mới 18 tuổi, chưa bao giờ biết phòng con gái... ảm áp như vậy.

Phòng Giản Tang Du hướng về ánh mặt trời, vừa vào phòng đã thấy ánh nắng vàng chiếu lấp lánh, sau đó là vách tường màu trắng, ga giường chỉnh tề màu xanh dương, mặt trên có những đóa hoa nho nhỏ, đặt trên cửa sổ có một hàng búp bê nhỏ đang mỉm cười với anh.

Thiệu Khâm bước qua đó, ngón tay thon dài sờ sờ mũi con búp bê, Tang Du đi phía sau cẩn thận lau chùi những cái bị Thiệu Khâm sờ qua, chỉ cần bị Thiệu Khâm sờ qua, cô đều muốn vỗ vại cái thật mạnh.

Thiệu Khâm mặt dày, làm như không thấy động tác của Giản Tang Du, cứ thưởng thức phòng của Tang Du như thế. Nhìn thấy tủ mây tre đan để quần áo, có cái học sợi tổng hợp màu trắng nõn, Thiệu Khâm không hề nghĩ ngợi nhanh chóng mở ra.

Tang Du còn đang lay hoay với những con búp bê bị Thiệu Khâm làm loạn, chờ đến khi chú ý đến hành động của anh thì đã muộn rồi, nội y đủ màu xinh đẹp chen chúc từ trong học tràn ra.

Mặt Tang Du nóng như bị lửa đốt, chạy lên phía trước mấy bước : “Thiệu Khâm! Cậu thật lưu manh!”

Thiệu Khâm cũng hơi xấu hổ, khuôn mặt đẹp trai ửng đỏ một chút. Nhưng cảm giác xấu hổ đó rất nhanh đã bị đồ vật trước mắt kích thích làm cho bụng dưới hơi trướng nóng. Loại xúc động bí ẩn này càng làm cho nhiệt huyết của anh trào dâng.

Anh khó khăn dời tầm mắt, lắp bắp nói : “Giản Tang Du, cậu, sao cậu mua màu đỏ! Còn mua màu đen!”

Tang Du luống cuống tay chân ôm học tủ vào trong ngực, môi cũng bị cắn sắp chảy máu, con gái vào tuổi đó, bị nam sinh nhìn thấy nội y là chuyện cực kỳ xấu hổ.

Thiệu Khâm nghĩ nghĩ, thần sắc lạnh lùng quay người : “Không phải, mình chưa từng thấy cậu mặc màu này bao giờ, cậu mua mặc ở nhà để tự mình xem à?”

Giản Tang Du nghe xong lời này, lại hơi mất tự nhiên. Sao nói là cậu ta chưa từng thấy...

Trong phút chốc Giản Tang Du ngẩn đầu, hung dữ nhìn chằm chằm Thiệu Khâm, chỉ trích: “Cậu nhìn lên mình”

Thiệu Khâm sờ sờ cái mũi, ánh mắt lấp lánh : “Làm sao lại nhìn lên, quang minh chính đại nhìn, cậu không biết đồng phục mùa hè rất mỏng ư? Mình ngồi phía sau cậu đương nhiên có thể nhìn thấy.”

Tang Du quả thật bị tên vô lại này bức sắp điên rồi, tay run rẩy : “Thiệu Khâm cậu là tên đại lưu manh, cút ra ngoài ỉnh.”

Thiệu Khâm cười híp mắt, đôi chân dài bước đến gần Giản Tang Du, trong khoảnh khắc cô sinh ra ảo giác sau người Thiệu Khâm như có chiếc đuôi sói đang phe phẩy.

Thiệu Khâm đi đến bắt lấy cổ tay trắng nõn của Giản Tang Du, cúi đầu cười nói : “Dẫn cậu đi gặp bác sĩ xong, mình sẽ đi về.”

Giản Tang Du không muốn bị Thiệu Khâm nắm mũi dẫn đi, nhưng mà Thiệu Khâm lại nổi lên nhiệt tình : “Mình không ngại thay quần áo giúp cậu đâu.”

Anh nói xong liền đưa tay đến cúc áo ngủ của Giản Tang Du. Cũng không biết tên lưu manh này có phải từng luyện ở nhà hay không, trong lúc Giản Tang Du thất thần, liền bị công phu của anh giật ba cái cúc áo, da thịt trắng nõn trước ngực và khe rãnh sâu giữa hai bầu ngực căng tròn lộ ra trong không khí.

Thiệu Khâm nhin chăm chăm, yết hầu giật giật.

Giản Tang Du giật mình, tay nắm chặt cổ áo ngủ, cảm hận nhìn Thiệu Khâm : “Cậu đi ra ngoài, tôi, tôi tự mình thay!”

Cho đến khi Thiệu Khâm đứng trong phòng khách, trong đầu vẫn là hình ảnh trong cổ áo Giản Tang Du. Anh từng coi qua phim sex, cũng biết được những kích cỡ khoa trương của những vật nữ trong phim đều được bơm, cho nên anh coi cũng chẳng có háo hức gì.

Nhưng Giản Tang Du chỉ lộ ra một chút đường cong mà làm anh sắp chịu không nổi...

Rốt cuộc Giản Tang Du có ma lực gì chứ?

Thiệu Khâm chở Giản Tang Du thay xong quần áo đi ra ngoài, thấy cô có nhiều chấm nhỏ trên mặt, nhìn anh nhíu mày, cậu ta không phải dính ma chướng rồi chứ ?

Lúc Thiệu Khâm đưa Giản Tang Du đi bệnh viện, tầm mắt luôn luôn nhìn trộm vào vị trí lúc nãy đánh giá. Giản Tang Du bởi vì xấu hổ nên cố ý mặc áo sơ mi rộng thùng thình, nhưng đi kề bên Thiệu Khâm vẫn không được tự nhiên, cũng nhiều lần cảm thấy ánh mắt dâm tặc của Thiệu Khâm đang nhìn thẳng vào mình.

Chẳng qua khi ở bệnh viện, ấn tượng của Giản Tang Du đối với Thiệu Khâm lại có thay đổi.

Cùng là chưa đến 18 tuổi, Thiệu Khâm rõ ràng đã thành thạo hơn rất nhiều so với cô, quá trình khám bệnh, bác sĩ chẩn bệnh thì cần chú ý những việc gì, Thiệu Khâm hoàn toàn không bỏ sót một điểm lưu ý nào.

Mà Giản Tang Du cũng giống như một đứa trẻ, mơ màng đi theo phía sau Thiệu Khâm, cái gì cũng không cần tự mình làm. Nếu Thiệu Khâm không đi cùng, cô chắc cũng không biết đường mà đi loanh quanh đại sảnh mất.

Giản Tang Du nhìn người ta xếp thành hàng dài đăng ký trong đại sảnh mà xuất thần, Thiệu Khâm đụng đụng vào cánh tay của cô, cúi đầu dặn dò : “Ngoan ngoãn chờ mình ở đây, mình đi lấy thuốc.”

Giản Tang Du nhìn khuôn mặt và bộ dạng ôn hòa của Thiệu Khâm, sửng sờ gật đầu.

Thiệu Khâm lại nở nụ cười sáng lạn với cô, gương mặt điển trai ôn hòa, nụ cười hấp dẫn, làm khuôn mặt trắng nõn của cô như ẩn như hiện ra một tia đỏ ửng.

Anh giơ tay dịu dàng vuốt mái tóc chảy dài Giản Tang Du: “Nhìn ngốc quá.”

Giản Tang Du dờ dẫm nhìn thân hình cao lớn của Thiệu Khâm từ từ rời khỏi, hòa vào đám người, phản ứng chậm chạp sờ sờ vào khuôn mặt mình, hơi nóng nóng, có chút kỳ quái.

Cô nhin không được thì thắm một tiếng : “Cười cười cái gì, có cái gì buồn cười.”

Giản Tang Du vừa nghĩ Thiệu Khâm sao có thể cười đẹp như vậy, vừa che lại cái thân đầy sỏi của mình, với hai má nóng kỳ lạ ngồi ở đại sảnh, ngoan ngoãn chờ Thiệu Khâm trở lại.

18. Chương 18

Giản Tang Du len lén ngược mắt nhìn Thiệu Khâm đang yên lặng không nói ở bên cạnh. Phát hiện thật ra người này khi nghiêm chỉnh cũng không khó tiếp nhận như vậy, ít nhất rất tỉ mỉ, rất biết chăm sóc người khác.

Cô đơn quá lâu, con người sẽ sản sinh ra tâm lý kỳ lạ, luôn luôn sinh ra cảm giác thân thiết với người tỏ ra lo lắng ỉn. Giờ phút này, Giản Tang Du chính là như vậy, một người kiềm nén cuộc sống của chính mình để quan tâm, chăm sóc thật nhiều cho cô, làm cho cô muốn lệ thuộc vào Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm ngồi ghế sau xe taxi, xoay hộp thuốc, cau mày nhìn lời hướng dẫn, cảm nhận được tầm mắt của cô thì khẽ nghiêng đầu nhìn : “ Sao vậy? “

Giản Tang Du vội vàng quay đầu, dừng một chút lại lắc đầu : “ Không có gì”

Đôi mắt đen của Thiệu Khâm lóe lên, môi mỏng khẽ nhếch, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục nghiên cứu hướng dẫn sử dụng của loại thuốc bôi ngoài da kia. Giờ phút này, dưới lông mày đen rậm dày, trong đôi mắt anh mang vẻ cợt nhả hài lòng.

Đến nhà Giản Tang Du, Thiệu Khâm vừa vào cửa liền kéo người nào đó đến salon ngồi xuống : “ Mình bôi thuốc giúp cậu. “

Thật ra Giản Tang Du cần phải cự tuyệt, chuyện này để đàn ông giúp có cảm giác rất kỳ quái, lời cự tuyệt theo thói quen sắp bật ra, lại nghẹn cứng trong cổ họng.

Trong phòng quá yên tĩnh, cô muốn có người cùng trò chuyện với mình, mặc dù đó là Thiệu Khâm cũng không sao.

Giản Tang Du thấp hơn Thiệu Khâm một cái đầu, Thiệu Khâm nhìn xuống thấy sống mũi của cô cao cao, chóp mũi tròn tròn nho nhỏ mịn màng, khiến cho người ta muốn cúi đầu khẽ cắn một cái.

Thiệu Khâm cầm thuốc trong tay hơi run run, chần chừ, từ từ nâng chiếc cầm thon gầy của cô lên.

Thật mềm mại.

Tim Thiệu Khâm đập chậm một nhịp, rồi lại lập tức đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

Giản Tang Du kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngón tay của anh ngưng lại trên cầm của cô, đôi môi mềm mại cong cớn, kinh ngạc nhìn thẳng đôi mắt đen nhánh của anh.

“ Ngẩng đầu “ Thiệu Khâm cố trấn tĩnh, cố ý dùng thêm chút sức lực lên cầm của cô. Trong nháy mắt đó chỉ có một mình anh biết, anh khẩn trương bao nhiêu, trái tim run rẩy, co thắt lại, có luồng điện đan lẫn chạm vào nhau.

Cơ thể Giản Tang Du cứng ngắc, giống con rối tùy ý đề Thiệu Khâm đem khuôn mặt cô đẩy tới đẩy lui, nguyên do bởi vì phát bệnh sỏi mà gò má càng đỏ thắm.

Thoa thuốc lên làm da rất thoải mái, lành lạnh, có mùi bạc hà thoang thoảng lẫn với mùi dược thảo, Giản Tang Du khẩn trương chỉ còn biết hít hơi vào, cánh mũi nhẹ nhàng nhúc nhích, thật sự không dám thở mạnh.

Hơi thở của Thiệu Khâm nhẹ nhàng khoan khoái thỉnh thoảng phát qua gò má, làm cô hơi ngứa ngáy, Giản Tang Du ngây ngốc muốn đưa tay lên gãi một chút, che lấp giây phút bối rối.

Thiệu Khâm vội vàng bắt được tay của cô : “ Đừng gãi, sẽ lây lan. “

Giản Tang Du trừng mắt nhìn, qua mấy giây mới đáp : “..... Ồ. “

Trong lúc đó giữa hai người cũng giống như bị bấm nút pause, ngoại trừ ánh mắt giao nhau gợn sóng chân tình, động tác bình thường vừa nãy trong nháy mắt cũng dừng lại. Không khí trở nên nóng bức, giống như có cái gì đó chậm rãi êm ái chui vào đáy lòng của chàng trai và cô gái.

Thiệu Khâm cầm tay Giản Tang Du, từ từ chạm vào từng ngón tay thon dài, dần dần từng chút đem bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào lòng bàn tay, nắm lại thật chặt.

Giản Tang Du nghe rõ tiếng tim của mình đập càng ngày càng kịch liệt, có ảo giác giây tiếp theo nó sẽ nổ tung. Mắt cô nhìn ngón tay Thiệu Khâm xương khớp rõ ràng, móng tay được cắt gọn gàng, đôi tay trông thật đẹp, thật to, thật ấm áp.

Hai người giữ động tác này thật lâu, cũng không biết kể tiếp nên làm gì.

Thiệu Khâm cũng không nghĩ đến sẽ có lúc mình lúng túng đến như vậy, anh mơ tưởng đến Giản Tang Du vô số lần, thậm chí còn có xu hướng cưỡng ép.... Sao anh lại khẩn trương như vậy chứ?

Thật không có tiền đồ mà.

Trong lòng Thiệu Khâm tự khinh bỉ mình, trong đầu ám chỉ từng lần một: nhào tới, dè lên đi.

Nhưng khi nhìn đến đôi mắt trong veo của Giản Tang Du, Thiệu Khâm không làm được chút nào.

Giản Tang Du tỉnh lại trước tiên, cô vội vội vàng vàng rút tay từ trong bàn tay nóng bỏng của Thiệu Khâm ra, “ Á “, giọng nói đứt quãng : “ Tôi, tôi đi làm chút thức ăn, cậu... có muốn ăn chung không ? “

Thiệu Khâm nhìn bàn tay trống rỗng, nhúu nhúu mảy, lúc ngẩng đầu đôi mắt đã chuyển qua vẻ dịu dàng trầm tĩnh : “ Để mình làm cho. “

Về mặt Giản Tang Du kinh ngạc lần nữa, Thiệu Khâm tự nhiên béo nhẹ cảm của cô : “ Nhanh thôi.”

Động tác Thiệu Khâm rất lưu loát, vẻ mặt thản nhiên, Giản Tang Du truy cứu cũng không có nơi để phát giận, nhưng mà nhìn bóng lưng cao ngất của anh ở trong bếp lại hơi lo lắng.

Sau giữa trưa ánh mặt cũng dịu hơn, ánh nắng chiếu vào một bức tường trong căn phòng khách yên tĩnh, Giản Tang Du mở ti vi, nhưng không có chú ý lên tiết mục truyền hình, mà cứ suy nghĩ miên man, bên tai cô đều là tiếng chén đĩa vang chạm rất nhỏ. Và tiếng nước chảy róc rách, như chảy vào trái tim cô.

Từ lần đầu tiên quen biết Thiệu Khâm cho đến bây giờ cũng được sáu năm, hầu như Giản Tang Du chưa bao giờ nghiêm túc quan sát Thiệu Khâm. Mà hôm nay, Giản Tang Du thấy mình như bị mê muội, bởi vì bị bệnh một mình lại quá cô đơn hay sao? Tại sao lại sinh ra sự quyến luyến đối với Thiệu Khâm?

Giản Tang Du không biết những thiếu nữ khác có được theo đuổi như vậy không, được người con trai từ từ mài mòn, bất chợt một ngày cảm thấy người này thật ra cũng không tệ, thậm chí đối với anh ta sinh ra chút suy nghĩ kỳ quái.

Thiệu Khâm mang thức ăn đã được xào xong ra, Giản Tang Du nhìn sang, phát hiện trang trí trông rất ngon mắt, ít nhất tỉ mỉ hơn nhiều so với cô làm. Hơn nữa, khiến Giản Tang Du kinh ngạc là trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, sao anh lại chọn những món ăn không khác mấy với món bình thường mình thích ăn?

Thiệu Khâm nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, vừa kéo ghế giúp cô, vừa khẽ nói : “ Mình thấy ở trường học cậu thường ăn món này. “

Mặt Giản Tang Du nóng bừng, cô biết lúc ở trường học Thiệu Khâm thích nhìn cô, nhưng không nghĩ rằng ngay cả cô ở căn tin trường học ăn cái gì Thiệu Khâm cũng rành mạch.

Có một số tình cảm nảy sinh cần năm tháng mới lắng đọng lại và sự chân thành của một số người cũng cần phải trải qua thiên trường địa cửu mới có thể cảm nhận được .

Từ đó, Giản Tang Du bắt đầu dần dần có sự rung động kỳ lạ với Thiệu Khâm. Khi đối mặt với người con trai này, nhịp tim thường không thể khống chế. Khi phát hiện anh đang nhìn mình thì cũng không còn cúi kính và chán ghét như trước, mà thay vào đó là một chút ... ngọt ngào, vui sướng.

Giản Tang Du chưa từng thích ai, cũng không có người bạn thân nào để tâm sự. Tự mình cô lặng lẽ ôm ấp cảm giác này với Thiệu Khâm, đắm chìm vào si mê.

Thỉnh thoảng Thiệu Khâm cũng dẫn cô làm một số việc nông cuồng. Giản Tang Du cũng không còn kháng cự, ngồi ở phía sau xe Thiệu Khâm, cùng với anh rong chơi khắp các nẻo đường ở Cổ Thành. Chỉ có một ngày nghỉ là chủ nhật cũng sẽ dậy rất sớm để cùng nhau đi leo núi, sau khi về nhà cũng không thấy mệt, ngược lại trái tim cũng đập thành thịch vui mừng.

Cuộc sống u ám đầy áp lực trước kia của Giản Tang Du dần dần xuất hiện một tia sáng ban mai, tất cả đều là nhờ có Thiệu Khâm.

Giản Tang Du rất rõ cảm giác của mình đối với Thiệu Khâm đã có thay đổi. Thậm chí cô còn thích sự vô lại và bá đạo của Thiệu Khâm đối với mình, những thứ này trước kia làm cô vô cùng ghét anh, nhưng giờ đây lại biến thành một bí mật nhỏ vui sướng của riêng cô.

Hai bên cũng không nói gì với nhau. Cho đến một buổi tối sau cơn mưa, bầu trời xanh thẫm trong vắt đầy sao, trong không khí cũng mang theo sự mát mẻ của hơi nước và mùi bùn đất. Giản Tang Du bị Thiệu Khâm kéo đến một con ngõ nhỏ ngay cổng sau trường học, ánh đèn đường vàng mờ chiếu những tia sáng nhẹ, làm cho gương mặt anh ngượng ngùng ửng hồng.

Giản Tang Du rất sợ, trong mắt Thiệu Khâm có một tia đen tối, cô nhìn không hiểu được sự phức tạp trong đó.

Thiệu Khâm giang hai cánh tay ra, đè cô trên bức tường lạnh băng.

Hơi thở của cả hai rối loạn, chăm chú nhìn đôi mắt của đối phương, giống như biết được bước kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại như có chút ngây thơ, đồng phục áo sơ mi bó chặt cánh tay mạnh mẽ của Thiệu Khâm thấy rõ đường cơ bắp rắn chắc của anh.

Giản Tang Du nín thở nhìn anh đang từng chút từng chút nhích lại gần mình, gương mặt đẹp trai của anh càng lúc càng gần, hơi thở của Thiệu Khâm...rất dễ chịu.

Giản Tang Du lặng lẽ nhắm mắt lại, ngón tay cô không tự chủ nín lấy vạt áo Thiệu Khâm : “ Thiệu Khâm.....”

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang gần trong gang tấc, trong tích tắc không biết làm như thế nào để ổn định hơi thở gấp của mình, anh từ từ cúi đầu nhìn chăm chú vào vành môi cô thật lâu, mềm mại lóng lánh, hơi thở lạnh lạnh.

Môi Giản Tang Du khẽ run, cùng với nhịp tim mạnh mẽ, cô len lén mở mắt nhìn người con trai trước mặt, phát hiện anh cũng nhìn thật sâu vào mình.

Thiệu Khâm có thể cảm nhận được đôi môi ướt của Giản Tang Du, nhiệt độ dần dần tăng lên, hai đôi môi quần quýt lấy nhau, tim Thiệu Khâm ngứa ngáy khó chịu. Nhưng không biết kế tiếp có nên đưa lưỡi vào không, vốn là kế hoạch của anh chu toàn hơn thế này nhiều, thậm chí còn làm triệt để hơn.

Nhưng cảm giác vào giờ khắc này rất tuyệt diệu.

Cảm giác anh và Giản Tang Du hôn nhau đẩy lên sung sướng khó tả, trong lòng đầy thỏa mãn, quý trọng . Anh không muốn đánh vỡ giờ phút tốt đẹp này, có lẽ đây chính là khoái cảm không thể giải thích được khi chinh phục được một cô gái kiên cường. Chính là tâm lý này đã làm cho con người thỏa mãn vô hạn.

Từ đó về sau, tình yêu cũng thay đổi theo một cách hợp lẽ.

Thiệu Khâm thường ở chung với Giản Tang Du. Bất quá tình yêu lúc đó, thật ra chỉ là sau giờ tự học buổi tối thì đi chung với nhau một đoạn đường khá dài, buổi trưa cùng nhau ăn cơm. Chủ nhật cùng nhau học tập, đơn giản nhưng vẫn ấm áp ngọt ngào như cũ.

Thiệu Khâm thường xuyên len lén lôi kéo Giản Tang Du hôn môi, những nụ hôn sau tự nhiên cũng sẽ không giới hạn ở mức môi chạm môi, hương vị của Giản Tang Du dần dần thấm vào tận xương tủy của Thiệu Khâm. Anh bắt đầu nghiện cô, chỉ cần không có việc gì làm sẽ hôn đôi môi cô đến sưng đỏ cả lên.

Nhưng bất kể Thiệu Khâm dùng sức xâm nhập ra sao, cố gắng ngậm cắn làm sao, đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô khuấy động thế nào, vẫn không làm cho anh kích thích như lần hôn nhau đêm đó.

Loại cảm giác đêm đó khiến toàn thân tê dại, nhiều năm sau Thiệu Khâm mới dần dần hiểu được, đó gọi là động lòng.

Tình yêu lúc còn trẻ, dù cho có suy tàn thế nào cũng làm lòng người buồn bã. Bởi vì lúc đó, nó mang lại một cảm giác mong đợi tốt đẹp mà những tình yêu sau khi trưởng thành không thể nào có được.

Giống như, tổn thương mà nó đem đến, cũng khó có thể vá lại.

Giản Tang Du không nghĩ tới, tính nhẫn nại của Thiệu Khâm hơn người như vậy, đem tình cảm sáu năm với người cô chấp như cô chỉ là trò đùa. Bản tính của người đàn ông như vậy thật tội tệ biết bao nhiêu? Kiên trì sáu năm, chỉ vì khoái cảm một lần chinh phục.

Trong buổi tiệc sinh nhật, lúc Giản Tang Du nghe được Hà Tịch Thành nói những lời này sau khi say, vẻ mặt cô lúc đó buồn cười tới cực điểm, có người có thể đưa cô lên cao, làm cô cho là anh yêu cô sâu sắc, rồi sau đó đột nhiên ném cô xuống tan xương nát thịt, như vậy gọi là yêu sao? Rõ ràng, lắng đọng lại trong sáu năm chỉ là sự miệt thị và thù hận.

Giản Tang Du gần như trốn chạy khỏi phòng bao đang vô cùng huyền ảo. Cô không thể nào tưởng tượng được lúc mình chăm chú nhìn người con trai tràn ngập yêu thương, thì thật ra người ấy chỉ dùng ánh mắt đùa cợt hài hước nhìn cô, thậm chí đẩy lòng anh không lúc nào không cười lạnh, tính xem mình cách con mồi còn xa lắm không.

Có nhiều người con trai thật đáng sợ.

Lần đầu tiên Giản Tang Du yêu một người, yêu đến như vậy, cũng là do tình cảm của Thiệu Khâm cứ nhỏ từng giọt từng giọt trong sáu năm, làm thấm vào cốt tủy của cô. Mà nay cô lại phải đối mặt với sự thật tàn khốc như vậy.

Giản Tang Du đứng dưới gốc cây ven đường, bắt lực chảy nước mắt. Cô thừa nhận lúc trước chính mình quá cao ngạo trong thời gian quá dài có lẽ làm cho Thiệu Khâm khó chịu, nhưng như thế lại.....làm Thiệu Khâm ghét cô đến vậy ư?

“Lên giường rồi sao? Chẳng có lợi gì, đừng, cậu thắng rồi.”

Lời nói của Hà Tịch Thành giống như tiếng ma quái cứ vang vọng trong lỗ tai của Giản Tang Du. Cô không dám suy nghĩ, có lẽ sau mỗi lần cô và Thiệu Khâm hôn nhau, Thiệu Khâm cũng sẽ nói với bọn Hà Tịch Thành, làm đề tài vui đùa. Hoặc còn có thể cười nhạo kỹ thuật của cô không trôi chảy, còn có thể có những lời nói không thể lọt vào tai.

Thiệu Khâm bối rối đuổi theo, bước chân xiêu vẹo, Giản Tang Du chưa bao giờ thấy qua vẻ khẩn trương và tức giận trên mặt anh, tiếng bước chân vang lên từng bước từng bước, giống như ma quỷ đang bước đến.

“Giản Tang Du, anh....”

Giản Tang Du sẽ không dám tin, người con trai trước mắt này có lời nào là thật, ẩn nhẫn sáu năm chỉ vì tiền đặt cược, loại con trai này còn ai dám nói anh không có kiên nhẫn?

Từ nay về sau Giản Tang Du và Thiệu Khâm mở ra ranh giới thật dài, xem anh như người lạ. Ngược lại Thiệu Khâm đi tìm cô rất nhiều lần, Giản Tang Du cũng khéo léo lảng tránh.

Mặt Thiệu Khâm tái nhợt giải thích những việc kia, yếu ớt cãi lại những việc kia, nói cái gì muốn đền bù, cái gì thật thích, một câu Giản Tang Du cũng không dám tin nữa.

Cô cố ý tìm một người bạn gái đi cùng, nhưng không bao lâu thì phát hiện Thiệu Khâm hù dọa làm bạn học nữ đó sợ bỏ chạy. Sau đó, cô tìm người anh bên nhà hàng xóm cùng đi, nhưng rất nhanh anh nhà hàng xóm cũng bị đánh rất thảm, mặt đầy vết thương.

Giản Tang Du tức giận, cảm giác khuất nhục đè nén rất lâu cùng với sự uất ức đồng thời bộc phát, trước mặt bạn học cả lớp cho Thiệu Khâm một cái bạt tay: “Lưu manh”

Hai chữ kia là toàn bộ nhận thức của Giản Tang Du đối với Thiệu Khâm, con người này, cho dù là thủ đoạn hay là mục đích đều xấu xa đến cùng cực.

Lúc ấy Thiệu Khâm như nằm mơ, anh cũng từng bị đánh không ít lần, nhưng cha của anh chỉ dùng roi đánh vài cái, nhưng đánh vào mặt người khác đó chính là một sự sỉ nhục.

Nhưng anh bị ai phát hiện ra, phút đau đớn khó chịu kia không phải là ở trên mặt, mà chính là ở trong tim. Trái tim bóp mạnh từng trận, giống như bị Giản Tang Du dùng móng tay bầu vào làm máu chảy lênh láng.

Cả phòng học lặng ngắt như tờ, yên tĩnh làm cho người ta khó thở, tựa hồ như đang chờ Thiệu Khâm bộc phát vậy. Cuối cùng Thiệu Khâm không nói gì, xoay người rời khỏi.

Về sau Giản Tang Du không còn gặp lại Thiệu Khâm nữa, nghe Hà Tịch Thành cố ý lớn tiếng hằn học nói bên cạnh: “Thiệu Khâm có sống hay chết, chẳng biết chừng cũng không có ai quan tâm”

Giản Tang Du xem nhẹ sự khó chịu trong lòng, cô không có thời gian suy nghĩ tiếp chuyện của Thiệu Khâm, sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, cô đã vì Thiệu Khâm trễ nãi quá nhiều. Cô phải dồn toàn bộ tinh lực đem việc học tập lên hàng đầu.

Sau đó.....cũng cùng lúc đó xảy ra bi kịch thay đổi cả đời cô.

Mà cái người luôn miệng nói muốn đền bù, người con trai luôn nói yêu cô, cũng không có xuất hiện nữa.

Lúc Giản Tang Du sợ hãi tuyệt vọng, hy vọng nhất là nghe được tiếng của anh, hy vọng nhất được thấy anh, nhưng anh không hề xuất hiện một lần trước cửa phòng bệnh. Đây là cảm giác vô vọng, chết lặng và đau đớn như lúc cô bị xâm phạm kia.

Cuộc sống của Giản Tang Du hoàn toàn bị phá hủy, câu chuyện cũ không chịu nổi kia và đoạn tình yêu đau đớn này, cô đã cố ý niêm phong cất vào kho, không dám đụng vào nữa. Bọn họ có liên quan lẫn nhau, dù nhớ tới một sự kiện nào cũng làm cô đau thắt ruột gan.

Nhưng sao qua năm năm, người đàn ông này lại xuất hiện? Lúc đầu đã không thật lòng, trong năm năm không hề có tin tức, bây giờ nói nghiêm túc có ai tin?

Khi còn nhỏ tin anh, đã bị bỏ rơi đau đớn như vậy, bây giờ tin tưởng nữa, sợ là xương cốt cũng không còn.

19. Chương 19: Chương 19

Hồi ức gợi lên oán hận chưa từng được bộc phát của cô, cảm giác bị lừa gạt và tổn thương đau đớn hiện lên trong đầu, Giản Tang Du nghiêm mặt tránh khỏi vòng ôm của Thiệu Khâm, trốn mắt nhìn những chiếc nút áo đã bị anh cởi ra.

Tiền đà nhượng đôi mắt sắc bén nhìn Thiệu Khâm một cách trầm tĩnh “Em sẽ không tin tưởng anh nữa, anh làm gì, em cũng không tin.”

Đôi mắt đen của Thiệu Khâm lạnh như băng nhìn Giản Tang Du.

Những chuyện cũ kia, cũng không phải chỉ một mình Giản Tang Du không muốn nhớ tới, thật ra anh cũng vậy. Anh đã cẩn thận suy nghĩ từng chút một, nhớ đến những cảm xúc chân thật nhất, anh bị cha anh bắt vào quân doanh, thậm chí ngay cả cơ hội từ biệt Giản Tang Du cũng không có.

Anh không cảm thấy mình đã phạm phải sai lầm gì không thể tha thứ, đáng để Giản Tang Du oán hận nhiều năm như vậy. Cho nên đối mặt với cơn oán giận và sự chỉ trích của cô, sự xấu hổ của anh cũng chỉ có trong chốc lát.

Khóe miệng Thiệu Khâm cười yếu ớt, nơi lòng bàn tay vẫn còn lưu lại sự mềm mại của cô.

“Anh không định làm cho em tin, nếu em nói cái gì em cũng cho là giả, vậy thì hãy xem anh sẽ làm thế nào đi.”

Thiệu Khâm cứ trơ mặt làm cho Giản Tang Du không phản bác được. Cô nhanh chóng cài lại nút áo đã bị Thiệu Khâm mở, mang giày trở lại bên giường của Mạch Nha. Con trai vẫn còn say ngủ, trên khuôn mặt bé bỏng cũng đã bớt đỏ và nóng.

Giản Tang Du dịch chăn đắp kín cho nó, ngồi trên giường yên lặng ngắm nhìn, hoàn toàn không thèm để ý người đàn ông phía sau.

Thiệu Khâm lặng lặng nhìn chiếc lưng thẳng băng của cô, im lặng rất lâu mới đứng dậy ra ngoài.

Giản Tang Du không muốn để ý đến động tĩnh của anh, nhưng phòng bệnh quá yên tĩnh, từng cử chỉ động tác của anh cũng kích thích đến thần kinh của cô. Cửa phòng bị mở ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, từng bước rời xa.

Sự kiêu ngạo đang cầm cự của Giản Tang Du cũng dần dần suy sụp theo tiếng bước chân xa dần của anh.

Cô thất thần nhìn con trai đang ngủ say bên cạnh, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Ngồi đó thần thờ rất lâu, không suy nghĩ được gì, cho đến khi chai nước dịch truyền nhỏ đến từng giọt cuối cùng. Giản Tang Du mới nhấn chuông ở trên đầu giường bệnh, gọi hộ sĩ đang mơ mơ màng màng vào rút kim.

Mạch Nha mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ ra, thấy được Giản Tang Du, thì tự nhiên giờ hai tay “Mẹ”

Giản Tang Du ôm thân thể bé bỏng của con trai, vươn mặt vào hõm vai nhỏ nhắn của nó, hít thật sâu “Cực cực còn khó chịu không?”

Mạch Nha lắc đầu, đưa tay sờ lên mắt của Giản Tang Du, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tập trung “Mẹ biến thành gấu mèo rồi, nhất định là không ngủ được giờ.”

Giản Tang Du nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của con trai, tâm tình cô cũng dần khá hơn, lấy mũi mình cọ cọ vào mũi của Mạch Nha “Ừ, vậy về nhà Mạch Nha đỡ mẹ ngủ có được không?”

“Được ạ.” Mạch Nha gật đầu nghiêm túc, lại duỗi cánh tay nhỏ bé vỗ vỗ vào bả vai Giản Tang Du trấn an.

Người hộ sĩ trẻ đứng bên cạnh đưa toa thuốc cho Giản Tang Du “Trời sắp sáng rồi, đây là toa thuốc của bé cưng, chị đợi trời sáng rồi đi lấy thuốc sau đó hẳn về.”

Mạch Nha vội vàng đưa tay đón lấy toa thuốc, thấy trên giấy toàn những chữ rồng bay phượng múa thì buồn rầu nhíu mày “Chú này viết cái gì vậy, dì biết hết thuốc sao?”

Cô hộ sĩ và Giản Tang Du cười phá lên, Mạch Nha nhìn mẹ và cô hộ sĩ nghi ngờ, không hiểu hai người đang cười cái gì.

Lúc này, cửa phòng bệnh lại được mở ra lần nữa, nụ cười của Giản Tang Du cũng ngừng lại

Cô hộ sĩ nhìn người đàn ông đang đứng lảng lảng ở cửa, đang mở to mắt nhìn Mạch Nha “Ba cháu tới rồi.”

Mạch Nha chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn Thiệu Khâm, rồi hơi cúi đầu nhìn Giản Tang Du, phát hiện ra sắc mặt Giản Tang Du không tốt, liền lập tức hiểu được lập trường của mình, trốn to hai mắt, nhìn Thiệu Khâm đề phòng.

Sau khi cô hộ sĩ rời đi. Thiệu Khâm đem thức ăn sáng mới mua đặt lên bàn. Tầm mắt Mạch Nha cứ nhìn lom lom vào hộp đồ ăn trong tay anh. Đợi Thiệu Khâm mở nắp hộp đựng thức ăn ra, mùi thơm bay khắp cả phòng.

Bụng Tiểu Mạch Nha đánh lô tô rột rột.

Thiệu Khâm nhíu mày nhìn Mạch Nha “Đói không?”

Miệng Mạch Nha chu thành chữ O, chữ đói còn chưa phát ra miệng đã bị mẹ nhéo vào mông một cái, nên chiếc miệng đành hạ xuống “... Không đói bụng.”

Thiệu Khâm hơi bất đắc dĩ nhìn Giản Tang Du “Thức ăn không có độc, con nó mới tỉnh nhất định bụng cũng rỗng rồi, em ghét anh cũng đừng làm khó con trai mình.”

Như hưởng ứng với lời nói của Thiệu Khâm, bụng của Mạch Nha lại xấu hổ vang lên rột rột.

Mạch Nha liền vội vàng xoa xoa cái bụng trống rỗng của mình, giải thích với Giản Tang Du “Nước và thuốc đang đánh nhau ở trong, bụng con nhỏ, nên bọn chúng cứ nghịch ngợm um sùm đó.”

Mắt Thiệu Khâm cũng ánh lên niềm vui, bị cái cớ vụng về của trẻ con chọc cười.

Giản Tang Du biết Thiệu Khâm lợi dụng hoàn cảnh, đi mua thức ăn sáng nóng hổi cho Mạch Nha. Lúc này, nếu cô ôm con trai đi về, ngoại trừ về tới nhà mới có thể làm đồ ăn cho nó, thì hầu như chẳng có chỗ nào mua thức ăn được. Con trai vừa mới bệnh nặng chắc chắn cũng đã đói rã ruột, sau khi cân nhắc kỹ, Giản Tang Du vuốt vuốt tóc của Mạch Nha, ôm con trai đến cạnh bàn, lấy bánh bao dứt cho nó.

Thiệu Khâm đứng nhìn bên cạnh, thấy hai má phúng phính của Mạch Nha ngón đầy bánh bao phồng thật to, chiếc miệng nho nhỏ như liều mạng há to muốn nuốt chửng cả cái bánh bao. Nhìn y như những con búp bê quảng cáo trên TV, ngay cả bên khóe miệng chảy mỡ bấy hầy cũng cực kỳ dễ thương.

Thiệu Khâm thầm nghĩ, hình như ngay từ lúc bắt đầu anh cũng không hề ghét bỏ đứa bé này, thật là kỳ quái.

Mạch Nha vừa gặm bánh bao vừa dò xét Thiệu Khâm, bèn hiếu kỳ nói “Chú à, tại sao chú ở trong bệnh viện, chú cũng bị bệnh hả?”

Giản Tang Du lạnh lùng liếc Thiệu Khâm một cái, không biết tên khốn này thêm dột ra sao đây.

Dĩ nhiên Thiệu Khâm không dám nói “bởi vì để con tắm nước lạnh nên phát sốt khiến chú đau lòng” rồi. Nếu nói vậy thì thà nói lời vô liêm sỉ chút “Chú lo lắng cho con.”

Tiểu Mạch Nha ngây thơ gật đầu, vừa cầm bánh bao ăn, vừa nói hàm hồ “Chú thật tốt với con, còn mua thức ăn cho con nữa.”

Giản Tang Du liếc mắt, Thiệu Khâm đúng là có khiếu lấy lòng con nít, biết dùng thức ăn dụ dỗ trẻ con. Nhưng mà cô sẽ không bao giờ bị Thiệu Khâm dụ dỗ như thế.

Chờ Mạch Nha ăn xong thì trời cũng đã sáng hẳn. Thiệu Khâm vẫn còn chưa chịu đi, Giản Tang Du cũng không muốn dư hơi nói chuyện với anh. Cả đêm lo lắng không ngủ được rồi, bây giờ đầu óc cô cũng muốn mơ màng.

Giản Tang Du ôm con trai định đi lấy thuốc, lại bị Thiệu Khâm đoạt lấy toa thuốc trong tay Mạch Nha trước “Ra xe chờ anh.” Anh ném chìa khóa xe cho Giản Tang Du, xoay người bỏ đi, cũng không cho Giản Tang Du có cơ hội cự tuyệt.

Giản Tang Du nhìn chìa khóa xe trước mặt, nghĩ đến toa thuốc bị anh cướp đi, bực bội nhắm mắt ôm Mạch Nha đi xuống lầu. Cô biết chẳng thể nào nói chuyện đạo lý với tên lưu manh được.

Thiệu Khâm lấy thuốc xong thì lái xe đưa hai mẹ con về nhà. Lần này Giản Tang Du cũng lười cãi cộ với anh, muốn lấy sự thật thuyết phục anh ư? Giản Tang Du cũng đã thử rất nhiều cách rồi. Rốt cuộc là Thiệu Khâm muốn thế nào? Tại sao cứ muốn dây dưa không rõ với cô như vậy?

Giản Tang Du liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Thiệu Khâm, cũng chẳng khác gì với gương mặt thiếu niên trong trí nhớ. Đường nét vẫn cương nghị, lông mày bất phàm, người như vậy, thì mỗi ngày nghĩ gì chứ? Chắc chắn là cơ bản không thiếu phụ nữ rồi.

Giản Tang Du nghĩ đi nghĩ lại, mí mắt cũng sụp xuống...

Xe đã dừng dưới lầu, Mạch Nha khẽ giọng nói “Chú ơi, mẹ ngủ rồi.”

Thiệu Khâm quay đầu nhìn người phụ nữ đang ngủ say, không hề có sự gay gắt như lúc tỉnh nữa, ánh mắt anh vô cùng lo lắng, qua vài giây mới nói nhỏ với Mạch Nha “Con có thể tự đi không?”

Mạch Nha gật mạnh đầu, Thiệu Khâm vuốt vuốt tóc nó “Ngoan lắm.”

Thiệu Khâm ôm Giản Tang Du đi lên lầu. Sáng sớm, dưới lầu lúc nào cũng có người qua lại, nhất là những người lớn tuổi cũng nhìn ngó vài lần. Thiệu Khâm bế thẳng Giản Tang Du lên lầu, không màn đến những ánh mắt kia. Cô nằm trong ngực anh rất nhẹ, cộng thêm kết quả anh đã từng được huấn luyện nghiêm chỉnh hằng năm, mỗi bước đi cũng vô cùng thoải mái.

Mạch Nha thở hắt hắt leo theo phía sau, đi được vài bước lại la lên “Chú ơi, chờ con một chút.”

Thiệu Khâm mỉm cười dừng lại, lông mày đen khê nhướng lên như ngọn núi “Nhóc con, nhìn là biết con ít khi vận động, hôm nào chú sẽ dẫn con đi phòng tập thể thao...”

“Phòng tập thể thao là ở đâu ạ?” Mạch Nha ngẩng gương mặt đầy mồ hôi nhễ nhại, chớp chớp mắt.

Thiệu Khâm nhíu mày không biết giải thích ra sao. Nghĩ đến mang thẳng nhóc đi đi phòng tập thể thao rèn luyện sẽ có cơ hội đến gần Giản Tang Du thì anh lại vô cùng mong đợi. Nhìn Giản Tang Du đang nằm trong ngực, ánh mắt anh lại đầy ngụ ý.

“Đi ra ngoài hả?” Trước đây Thiệu Khâm có gặp Giản Đông Dục mấy lần. Mặc dù không nói ra, nhưng anh tin chắc Giản Đông Dục biết chuyện của anh và Giản Tang Du, cho nên anh không hề e dè gì mà cứ thẳng thắn.

Giản Đông Dục chống nạng, chần chờ vài giây “8h tối nó có biểu diễn, 6h nhớ đánh thức nó dậy.”

Thiệu Khâm hơi ngạc nhiên, ý của lời nói Giản Đông Dục là....

Nhưng Giản Đông Dục cũng không nói gì nhiều với Thiệu Khâm, nựng mặt Mạch Nha xong rồi đi.

Dưới sự chỉ huy của Mạch Nha, Thiệu Khâm bế Giản Tang Du vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Cô liền chìm vào giấc ngủ thật sâu, chắc là cả đêm đã quá mệt mỏi, nên vừa dính vào gối đã vùi đầu ngủ mê.

Thiệu Khâm đứng bên cạnh ngắm nhìn, chỉnh máy điều hòa, rồi đắp chăn lên cho cô.

Mạch Nha ngồi ở cuối giường chống cằm nhìn, lắc đầu với Thiệu Khâm “Sai rồi chú ơi, mẹ không có mặc quần áo này ngủ, mẹ nói như vậy sẽ làm nhăn quần áo, chú giúp mẹ cởi ra đi.”

Thiệu Khâm “....”

Thiệu Khâm nhìn thân thể Giản Tang Du lên xuống đều đều dưới chăn, trong đầu lại hiện lên sắc mặt dữ tợn của Giản Tang Du sau khi tỉnh lại. Anh liền lý trí lựa chọn không nên kích động đến cô nữa, nghiêm túc nói với Mạch Nha “Chú là đàn ông, không thể tùy tiện cởi đồ của mẹ con.”

Suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng, càng nghiêm túc cảnh cáo với Mạch Nha “Người đàn ông khác đưa mẹ con về, cũng không được để cho hấn ta cởi đồ của mẹ, biết không?”

Mạch Nha gạt đầu cái hiểu cái không, cuối cùng dùng ngón tay mồm mím chỉ vào mình “Con có thể cởi quần áo ẹ không?”

Thiệu Khâm “...”

Thiệu Khâm chưa từng ở chung với trẻ con, nên khá nhút nhát với lối suy nghĩ ngây thơ của nó. Anh nhìn nó không biết trả lời cho nó như thế nào. Mạch Nha được anh đồng ý, đến bên giường vén chăn lên, đôi tay nhỏ bé cởi quần áo cho Giản Tang Du, vừa làm ra vẻ ông cụ non giải thích “Mẹ giặt quần áo, ủi đồ cũng rất cực.”

Thiệu Khâm làm gì nghe được lời Mạch Nha nói, đầu óc ngồi đó đang đấu tranh dữ dội, rốt cuộc là ánh mắt nên nhìn ở đâu đây?

Anh nhìn đường cong của Giản Tang Du đang hiện ra theo từng chiếc nút áo. Khi nhìn đến chỗ tối hôm qua anh từng liếm, đến bây giờ anh vẫn có cảm xúc như cũ. Nhớ đến cảm giác mềm mại ấm áp tối qua, ánh mắt anh không thể khống chế bị chiếc chăn hấp dẫn.

Lúc Mạch Nha mở đến chỗ quan trọng, như nhớ ra điều gì, cẩn thận tỉ mỉ lấy chăn che lại cho Giản Tang Du, đôi mắt đen liếc nhìn Thiệu Khâm “Chú nói, chú là đàn ông, không thể nhìn mẹ cởi quần áo. Con phải che kín ẹ.”

Thiệu Khâm “...” Thăng nhóc này cũng quá biết vận dụng kiến thức vào thực tế mà.

20. Chương 20: Chương 20

Thiệu Khâm nhíu mày nhìn bàn tay Mạch Nha tiếp tục lần vào trong chăn, trong đầu lại tưởng tượng ra cảnh hấp dẫn dưới chăn kia. Toàn thân anh cũng bắt đầu nóng lên. Ánh mắt anh bối rối dời đi “Xong chưa? Chúng ta đi ra ngoài đừng ảnh hưởng đến giấc ngủ của mẹ.”

Hai lông mày nhỏ của Mạch Nha chau lại, ánh mắt van cầu Thiệu Khâm “Nhiều nút áo quá.”

Thiệu Khâm ngẩn người, nhanh chóng làm ra vẻ quân tử “Muốn chú giúp à?”

Mạch Nha theo dõi anh cảnh giác “Không phải chú vừa nói, chú là đàn ông, không thể giúp mẹ cởi áo sao?”

Thiệu Khâm giữ bình tĩnh như thường, bước qua, sắc mặt không thay đổi “Chú là người đàn ông tốt đối với Mạch Nha và mẹ, không giống những kẻ khác.”

Mạch Nha ra vẻ dăm chiêu nhìn anh, cẩn thận lấy chăn che kín Giản Tang Du, lắc đầu nói “Hay là thôi đi, cởi quần áo sẽ đánh thức mẹ, cứ để mẹ ngủ vậy đi.”

Thiệu Khâm “...” Thằng nhóc này cố ý đùa bỡn anh ư?

Thiệu Khâm chơi với Mạch Nha ở phòng khách, cũng không dám làm ồn nhiều, căn nhà này thật sự quá nhỏ, hiệu quả cách âm cũng không tốt. Bây giờ anh mới có cơ hội đánh giá cấu tạo và bày biện trong nhà. Anh không biết mấy năm nay Giản Tang Du sống như thế nào, nhưng từ hoàn cảnh trong nhà có thể thấy được rằng cũng không tốt như anh tưởng tượng.

“Cục cưng, Ông bà ngoại đâu?” Bỗng nhiên Thiệu Khâm nhớ lại, từ lúc gặp lại đến giờ chưa từng gặp cha mẹ Giản Tang Du, ngoài trừ Giản Đông Dục ra thì chưa từng thấy có ai khác.

Mạch Nha đang cầm cái chơi đồ chơi cũng ngừng đầu lên, đôi mắt to vụt sáng “Không có ông bà ngoại.”

Thiệu Khâm khẽ cau mày “Không có?” Nếu tính tuổi của cha mẹ Giản Tang Du, hiện tại vẫn chưa tới 60 tuổi mà.

Anh suy nghĩ rồi hỏi tiếp “Ở nơi khác hả?”

Mạch Nha nghe lời này, cười gật đầu “Dạ, cậu nói bọn họ đi đến một nơi rất xa rất xa, một nơi rất xinh đẹp. Nhưng mà xa quá, không có cách nào trở về gặp chúng ta.”

Lòng Thiệu Khâm trầm xuống, đây là.... qua đời ư?

Anh không thể diễn tả được cảm thụ giờ phút này. Giống như có một sức mạnh vô hình đang phác họa trong đầu anh thứ gì đó, tựa như muốn miêu tả sinh động điều gì...

“Chú ơi.” Mạch Nha nhăn nhó ngừng đầu, cắt ngang suy nghĩ của Thiệu Khâm “Cái này làm sao lắp ráp ạ?”

Thiệu Khâm nhìn những mảnh mô hình của súng đồ chơi trong tay nó, cười yếu ớt “Mạch Nha thích cái này à?”

“Thích” Mạch Nha mím cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Thiệu Khâm thành thạo lắp ráp cây súng mô hình, thao tác nhanh nhạy, Mạch Nha vô cùng thán phục “Chú thật lợi hại, còn lợi hại hơn cậu Ân nữa.”

“?” Thiệu Khâm cũng không biết cậu Ân mà nó nói là ai, chỉ biết là rất đặc ý khi được nó khích lệ, ôm Mạch Nha, dùng cằm cọ cộ lên đỉnh đầu của nó “Sau này dẫn con đi tập bắn, chơi súng thật thích hơn.”

Mạch Nha sung sướng mắt sáng rỡ khó tin “Thiệt sao?”

Thiệu Khâm chau mày, đôi mắt đen nhánh vui vẻ vô cùng. Nhìn tên nhóc vui mừng, đáy lòng anh cũng ấm áp lên, anh cảm thấy càng ngày càng thích ở chung với mẹ con Giản Tang Du, ít nhất là rất hợp ý với tên nhóc này.

Giản Tang Du ngủ rất say, Thiệu Khâm và Mạch Nha đi ăn cơm về cô vẫn còn đang ngủ. Mạch Nha giải thích với Thiệu Khâm “Bình thường mẹ rất cực khổ, tan việc còn phải làm rất nhiều việc nhà, bởi vì chân cậu bất tiện, có nhiều chuyện không làm được. Sáng mẹ phải dậy rất sớm làm điểm tâm cho cậu và con, mẹ rất xót cậu.”

Mạch Nha nhìn Thiệu Khâm rồi bồi thêm một câu “Mạch Nha cũng xót mẹ”

Thiệu Khâm nghe xong cũng hơi xót xa, cất dọn đồ chơi lúc này đang bày bừa bộn vào trong thùng. Sau đó hai chú cháu ngồi ở phòng khách nhìn nhau.

Tiếng đồng hồ tíc tắc thật giống bài hát ru, tối hôm qua Thiệu Khâm cũng thức trắng cả đêm, bây giờ cũng không còn gắng gượng nổi, vò vò tóc Mạch Nha “Con ăn cơm xong rồi làm gì nữa?”

“Ngủ” Mạch Nha nghiêng đầu nhìn Thiệu Khâm, bàn tay nhỏ bé bắt đầu dụi mắt “Chú ơi, chúng ta cùng ngủ trưa đi.”

Thiệu Khâm cảm thấy trái tim anh vui mừng rõ rệt, nhưng mặt vẫn không chút thay đổi “Chúng ta ngủ ở đâu?”

Mạch Nha ngây thơ chỉ chỉ vào phòng ngủ của Giản Tang Du “Con và mẹ đều ngủ ở đó, trong nhà chỉ có một cái giường lớn.”

Thiệu Khâm kiềm chế, giọng nói trầm ổn “Chú, ngủ cùng ư?”

Mạch Nha nhường mày suy nghĩ hồi lâu. Mặc dù chú này đối với mình rất tốt, nhưng hình như mẹ không thích chú ấy lắm. Nhưng nếu không cho chú ngủ chung thì... nếu mình ngủ rồi sẽ không có ai chơi với chú ấy cả. Mạch Nha vô cùng buồn rầu, rồi rầm rầm lâu mới cho ra kết luận “Chú ơi, chú vào trong phòng con ngủ, con ngủ rồi thì chú có thể ngủ ở ghế salon.”

Thiệu Khâm “...”

Được rồi, nhất định cũng sẽ có cơ hội nằm cùng với Giản Tang Du, Thiệu Khâm đồng ý chịu nổi nhọc mắt nước này, gương mặt đẹp trai sa sầm. Chưa có ai ghét bỏ Thiệu Khâm anh, ngoại trừ hai mẹ con này.

Thiệu Khâm nhẹ nhàng đặt Mạch Nha lên giường, hai chú cháu vô cùng cẩn thận, sợ đánh thức Giản Tang Du. Nhanh như chớp, Mạch Nha rút vào bên người Giản Tang Du, cởi áo mình ra, chỉ còn mặc một chiếc quần cộc, lộ thân thể trắng bóc ra ngoài.

Thiệu Khâm lập tức trốn mắt “Đắp chặn lại.” Nếu như nó lại phát sốt nữa, chắc chắn Giản Tang Du sẽ giết anh mất.

Mạch Nha lấy cái chăn nhỏ của mình ở cuối giường, ngoan ngoãn đắp kín người mình, bàn tay nhỏ vỗ vỗ vị trí bên cạnh “Chú nằm ở đây đi.”

Thiệu Khâm nhìn tên nhóc nằm chính giữa mình và Giản Tang Du, đôi mắt đỏ lên, tên nhóc này có ý thức phòng bị rất nặng.

Thiệu Khâm nghiêng người nằm bên cạnh, cánh tay cứng ngắc không biết để ở đâu, Mạch Nha chui vào trong ngực Thiệu Khâm, cái đầu nhỏ cọ cọ vào lòng ngực của anh.

Cảm giác này rất kỳ diệu, từ nhỏ đến lớn Thiệu Khâm chưa bao giờ có được sự ấm áp của gia đình, đứa bé mũm mĩm đang cuộn trong lòng mình, vẫn còn hơi nóng, ôm nó vào lòng cũng khiến cho trái tim lạnh lẽo nhiều năm của anh bắt đầu nóng lên.

Anh cúi đầu nhìn tên nhóc đang nhắm mắt, hai lông mi đen nhánh nổi rõ trên gương mặt trắng nõn của nó, môi nó cũng mím chặt, gương mặt thoạt nhìn cũng rất sáng sủa. Ngoại trừ có nét giống Giản Tang Du, hình như còn có nét nhìn rất quen... Nếu như nó là con của mình và Giản Tang Du thì... tốt biết bao nhiêu.

Thiệu Khâm nghĩ tới đây, lập tức bị ảo tưởng của mình làm hoảng sợ, tại sao anh lại có suy nghĩ này chứ?

Mạch Nha nói mơ trong lòng anh, không được bao lâu liền ngủ say. Cánh tay Thiệu Khâm bị nó gối lên hơi tê, còn phát hiện ngực mình lại ướt ướt một chút. Anh cúi đầu nhìn xuống, cả khuôn mặt cũng sa sầm, tên nhóc này ngủ cũng chảy nước miếng ư à!

Thiệu Khâm phải đành chịu, ánh mắt không kiềm chế được, lướt qua đỉnh đầu của nhóc con, nhìn về người phụ nữ bên cạnh vẫn đang ngủ say, nhưng gương mặt vẫn phẳng phất có nét u buồn.

Giản Tang Du, mấy năm nay, rốt cuộc là em đã trải qua chuyện gì?

Thiệu Khâm phát hiện mình quên rất nhiều chuyện, chỉ lo làm lại từ đầu với Giản Tang Du, vẫn chưa hỏi qua 5 năm nay cô đã xảy ra chuyện gì. Trước đó, anh chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện 5 năm trước, nhưng

nay, dường như còn có tâm tình khác. Anh không rõ cuối cùng là vì sao không muốn buông tha cho Giản Tang Du, là vì muốn chinh phục, hay lòng hiếu kỳ... hay là....

Anh chỉ biết, anh phải tìm hiểu rõ một số chuyện lúc trước anh đã bỏ qua, và một số chuyện bị cố ý giấu diếm nữa.

Thiệu Khâm nghĩ tới những thứ này, không biết từ lúc nào cơn buồn ngủ lại kéo tới.

Ba người chen chúc trên một chiếc giường 1m8, cũng không có rộng rãi lắm. Cơ thể Mạch Nha tuy nhỏ, nằm ngủ giữa hai người bọn họ, nhưng thân thể lại không yên, cứ chốc chốc lại giơ tay múa chân, Thiệu Khâm cũng bị đánh thức nhiều lần.

Lần cuối cùng tỉnh lại, thấy lơ mơ như Mạch Nha đang cầm điện thoại của Giản Tang Du chụp hình anh với cô. Anh cũng không nghĩ ngợi nhiều, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lần nữa mở mắt thì ngoài cửa sổ hoàng hôn đã buông xuống, ánh nắng xế chiều chiếu vào màn cửa sổ màu da cam, cả phòng đều được bao phủ trong ánh sáng mờ nhạt.

Theo thói quen, Thiệu Khâm quay đầu nhìn tên nhóc trong lòng, phát hiện cảm giác trong ngực thay đổi. Anh từ từ cúi đầu, đập vào mắt chính là cái trán của Giản Tang Du, da thịt trắng nõn, hơi thở nhẹ của cô phả vào xương quai xanh lộ ra của anh... Toàn thân Thiệu Khâm cứng đờ.

Anh phát hiện trên giường chỉ còn anh và Giản Tang Du, Mạch Nha không biết đã chạy đi đâu rồi. Anh lắng nghe cẩn thận, phát hiện ngoài cửa loáng thoáng có tiếng phim hoạt hình được vặn nhỏ, thỉnh thoảng còn có tiếng cười non nớt của trẻ con.

Đôi mắt đen của Thiệu Khâm nhìn vào cơ thể Giản Tang Du, cánh tay của anh vẫn còn khoác lên thắt lưng của cô, lồng ngực còn bị bộ ngực mềm mại của cô đè sát, mỗi lần hít thở cũng đều có thể cảm thấy sự tồn tại của đối phương.

Mà anh... càng cảm nhận rõ mỗi hơi thở của Giản Tang Du hơn. Bởi vì mỗi lần hít vào thở ra, thì bộ ngực của cô càng mạnh mẽ đè sát vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Hơi thở Thiệu Khâm trở nên bất ổn.

Bởi vì trước đó, Mạch Nha đã cởi áo Giản Tang Du được một nửa thì thôi, cho nên giờ phút này, quần áo trên người Giản Tang Du thật là.... Không đành lòng nhìn thẳng xuống. Bộ vai lộ hết ra đã không nói, bộ ngực êm ái kia càng bởi vì bị đè ép nên càng lộ rõ hơn ở trước mắt của Thiệu Khâm, làm da trắng nõn, biên độ lên lên xuống xuống kia như muốn đòi mạng của anh vậy.

Anh không ngừng ổn định hơi thở, vải áo sơ mi cũng bị bộ ngực mềm mại kia cọ sát đến nóng hổi.

Tầm mắt anh nhìn xuống chút xíu nữa, phát hiện chân dài của Giản Tang Du đang gác lên bên hông anh, quần lấy cả người anh. Anh chỉ nhẹ nhàng cử động thì Giản Tang Du lập tức mơ màng ôm lấy anh, gắt giọng “Cục cưng, đừng nhúc nhích.”

Thiệu Khâm nghĩ thầm, thật ra mình vô tội. Anh vốn không có nghĩ muốn lưu manh đùa bỡn cô, nhưng dưới tình huống vô cùng hấp dẫn này, có được bao nhiêu người đàn ông có thể kiềm chế chứ?

Du sao, Thiệu Khâm cũng nhịn không được.

Anh nắm tay của Giản Tang Du đang đặt ngang người mình, kéo lại gần, ôm chặt cô vào trong ngực, thân thể hai người kề sát vào nhau. Phía dưới của anh và cô cũng cọ sát vào một chỗ, anh cúi đầu ngậm lấy bờ môi đỏ mọng đang hé mở của cô.

Giản Tang Du đang mơ mơ màng màng, trong miệng không kiềm chế được còn phát ra âm thanh “ưm ưm”. Điều này càng làm cho Thiệu Khâm càng kích động hơn, mút lấy mút để hai cánh môi của cô.

Giản Tang Du chỉ cảm thấy hít thở khó khăn, hé miệng muốn thở, thì lại bị một cái gì đó trơn trượt mềm mại chui vào, khuấy đảo qua lại trong miệng cô. Giản Tang Du khó chịu nhăn mày, dùng lưỡi mình đẩy vật kia, ai ngờ nó chỉ dừng hai giây, sau đó càng khuấy đảo ác liệt hơn nữa.

Môi Giản Tang Du bị bưng kín, mi mắt nặng không mở ra được, suy nghĩ dần dần rõ ràng. Tựa như giấc mơ vô số lần của cô, cô tự mình nhắc nhở nên tỉnh lại, nhưng làm sao cũng không mở mắt ra nổi,

Cũng may là thứ kia dần dần lui ra ngoài, Giản Tang Du trở mình, nhưng lại có cảm giác kỳ lạ lan tràn hơn.

Là bộ phận giữa hai chân đang nhúc nhích của cô, hang sâu tĩnh lặng đang bị khai thác từ từ, thứ trơn trượt mới vừa rồi, nó đang ở bên ngoài hang, rồi dừng lại ở trên khe liềm lên liềm xuống. Bộ phận xấu hổ kia lại bị rò rỉ dòng nước.

Cơ thể vốn đang cứng ngắt lại ngày càng nhũn ra, gương mặt Giản Tang Du vừa đau khổ vừa vui sướng, cô rất khó chịu.

Toàn thân cô run lên, dần dần phát hiện có điều gì không đúng, vật mềm mại kia vẫn còn đang tấn công mạnh mẽ trong khe cô, tựa như muốn càng muốn liềm vào chỗ sâu hơn....

Đột nhiên Giản Tang Du thức tỉnh. Trong đôi mắt đen nhánh, đầy rẫy sợ hãi và kinh hoàng.

21. Chương 21: Chương 21

Hai chân thon dài của cô bị Thiệu Khâm vắt lên hai vai, chân cô vẫn còn run rẩy mơ hồ. Giản Tang Du hít thở khó khăn, cái trán lạnh băng của anh đang chạm vào bộ phận ẩm ướt kia, cũng nhạy cảm cảm giác được điều đó. Gương mặt vốn trắng của anh, giờ phút này lại hơi ửng đỏ, dùng chóp mũi ngửi nhẹ, lại dùng miệng liềm liềm một chút.

Da đầu Giản Tang Du tê dại, tất cả những truyện xấu xa trong trí nhớ cũng ào ạt ủa về, cô giờ chân đạp vào bả vai rắn chắc của anh theo bản năng “Cầm thú.”

Thiệu Khâm không có sự phòng bị, suýt nữa bị ngã thẳng xuống giường, gương mặt đẹp trai ngẩng đầu nhìn Giản Tang Du, không hề che giấu sự giận dữ “Giản Tang Du”

Giản Tang Du vẫn tức giận nhìn chằm chằm anh như trước, giờ phút này đầu óc cô hỗn loạn cả lên, cô không nghĩ Thiệu Khâm lại có thể vô sỉ đến mức này, suýt nữa thì...

Cô nhớ đến lúc này trong giấc mơ đã hưởng ứng đáp lại anh, giờ chống hai tay ngồi dậy cũng cảm thấy được chất lỏng ở chỗ đó ướt đầm lạnh lạnh dính trên giường, không phân biệt được thật ra là của Thiệu Khâm hay là của mình.

Mặt Giản Tang Du nóng như bị bỏng, không biết là ngượng ngùng hay là tức giận. Trong trí nhớ còn sót lại 5 năm trước của cô, dường như cô cũng chưa từng bị làm như vậy, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên bị đàn ông dùng miệng...

Giản Tang Du nghe ngoài cửa vang lên tiếng nói của con nít, cô đè nén sự tức giận lại “Lập tức rút ngay đi.”

Về mặt Thiệu Khâm xám xịt, hoàn toàn không rõ vui giận thế nào, chẳng qua là quanh thân phát ra một hơi thở làm người khác kinh sợ, đôi mắt sắc bén như mãnh thú quan sát cô thật lâu.

Giản Tang Du biết lúc này không nên trêu chọc anh, lặng lẽ nhích ra cạnh giường một chút, chần đã được quần lên tận cổ, định nhảy xuống giường.

Cho nên khi Thiệu Khâm đột nhiên nhào tới, Giản Tang Du không có bất kỳ lý trí nào, bắt đầu giãy dụa đánh nhau với Thiệu Khâm. Cảnh tượng này rất quen, quả thực đây chính là cơn ác mộng 5 năm trước lại tái diễn một lần nữa. Môi của cô bị bàn tay của Thiệu Khâm bịt lại, đôi mắt sợ hãi ngân ngấn nước, cố gắng không để nước mắt chảy xuống.

Thiệu Khâm đè cô xuống giường lại, thở hổn hển, hơi thở nóng bỏng phả trên má cô, nhẹ nhàng thổi qua mái tóc dài của cô. Hai người bốn mắt nhìn nhau trân trân, chỉ còn hai hơi thở rối loạn như nhau.

“Đừng trốn, anh không cho vào đâu.” Giọng anh khàn khàn, hơi thở nóng hổi, cộng thêm vật cương cứng đang để ở bụng dưới của cô. Giản Tang Du không hề tin anh một chút nào.

Tính lưu manh khôn kiếp của Thiệu Khâm ăn sâu vào tận xương tủy, lúc nào cũng dùng nửa thân dưới để suy nghĩ mà thôi.

Giản Tang Du sợ xanh mặt, mắt mở to quật cường nhìn anh, nhưng đáy lòng lại run rẩy, giọng nói cũng không còn khí thế “Không được, thả em ra.”

Cho dù cô kiêu ngạo thế nào cũng chỉ là kẻ yếu đuối, không hề có sức chống cự lại Thiệu Khâm, không có sức mạnh, không có thể lực, cho dù là ở mặt nào cũng đánh không lại Thiệu Khâm.

Sự bi thương tuyệt vọng của năm đó tràn về ào ạt, cảm giác bị đè nén khiến Giản Tang Du sắp thở không nổi.

Thiệu Khâm khó chịu vô cùng, vừa cương vừa đau, nhưng dù anh có cảm thấy như thế nào, vẫn không xuống tay được với vẻ mặt sợ hãi của Giản Tang Du. Cô chưa từng thấy anh như vậy, hơn nữa chưa từng cùng anh làm chuyện này. Nhìn thấy hốc mắt đỏ lên và bờ vai run rẩy kịch liệt của cô, dù những động tác rất nhỏ thôi cũng đâm sâu vào mắt anh đau nhói.

Giọng nói Thiệu Khâm không tự chủ trở nên mềm mại hơn, đôi mắt đen cố gắng kiềm nén “Anh không dự định tiến vào, chỉ dùng đầu lưỡi thôi.”

Mặt Giản Tang Du càng đỏ hơn, mí mắt tiếp tục trợn mắt nhìn anh... Dùng đầu lưỡi là hợp tình hợp lý ư?

Sống mũi cao của Thiệu Khâm cọ cọ vào chóp mũi của cô, giọng nói trầm ấm dịu dàng “Anh thích nó, không kiềm chế được, nên muốn chạm vào.”

Giản Tang Du bị lời lẽ thâm độc thẳng thắn của anh làm cho toàn thân cứng ngắc, nhiệt độ trên mặt càng nóng hơn. Mặc dù cô cũng từng có kinh nghiệm, thậm chí còn sinh ra Mạch Nha, nhưng đối với chuyện trai gái này vẫn ngây ngô như cũ, xấu hổ không dám mở miệng, cô càng không dám can rõ to gan như Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm nhìn cô không nói lời nào, cúi đầu hôn lên sống mũi, đôi môi, cằm, sau đó lại quay về cánh môi mềm của cô, nhẹ nhàng quần quýt “Em cũng chạm vào anh, có được không?”

Bị Thiệu Khâm nắm chặt tay đặt vào bộ phận kiêu ngạo của đàn ông, Giản Tang Du mở trợn mắt khó tin.

Gương mặt đẹp đẽ của anh trong bóng tối hơi ửng đỏ, bàn tay anh bao trùm nắm lấy bàn tay Giản Tang Du không chịu buông, lần lượt ra sức dẫn dắt cô “Nghe lời anh.”

Thân thể Giản Tang Du giây phút kịch liệt, lòng tự ái mãnh liệt và sự e ngại của cô âm thầm so sánh với sự hăng say của Thiệu Khâm. Hết lần này đến lần khác, tay cô không thể thoát khỏi tay Thiệu Khâm, chỉ có thể nghiêng răng tức giận mắng “Em không muốn, buông tay ra”

“Không được, nhất định phải vậy.” Thiệu Khâm vừa đè cô lại, vừa lấy tay tháo dây nịt, kết quả của sự huấn luyện quân sự chính là làm ọi động tác của anh rất nhanh chóng và chính xác.

Giản Tang Du hoảng loạn cúi đầu, đập vào mắt cô chính là một vật to lớn mạnh mẽ của anh. Trong nhất thời cô hoa cả mắt, dạ dày cũng đầy lên sự chua xót đậm đặc, hốc mắt cũng trào nước, lắc đầu không ngừng “Em không muốn”

Hơi thở Thiệu Khâm ngày càng nặng nề, sự nóng bỏng trong mắt cũng không thể che giấu được nữa “Ngoan, đưa tay cho anh.”

Giản Tang Du vô cùng đau khổ, những biểu hiện dịu dàng săn sóc trước đây của Thiệu Khâm đều là giả tạo. Lúc này, anh chỉ nghĩ đến mong muốn của anh, cơ bản sẽ không quan tâm đến cảm giác của cô. Thiệu Khâm vốn chính là người như vậy, sao cô còn cố gắng kêu gọi chút lương tri của anh chứ? Người đàn ông này không yêu cô, sao cô lại quên mất đi?

Giản Tang Du mở to đôi mắt đăm lệ, nhìn vào Thiệu Khâm “Anh muốn... vẫn là việc này hả?”

Thiệu Khâm sững sốt, dừng động tác lại, không ép buộc cô nữa.

“Những gì Hà Tịch Thành nói, em vẫn còn nhớ rõ.” Đáy mắt Giản Tang Du mờ nước “Trước đây không được nên vẫn nhớ mãi không quên ư. Anh tốn nhiều thời gian với em như vậy, chẳng qua là vì chưa đạt được ước muốn mà thôi.”

Cảm xúc mãnh liệt của Thiệu Khâm đột nhiên bị xối một chậu nước lạnh, tất cả tâm tình đều bị Giản Tang Du phá hư trong một khoảnh khắc. Sắc mặt anh ủ dột, u ám nhìn trừng trừng vào người phụ nữ đang nằm phía dưới mình “Em có ý gì?”

Bỗng nhiên Giản Tang Du nở nụ cười với anh, tiếng cười kia nghe rất chói tai, sắc mặt Thiệu Khâm càng xanh mét hơn.

“Nếu em nhớ không lầm, anh thích sạch sẽ đúng không?” Trong mắt Giản Tang Du hiện lên một sự tàn nhẫn, cô gần từng chữ “Anh không thêm để ý em đã cùng người khác...”

“Câm miệng.” Thiệu Khâm cúi đầu, hung hăng ngăn lại miệng của cô, ra sức mạnh mẽ ngẫu nhiên, anh biết Giản Tang Du muốn nói gì, cũng bởi vì đó chính là sự sợ hãi quá rõ ràng của anh.

Đúng vậy, anh rất sợ nghe được điều đó.

Bây giờ, Giản Tang Du đã khác xa với cô gái trong trí nhớ của anh, trong khoảnh khắc vừa rồi lại có bộ dạng ngang ngược tàn nhẫn như vậy.

Thiệu Khâm hung hãn ngẫu nhiên môi cô, đưa thân mình đè ở chân cô.

Giản Tang Du bị anh tấn công mạnh mẽ lại sợ mất hồn, mới vừa rồi chỉ muốn chọc giận anh, nhưng hoàn toàn đã quên mất tên lưu manh này hung hãn thế nào. Nếu như Thiệu Khâm ngang ngạnh bằng được, cô cũng không có cách nào chống chế.

Giản Tang Du liều mạng muốn đẩy anh ra, cô phải la lên, nếu Mạch Nha đi vào, Thiệu Khâm sẽ không cách nào tiếp tục được.

Thiệu Khâm phát hiện được ý đồ của cô, hôn cô càng mãnh liệt hơn, cùng lúc đó, đưa vật cương cứng của mình chen vào giữa hai chân cô, đưa tay giữ hông cô lại.

Hai người cắn xé môi nhau, Thiệu Khâm cất giọng vỡ òa “Kẹp chân chặt vào.”

Giản Tang Du cảm nhận được vật nóng hổi to lớn đó đang cọ sát dưới cẳng chân của mình, từng lần ra vào cũng chạm đến nơi riêng tư của mình. Mà điều càng làm cô khó chịu chính là, nơi vừa rồi đã bớt ẩm ướt, lại bị hành động ma sát này làm cho nhầy nhụa thêm.

Gương mặt Giản Tang Du trong nháy mắt đỏ bừng, tức giận nói “Anh làm gì vậy.”

Thiệu Khâm ôm chặt vòng eo của cô, đè nén thở gấp “Nhìn đi, anh không có vào, chỉ cần em làm như vậy anh cũng rất thoải mái.”

Giản Tang Du cắn môi đến rỉ máu, bây giờ cô làm gì còn mặt mũi nào kêu Mạch Nha vào. Ngược lại, vô cùng hi vọng cục cứng ngăn lần dừng đột nhiên mở cửa ra, Thiệu Khâm thật sự quá vô lại, quá không biết xấu hổ.

Giản Tang Du tức đến muốn khóc, cô thừa nhận là do mình không đủ cứng rắn với Thiệu Khâm, cũng bởi vì sự do dự chần chừ của cô, Thiệu Khâm mới thừa cơ hội làm như vậy. Cô càng thêm căm ghét bản thân mình, rõ ràng chuyện này đã qua rất lâu, thậm chí còn không phải được xem là tình yêu, vậy mà cho đến bây giờ cô vẫn chưa quên được anh.

Thiệu Khâm dùng lưỡi liếm sạch nước mắt tràn ra của cô, nhưng động tác ở dưới vẫn cứ điên cuồng, hung hăng đâm vào từng cái. Động tác ma sát làm cho toàn thân Giản Tang Du nóng lên, cô quật cười nghiêng mặt đi, không muốn nhìn người đàn ông trên người mình một cái nào nữa.

Bên tai chỉ còn hơi thở cổ ý đè nén của anh, Thiệu Khâm ôm cô rất chặt, như muốn ấn cô hòa vào cơ thể mình.

Màn hành hạ này không kéo dài lâu, có lẽ Thiệu Khâm cũng cố kỵ trường hợp như thế. Giản Tang Du nhanh chóng cảm giác được động tác anh nhanh hơn, bên eo cũng bị bóp chặt, tiếp theo là một dòng chất lỏng nóng bỏng phun lên bụng cô, nhớp nháp trơn trượt.

Giản Tang Du không cần cúi đầu cũng biết đây là cái gì, sắc mặt cô càng thêm khó coi.

Gương mặt lẳng tử của Thiệu Khâm khẽ ửng hồng, lại hơi ngượng ngùng, anh rút khăn giấy, rồi lại ôm Giản Tang Du vào lòng, mặt anh cọ vào cổ cô, giúp cô lau chùi cẩn thận tỉ mỉ “Sợ Mạch Nha đi vào, nên mới nhanh như vậy.”

Giản Tang Du phần hận tròng mắt nhìn anh, lúc này còn giải thích như vậy với cô ư. Cô tuyện đối không quan tâm có anh có phải xuất tinh sớm hay không?

Giản Tang Du thở hồng hộc đứng dậy, đẩy anh ra.

Thiệu Khâm nhìn người phụ nữ đang quay lưng lại với mình để sửa sang quần áo, khoe miệng anh hiện lên một nụ cười, tiến đến gần hôn lên tóc cô từ phía sau “Đừng cãi nhau với anh nữa, chúng ta hòa thuận được không?”

Giản Tang Du quay đầu, nét mặt không hề thay đổi nhìn anh, ném khăn giấy nắm chặt trong tay vào mặt anh “Sao anh không chết đi.”

Mạch Nha còn đang thưởng thức phim hoạt hình trên tivi, thấy mẹ bỗng nhiên thở hổn hển lao thẳng về phòng tắm. Đôi mắt to của nó trở nên tò mò, tiếp đó lại thấy chú Thiệu mặt mày khoan khoái bước ra, còn khẽ mỉm cười với nó “Cực cực ngoan, ngủ ngon không?”

Mạch Nha gật đầu, nói hoài nghi “Mẹ sao vậy?”

Thiệu Khâm ngồi xuống bên cạnh nó, ôm tên nhóc vào lòng vuốt ve “Mẹ mắc cỡ.”

Mạch Nha “??”

Bên này, một lớn một nhỏ vừa xem tivi vừa bàn bạc xem chút nữa ăn gì. Bên kia, trong phòng tắm, Giản Tang Du tắm đến nhăn cả da. Thiệu Khâm thấy Giản Tang Du hình như giận không ít, trong lòng thấp thỏm, suy nghĩ một chút, cảm thấy mình nên đi nhận lỗi, nhất định phải dỗ dành cô vui vẻ trở lại rồi hãy tính.

Anh đứng dậy chuẩn bị đi về phía phòng tắm, bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Thiệu Khâm và Mạch Nha nhìn nhau “Cậu con?”

Mạch Nha lắc đầu chắc chắn “Cậu có chìa khóa.”

Thiệu Khâm dứt khoát ôm tên nhóc đi ra mở cửa, cánh cửa từ từ mở ra, lúc thấy người đang đứng đó, mặt Thiệu Khâm cũng kinh ngạc. Mà Mạch Nha lại tò mò cắn ngón tay, nghiêng đầu hỏi “Dì ơi, dì tìm ai?”

22. Chương 22

Người phụ nữ ngoài cửa dường như vừa rồi còn chần chừ, thấy người mở cửa lại là Thiệu Khâm, gương mặt xinh đẹp bỗng có sự thay đổi nhỏ, cặp mắt tròn to kinh ngạc : “Anh Thiệu Khâm, sao anh lại ở đây?”

Cô quan sát đứa bé trong ngực anh, càng giật mình.

Thiệu Khâm cũng nhìn cô nghi ngờ, vừa định mở miệng hỏi thăm, sau lưng lại vang lên giọng nói của Giản Tang Du.

“Chị Tiểu Nam——” đến lúc thấy rõ là ai, Giản Tang Du cũng không tránh được kinh ngạc buồn cười.

Do cô nghe thấy tiếng chuông cửa mới chạy ra ngoài, từ đó đến nay nhà không có khách bao giờ. Lúc này tự đứng lại có người đến làm cô không đoán ra được đó là ai. Cô không hy vọng Thiệu Khâm sẽ lại tham dự vào một chuyện quan trọng gì đó, nên vội vàng vàng mặc áo ngủ lao ra khỏi phòng tắm.

Trình Nam cắn môi liếc nhìn Giản Tang Du, gương mặt trắng như ngọc thoáng qua một chút xấu hổ, nhỏ giọng ngập ngừng: “Tang Du, chị. . . . có thể nói chuyện với em một chút được không?”

Giản Tang Du liền vội vàng gạt đầu, lúc đi ngang qua Thiệu Khâm không quên liếc anh một cái: “Sao anh còn chưa đi?”

Thiệu Khâm vẫn đang ôm Mạch Nha, nghe thấy Giản Tang Du nhả tâm ra lệnh đuổi khách, khẽ nhướn đuôi lông mày, hơi đùa cợt: “Giữa chúng ta không phải cũng cần nói chuyện một chút sao?”

Đôi mắt Giản Tang Du hung dữ nhìn chằm chằm vào anh.

Lúc này nhìn thấy anh, trong đầu lại hiện ra vật cứng rắn như lửa kia, ngay cả cảm giác ma sát nóng bỏng ở giữa đùi dường như cũng xua đi không được. Khuôn mặt cô đỏ bừng, nghiêng đầu sang chỗ khác, vội vàng kéo cánh tay Trình Nam vào nhà: “Chị Tiểu Nam, chị trở về khi nào vậy?”

Trình Nam vừa vào phòng liền ngó xung quanh một vòng, ánh mắt trong veo bởi vì phòng khách trống không dần dần ảm đạm, giọng nói cũng hơi mất mát: “Chị mới về được mấy ngày. . . .”

Giản Tang Du biết nguyên nhân Trình Nam thất vọng, thử dò xét nói: “Anh em đi bệnh viện tập vật lý trị liệu rồi, chị tìm anh ấy sao?”

Trình Nam ngượng ngùng khoát tay: “Không, không, chị chỉ tới thăm em một chút, anh ấy không có ở đây cũng không sao.”

Giản Tang Du bắt đầu nhìn người hầu thị tâm phi này, nghĩ đến bên cạnh còn có Thiệu Khâm, những lời khuyên nhủ muốn nói ra lại thôi, chỉ chào hỏi Trình Nam xong rồi để cô ta ngồi xuống ghế sofa uống trà.

Lúc này Trình Nam mới có thời gian nhìn chằm chằm Mạch Nha, khuôn mặt tràn đầy tò mò, trêu chọc nó: “Bé cưng, cháu tên là gì?”

Cô mỉm cười nhìn cánh tay ôm Mạch Nha không buông của Thiệu Khâm, chế nhạo “Anh Thiệu Khâm, mấy năm không gặp anh đã có con rồi à.”

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du đầy ngụ ý, mỉm cười từ chối cho ý kiến, Giản Tang Du không để ý tới anh, trực tiếp trả lời Trình Nam: “Đây là con của em.”

Nụ cười trên mặt Trình Nam cứng đờ, không thể tưởng tượng nổi lặp lại: “Em. . . . có con?”

Trong ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của cô ta, Giản Tang Du yên lặng gạt đầu một cái: “Cực cưng tới đây, chào dì đi.”

Mạch Nha khéo léo chạy tới nhào vào ngực Giản Tang Du, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng Trình Nam, khuôn mặt ngây thơ tươi cười: “Con chào dì, rất vui được biết dì.”

“Dì cũng rất vui được biết con.” Trình Nam cười nheo, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, lại nhìn Giản Tang Du có chút thương tiếc, “Chị không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển trở thành như vậy.”

Giản Tang Du không lên tiếng, nụ cười khổ chỉ thoáng lộ ra rồi biến mất, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay mập mạp nhỏ bé của Mạch Nha, lông mi khẽ rũ xuống.

Thiệu Khâm cau mày, bình tĩnh quan sát tất cả diễn biến trước mắt.

Trình Nam là em gái ruột của Trình Doanh, đột nhiên xuất hiện ở nơi này, tựa như bởi vì Giản Đông Dục, nhưng tại sao anh có cảm giác cô và Giản Tang Du đang nói chuyện rất mờ昧?

Giản Tang Du giống như vô cùng không muốn nhắc tới những chuyện kia, cố ý nói sang chuyện khác: “Không phải chị ra nước ngoài du học sao, nghĩ hè nên trở về à?”

Trình Nam yên tĩnh chốc lát, kiên định ngắt đầu lên: “Lần này chị về, muốn bắt đầu lại với Đông Dục.”

Giản Tang Du không hề bất ngờ, đáy lòng dần dần cảm thấy vui mừng, nhưng nụ cười kia còn chưa hoàn toàn nở rộ ra, liền bị câu nói tiếp theo của Trình Nam làm cho kinh hãi.

“Đông Dục có nói cho em biết chị cùng ai ra nước ngoài không?”

Trong mắt Trình Nam mang theo tâm tình phức tạp, chợt Giản Tang Du hơi khấn trương, lo lắng lắc đầu: “. Không biết, anh không nói cho em biết gì hết.”

Trình Nam như khó mở miệng: “Hà Tịch Tranh.”

Về mặt Giản Tang Du trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, thần thờ, kinh ngạc nhìn thẳng vào Trình Nam.

Thiệu Khâm càng đánh hơi ra được không khí có chút kỳ lạ, Hà Tịch Tranh là em trai của Hà Tịch Thành, năm năm trước bởi vì lợi ích của gia tộc bị buộc đính hôn cùng Trình Nam, sau đó cùng bị đưa ra nước ngoài. Đáng lẽ Giản Tang Du và cậu ta hoàn toàn không có qua lại mới đúng, tại sao khi nhắc tới tên của cậu ta, cô lại có phản ứng như vậy?

Máu trên mặt Giản Tang Du đông cứng lại, ngay cả ánh mắt cũng vỡ òa trong chớp lát, một lúc sau cô mới run rẩy đôi môi nhẹ giọng đặt câu hỏi: “Vị hôn phu của chị chính là Hà...Hà...”

Trình Nam đáp một tiếng nặng nề, hơi gấp gáp nắm lấy tay Giản Tang Du: “Tang Du, có một số việc không giống như em nghĩ đâu. Chị tin tưởng lời Tịch Tranh nói, những năm này anh ấy thay đổi rất nhiều, chuyện năm đó anh ấy và chị cũng đã thẳng thắn nói với nhau. Anh ấy cũng nói cho chị biết một chuyện, chị nhất định phải trả lại ọi người một sự công lý, không chỉ là chỉ vì em, cũng là vì chị và Đông Dục.”

Mặt Giản Tang Du đầy khổ sở nhìn về phía cô ta, ánh mắt từ từ rơi vào bàn tay bị nắm chặt, mu bàn tay bắt đầu đỏ lên: “Chị Tiểu Nam, chuyện của em.”

Thiệu Khâm nhìn không nổi nữa, bộ dạng này của Giản Tang Du giống dáng vẻ của một con thỏ nhỏ, bị thợ săn dồn vào góc tường, mắt đỏ ngầu còn lộ ra sự bất lực, hai vai mỏng manh khẽ phát run, đáng thương cực kỳ.

Anh đi tới, nhẹ nhàng ôm eo cô, lòng bàn tay ấm áp mạnh mẽ nắm chặt lấy chiếc eo mềm mại của cô, vuốt ve trấn an cô.

Thiệu công tử từ nhỏ ngang ngược bá đạo, trong nhận thức của anh, người của anh có thể bị anh ức hiếp, nhưng tuyệt đối không thể bị người khác ức hiếp dù chỉ là một chút. Hơn nữa người này còn là Giản Tang Du, anh không hề muốn nhìn thấy cô chịu một chút uất ức nào. Mặc dù anh không hiểu đây là cái Logic chó má gì.

Ánh mắt u tối của anh nhìn vào Trình Nam, lạnh lùng lên tiếng: “Chuyện gì?”

Từ lúc thấy Thiệu Khâm, Trình Nam bắt đầu suy đoán quan hệ của hai người này, bây giờ nhìn anh thân mật như vậy thì càng sáng tỏ, chỉ là quá khứ của Giản Tang Du. cô làm sao có thể giải thích với Thiệu Khâm.

Hơn nữa chuyện này cũng có liên quan tới Thiệu Trí——

Trình Nam hơi chần chờ.

Lông mày Thiệu Khâm chau chặt lại, trong mắt càng dữ dằn hơn: “Tiểu Nam, em không nói, anh cũng có thể hỏi Tịch Tranh.”

Trình Nam khổ sở nhìn về phía Giản Tang Du, chuyện như vậy trên đời này làm gì có người đàn ông nào có thể tiếp nhận được? Huống chi người này còn là Thiệu Khâm, bản tính của những người như bọn họ như thế nào Trình Nam quá rõ. Liệu sau khi nói ra, liệu Thiệu Khâm có vứt bỏ Tang Du không? Giản Tang Du đã đáng thương như vậy.

Giản Tang Du nhắm mắt lại, ra sức đè nén sự chua xót trong mắt, nghẹn giọng lên tiếng: “Chuyện này không liên quan anh, anh đi mau đi.”

Thiệu Khâm ngăn ra, xiết chặt lấy eo của cô, nhìn cô cảnh cáo một cái: “Có chuyện gì anh không thể biết?”

Giản Tang Du khẽ ghé mắt nhìn anh một cái, gương mặt cô thâm trầm khó đoán, xen lẫn cảm giác bi thương, tuyệt vọng, khổ sở, hơn nữa là bất lực, tựa như còn có một chút van xin.

Thiệu Khâm cảm thấy chỗ nào đó trong lòng giống như bị xé nát ra, cảm giác đau đớn truyền khắp toàn thân, kéo dài rất quá lâu. Thế nên sự đau đớn kia lại làm anh không cách nào nhìn thẳng vào mắt của Giản Tang Du.

Thiệu Khâm đã vô cùng rõ ràng một chuyện, đó chính là Giản Tang Du cố ý đang giấu giếm anh, không phải ảo giác, mà là sự thật.

Thiệu Khâm bình tĩnh gạt đầu một cái, nhìn Giản Tang Du sâu sắc: “Được, anh không hỏi.”

Thiệu Khâm nói đi trước, nhưng lại ngồi ở trong xe, vẫn không chịu rời đi. Sắc trời dần dần ảm đạm xuống, anh yên lặng ở dưới lầu nhìn lên cửa sổ nhà Giản Tang Du. Ánh đèn màu vàng ấm, tỏa sáng bốn phía trong đêm đen của gian nhỏ cũ kỹ, xem ra thật giống như một mặt trời nhỏ ấm áp trong ngày mùa đông, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy ấm áp.

Nhã nhối, khuôn mặt của Thiệu Khâm ẩn hiện trong buồng xe mờ tối, anh chưa bao giờ phí tâm nghĩ tới chuyện của Giản Tang Du, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng thế. Anh chỉ biết tuân theo bản năng của mình.

Khi còn bé bởi vì cô cao ngạo giống như một con Thiên Nga Trắng, anh liền không nhận được muốn nghiền nát sự kiêu ngạo của cô. Sau khi lớn lên gặp lại, anh vẫn không nhận được muốn đến gần, thậm chí mặt dày mày dạn dây dưa, thật chỉ là vì một đêm vui thôi sao? Thật sự chỉ vì tâm nguyện không được hoàn thành của năm đó mà canh cánh trong lòng sao?

Thiệu Khâm cảm thấy, cho dù hôm nay anh thật đã lên giường với Giản Tang Du, nhưng trong lòng anh vẫn có một sự trống trải. Mà lòng anh dường như đã trở nên hoang vu khô cằn bắt đầu từ năm năm trước, khi bị Giản Tang Du tát một bạt tai.

Rốt cuộc anh đã bỏ lỡ cái gì?

Thiệu Khâm ngửa mặt trông theo cánh cửa sổ kia, ánh mắt anh càng lúc càng sâu xa, dường như cũng hòa vào bóng đêm.

Rốt cuộc Trình Nam cũng bước xuống lầu trong ánh sáng thừa thớt, cô cúi thấp đầu, tâm trạng vô cùng nặng nề. Cho đến khi trước mắt xuất hiện một bóng dáng cao to, mới bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thấy một đôi mắt lạnh lùng sắc bén, trái tim cũng run lên, cười nói: “Anh Thiệu Khâm, anh còn chưa đi ——”

Môi Thiệu Khâm vừa mấp máy bình tĩnh nói ra 2 chữ: “Lên xe.”

Trình Nam cũng biết trốn không thoát, nhưng vẫn muốn giãy giụa một chút, vì vậy lúc ngồi trên xe vẫn còn cố gắng giải thích: “Anh Thiệu Khâm, chuyện này. Hình như Tang Du không muốn cho anh biết.”

Thiệu Khâm chỉ thoáng nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cái nhìn kia lại làm cho Trình Nam phải vội vàng ngậm miệng.

Từ nhỏ Trình Nam cũng được coi là lúc nào cũng tò tò theo sau nhóm Thiệu Khâm lớn lên, dĩ nhiên biết tính khí Thiệu Khâm.

Cho dù Thiệu Khâm bị cha anh ép đưa vào quân đội, những ngang ngạnh trước kia cũng bị mài mòn đôi chút, nhưng vẫn còn sự tàn bạo, đôi mắt đen kia như muốn giết người.

Thiệu Khâm nhìn thẳng phía trước, cương nghị thâm trầm, chỉ một câu nói đầu tiên khiến Trình Nam kinh ngạc trố mắt: “Có liên quan tới Thiệu Trí?”

Trình Nam buồn bực cào má tóc dài, vẻ mặt đau khổ: “Anh Thiệu Khâm, anh đừng ép em.”

Khóe miệng Thiệu Khâm cười lạnh, cũng không nói chuyện, nhưng cả người cũng tản ra khí thế lạnh lẽo.

Anh chỉ hơi suy nghĩ một chút sẽ hiểu, Giản Tang Du không yêu anh, như vậy nguyên nhân giấu giếm của cô chỉ có thể có một, đó chính là có liên quan tới anh. Liên hệ với những chuyện trước đây, thật ra thì Thiệu Trí, Trình Doanh không phải đã bại lộ từ lâu sao? Lúc đó anh bị sự ghen tuông làm ù quáng đầu óc. Nói cho cùng là vì anh không chấp nhận được sự thật là người đàn ông khác đã nhúng chàm Giản Tang Du.

Mà bây giờ, con mẹ nó, còn có cả Hà Tịch Tranh!

Thiệu Khâm bực bội đập mạnh chân ga, Trình Nam sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, nắm chặt dây an toàn nói tiếp: “Thiệu Khâm, anh bình tĩnh một chút, chuyện này thật ra thì không tệ như anh tưởng đâu, lần này em trở về chính là muốn tra rõ chân tướng.”

Xe đang chạy nhanh thì thắng gấp, bánh xe để lại vết thật dài trên mặt đất, Trình Nam suýt nữa đụng phải cửa sổ xe trước mặt, cô còn chưa tỉnh hồn, thở hổn hển, âm thầm ngạc nhiên khi thấy Thiệu Khâm có phản ứng mạnh như thế.

Người đàn ông bên cạnh lạnh lùng lên tiếng: “Kể từ đầu đi.”

Trình Nam nuốt nước miếng một cái, sau đó châm chước một chút rồi nói: “Thiệu Khâm, nếu anh không nghiêm túc với Giản Tang Du thì hãy buông cô ấy ra.”

Thiệu Khâm không kiên nhẫn liếc cô một cái.

Trình Nam nói tiếp: “Năm đó, Tang Du không thể tham gia thi tốt nghiệp trung học, bởi vì. . . . cô ấy bị cưỡng hiếp.”

Trong nháy mắt cả người Thiệu Khâm cứng ngắc, tim cũng ngừng đập, quanh quẩn bên tai cứ vang lên hai chữ khó nghe này. Mặc dù lúc trước, trong tận đáy lòng anh cũng có suy đoán mơ hồ, nhưng cũng không dám nghĩ sâu đến như vậy.

Hắn nắm chặt tay lái, ngón tay nổi rõ từng khớp xương, gân xanh trên mu bàn tay cũng hiện ra dữ dội.

Anh cố gắng khắc chế sự lạnh lẽo đang dâng lên không ngừng, Thiệu Khâm gằn từng chữ một: “Là ai?”

Trình Nam lại cho anh một đáp án tàn nhẫn nhất, ba cái tên: “. . . . Thiệu Trí, anh em còn có cả Tịch Tranh nữa.”

23. Chương 23

“Đại Thiếu Gia.” Người ra mở cửa là lão quản gia của nhà Thiệu Trí, thấy khuôn mặt Thiệu Khâm tràn đầy sát khí đứng ở ngoài cửa, thì khẽ sửng sốt một chút.

Thiệu Khâm đi thẳng vào bên trong, hoàn toàn không có thái độ lễ phép nho nhã như thường ngày: “Thiệu Trí đâu?”

Lão quản gia vừa nhìn thấy như vậy liền cho là Thiệu Trí lại gây họa lớn ở bên ngoài, cau mày chỉ chỉ trên lầu: “Tôi hôm qua không biết đi đâu chơi, buổi trưa mới trở về, vẫn ngủ thẳng căng bây giờ còn chưa có dậy ——”

Lão quản gia vẫn chưa dứt lời, Thiệu Khâm đã quay lưng về phía ông chỉ, quản gia im lặng lo lắng không khiếp, cũng đành phải vẫn nói thêm một câu dài dòng: “Đại Thiếu Gia. . . . Phu nhân không có ở nhà, xin cậu có chừng mực chút.”

Thiệu Khâm không đáp lời, cất bước đi thẳng lên lầu, vừa đi vừa cởi áo vest khoác lên trên cánh tay, gương mặt đẹp trai đầy vẻ lạnh lùng hà khắc. Giày da bóng loáng giẫm lên tấm thảm dày, mỗi một bước đi cũng trầm ổn mạnh mẽ, anh đi tới phòng của Thiệu Trí, cố gắng khắc chế cơn giận đang bốc lên trong lòng, ngón tay đang băng bó chậm rãi vặn nắm cửa.

Hình ảnh Thiệu Trí ngủ vô cùng bừa bãi, tay chân đều lộ ra ngoài chăn, tóc tai rối tung, mơ mơ màng màng lật người.

Thiệu Khâm ném áo khoác lên ghế sofa, vén tay áo lên tiến lại gần——

Thiệu Trí đột nhiên bị đau đớn trên mặt đánh thức, trên gương mặt bị đánh một cú rất mạnh, ngay sau đó là cú thứ hai, cú thứ ba, cậu ta sợ hãi nhìn người anh họ kinh khủng như La Sát, quát ầm lên: “Anh điên rồi!”

Cánh tay dài của Thiệu Khâm duỗi ra, lôi Thiệu Trí đang ngủ chỉ mặc mỗi quần nhỏ ở trên giường, kéo đến góc tường, hung hăng ném mạnh lên sàn nhà.

Thân thể Thiệu Trí bị đập mạnh vào chân tường, đầu ” bùm ” một tiếng đập vào vách tường sau lưng. Cậu ta hoa hết cả mắt, che lấy gáy của mình, cố gắng nhịn đau, bộ mặt tức giận gào thét: “Thiệu Khâm, con mẹ nó, anh muốn đánh gãy tay của em à !”

Biểu tình dữ tợn của Thiệu Khâm biến mất trong bóng tối, khớp xương ở mu bàn tay bóp vang lên răn rắc, giọng nói càng thêm lạnh băng: “Cậu đã đụng tới Giản Tang Du rồi hả?”

Thiệu Trí sững sốt, trong nháy mắt, vẻ mặt trở nên sợ sệt, cậu ta quệt môi không nói lời nào, mái tóc che khuất tầm mắt.

Thiệu Khâm bị vẻ yên lặng của cậu ta làm cho sắp phát điên lên, mắt đỏ lừ, đập vào bụng Thiệu Trí mấy cái, sau đó thấy chưa hết giận, tiến lên một bước túm lấy cổ Thiệu Trí, dồn cậu ta vào vách tường.

Trong mắt của Thiệu Khâm tóe lên ngọn lửa tức giận, bàn tay bóp cổ Thiệu Trí nổi hết gân xanh lên: “Cậu muốn chết hả?”

Thiệu Trí thở không ra hơi, trong nháy mắt mặt bị tụ máu đến đỏ bừng, trong cổ họng bật ra mấy chữ: “Buông tay, em không có đụng tới cô ta.”

Đáy mắt Thiệu Khâm cũng tràn đầy tia máu, không hề nhúc nhích.

Dù Thiệu Trí cũng là một người đàn ông trưởng thành cao tới 1m8, nhưng vẫn yếu thế hơn so với người luyện tập hàng năm như Thiệu Khâm. Hơn nữa Thiệu Khâm còn là kẻ chuyên đánh nhau, căn bản Thiệu Trí không phải đối thủ của anh. Đôi tay Thiệu Trí gắt gao giữ chặt lấy ngón tay cứng rắn của Thiệu Khâm, liều mạng thò: “Thật không có, không có đụng.”

Tay Thiệu Khâm càng ngày càng bóp mạnh, giờ khắc này anh thật muốn giết chết Thiệu Trí.

Không ai có thể tổn thương tới Giản Tang Du như vậy, ai cũng không được!

Lão quần gia nghe thấy động tĩnh chạy tới, thấy tình cảnh như vậy, bị hoảng sợ, run run rẩy rẩy đi cứu Thiệu Trí, không ngừng khuyên can Thiệu Khâm: “Đại Thiểu Gia, cậu sẽ bóp chết cậu ấy mất, có chuyện gì từ từ nói không được sao?”

Ông vẫn thường thấy Thiệu Khâm dạy dỗ Thiệu Trí, từ trước tới giờ Thiệu Trí vốn không có tiền đồ, luôn gây họa. Chỉ có điều Thiệu Khâm đã thay mặt cậu ta giải quyết hết tất cả mọi chuyện, đừng nói chỉ là ba mẹ anh ở bên kia. Cũng có lúc Thiệu Khâm sẽ đánh Thiệu Trí mấy cái, nhưng dù sao cũng là người thân, chuyện cũng đã qua rồi. Hơn nữa bình thường Thiệu Trí cũng nhẫn nhịn không động thủ, cho nên cũng chưa hề có động tĩnh lớn như vậy .

Nhưng dưới tình huống này, trông thế nào cũng không giống sẽ kết thúc dễ dàng.

Trên trán lão quần gia cũng toát ra mồ hôi lạnh, chỉ sợ gây ra án mạng.

Mặt của Thiệu Trí đã bắt đầu xuất hiện màu sắc xám xanh, trên ót chảy xuống vài giọt mồ hôi hột, lão quần gia nhanh chóng xoay quanh, dậm chân ở bên cạnh.

Thiệu Khâm bỗng chốc thu tay lại, cả thân thể Thiệu Trí cũng tê liệt ngã xuống trên sàn nhà, sắc mặt xanh mét cố gắng hít không khí, rồi lại bởi vì đột nhiên hô hấp thuận lại mà nói không ra hơi, cả người trông buồn cười cực kỳ.

Thiệu Khâm từ từ sửa sang lại ống tay áo, kéo một chiếc ghế qua, ngồi đối diện cậu ta, hai chân bắt chéo nhau.

Lão quản gia vội vàng chăm sóc Thiệu Trí, không ngừng vuốt ngực giúp cậu ta.

Ánh mắt Thiệu Khâm tối lại, nhìn Thiệu Trí một hồi lâu, mới mở miệng: “Nói, chuyện gì đã xảy ra.” Lúc này anh nghe Trình Nam nói rõ đầu đuôi, cảm thấy chuyện này hơi quái lạ.

Nhưng trong mắt Thiệu Khâm, anh đâu còn phân rõ thị phi, lý trí của anh đã sớm bay mất, bất kể có phải là Thiệu Trí làm hay không, Giản Tang Du cũng bị cưỡng hiếp, đứa bé đáng yêu như vậy lại có thể là con của một trong ba kẻ khốn kiếp này.

Thiệu Khâm chỉ nghĩ tới đây đã muốn nổi điên lên.

Thiệu Trí trì hoãn một lúc lâu, đã uống vài ngụm nước ấm quản gia bưng tới, sắc mặt dần dần bắt đầu trở lại trạng thái bình thường, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Thiệu Khâm.

Trên mặt cậu ta lại xuất hiện một nụ cười khó coi, đùa cợt nói: “Thế nào? Anh vẫn còn để ý tới đôi giày rách đó hay sao?”

Sắc mặt của Thiệu Khâm vừa trầm xuống, âm sắc đã giảm xuống 0 độ: “Hồi lần nữa, năm năm trước, chuyện gì đã xảy ra?”

Một tay Thiệu Trí chống lên mặt đất, từ từ duỗi hai chân dài ra, lưng biếng tựa vào vách tường, đôi mắt đen nhìn về phía Thiệu Khâm mang theo ý hơi khiêu khích: “Còn có thể có chuyện gì xảy ra, em không đụng tới cô ta, không biết cô ta đã bị người nào đó cưỡng hiếp...” Cậu ta cười lạnh một tiếng, khinh thường nói, “Hình như còn mang thai, muốn đổ lên đầu tôi à, không có cửa đâu. Có lẽ là muốn chim sẻ biến thành Phượng Hoàng, quần lấy Thiệu gia chúng ta thôi.”

Trông sao Thiệu Khâm cũng cảm thấy đáng vẽ Thiệu Trí thật chói mắt, cố nén hận, gần từng chữ một: “Cậu không có đụng tới cô ấy?”

Thiệu Trí khoa trương cười ra tiếng: “Em thiếu tình nhân sao? Có làm thì có làm, không có làm thì không có làm. Nếu em thật sự cưỡng hiếp cô ta em tuyệt đối sẽ không chối cãi.”

Đôi mắt Thiệu Khâm vẫn thâm trầm như cũ, đông lạnh kinh người: “Vậy sao? Vậy tại sao. Cô ấy lại xuất hiện trên giường cùng cậu, Trình Doanh, còn có Hà Tịch Tranh? Hoặc là nói, ba người các cậu và cô ấy tại sao lại cùng xuất hiện ở khách sạn đó?”

Lời Thiệu Khâm nói thì rất bình tĩnh, nhưng Thiệu Trí vẫn nhìn thấy được sự tức giận của anh.

Thiệu Trí chống tay xuống sàn nhà, vênh cằm lên kiêu căng theo dõi anh: “Bởi vì, cô ấy là người phụ nữ của anh.”

Thiệu Khâm sững sốt, lông mày cau chặt vào nhau.

Thiệu Trí nhếch môi, ngón cái quệt lên cánh mũi bị Thiệu Khâm đánh chảy máu: “Anh, anh biết không? Từ nhỏ tôi đã vô cùng ghét anh.”

Về mặt Thiệu Khâm vẫn lạnh lùng không biến đổi, nhìn xuống cậu ta từ trên cao.

“Cái gì anh cũng tốt hơn tôi, tất cả người lớn trong nhà Thiệu gia, không có ai để ý tới tôi. Bọn họ đều chỉ biết tới Thiệu Khâm như thế này như thế kia, người Thiệu gia tự hào chỉ có một mình Thiệu Khâm anh! Không ai coi Thiệu Trí tôi ra gì.”

Sắc mặt Thiệu Khâm tái nhợt liếc nhìn cậu ta, mấy ngón tay đặt trên đầu gối không ngừng run lên.

Dáng vẻ Thiệu Trí không hề hối lỗi, dựa góc tường lạnh lùng nhìn Thiệu Khâm: “Đừng tưởng rằng mỗi lần anh giúp tôi khắc phục hậu quả là tôi sẽ cảm kích anh, trong lòng anh đang suy nghĩ gì tôi đều biết rõ. Không phải anh muốn tôi càng ngày càng trở nên tồi tệ hơn sao? Giẫm đạp tôi dưới lòng bàn chân, để tất cả mọi người đều tăng bốc anh. Từ nhỏ anh đã có thói quen được người khác ngưỡng mộ, trong mắt anh làm sao chịu cuối xuống nhìn ai? Ngay cả đến Giản Tang Du cũng là bởi vì cô ta khinh thường anh, mới khiến anh quan tâm đến cô ta đúng không?”

Giọng châm chọc của Thiệu Trí khiến Thiệu Khâm cực kỳ không thoải mái, vẻ mặt của anh càng ngày càng lạnh, vẫn cố gắng khắc chế kích động bước đến. Anh muốn biết rõ chân tướng, anh muốn tìm lại công lý cho Giản Tang Du.

“Chẳng qua tôi lại không nghĩ tới anh đối với Giản Tang Du vẫn còn nặng tình như vậy, ” Thiệu Trí như chợt có hăng hái, giống như nhớ tới chuyện thú vị gì, “Cô ta ở trước lớp đám cho anh một bạt tai, thật là làm anh mất thể diện. Lại vẫn nhớ mãi không quên cô ta, vì cô ta mà hằng ngày say xỉn.”

Thiệu Trí “Chặc” một tiếng, vẻ mặt nhăn nhó bĩ ối, khàn giọng nói: “Tôi liền cảm thấy có hứng thú với cô ta, người phụ nữ có thể biến anh thành như vậy, tôi nhất định phải ném thử mùi vị một chút.”

Quả đám của Thiệu Khâm nắm lại thật chặt, gân xanh trên ót nhức nhích từng sợi.

Thiệu Trí như cố ý muốn chọc tức anh, tiếp tục khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh: “Tôi muốn cho anh biết người phụ nữ anh yêu bị tôi và người đàn ông khác chiếm đoạt nhiều lần, biến đổi đủ dạng tư thế đùa bỡn, cảm giác trong lòng sẽ như thế nào? Khổ sở? Đau lòng? Loại người như anh liệu có thể hiểu tình cảm là gì sao?”

Bởi vì Thiệu Trí nói quá hưng phấn, nên bị sặc trong cổ họng, ho kịch liệt , lại vẫn không hề giảm bớt tâm tình phẫn khởi của cậu ta: “Đáng tiếc, người phụ nữ này sớm đã bị người đàn ông khác đoạt lấy, còn muốn vu oan cho tôi, người phụ nữ anh coi trọng chẳng qua cũng chỉ có như thế——”

Thiệu Khâm không nghe nổi nữa, không để ý tới lão quản gia ngăn cản, đập Thiệu Trí ngã xuống đất, mắt anh long lên, gần như muốn dùng hết sức đâm đá Thiệu Trí, cú sau còn hung ác hơn cả cú trước, mỗi cú đều đánh vào những điểm quan trọng trên cơ thể.

Anh không thể tiếp nhận nổi, tất cả chuyện này đều ngoài phạm vi chịu đựng của anh.

Anh cho rằng Giản Tang Du bị cưỡng bức là ngoài ý muốn. Cho dù là có dự mưu, có lẽ cũng là bởi vì bề ngoài xinh đẹp của Giản Tang Du mà tạo ra. Tóm lại, anh tuyệt đối không nghĩ tới đó là bởi vì anh!

Đời này Thiệu Khâm chưa từng làm chuyện gì mà phải hối hận, anh biết “Hối hận” là một từ vô dụng nhất trên thế giới này, cho nên chưa bao giờ suy nghĩ những chuyện mình đã làm là không đúng.

Nhưng đối mặt với Giản Tang Du, anh đã có hai lần suy nghĩ hối hận.

Khi còn bé bởi vì quá lỗ mãng, nên anh trêu chọc Giản Tang Du, coi người như tiền đánh cuộc, làm một con rối, đây là chuyện rất không tôn trọng người khác. Cho nên sau khi Giản Tang Du đánh anh, anh cảm thấy đó là cái mình đáng phải nhận lấy, đáng đời anh.

Nhưng khi đó cảm giác hối hận không mãnh liệt như lúc này.

Vận rủi của Giản Tang Du chính là do anh mà ra.

Thời điểm anh bắt đầu trò chơi tình yêu của mình với Giản Tang Du, vẫn không ngờ mình đang mang đến số phận buồn thảm như vậy cho cô, mà sau khi cô gặp những chuyện này, thế nhưng anh cũng không biết gì hết. Anh ung dung tự tại năm năm, thậm chí năm năm sau gặp lại, anh còn có ý nghĩ tiện xấu xa muốn đến gần cô.

Thiệu Khâm nhớ tới những lần trêu ghẹo thiếu đứng đắn trước đây đối với Giản Tang Du, trái tim vô cùng đau đớn, giống như một lò thép nóng đỏ bẽ tông vào trái tim anh, làm trái tim lạnh lẽo của anh bị phồng nặng.

Anh rất đau, cảm giác trái tim của mình bị ai đánh vào từng roi từng roi vô cùng đau nhói.

Thân thể Thiệu Trí co rúc lại, những cú đá quá mạnh làm động tới miệng vết thương cũ, dạ dày quặn lên, trong nháy mắt trên mặt cậu ta đau đến tái mét, thế nhưng cậu ta lại cắn chặt hàm răng không lên tiếng, trong mắt vẫn khiêu khích.

Thiệu Khâm phát tiết đủ rồi, lạnh lùng ngồi xổm xuống nhìn cậu ta, giống như nhìn một thứ đồ bỏ đi: “DNA con của Giản Tang Du đều không giống của cậu và Trình Doanh, lúc ấy cảnh sát lấy được tinh dịch cũng không phải của ba người các cậu. Nhưng Giản Tang Du chắc chắn không nói dối, trước đó cô ấy vẫn còn trong trắng.”

Thiệu Khâm nhìn trong mắt Thiệu Trí ẩn giấu một nụ cười xấu xa, hít một hơi: “Các cậu mua được mấy cảnh sát này sao? Hay là còn có ẩn tình khác.”

Thiệu Trí quật cường nhìn anh, không nói lời nào.

Thiệu Khâm lộ ra một cười tàn nhẫn: “Thiệu Trí, cậu không nên chọc tới cô ấy, bất kể chân tướng như thế nào, cậu đều sẽ vì ý nghĩ muốn tổn thương cô ấy. Mà trả giá thật lớn.”

Thiệu Khâm nhìn thấy được gương mặt tàn nhẫn của anh trong con mắt của Thiệu Trí, từ từ anh đứng lên, hai tay lẳng lẳng nhét vào túi, đứng trước mặt cậu ta: “Cậu cho rằng cậu không nói thì tôi không thể điều tra ra được sao? Chỉ cần có kết quả kiểm tra DNA của Hà Tịch Tranh và đứa bé, tôi sẽ biết được chân tướng. Đến lúc đó bất kể là cậu hay người nào mua chuộc được mấy tay cảnh sát đó tôi cũng sẽ không bỏ qua.”

24. Chương 24: Chương 24

Thiệu Trí bị đá trúng vết thương cũ, miệng vết thương tét ra phải đưa vào bệnh viện, sự việc rất nhanh chóng đã được truyền đến tai cha của Thiệu Khâm. Khi Thiệu Chính Minh gọi điện thoại đến, Thiệu Khâm đang trên đường đi gặp Giản Tang Du, nhìn điện thoại không ngừng rung, anh do dự vài giây rồi nghe máy.

“Lập tức về nhà”. Cha anh vẫn tính cách mạnh mẽ dữ dội như cũ, hoàn toàn không nghe ý kiến của anh, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Thiệu Khâm chỉ có một ý niệm duy nhất khắc sâu trong đầu, là phải lập tức đi gặp Giản Tang Du. Nhưng muốn nhìn thấy cô để làm gì? Anh hoàn toàn không rõ, chỉ biết muốn gặp cô là ý nghĩ vô cùng mãnh liệt, ai cũng không ngăn được.

“Cha, hiện tại con có việc, tối nay nói sau.”

“Chuyện gì?”

Thiệu Khâm rất ghét loại chất vấn này của cha anh, nhúu mày: “Việc riêng.”

Thiệu Chính Minh trầm ngâm vài giây, giọng nói hùng hậu vang lên qua sóng điện thoại: “Lập tức về nhà, tối nay phải cho chú hai của anh câu trả lời thỏa đáng.”

Thiệu Khâm giẫm mạnh chân lên thắng xe, hai mắt u ám nhìn ánh đèn rực rỡ của khu đô thị, thế giới kỳ quái này che giấu bao nhiêu tội ác trong đó.....Anh không ngừng nắm chặt tay lái, trong mắt hiện lên sự lo lắng.

Bình thường Thiệu Khâm ở nhà mình, rất ít về nhà. Lúc này, nhà cũ thật im lặng, anh mở cửa đi vào phòng khách chỉ có một mình Thiệu Chính Minh, bà nội và mẹ chắc là đang ở bệnh viện. Lúc này, Thiệu Khâm đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Khi đó anh xuống tay không nhẹ, sức mạnh kinh người, chỉ sợ Thiệu Trí còn phải ở lại bệnh viện thêm ít lâu nữa.

Từ lúc anh vào nhà, Thiệu Chính Minh vẫn híp mắt quan sát anh, Thiệu Khâm không biết chính xác rốt cuộc cha anh có ý gì, vẫn trầm mặt ngồi xuống đối diện: “Cha.”

Thiệu Chính Minh hừ lạnh, dụi điều thuốc đã cháy một nửa vào trong gạt tàn, một luồng khói màu xám trắng lượn lờ bay lên mờ ảo che gương mặt của anh.

Thiệu Khâm nhìn bình tĩnh.

Thiệu Chính Minh từ từ nâng tầm mắt lên, nhìn anh chăm chú: “Lần này rốt cuộc Thiệu Trí đã chọc đến lông của con rồi hả?” Lời nói này của cha anh chắc chắn có sự chế giễu rõ rệt, có lẽ đã sớm đoán được sự việc một hai phần.

Đôi môi mỏng của Thiệu Khâm giật giật, nhìn Thiệu Chính Minh sâu sắc: “Lần này nó làm quá mức.”

Thiệu Chính Minh ngồi lún vào trong sofa, giơ tay day day huyết thái dương, nét cương nghị trên mặt có phần mệt mỏi, thở dài nói: "Thiệu Khâm à, khi nào thì con trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy. Chú 2 của con là người bảo vệ con cái quá mức, lần trước chuyện Thiệu Trí bị thương còn chưa chấm dứt, bây giờ lại xảy ra việc này....."

Thiệu Khâm ngồi thẳng, vẻ mặt lạnh lùng tức tối: "Bây giờ con biết nên làm gì, cha đừng quan tâm."

Thiệu Chính Minh nhe vế, ánh mắt tập trung vào gương mặt anh, khóe miệng mỉm cười: "À, tức giận thật, nói cho cha nghe một chút xem vì sao phải đến mức này?"

Thiệu Khâm và cha anh giằng co một lát, cuối đầu né tránh ánh mắt của cha anh: "Một chút con đi bệnh viện thăm nó."

Thiệu Chính Minh nhíu mày, thử nói: "Vì phụ nữ ư?"

Thiệu Khâm liền giật mình, nét anh tuấn trên khuôn mặt chợt tái đi vì giận: "Cha đừng xen vào."

Thiệu Chính Minh sa sầm mặt, hai hàng lông mày run lên: "Tiểu tử thú vị, đừng tưởng rằng con không nói thì cha sẽ không biết, lão Chu nói rồi, hai người các con đánh nhau vì phụ nữ! Tranh giành bạn gái, Thiệu Khâm con càng sống càng có bản lĩnh rồi đó."

Thiệu Khâm cúi đầu, hai tay nắm chặt lại trên gối, lạnh lùng: "Cha đã biết còn hỏi con làm gì."

Thiệu Chính Minh còn muốn nổi cáu, cố nén giận: "Được rồi, chuyện kia của các con cha mặc kệ. Tự mình xử lý cho tốt, đi xin lỗi chú hai, sau đó lập tức về đội. Chuyện gọi nhập ngũ vào mùa thu cũng sắp bắt đầu rồi, mẹ kiếp, mỗi ngày con chơi bời lêu lổng còn giống quân nhân sao?"

Lúc này Thiệu Khâm kiên quyết không đi. Nếu anh không biết Giản Tang Du đã trải qua những gì, thì còn có thể đi. Nhưng hiện tại đã rõ ràng rồi, làm sao có thể để cô một mình trong nước sôi lửa bỏng. Nghĩ đến bên cạnh cô có ba kẻ lang sói đang rình rập, lúc nào cũng có thể cắn nuốt cô sạch sẽ, cả người anh rét run giống như tấm nước đá.

"Con không đi", Thiệu Khâm nhin không được nữa, nói chen vào: "Chuyện động viên nhập ngũ, Kiều Nghị sẽ cử người khác làm."

Ánh mắt Thiệu Chính Minh trừng thẳng, tay vỗ mạnh vào bàn trà một cái ầm: "Ồ đồ, con cố ý làm trái ý cha phải không? Hai anh em vì một người phụ nữ mà ầm ĩ tới mức vào bệnh viện, việc này đồn ra ngoài chưa đủ mất mặt à?"

Trong đầu Thiệu Khâm vang lên tiếng ong ong, cha anh lớn tiếng quả thực còn chấn động hơn sóng siêu âm. Toàn bộ chuyện tối nay xảy ra khiến cho ngọn lửa trong lòng anh cũng bùng nổ.

Anh nhanh chóng đứng dậy khỏi sofa, nhìn thẳng Thiệu Chính Minh không hề thỏa hiệp: "Về sau cha đừng nhúng tay vào chuyện của con."

Thiệu Khâm đi ra ngoài cũng không quay đầu lại, Thiệu Chính Minh tức giận tới mức chống nạnh đi qua đi lại tại chỗ, gào thét giận dữ: "Con dám không đi, cha sẽ kêu người trời con về."

Sau khi Thiệu Khâm lên xe, lập tức tháo pin điện thoại di động ra, ngồi ở ghế lái bực bội đập mạnh lên vô lăng một cái. Cha anh từ nhỏ đã bị ông nội của anh dùng cán súng dạy dỗ. Thiệu Khâm không hề phủ nhận, cái bản tính cật lực của anh giống hệt cha mình.

Anh không hi vọng vào cha có thể hiểu anh được bao nhiêu, tình cảm của anh và Thiệu Chính Minh cũng không sâu sắc, tình thương của cha, thứ này cho tới bây giờ anh chưa từng được biết.

Thiệu Khâm không chỉ nghĩ tới một lần, nếu trời cho anh có con của mình, nhất định anh sẽ cho con những thứ tốt nhất trên thế giới, chân thật nhất là tình thương của cha.

Bất giác Thiệu Khâm nghĩ đến Giản Tang Du, nghĩ đến.....Mạch Nha.

Mạch Nha là con của ai? Trong đầu anh hiện lên khuôn mặt tươi cười đáng yêu của thằng nhóc kia, mặt mày sáng sủa, sống mũi cao, đôi mắt dâng lên mười phần khí khái anh hùng. Giờ phút này anh không có cách nào đem đứa bé và ba tên súc sinh kia liên hệ lại với nhau.

Thiệu Khâm phải giúp Giản Tang Du điều tra rõ ràng chuyện năm đó, cô là một cô gái không có quyền đối kháng, đừng nói đến Thiệu gia, ngay cả Trình gia và Hà gia cô cũng không thể đắc tội nổi.

Tưởng tượng năm đó cô gặp hoàn cảnh bi thảm, trái tim Thiệu Khâm nhói đau. Anh không biết đó là thương hại hay là.....yêu thương? Tóm lại lúc này anh không thể rời khỏi Giản Tang Du, ai cũng không thể bắt anh đi, cha anh cũng không được.

Giản Tang Du ghi hình xong đã rạng sáng, thành phố về đêm thật mát mẻ, những vũ công giống như cô, thời gian nghỉ ngơi và trình diễn đều không ổn định. Đêm nay tám giờ nhảy mở màn tiết mục giải trí, luyện tập cũng tốn không ít sức lực của cô. Ban ngày, bởi vì Thiệu Khâm quấy rối, căn bản đã không nghỉ ngơi tốt, lúc này thân thể cô dường như mệt mỏi, yếu đuối, bủn rủn.

Kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống thấp một chút, hai tay Tang Du cho vào trong túi áo, cuối đầu vội vàng đi ra ngoài đại sảnh.

Mới đi được vài bước liền bị va vào một lồng ngực rắn rỏi, cô khinh ngạc ngẩn đầu, nhìn khuôn mặt cương nghị của đối phương, hơi sững sốt: "Sao anh lại đến đây?"

Đôi mắt đen của Thiệu Khâm thoáng lên một sự rung động phức tạp, tử mỉ đánh giá cô gái trước mặt, xuống giọng: " Đón em."

Mi tâm Giản Tang Du nhấn chặt lại, không hề nghĩ ngợi liền khoanh tay đi lên phía trước: "Không cần"

Thiệu Khâm yên lặng nhắc chân đuổi theo, không thêm nói gì, nhắm mắt đuổi theo phía sau cô.

Giản Tang Du mang một đôi giày thể thao có màu sắc hoa văn bình thường, bước chân rất nhanh, nhưng Thiệu Khâm sải bước một cái đã nhanh chóng qua hai bước của cô, cô đi nhanh thế nào người nọ cũng không bị bỏ rơi phía sau.

Giản Tang Du đi được vài bước thì dừng lại, bất ngờ quay đầu, đôi mắt hung dữ trừng lớn: "Thiệu tiên sinh, xe của ngài ở bên kia."

"Em muốn đi bộ, anh đi cùng em." Thiệu Khâm nhìn thẳng cô, vẻ mặt vô cùng chân thành.

Giản Tang Du híp mắt quan sát người này, phát hiện đêm nay tên vô lại này không có khí thế mạnh mẽ. Dường như cảm xúc cũng không tốt, cô dấy lên sự tò mò, người này cũng có lúc suy sụp sao?

"Anh_____"

Câu hỏi của Giản Tang Du còn chưa nói ra khỏi miệng, Thiệu Khâm đã đi đến bên cô, cố chấp nắm lấy tay cô, từng ngón tay quấn quýt đan vào nhau. Anh đặt những ngón tay giao nhau của hai người trước ngực mình, mắt nhìn Giản Tang Du sáng quắc: " Sau này đều do anh đưa em về nhà, đừng có chạy lung tung."

Giản Tang Du nhìn nhìn anh giống như bệnh thần kinh, liếc một cái: " Anh bị người ngoài hành tinh tráo đổi à?" Đột nhiên làm ra bộ dáng thâm tình muốn hù chết ai ư?

Thiệu Khâm không để ý tới sự châm biếm của cô, giữ chặt ngón tay lạnh lẽo của cô, thuận thế nhét vào túi áo khoát của mình. Ánh mắt sâu lắng nhìn thẳng phía trước: "Đi thôi."

Giản Tang Du càng nghi ngờ, chân mày nhíu chặt, vài lần thử rút ngón tay ra nhưng không được: "Này, Thiệu Khâm! Anh còn như vậy em sẽ la lên anh dè xồm đó."

Thiệu Khâm hơi nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, mặt mỉm cười: "Ngoan chút đi, đêm nay anh.....hơi mệt."

Giản Tang Du liếc mắt xem thường, thực sự là đáng giận, chuyện buổi chiều đã làm cô quá nhức đầu rồi, tên lưu manh này quả thực muốn cái gì là làm cái đó mà.

"Buông tay ra, hai chúng ta không thân thiết như vậy." Bởi vì cổ sức, hai má của Tang Du cũng đỏ bừng, vóc dáng của cô thấp hơn Thiệu Khâm nhiều, dáng người gầy yếu, đứng bên thân hình khỏe mạnh của Thiệu Khâm thì càng nhỏ bé hơn.

Thiệu Khâm nhìn bộ dáng đấu tranh của cô, trong lòng cảm thấy chua xót không diễn tả được, hai tay vươn ra mạnh mẽ ôm cô vào lòng. Anh nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu Giản Tang Du, một cảm giác mềm mại chưa từng có lan vào tận đáy lòng lạnh lẽo của anh.

Cúi đầu hôn lên trán cô, Thiệu Khâm cười nói trầm trầm: “ Ai nói không quen, anh cũng liếm qua khắp người em rồi, còn muốn quen như thế nào nữa?”

25. Chương 25

“ Ai nói không quen, anh đã liếm hết em rồi, còn phải như thế nào mới cho là quen thuộc?”

Giản Tang Du nghe được những lời này của anh, gương mặt ửng hồng dưới ánh đèn đường gần như trong suốt, cô tức giận đẩy Thiệu Khâm một cái, đẩy không ra, ngược lại còn bị anh ôm chặt hơn.

Thiệu Khâm bóp chặt bắp vai đang ra sức giãy giụa của cô không buông, trong mắt thấy hết sự ngượng ngùng của cô, bất giác giọng nói càng thêm nhẹ nhàng và trầm tĩnh: “ Nếu như em cảm thấy chưa đủ quen thuộc, anh có thể “xâm nhập” lần nữa để em rõ”

Lúc này, Giản Tang Du ửng đỏ từ ngón chân đến cái trán, thẹn quá hóa giận, nhấc chân đạp Thiệu Khâm một cái thật mạnh: “ Không biết xấu hổ “

Thật sự cô đã mắng đến từ cuối cùng rồi, đối với người như Thiệu Khâm cô vĩnh viễn không có cách nào làm lại anh.

Thiệu Khâm cau mày buông cô ra, bàn tay nắm ngón tay cô không buông, nghĩ đến những chuyện cô đã trải qua, lại âm thầm hối hận vì lời nói kia của mình. Điều này chẳng trách anh được, Giản Tang Du quá bị động, ngoại trừ anh dùng hết sức xông về phía trước, thật không còn cách nào khác để gần gũi cô.

“ Đi thôi “ Thiệu Khâm dắt cô quay trở lại bên cạnh xe, cuối đầu nói một câu trầm trầm: “ Về nhà “

Về nhà.....

Giản Tang Du nhìn bóng lưng cao lớn của Thiệu Khâm, hốc mắt chợt có một chút chua xót, một mình cô cứng rắn chống đỡ năm năm, bất luận ban đêm có bao nhiêu rét lạnh, bao nhiêu cô đơn, chỉ có thể một mình đi về phía trước không hề quay đầu lại.

Thỉnh thoảng, cô cũng tưởng tượng về hình ảnh một đôi bàn tay ấm áp, một bóng lưng cao lớn như vậy.

Thế nhưng người này là Thiệu Khâm _____

Giản Tang Du nhẹ nhàng rút tay của mình về, vội vàng bỏ vào trong túi áo, cụp đầu xuống để vành nón lưỡi trai che khuất tầm mắt: “Tự em đi.”

Cô bước chân đi về phía trước, đi thẳng tới xe Thiệu Khâm, bóng dáng vô cùng kiên cường.

Lòng Thiệu Khâm nóng lên, bên trong đầy lo lắng và đau đớn, khoảng cách giữa Giản Tang Du và anh xa ngàn dặm, ngược lại làm cho anh không thể mở miệng nói ra những lời nói kia. Anh muốn bảo vệ Giản Tang Du, muốn thay cô dạy dỗ đám súc sinh đã bắt nạt cô, cũng muốn đền bù sự tốt nhất cho cô, một cuộc sống hạnh phúc mà cô nên có.

Những thứ này là lúc anh còn trẻ ngông cuồng đã thiếu nợ Giản Tang Du, bây giờ anh phải bồi thường lại cho cô.

Nhưng với tính tình của Giản Tang Du như vậy, cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Thiệu Khâm mang tâm tình phức tạp bước lên xe, khởi động xe đưa Giản Tang Du về nhà.

Giản Tang Du không muốn cùng Thiệu Khâm cãi nhau về những chuyện vặt vãnh, hơi sức cô không nhiều bằng anh, không nhanh miệng, càng không có vô lại như anh, anh muốn đón muốn đưa tùy anh, chỉ cần không đụng vào nguyên tắc tình cảm, Giản Tang Du sẽ không phí sức tranh chấp với anh.

Nhưng Thiệu Khâm đưa cô đến dưới lầu còn muốn đưa cô lên lầu, Giản Tang Du im lặng nhìn chằm chằm vào anh: “ Còn vài bước mà thôi, nhà của em, em tự biết.”

Thiệu Khâm không đi, khóa cửa xe, hai tay bỏ vào túi lẳng lẳng nhìn cô: “Em muốn tự mình đi lên hay muốn anh bế đi lên.”

Giản Tang Du biết kết quả sẽ như vậy, cô thở ra một hơi thật mạnh, tay nắm thật chặt từ từ đi lên lầu. Thiệu Khâm im lặng đi theo phía sau cô, bước chân vững vàng, đèn cũng lúc tắt lúc mở theo tiết tấu tiếng bước chân của anh.

Không thể không nói, trong giờ khắc này lòng Giản Tang Du thật yên bình.

Vô số lần, cô đi một mình vào tầng lầu cũ kỹ mờ tối này, thỉnh thoảng gặp đèn hành lang bị hư, chỉ một mình lần theo vách tường mượn ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động đi lên lầu.

Ban đêm yên tĩnh, bóng tối bao phủ tất cả, không khí bao quanh người như có hơi thở ma quái, loại cảm giác phát ra từ nội tâm của Giản Tang Du không ai có thể hiểu, luôn e sợ từ ở một góc nào đó bỗng có một cái tay tái nhợt đáng sợ vươn ra, hung ác thò về phía cô.

Nhưng vào giờ phút này, nghe tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên phía sau, tinh thần và thân thể căng thẳng của cô cũng có chiều hướng giảm xuống, không còn sợ như trước nữa.

*** **

Đến trước cửa nhà, Giản Tang Du xấu hổ nhìn Thiệu Khâm: “.....Đến rồi, anh đi đi.”

Thiệu Khâm đưa mắt xuống nhìn cô, ánh mắt vẫn dịu dàng ôn hòa như cũ: “Mở cửa đi.”

Giản Tang Du xem như thua anh, nghĩ rằng không phải anh xem kịch Quỳnh Dao ở nhà chứ? Nếu không, sao lại đột nhiên diễn vai Nhất Hào – một người thâm tình ở đây chứ, còn phải thấy cô bước vào nhà mới chịu đi ư?

Hơn nửa đêm, Gian Đông Dục cùng Mạch Nha đều ngủ hết rồi, Giản Tang Du không dám gây tiếng động lớn. Vì vậy, lấy chìa khóa trong túi ra, cô khẽ cúi đầu mở khóa cửa.

Cửa vừa mở ra, cô bị người phía sau đẩy mạnh vào, Gian Tang Du áp chế tiếng kêu sợ hãi sắp bật thốt lên, giật dử nhìn chằm chằm vào người đàn ông đi theo phía sau cô vào nhà.

Thiệu Khâm quay mặt nhìn cô, thuận tay từ từ khép lại cánh cửa sau lưng, “Cạch” nhỏ một tiếng làm đáy lòng của hai người cũng gợn sóng lẫn lẫn.

Tim của Giản Tang Du thót lên một cái: “Làm, làm gì vậy?”

Trong bóng đêm, khóe môi Thiệu Khâm cong lên, âm thanh trầm ấm của người đàn ông này vì bóng tối lọt giữa càng trở nên hấp dẫn mê mẩn, anh bước một bước tiến tới gần Giản Tang Du: “ Anh muốn ngủ ở đây.”

Giản Tang Du hiểu được then chốt trong lời nói của anh là: “Muốn” chứ không phải “Nghĩ”, cô không có quyền từ chối.

Giản Tang Du dùng sức cắn môi, trong giọng nói lộ ra sự căm giận tức giận: “Thiệu Khâm, anh đừng có khinh người quá đáng.”

Thiệu Khâm dừng động tác lại, trong ánh sáng lu mờ không thấy rõ vẻ mặt anh, chỉ nghe giọng nói trong trẻo ngang ngạnh vang lên: “Đã trễ thế này rồi, cho anh ngủ nhờ trên ghế salon một đêm thôi.”

Giản Tang Du len lén nhìn về chiếc ghế salon 3chỗ ngồi nhỏ hẹp ở nhà mình, rõ ràng hoàn toàn không hợp với một người đàn ông cao 1m8, nghĩ đến mấy lần trước bị người này chiếm tiện nghi, cô kiên quyết lắc đầu: “Không được.”

Thiệu Khâm khoát tay lên vai cô, cúi người xuống kề sát vào cô, trong giọng nói dường như có chút uất ức: “Bây giờ anh rất buồn ngủ, lái xe sẽ nguy hiểm.”

Hơi thở ấm áp phả lên tai cô, Giản Tang Du mất tự nhiên, lui về phía sau một bước. Thiệu Khâm đưa tay ôm ngang hông của cô, dụ dỗ bên tai cô lần nữa: “Cho dù em có chán ghét anh, cũng không muốn anh xảy ra chuyện gì phải không?”

Giản Tang Du bị những lý do thoái thác của anh đặt vào tình cảnh khó xử, nếu lời nói cứng rắn nữa thì không hợp với lòng người, cô không muốn có liên quan đến Thiệu Khâm, nhưng không ác đến nỗi muốn người này biến mất trên thế giới. Nhưng Thiệu Khâm là tên lưu manh trong được rèn luyện chiến đấu, có khi nào nữa đêm.....

Giản Tang Du mím môi không lên tiếng.

Một tay khác của Thiệu Khâm cũng đặt trên eo cô, giữ cô chặt trong lồng ngực, nói nhỏ vào lỗ tai của cô: “Nếu em sợ nữa đêm anh biến thành sói, có thể khóa cửa lại.”

Anh im lặng, hai giây sau mới nói tiếp: “Anh của em ở phòng sát vách mà.”

Giản Tang Du nghĩ ở nhà có hai người đàn ông, Thiệu Khâm có vô sỉ đến mấy cũng không dẫn đến tình trạng hoang đường. Vì vậy, cô cắn răng nói: “Trời sáng đi ngay.”

Thiệu Khâm gật đầu: “Đồng ý.”

Bỗng nhiên trong nhà có thêm người đàn ông xa lạ, Giản Tang Du cảm thấy không quen. Lúc trước cô về nhà vào giờ này, trong nhà chỉ còn một mình cô thức, tắm sơ qua, vội vàng giặt xong bộ quần áo T-shirt rồi đi tới đi lui làm việc khác trong phòng khách.

Nhưng bây giờ, người nọ ngồi trên ghế salon, hút thuốc vô cùng bình tĩnh, hơn nữa còn không biết e dè, dùng ánh mắt tha thiết quan sát cô, toàn thân Giản Tang Du như bị kim đâm, cực kỳ khó chịu.

Cô tìm bộ quần áo thể thao đi thẳng vào phòng tắm, toàn thân đầy mồ hôi vì tập luyện. Dĩ nhiên cô không có ý định cho Thiệu Khâm tắm ở nhà cô, việc ở cùng với người đàn ông này phát sinh ra tình cảm, đồng nghĩa với sự nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận gấp bội mới được.

Giản Tang Du khóa kỹ cửa phòng tắm, kiểm tra nhiều lần, lúc này mới yên tâm cởi quần áo, đứng dưới vòi sen.

Thiệu Khâm gối đầu lên cánh tay, nằm trên salon, trong miệng đầy khói thuốc, nhưng anh chết lặng nghe âm thanh nước chảy ào ào trong phòng tắm, lần đầu tiên không hề nghĩ đến dục vọng.

Anh đang đắm chìm trong những việc đã xảy ra tối nay, khó có thể hồi hồn, tất cả như một giấc mộng, hướng phát triển này làm anh khó có thể chấp nhận.

Giờ phút này, tâm tình của anh lắng xuống, trong đầu thỉnh thoảng hiện cảnh Giản Tang Du bị cưỡng bức. Mặc dù những hình ảnh đó là do anh tự tưởng tượng ra, nhưng vừa bắt đầu liên tưởng anh liền cảm tức sắp không khống chế được. Thế nhưng anh nghĩ đến những chuyện bẩn thỉu này đều do anh mang đến cho cô, cơn giận lặng lẽ lui đi, thay vào đó là cảm giác thất bại cùng với đau lòng mãnh liệt.

Mẹ nó, Thiệu Khâm anh thật không ra thứ gì.

Thiệu Khâm nghĩ tới thái độ của Giản Tang Du đối với mình. Hiển nhiên cô không biết những kẻ sách ban đầu là do anh ban thưởng, nhưng nếu có một ngày Giản Tang Du biết rõ sự thật..... Quả thật Thiệu Khâm không dám nghĩ nữa rồi.

Giản Tang Du tắm xong bước ra ngoài, Thiệu Khâm đã ngủ trên ghế salon, lông mi dày sụp xuống, gương mặt đẹp trai dưới ánh sáng vàng ấm của đèn bàn càng trở nên tuần tú hơn, không hề có vẻ sắc bén và cảm giác áp bức thường ngày. Trong cái gạt tàn thuốc trên bàn vẫn còn làn khói xám trắng lượn lờ thu hút ánh mắt người khác. Giản Tang Du đi tới muốn tắt đèn bàn.

Thiệu Khâm chợt mở mắt ra, lặng lẽ nhìn cô.

Khoảng cách giữa Giản Tang Du với Thiệu Khâm quá gần, tay cô siết chặt cái khăn lông khô, cổ họng hơi nghẹn lại: “ Em, em tắt đèn thôi.”

Tại sao cà lăm vậy? Giản Tang Du tức giận khi để chính mình trong đáy lòng. Đã năm năm trôi qua, mà giờ nhìn thấy gương mặt này lại không thể kiềm chế được xúc động lẫn lộn nữa.....

Thiệu Khâm rút cánh tay đang gối đầu ra, chậm rãi chạm lên gương mặt sạch sẽ của cô, đáy mắt vô cùng thâm trầm, nhìn cô nóng bỏng: “Không lau khô tóc, sẽ bị đau đầu.”

Giản Tang Du nhích ra một khoảng cách, tránh lòng bàn tay anh: “ Em biết rồi, anh nghỉ ngơi sớm chút, em đi ngủ đây.”

Giản Tang Du nghe nhịp tim đập hỗn loạn cũng mình, trong trái tim như có gì đó chộn rộn. Cô hơi sợ hãi, luống cuống muốn né tránh ánh mắt mê hoặc của người đàn ông kia.

Thiệu Khâm không cho cô có cơ hội chạy trốn, đột nhiên đứng dậy, duỗi cánh tay ôm cả người cô vào trong ngực.

Giản Tang Du ngã vào giữa hai đùi anh, cô bị ôm từ phía sau, cánh tay Thiệu Khâm rắn chắc vì dùng sức quá độ, đường nét cường tráng bị áo sơ mi bó chặt, Giản Tang Du rơi vào lồng ngực đang phập phồng của anh.

Anh tựa lên cổ của Giản Tang Du, chôn mặt ngửi thật sâu mùi sữa tắm thơm tho trên người cô, giọng nói khàn khàn: “Để anh ôm một chút.”

Giản Tang Du nhìn chằm chằm cái bóng của hai người chồng lên nhau chiếu trên sàn nhà, dây dây dưa dưa, cô hơi trì trệ mặc cho anh ôm, sau lưng là lồng ngực kiên cố và ấm áp của anh.

Thiệu Khâm ôm cô cùng ngã trên ghế salon, hai người nằm nghiêng. Anh ôm cô từ phía sau thật chặt, không khí trở nên yên tĩnh lạ thường, vừa mập mờ lại vừa ấm áp.

Hai chân thon dài của Thiệu Khâm kẹp cô lại, cánh tay cũng vũng vàng từ từ vòng qua cơ thể cô, giống như bảo vệ thân thể gầy ốm của cô trong phạm vi của anh.

Nếu như lòng bàn tay của anh không phải đang nắm hai đồi núi tuyết kia..... Anh cũng không có tiến thêm một bước nào, thế nhưng thật sự là.....

Giản Tang Du hạ thấp giọng nói cảnh cáo anh : “ Tay của anh!”

Thiệu Khâm đáp một nhẹ một tiếng, nhưng không có buông ra, dường như còn nhân cơ hội bóp nhẹ lại, trán anh áp sát vào cái ót của cô: “ Ngủ thôi.”

Giản Tang Du cực kỳ tức giận, không nên nhất thời mềm lòng tin tưởng tên khốn này. Xem điệu bộ như thế, làm sao mà buồn ngủ đến nỗi không lái được xe chứ?

Cô muốn giùng giởng.

Thiệu Khâm mở ra cặp mắt đen ra, dứt khoát ôm lấy cô, nâng cái mông mềm mại của cô, đặt cô lên trên thân của mình. Trong nháy mắt, vẻ mặt anh mơ màng nhìn người phụ nữ đang nằm trên ngực của mình, anh nằm ngửa thoải mái, cong khóe miệng: “Ngủ như vậy? Em thích tư thế nào? Lần này nghe lời em.”

26. Chương 26: Chương 26

Giản Tang Du bị động tác thô bạo của Thiệu Khâm làm cả người đều nằm sấp ở trên người anh, lão đảo nhúc nhích muốn đứng dậy, nhưng phía dưới vẫn giằng chân ngồi ở trên thắt lưng rắn chắc của anh như cũ. Nghe được lời nói như quan tâm của anh, càng thêm khó thở, lúc này còn làm bộ ga lăng ư? Cô thật không muốn cùng ngủ với anh sao? Cùng ngủ như thế nhưng không một chút quan hệ có được không?

Sắc mặt cô u ám trầm mắt nhìn Thiệu Khâm, chống lên lồng ngực anh, đứng thẳng dậy, vừa định nói chuyện, lại bỗng dừng phát hiện vật cứng rắn dữ tợn kia đang đội mình lên, cọ sát vào khe hở ở đùi cô, cố gắng chờ phát động.

Mặt Giản Tang Du càng đen hơn, túm lấy vạt áo Thiệu Khâm: “Tên lưu manh anh không biết kiềm chế!”

Thiệu Khâm làm ra vẻ thản nhiên, cánh tay còn tự nhiên ôm chặt bả vai của cô, phòng ngừa cô té xuống, không thèm để ý cô, cố làm ra vẻ mặt hung dữ.” Phản ứng tự nhiên, cương lên thôi, chưa tiến vào mà.”

Câu sau anh nói nhẹ nhàng vô cùng. Câu nói kiềm nén kia làm cho ngực Tang Du rung lên. Cô hít một hơi thật sâu, nhiều lần không nhịn được muốn đi đến góc phòng lấy cái nệm chụp lên đầu anh.

Thiệu Khâm kéo cô về trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ như dỗ trẻ con:” Đừng làm loạn, anh sẽ không miễn cưỡng em.”

Giản Tang Du trừng mắt, lông mi khẽ dao động.

Tựa vào ngực anh như vậy, Tang Du có thể nghe từng nhịp đập mạnh mẽ của tim anh, từng nhịp sâu lắng tựa như tiến vào trong lòng cô. Đường như cả tim mình và anh đều đập cùng một nhịp, nhảy lên theo tiết tấu kịch liệt của anh.

“Giản Tang Du”, Thiệu Khâm nhìn bóng đèn tỏa ra ánh sáng mờ ảo trên trần nhà, bỗng nhiên mở miệng,” Khi đó đi không tự biết, bởi vì cha anh ép anh nhập ngũ.”

Giản Tang Du ngẩn người ra, im lặng không nói.

Thiệu Khâm cũng không biết tại sao mình muốn giải thích, lúc gặp lại nhau, thậm chí anh cảm thấy không biết phải đối với Giản Tang Du như thế nào. Nhưng sau đêm nay, anh phát hiện mình thật sự không phải thứ tốt đẹp gì.

Khi đó, không phải Giản Tang Du vô cùng cần anh sao? Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy cô giận dữ như vậy, có phải đã chứng minh cô thực sự để ý mình hay không? Thời niên thiếu, tình cảm anh chưa đủ chín chắn, cho nên mới làm tổn thương cô mãnh liệt như vậy. Bây giờ suy nghĩ lại, cảm thấy mình đã bỏ lỡ rất nhiều chi tiết.

Bàn tay khô ráo của Thiệu Khâm ầm ập vuốt ve vành tai của Giản Tang Du: “Thật ra anh cũng không có nhớ chuyện đánh cuộc nữa. Anh chỉ biết anh thật rất thích ở chung với em.....Nếu Hà Tịch thành không nói cho em biết, chúng ta vẫn sẽ rất vui vẻ.”

Giản Tang Du im lặng lắng nghe, trong lòng rung chuyển giống như dời sóng lấp biển.

Khi đó cô thật đau lòng, bị một người con trai chà đạp lên tôn nghiêm, lại tàn nhẫn vứt bỏ mình. Nhưng là vật đổi sao dời, bây giờ nhìn lại, phát hiện nguyên nhân càng khó thừa nhận hơn trước kia, càng đau khổ, càng bị thương hơn.

Giản Tang Du cứng họng, cánh môi khô khốc giật giật:”Bây giờ đã không sao rồi.”

Dù sao cũng đã không thể quay lại, mặc kệ năm đó Thiệu Khâm có thật lòng hay không, lứa tuổi đó của bọn họ, bây giờ nhớ lại chỉ nên xem như một giấc mộng đẹp.

Thiệu Khâm nghe lời nói nhẹ nhàng băng quơ của cô, trong lòng càng thêm khó chịu. Giờ phút này chỉ sợ trong lòng cô chỉ nhớ rõ phần kiếp nạn đã qua kia, cái gì khác cũng không sao cả? Nhưng ái nấy và tự trách trong lòng anh lại không gỡ xuống được.

Ngực Thiệu Khâm phập phồng, ngón tay vuốt ve hai gò má bóng loáng của cô, nhiều lần kiềm nén không nói ra, cuối cùng chỉ trầm giọng nói một câu:” Về sau sẽ đối xử tốt với em gấp bội.”

Hai người cũng không nói nữa, đều có lâm vào trầm tư.

Không gian im lặng, ánh sáng lơ mơ, đêm đầu thu thật lạnh, Giản Tang Du mặc một bộ đồ ngủ mỏng màu hồng nhạt, cuộn cả người mình nằm trong lòng Thiệu Khâm, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ thấy lại mùa hè năm ấy, nhớ lại cảnh hai người hôn môi trong con hẻm nhỏ, năm tháng ngọt ngào xanh biếc kia làm cho cả cảnh trong mơ đều phủ kín sắc thái lung linh.

Lúc bọn họ ngủ cũng đã khuya, mỗi người đều vô cùng mệt mỏi, nhưng ngủ như thế này thì không được thoải mái, Giản Tang Du mơ mơ màng màng tỉnh lại nhiều lần.

Cô nhắm mắt cọ cọ vào ngực Thiệu Khâm, giống như muốn tìm kiếm nguồn hơi ấm, khẽ sát từng chút vào khuôn ngực nóng bỏng kia.

Bàn tay to lớn của Thiệu Khâm phủ trên lưng cô. Mỗi lần cảm giác cô tỉnh lại sẽ vỗ vỗ trấn an, như thể Giản Tang Du sẽ an tâm ngủ tiếp. Như thể đáp lại, hai người dù nửa tỉnh nửa mê vẫn sẽ dựa sát vào nhau gắt gao.

Giản Tang Du thỉnh thoảng cũng tỉnh lại, sẽ trong thoáng chốc cảm thấy có người hôn lên cái trán của cô, dịu dàng lại cẩn thận. Ngửa ngửa tựa như bông tuyết mùa đông, hơi lành lạnh, nhưng lại rất thoải mái, vừa nhẹ nhàng, vừa trêu chọc ở trán tê dại. Vô cùng luyến tiếc yêu thương.

Có vài lần cô mơ màng bị hôn tỉnh giấc, lần này là hôn trên môi, người đàn ông này đang nâng khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng ngửi hơi thở cô, chậm rãi đem môi khẽ sát lên, từ từ mút thật sâu trên đôi môi mềm mại của cô.

Giản Tang Du mở đôi mắt nặng nề liếc anh một cái, đưa tay quơ quơ, tránh khỏi anh lại tiếp tục ngủ, không bao lâu lại bị hôn tỉnh.

Lần này lại mạnh hơn, đôi môi không ngừng bị gấu nghiền dính nước bọt lẫn nhau, hơi thở có mùi thuốc lá thoang thoang, cái lưỡi linh hoạt kia ở trong miệng cô dẫn dắt di chuyển, giống như muốn hút hết không khí trong ngực cô.

Giản Tang Du ưm ưm một tiếng, lại bị anh hôn sâu hơn.

Vật phía dưới thân thể rắn chắc nóng lên, dục vọng kiềm chế của đàn ông ma sát thăm dò ở nơi mềm mại của cô, Giản Tang Du mơ hồ không phân biệt rõ đây là Thiệu Khâm trưởng thành hay vẫn là Thiệu Khâm còn trẻ, chỉ nhớ rõ ánh mắt đẹp đẽ, đen nhánh, sâu thẳm của anh.

Nhưng Thiệu Khâm còn trẻ.....Đâu có lớn như vậy.....

Giản Tang Du bị Thiệu Khâm hôn đến khuôn mặt đỏ ửng, nghiêng nghiêng đầu tránh đôi môi bám trên môi mình, tìm được nơi ấm áp, an tĩnh nằm sấp lại tiếp tục ngủ.

Chỉ là một đêm ngắn ngủi, lại giống như trải qua một khoảng thời gian rất dài. Cứ không ngừng hôn môi, không ngừng quấy rầy, không ngừng bị bắt trở về tư thế thân mật. Khi thức dậy, Giản Tang Du thấy mình có cảm giác kiệt sức.

Đến khi mở mắt ra, điều đầu tiên Giản Tang Du nhìn thấy là cái đầu nhỏ rối như ổ quạ.

Mạch Nha chống cằm, đầu tóc lộn xộn, mặc áo ngủ có hình con gà màu vàng, ngồi xếp bằng trên đôi dép của Thiệu Khâm. Nó chớp đôi mắt to đen láy, nhìn hai người tò mò.

Giản Tang Du cả kinh, ngồi dậy bất thành linh, nhìn về phía ban công phát hiện trên bầu trời màu lam nhưng tựa như có ánh sáng nhạt, có lẽ là sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn.

Giản Tang Du cuối đầu nhìn Thiệu Khâm, anh khẽ nhíu mày, cuối cùng cũng đành hoàng ngủ thiếp đi, nhưng rõ ràng là tự mình ép mình rất khó chịu, khuôn mặt anh tuần nhăn nhó, môi mỏng mím chặt. Nhưng cho dù như vậy, cánh tay mạnh mẽ vẫn là ôm cô thật chặt, giống như sợ cô biến mất không tìm thấy được, kìm hãm tính bảo vệ.

Giản Tang Du nhìn anh một lúc, nhẹ nhàng bước xuống khỏi người anh.

Mạch Nha nghiêng đầu, ánh mắt lảo liên nhìn hai người bọn họ: "Mẹ, mẹ và chú đang chơi trò gì? Cười ngựa sao?"

Giản Tang Du cười nhẹ, xấu hổ sửa sang lại quần áo, đưa tay vuốt vuốt mái tóc rối khi ngủ của Mạch Nha: "Cục cưng dậy sớm làm gì?"

Hai cái lông mày nhỏ của Mạch Nha căng thẳng, dường như bây giờ mới nhớ tới mục đích mình rời giường, vẻ mặt đau khổ nói: "Mắc tiểu, bị nín tiểu nên thức dậy."

Giản Tang Du cong khoe mắt mím cười, dẫn con đi vào phòng vệ sinh, khi trở lại, kiềng lòng không được nhìn về hướng Thiệu Khâm, một người đàn ông cao hơn 1m8, tay dài chân dài duỗi ra ngoài ghế sofa.....Làm sao có thể ngủ ngon?

Cô vào phòng lấy chăn ra, đắp cho anh thật cẩn thận.

Nhìn bộ dạng ngủ say của Thiệu Khâm, Giản Tang Du bắt giắc thở dài, vì sao khi gặp Thiệu Khâm, luôn có vô số chuyện buồn cười hoang đường xảy ra, vậy mà cô và bộ dáng kia của anh lại ngủ với nhau cả đêm? Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đã gần năm giờ sáng, Giản Tang Du trở lại giường cũng khó đi vào giấc ngủ, lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, dứt khoát rời giường chuẩn bị bữa sáng cho ba người đàn ông.

Thiệu Khâm bị mùi thơm của thức ăn làm cho tỉnh giấc, anh mở mắt ra sững sốt vài giây mới phản ứng được mình đang ở đâu, vỗ trán một cái ngồi dậy, thấy cánh cửa kéo của phòng bếp đóng, sau lớp kính mờ có một bóng dáng mảnh khảnh lắc lư qua lại.

Anh đột nhiên nhớ lại lời nói của Mạch Nha, mẹ thực sự rất vất vả.....

Thiệu Khâm nhìn chằm chằm cửa nhà bếp một hồi lâu, đứng dậy xếp chăn gọn lại, ôm vào phòng của Giản Tang Du. Đúng lúc nhìn thấy Mạch Nha nằm hình chữ đại ở trên giường ngáy khò khò, cái miệng nhỏ nhắn tròn vo, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Thiệu Khâm nhìn thấy thể cũng vô cùng vui vẻ, đưa tay nhéo nhéo quai hàm thằng bé. Thằng bé bị phá giấc mộng, chép miệng hai cái, xoay người ngủ tiếp, cái mông nhỏ vênh lên cao.

Lúc ấy Thiệu Khâm cười ra tiếng, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới đứa bé mủm mím như vậy, có thể là con của Thiệu Trí hoặc là của hai người kia, nụ cười của anh cứng ngắc lại, sắc mặt u ám.

Giản Tang Du đi vào phòng ngủ nhìn thấy Thiệu Khâm hơi không tự nhiên, ánh mắt thay đổi rất nhanh, vòng đến mép giường gọi Mạch Nha dậy: "Con ngoan, thức dậy đi, không thôi chút nữa sẽ trễ học đấy."

Mạch Nha mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ngồi ở trên giường lơ mơ nhìn mọi thứ xung quanh, thân hình mủm mím như củ sen vươn hai cánh tay để Giản Tang Du thay quần áo cho, giọng nói yếu ớt: "Mẹ, cái chăn thật ấm áp, Mạch Nha có thể đem theo cái chăn nhỏ đến trường không?"

Giản Tang Du cắn nhẹ lên cái mũi nhỏ, không làm đau nó, ngược lại vô cùng thân thiết, nhìn vẻ mặt Thiệu Khâm đỏ mắt ghen tị.

"Ng Sloan, như vậy sẽ bị các bạn nhỏ cười đó." Giản Tang Du lấy quần áo, ngồi xổm xuống mép giường chuẩn bị mặc quần áo cho con.

Thình lình Thiệu Khâm đưa tay đón lấy, cũng không ngăn đầu lên, nói với Giản Tang Du: "Để anh."

Ngón tay của Giản Tang Du không cẩn thận chạm vào anh, cũng không kịp rút lại, mặt trở nên lúc trắng lúc đỏ, cô cũng không hiểu tại sao.

Thiệu Khâm không rõ hàm ý, nhìn cô: "Sao vậy?"

Giản Tang Du ảo não bỏ lại một câu "Em đi vào phòng bếp", rồi vội vã ra ngoài, thật sự không muốn ở cùng một chỗ với tên lưu manh này thêm nữa, một giây cũng không muốn!

Trong phòng ngủ chỉ còn Mạch Nha và Thiệu Khâm nhìn nhau trân trối, Mạch Nha lén nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của chú, cảm thấy sợ sệt, đưa cánh tay nhỏ trắng nõn, ra giọng ám chỉ: "Chú, quần áo_____"

Thiệu Khâm khẽ nhíu mày, đưa tay kéo đứa bé trong chăn ra, trong vòng mấy cái đã lột nó sạch sẽ, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó: "Đây là quần, thấy không?"

Mạch Nha dùng sức gật gật đầu.

Thiệu Khâm đặt chiếc quần jeans trẻ em lên giường, chỉ chỉ hai cái ống quần: "Đưa chân đi vào đây."

Mạch Nha: "....."

Mạch Nha nhỏ nhắn đứng trên giường một mình, bị Thiệu Khâm chỉ huy mặc quần, kéo hai ống quần rất lâu mới mặc vào được, chau mày than phiền: “Chú gạt người, chú nói với mẹ giúp con mặc.”

Đối mặt với sự lên án của tiểu quỷ này, Thiệu Khâm ngồi ở bên giường duỗi chân dài ra, thản nhiên nhũn mày: “Là ai nói mẹ vất vả, Mạch Nha sao không muốn tự mình học cách mặc quần áo à?”

Mạch Nha vênh vênh môi, cái đầu nhỏ cúi xuống: “.....Muốn.”

Thiệu Khâm đắc ý vênh mặt: “Mang vớ vào.”

Mạch Nha cầm vớ nghiên cứu một một lúc lâu, không phân rõ trước sau, nhìn Thiệu Khâm với ánh mắt cầu cứu: “Chú, con không biết.”

Thiệu Khâm ngồi ở bên giường, lười biếng nhìn nó: “Hình vẽ ở phía trước.”

“Dạ.” Mạch Nha nhú mày, cúi đầu, ngón tay mập mạp nắm chân của mình nhét vào vớ, tiếp tục xiêu vẹo kéo lên, nhiều lần bởi vì trọng tâm không vững đã xém té ngã trên giường.

Ngay lúc kéo lên, ngoài cửa vang lên tiếng Giản Tang Du thúc giục: “Con cứng, chưa mặc xong sao?”

“Dạ, phải_____” Mạch Nha mở miệng muốn trả lời, không ngờ miệng lại bị bịt kín.

“Được rồi.” Thiệu Khâm nhanh chóng đứng dậy, đem vớ của tiểu quỷ này kéo lên, lấy giấy cho nó mang vào. Mạch Nha tròn mắt nhìn động tác thuần thục sinh động của Thiệu Khâm, nhanh đến mức khó tin!

Thiệu Khâm nắm lấy cánh tay Mạch Nha, một mặt vừa đi ra ngoài, một mặt vừa nói nghiêm khắc: “Mạch Nha học được cách mặc quần áo mẹ rất vui, chưa học được thì cũng đừng nói với mẹ, biết không?”

Mạch Nha: “.....”

27. Chương 27

Thiệu Khâm bỗng Mạch Nha ra khỏi phòng ngủ, Giản Tang Du vẫn còn đang ở trong nhà bếp. Giản Đông Dục ngồi trước bàn ăn, mặc quần áo màu đen, nhìn có vẻ trầm tĩnh, anh ta ngược mắt ra khỏi tờ báo, bình tĩnh nói “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, cậu.” Mạch Nha vẫn còn không vui, vùng vẫy tuột xuống khỏi người Thiệu Khâm, chạy đến ngồi xuống bên cạnh Giản Đông Dục.

Nhìn bộ dáng Giản Đông Dục, Thiệu Khâm đoán rằng Giản Tang Du nhất định đã giải thích nguyên nhân tại sao mình ngủ lại cho anh ta, vì vậy cũng thản nhiên ngồi xuống đối diện anh ta, khẽ cúi đầu “Chào buổi sáng.”

Dù sao Giản Đông Dục và Thiệu Khâm cũng đã từng quen biết. Chẳng qua hai người đều biết rõ chuyện quá khứ, Thiệu Khâm không biết Giản Đông Dục có ghét mình nhiều không, có điều, anh cũng không để ý chuyện này.

Lúc sau, hai người cũng không nói gì với nhau, mạnh ai nấy ăn sáng.

Dường như Thiệu công tử ném thử bữa sáng Giản Tang Du tự mình làm, lại thăm than trong lòng: năm đó, cô gái này ngay cả luộc trứng cũng không xong, bây giờ ngược lại, tiến bộ không ít.

Giản Đông Dục lột trứng gà đưa cho Mạch Nha, nhìn tiểu tử kia cắn từng miếng từng miếng vất vả, sờ sờ tóc Mạch Nha “Ăn xong, cậu đưa con tới trường học.”

Thiệu Khâm lại bỗng nhiên mở miệng “Để em đưa đi.”

Giản Đông Dục có vẻ dăm chiêu, liếc anh một cái, ánh mắt sâu xa. Thiệu Khâm bình tĩnh nhìn lại anh ta, nhếch một bên môi “Dù sao cũng tiện đường, em và tiểu tử này rất ăn ý.”

Miệng Mạch Nha vẫn còn đang ngón đầy sữa đậu nành trong miệng, quai hàm phình ra, ánh mắt cũng sa sầm, yếu ớt trừng Thiệu Khâm, giống như không đồng ý với quan điểm của anh.

Nhưng giờ phút này mấy người lớn đầu thềm lo lắng cảm giác của thằng bé, chẳng qua hai người chỉ lặng lẽ nhìn nhau vài giây, sau đó, Giản Đông Dục nói lạnh nhạt “Vậy làm phiền cậu.”

Thiệu Khâm đang nói chuyện với Giản Đông Dục, trong nhà bếp bỗng nhiên vang lên âm thanh cái sạn bị rơi xuống đất, Giản Đông Dục cau cậu, chống mặt bàn chuẩn bị đứng dậy.

“Để em.”

Thiệu Khâm xải chân bước vào nhà bếp trước, thấy Giản Tang Du chống bên cạnh bàn bếp, há miệng thở dốc, giống như đang kiềm chế cơn đau nào đó, anh ôm eo cô từ phía sau, rũ mắt lo lắng “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Giản Tang Du không tốt, khi nhìn Thiệu Khâm, dừng lại một chút, nghiêng đầu qua chỗ khác, đưa lưng về phía anh “... Không sao, đầu hơi choáng váng thôi.”

Thiệu Khâm nghĩ là do tối hôm qua cô ngủ không ngon, khom lưng lượm cái sạn trên đất lên, đỡ lấy thất lưng cô, nhẹ giọng nói “Mệt thì nghỉ ngơi đi.”

Giản Tang Du không hé răng, chỉ gỡ từng ngón tay của Thiệu Khâm đang đỡ thất lưng cô ra “Đừng đụng vào em, ăn sáng đi, ăn xong thì đi đi.”

Thiệu Khâm nhìn cô ầm ứ, trong lòng dâng lên một sự tức giận, cô gái này, thật đúng là cứng đầu cứng cổ mà! Nhưng nhìn lưng cô run run sợ hãi, cơn tức lại nhanh chóng bị ép xuống, Giản Tang Du như vậy, ngoài trừ anh đau lòng và bất đắc dĩ ra... sao còn có thể nổi giận được chứ?

Mạch Nha được Giản Đông Dục đốc thúc, rất khó khăn mới ăn xong bữa sáng, Giản Tang Du đưa túi xách của tiểu tử kia cho Thiệu Khâm, nghi ngờ nhìn anh muốn nói lại thôi “Nếu anh có việc vội, em có thể đưa nó đi.”

Thiệu Khâm nhìn Giản Đông Dục cách đó không xa, anh ta đang cúi đầu nói chuyện với Mạch Nha, hoàn toàn không chú ý tới bên này. Vì thế, Thiệu Khâm nghiêng người tới gần Giản Tang Du, nhẹ giọng nói “Em đã mệt lắm rồi, đi ngủ tiếp một chút đi...”

Lỗi tai Giản Tang Du nóng lên, quay đầu đi.

Trong mắt Thiệu Khâm ngập tràn niềm vui, nhìn theo gương mặt nghiêng nghiêng của cô, anh nhích đến gần, hôn một cái, đôi môi đặt trên gương mặt cô, tuy ngắn ngủi nhưng lại có khoái cảm tê dại giống như điện giật.

Giản Tang Du vội vàng nhìn về phía Mạch Nha và Giản Đông Dục, phát hiện không bị chú ý mới nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt nhìn anh “Anh có thể đứng đắn một chút hay không!”

Về mặt Thiệu Khâm trở nên nghiêm nghị, nhưng càng nói càng thêm ngả ngớn “Anh vẫn đứng đắn vô cùng, không đứng đắn sẽ lột sạch quần áo trên người em, rồi liếm khắp toàn thân rồi.”

Giản Tang Du nhìn anh u ám, lồng ngực Thiệu Khâm phát ra một tiếng cười khế, khàn giọng nỉ non “Sớm muộn gì anh cũng sẽ không đứng đắn một lần.”

Giản Tang Du : “... Lưu manh!”

Giao con trai cho kẻ lưu manh như vậy, thật sự không sao ư?

Trên thực tế, lo lắng của Giản Tang Du là đúng.

Mạch Nha đang nhìn chăm chăm phong cảnh ngoài cửa xe, khẳng định đây không phải đường đi nhà trẻ, quay đầu nghi ngờ nhìn Thiệu Khâm “Chú ơi, chú lạc đường sao? Đi nhà trẻ phải đi hướng ngược lại kia, bây giờ chúng ta đang cách nhà trẻ càng ngày càng xa đó!”

Tay Thiệu Khâm vỗ vỗ đầu Mạch Nha, cười dỗ nó “Cục cưng, hôm nay chúng ta không đi nhà trẻ, chú dẫn con tới chỗ này.”

Mạch Nha chớp chớp mắt “Chỗ nào?” Nghĩ lại, vẫn cảm thấy không được ổn, lắc lắc khuôn mặt nhỏ, bày tỏ bất mãn “Không đi nhà trẻ, mẹ sẽ tức giận.”

“Chúng ta không nói ẹ biết.” Thiệu Khâm đã bội phục sự kiên nhẫn của mình, chắc là cả đời chỉ có thể cư xử như vậy với hai mẹ con này.

Mạch Nha ru rú ngồi trên ghế, nâng mí mắt “Đi đâu vậy?”

Thiệu Khâm thấy bộ dáng của bé, trong đáy lòng vô cùng êm ái, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng hơn “Mạch Nha sợ chích sao?”

Khi Hà Tịch Tranh đến bệnh viện Bình An, lúc đó cảm giác trong lòng thật không nói nên lời, cậu ta ngồi trong xe một hồi lâu, thở ra thật dài mới mở cửa xe.

Thiệu Khâm đang dựa vào cạnh xe hút thuốc, nhìn thấy Tịch Tranh đang đi nhanh tới phía mình, nửa điều thuốc còn lại vẫn còn đang cháy dở bị anh bóp trong lòng bàn tay, nhưng không hề cảm thấy nóng bỏng đau đớn gì.

Đáy mắt anh dâng lên lo lắng cuộn cuộn, đè nén lửa giận bốc cháy hừng hực.

Đương nhiên Hà Tịch Tranh cũng biết, năm đó, Thiệu Khâm và Giản Tang Du từng có một đoạn ân oán. Cậu ta biết được từ miệng của Thiệu Trí, sau khi Thiệu Khâm bị Giản Tang Du tát một cái trước mắt mọi người, đã làm ra một loạt các hành vi khác thường. Cho nên Hà Tịch Tranh gần như có thể xác định, trong lòng Thiệu Khâm có Giản Tang Du, giờ phút này đối mặt với Thiệu Khâm, thì càng thêm chột dạ.

“Anh Thiệu Khâm.”

Sau khi Hà Tịch Tranh đứng lại mới phát hiện trong xe còn có đứa bé, đáng vẻ chừng bốn năm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ghé vào phía trên cửa kính, tò mò đánh giá bọn họ.

Hà Tịch Tranh nhíu cậu, kinh ngạc, nhìn về phía Thiệu Khâm “Đứa nhỏ này?”

Thiệu Khâm dựa lưng vào cửa xe, xòe bàn tay để trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Nha, đẩy tiểu tử kia vào trong xe, trầm giọng dặn dò “Trở vào, bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không được nhìn.”

Mạch Nha tuy là một đứa trẻ, dường như cũng cảm nhận được không khí giữa hai người lớn này đang căng thẳng, cắn môi nghiêng đầu qua chỗ khác, cúi đầu mở đồ chơi Thiệu Khâm đưa cho bé ra, nhưng trong lòng vẫn hơi tò mò, quay đầu nhìn.

Thiệu Khâm kéo cửa kính xe lên cao hơn một nửa, lộ ra một khe hở nhỏ để bé thở.

Anh sắp không khống chế được ngọn lửa trong lòng, nhưng nghĩ tới đứa bé sau lưng, lại không thể vượt quá giới hạn, vì thế túm áo Hà Tịch Tranh, hung hãn đẩy cậu ta ngã trên đuôi xe.

Trong mắt Thiệu Khâm long lên, Hà Tịch Tranh như thấy được sự giận dữ trong tâm hồn anh. Cánh tay anh cường tráng mạnh mẽ, mu bàn tay trên cổ áo Hà Tịch Tranh đã nổi gân xanh, như mãnh thú âm thầm quan sát Hà Tịch Tranh.

Thiệu Khâm u ám gằn từng chữ “Biết tôi tìm cậu tới làm gì không?”

Hà Tịch Tranh thẹn trong lòng, năm đó tuổi còn nhỏ, lại bị bọn Thiệu Trí giứt dây, nói đến cùng, vẫn là chơi làm bạn xấu. Mấy năm nay, cậu ta vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, đối mặt với chất vấn của Thiệu Khâm, cũng không hề lùi bước “Anh Thiệu Khâm, mặc kệ anh có tin hay không, thực sự em chưa làm gì cả. Nhưng ngấm ngấm bảy mươi với cô ấy năm đó là sự thật, mang cô ấy đang mê man tới khách sạn cũng là sự thật. Anh đánh em, em tuyệt đối không đánh lại.”

Thiệu Khâm hung hãn đánh mấy đấm vào bụng cậu ta, Hà Tịch Tranh nhíu cậu kêu rên hai tiếng, ngược lại, thật sự không có phản kháng hay vùng vẫy, thậm chí cũng không hề la lớn tiếng.

Thiệu Khâm rất muốn đánh cho cậu ta nằm viện mười ngày nửa tháng giống như Thiệu Trí, nhưng anh vẫn còn việc quan trọng hơn phải làm “Tại sao tôi phải tin tưởng cậu, Giản Tang Du chắc chắn không nói oan cho các cậu.”

Hà Tịch Tranh mở miệng thở phì phò, vất vả giải thích “Có lẽ cô ấy không nói láo, nhưng em thực chưa chạm qua cô ấy, em là đàn ông, làm hay chưa làm còn không biết sao?”

Thiệu Khâm bị lời này của cậu ta chạm vào điểm yếu, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh ba người hèn hạ Thiệu Trí cường hiếp Giản Tang Du, nhất thời, máu dồn lên não, túm lấy thân thể nặng nề của Hà Tịch Tranh, lên gối vài cái vào bụng cậu ta.

Hà Tịch Tranh bị anh quăng trên đất, chật vật nằm sấp.

“Ý cậu là, cậu không làm, hai thằng kia làm?” Thiệu Khâm nhìn xuống từ trên cao, theo dõi cậu ta, lời nói ra giống như âm thanh từ địa ngục truyền đến, u tối đáng sợ.

Hà Tịch Tranh nhú nhú cậu, giống như hơi không chắc chắn “Có lẽ, bọn họ cũng không làm...”

Thiệu Khâm giận quá hóa cười, ngồi xổm bên cạnh cậu ta, nói “Mẹ nó, giỡn với tôi hả? Thiệu Trí nói không đụng vào cô ấy, đứa bé cũng không có quan hệ với Thiệu Trí, rồi Trình Doanh, ngay cả cậu cũng không thừa nhận, chẳng lẽ đứa bé của Giản Tang Du là từ trên trời rơi xuống?”

Hà Tịch Tranh khó tin ngẩng đầu “Đứa bé?”

Cậu ta ra nước ngoài năm năm, cũng khó trách, căn bản là không biết chuyện của Giản Tang Du, cậu ta chậm nửa nhịp, quay đầu nhìn về phía thùng xe, kiếng xe tối không nhìn thấy bên trong.

Hà Tịch Tranh gian nan nuốt nước miếng “Anh Thiệu Khâm, đứa bé này và em tuyệt đối không hề có quan hệ, anh không tin, chúng ta lập tức đi làm kiểm tra DNA.”

Thiệu Khâm cười lạnh nói “Đương nhiên tôi muốn dẫn cậu đi làm kiểm tra DNA, đứa bé là của ai, lập tức sẽ biết được.”

28. Chương 28

Cả ngày nay Hà Tịch Tranh thật sự cảm thấy rất đau khổ, vừa đối diện với sự tức giận không hề che giấu của Thiệu Khâm, vừa lo lo lắng hồi ngược lại mình — chẳng nhẽ anh nhớ nhầm sao? Năm đó thật sự đã làm cho Giản Tang Du mang thai sao?

Ánh mắt phức tạp của Hà Tịch Tranh nhìn đứa trẻ đang cúi đầu ngồi bên cạnh chơi điện tử trên điện thoại di động, xem ra là một đứa trẻ rất biết nghe lời. Ngay cả việc ngồi đợi trong bệnh viện chả có gì thú vị cũng không hề oán trách.

Thật là một đứa trẻ đáng yêu, Hà Tịch Tranh không nhịn được đưa tay véo khuôn mặt bầu bĩnh của Mạch Nha. Mạch Nha bỗng đứng ngẩn đầu trừng mắt nhìn anh: “Chú à, cháu không phải bánh bao, không được tùy tiện véo cháu.”

Hà Tịch Tranh hì hì cười: “Xem ra mẹ cháu bị cháu quấy rất nhiều rồi”

Mạch Nha hừ một tiếng, vắn vẹo thân thể, đưa lưng về phía cậu ta, xoay người vùi mặt vào ngực Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm yên lặng cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ bé của nó, lòng đầy rối rắm, anh chú ý thấy ánh mắt của Hà Tịch Tranh vẫn dừng lại trên người Mạch Nha, hơn nữa trên mặt cậu ta còn xuất hiện một vẻ mặt yêu mến.

Mẹ nó, thật chói mắt.

Tâm trạng của Thiệu Khâm tồi tệ vô cùng, anh gần như có ý đối địch với Hà Tịch Tranh, bởi vì anh đã chấp nhận việc Hà Tịch Tranh chính là cha của Mạch Nha, là bố đẻ của con trai Giản Tang Du — nhận thức này làm cho anh đối với Hà Tịch Tranh vừa cảm hận lại vừa ghen tỵ.

Lúc này Thiệu Khâm mới biết được anh đồ kỵ với cha đẻ của Mạch Nha biết bao nhiêu. Nếu như lúc ấy anh không khốn kiếp như vậy, nếu như anh có nhiều cơ hội hơn, người phụ nữ đó đã là của anh, đứa trẻ này cũng là của anh!

Hà Tịch Tranh phát hiện ánh mắt của Thiệu Khâm nhìn mình càng ngày càng thâm trầm, cổ họng cũng khô cứng, yên lặng nghiêng đầu ngồi xuống.

Thời gian chờ đợi khá dài, Hà Tịch Tranh đề nghị đi uống chút gì đó. Thiệu Khâm không thèm để ý tới cậu ta, lạnh lùng khoanh tay: “Ngồi chờ đằng hoàng đi.”

Hà Tịch Tranh biết Thiệu Khâm có cách để lấy được kết quả xét nghiệm sớm nhất có thể, cho nên quyết định dứt khoát không tranh luận cùng anh nữa, tiếp tục vùi đầu chờ đợi.

Mạch Nha đã vùi đầu vào trong ngực Thiệu Khâm ngủ thiếp đi, tay ôm lấy hông của Thiệu Khâm, khuôn mặt nhỏ nhắn dính sát vào áo sơ mi của anh, hơi thở nóng hổi phả vào ngực Thiệu Khâm.

Thỉnh thoảng Thiệu Khâm lại cúi mặt xuống nhìn nó, ánh mắt đen tối không rõ.

Nếu như quả thật nó là con của Tịch Tranh thì làm sao đây?

“Không có liên hệ máu mủ?” Hà Tịch Tranh trợn to mắt, vừa đoạt lấy kết quả vừa nhìn, không nhận được thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu mừng rỡ nhìn Thiệu Khâm, “Em đã nói là em trong sạch mà!”

Ánh mắt Thiệu Khâm tối tăm quét qua cậu ta, Hà Tịch Tranh lộ vẻ tức giận im lặng.

Thiệu Khâm xem qua kết quả xét nghiệm, cau mày nhìn qua một lần, không dám xác định hỏi bác sĩ: “Có sai sót gì không?”

Vị bác sĩ kia không biết Thiệu Khâm là ai, nhưng biết đây là chuyện bên trên giao xuống, nói vậy người trước mặt chắc cũng là một nhân vật lợi hại, vì vậy lúc nói chuyện rất chú ý đúng mực: “Tuyệt đối không có vấn đề, toàn bộ quá trình đều do tôi giám sát tới lúc làm xong.”

Thiệu Khâm trầm mặc, Thiệu Trí không phải, Trình Thắng cũng không phải, hiện tại người có khả năng nhất là Hà Tịch tranh cũng bị loại bỏ, chuyện này rốt cuộc lại rơi vào một kết quả không ai dự đoán được, hoàn toàn bế tắc.

Hà Tịch Tranh sờ lên cằm, ra vẻ suy nghĩ sâu xa: “Chẳng lẽ lại là một chúa Jesus ra đời?”

Khuôn mặt của Thiệu Khâm không tỏ rõ thái độ nhìn cậu ta, Hà Tịch Tranh vội vàng đổi lời nói: “Vậy thì còn có một giải thích, Giản Tang Du nói dối, không chừng trước đêm đó cô ta đã mang thai rồi.”

Thiệu Khâm không để ý tới cậu ta, đem kết quả kiểm nghiệm cất đi, quay lại nói với bác sĩ: “Vất vả cho anh rồi.”

Anh ôm Mạch Nha đi ra ngoài, Hà Tịch Tranh vội vàng đuổi theo, không ngừng nói thầm phía sau: “Nhiều năm như vậy cuối cùng cũng trả cho tôi một công đạo rồi, đây là việc duy nhất tôi làm trái với lương tâm, thiếu chút nữa lại chết oan.”

Thiệu Khâm dừng chân lại, quay đầu lại nhìn kỹ cậu ta mấy giây: “Nói cho tôi biết tình huống đêm đó.”

“Hả?” Hà Tịch Tranh ngẩn người, sau đó chần chừ trả lời, “Em nói anh đừng đánh em nhé, thật sự em không có làm gì cả, lúc Thiệu Trí gọi điện cho em, cậu ấy và Trình Doanh đã đem Giản Tang Du đang say rượu tới khách sạn rồi.”

Ánh mắt Thiệu Khâm lạnh đi mấy phần: “Lúc cậu tới khách sạn, Giản Tang Du đã bị ——”

Anh không dám nói tiếp, chỉ nhìn Hà Tịch Tranh âm trầm, Hà Tịch tranh hiểu được ý của anh sau đó tranh thủ thời gian giải thích: “Không có, lúc em tới quần áo của Giản Tang Du vẫn còn nguyên, không đúng, không biết có phải nguyên trạng hay không, tóm lại là y phục vẫn hoàn chỉnh.”

Lúc cậu ta nói tới đây, bỗng nhiên lại dừng lại, tựa như đã nghĩ ra chi tiết gì đó.

Thiệu Khâm không kiên nhẫn thúc giục: “Nghĩ ra cái gì?”

Hà Tịch Tranh từ từ nhướn mắt, lắc đầu một cái: “Không có gì, dù sao bây giờ đã biết cả ba người chúng tôi đều không phải là hung thủ, anh Thiệu Khâm, anh còn muốn điều tra cái gì nữa sao? Anh ... thật tình đối với cô ấy sao?”

Thiệu Khâm ngẩn ra, lạnh lùng trừng cậu ta: “Chuyện đó không liên quan tới cậu.”

Hà Tịch tranh bấu môi, nhỏ giọng lầu bầu: “Em chỉ tốt bụng nhắc nhở anh, anh và Giản Tang Du sẽ không thể nào có kết quả. Nếu tiếp tục dây dưa với cô ấy, đối với anh và cả cô ấy đều không tốt đâu.”

Thiệu Khâm không khỏi phiền não, hung dữ nhìn Hà Tịch tranh: “Chuyện này còn chưa xong đâu, cậu hãy tự cầu phúc ỉnh nhiều vào.”

Hà Tịch Tranh kinh ngạc nói không nên lời, nhất thời suy sụp cúi mặt: “Anh Thiệu Khâm, anh còn muốn thế nào?”

Thiệu Khâm lạnh lùng nhếch khóe môi, ôm Mạch Nha xoay người bỏ đi.

Thiệu Khâm đặt Mạch Nha xuống ghế sau, cởi áo khoác đắp cho nó, điện thoại chợt rung lên, anh vừa liếc nhìn thì thấy số của mẹ mình, cứ chăm chăm vào điện thoại di động không ngừng nhấp nháy dãy số quen thuộc, anh bình tĩnh tắt điện thoại.

Mạch Nha đã ngủ, Thiệu Khâm cũng không đưa nó đến nhà trẻ. Nếu đưa tới chỗ Giản Tang Du thì lại không biết giải thích vì sao hôm nay nó không đi học. Hơn nữa bây giờ anh cũng không biết nên nói chuyện này với Giản Tang Du như thế nào.

Thiệu Khâm đành phải lái xe mang nó về nhà mình rồi tính tiếp.

Lúc đổi giường, nó mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ mơ màng nhìn anh, bàn tay nhỏ bé giữ lấy ngón tay của anh không buông ra. Thiệu Khâm đỏ khóc đỏ cười, dứt khoát cởi giày cùng nằm lên giường với nó, vỗ nhẹ lên ngực nó nói nhỏ: “Ngoan, ngủ đi.”

Mạch Nha rầm rì hai tiếng, ngoan ngoãn nhắm mắt lại bất động.

Trong lòng Thiệu Khâm phiền não vô cùng, nằm ngẩn người nhìn chùm đèn trên trần nhà, Mạch Nha ko phải con của 3 người đó, chẳng lẽ Giản Tang Du thật. Nhưng làm sao có thể? Rõ ràng Giản Tang Du rất sạch sẽ, trước đây bọn họ ở cùng nhau, ngoại trừ hôn môi ra cũng chưa hề làm bất cứ việc gì.

Nếu nói Giản Tang Du phản bội anh, cùng với người đàn ông khác. Lập tức Thiệu Khâm bác bỏ loại suy đoán này, lòng tự ái của Giản Tang Du ra sao chính anh là người hiểu rõ nhất. Thời gian hai người ở chung, những hành động tiếp xúc thân mật cũng do dự rất lâu, Giản Tang Du không thể nào cam tâm tình nguyện trao mình cho người khác dễ dàng như vậy.

Thiệu Khâm nghĩ tới lại nhức đầu, nhưng chẳng lẽ đứa bé này là từ trên trời rơi xuống?

Thiệu Khâm nhắm mắt lại mơ mơ màng màng, rất nhanh lại bị tiếng điện thoại di động đánh thức, anh nóng nảy với lấy chiếc điện thoại nhìn qua—— là Giản Tang Du, liếc nhìn đứa bé bên cạnh, nhẹ nhàng đứng dậy.

Đóng cửa phòng xong anh mới bấm nút trả lời, vừa bắt điện thoại, giọng nói của Giản Tang Du tràn đầy tức giận: “Thiệu Khâm! Anh mang con của em đi đâu rồi”

Động tác Thiệu Khâm xoa mi tâm dừng lại một chút: “Sao vậy?”

“Cô giáo nói nó không tới trường.” Giản Tang Du vô cùng tức giận, thật là không thể buông lỏng cảnh giác với tên lưu manh này chút nào, quấy rầy cô hết lần này đến lần khác giờ lại bắt cóc con của cô nữa.

Thiệu Khâm bận rộn tới chóng mặt, hoàn toàn quên mất việc xin nghỉ ở nhà trẻ. Anh trầm ngâm một hồi, chợt mở miệng: “Anh dẫn nó tới bệnh viện cùng với Hà Tịch Tranh.”

Đầu kia điện thoại chợt yên tĩnh lại, ngay cả hô hấp cũng như biến mất, cả trái tim Thiệu Khâm cũng nói lên, chuyện này phải ngã bài cùng Giản Tang Du, mới có thể tìm thấy chân tướng sự việc từ trên người cô.

Mặc dù anh không phải là một người tốt, nhưng cũng không thích thiếu nợ người khác, hơn nữa là thiếu nợ Giản Tang Du, điều này làm cho anh rất phiền muộn.

Hơi thở rối loạn của Giản Tang Du dần dần truyền tới: “. Kết quả?”

Thiệu Khâm rũ bàn tay trên đầu gối từ từ nắm chặt: “Tối đây, anh sẽ nói cho em biết.”

Giản Tang Du tới rất nhanh, Thiệu Khâm mở cửa thấy sắc mặt tái nhợt của cô, trời đã đầu thu, cả người cô giống như vừa ngoi lên từ một hồ nước lạnh, trên trán đổ rất nhiều mồ hôi.

Thiệu Khâm nhíu nhíu mày, kéo cô vào nhà: “Vội vã như vậy làm cái gì?” anh vừa đụng đến tay Giản Tang Du, mới phát hiện cả người cô lạnh toát, có lẽ do quá khẩn trương, nên đốt ngón tay cũng không ngừng run rẩy.

Thiệu Khâm yên lặng cúi đầu nhìn cô, rồi ôm cô vào trong ngực: “Anh sẽ giúp em.”

Giản Tang Du tránh khỏi lồng ngực của anh, cũng không liếc nhìn anh một cái, hỏi yếu ớt: “Đứa bé. Có phải. ?”

Thiệu Khâm lẳng lẳng đứng sừng sững sau lưng cô: “Không phải.”

Bỗng nhiên Giản Tang Du quay đầu lại, con ngươi co rút nhanh kịch liệt: “Không đúng ? Nói vậy, làm sao lại không phải.” Nếu như không phải, chẳng lẽ tất cả đều do mình phán đoán sai sao?

Thiệu Khâm không biết nên giải thích thế nào, anh không thể làm gì khác hơn là đem bằng kết quả trên bàn đưa cho cô: “Ba người bọn họ đều không phải, chúng ta nên tin vào sự thật.”

Bàn tay cầm tờ giấy của Giản Tang Du không ngừng phát run, hai tờ giấy nhanh chóng rơi xuống khỏi bàn tay cô, rớt trên đất theo những giọt nước mắt của cô.

Thiệu Khâm đứng nhìn bên cạnh, chợt cảm thấy tim mình như bị cái gì đâm xuống rất dữ dội, anh đi tới ghì lấy cô trong ngực mình, mạnh mẽ không để cô kháng cự: “Đừng khóc, bất kể xảy ra chuyện gì, anh nhất định giúp em tìm ra kẻ đó.”

Giản Tang Du lắc đầu, nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rớt xuống: “Vô dụng thôi. Biện pháp gì em cũng đều đã thử qua rồi nhưng vẫn là vô dụng.”

Thiệu Khâm nhíu lông mày, anh không hiểu rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào. Bây giờ Giản Tang Du lại trong trạng thái như vậy, dù muốn hỏi những chi tiết vặt vãnh cũng khó thể mở miệng, đành phải không ngừng lên tiếng dỗ dành cô. Một ngón tay anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô: “Được rồi, sau này đã có anh, tin anh có được không?”

Hai mắt Giản Tang Du dăm lệ nhìn chăm chăm vào mặt của anh, ánh mắt vô tội mang theo vẻ bàng hoàng, không biết tại sao trong đầu Thiệu Khâm lại nghĩ đến một từ vô cùng tâm thường....điềm đạm đáng yêu.

Bị cô nhìn như vậy, khuôn mặt trắng chợt hơi đỏ ửng, anh mất tự nhiên dời ánh mắt đi: “Còn nhìn nữa anh sẽ nhào tới đó.”

Nước mắt Giản Tang Du lại không ngừng rớt xuống, khổ sở nức nở nghẹn ngào: “Tin ai cũng tốt hơn tin người lưu manh như anh.”

Thiệu Khâm: “.”

Thiệu Khâm chưa bao giờ biết nước mắt của phụ nữ lại nhiều như vậy, càng không biết Giản Tang Du lại thích khóc như thế. Khi thực Giản Tang Du cũng không phải dạng phụ nữ yếu ớt, chỉ là bị sự thật này đã kích mà thôi.

Cô đã kiên trì suốt năm năm, vượt qua biết bao nhiêu lời đồn đại để sinh ra Mạch Nha, chuẩn bị tất cả để tìm ra một công đạo ithub. Nhưng hôm nay sự kiên trì trong năm năm đó lại có kết quả như vậy.

Ngay cả thực tế cũng dội cho cô một gáo nước lạnh, không có quyền thế, không có tiền tài. Ngoại trừ sức lực yếu ớt, cô chẳng có cái gì. Chẳng lẽ sẽ phải im hơi lặng tiếng sống cả đời như vậy sao?

Vào giờ khắc này sự ảm nhĩn oan ức và cảm phẫn cũng bộc phát khó ngăn được.

Thiệu Khâm ôm lấy cô, ngực bị thấm ướt một mảng lớn, nước mắt nóng bỏng của Giản Tang Du mang theo nhiệt độ, làm cháy sạch cả trái tim anh. Từ góc độ của anh nhìn xuống, đập vào mắt chính là gương mặt trắng nõn của Giản Tang Du, hơi đỏ ửng, đôi môi nứt nở hé mở, gần như có thể thấy một hàm răng trắng đều đặn.

Thiệu Khâm đỡ rất lâu cô cũng không có phản ứng, cứ nhìn như thể làm não anh như thiếu dưỡng khí, cúi đầu đưa đầu lưỡi dọc theo đôi môi đang hé mở của cô.

Giản Tang Du vốn đang khóc nên lời mờ phát giác ra, trong miệng khô khốc của cô chợt có thứ gì ướt ướt chui vào, không ngừng khuấy đảo dọc theo vách miệng cô.

Thiệu Khâm nắm lấy cằm của cô, cô vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh. Một bàn tay khác của anh mạnh mẽ bóp chặt eo cô, hôn cô vô cùng mãnh liệt.

Giản Tang Du bị chiếc lưỡi linh hoạt của anh thấm ướt đôi môi, không phân rõ được chất lỏng hỗn hợp và tiếng rên xầu hổ thật ra là của mình hay là của anh, cô chỉ cảm thấy dần dần có nước miếng tràn ra khỏi miệng.

Không khí vô cùng mập mờ làm cho trái tim cô đập rộn lên, không nhận được liền đưa tay đẩy anh: “Ừm, buông....ra”

Lúc này Thiệu Khâm mới buông cô ra một chút, nhìn cô sâu sắc, giọng nói vừa trầm lại vừa nghẹn: “Đừng khóc nữa!”

Hơi thở Giản Tang Du rối loạn nhìn anh chằm chằm, nói không nên lời.

Thiệu Khâm lẳng lặng nhìn cô một hồi, ngón tay cái dịu dàng lau đi một sợi tơ mỏng lưu lại trên góc môi cô. Giản Tang Du bị không khí quý dị này làm cho toàn thân cứng ngắc. Thiệu Khâm trong giờ phút này. . . . làm cô nghĩ đến rất nhiều chuyện trong ký ức, mà chút đau đớn trong hồi ức kia trong khoảnh khắc lại hiện rõ trong đầu cô.

Thiệu Khâm như vậy. . . . làm cho cô hơi sợ.

Thiệu Khâm lại khom lưng bế cả người cô lên, Giản Tang Du hoảng sợ trợn to mắt, suýt nữa thì hét lên.

Đôi mắt đen nhánh của anh tràn đầy dự vọng nóng bỏng, cúi đầu cắn nhẹ lên vành tai cô.

Toàn thân Giản Tang Du run lên, giọng nói cũng thay đổi: “Thiệu Khâm!”

Giọng nói của Thiệu Khâm vang lên đứt quãng: “Tại sao không thể là anh? Em phải là của anh, anh không muốn nhịn nữa.”

29. Chương 29

Thiệu Khâm biết rất rõ đây là thời cơ không thích hợp, anh cũng biết kích động của mình vào giờ phút này đều là do tất cả những chuyện dồn nén hai ngày nay bộc phát. Dù cho anh giả vờ bình tĩnh như thế nào, cảm giác áy náy ngán ngùi cũng không thể nào áp chế được sự ganh tỵ và thú tính trong nội tâm anh. Hai cảm giác cùng tồn tại trong cơ thể luôn hành hạ anh.

Hơn nữa đối mặt với sự kháng cự, giãy giụa của Giản Tang Du, tình cảm anh cố gắng đè nén rốt cuộc lại như trận đại hồng thủy tuôn trào làm lu mờ lý trí của anh trong khoảnh khắc.

Sự kiên nhẫn chờ đợi của anh cũng chỉ đổi lấy là sự cự tuyệt của Giản Tang Du.

Tại sao không thể là anh?

Thiệu Khâm không để ý tới việc Giản Tang Du đang giãy giụa, bế cô vào phòng ngủ dành cho khách, vừa vào phòng thì ngay lập tức đè thẳng người cô lên cánh cửa, cúi đầu chặn miệng cô lại nặng nề.

Dù Giản Tang Du đánh hay cắn anh, nhưng người đàn ông cường tráng đó vẫn không nhúc nhích. Đôi mắt thâm trầm như nước vẫn nhìn chăm chú vào cô từ đầu đến cuối. Cô không nhịn được bắt đầu phát run, thậm chí hoài nghi giây phút tiếp theo, đôi mắt đen nhánh kia sẽ biến thành đỏ thẫm, và người đàn ông này sẽ nuốt hết xương cốt cô vào bụng mình.

Thiệu Khâm thô bạo đẩy quần áo trên người cô lên, ngay tiếp theo chiếc áo cũng cuốn lên tận trên ngực. Lòng bàn tay bị chai của anh nắm chính xác vào bộ ngực mềm mại của cô. Anh hung hăng mút chặt lấy đầu lưỡi Giản Tang Du, hoàn toàn khác hẳn trong quá khứ, cường độ lần này không hề có sự thỏa hiệp.

Giản Tang Du không phát ra được bất cứ âm thanh nào, tay chân yếu ớt của cô đấm đá như gãi ngứa trên người Thiệu Khâm.

Sau khi sự trêu chọc của Thiệu Khâm trong miệng cô đã được thỏa mãn, anh lại rời khỏi miệng cô một chút, nhìn cô lẳng lặng: “Nếu như anh còn đợi nữa, thì vĩnh viễn sẽ không đợi được ngày em chấp nhận anh.”

Trong mắt Giản Tang Du tràn đầy lửa giận, nhìn anh chăm chăm như nhìn mãnh thú hay rắn độc.

Trong lòng cô cực kỳ khó chịu, đây là người đàn ông cô đã yêu. Từ tối hôm qua đến sáng sớm hôm nay, và chỉ trước đây mấy giờ, cô còn cảm thấy ấm áp và ỷ lại vào anh. Mà vào giờ khắc này, anh lại dùng loại cách thức này chặt đứt chút hi vọng vừa mới nảy sinh trong lòng cô.

Vĩnh viễn Thiệu Khâm đều có bản lãnh làm cho cô một phút trước ở trên thiên đường, một phút sau liền rơi xuống địa ngục.

Giản Tang Du khắc chế cảm giác bị thương và cảm giác nhoi nhói vừa dâng lên trong đáy lòng, ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt anh giận dữ: “Đừng cố tìm lý do cho hành động đáng xấu hổ của anh.”

Hơi thở Thiệu Khâm càng gấp gáp hơn, đôi mắt đen rũ xuống âm trầm không nói ra lời.

Giản Tang Du biết đây là điểm báo anh đang tức giận, cô không hề sợ hãi nhìn anh đe dọa: “Chẳng lẽ từ đầu tới cuối, không phải anh đều nghĩ làm thế nào để đưa em lên giường sao?”

Ngũ quan anh tuần của Thiệu Khâm càng ngày càng lạnh, giống như là phủ một lớp sương lạnh, nắm lấy cổ tay cô không ngừng bóp chặt.

Giản Tang Du cười nhạt một tiếng, mang theo khoái cảm gần như xấu hổ: “Không có gì để nói sao? Nếu như đây chính là tình yêu mà anh nói thì xin lỗi em không thể chịu nổi.”

Cô không biết tại sao mình lại muốn nói những lời này, nhìn thấy trên mặt Thiệu Khâm xuất hiện vẻ mặt khó tin, đột nhiên cô lại sinh ra cảm giác sung sướng sướng khoái.

Từ đầu đến cuối Thiệu Khâm cũng không nói lời nào, giống như không muốn cãi cọ với cô. Anh đưa tay mò đến chiếc chân dài của cô, nâng lên khuỷu tay, lần người tới, xóc cả thân và chân của cô lên.

Giản Tang Du dán chặt lên cánh cửa, móng tay cũng bấm vào khuỷu tay rắn chắc của anh.

Hai người trừng mắt nhìn lẫn nhau như kẻ thù.

Thiệu Khâm cúi đầu, tựa lên trán của cô, nói trầm ấm: “Anh hỏi em một câu, em không thể tiếp nhận anh, hay là không thể tiếp nhận chuyện quá khứ của em?”

Đầu ngón tay Giản Tang Du run lên, ánh mắt khẽ lóe lên.

Thiệu Khâm nhìn ra sự mê hoặc trong đáy mắt cô, liếm nhẹ dọc theo lòng mày cô, hoàn toàn khác hẳn với hành động thô bạo vừa rồi, nụ hôn dịu dàng cuối cùng cũng dừng lại nơi khóe môi cô.

Giọng nói của anh cũng trầm xuống: “Anh đồng ý kiên nhẫn chờ đợi, muốn cho em một cuộc sống tốt nhất, nhưng em cứ đẩy anh ra xa hết lần này tới lần khác. Anh không chủ động, em chỉ biết đứng tại chỗ. . . .

. Tang Du, em đã đồng ý dung túng để cho anh thấy trong lòng em còn có anh. Anh không muốn cho em thời gian suy nghĩ nữa, anh muốn chúng ta thuộc về nhau.”

“Anh muốn em.” giọng Thiệu Khâm khàn khàn phẳng phát vang lên bên tai cô, vừa dứt lời, anh cúi đầu vào chiếc cổ trắng nõn của cô.

Xương quai xanh bị anh liếm ướt đầm, hàm răng của anh cắn nhẹ lên làn da của cô như có như không. Toàn thân Giản Tang Du cứng ngắc bị anh ghì chặt trên cánh cửa, nội tâm đau khổ như bị lửa và băng cùng nhau hành hạ.

Phụ nữ đối với mối tình đầu luôn không khỏi vấn vương không dứt.

Điều khắc cốt ghi tâm rõ ràng nhất trong trí nhớ chính là vết thương đầu tiên trong cuộc đời. Thiệu Khâm đã để lại những mơ ước tình yêu đẹp đẽ và thương tổn đau đớn nhất trong cuộc đời của cô. Cho nên người đàn ông duy nhất xuyên suốt trong hồi ức thiếu nữ của cô cũng chỉ có mình anh.

Trong lòng cô rất rõ, lúc nào mình cũng luôn muốn thoát khỏi Thiệu Khâm. Nhưng nếu quả thật cô kiên định như vậy, thì sẽ không để anh được như ý hết lần này đến lần khác. Sâu trong nội tâm của cô, luôn ôm sự nhân nhượng và dễ dàng tha thứ đối với người đàn ông này.

Thiệu Khâm ôm cô, đè cô lên chiếc giường mềm mại, lòng bàn tay khô ráp mơn trớn mái tóc của cô yêu thương .

Cố gắng để cho cô hoàn toàn buông lỏng bản thân, anh không ngừng dụ dỗ: “Thả lỏng một chút, em yêu anh, còn nhớ không? Khi đó chúng ta rất vui vẻ. Tang Du, anh không giống như lúc trước, em hãy nhìn kỹ anh xem.”

Giản Tang Du chống đỡ lồng ngực của anh, kiên quyết lắc đầu: “Đừng, Thiệu Khâm, em. Không được.”

Bất kể trong lòng cô còn có anh hay không, nhưng cô thật không muốn chuyện này. Cô vẫn còn cảm thấy sợ. Nếu như Thiệu Khâm thật yêu cô, tại sao trong lúc này lại cố ép cô chứ?

Giản Tang Du vừa khó chịu lại vừa sợ, bất lực muốn rơi lệ: “Thiệu Khâm, đừng ép em hận anh.”

Thiệu Khâm mất điếc tai ngơ, cúi đầu lẳng lặng nhìn thân thể lộ ra của cô. Tầng tầng da thịt trắng nõn đến chói mắt, từ vòng eo thon đến dọc theo người ở trong quần jean, tầm nhìn anh bị ngăn lại bởi hàng nút áo, dưới đó là chiếc áo lót viền tơ, và ở trong đó. Là vùng đất mềm mại mà anh luôn mơ ước.

Đáy mắt Thiệu Khâm càng ngày càng long lên, đôi tay vuốt nhẹ lên chiếc eo thon thả của cô, cúi đầu dùng sóng mũi nhẹ cọ sát qua bụng của cô, thẳng xuống..

Tư thế này giống như đang ngửi mùi hương trên người cô, Giản Tang Du vừa tức lại vừa hơi ngượng ngùng, cắn chặt môi.

Lòng bàn tay nóng như lửa của Thiệu Khâm cảm thụ từng đường cong của cô, đưa tay dò ra sau lưng cô. Bỗng dưng Giản Tang Du bắt lấy tay anh, đôi mắt long lánh cả lên: “Không được.”

“Anh muốn nhìn một chút.” Thiệu Khâm trấn an cô, chạm nhẹ lên môi cô một cái.

Giản Tang Du vẫn cố chấp siết tay của anh không buông ra, Thiệu Khâm nhìn vào đôi mắt long lanh của cô hơi do dự. Một lát sau lại bị dục vọng mãnh liệt trong đáy lòng chinh phục, khàn giọng dụ dỗ cô, “Tang Du, chúng ta thử một lần, đây chẳng qua là cơn ác mộng, anh sẽ giúp em quên nó.”

Anh tránh được bàn tay cô, dễ dàng cởi bỏ ba chiếc khóa áo của cô, bỗng chốc bộ ngực tuyết trắng mềm mại được thoát ra. Thiệu Khâm sững sốt một chút, giống như là bị cảnh trí trước mắt làm ngây ngẩn, ngay sau đó đôi mắt cũng bị thiêu đốt, đôi tay vội vàng che lên.

Thân thể Giản Tang Du run lên rõ ràng, mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt.

Thiệu Khâm nghênh đón tầm mắt của cô, sự bất lạt trong đôi mắt mơ màng này, làm cho anh càng muốn khơi dậy dự vọng trong lòng cô. Anh chậm rãi vuốt ve hai ngực cô, chân quỳ gối bên người cô, cúi đầu ngậm lấy môi của cô mút nhẹ: “Nhìn đi, là anh, Tang Du, bây giờ. . . . Là anh.”

Đôi mắt long lanh của Giản Tang Du nhìn chằm chằm anh không chớp mắt, dường như ý thức bắt đầu trở nên hỗn loạn. Thiệu Khâm cũng sâu lắng nhìn chăm chú vào đáy mắt cô, ngón tay đùa giỡn quả anh đào màu hồng nhạt, thỉnh thoảng cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

Môi lưỡi quần quít, có tiếng nước nhẹ vang, mùi hương trên người Thiệu Khâm rất dễ chịu, Giản Tang Du khẽ cử động cánh mũi, dùng sức hít hà, trong đầu tựa như có vật gì đó thoáng hiện lên, nhưng nhanh chóng biến mất khiến cô không kịp bắt nữa.

Dần dần, trong quần quít nóng bỏng của môi lưỡi, Giản Tang Du cảm nhận được một tia rung động, giống như nụ hôn ngọt ngào thời niên thiếu, không phân rõ thực tế hay ký ức, cũng không kịp suy nghĩ xem người đàn ông này thật lòng được bao nhiêu.

Thiệu Khâm nhả đôi môi đỏ thắm của cô ra, nhìn xuống cô: “Nhớ lại rồi sao? Trước kia chúng ta cũng đã hôn như vậy, có thích không?”

Hai má Giản Tang Du khẽ ửng hồng, cắn môi dưới không lên tiếng.

Thiệu Khâm nhìn ra cô đã động tình, anh biết cô đang do dự. Tính tình Giản Tang Du anh biết rất rõ, người phụ nữ này rất thông minh, nhưng là trong chuyện tình yêu lại rối tinh rối mù. Nếu như anh không dụ dỗ cô, sợ là cả đời này cô cũng sẽ không chủ động nửa bước.

Thiệu Khâm lại không để ý tới sự phản đối của Giản Tang Du, kéo quần jeans bó sát của cô xuống, vật màu đen trong chiếc quần lót viền tơ trong suốt như đang ngủ đông.

Thiệu Khâm đưa tay sờ nhẹ, nơi đó mềm mềm, nóng nóng. . . . Nhưng là rất khô.

Giản Tang Du lập tức cong hai chân lên, gương mặt rất khó chịu: “Thiệu Khâm——”

Câu nói êm ái này còn mang theo vẻ khẩn cầu. Sự không đành lòng trong tim Thiệu Khâm, lại trở thành quyết tâm nhất định lần này phải ra tay thôi. Sự kiên nhẫn của anh như đã hết, lần trước là Thiệu Trí, lần sau không biết sẽ là ai đây.

Anh đã không thể nhìn được nữa, vì vậy hôn cô thật sâu như trong quá khứ: “Chúng ta thử một chút, em sẽ rất vui vẻ.”

Cả khuôn mặt Giản Tang Du cũng đỏ rực lên, hai chân khép chặt vẫn không muốn thỏa hiệp như cũ.

Thiệu Khâm bế cả người cô lên, trở mình nằm sấp trên giường. Giản Tang Du còn chưa kịp phản ứng lại bị anh cởi bỏ lá chắn cuối cùng, phơi bày trong không khí lạnh lẽo.

Thiệu Khâm nhìn làn da mềm mại của cô, kích động nói không nên lời, anh hoàn toàn không muốn tin tưởng nơi đó từng bị người khác xâm lược qua, rõ ràng nó còn ngây ngô quyến rũ như vậy, màu sắc cũng vẫn còn nhạt vô cùng.

Giản Tang Du khó chịu cuộn người lại, đưa tay túm chặt một góc chăn đệm, cô cố gắng tìm kiếm một cảm giác an toàn.

Thiệu Khâm túm chặt hông của cô, kéo cô lại, ấn mạnh vào trong ngực. Lòng ngực cứng rắn nóng bỏng dán lên sống lưng cô, cô gầy đến mức làm cho người ta đau lòng, xương bướm nhô ra đâm vào anh.

Thiệu Khâm ngậm vành tai của cô, khàn giọng ní non: “Anh thích nơi đó, màu sắc rất đẹp.”

Hai người đều trong tư thế quỳ sấp, thân hình của Thiệu Khâm nặng nề đè lên người Giản Tang Du làm cho cô sắp thở không nổi, lần lượt suýt nữa ngã lại trên giường. Giờ phút này lại nghe thấy những lời anh nói làm cho người nghe cũng phải đỏ mặt tim đập nhanh, càng thêm lúng túng tới cực điểm: “Đưa quần áo cho em, em, em vẫn không được.”

Thiệu Khâm biết Giản Tang Du đã rất nhẫn nại từ đầu đến cuối, cô nguyện ý làm đến bước này đã là đến cực hạn. Nhưng sao anh có thể để cô dễ dàng thoát khỏi như vậy. Lần này để cô bỏ chạy, lần sau cô sẽ càng đề phòng nghiêm ngặt, càng cách anh xa hơn.

Thiệu Khâm cũng không đáp lại, lấy ngón tay đưa thẳng vào, trong vách thịt ấm áp khiến người ta máu huyết sôi trào. Cô không ngừng co rút nhanh, run rẩy, nơi mềm mại tươi non đó lại nhậm chặt ngón tay phía sau của anh hơn.

Yết hầu Thiệu Khâm không ngừng giật giật, giọng nói thô lệ khàn khàn: “Nhưng bên dưới của em, giống như rất được, cắn anh rất chặt.”

30. Chương 30: Chương 30

Bây giờ, Giản Tang Du đã sợ thật sự, ngón tay Thiệu Khâm thành thạo linh hoạt quấy đến toàn thân cô đều tê dại ê ẩm. Cảm giác dị vật kia xâm phạm thật rất đáng sợ. Cô liều mạng muốn quên đi hình ảnh dần dần hiện ra trong đầu, khẽ nghiêng đầu nhìn “Thiệu Khâm”

Giọng nói của cô cũng run lên.

“Anh đây.” Thiệu Khâm cắn cắn môi của cô, đáy lòng vô cùng êm ái.

Giản Tang Du không tự chủ rút chặt vào lồng ngực anh phía sau lưng. Tựa như muốn hấp thu chút ấm áp của anh. Thiệu Khâm cảm giác được dụng ý của cô, chủ động rướn người lên, cánh tay mạnh mẽ của anh chống bên người cô, nắm những ngón tay sạch sẽ thon dài trắng nõn của cô

Giản Tang Du cũng nắm ngón tay anh, lòng bàn tay khấn trương cũng đỏ đầy mồ hôi.

Thiệu Khâm nói khẽ bên tai cô “Giúp anh cởi quần áo đi”

Giản Tang Du đỏ cả mang tai, nói cà lăm “Đừng”

“Mắc cỡ hả?” Thiệu Khâm cười nhẹ, cũng không ép buộc cô, nhanh chóng cởi sạch quần áo mình. Da thịt màu đồng rắn chắc mạnh khỏe lộ ra, anh để cho Giản Tang Du quay mặt lại đối diện với mình.

Tương xứng với thân hình cường tráng của anh, là mãnh thú dữ tợn to khỏe trong bụi cỏ, dựng thẳng giữa hai đùi trắng nõn của Giản Tang Du, như vậy càng làm cho vẻ xanh tím của nó càng nổi bật hơn.

Cô chỉ nhìn thoáng qua cũng xanh cả mặt, quay đầu sang chỗ khác nói lấp bắp “Mạch Nha sắp thức rồi, em, em đi xem nó.”

Cánh tay dài của Thiệu Khâm nhấc lên, xoay người cô lại.

Giản Tang Du mất thăng bằng ngã trên người anh, vừa ngồi xuống, thì Thiệu Khâm rên lên một tiếng, đáy mắt càng thêm sâu thăm thẳm.

Giản Tang Du còn mơ hồ cảm giác được vật kia dựng ngược lên, cơ thể cô lại muốn giãy dụa trốn tránh, thật sự rất đáng sợ. Cho dù là với Thiệu Khâm nhưng cô vẫn sợ hãi tột độ.

Thiệu Khâm siết chặt cô vào ngực, đôi mắt sáng quắc nhìn cô “Đừng chạy, thử một lần đi.”

Vòng tay mạnh mẽ của anh không hề cho phép cô lùi bước, cầm mất cá chân của cô mở hai chân cô rộng ra. Giản Tang Du cảm nhận được đỉnh dựng đứng của anh, to lớn cương cứng rõ ràng, làm cho cô không kiềm chế được run rẩy, gần như muốn khóc lên “Đừng, Thiệu Khâm, em xin anh...”

Bây giờ cô đã hối hận, thật không nên dễ dàng tin tưởng Thiệu Khâm như vậy. Cho dù trong tận đáy lòng vẫn còn tình cảm mập mờ với anh, nhưng cũng không nên lăn lên giường với anh.

Cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Thiệu Khâm nhìn đôi mắt đầy sương của cô, dùng lưỡi liếm đi những giọt nước đọng trên khóe mắt cô “Ngoan, chờ nữa anh sẽ chết mất. Em sờ nó đi...”

Giản Tang Du vừa chạm vào đầu nó, đã hoảng sợ rơi nước mắt lã chã “Em không thử, không thử được.”

Thiệu Khâm cực kỳ bất đắc dĩ, dứt khoát không nói nhảm với cô nữa. Đè thẳng hông của cô, cứng rắn xông vào. Vật nhỏ bé của Giản Tang Du vẫn còn rất khô, hoàn toàn không chịu được vật kinh người của anh, lập tức đau đến cong cả thân thể.

Thiệu Khâm cũng chịu không nổi, chỉ có thể từng bước vượt trở ngại tiến vào. Anh hít một hơi thật sâu, ngón tay vuốt ve lên đó, để cô thuận lợi dung nạp được mình.

Giản Tang Du bị anh khiêu khích, cũng không dám liếc mắt nhìn xuống.

Ngón tay thon dài gọn gàng của anh, tỉ mỉ vạch hai bên mép nhỏ ra, chạm vào nơi khô ráp, ma sát làm cô co rút từng đợt.

Thiệu Khâm không thể kiên nhẫn thêm nữa. Người phụ nữ thướt tha đang nằm dưới anh chính là người mà anh ngày nhớ đêm mong. Nếu nhịn nữa chắc anh điên mất, anh khẩn cấp muốn cô cảm thụ được lực lượng dũng mãnh của mình, cho nên cứ dụ dỗ từng chút một “Tang Du, anh thích em, để anh vào đi.”

Giản Tang Du vừa khóc vừa lắc đầu “Đừng, Thiệu Khâm, đau lắm.”

Thích tại sao nhất định phải làm chuyện này? Chẳng phải thích là phải chăm sóc và không làm cô đau lòng sao?

Cô khóc đứt quãng, bộ dáng trông đáng thương cực kỳ. Thiệu Khâm không kiềm chế được suy nghĩ của mình, có lẽ lúc cô ở dưới người đàn ông khác cũng là bộ dạng thế này. Đáy lòng anh lại sinh ra sự cău gắt, nhẫn tâm đưa mình vào nơi sâu nhất của cô.

Chuyện quá khứ, anh không có cách nào thay đổi. Nhưng về sau, người phụ nữ này chỉ có thể thuộc về một mình anh

Gần như Giản Tang Du khóc đến sặc hồng, bởi vì anh đột nhiên tiến vào, sắc mặt cô cũng trắng bệch ra như tờ giấy.

Thiệu Khâm chưa từng được thoải mái như thế, dường như trong trí nhớ cũng từng có một lần như vậy. Anh nuốt nữa không khống chế được tiết ra, anh hơi rút ra một chút, cúi người như sói ngậm chặt đỉnh ngực hồng non của cô.

Giản Tang Du đưa tay đẩy anh, vất vả lắm mới sinh ra chút cảm tình ôn hòa với anh, nhưng cũng bị anh làm cho vỡ tan tành.

Thiệu Khâm càng mút mạnh lấy đỉnh ngực của cô “Thả lỏng đi, anh cũng đau vậy.”

Làm sao Giản Tang Du có thể thả lỏng được. Vốn cho rằng, làm với Thiệu Khâm có lẽ sẽ đỡ hơn một chút, cô cũng không muốn ôm khoảng nhục nhã kia sống cả đời. Trong khoảng thời gian này, sự chăm sóc ân cần của Thiệu Khâm đã làm cho cô đã nghĩ rằng anh không còn giống như lúc trước, có lẽ sẽ cho cô một kỷ ức tốt đẹp chân chính.

Nhưng ai cũng biết, trước dục vọng, bất cứ người đàn ông nào cũng như nhau.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, quả thật Thiệu Khâm cũng hung ác như sói dữ, giống với những kẻ trong ký ức của cô như đúc.

Giản Tang Du nức nở không dám mở mắt, níu lấy drap giường trắng “... Nhanh lên một chút.”

Thiệu Khâm ngừng lại, bị dáng vẻ cạm chịu số phận của cô làm đau cả mắt. Lúc này anh mới ý thức được, mình đã quá vội vàng. Hoàn toàn quên mất đến việc quan tâm đến cảm nhận của cô, anh phải nên kiên nhẫn chút nữa.

Giọng nói Thiệu Khâm lại êm ái, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, “Anh xin lỗi”

Anh im lặng vài giây, lại nói tiếp “Anh sợ, sợ sẽ xảy ra biến hóa gì chia cắt chúng ta. Tang Du, anh muốn chăm sóc em thật tốt, hãy cho anh cơ hội.”

Giản Tang Du nhìn anh kinh ngạc, nước mắt lã lã rơi xuống trên gối.

Thiệu Khâm kiềm hãm của cô, thử rút ra, cho đến khi rút ra gần hết mới lại đâm thẳng vào, Giản Tang Du bị anh va chạm, đầu óc cũng bắt đầu ngu si hỗn độn.

Thiệu Khâm nhìn hai đường gợn sóng trắng nõn quẩn rũ trước mắt, toàn thân anh nóng lên, hốc mắt cũng hồng theo, vươn tay đan lại tay của cô, giữ chặt với tay anh.

Giờ phút này anh mới có thể nhìn thật kỹ Giản Tang Du, hoàn toàn khác với người thiếu nữ trong trí nhớ. Cô đã quyến rũ phong tình hơn, gương mặt cũng diễm lệ hơn ngày xưa.

Thiệu Khâm không dám làm nhiều tư thế, mặc dù anh ảo tưởng đến Giản Tang Du vô số lần. Nhưng khi thật sự đặt cô dưới mình, cảm giác thỏa mãn khác xa với tưởng tượng, thậm chí còn sung sướng hơn.

Giản Tang Du cắn môi, tay cũng cứng ngắt không cách nào mở ra. Cô muốn nhìn Thiệu Khâm, nhìn thật kỹ xem người đàn ông chân chính kết hợp với cô trong giờ phút này là ai.

Nhưng mỗi khi nhìn đến đôi mắt trầm tĩnh của Thiệu Khâm, cô lại né tránh theo bản năng. Cho dù cô đã là mẹ, nhưng phương diện này cũng còn ngây thơ ngượng ngùng. Thân thể cường tráng của Thiệu Khâm đung đưa trước mắt, mồ hôi mỏng khê chảy thành dòng, gương mặt điển trai thoát nhìn cực kỳ gợi cảm. Không hề vụn vặt xấu xí chút nào như trong cơn ác mộng của cô.

Thiệu Khâm giữ chặt ngón tay của cô, đem hai cánh tay của cô quấn lên cổ mình, nghiêng người xuống hôn lên sống mũi cô “Ôm anh. Đau thì nói ra, còn không thì cắn anh, anh sẽ cùng đau với em.”

Giản Tang Du nhìn anh thật sâu, cảm thụ được sự ấm áp của da thịt gần gũi. Tựa như sự đau rát kia đã bớt đi, tủi thân cuốn lấy cổ anh, hít hít mũi “Thiệu Khâm, em đau.”

Cây này rõ ràng vô cùng nũng nịu.

Đáy lòng Thiệu Khâm run lên, trong thoáng chốc, người phụ nữ phía dưới như biến thành người thiếu nữ thướt tha lúc còn trẻ, êm ái nũng nịu hơn dỗi oán trách anh.

Anh khó nhịn bắt đầu chạy nước rút, siết chặt eo cô như muốn tiến vào nơi sâu nhất của cô, hơi thở gấp gáp nói nhỏ trên môi cô “Em sẽ thoải mái lập tức.”

Động tác của anh mạnh mẽ thô bạo, mỗi lần đâm vào cô đều suýt không thở nổi, chờ đến khi hô hấp ổn định lại một chút, thì từ từ từng bước đi sâu dò xét vào. Bụng cô bị trướng đến khó chịu vô cùng, quá căng tức, cô khó nhịn được uốn éo người để dễ chịu hơn một chút.

Thiệu Khâm bị hành động này của cô làm càng thêm phấn khích, cúi đầu nhìn nơi đang sưng đỏ của cô, lại càng kích thích đầu anh nóng lên. Không hề lưu tình nắm chặt vòng eo cô bủn rủn, càng thêm bất chấp yêu thương cô.

Giản Tang Du cố gắng tập trung, nhưng vẫn không hề có cảm giác vui vẻ bao nhiêu.

Về mặt Thiệu Khâm cũng biểu hiện sự chìm đắm, hôn cô ngấu nghiến từng lần một. Giản Tang Du cũng không hề hay biết mình như một con rối, mặc anh thao túng, mặc anh xỏ xuyên.

Không biết kéo dài bao lâu, bỗng nhiên Thiệu Khâm bóp chặt ót cô, càng hôn cô mãnh liệt hơn, mơ hồ gầm nhẹ một tiếng “Tang Du, đây là anh, hãy nhớ kỹ.”

Một trận rung động kéo dài không ngừng, cơ thể nặng nề của anh nằm trên người cô bất động, rất lâu cũng không muốn rời đi. Giản Tang Du mờ mịt nhìn trần nhà. Cô đã làm với Thiệu Khâm, nhưng vẫn còn mơ hồ cảm thấy cơn ác mộng kia, vẫn không thể thoát ra những ký ức đau khổ như cũ.

Đôi mắt trong veo của Thiệu Khâm thâm trầm, ngón tay vuốt ve chậm rãi trên gương mặt trắng nõn của cô “Anh sẽ chăm sóc thật tốt cho gia đình em, hãy tin anh.”

Giản Tang Du nhìn anh phức tạp, không phải là cô không mong đợi quay lại với Thiệu Khâm. Cô vô cùng cố hữu và bảo thủ, cho rằng mối tình đầu là mối tình bất diệt và người đàn ông đầu tiên cũng chính là người đàn ông cả đời.

Nhưng Thiệu Khâm... Cô thật có thể tin tưởng được nữa không?

Thiệu Khâm vẫn còn ở bên trong cơ thể cô, hai đùi cô cũng bủn rủn cả ra. Giản Tang Du không dám đối mặt với anh, khẽ quay đầu đi “Em đi tắm”

“Anh giúp em” Thiệu Khâm vừa nói vừa ôm hông cô, tựa như muốn bế cô đứng lên.

Giản Tang Du cả kinh, vội vàng ngăn cản anh “Đừng, để tự mình em”

Khỏe môi Thiệu Khâm cong lên, tâm tình như rất vui vẻ, từ từ trượt ra, mang theo sự nhộp nháp. Giản Tang Du hít vào một hơi, mặt càng đỏ hơn, hoang mang rồi rầm quẩn chạy thẳng đến phòng tắm.

Thiệu Khâm nằm ở trên giường, lòng bàn tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ của cô. Anh nhắm mắt lại, trong lòng lâng lâng bay bổng.

Lúc Giản Tang Du đi ra, cảnh vật vẫn tốt đẹp vô hạn như cũ. Áo tắm của Thiệu Khâm khoác lên người cô cũng không thể che kín được cơ thể. Thiệu Khâm chống đầu nhìn cô, khỏe miệng cong lên “Đến đây”

Giản Tang Du cắn cắn môi đi đến.

Bỗng dưng Thiệu Khâm lại đè cô xuống dưới, vén áo tắm lên. Giản Tang Du kinh ngạc tròn to mắt, che lại thân thể của mình “Thiệu Khâm, đừng, nơi đó ... vẫn còn đau.”

Thiệu Khâm cúi đầu mút lấy môi cô, lòng bàn tay dao động trên người cô “Anh muốn nhìn em một chút.”

Giản Tang Du mắc cỡ không biết phải làm sao, Thiệu Khâm động tình hôn lên xương quai xanh của cô, rồi từ từ xuống phía dưới “Anh biết, mới vừa rồi em rất khó chịu.”

Giản Tang Du đau xót trong lòng, cảm thấy đôi chút tủi thân.

Ánh mắt Thiệu Khâm nhìn xuống cô sâu lắng “Chúng ta sẽ làm từ từ”

Thiệu Khâm cúi người nhưng không có động tĩnh gì. Giản Tang Du nghi ngờ nhìn xuống, chỉ thấy càng thêm xấu hổ và giận dữ không chịu được. Thiệu Khâm lẳng lặng nhìn nơi đó của cô, giống như thưởng thức, hoặc tò mò.

Giản Tang Du đưa tay muốn ngăn cản, nhưng Thiệu Khâm lại đi trước cô một bước, cúi đầu ngậm lấy.

Giản Tang Du chợt ngẩng ra, đầu óc hoàn toàn trống không. Mặc dù không phải lần đầu tiên bị anh làm như vậy... Nhưng lần này cô rất tỉnh táo.

Cảm giác rõ rệt được sự khiêu khích của anh, cả nơi đó đều bị anh ngậm lấy. Cô không ngăn được run sợ, giơ tay lên che mắt “Thiệu Khâm”

Thiệu Khâm đáp lại cô bằng cách mút liếm sâu vào khe rãnh của cô. Thân thể Giản Tang Du căng thẳng, nơi đó mơ hồ truyền đến cảm giác khác lạ. Giống như bay ở trên mây, hoặc như đi trên bông, từng dòng điện chạy qua thân thể, có lúc cảm thấy như không đủ, có lúc cảm thấy lại quá dư.

Giản Tang Du muốn nắm tóc Thiệu Khâm, nhưng tóc anh quá ngắn, cô chỉ có thể luống cuống nắm lấy vài sợi tóc lất phất của anh.

Đột nhiên bị anh đưa lên độ cao không cách nào theo kịp, Giản Tang Du khẽ rên lên, cảm giác được một dòng chảy nóng mạnh mẽ trào ra. Cô sợ hãi vô cùng, vội vàng bật dậy nhìn Thiệu Khâm.

Hiển nhiên Thiệu Khâm cũng ngây người, chớp mũi còn dính một ít dịch trong suốt, anh nhìn Giản Tang Du khó tin, đầy lòng gợn sóng, cúi người đặt cô xuống lần nữa, thở hỗn hển “Mới vừa rồi... em...”

Giản Tang Du xấu hổ cực kỳ, cố gắng quay thân thể bủn rủn đưa lưng về phía anh, cả khuôn mặt cũng vùi vào trong gối “Em không biết, không biết gì hết, anh đừng hỏi em”

Thiệu Khâm nhìn ra sự xấu hổ của cô, anh cực kỳ đặc ý, chỉ dùng miệng thôi đã làm Giản Tang Du sung sướng đến như vậy rồi. Anh ôm chặt Giản Tang Du từ phía sau, cười nhẹ “Sau này em sẽ biết nhiều hơn, anh sẽ cho em tất cả sung sướng mà phụ nữ nên có.”

31. Chương 31: Chương 31

Thiệu Khâm muốn bù đắp cho Giản Tang Du, hưởng chi hiện giờ anh lại mê luyện cái cảm giác này không thể kèm chế được. Anh thích loại cảm giác này, giống như món đồ chơi nhiều năm trước mình bị mất nhưng hiện tại tìm lại được, loại cảm giác mới lạ và kích động không thể nói rõ được.

Anh ôm chặt Giản Tang Du từ phía sau, hai tay nắm hai đôi tuyết trắng, phủ lên tai cô khàn khàn nói: “Vừa rồi em ra rất thật nhiều, thoải mái lắm ư?”

Mặt Giản Tang Du ửng đỏ, mím môi không nói lời nào.

Thiệu Khâm vô sỉ kề sát vào lưng của cô cắn cắn: “Sau này sẽ càng thoải mái hơn.”

Giản Tang Du tức giận đẩy anh một cái, quả thực là cô không thể bằng được trình độ lưu manh của Thiệu Khâm, mỗi lần nghe anh nói mấy chuyện khiêu khích này làm cô cực kỳ xấu hổ.

“Em đi trông Mạch Nha”. Giản Tang Du chạy trốn khỏi ngực Thiệu Khâm, tìm quần áo của mình mặc qua loa vào.

Thiệu Khâm còn muốn ấn cô trở lại để vuốt ve chốc nữa. Nhưng Giản Tang Du đã nắm cái gối bên cạnh phần uất đập lên người anh: “Anh được voi đòi tiên.”

Thiệu Khâm buồn cười quay trở lại giường, anh nhìn ra được Giản Tang Du đã đuối sức nhiều, cho nên không muốn quá cưỡng ép cô. Cố gắng của anh trong khoảng thời gian này quả thực không lãng phí. Nếu như không có chuyện của Thiệu Trí, có lẽ anh sẽ không thực sự tập trung tinh thần vào Giản Tang Du nhiều như vậy. Nhưng bây giờ trong lòng anh vẫn còn chút thua thiệt, anh sẽ cho Tang Du những thứ tốt nhất, để cho cô hoàn toàn sống tốt hơn.

Về phần sau này.....

Thiệu Khâm vẫn chưa có nghĩ nhiều như vậy.

Giản Tang Du vừa mở cửa phòng khách, đã nhìn thấy Mạch Nha ngồi trên sofa xem tivi, không biết đã thức dậy bao lâu, nghe thấy tiếng động, nó xoay khuôn mặt nhỏ nhắn ta nhìn thẳng cô nhàn lại: “Mẹ, con đói bụng.”

Giản Tang Du hơi mất tự nhiên đi qua, chột dạ xoa xoa tóc Mạch Nha: “Cục cưng muốn ăn gì, mẹ về làm cho con.”

Mạch Nha nhú mày, nhìn thấy Thiệu Khâm đi ra phòng khách từ phía sau thì ánh mắt sáng lên, lắc cái đầu nhỏ: “Chú, chúng ta đi ăn pizza?”

Lúc này, tâm trạng Thiệu Khâm rất tốt, nhìn đứa nhỏ cực kỳ vừa mắt, đi qua ôm lấy thằng bé để ngồi lên trên chân của mình: “Được, Mạch Nha muốn ăn cái gì chúng ta sẽ ăn cái đó.”

Mạch Nha vui vẻ cười khanh khách, ôm cổ Thiệu Khâm hôn một cái lên mặt anh: “Chú thật đẹp trai.”

Thiệu Khâm sững sờ một chút, nhìn đôi mắt trẻ con ngây thơ, thuần khiết, khoe miệng tự nhiên nhếch lên.

Thiệu Khâm dẫn hai mẹ con ra ngoài, dọc đường đi Giản Tang Du đều im lặng, tâm sự nặng nề nhìn ra ngoài cửa sổ, trong xe gần như chỉ có tiếng đùa giỡn của Thiệu Khâm và Mạch Nha.

Bây giờ Mạch Nha càng ngày càng thân thiết với Thiệu Khâm, dựa lưng vào ghế lén lút tinh ranh hỏi:” Chú, vừa rồi chú ở trong phòng nói chuyện yêu đương cùng với mẹ sao?”

Giản Tang Du lập tức quay đầu lại, đỏ mặt vồ vồ:” Đừng nói vậy.”

Khóe miệng Thiệu Khâm hiện lên một nụ cười sâu xa, nhìn Mạch Nha từ kiếng chiếu hậu:” Mạch Nha biết nói chuyện yêu đương là cái gì à?”

Mạch Nha uốn cơ thể nhỏ nhắn ta ra, kiêu căng gật gật đầu:” Dĩ nhiên con biết, Ân Ân nói ba và mẹ bạn ấy thừa dịp bạn ấy ngủ, thường lén lút nói chuyện yêu đương, đều là đóng cửa không cho bạn ấy vào. Cho nên vừa rồi nhất định chú và mẹ là đang nói chuyện yêu đương rồi.”

Ý cười trên mặt Thiệu Khâm càng lớn, mặt mày đều giãn cả ra, vui vẻ gật đầu:” Đúng là chú và mẹ đang nói chuyện yêu đương.”

Giản Tang Du bất ngờ, liếc nhìn Thiệu Khâm, vừa rồi trong lòng cô còn rối bời, kế tiếp không biết xử lí quan hệ của hai người như thế nào, cho tới bây giờ cô cũng không biết trong lòng Thiệu Khâm có bao nhiêu chân thật

Khóe môi Thiệu Khâm hiện lên một nụ cười xấu xa nói:” Mẹ nói chuyện yêu đương rất tốt.”

Mạch Nha căng mắt nhìn không tin, Giản Tang Du tức giận trợn mắt nhìn liếc Thiệu Khâm một cái:” Dạy hư con em rồi!”

Thiệu Khâm có hơi quay đầu liếc cô một cái, ánh mắt sáng rực như ngôi sao:” Khi nào thì chúng ta tiếp tục lại lần nữa, Giản tiểu thư.”

Giản Tang Du ngượng ngùng không quay đầu nhìn anh. Mẹ kiếp, lưu manh chính là lưu manh, suy nghĩ mỗi ngày cũng không giống như người bình thường.

Đến nhà hàng Mạch Nha ăn thực sự rất vui vẻ, cái miệng nhỏ đầy dầu bận rộn nhai, Thiệu Khâm nhìn thẳng nhóc ăn đến cái bụng nhỏ phình lên rõ ràng, đưa tay nhéo nhéo:” Một đứa nhỏ, có thể ăn nhiều như vậy à.”

Mạch Nha mắt hứng cong cong môi, nghiêng đầu qua một bên khẽ nói:”Người lớn các người chỉ lo yêu đương, đem con vứt qua một bên không quan tâm, không chịu trách nhiệm.”

Giản Tang Du nghe con trai lên án, càng cảm thấy buổi chiều mình thật bị quỷ ám, cực kỳ vô lí, chống đầu uống nước trái cây suy nghĩ phức tạp. Ở dưới bàn Thiệu Khâm nắm tay cô, hơi liếc mắt nhìn cô một cái, cười như không cười nói: “Lại muốn rụt lại sao? Ốc sên nhỏ.”

Giản Tang Du nhìn anh bất đắc dĩ:”Thiệu Khâm,em cảm thấy chúng ta nên nói chuyện.”

Thiệu Khâm gật đầu, đôi mắt đen nhánh sâu lắng bình thản nhìn cô:” Được.” Tuy miệng anh trả lời, nhưng bàn tay phía dưới cũng không ngừng lại chút nào. Ngón tay thon dài từ từ vuốt ve bàn tay của cô, ngón cái cẩn thận vẽ theo từng đường chỉ tay trong lòng bàn tay Giản Tang Du.

Trên mặt Giản Tang Du hiện lên sự bối rối, giãy giụa cũng không tránh được, đành phải thản nhiên nhìn thẳng anh:”Em đã nghiêm túc nghĩ qua, chúng ta _____”

“Ồ, trùng hợp vậy.” Một giọng nói hài hước của người đàn ông cắt ngang lời còn chưa kịp nói ra của Giản Tang Du. Cô quay đầu nhìn lại, thấy Hà Tịch Thành đứng ở gần đó, mỉm cười nhìn Thiệu Khâm.

Trong khoảng khắc, khi ánh mắt dừng lại trên người Giản Tang Du thì anh ta sững sốt vô cùng. Nhưng rất nhanh khôi phục lại như thường:”Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Giản Tang Du nhìn Hà Tịch Thành, hiện lên một chút lo lắng. Dù sao người này đã thấy cô và Thiệu Khâm từng qua lại với nhau, nhất là cái màn khó chịu ngày trước.

Hà Tịch Thành nói với bạn gái :” Em đi trước đi.”

Bạn gái lay động thân thể bước đi, Hà Tịch Thành ngồi xuống đối diện Giản Tang Du và Thiệu Khâm, còn đưa tay vò vò tóc của Mạch Nha:” Nhóc con, mấy tuổi.”

Đôi mắt đen láy của Mạch Nha chứa sự tức giận, nhưng vẫn lễ phép trả lời:”Gần năm tuổi.”

Thân thể Hà Tịch Thành dừng lại rõ ràng, cười mĩa nhìn về phía Giản Tang Du:” Đứa nhỏ này là con của anh cô?”

Sắc mặt Giản Tang Du càng thêm khó coi, lắc đầu:” Không phải, là con tôi.”

Thiệu Khâm phát hiện khi Hà Tịch Thành biết Mạch Nha là con trai của Giản Tang Du, gương mặt anh ta cũng giật mình như Hà Tịch Tranh. Anh nhú mày không kiên nhẫn nói:” Cậu ngồi đây làm gì?”

Hà Tịch Thành đã khôi phục lại bộ dạng lưu manh thường ngày:” Nhìn thấy bạn nhỏ đáng yêu, không chào hỏi được sao?”

Thiệu Khâm và Mạch Nha đồng thanh, mặt không chút thay đổi nhìn anh ta:”Cậu/chú đã chào hỏi xong rồi!”

Mẹ nó, đây là muốn cùng nhau đuổi mình đi sao? Khóe môi Hà Tịch Thành co giật, nhướn mày nhìn đứa nhỏ bên cạnh:”Biết giúp đỡ lưu manh đuổi cảnh sát đi sẽ có hậu quả gì không? Ba con không dạy con biết thế nào là người tốt người xấu sao? Không dạy con làm rõ đúng sai như thế nào sao?”

Mạch Nha ngẩng khuôn mặt nhỏ nanh ta lên, trong mắt có ánh sáng trong suốt, cắn cắn cái miệng nhỏ nanh ta hạ giọng nói:” Mạch Nha.....không có ba.....”

Hà Tịch Thành nhìn đứa bé kinh ngạc, thậm chí quên mất làm thế nào để an ủi cảm xúc suy sụp rõ ràng của đứa bé, biểu cảm trên mặt lại rất quái lạ.

Giống như chuyện Mạch Nha không có ba làm cho anh ta không thể chấp nhận.

Thiệu Khâm nhìn cái người rõ ràng đến gây rối này, không khí vốn đang hài hòa vui vẻ đều bị anh ta phá hỏng. Vì thế nghiêm mặt lạnh nhạt nhắc nhở:”Tiểu minh tinh khả ái của cậu đã vài lần nhìn về bên này rồi.”

Hà Tịch Thành tựa như không nghe anh nói, nét mặt nghiêm túc hiem có, do dự nhìn về phía Giản Tang Du:”Cô.....không kết hôn?”

Giản Tang Du có vẻ hơi lúng túng “Ừ” một tiếng, ôm Mạch Nha tủi thân vào trong ngực, lấy khăn lau miệng cho nó. Mạch Nha nín áo Giản Tang Du, đầu vùi vào ngực cô: “Mẹ, con đã ăn no, chúng ta đi về nhà đi.”

Tâm hồn Mạch Nha còn nhỏ, không phải không ao ước có được tình thương của cha, mỗi khi nó nhìn những bạn nhỏ khác có cha mẹ đưa đón, mà mình thì luôn luôn chỉ có cậu yêu thương. Thỉnh thoảng mẹ thay đổi cũng nói những lời... làm nó khổ sở.

Trong lòng nó mơ ước có một người cha ngày càng sâu sắc. Cho đến khi Thiệu Khâm xuất hiện, mua cho nó đồ chơi, dẫn nó đi bơi, giúp nó tắm rửa, ôm nó ngủ. Thậm chí trong lúc nó bị người khác “bắt nạt”, anh sẽ đe dọa người đó.

Dần dần Mạch Nha đem hình tượng người đàn ông cao lớn này thay vào hình tượng “người cha”, nhìn thấy chú và mẹ càng ngày càng tốt, bé cũng cho là.....đây là cha mình.

Cho đến khi chú này đề cập đến, Mạch Nha mới phát hiện rõ ràng, kỳ thực cũng giống như trước, nó chỉ là đứa bé không có cha, không ai dạy cho nó những bản lĩnh mà người cha nên dạy cho con trai.

Thiệu Khâm nhìn thấy nét khổ sở trên khuôn mặt Mạch Nha không hề che giấu, trong lòng lại đau nhói, sự lạnh nhạt trên mặt càng nhiều thêm vài phần:”Chúng tôi đi đây, cậu trả tiền.”

Hà Tịch Thành cũng chẳng quan tâm khoảnh khắc kia Thiệu Khâm có bắt chẹt mình hay không? Vội vàng gọi người lại:”Cậu đi đâu?”

“Đưa họ về nhà.” Thiệu Khâm nghi ngờ liếc nhìn Hà Tịch Thành một cái, phát hiện người này khó có được bộ dạng ôn hòa không giống vẻ lẳng nhăng mọi khi,”Có việc gì?”

Mắt Hà Tịch Thành nhìn Giản Tang Du, lại nghiêm túc nói với Thiệu Khâm: "Tôi có lời muốn nói với cậu."

Giản Tang Du rất biết điều, trên thực tế cả buổi chiều đối mặt với Thiệu Khâm, trong lòng cô đều run sợ, vì thế vội vàng nói với Thiệu Khâm: "Tự em bắt xe về được rồi, các anh cứ nói chuyện."

Thiệu Khâm nhíu mày nhìn cô, rõ ràng là muốn đi về để tránh anh, Thiệu Khâm kiềm chế lại tính vội vàng, bình tĩnh thông thả.

Giản Tang Du mặc áo khoát cho Mạch Nha, Mạch Nha núp ở trong lòng cô sợ hãi nhìn về phía Hà Tịch Thành, lễ phép nói: "Tạm biệt chú."

Hà Tịch Thành nhìn đứa bé phức tạp, sau đón lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: "Tạm biệt."

Thiệu Khâm đưa hai mẹ con lên xe, hôn mỗi người một cái. Lúc này mới hài lòng trở lại tìm cái người tẻ nhạt kia, sắc mặt lạnh tanh ngồi đối diện Hà Tịch Thành: "Nói."

Hà Tịch Thành khó chịu lấy tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, do dự vài giây, chưa từ bỏ ý định nhìn Thiệu Khâm xác nhận: "Đứa bé kia..... Là năm năm trước Giản Tang Du sinh?"

Thiệu Khâm không biết tại sao anh ta vẫn dây dưa vấn đề này, thản nhiên nhìn anh ta: "Ừ."

Hà Tịch Thành hít một hơi, nhắm mắt lại, vội vàng cúi người nhìn vào mắt Thiệu Khâm, nói từng chữ một: "Cậu tuyệt đối không được ở chung với Giản Tang Du, hai người không có khả năng!"

32. Chương 32

Thiệu Khâm im lặng nhìn Hà Tịch Thành, Hà Tịch Thành cũng không e dè nhìn trả lại anh, trên mặt không hề thả lỏng. Đôi mắt u tối của Thiệu Khâm dần dần trở nên sắc bén, có vài phần nhuệ khí: "Đường như, ngay từ đầu cậu đã phản đối bọn tôi."

Hà Tịch Thành ngăn người, từ từ dựa vào thành ghế, hồi phục lại trạng thái cốt nhả: "Cậu nghĩ quá nhiều rồi. Giản Tang Du đã có đứa con, nhà cậu cũng sẽ không chấp nhận cô ấy, tôi chỉ quan tâm tới cậu như một người bạn thôi."

Thiệu Khâm hơi nở nụ cười lạnh: "Vậy tại sao vừa rồi cậu lại hỏi đứa bé ra đời khi nào?"

Hà Tịch Thành mím chặt môi mỏng, không nói.

Thiệu Khâm nghiêng người tới, ánh mắt chợt không có độ ấm: "Có phải cậu biết cái gì đó phải không? Chuyện này cũng có liên quan đến Tịch Tranh, cậu không thể cái gì cũng không biết."

Gương mặt tuấn tú của Hà Tịch Thành bình tĩnh, hờ hững, sau tròng kính màu hổ phách ẩn giấu con người khô co rút thật nhanh: "Tôi thì có thể biết được cái gì? Cậu thật lòng thiết hạ? Đáng vẻ của cậu như vậy, hình như là thật lòng."

Thiệu Khâm nhìn anh ta một cái thật sâu, rồi dời tầm mắt đi: "Tôi đang hỏi vấn đề của cậu về đứa bé."

Hà Tịch Thành thở dài, tránh không vấn đề này, chỉ nói một cách thành khẩn: "Nếu như cậu không phải thật lòng, thì hãy buông tay ngay đi, đùa một chút thì không sao, chứ đừng chơi đến ra lửa. Một ngày nào đó cậu sẽ hối hận."

Hai mắt hung ác của Thiệu Khâm theo dõi anh ta sâu sắc, nhìn đến nỗi làm đầu óc anh ta tê dại.

Hà Tịch Thành nhíu lông mày, thử thăm dò, nói: "Có phải cậu cảm thấy Thiệu Trí cường hiếp cô ấy, nên đau lòng, muốn bồi thường phải không?"

Thiệu Khâm vẫn lạnh lùng như cũ, không trả lời, Hà Tịch Thành nghĩ mình đã đoán đúng, sáng tỏ gật đầu một cái: "Dù sao cũng là mối tình đầu của cậu, có thể tốt với cô ấy một chút, chỉ là chơi đùa chán thì coi

như xong, cho cô ấy một số tiền, còn không thì tìm cô ấy ột người đàn ông tốt, như vậy sẽ tốt cho cả hai. Cậu nhập ngũ đã mấy năm, cô ấy chịu không ít khổ sở.”

“Làm sao cậu biết được?” Thiệu Khâm nhảy bén nhận ra chỗ khác thường. Hà Tịch Thành biết một chuyện, nhưng không nghĩ sẽ nói cho anh biết.

Hà Tịch Thành dừng lại một chút, cười qua loa ra tiếng: “Cậu vừa nói có liên quan đến Tịch Tranh, điều mà tôi biết cũng không nhiều.”

Thiệu Khâm nghe lời nói của anh ta trước sau có sự mâu thuẫn, mặt không biến sắc, nhấp một ngụm rượu: “Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Thiệu Khâm nói lời này cực kỳ bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt, Hà Tịch Thành cũng không biết suy nghĩ thật trong nội tâm của anh, cân nhắc một lát: “Chuyện năm đó rất ầm ĩ, biết vì sao cái chân của anh trai cô ấy lại bị thương không?”

Đột nhiên, tim Thiệu Khâm nhảy dựng, cổ họng căng ra: “Có liên quan đến cô ấy?”

Hà Tịch Thành cúi người nhìn về phía anh, môi mỏng khẽ động đậy: “Giản Tang Du tự sát, cậu có biết không? Cái chân của anh trai cô ấy, chính vì muốn cứu cô ấy chuẩn bị nhảy lầu mới bị té trở thành như vậy...”

Con người của Thiệu Khâm đen như mực co rút mãnh liệt, quanh quẩn bên tai vang lên lời nói của Hà Tịch Thành: nhảy lầu, tự sát.

Thật ra, nếu để ý chắc chắn sẽ không khó khăn để đoán được, người cao ngạo như Giản Tang Du, làm sao có thể dễ dàng tha thứ sự nhục nhã này. Cả sống lưng Thiệu Khâm cũng cảm giác lạnh lẽo cả lên. Hiện tại anh càng thêm sợ Giản Tang Du biết, Thiệu trí bày mưu tính kế với cô là có liên quan đến anh, do chính anh đưa đẩy.

Anh không dám tưởng tượng, đến lúc đó, Giản Tang Du nhìn anh bằng ánh mắt gì.

Hà Tịch Thành thấy Thiệu Khâm, vẻ mặt rõ ràng là kinh ngạc, híp khước mắt hẹp dài: “Cậu nói Giản Tang Du, hận những người đã cưỡng hiếp cô ấy nhiều bao nhiêu..... Thiệu Khâm, thừa dịp bây giờ còn kịp, thu tay lại sớm một chút. Đùa với lửa cuối cùng chỉ hại người hại mình. Giản Tang Du đã như vậy, đại khái là chơi đùa với cậu không nổi nữa rồi.”

Thiệu Khâm cảm thấy tim mình bị một tảng đá đè nặng, chắn ngang cổ họng làm anh thở không nổi.

Hà Tịch Thành vẫn còn cố chấp khuyên lơn: “Cậu hãy tự hỏi lại mình, là thật tâm muốn sống chung với cô ấy sao? Cậu cam tâm làm cha hời sao? Cậu sẽ lấy cô ấy sao?”

Câu hỏi tới liên tiếp khiến Thiệu Khâm bối rối không chịu được, gục trên mặt bàn, tay nắm thật chặt, gân xanh nổi lên mu bàn tay. Anh cảm thấy Hà Tịch Thành nói những lời này chói tai cực kỳ, thế nhưng, trong lòng anh cũng rối rắm vô cùng, ngay cả nói “Sẽ” cũng không có dũng khí.

Hà Tịch Thành im lặng nhìn anh một hồi lâu, thở ra nặng nề. Dường như hơi khó có thể diễn tả rõ áp lực được thả lỏng trong nháy mắt, đứng lên không quay đầu lại, đi thẳng tới chỗ bạn gái của mình: “Xem ra cậu chỉ là đang đùa giỡn.”

Thiệu Khâm cho xe chạy rất nhanh, ánh hoàng hôn mờ dần chiếu vào một bên mặt lạnh lùng, anh hồi tưởng vô số lời nói của Hà Tịch Thành. Anh nghiêm túc ư? Chính anh cũng không thể giải thích rõ ràng, là vì áy náy, hay là vì dục vọng chinh phục? Hay là vì tình yêu?

Từ nhỏ, anh chưa bao giờ biết yêu thương là như thế nào, tình thâm đối với anh là chuyện xa vời, tình yêu càng thêm xa lạ không thể chạm tới.

Lúc còn trẻ anh mới vừa biết yêu, lại bị người cha Thiết Diện Vô Tư của anh ném vào quân đội. Dường như có vài năm anh không có thời gian nhớ tới Giản Tang Du, bởi vì anh phải thay đổi để mạnh mẽ hơn, vì phải làm vẻ vang cho nhà họ Thiệu, càng muốn cho những kẻ nghĩ anh là con ông cháu cha phải ngậm

miệng. Anh không có dư thừa sức lực và tinh thần để tưởng nhớ đến những việc liên quan đến cô gái kia, dần dần cũng phai nhạt đi.

Hiện tại, anh chỉ biết anh không muốn xa rời Giản Tang Du. Ngay cả tiểu quỷ kia, anh cũng thấy thật đáng yêu, làm cho người ta..... rất đau lòng.

Đây gọi là yêu sao? Ngay cả tình yêu thương của cha, tình yêu thương của mẹ anh cũng chưa có cảm nhận qua. Vậy tình yêu đến tột cùng là như thế nào? Anh càng không thể nào hiểu được. Huống chi giữa anh và Giản Tang Du còn những lời nói dối và lừa gạt xen vào.

Điện thoại di động trong túi rung rung lần nữa, vẫn là mẹ của anh – Cố Đình Chi gọi đến. Thiệu Khâm liếc mắt nhìn, lập tức ném nó vào ghế ngồi bên cạnh tài xế, mặc cho nó xoay trượt vô trong khe ghế.

Anh có thể tưởng tượng chính xác những lời Cố Đình Chi sẽ nói. Nhất định giống với những lời nói của Thiệu Chính Minh. Hỏi anh tại sao lại đánh Thiệu Trí. Sau đó, lại ra vẻ nghiêm túc dạy dỗ anh một trận, sẽ áp giải anh về doanh trại.

Thiệu Khâm cong lên một nụ cười giễu cợt. Cho dù giữa Giản Tang Du, đứa bé và Thiệu trí không có quan hệ, anh cũng sẽ không bỏ qua cho Thiệu Trí. Nó dám có những hành động quá đáng với cô ấy như vậy, chỉ “nghĩ” thôi cũng tuyệt đối không được.

Thiệu Khâm lái xe đến thẳng dưới lầu nhà họ Giản, Giản Tang Du mở cửa ra nhìn thấy anh, hơi thừ người một chút, hồi lâu mới hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Thiệu Khâm cất bước tiến vào, đi thẳng vào phòng, thấy trong nhà không có người, vừa ôm hông vừa hôn lên môi cô: “Tôi đây nhìn người phụ nữ của anh một chút, có phải lại suy nghĩ không thông suốt lù về vỏ bảo vệ rồi hay không?”

Giản Tang Du mỉm cười, bị anh ôm hơi không quen, nhẹ nhàng quay mặt đi không dám nhìn anh: “Nói bậy bạ gì đó.”

Thiệu Khâm hôn lên khoe môi cô, thuận thế đóng luôn cửa phòng: “Mạch Nha đâu?”

“Anh của em dẫn nó đi mua đồ.” Giản Tang Du hơi kháng cự hành động thân thiết như vậy. Cảm giác sợ hãi đối với việc đàn ông đến gần tựa như khắc sâu vào xương tủy. Giờ bị Thiệu Khâm ôm đặt trên đùi nên cô hơi cứng người lại.

Thiệu Khâm liếm môi cô, mút dịu dàng, phát giác cô đang gồng người lại, không nhịn được bật cười: “Những chuyện này đối với tình nhân rất bình thường, đừng khấn trương như vậy.”

Giản Tang Du thở nhẹ ra, cô nghĩ Thiệu Khâm muốn làm chuyện kia, hạ mí mắt xuống, nhỏ giọng nỉ non: “Em còn đau, anh đừng...”

Thiệu Khâm nghe vậy, dừng lại một chút, giữa hai lòng mày căng thẳng: “Vẫn còn đau? Cho anh xem một chút.”

Nói xong, anh lập tức đẩy ngã Giản Tang Du trên ghế, bộ dáng muốn vén váy ngủ của cô lên. Chân Giản Tang Du gác trên đầu gối của anh, tư thế này nguy hiểm cực kỳ, cảm thấy của anh cũng hơi cứng lên, liều mạng lắc đầu: “Đừng nhìn, như vậy rất kỳ.”

Mặt mày Thiệu Khâm vô cùng dịu dàng, cầm mắt cá chân trắng nõn của cô, cúi người hôn một cái: “Liếm, anh cũng liếm rồi, đi vào, ta cũng đi vào rồi, còn kỳ gì nữa?”

Cả người Giản Tang Du như bị thiêu đốt, khếp hai chân thật chặt không dám thả lỏng.

Thiệu Khâm kéo hai chân cô ra, đưa tay kéo chiếc quần lót viền ren đang căng thẳng ra. Giản Tang Du run rẩy kịch liệt nắm tay của anh, Thiệu Khâm đặt tay lên tay cô, hôn cô trần an: “Để anh xem một chút có phải bị thương rồi không, ngoan, nghe lời anh.”

Bộ mặt Giản Tang Du xấu hổ quay đầu, tay từ từ thả lỏng ra.

Thiệu Khâm cúi cái trói buộc kia ra, đưa tay vạch hai bên mềm mại ra, vốn là màu phấn hồng nhạt, còn bây giờ giống như bị ứ máu đỏ lên, ngón tay anh vuốt ve lên đó, Giản Tang Du run nhẹ, không kìm nén được cọ đầu vào sôpha.

Thiệu Khâm kèm ở hông cô, không cho cô nhúc nhích, ngón tay vuốt ve cẩn thận dọc theo khe nhỏ, giọng nói trầm xuống: “Buổi chiều.....rất đau ư?”

Đến bây giờ, chỗ đó đã sưng cả lên, hèn gì cô vẫn than đau.

Giản Tang Du cắn môi gật đầu một cái, giọng mũi nồng đậm: “Ừ” một tiếng, bộ dáng uất ức vô cùng.

Thiệu Khâm nhớ tới lúc đó, mình hoàn toàn biến thành thú, chỉ lo vui sướng một mình, căn bản đã quên thông cảm cho cô một chút. Mặc kệ cô còn đang khô khốc lại hung mãnh đẩy vào bên trong, không xé rách đã là may mắn rồi.

Ánh mắt u tối của anh nhìn vào nơi đó một lần nữa, ngón tay vẫn còn ma sát ở trong khe.

Giản Tang Du không nhận được co rút từng cái, cảm nhận rất rõ, ngón tay lạnh lẽo của anh nhẹ nhàng vuốt ve bên trong. Quả thật không còn đau đớn như trước. Nhưng mà..... có từng đợt từng đợt cảm giác kỳ quái kéo tới. Giống như anh mang theo dòng điện kỳ lạ truyền khắp toàn thân cô.

Thậm chí, cô còn cảm nhận được, mình dần dần chảy ra một chất lỏng, dính đầy ngón tay anh.

“Thiệu Khâm” Giản Tang Du lên tiếng cắt ngang hành động của anh. Gương mặt như muốn vùi sâu vào ghế salon: “Đã được chưa?”

Cảnh tượng này thật sự quá quyến rũ, cô tưởng tượng ngón thon dài của Thiệu Khâm đang vờn về nơi thẹn thùng của cô, loại thân mật khó mở miệng này cũng đủ cho cô ngóc đầu dậy không nổi.

Thiệu Khâm nhìn bộ dáng e lệ này của cô, dường như ở đáy lòng có chút mật ngọt, đưa tay kéo người cô vào trong ngực, cúi đầu hôn thật sâu.

Môi lưỡi quấn lấy nhau, ngón tay của anh vẫn chưa thu hồi lại, còn ở trong chỗ ấm áp kia, cử động ra vào bên trong vách khoang, thử thăm dò làm cho cô rung mình một cái.

Cánh mũi Giản Tang Du lay động, bị đầu lưỡi của anh quấy lên toàn thân bủn rủn, bắp đùi run lên, ưm...ưm phát không ra tiếng: “Đừng, một lát anh của em sẽ về.”

Thiệu Khâm mút cái lưỡi mềm mại của cô, khuấy đảo liếm tới liếm lui, từ từ nhích ra một chút, đôi mắt đen thâm trầm như một hồ băng sâu không thấy đáy: “Anh yêu em, anh ấy sẽ không có ý kiến.”

Ngón tay của anh hoạt động càng lúc càng nhanh, khai phá thật sâu vào bên trong. Giản Tang Du ở trong lòng anh run rẩy kịch liệt, hai cánh tay luống cuống vòng chặt cái eo săn chắc của anh: “Thiệu Khâm.....”

Cô rên rỉ động tình, giống như cho Thiệu Khâm thêm dũng khí.

Anh đè hai cánh hoa nhô ra kia, chà sát qua lại, trơn mượt, vẫn còn rất nóng. Vết chai của ngón tay ma sát trên đó, mang lại cho cô cảm giác khoái cảm mãnh liệt hơn.

Giản Tang Du càng run rẩy gay gắt hơn, trong đầu trống rỗng không tỉnh táo nổi. Chỉ còn lại cảm giác không trọng lượng rơi xuống vách đá, nhưng rất thoải mái..... thỏa mãn vô cùng.

Cảm giác kia tới như nước thủy triều mạnh mẽ, nhưng lui thì chậm chạp và nặng nề. Giản Tang Du chỉ cảm thấy bàn tay Thiệu Khâm ve vuốt nơi đó cũng bị ướt cả, dường như còn phát ra tiếng khiêu khích.

Thiệu Khâm thấy cô trở nên ngơ ngác nhìn anh lom lom, dư âm của cao triều để lại đôi mắt trong veo của cô vô cùng quyến rũ. Anh đưa tay ra cho cô nhìn rồi trêu chọc cô: “Đều là của em, ướt như vậy còn đau ư?”

Lòng bàn tay và ngón tay đều ướt đầm, dưới ánh đèn lập lờ, Giản Tang Du mím môi không nói lời nào, hận không thể tìm một cái chỗ nào để chui vào. Vết trong suốt này.... Sao có thể là của cô chứ!

Cái ở giữa đùi của Thiệu Khâm đang chống đỡ ở dưới mông cô, nén cảm giác đau nhức đang cương lên, giúp cô mặc quần lót vào. Chỉ ôm cô, không hề có hành động gì khác. Chỉ cần ôm như vậy, trong lòng anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Giản Tang Du thật là một thần kỳ tồn tại. Sao anh lúc nào cũng phát hiện ra điểm nhạy cảm của mình chứ? Giờ phút này, Thiệu Khâm đang dương tự đắc vì mình vẫn giữ được phong cách quý ông, không hề liều mạng đề cô ra để làm một cuộc hung hăng.

Anh không kìm được cười ra tiếng, Giản Tang Du mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh: “Cười cái gì vậy?”

Thiệu Khâm nhéo cái mũi của cô: “Cười em đó, sao em lại hữu dụng như vậy?”

Giản Tang Du nhú chặt lông mày, vẻ mặt ngây ngô, hoàn toàn không hiểu ý của anh là gì. Thiệu Khâm cũng không có giải thích thêm, vùi vào cổ cô để dực vọng lui xuống.

*** **

Thiệu Khâm bình tĩnh được một lúc, cúi đầu phát hiện người trong ngực đã híp mắt ngủ. Anh nhéo nhẹ mũi cô, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Giản Tang Du lập tức mở đôi mắt sâu thẳm ướt át, hờn giận liếc nhìn anh.

“Dễ dàng một chút như vậy à?” Thiệu Khâm nắm chiếc eo thon mềm của cô. Phả hơi vào tai cô mập mờ: “Lần sau anh chuyên tâm “nói yêu thương”, chắc e sẽ ngất đi mất.”

Giản Tang Du nhớ tới câu “nói yêu thương” buổi chiều của con trai, khó chịu rũ mắt xuống.

Thiệu Khâm còn nói: “Em là vũ công, không phải vận động thường xuyên à?”

Giản Tang Du móc móc ngón tay, chần chờ ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Em.... Khi sinh Mạch Nha thì bị bệnh, nên dễ dàng một chút.”

Giản Tang Du vừa dứt lời, cảm thấy rõ vòng tay ôm mình càng thêm mạnh mẽ, làn môi lạnh lẽo của Thiệu Khâm đặt lên cái trán nóng bỏng của cô: “Về sau có một phải dựa vào anh.”

Giản Tang Du cong cong khóe môi, đáy lòng sinh ra cảm giác ấm áp, tựa sát vào ngực của anh hơi mỉm cười nói: “Ừ.”

Cảm giác có người để dựa thật tốt.

“Đưa anh của em ra nước ngoài chữa trị chân đi.” Thiệu Khâm nói: “Ở bên đó, anh có người bạn học ngành y, có thể giúp tìm chuyên gia giỏi.”

Giản Tang Du nghi ngờ ngồi dậy, hiếu kỳ nói: “Sao đột nhiên lại nói đến việc này.”

Thiệu Khâm chột da, dời tầm mắt đi, kéo đầu Giản Tang Du về trước ngực: “Anh của em cũng là anh của anh, phải đối xử tốt với anh ấy, vả lại anh ấy còn trẻ như vậy.”

Giản Tang Du cười cười nhỏ giọng: “Không cần đâu, chị Tiểu Nam đã tìm được một bệnh viện tốt, đang làm công tác tư tưởng cho anh ấy.”

Thiệu Khâm suy nghĩ một chút, cũng không cưỡng cầu nữa. Dù sao còn rất nhiều cách để bù đắp. Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lảng mịn của Giản Tang Du, không nhịn được cúi xuống cắn vào miệng của cô: “Nếu như anh của em cùng với Trình Nam ra nước ngoài, em chuyển đến chỗ anh đi, đến lúc đó chúng ta có thể ngày ngày “nói chuyện yêu đương” rồi.”

Giản Tang Du nường mắt liếc anh một cái, tên lưu manh vĩnh viễn không thể nào nghiêm chỉnh được năm phút.

Thiệu Khâm cười ôm chặt người nào đó, vừa định triển miên một lần nữa thì có hồi chuông điện thoại bắt đầu vang lên, có lúc anh thật bội phục tinh thần kiên nhẫn của mẹ anh.

Giản Tang Du nhìn anh kỳ quái: “Sao không nghe đi?”

Thiệu Khâm suy nghĩ một lát, vòng tay qua Giản Tang Du nghe điện thoại.

“Chịu nghe điện thoại rồi sao?” Tiếng nói của Cố Đình Chi lạnh lẽo, không hề có ấm áp.

Thoạt nhìn Thiệu Khâm nghiêng hàm rất lạnh lùng hà khắc, ngực phập phồng vài lần mới mở miệng: “Có chuyện gì sao?”

Từ trước đến giờ Cố Dĩnh Chi chưa bao giờ nói nhảm, luôn nói thẳng vào chủ đề chính: “Mẹ đang ở nhà của con chờ con về, từ nhà của người phụ nữ kia trở về, 20 phút chắc là đủ rồi.”

Thiệu Khâm tức tối nhắm mắt, đè nén cơn giận: “Mẹ lại cho người theo dõi con.”

Cố Dĩnh Chi an tĩnh mấy giây, song bình thần nói: “Con không chịu nghe điện thoại, mẹ sẽ có biện pháp biết con ở đâu.”

Thiệu Khâm dùng sức nắm thành quyền: “Mẹ kiếp, con là con chứ không phải là cấp dưới của mẹ.”

Giản Tang Du sợ giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, từ góc nhìn của cô thấy được cổ anh đang cứng ngắc căng ra, rõ ràng thấy được tĩnh mạch đập thành thạch.

Cái tay nắm ở trên eo cô, cũng run run khó nhận rõ.

“Giản Tang Du, 24 tuổi, diễn viên múa ký hợp đồng có thời hạn với truyền thông, có một đứa con trai 4 tuổi” Cố Dĩnh Chi nói không nhanh không chậm: “Ồ tại khu Giang Môn....”

“Bây giờ con về.” Giọng nói Thiệu Khâm lạnh lạnh, nhanh chóng tắt máy, ngón tay thon dài cầm điện thoại di động lại trắng bệch, căng thẳng.

Giản Tang Du kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt mặt rỗ mi xuống, giờ phút này lông mi đen rậm đã che đi tâm tình chân thật của anh.

Cho tới bây giờ cô vẫn không biết Thiệu Khâm còn có vẻ mặt này. Người mạnh mẽ lạnh lùng kia..... Là mẹ của anh ư?

33. Chương 33: Chương 33

Thiệu Khâm chậm rãi nâng đôi mắt đen nhánh lên, nhìn vào ánh mắt trong veo ấm áp của Giản Tang Du. Anh ôm siết lấy cô, nói thật nhỏ: “Anh đi trước, em đi ngủ sớm một chút.”

Giản Tang Du cũng không giải thích được cảm nhận trong giờ phút này, nắm những ngón tay khô ráo của anh, lo lắng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Thiệu Khâm sưng sốt một chút, lập tức trên mặt hiện lên bộ dáng lưu manh: “Em cùng anh nói chuyện yêu đương vài lần, anh sẽ không sao.”

Giản Tang Du không nói gì nghiêng đầu sang chỗ khác, mặc kệ anh. Thiệu Khâm vuốt vuốt mái tóc dài như dòng suối của cô, đôi mắt đầy yêu thương: “Đừng lo lắng, anh là Thiệu Khâm, không có việc gì có thể làm khó anh.”

Lúc Thiệu Khâm nói những lời này, cũng không nghĩ tới kết cục gì đang chờ đợi anh trong giờ phút này. Khi anh về nhà, Cố Dĩnh Chi ném tới cho anh một bảng danh sách: “Chọn một cái.”

Thiệu Khâm nhíu mày, nhìn đại: “Cái gì đây?”

Cố Dĩnh Chi ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, khuôn mặt được trang điểm khéo léo thông minh giải giang, khẽ ngược mắt liếc anh một cái: “Con đâu, mẹ cần một người con dâu môn đăng hộ đối.”

Thiệu Khâm nhìn Cố Dĩnh Chi khó tin, một lát sau mới nói lỏng cả vạt ngồi xuống ghế sofa, cười mỉa mai nói: “Con dâu? Con nghĩ là mẹ đang nói với con chuyện làm ăn.”

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Cố Dĩnh Chi đờ đẫn, giọng nói càng lạnh: “Thiệu Khâm, con đang nói chuyện với ai đây?”

Thiệu Khâm miễn cưỡng nằm xuống ghế sofa, tự nhiên gối đầu lên cánh tay cười châm biếm: “Đương nhiên là Cố bí thư của chúng ta, còn có thể với ai?”

Sắc mặt Cố Đình Chi thay đổi, bình tĩnh đứng dậy cầm phần danh sách kia lên: "Cái này là Thư ký Ngô giúp mẹ sắp xếp lại, mẹ thấy con gái của Hình gia không tệ."

Thiệu Khâm hoàn toàn không thèm nhìn bà, chỉ chăm chú say mê vào cái đèn thủy tinh treo trên trần nhà.

Cố Đình Chi nói vài câu, ngẩng đầu phát hiện bộ dáng ngẩn ngơ của anh, ánh mắt buồn bã, "búp" một tiếng, danh sách rơi trở lại bàn trà: "Con không nói lời nào thì xem như bằng lòng, xác định là Hình Tịnh."

Cuối cùng Thiệu Khâm cũng không ngồi yên được nữa, nghiêm mặt tức tối nhìn chăm chăm vào bà: "Khi nào thì mẹ thử hỏi một chút ý kiến của con? Làm quân nhân là mẹ chọn, hiện tại con dâu cũng thay con chọn, có phải sinh con trai hay con gái cũng thay con chọn không?"

"Thiệu Khâm!" Cố Đình Chi lớn tiếng quát bảo dừng, khuôn mặt trắng nõn uy nghiêm phát lạnh "Mẹ không thay con chọn, thì con chuẩn bị dẫn người phụ nữ không đáng hoàng về nhà phải không? Đừng cho là mẹ không biết hiện tại con đang làm cái gì. Xảy ra chuyện gì với Thiệu Trí chắc mẹ không cần nói chứ. Con không cưới Hình Tịnh, chuẩn bị cưới ai? Cưới Giản Tang Du sao?"

Thiệu Khâm giận đến hai mắt đỏ ngầu, chịu đựng cơn tức giận đang hừng hực dâng lên: "Hiện tại con không muốn kết hôn!"

Cố Đình Chi chớp đôi mắt sắc bén nhìn kỹ anh: "Con trai, mẹ chỉ vì muốn tốt cho con, cô gái đó và Thiệu Trí đã lên giường với nhau, sau này con không muốn cả đời sẽ bị chê cười chứ?"

Quả thực Thiệu Khâm không biết làm sao mới khai thông được mẹ anh, chống cái trán bắt đầu nói: "Mẹ, nếu mẹ đã điều tra, nhất định biết chân tướng căn bản không phải như vậy..."

Cố Đình Chi cười lạnh một tiếng, khoanh tay nhìn thẳng anh: "Con gái 19 tuổi đã bỏ học sinh con, có thể trong sạch chỗ nào."

Thiệu Khâm dứt khoát không giải thích, giải thích cũng vô dụng. Mặc kệ Giản Tang du có trong sạch rõ ràng không, tác phong như thế nào, mẹ anh cũng khó có khả năng chấp nhận một cô gái chưa cưới đã sinh con.

"Rốt cuộc mẹ muốn thế nào?" Thiệu Khâm bình tĩnh lại, biết mẹ anh bỗng nhiên đề nghị chuyện đám hỏi chắc chắn là do chuyện Thiệu Trí bị thương nên bắt đầu cảnh giác.

Quả nhiên, Cố Đình Chi cười vừa lòng, từ từ nói: "Chuyện vỡ lẽ ra đối với con không có gì tốt. Con lộ liễu đưa hai mẹ con kia đi đi về về, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì nữa? Hoặc là lập tức kết hôn, hoặc là quay về doanh trại đảng hoàng."

Thiệu Khâm lặng lẽ nhìn bà, vẻ mặt thản nhiên: "Được, quay về quân đội."

Cố Đình Chi thản nhiên liếc anh một cái, không nói gì thêm.

Buổi tối Giản Tang Du nằm trên giường rất lâu cũng không ngủ được. Ban ngày Mạch Nha cũng ngủ nhiều, nên lúc này cũng nằm trong chăn đếm cừu đếm tới mức lẫn lộn, mở to mắt nhìn cô: "Mẹ, mẹ có phải muốn cùng chú nói chuyện yêu đương, suy nghĩ đến ngủ không được hay không?"

Về mặt Giản Tang Du ngưỡng chừng: "Tiểu thứ thú, chú, chú suốt ngày, khi nào con đã thân với chú ấy vậy hả?"

Mạch Nha mặc áo ngủ phim hoạt hình, tóc dựng cả lên, cười khanh khách chui vào trong lòng Giản Tang Du: "Mẹ, nếu chú là ba thì tốt rồi."

Giản Tang Du bất ngờ cúi đầu nhìn nó, vẻ mặt khát khao của nó đang chu cái miệng nhỏ nhắn, khép hờ khóe mắt lăm lăm nói: "Chú cao lớn, có thể nâng con lên thật cao, chú còn có khuôn mặt đẹp trai, đẹp trai hơn cả ba của những bạn học khác, chú còn có thể chơi súng, chú bơi lội cũng vô cùng giỏi....."

Mạch Nha nói nhiều chỗ tốt của Thiệu Khâm, Giản Tang Du chỉ yên lặng nghe, trên mặt cũng dịu dàng: "Cục cưng thích chú như vậy sao?"

Mạch Nha gạt mạnh đầu: "Mạch Nha muốn có ba."

Nụ cười trên mặt của Giản Tang Du cứng đờ, lấy tay ôm chặt con trai vào lòng, Mạch Nha thiếu một người cha.....Nhưng giữa cô và Thiệu Khâm, làm sao chỉ có một chút trở ngại chứ.

Điện thoại di động để trên đầu giường vang lên, nhìn thấy tên Thiệu Khâm tim của Giản Tang Du đập hơi nhanh, còn đang chần chờ thì Mạch Nha ở bên cạnh đã đưa bàn tay nhỏ bé ra, đoạt lấy nghe: “Chú, chú cũng muốn cùng mẹ nói chuyện yêu đương, nghĩ đến ngủ không được sao?”

Tiếng cười trầm ấm của Thiệu Khâm thấp thoáng vang lên, mặt Giản Tang Du nóng bừng cả lên. Cô nghiêng nửa người ôm con, im lặng nghe tiếng nói của Mạch Nha và Thiệu Khâm.

Giọng của Thiệu Khâm hơi khàn khàn, thỉnh thoảng có vài câu lẫn lộn không rõ. Từ đầu đến cuối trên mặt Mạch Nha đều hiện lên sự vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn luyến thoăn nói không ngừng nghỉ.

Đến khi di động tới tay Giản Tang Du, đã là nửa tiếng sau.

“Anh và con trai em cũng có thể nói lâu như vậy à.” Quả thật Giản Tang Du xem thế là đủ rồi, lưu manh cũng có một mặt ngây thơ chắc phát ư!

Thiệu Khâm không trả lời đề của cô, mà là nói một cách sâu sắc: “Anh nhớ em.”

Giản Tang Du im lặng vài giây, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Hơi thở nóng rực của Thiệu Khâm tựa như xuyên qua sóng điện thoại truyền vào tai cô, anh nói: “Muốn ngủ cùng với em, muốn ôm em, muốn cùng em làm chuyện yêu đương.”

Giản Tang Du cắn cắn môi, xoay người đưa lưng về phía hô hấp từ từ nhẹ nhàng của con trai, nhỏ giọng mắng: “Đồ lưu manh.”

Khóe môi Thiệu Khâm cong lên, ngẩng đầu nhìn cửa sổ màu vàng ấm áp, tựa lưng vào ghế ngồi khe khẽ thở dài: “Tang Du, anh nghĩ..... giống như anh có hơi.....”

“Tút TUT TUT _____” Thiệu Khâm cúi đầu nhìn di động, mẹ kiếp, cả ngày không sạc pin.

Giản Tang Du nhìn điện thoại bị treo không hiểu ra làm sao, ngây người vài giây sau đó vùi đầu vào gối. Vừa rồi Thiệu Khâm Không phải là muốn tỏ tình sao?

Sáng sớm hôm nay Giản Tang Du đưa Mạch Nha đi nhà trẻ, xuống lầu chợt thấy xe Thiệu Khâm ở đó. Mạch Nha hô to gọi nhỏ chạy lên trước, nhón chân lên gõ cửa sổ.

Thiệu Khâm mở mắt ra, thấy một đôi mắt to cong như mặt trăng ở ngoài cửa sổ, cười mở cửa xe.

“Chú,” Mạch Nha bị Thiệu Khâm nâng lên cao, thích thú vỗ tay “Sao chú lại ngủ ở dưới lầu nhà con vậy?”

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du đứng cách đó vài bước, néo néo cái mũi nhỏ của nó: “Hôm nay chú phải về quân đội, đến sớm một chút tạm biệt hai người.”

“Quân đội? Ở đó có ghê không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Nha kích động khấn trương cũng sinh động, trợn đôi mắt tròn xoe.

Giản Tang Du ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên phải đi?”

Thiệu Khâm dừng một chút, một tay ôm Mạch Nha, một tay đưa ra đặt sau ót của Giản Tang Du, kéo cô lại gần cúi đầu hôn lên môi cô.

“A!” Mạch Nha kinh ngạc hô lên một tiếng, vội vàng đưa tay che mắt lại, lại lén lút theo kẻ hở ngón tay nhìn hai người, miệng mừng rỡ không thể khép lại, “Xấu hổ xấu hổ xấu hổ.”

Thiệu Khâm nhẹ nhàng mút lên môi của Giản Tang Du, cắn cắn môi dưới của cô, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc: “Có thể anh phải đi thật lâu, chờ anh nha.”

Giản Tang Du biết quân đội nghiêm khắc biết bao nhiêu, cũng biết tính đặc thù trong công tác của quân nhân, hơi đỏ mặt nói: “Được, anh , anh đi đường cẩn thận.”

Thiệu Khâm mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt vô cùng âu yếm.

Mạch Nha cảm thấy hài lòng khi được Thiệu Khâm và Giản Tang Du đưa đi nhà trẻ, được thể nghiệm một chút cảm giác có “ba mẹ” đưa đi học.

Thiệu Khâm đi rồi, Giản Tang Du bỗng cảm thấy có hơi không quen. Rõ ràng thời gian người này xuất hiện không lâu, nhưng có một loại người luôn có cảm giác tồn tại rất mạnh, chỉ cần anh biến mất một lúc, bạn sẽ cảm thấy toàn bộ thế giới cũng đã khác biệt.

Trong doanh trại không thể dùng điện thoại, trừ ngày đầu tiên trở về Thiệu Khâm có gọi điện thoại tới, sau đó thường thường không cố định giờ gọi tới vài lần. Mỗi lần Mạch Nha đều ôm điện thoại nói thật lâu với anh, ngược lại Giản Tang Du không có cơ hội cùng anh nói nhiều lời. Hơn nữa mỗi lần nói chuyện, thằng bé kia đều dựng thẳng lỗ tai ở bên cạnh quang minh chính đại “nghe lén”. Trước đây tiếng nói của Giản Tang Du đã không ngọt ngào, lần này mất cả lúc lâu nhưng cái miệng kém cỏi cũng không nói được những lời có ý nghĩa.

Ngược lại Thiệu Khâm lại thản nhiên, thoải mái nói những lời tình cảm làm người ta đỏ mặt tía tai, tim đập thành thịch.

Giản Tang Du nghĩ, có thể nói là cô đang yêu Thiệu Khâm không? Nếu không vì sao luôn nhớ tới người đàn ông này. Mỗi lần nhớ tới anh, khoe môi cũng sẽ không tự chủ được lại cong lên.

“Phát hiện cậu động tình nè.” Giọng nói của Viên Viên cắt đứt suy nghĩ của Giản Tang Du, cô ấy ngồi bên cạnh vừa chải mascara vừa cười phóng đảng, “Nói thực đi, cười dâm đảng như vậy, có phải vì đàn ông hay không?”

Giản Tang Du nhích người ngồi thẳng nghiêm túc, nhìn vào gương, bắt đầu đánh má hồng: “Nói vậy, tôi làm gì dâm đảng chứ.”

Cô thuần khiết hơn tên lưu manh kia nhiều đó chứ.

Viên Viên liếc xéo cô, cười hihi khinh thường: “Còn không nói thật? Tổ có thể gọi điện thoại hỏi con nuôi đó.”

Giản Tang Du nhếch mày lên, đáy mắt có nụ cười ngọt ngào: “Thần kinh.”

“Ôi, Giản Tang Du_____” Sở Mộng ngồi bên cạnh nhìn cô quái lạ, lắp bắp nói: “Cái này.....là của cậu sao?”

Giản Tang Du nhú mày, nghi ngờ đón lấy điện thoại, nhìn nội dung ở trên đó thì kinh ngạc há hốc. Trong nháy mắt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Viên Viên hiểu kì đi qua nhìn thấy, không khỏi trợn to mắt: “Là ai thiếu đạo đức bịa đặt như vậy!”

“Giản tiểu thư, Giản tiểu thư_____” Giản Tang Du mới vừa bước ra tòa nhà của đài truyền hình liền thấy một đám phóng viên kéo tới, ùn ùn nhá đèn flash vào cô đang mệt mỏi. Cô kéo vành nón xuống thấp, cúi đầu đi ra ngoài, làm thế nào cũng không chen ra khỏi tường người này.

“Xin hỏi tin tức trên báo nói có đúng hay không?”

” Diễn viên nhỏ vì muốn quảng vào con nhà quan chức cấp cao, không tiếc mình giả vờ bị cưỡng hiếp. Năm đó cô thực sự có bị cưỡng bức không? Hay còn có ẩn tình khác?”

Có người tiết lộ chuyện này, vị thiếu gia con nhà quan chức kia chính là Thiệu Trí tiên sinh con trai của Thiệu cục trưởng, còn lôi kéo cả con trai của ông trùm của bất động sản là Trình Doanh tiên sinh, sự thật là vậy sao?”

“Nghe nói năm đó danh tiếng cô ở Ninh Nhất không được tốt lắm, được gọi là “nữ thần 3p” có đối với chuyện này có giải thích gì không?”

Từng chủ đề khó nghe giống như lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào lòng cô, những chuyện cũ trước kia giống như đồng loạt hiện ra trước mắt, rõ ràng tra tấn tinh thần cô. Cô nắm chặt nắm tay, cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh: “Thực xin lỗi, tôi không biết các người nói gì, xin tránh ra.”

Các phóng viên này sao dễ dàng để cho cô đi, ngược lại càng bao vây cô chặt chẽ.

“Vì sao cô không trả lời câu hỏi?” Một nữ phóng viên như muốn đem micro đưa lên mặt Giản Tang Du, “Thực sự cô giống như người biết chuyện đã tiết lộ phải không? Vì muốn bắc quàng vào Thiệu gia, không ngại làm mình bị cường hiếp thật?”

Lửa giận của Giản Tang Du đã đến điểm giới hạn, cuối cùng cô bị người gây sự làm bốc lửa. Hai mắt cô đỏ ngầu nhìn nữ phóng viên kia, cười lạnh nói: “Nên là cô, vì muốn tìm công đạo ỉnh mà đã làm cho nhà tan cửa nát, cô cảm thấy loại tin tức này còn có thể có ý nghĩa không?!”

34. Chương 34

Giản Tang Du không biết khi nào thì cơn ác mộng này mới kết thúc, ngay lúc cô nghĩ rằng hạnh phúc đã đến, nhưng vận mệnh lại không để cô lọt vào mắt xanh.

Những phóng viên này cứ bám riết không tha, chặn ở cửa cao ốc đài truyền hình. Cũng khó trách bọn họ tích cực như thế, đang được đề tài nóng hổi trọng điểm như vậy, còn liên quan đến mấy đại gia tộc. Dĩ nhiên các tòa soạn báo, tạp chí kia sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

Đã nhiều ngày liên tiếp, các phóng viên lợi dụng tất cả mọi cơ hội, vấn đề truy hỏi càng ngày càng không có giới hạn, điệu bộ cả vú lấp miệng em giống như hận không thể đem mọi chuyện của Giản Tang Du moi móc lên tất cả.

Đối mặt với tình hình này, Giản Tang Du vẫn cố nén tức giận, chăm chỉ làm việc. Đối với sự bàn tán, châm chọc, khiêu khích của đồng nghiệp xung quanh, Giản Tang Du cứ bình tĩnh ung dung. Cho dù mọi chuyện có tệ hơn nữa, cô vẫn có thể nhịn được, việc cô phải làm bây giờ là cố gắng kiếm tiền, kiếm thật nhiều thật nhiều tiền.

Học phí của Mạch Nha, tiền để điều trị chân cho Giản Đông Dục, không có tiền, cô cũng không là cái gì hết, chỉ có thể bị quyền thế dẫm nát dưới lòng bàn chân, mất hết tôn nghiêm.

Các phóng viên càng ngày càng tấn công mạnh mẽ, thậm chí nói bóng nói gió, ra tay với những người xung quanh Giản Tang Du. Những đồng nghiệp không hiểu rõ sự việc ngẫu nhiên tán phét vài câu, ngay lập tức báo chí tô vẽ trắng trợn, đăng lên.

Cuộc sống của Giản Tang Du bắt đầu lộn xộn không chịu nổi, ánh mắt của các cụ ông bà bác trong tầng lầu nhìn cô cũng không thiện cảm.

Cuối cùng, công ty quản lý cũng quyết định không thể tiếp tục mặc kệ ngồi nhìn nữa, gọi Giản Tang Du vào văn phòng, cũng tận tình khuyên bảo, an ủi “Còn tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt tới công ty, các nhân viên khác cũng bức dọc, tạm thời em hãy nghỉ ngơi ở nhà một thời gian đi.”

Giản Tang Du im lặng liếc nhìn quản lý một cái, xoay người dọn dẹp đồ đạc.

Giản Tang Du dọn dẹp đồ của mình xong, Viện Viện đứng kế bên chờ rửa không ngừng “Không biết là đứa quỷ nào thiếu đạo đức, bịa chuyện bậy bạ, trước sau gì cũng gặp quả báo!”

Giản Tang Du quay đầu, nhìn cô cười cười “Cậu vẫn còn tin vào chuyện báo ứng sao?”

Viện Viện sững sốt, ngơ ngác nhìn Giản Tang Du, rõ ràng cô đang cười với mình, nhưng tại sao trong đáy mắt, chân mày đều làm cho người ta khó hiểu, cảm thấy lo lắng và khó chịu? Cô cầm lấy bàn tay Giản Tang Du thật mạnh “Cậu yên tâm, nếu như quản lý không cần cậu, mình cũng không làm, chúng ta đi chỗ khác, không tin không nuôi sống được mình.”

Giản Tang Du thật hâm mộ cô gái như Viên Viên, rõ ràng là cô ta thua mình hai tuổi, nhưng vì sao tư tưởng còn già hơn mình tới mười năm.

“Cám ơn cậu, Viên Viên.” Giản Tang Du nắm bả vai cô, ôm cô một cái.

Giản Tang Du cứ bị dính chỉ công việc như vậy. Cô hoàn toàn không biết người tung tin là ai, càng không hiểu tại sao mọi chuyện bắt đầu tái diễn như ngày xưa.... Cuộc sống tràn ngập những lời đồn đãi và khinh bỉ vô căn cứ. Mọi người nói chuyện với cô đều kỳ quặc, thậm chí, có người đàn ông trung niên không hề quen biết đến quấy rầy cô.

Giản Tang Du tự nói với mình hết lần này đến lần khác phải bình tĩnh lý trí, không thể để lộ điểm yếu đuối không đáng có.

Giản Đông Dục đi đón Mạch Nha, cũng bị chụp ảnh. Thậm chí, các phóng viên vô lương tâm đó còn đem ống kính máy ảnh nhắm vào đứa bé. Mạch Nha bị dọa, tay nhỏ ôm chặt cổ của cậu, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Chân Giản Đông Dục không tiện, chống gậy, tay nhỏ gân xanh “Tránh ra!”

Nhìn đôi mắt trong veo, sợ sệt của Mạch Nha, các phóng viên vẫn chất vấn sắc bén và kiêu căng hung hãn như cũ “Bạn nhỏ, em có biết nhóm máu của mình không? Mẹ có từng mang em đi gặp chú Thiệu? Hay là chú Trình không?”

Mạch Nha hoảng sợ, vùi mặt vào ngực Giản Đông Dục, miệng nhỏ meo meo, không nói lời nào.

Mặt Giản Đông Dục lạnh lùng liếc các phóng viên đang đặt điều, đôi mắt lạnh dần “Nếu tạp chí các người đăng bất cứ tin tức không đúng nào, chúng tôi cũng sẽ giữ lại để truy cứu, chờ nhận đơn luật sư đi.”

Giản Đông Dục một tay ôm đứa trẻ, đi nhanh về phía trước, nhưng dù anh có thể đi nhanh cũng không vững vàng như người bình thường, các phóng viên đuổi theo, độ xô đẩy tăng lên, Giản Đông Dục ôm Mạch Nha, bị chen lấn, chật vật không chịu nổi, nhiều lần suýt ngã.

Mạch Nha sợ tới mức sắp khóc, nó chưa từng thấy qua tình huống như vậy, càng chưa từng có người nào nói với bé những lời quái đản như thế, vây cậu bé và cậu vào một góc. Nước mắt ngấn ngấn trong đôi mắt xoe tròn, tiếng nói non nớt ẩn chứa sự giận dữ “Các người là người xấu, chỉ biết bắt nạt mẹ, con sẽ nói chú đánh các người.”

Một phóng viên nam trẻ tuổi lập tức lấy máy ghi âm ra, trong chớp mắt mừng rỡ “Bạn nhỏ, em nói chú họ gì?? Là họ Thiệu sao?”

Đôi mắt Mạch Nha chứa đầy tức giận, tay nhỏ nắm lại thật chặt.

Giản Đông Dục đang muốn ôm bé chen ra, ai ngờ đằng sau lại có một vòng vây chen đẩy, gây chống của anh bị rơi xuống, biến mất dưới chân đám người đó, cả người chênh vênh, té xuống trên đường.

Mạch Nha cũng ngã xuống theo, thân thể nhỏ nhỏ đứng lúc đề lên các đốt ngón tay bị thương của Giản Đông Dục.

Trong nháy mắt, sắc mặt Giản Đông Dục tái mét, trên thái dương đã chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, cắn chặt răng, kêu lên một tiếng đau đớn.

Mạch Nha bị dọa ngây người, chân tay lúng túng đứng lên, quỳ gối bên cạnh Giản Đông Dục, bắt đầu khóc thét “Mẹ ơi!!”

Giản Đông Dục chịu đựng đau đớn, sờ sờ vào người Mạch Nha, ôm vào lòng “Ngoan, cậu không sao.”

“Các người đang làm gì vậy?” Trình Nam từ trong xe đậu ở ven đường chạy tới, thở hổn hển, đẩy đám người đó, chạy đến bên cạnh Giản Đông Dục, nhìn thấy người đàn ông ngày trước cao lớn kiêu ngạo, giờ phút này, sắc mặt tái nhợt, té trên mặt đất, trái tim bắt đầu thất lại “Các người có còn đạo đức không? Không thấy chân anh ta bị thương sao?”

Lúc Giản Tang Du nhận được điện thoại chạy tới bệnh viện đã là buổi tối, lúc cô nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Mạch Nha ngồi trên ghế dài ở bệnh viện, bả vai run run nức nở, cả trái tim đều tan nát.

Giản Tang Du đi qua ôm lấy tiểu tử kia, đặt cằm lên mái tóc mềm của nó, nước mắt không hiểu sao lại chảy xuống, uốn lượn theo gò má : “Thật xin lỗi, mẹ đã tới trễ.”

Mạch Nha vòng tay ôm lấy Giản Tang Du, khóc nức nở, nắm chặt quần áo của cô không buông tay “Mẹ, chúng ta tìm chú về, để chú dạy dỗ những người xấu này dùm.”

Thân thể Giản Tang Du cứng đờ, chưa xót động khoe môi.

Trình Nam ở trong phòng bệnh với Giản Đông Dục, bác sĩ đang làm kiểm tra toàn diện cho anh, Giản Tang Du đứng ở ngoài cửa, nhìn nửa khuôn mặt cương nghị đang chịu đựng của anh trai, tay nắm thật chặt ở bên người.

Cô cúi người sờ sờ tóc Mạch Nha, nhẹ giọng nói “Bao bổi ngoan ngoãn ở bệnh viện với cậu, mẹ ra ngoài một lát.”

Mạch Nha lo lắng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại “Mẹ đi đâu?” Bên ngoài toàn là người xấu, nó rất lo lắng Giản Tang Du bị bắt nạt.

“Mẹ đi dạy dỗ người xấu.” Trong mắt Giản Tang Du hiện lên sự u ám, cô không thể lại dễ dàng tha thứ cho những người tổn thương người nhà của mình, lịch sử tuyệt đối không thể lặp lại!

Thiệu Trí còn đang ve vãn nữ y tá thay ca, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đá văng một cách thô bạo, hấn không vui nhượng mắt, nhìn đến cô gái đứng ngoài cửa, hơi sững sờ “... Giản Tang Du?”

Giản Tang Du đứng ở cửa, mặt không hề thay đổi, liếc mắt nhìn nữ y tá quần áo xốc xếch kia, quét mắt khinh miệt nhìn Thiệu Trí “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Thiệu Trí cau mày, vẻ mặt bồn chồn “Tôi không dám nói chuyện với cô. Mắc công Thiệu Khâm lại đánh tôi một trận, chắc phải ở bệnh viện dài dài.”

Lúc Giản Tang Du nghe nói như thế, trong lòng nhói lên mạnh mẽ. Từ đầu, cô cũng không biết chuyện này, kiềm chế cảm xúc khó hiểu dâng lên trong lòng, cô thản nhiên nhìn về y tá đứng một bên “Cô à, chắc cô không muốn bị khiêu nại chứ?”

Nữ y tá bần khoản nắm đồng phục, xấu hổ nhìn Thiệu Trí, nói “Trí thiếu, tôi, tôi đi ra ngoài trước.”

Từ đầu tới cuối, Thiệu Trí cũng không thèm nhìn đến Giản Tang Du, chẳng qua chỉ là một cô gái, có thể làm gì cậu ta chứ? Tay cậu ta lộ liễu đặt ở cái mông mềm mại của nữ y tá, néo một cái, nói mờ ám “Buổi tối nhớ tới giúp anh đắp chăn...”

Ánh mắt Giản Tang Du nhìn hấn càng căm ghét, loại người chỉ biết dùng nửa người dưới suy nghĩ này, quả là chẳng có gì khác biệt so với cầm thú.

Y tá thẹn thùng e lệ, vẫn khôn ngoan đóng lại cửa phòng, không gian trắng toát trong nháy mắt an tĩnh lại, Thiệu Trí gối cánh tay, lười biếng nhìn chằm chằm cô gái trước mặt “Nói chuyện gì?”

Giản Tang Du không hề che giấu sự bức tức hiện cả lên trên mặt, bước một bước nắm lấy đồ bệnh nhân của Thiệu Trí “Cuối cùng là anh muốn gì?”

Thiệu Trí nhú mày, trừng mắt nhìn người phụ nữ điên này “Mẹ nó, đầu óc có bị bệnh không?”

Gương mặt trắng nõn của Giản Tang Du đầy dữ tợn “Súc sinh, ngay cả đứa bé cũng không tha, anh thật sự không đáng làm người.”

Thiệu Trí tự nhiên bị mắg, cơn tức phút chốc bốc cháy, đưa tay giữ cánh tay Giản Tang Du, hung hăng đẩy cô xuống giường, cúi người đè lên “Đồ đàn bà điên, cô thiếu người chơi phải không? Ông đây trêu cô, chọc giận cô rồi hả. Năm năm trước đã mặt dày mày dạn đổ oan tôi, bây giờ lại điên vì cái gì nữa đây? Chuẩn bị tội danh gì cho tôi nữa hả?”

Thân thể Thiệu Trí cứng đờ, mặt mũi cũng nhăn nhó. Giản Tang Du cười lạnh trong lòng, sao có người lại vô sỉ tới như vậy? Cô nhắm chặt mắt, hung dữ nói “Được, chúng ta nói chuyện bây giờ, anh nói ra những chuyện đó, cuối cùng là muốn làm gì? Làm vậy anh được lợi gì?”

Thiệu Trí nhìn cô ngờ vực “Lộn xộn cái gì?”

Về mặt Giản Tang Du không sợ, giận dữ trợn mắt nhìn hấn.

Thiệu Trí cảm thấy bản thân hình như đã bỏ qua điều gì, mặt hấn âm u, phút chốc bóp chặt cổ tay Giản Tang Du “Nói!”

Giản Tang Du biến sắc, giọng nói bắt đầu không ổn định “Giả bộ cái gì, chẳng lẽ không phải mẹ anh gieo tin đồn khắp nói, nói tôi dụ dỗ anh, không phải bà ta dán truyền đơn bên ngoài nhà tôi, nói tôi muốn bước vào Thiệu Gia các người...” Giản Tang Du nghẹn ngào nói không được, nhớ tới những chuyện cũ nhục nhã này vẫn còn phần nộ, đau khổ và áp lực.

Về mặt Thiệu Trí lạnh tanh, chế giễu “Đời này có phải phản ứng của cô chậm hơn người bình thường vài năm không?”

Ánh mắt Giản Tang Du âm u, nhắc chân đạp Thiệu Trí xuống dưới đất “Trừ mẹ anh ra, còn ai vào đây dùng lại chiêu cũ, phanh phui mọi chuyện với truyền thông! Trò hạ lưu như vậy, không phải bà ta ra tay sao?”

Thiệu Trí thật xui xẻo muốn chết, vết thương bị Thiệu Khâm đá, lại bị người đàn bà thối này đạp trúng. Lúc này, mới hồi phục được vài ngày, lại bị một cước của Giản Tang Du đá về như cũ, đau đến nổi mặt mũi đều nhăn nhó “Mẹ bà nó!”

Giản Tang Du nhìn bộ dáng Thiệu Trí, đầu đầy mồ hôi, ra sức hít vào một hơi, đáy lòng sinh ra một ý nghĩ to gan, người như thế... căn bản không xứng sống trên đời.

Cô đưa tay lấy gối kê đầu kê bên, đột nhiên nhào lên, dùng hết sức đè Thiệu Trí trên mặt đất. Thiệu Trí thỉnh thoảng bị cô đè ngã trên sàn, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, hô hấp trong nháy mắt bị chặn lại.

Vết dao ở bụng dưới của cậu ta đang căng lên đau đớn, giãy giụa một chút cũng đụng đến miệng vết thương, mũi và miệng đều bị chặn thật chặt, đầu óc trống rỗng, miệng phát ra tiếng kêu nhỏ, đưa tay nắm tóc Giản Tang Du.

Mặc dù Thiệu Trí bị thương, nhưng vẫn là một người đàn ông cao 1m83, hướng hồ giây phút sinh tử, căn bản Giản Tang Du không phải đối thủ của cậu ta.

Hai người đánh đấm hỗn loạn cả lên, quay cuồng trên mặt đất. Trình Nam chạy vào phòng bệnh, thấy cảnh như vậy, sợ tới mức mắt mờ mắt vía, liền kéo Giản Tang Du lên “Giản Tang Du, em điên rồi!”

Giản Tang Du thở hổn hển, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Thiệu Trí chằm chằm “Pháp luật không cho em công bằng, em sẽ dùng cách của mình đòi công bằng ình.”

Trình Nam bắt đắc dĩ lắc đầu “Đáng giá sao? Mạch Nha và Đông Dục còn đang chờ em, em muốn bọn họ sống như thế nào?”

Ánh mắt đỏ ngầu của Giản Tang Du co rút nhanh, dần dần bình tĩnh lại.

Trình Nam biết Giản Tang Du rất để ý tới người nhà, hơn nữa, chân của Giản Đông Dục vì cô mới bị thương thành như vậy, cô thật sự rất nóng lòng bảo vệ người nhà của mình.

Thiệu Trí tê liệt ngã xuống trên mặt đất, đôi mắt trên gương mặt trắng xanh mở trừng thật to “Giản Tang Du, cô chết chắc, ông đây liệu chết với cô!”

Trình Nam hung hăng trừng mắt nhìn Thiệu Trí. Ấn tượng của cô với Thiệu Trí rất xấu, hai nhà cũng coi như là quen biết nhau. Mấy năm trước, Trình Doanh và Thiệu Trí thân với nhau, hai người đã làm một chuyện không người nào không ghê tởm, cho nên, cô nói chuyện với Thiệu Trí tuyệt không chút lưu tình “Ngậm miệng, chính anh làm chuyện tốt, còn dám nói!”

Thiệu Trí ho khan kịch liệt vài tiếng, cười u ám ra tiếng “Các người có óc không? Nói ra mọi chuyện đối với tôi có cái chó gì tốt, ba mẹ tôi không xấu mặt sao?”

Trình Nam và Giản Tang Du ngờ vực nhìn Thiệu Trí.

Thiệu Trí chống sào nhà ngồi dậy, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chú vào Giản Tang Du “Có phải hai chúng ta nên cùng tìm hiểu chuyện lúc đó hay không? Cuối cùng cha của đứa bé là ai, cô không muốn biết sao?”

Toàn thân Giản Tang Du cứng ngắc đứng tại chỗ, nhìn môi Thiệu Trí chậm rãi động đậy, cô khó khăn nuốt nước miếng một cái “Anh.. anh có lòng tốt vậy sao?”

Thiệu Trí lại ho một trận lồng cả phổi, trên mặt đầy vẻ ác độc “Ông đây cũng muốn biết, là tên khốn nào hãm hại sau lưng ông.”

35. Chương 35: Chương 35

Giản Tang Du nắm đấm tay thật chặt, nhìn Thiệu Trí ngờ vực “Đừng nghĩ rằng con trai tôi không giống DNA với anh là tôi không tình nghi, anh là người biết rõ nhất tại sao tôi lại xuất hiện ở Hồng Lạc.”

Hồng Lạc là tên của khách sạn đó, cả đời Giản Tang Du sẽ không quên được mình bị hôn mê mang đến đó như thế nào. Cho dù không nhớ rõ cả quá trình, nhưng lúc tỉnh lại, điều đầu tiên thấy được chính là ba kẻ này.

Thiệu Trí giải thích chuyện tệ hại này đau cả đầu, chống sào nhà lão đảo đứng lên, liếc cô một cái “Được rồi, tôi nói điều tra là sẽ nhất định điều tra, cả cái chuyện tại sao những tạp chí kia bịa đặt sanh sự. Bây giờ cô có nghi ngờ nặng nề tôi cũng không giải thích được. Chuyện quan trọng trước mắt, chính là phải cùng nhau tìm ra kẻ đứng sau lưng.”

Giản Tang Du nhìn Thiệu Trí phòng bị, cậu ta luôn gian xảo đa đoan. Rốt cuộc có hung thủ thật sự hay không đều là cậu ta nói, chẳng lẽ lúc đó còn có người thứ 4 mà cô không biết ư?

Trình Nam nhìn Thiệu Trí đang trong trạng thái suy yếu không có tâm tình muốn gây chuyện phiền phức với Giản Tang Du, nên muốn dẫn Tang Du đi.

“Đứng lại” Thiệu Trí nằm trên giường, cười nhạt nhìn các cô “Muốn đi dễ vậy ư. Tôi phải chịu oan uổng một dao và một trận đòn như vậy sao?”

Trình Nam cau mày thật chặt, tức giận quay đầu lại “Anh còn muốn thế nào? Thiệu Trí, những chuyện của anh làm có trời đang nhìn thấy, cần thận bị báo ứng đó.”

Thiệu Trí híp mắt, nhìn Giản Tang Du đang mặt mày xanh lét, giơ tay lên, mở miệng tao nhã “Okie, đi đi, có tin tức sẽ báo với các người.”

Dù sao, vẫn còn nhiều thời gian.

Thiệu Trí không phải là người tốt, nếu như không liên quan đến lợi ích của cậu ta, thì cậu ta cũng khinh thường phải phản ứng với Giản Tang Du. Thiệu Trí cũng không muốn vừa ra viện đã bị bà mẹ của mình phiền, càng không muốn cả đám ký giả cứ hằng hái theo sát quấy rầy mình đi tán gái.

Cho nên Thiệu Trí hành động nhanh nhẹn cho người đi điều tra tòa soạn báo, tìm hiểu rõ ngọn nguồn, rất nhanh đã tìm được người tung tin trong truyền thuyết.

Thiệu Trí nhìn báo cáo mà thuộc hạ đưa tới, nhíu mày “Cậu chắc chắn chứ?”

Hắc Tam gật đầu khẳng định “Lúc đó em cũng sợ hết hồn, theo lý thuyết, bà ấy phải không nên nhắm vào anh chứ. Nói thế nào cũng là người một nhà mà”

Thiệu Trí cong khóe miệng cười lạnh, ném tài liệu lên chần “Người một nhà? Ba tôi và bác cả không có quan hệ máu mủ. Ba tôi là con chồng trước của bà nội tôi. Bà tôi tái giá, bác cả đã không ưa ba tôi từ lâu rồi.”

Hắc Tam thất thần nghe quan hệ phức tạp nhà họ Thiệu, sờ sờ cằm “Cho dù không phải ruột thịt, nhưng bêu xấu anh thì bà ta được lợi ích gì? Chuyện này chắc là có liên quan đến Thiệu Khâm ư?”

Trên mặt Thiệu Trí hiện nụ cười quỷ quái, vỗ vỗ bả vai Hắc Tam “Đưa tài liệu cho Giản Tang Du, để cho cô ta biết mẹ của Thiệu Khâm đã làm chuyện tốt gì.”

Hắc Tam cũng mê mê tỉnh tỉnh không rõ tại sao Thiệu Trí lại nhiệt tình như vậy, chẳng lẽ muốn xem náo nhiệt ư?

Dĩ nhiên Thiệu Trí đâu có nhàm chán như vậy. Cậu ta biết được chủ ý của Cố Dĩnh Chi là một tên bắn hai chim, vừa đối phó Giản Tang Du, vừa vạch trần nội tình của cậu ta ra ngoài.. Nếu làm cho thanh tra ban kỷ luật chú ý, ngay cả cha anh là Thiệu Chính Lâm cũng phải bị dính dáng. Hơn nữa, năm đó mẹ cậu còn làm rất nhiều chuyện với Giản Tang Du, chuyện này nếu thật điều tra ra, hậu quả chắc chắn không gánh nổi rồi.

Thiệu Trí dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, để cho Thiệu Khâm và mẹ của anh ta đấu với nhau. Dù sao Thiệu Khâm đã nhìn Cố Dĩnh Chi không phải chỉ mới một hai ngày. Tâm tình cũng thật tốt, gồi lên cánh tay nường mắt nhìn Hắc Tam “Được ra đó làm gì, còn không mau đi đi! Còn nữa, điều tra lại chuyện của Giản Tang Du năm đó, mẹ kiếp, khách sạn Hồng Lạc lớn như vậy, thế mà tất cả camera đều hư à.”

Hắc Tam phần nộ mím môi, nếu như không hư, chuyện thất đức này làm đã bị quay lại đưa đến sở cảnh sát từ lâu rồi.

Lúc Giản Tang Du biết chân tướng, chỉ ngẩn người lẳng lẳng nhìn vào hình Cố Dĩnh Chi. Cô nghĩ tới trăm ngàn loại khả năng, duy chỉ không nghĩ đến là chuyện này có liên quan đến Thiệu Khâm.

Khoảng cách giữa cô và Thiệu Khâm, trong nháy mắt lại phơi bày tàn khốc trước mắt mình.

Cho dù cô có trốn tránh như thế nào, cũng không thể không thừa nhận, giữa cô và Thiệu Khâm có rất nhiều trở ngại ngăn cản. Thiệu Trí là một, còn thêm Thiệu gia cao sang không thể nào với tới nữa.

Toàn thân Giản Tang Du ỉu xiu ngã trên ghế salon, lông mi dày khẽ rủ xuống, cố gắng đè nén những giọt lệ nóng bỏng chưa xốt....

Bởi vì lo lắng ký giả sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến con trai, Giản Tang Du muốn xin nghỉ cho Mạch Nha. Dù sao, bây giờ cô cũng tạm thời thất nghiệp, nên giành nhiều thời gian cho con trai hơn.

Mạch Nha quần lấy Giản Tang Du bắt cô kể cho nó nghe chuyện cổ tích. Giản Tang Du mới vừa lấy quyển truyện thì điện thoại lại reo vang. Trong khoảnh khắc đó, lòng cô đột nhiên nhói lên, trái tim đập mạnh kịch liệt.

Cô không cần nhìn cũng biết sẽ là ai...

Mạch Nha hứng khởi quơ cánh tay nhỏ bé, chạy đến ngồi cạnh điện thoại, kích động bắt máy “Chú ơi.”

Nụ cười không hề che giấu trên mặt của nó. Tựa như những uất ức mấy ngày qua cũng tan biến vô hình. Giản Tang Du ngồi trên ghế salon im lặng nhìn gương mặt mừng rỡ của con trai, trong lòng chưa xốt không dứt.

Chưa từng có bất kỳ giờ khắc nào, cô lại mãnh liệt kỳ vọng vào Mạch Nha là.... con trai của Thiệu Khâm như vậy. Nếu như có thể như thế thì tốt biết bao nhiêu.

Mạch Nha và Thiệu Khâm luôn có đề tài nói không hết, lời trẻ con của nó dường như cũng làm Thiệu Khâm không hề chán ghét. Một người tính tình bất hảo như vậy, lại luôn nhẫn nại tính cách trẻ con của thằng nhóc. Anh nói rất nhiều truyện lý thú trong doanh trại cho nó nghe, chọc nó ôm bụng cười khanh khách không ngừng.

Mạch Nha nói chán chê rồi mới đưa điện thoại cho Giản Tang Du. Giọng nói hùng hồn của Thiệu Khâm vang lên, vẫn mang theo vẻ cười cợt thờ ơ “Có nhớ anh không hả?”

Giản Tang Du nghe giọng của anh, trong đầu luôn hiện lên dáng vẻ du côn của anh, nhớ đến câu “Chờ anh” trước khi chia tay, lại kìm lòng không được rơi nước mắt, nồng giọng mũi đáp “Nhớ”

Bên kia, Thiệu Khâm dừng lại một giây, thử kêu cô một tiếng “Tang Du?”

Giản Tang Du không nói, Thiệu Khâm lập tức khẩn trương “Khóc à? Tại sao?”

Giản Tang Du vẫn không nói, che mắt mũi lại, cuối cùng cũng cố gắng làm cho giọng nói mình nghe nhẹ hơn, không lộ ra vẻ khác thường “Không có khóc, chỉ là nhớ anh thôi.”

Thiệu Khâm cười nhẹ, giọng nói trầm ấm tựa như từ khoan ngực anh truyền ra ngoài “Đồ ngốc, có muốn anh trai “nói chuyện yêu đương” với em hay không? Trong điện thoại cũng có thể mà.”

Giản Tang Du không nhịn được cười ra tiếng. Bây giờ cũng không thấy khó chịu vì sự vô lại và lưu manh của Thiệu Khâm nữa rồi. Ngược lại, ngay cả khi anh như vậy cũng làm cho cô cảm thấy vô cùng an toàn ấm áp.

Thiệu Khâm nói rất nhiều chuyện với Giản Tang Du, nào là những chuyện vặt vãnh nhàm chán, nào là những tân binh khó dạy, nghịch ngợm gây sự.... Nhưng Giản Tang Du vẫn nghe nghiêm túc, tưởng tượng ra vẻ mặt uy nghiêm, khí thế hào hùng của Thiệu Khâm, trong lòng cũng có sự rung động khác thường.

Cô đã thấy anh mặc quân trang, trước kia không cảm thấy, bây giờ nhớ tới, lại thấy anh hùng cường tráng, đẹp trai bức người.

Giản Tang Du nghe tiếng nói của Thiệu Khâm, những uất ức và chịu đựng mấy ngày nay cũng bộc phát trong khoảnh khắc. Bỗng nhiên cô sinh ra một sự xúc động mãnh liệt — Cô muốn gặp Thiệu Khâm, muốn gặp ngay lập tức. Nếu sau này chỉ có thể nhìn tương vọng về người đàn ông này, vậy thì ở thời khắc đẹp nhất, làm một chút chuyện điên rồ cũng không tệ.

Thậm chí Giản Tang Du không hề nói cho Thiệu Khâm biết, giao Mạch Nha cho Giản Đông Dục rồi xuất phát.

Doanh trại của Thiệu Khâm ở một huyện thành vắng vẻ gần thành phố. Giản Tang Du đã tra qua đường đi trên mạng, mặc dù rất nghèo nàn, phải chuyển 3 trạm xe buýt, cuối cùng còn phải ngồi xe máy địa phương đi ba vòng, nhưng nghĩ đến trải qua những chuyện này vì anh, cô cũng không cảm thấy khó chịu.

Dọc đường cô cứ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, tâm tình cũng thông thả ung dung, chưa bao giờ cảm thấy tự tại như vậy. Những cảm xúc đau khổ bị thương kia dường như bị nỗi vui sướng vì sắp được gặp Thiệu Khâm đuổi đi mất, cả người cô tràn đầy sức mạnh.

Hỏi dân địa phương địa chỉ đóng quân xong, Giản Tang Du cẩn thận sửa sang lại chính mình cho tốt, giảm trên đường chiều đi về phía doanh trại.

Trực ban gác công đứng nghiêm, lúc gặp cô thì kính cẩn chào theo nghi thức quân đội “Đồng chí, có chuyện gì không?”

Giản Tang Du bị gọi bằng từ xa lạ này nên có hơi khấn trương “... Tôi tìm Thiệu Khâm.”

Ánh mắt của người gác cổng dừng lại vài giây trên mặt Giản Tang Du, vẻ mặt kỳ dị một chút “Xin chờ chút, để tôi gọi điện thoại.”

Giản Tang Du lấy giấy chứng minh nhân dân ra để đăng ký, chú ý đến ánh mắt của người lính kia gọi điện thoại nhìn mình càng thêm kỳ quái. Cô ngờ vực cúi đầu nhìn xuống trang phục mình, áo sơ mi trắng, váy màu đỏ rượu, làn váy che xuống tận bàn chân, tuyệt không có hở hang mà.

“Chị có thể đi vào.” Vẻ mặt người lính bình tĩnh đưa lại giấy chứng minh cho cô.

“Cám ơn” Giản Tang Du bước đi mở mịt trong hoàn cảnh lạ lẫm, khắp nơi đều hô những khẩu hiệu to rõ.

Người lính kia cũng không nói cho cô biết Thiệu Khâm đang ở đâu. Giản Tang Du cứ đi loạn xạ không có mục tiêu, cuối cùng thấy phía trước có một bóng người đang từ từ bước đi, cô vội vàng đuổi theo “Xin hỏi...”

Ánh mắt dừng ở quân hàm của người đó, hai gạch bốn sao.... Nhiều hơn Thiệu Khâm hai sao.

Giọng nói Giản Tang Du lập tức trở nên nghiêm túc kính nể “Xin hỏi, anh biết Thiệu Khâm ở đâu không?”

Giản Tang Du chú ý thấy, lúc người này nghe mình nhắc tới Thiệu Khâm, vẻ mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Nhưng nhanh chóng đã bình tĩnh lại, gương mặt anh khí cũng tươi cười “Thiệu Khâm à, tôi dẫn cô đến đó, cũng đúng lúc tôi có việc tìm cậu ta.”

Giản Tang Du hơi nghi ngờ len lén liếc nhìn anh ta một cái. Sao mỗi người nghe thấy mình tìm Thiệu Khâm, cũng tỏ vẻ kinh ngạc như vậy chứ?

Vóc dáng người đó rất cao, bước chân lớn vô cùng, anh ta bước một bước, Giản Tang Du phải đi nhanh hai bước. Cô không khỏi cảm thán, thì ra bình thường Thiệu Khâm thật nhân nhượng cô

“Kiều Nghị.” Người đó bỗng nhiên mở miệng.

“Hả?” Giản Tang Du ngẩn người, ngu ngơ nhìn người đàn ông cao lớn kia.

Người đàn ông cười lộ cả hàm răng ngay ngắn, vô cùng thân thiết “Tên của tôi.”

Giản Tang Du cười gật đầu “Giản Tang Du”

Trong đáy mắt của Kiều Nghị có nụ cười nhẹ, khẽ gật đầu “Tôi biết.”

Giản Tang Du kinh hãi lần nữa “Tại sao anh biết?”

Kiều Nghị mỉm cười không nói, chỉ chỉ vào một nơi cách đó không xa “Thiệu Khâm ở đó.”

Giản Tang Du nghe thấy tiếng nhìn lại, từ xa đã thấy được những bóng dáng xếp thành từng hàng ngay ngắn, người đứng đầu đang hô hiệu lệnh rõ ràng chính là Thiệu Khâm. Anh mặc quân trang, vành nón khẽ hạ thấp, vừa che kín mặt mũi, đã không gặp anh nửa tháng, tựa như cả người cũng đen một ít, cũng chắc khỏe hơn một chút. Cứ nhìn như vậy, cứ như một gốc cây to lớn vững chắc, cành lá xum xuê.

Kiều Nghị cong ngón trở lại bỏ lên miệng huýt sáo.

Thiệu Khâm lập tức nheo lông mày lại, xoay đầu, gương mặt tuấn tú lộ vẻ khó chịu, lúc thấy Giản Tang Du thì cả người cũng...choáng váng.

Anh đứng đợi ra tại chỗ, đôi mắt đen nhánh tràn ngập vẻ khó tin, bộ dáng đó quả thật rất buồn cười. Giản Tang Du mỉm môi cười, đứng bất động tại chỗ. Cả đường tàu xe mệt mỏi, khi nhìn đến vẻ kinh ngạc rồi đến mừng rỡ của anh, cũng cảm thấy an ủi vô cùng. Ngay cả sắt đá trong tim cũng bị tháo dỡ đi.

Kiều Nghị khẽ cười, vênh vênh cầm lên với Thiệu Khâm “Lo lắng làm gì, cho cậu một ngày nghỉ, vui vẻ tiếp đón Tiểu Giản đi.”

Bọn lính bắt đầu ồn ào, những tiếng nói ồn ồn của đàn ông vang vọng tận trời xanh. Giản Tang Du lúng túng nghiêng người, quay đầu nhìn về phía khác, cảm giác như mình đã đi lầm vào hang sói....

Thiệu Khâm đen mặt gầm nhẹ lên “Im lặng hết cho tôi.”

Anh vừa chuyện người đi một bước, ồn ào lại vang lên không dứt bên tai.

Thiệu Khâm cũng không có tâm tư để ý đến đám khói gió kia nữa, tháo nón cuộn lại nhét vào vị trí trên vai, sải bước đi tới đây. Bước chân trầm ổn mạnh mẽ, Giản Tang Du nghe tiếng bước chân kia, trái tim cũng không tự giác đập nhanh theo.

Anh dừng lại cách cô một khoảng rất gần, đôi mắt sâu lắng nhìn cô chăm chú.

Cho dù không nói lời nào, nhưng Giản Tang Du vẫn có thể nghe được sự vui sướng trong tận đáy lòng của anh. Nụ cười của Giản Tang Du không giấu được trên khuôn mặt, gật đầu với Kiều Nghị “Cám ơn anh.”

Kiều Nghị làm ra vẻ thần bí cúi người khẽ nói bên tai cô “Tôi mới phải cảm ơn cô, làm cho thần mặt đen của chúng tôi thay hình đổi dạng đó.”

Giản Tang Du khó hiểu nghiêng đầu nhìn anh, sắc mặt Thiệu Khâm u ám kéo Giản Tang Du vào ngực mình, lạnh lùng nhìn Kiều Nghị một cái “Nói chuyện thì cứ nói, sao phải đứng gần như vậy.”

Giản Tang Du “....”

36. Chương 36

Thiệu Khâm dẫn Giản Tang Du trở về túc xá, dọc đường đi mặt anh cứ đen sì không nói lời nào.

Giản Tang Du mang tâm lý nhút nhát, len lén nhướn mắt nhìn anh, gương mặt tuần tú lạnh lùng trong bộ đồ lính càng nổi bật nét đàn ông anh khí, đôi môi khê mím chặt. Chẳng lẽ vì cô bỗng nhiên chạy đến đây nên chọc anh mất hứng?

Giản Tang Du thấp thỏm dời tầm mắt đi: “Anh không vui sao?”

Thiệu Khâm im lặng, đôi mắt đen không tiếng động liếc nhìn cô một cái.

Giản Tang Du càng thêm lo lắng, mắt cả hứng thú đến thăm anh. Thì ra người ta chẳng hề thích thú như vậy. Cô ủ rũ cúi đầu đi theo Thiệu Khâm vào một tòa nhà nhỏ, trong sân có rất nhiều cây to xanh mướt, điều kiện sống thật trong lành.

Thân hình Thiệu Khâm rất cao lớn, ngay cả cách đi đứng cũng khác với dáng vẻ vô lại bình thường của anh. Giản Tang Du theo anh đi tới cửa kí túc xá, đứng ở bên cạnh chờ anh mở cửa.

Đây là một phòng đơn, bên trong gọn gàng sạch sẽ, thậm chí trên bàn còn có một chậu cây xương rồng nho nhỏ. Chăn được gấp lại vuông vức trên giường. Giản Tang Du giật mình đứng ở cửa ra vào, nghiêng đầu liếc anh một cái.

Thiệu Khâm cùng cô liếc mắt nhìn nhau, anh đưa tay đề lên đầu vai của cô: “Vào trong.”

Sống lưng Giản Tang Du dán lên bộ quần phục của anh. Vì khoảng cách quá gần, nên cảm nhận rõ được bắp thịt rắn chắc trắng kiện của anh. Anh cúi người thì thầm vào tai cô: “Đồ ngốc, anh rất vui mừng.”

Giản Tang Du sửng sốt, vừa muốn nghiêng đầu nhìn anh, lại bị anh siết chặt cầm mạnh mẽ hôn lên.

Cánh môi của anh nóng ran, mang theo mùi thuốc lá thoang thoảng, hai đôi môi ngấu nghiến lẫn nhau. Tay anh từ từ hơi ngửa mặt cô lên, đầu lưỡi xâm nhập càng sâu.

Giản Tang Du bị anh siết chặt trong lồng ngực, vòng tay anh kiên cố mạnh mẽ ôm cô trước ngực, như muốn hòa toàn bộ thân thể cô vào thân thể anh. Hôn một hồi lâu, Thiệu Khâm vẫn chưa thỏa mãn, lui ra 1 chút, mang khí thể bức người liếc nhìn cô: “Em tới đây không sợ anh ăn em sao?”

Sau lưng bị vật cứng rắn to lớn chống đỡ, Giản Tang Du nhìn đôi mắt thâm trầm như nước của anh, lặng lẽ thở ra, cánh tay mềm mại quấn lên cổ anh, nhìn anh: “Anh muốn ăn từ đâu?”

Thiệu Khâm kinh ngạc trợn to mắt, đáy mắt đen tràn ngập khiếp sợ. Hiển nhiên là khó có thể tiêu thụ được sự nhiệt tình bất thành linh của Giản Tang Du.

Giản Tang Du cười ngượng ngùng, lui về phía sau một bước, đôi mắt trong veo theo dõi anh không hề chớp mắt. Ngón tay cởi từng chiếc cúc áo, áo ngực hoa màu đen ôm trọn hai bên ngực mềm mại. Có một khe rãnh sâu giữa bộ ngực căng tròn láng mịn, uốn lượn biến mất sau chiếc áo ngực ren màu đen.

Cô cởi ra nhẹ nhàng, ngón tay trắng nõn chậm rãi lướt qua đỉnh phần hồng, nhút nhát ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Nơi này ư?”

Ánh mắt Thiệu Khâm tối lại, hầu kết lên xuống.

Gương mặt Giản Tang Du đỏ rực lên, tiếp tục cởi chiếc váy dài trong ánh mắt sáng quắc của anh. Cho đến khi đôi chân thon dài trơn láng hiện ra trước mặt anh, đứng chéo chân duyên dáng che lại nơi thần bí, khu rùng màu đen hiện trên làn da mịn màng, như ẩn như hiện giữa hai chân đang khép chặt.

Ngón tay của cô trêu chọc lướt qua bộ phận mềm mại của mình như có như không, môi đỏ mọng nhẹ nhàng chuyển động: “Hay là nơi này?”

Hô hấp của Thiệu Khâm càng tăng thêm, ánh mắt trầm tĩnh dần dần bùng cháy hừng hực. Anh tự tay ôm lấy thân thể mê người của cô vào lòng, cúi đầu chăm chú nhìn vào gương mặt trong trắng thuần khiết của cô, cánh tay sắt siết chặt hông của cô, hung tợn: “Giản Tang Du, hôm nay em đừng mong xuống giường.”

Giản Tang Du bị Thiệu Khâm khiêng ném lên giường, chiếc giường đơn mềm mại của anh, vậy mà suýt làm cô ngã đau. Cô còn chưa kịp lên tiếng kháng nghị, thân thể nóng bỏng của Thiệu Khâm đè lên cô nặng nề.

Môi lưỡi dây dưa trong dục vọng, Thiệu Khâm hung hăng mút lấy môi của cô, ngấu nghiến mùi vị ngọt tinh tế rất lâu. Anh ôm lấy mặt cô, gặm làn môi dưới đỏ mọng của cô, ngậm vào trong miệng, mút cắn mạnh mẽ: “Nắm lấy nó.”

Giản Tang Du cúi đầu nhìn con quái thú màu tím thẫm giữa đùi anh vẫn còn đang nhúc nhích. Cô gắng gượng trấn định mình, chần chờ nắm lấy, nó vừa nóng lại vừa cứng, suýt nữa thì không cầm được.

Thiệu Khâm thử chuyển động một chút, ma sát trong lòng bàn tay cô, phát ra tiếng thở gấp căm dỡ.

Giản Tang Du nhìn sâu vào gương mặt anh, ngũ quan trong sáng tuấn tú, đôi mắt đen lầy. Mắt Thiệu Khâm nhìn xuống cô, nâng khóe môi, cúi đầu ngậm đỉnh núi trắng như tuyết của cô, đầu lưỡi chuyển động vòng liếm qua lại, rồi dùng răng cắn mạnh.

Viên đầu ngực mềm mại, dần dần dựng lên thẳng đứng, giống như nụ hoa hồng trên tuyết trắng, xinh đẹp chói mắt.

Giản Tang Du nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, chỉ cảm thấy quái thú trong tay lại dữ tợn thêm mấy phần, không ngừng lớn mạnh.

Thiệu Khâm hôn lên bụng cô, ngón tay chậm chậm khơi lên dục vọng trong cô, chỉ sợ lại làm cô bị thương giống như lần trước.

Giản Tang Du bủn rủn không chịu nổi, mái tóc dài xõa ra tán loạn trên giường, cổ ngửa ra sau, nâng lên đường cong khêu gợi. Trên ngực rịn vài giọt mồ hôi mỏng, như viên bạch ngọc trên thân thể phụ nữ hấp dẫn trên người.

Thiệu Khâm chưa từng thấy bộ dạng quyến rũ như vậy của Giản Tang Du, tham luyến lưu lại từng dấu vết của mình trên thân thể cô. Hai tay nâng lấy bộ ngực căng tròn, nhiệt tình liếm mút.

Anh mò lên đôi chân dài Giản Tang Du, cúi người xuống, Giản Tang Du cảm giác được ý đồ của anh, vẫn còn chút khó chịu: “Đừng.”

Thiệu Khâm hôn lên khóe môi cô trấn an: “Em phải thích ứng anh. Của em hơi nhỏ so với anh.”

Trong tay Giản Tang Du vẫn còn nắm vật cương cứng. Dĩ nhiên cô biết số đo của anh, chỉ có thể đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác.

Đầu lưỡi của anh đã quen thuộc với nơi đó từ lâu. Biết nơi nào dễ dàng làm cô động tình nhất, đầu lưỡi luồn vào liếm sát điểm nhạy cảm, nhanh chóng làm cô bủn như bủn nhão không chịu nổi tiết dịch ra, làm anh hài lòng.

Lòng bàn tay nóng bỏng của Thiệu Khâm nắm lấy bộ ngực mềm mại của cô, nhào nặn ra những hình dáng tuyệt hảo. Đầu óc Giản Tang Du choáng váng nhìn trần nhà, thân thể như bị thiêu đốt, làm cô bốc cháy.

Thiệu Khâm cảm thấy lần này cô còn nhiệt tình hơn lần đầu tiên, đôi mắt u ám của anh nhìn một dòng trong suốt tràn ra dưới ánh sáng. Màu da vốn trắng trẻo của cô dần dần ửng hồng, thoát nhìn cả người bủn rủn quyến luyến.

Thiệu Khâm không nhịn được nữa, cầm mất cá chân của cô: “Giơ chân lên.”

Giản Tang Du cảm thấy anh càng ngày càng gần, đỉnh nhọn cũng hưng tợn hơn, ngón tay không tự chủ dùng sức siết chặt drap giường: “Thiệu Khâm, em——”

“Sẽ không đau, tin tưởng anh.” Thiệu Khâm rướn người, mượn sự ướt át của cô chậm rãi tiến vào.

Lông mi Giản Tang Du nhúu chặt lại, nhắm mắt lại theo bản năng, quả nhiên không có cảm giác đau đớn khó chịu, chỉ có sự viên mãn kỳ lạ.

Cô thử mở mắt ra, Thiệu Khâm cũng nghi ngờ nhìn cô đầy vẻ mong đợi: “Cảm giác như thế nào?”

Giản Tang Du đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác, nói hàm hồ: “tàm... tàm tạm.”

Con mắt Thiệu Khâm híp lại, chuyển động mạnh một cái. Lúc này Giản Tang Du mới biết thì ra vừa rồi anh mới chỉ có tiến vào một nửa, hiện tại đã hoàn toàn ở trong cô, chỗ đó càng chặt không chịu được.

Thiệu Khâm nhỏ giọng nói hỏi: “Tạm tạm?”

Giản Tang Du khóc không ra nước mắt, cũng không dám nói lung tung nữa: “Rất... rất tốt vô cùng.”

Bấy giờ Thiệu Khâm mới hài lòng nâng khoe miệng lên, mỉm cười tán thưởng: “Em cũng thật tuyệt.”

Cả khuôn mặt Giản Tang Du cũng nóng lên. Giờ đây Thiệu Khâm đã cởi bỏ quần trang, hoàn toàn lộ ra dáng vẻ lưu manh, cúi đầu nhìn nơi cực nóng kia. Anh còn không ngừng muốn Giản Tang Du nhìn cùng với anh. Tư vị bị cô bao quanh thật sự quá tuyệt vời, anh không nhịn được siết chặt thân thể của cô, cúi người hôn ướt át.

Giản Tang Du vẫn không dám lên tiếng. Từ trước đến giờ Thiệu Khâm luôn luôn dẻo dai lỗ mãng trong chuyện giường chiếu, ngay cả đôi môi cô cũng bị anh cắn đến sưng đỏ.

Thiệu Khâm ôm lấy thắt lưng cô xoay lại trên giường, đâm vào từ phía sau. Lúc này Giản Tang Du đã mệt mỏi vô cùng, nếu không phải là cánh tay của anh vẫn luôn ghì chặt bên hông, sợ là cả người cô đã ngã nhào vào chăn nệm.

Thiệu Khâm cắn vành tai của cô cười khê: “Chỉ có anh mới vận động thể lực, sao em lại mệt mỏi tới như vậy?”

Giản Tang Du không thèm phản ứng lại anh, cơ thể cô kè sát lồng ngực nóng bỏng đầy mồ hôi của anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Đến giờ em vẫn chưa ăn cơm đó.”

Thiệu Khâm ngậy người, ngay sau đó chôn mặt vào hõm vai cô cười ra tiếng: “Cưng tử thân à? Để cho anh ăn no trước đã, sau đó mới cho em ăn được.”

Giản Tang Du hận đến mức cắn lên tay anh một cái: “Cầm thú!”

Thiệu Khâm đã quen vô sỉ, thuận thể đem ngón tay đưa vào trong miệng cô, khuấy đảo trong đó. Giản Tang Du không biết còn có thể như vậy, sưng sốt một chút, lại le lưỡi thử thăm dò, liếm liếm theo đầu ngón tay của anh.

Động tác của Thiệu Khâm chợt ngừng lại, Giản Tang Du liếc anh một cái kỳ quái. Đôi mắt Thiệu Khâm đỏ ngầu, nhìn chăm chăm vào miệng của cô.

Giản Tang Du không rõ thế nào, thì Thiệu Khâm lại nói khàn khàn: “Cưng à, anh trai sẽ cho em ăn cái khác.”

Bấy giờ Giản Tang Du mới hiểu anh nói gì, tức giận tới mức mắt trợn trắng mắt: “Lưu manh.”

Tâm tình Thiệu Khâm vô cùng vui vẻ ôm lấy cô, hôn lên tóc mai của cô: “Anh chỉ lưu manh với mình em thôi.”

Giản Tang Du khê nhướn mắt nhìn anh, trong đáy lòng lại ngọt ngào ấm áp, nghiêng đầu cọ sát chóp mũi vào anh: “. Em cũng vậy, chỉ để ỉnh anh giờ trò lưu manh.”

Quả nhiên Thiệu Khâm nói được làm được, Giản Tang Du bị dày vò đến lúc sắc trời dần tối mới được anh cho nghỉ ngơi. Cô hoàn toàn mệt mỏi đến mức không muốn nhúc nhích, mí mắt cũng không mở ra được.

Thiệu Khâm đắp kín chăn cho cô, đứng dậy mặc quần áo.

Giản Tang Du nghe được tiếng sột soạt, khê mở mắt ra: “Anh đi đâu vậy?”

Thiệu Khâm hôn lên trán của cô, dừng ở thái dương: “Chuẩn bị cho em chút đồ ăn, em an tâm ngủ đi.” An tĩnh mấy giây, anh lại cúi đầu hôn lên môi cô một cái, “Thật xin lỗi, anh quên mất thân thể của em không tốt, phải biết điều độ.”

Giản Tang Du mệt mỏi mở mắt ra, khoe mắt cong lên, cười khê với anh: “Vậy anh muốn bồi thường cho em sao, em muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

Thiệu Khâm véo chóp mũi của cô, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, đi vài bước chợt dừng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn người trên giường. Giản Tang Du không nghe thấy tiếng mở cửa, lại mở mắt ra: “Sao vậy?”

Thiệu Khâm quay trở lại ngồi xuống bên cạnh cô, hai cánh tay siết mạnh quanh người cô: “Đã xảy ra chuyện gì? Em. giống như biến thành người khác vậy.”

Đôi mắt Giản Tang Du vô cùng trong trẻo, cô vươn tay ôm cổ của Thiệu Khâm, Thiệu Khâm lập tức phối hợp bế cô lên.

“Không có việc gì, em chỉ rất rất nhớ anh, nên muốn đến gặp anh.” Giản Tang Du tiến sát vào trong ngực anh, đỉnh đầu nhếch lên cọ cọ lên cằm anh.

Thiệu Khâm nhăn mày, nghiêm túc nhìn cô kỹ lưỡng.

Giản Tang Du bị động, thật biết làm chuyện điên cuồng như vậy sao? Thiệu Khâm hơi không tin.

37. Chương 37

Giản Tang Du đứng dậy mặc quần áo tử tế, đứng trước cửa sổ nhìn bầu trời tối dần. Vô số ánh sao lấp lánh và gió đêm ở vùng thôn quê luôn làm cho lòng cô cảm thấy vui vẻ thoải mái. Thiệu Khâm đẩy cửa đi vào, thấy cô dựa vào bàn nhìn ra cửa sổ, không khỏi nhăn lại mày: “Coi chừng bị lạnh đấy.”

Giản Tang Du nhìn anh bá đạo đóng kỹ cửa sổ, lại ôm cô đặt lên đùi mình, đành giọng nói: “Ăn cái gì đó.”

Mùi thức ăn thơm phức lan tỏa cả căn phòng, sườn xào chua ngọt được phủ nước sốt cà, Giản Tang Du cảm thấy thật đói bụng, cả ngày đi đường mệt đến mức không muốn ăn cái gì cả. Cô nắm chiếc đũa tự mình ăn, Thiệu Khâm lại bắt đầu làm loạn trên người cô.

Giản Tang Du nắm tay của anh đè xuống, khuôn mặt đỏ ửng: “Đừng làm rộn ——”

“Muốn anh dứt cho em ăn không?” Thiệu Khâm buông vành tai cô ra, liếc nhìn cô sâu lắng .

Giản Tang Du hơi quẫn bách, nhìn khuôn mặt tuần lộc của anh không tự chủ được tim đập mạnh hơn, cuống quýt dời tầm mắt đi: “Không cần.”

Thiệu Khâm đối với bộ dạng ngượng ngùng này của cô rất hài lòng, bàn tay đặt trên thắt lưng của cô bắt đầu vuốt ve, chôn mặt vào hõm vai cô nhỏ giọng nói: “Đợi chút nữa anh dẫn em tới nhà khách.”

Giản Tang Du gật đầu một cái cũng không xen vào anh nữa. Thiệu Khâm cởi nút áo cô ra, bàn tay đặt lên ngực cô khẽ vuốt ve, đôi môi dán lên cổ cô mút nhẹ.

Giản Tang Du kháng nghị mấy lần đều vô dụng, lại đói bụng đến mức tay chân bủn rủn, vì vậy đành mặc anh sờ soạn trên người mình, có ảo giác người đàn ông này giống một chú chó lớn vậy.

Điều kiện trong doanh trại của Thiệu Khâm không thể coi là tốt, bình thường cũng rất ít có thân nhân tới đây, cho nên nhà khách đều giống nhau, chỉ là phòng ngủ dành ột người, nước nóng còn phải đun. Giản Tang Du thấy như vậy cũng rất tốt, sạch sẽ, màu ga giường vừa nhìn cũng thấy rất thoải mái.

Nhân viên dọn phòng đưa chìa khóa cho Thiệu Khâm lại nhanh chân chạy đi, trước khi đi còn hiếu kỳ nhìn Giản Tang Du vài lần.

Giản Tang Du nhớ tới lời Kiều Nghị, khẳng định bình thường tính tình Thiệu Khâm rất lạnh lùng, cứng rắn, nói không chừng còn thường xuyên nổi giận. Cho nên những binh lính kia thấy thái độ khác với bình thường của anh mới có thể có biểu cảm kinh ngạc như vậy.

Nghĩ như vậy, trong lòng Giản Tang Du hơi ngọt ngào, lại có hơi chua xót.

Thiệu Khâm đóng chặt cửa phòng lại, ôm cô hôn một cái, hơi đau lòng: “Không thể để cho em ở chung phòng với anh được.”

Dĩ nhiên Giản Tang Du hiểu, mím môi cười gật đầu: “Ừ, nơi này rất tốt.”

Sống mũi cao của Thiệu Khâm cọ sát lên người cô, ôm cô ngồi lên giường, Giản Tang Du thuận theo kề sát vào ngực anh, khẽ nheo mắt lại. Ánh đèn vàng ấm áp in bóng của hai người lên vách tường, thoát nhìn rất thân mật.

“Ngày mai anh dẫn em tới thị trấn bên cạnh chơi nhé?” Thiệu Khâm cúi đầu nhìn cô, chỉ thấy lông mi cô khẽ động, cảm anh cọ cọ lên đỉnh đầu của cô, “Người nơi này rất nhiệt tình.”

Giản Tang Du buồn ngủ, dựa vào bờ vai của anh lắc đầu một cái: “Em chỉ muốn ở cùng anh, không muốn đi đâu.”

Thiệu Khâm nắm được cảm của cô, vội vã nhượng mắt nhìn cô, ánh mắt sáng quắc đe dọa: “Vậy thì làm tình.”

Trong nháy mắt vẻ mặt của Giản Tang Du hơi đỏ ửng, nhưng khóe môi nhanh chóng cong lên nói “Được” .

Đáy lòng Thiệu Khâm càng thêm lo lắng, lòng mảy mui lại.

Giản Tang Du thật sự có hơi kì lạ, không chỉ có chuyện chủ động quyến rũ anh, hoàn toàn phối hợp với các loại tư thế của anh. Rõ ràng cả quá trình, cô đều run rẩy cứng ngắc, vẫn không muốn thỏa hiệp. Điểm quan trọng nhất, nếu như cô thật động tình, mỗi lần cũng sẽ không khô sấp như vậy, anh phải tốn công phí sức giúp cô trơn ướt mới có thể miễn cưỡng đi vào.

Đôi mắt Thiệu Khâm nhìn cô, giống như vô ý nói: “Em xin nghỉ tới đây sao? Không phải là ngày nào cũng có việc sao?”

Giản Tang Du “Ừ” một tiếng, ngón tay từ từ xiết chặt, nói sang chuyện khác: “Ngày mai anh mang em tới nơi tập luyện tham quan chút được không?”

Thiệu Khâm lẳng lặng nhìn cô một hồi, ôm chặt lấy cô : “Có thể.”

Giản Tang Du không giỏi nói dối, mỗi lần nói dối sẽ cố ý tránh ánh mắt của đối phương.

Thiệu Khâm giúp cô cởi giày, anh cũng lên giường nằm cùng cô trong chăn. Hai người nằm nghiêng nhìn đối phương, trong mắt lưu quang tất đèn chuyển cảnh.

“Bình thường anh rất hung dữ sao?” Giản Tang Du không có chuyện gì hỏi lung tung.

Khóe môi Thiệu Khâm giật giật: “Ừ.”

Giản Tang Du không biết nên nói gì, mím khóe môi trốn mắt nhìn anh! Có thể nói con người này bình thường rất tẻ nhạt sao!

Đáy mắt Thiệu Khâm cất chứa nụ cười sâu lắng, khoác tay lên trên eo, kéo cô lại gần, ngay sau đó đôi môi liền hạ xuống môi cô: “Làm tiếp một lần nữa.”

Giản Tang Du khẽ kêu lên một tiếng, đôi môi bị lấp kín, chân lẫn nữa bị tách ra, thủ phủ mềm mại lại bị anh dụ dỗ cường hãn xâm lấn, cô ẫn nhẫn nhắm mắt lại, dùng sức ôm lấy anh: “Còn nhớ rõ chuyện lúc chúng ta đi học không?”

Thiệu Khâm đang thưởng thức ngực cô, nghe cô nói như thế ngẩng đầu nhìn cô : “Mỗi việc đều nhớ.”

Giản Tang Du cười cười, kẹp chặt anh hơn: “Em cũng chưa quên.”

Thiệu Khâm bị cô kẹp chặt như vậy thật phần khích muốn chết, bàn tay nắm lấy hông của cô mãnh liệt rút ra đưa vào: “Vậy mà em còn giả vờ không muốn gặp lại anh, không thành thật.”

Giản Tang Du bị anh làm cho thân thể tiếp tục trơn trượt một chút, chống đầu giường thở dốc: “Anh mới không thành thật đó, đàn ông thì leo xuống khỏi người em đi.”

Thiệu Khâm cười ác liệt, tiến vào sâu hơn, mỗi một cái cũng đâm đến điểm nhạy cảm của cô: “Làm xong sẽ leo xuống .”

Giản Tang Du tức giận cào mấy cái vào ngực anh, người này còn lưu manh hơn cả lưu manh.

Thiệu Khâm chờ Giản Tang Du ngủ thiếp đi mới rời đi. Anh bật lửa mỗi thuốc đứng ở bậc thang bên ngoài nhà khách, rít khói vào miệng, gió đêm thổi qua làm đốm lửa đỏ càng phát sáng hơn. Yên lặng mấy giây, anh nhấc chân lên, đi ngược lại hướng vừa đi qua, chưa vội trở về kí túc xá.

Kiều Nghị mới từ phòng làm việc ra ngoài, nhìn thấy anh hơi sững sốt một chút: “Trẻ như vậy còn tới? Tối nay cậu không cần trực.”

Thiệu Khâm rít một hơi thật sâu rồi nhả khói thuốc ra, một mối nhăn lên mi tâm: “Tôi gọi điện thoại.”

Kiều Nghị nghi ngờ nhìn anh một cái, sau đó nói: “Đúng rồi, chuyện điều tạm của tổng quân khu đã định rồi? Trên đó lại đang thúc giục.”

Thiệu Khâm bực bội nhìn chằm chằm anh ta: “Dài dòng.”

Kiều Nghị “hừ” một tiếng, mắt trừng lên còn lợi hại hơn anh: “Tiểu tử muốn ăn đòn hả, đây là một cơ hội tốt.” Ngay sau đó cười đùa cợt, “Tôi cầu xin bố tôi mà ông còn không đồng ý triệu hồi kìa.”

Lông mày Thiệu Khâm nhíu chặt hơn: “Anh thích à? Thích thì đi nói với cha của tôi đi.”

Kiều Nghị biết Thiệu Khâm đặc biệt không ưa người khác đem gia thế của anh ra nói giỡn, vì vậy nhăn mày: “Được rồi, đi đây.”

Thiệu Khâm tỏa sát khí toàn thân, đi vào phòng làm việc. Lúc gọi điện thoại giọng nói cũng kém tới cực điểm. Cho nên lúc Hà Tịch Thành nhận được điện thoại của anh, trong nháy mắt cũng nổi da gà khắp cả người: “Thế nào, sao lại tức giận như vậy?”

“Còn có thể thế nào, ” chân Thiệu Khâm gác lên bàn làm việc, “Mẹ tôi lần này không biết nổi điên gì, sống chết nhất định điều tôi tới tổng quân khu, hơn nữa còn muốn ép tôi kết hôn.”

Hà Tịch Thành cười nói: “Thế không phải là tốt sao, cậu định ở mãi cái chốn cứt chim đó thành kẻ ngu luôn à.”

Thiệu Khâm dừng một chút, cảm giác đầu óc mình hồng rồi mới có thể nói chuyện lý tưởng với cái tên Hà Tịch Thành con nhà giàu có này, vì vậy nói sang chuyện khác: “Tôi hỏi cậu, có phải Giản Tang Du đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Hà Tịch Thành trầm mặc mấy giây: “Đang yên lành sao lại hỏi như vậy?”

Thiệu Khâm bỗng chốc ngồi dậy, nghe xong lời này lại có cảm giác hơi khác thường: “Nói thật đi, đừng mong lừa tôi.”

Hà Tịch Thành suy nghĩ một chút mới nói: “Thiệu Khâm, tôi thật sự muốn tốt cho cậu thôi. Mẹ cậu lợi hại như vậy, cậu cảm thấy cậu và Giản Tang Du có thể thành đôi sao? Cô ấy là một người phụ nữ không có tiền không có quyền, còn có một đứa con và một người anh trai tàn tật. Đừng tiếp tục dây dưa với cô ấy nữa, như vậy là cậu đang hại cô ấy đấy.”

Tay Thiệu Khâm cầm điện thoại đột nhiên siết lại, đôi môi mím chặt: “Xảy ra chuyện gì!”

.

Ngày hôm sau Thiệu Khâm dẫn Giản Tang Du vào núi, là nơi bọn anh thường huấn luyện và cắm trại. Lần đầu tiên Giản Tang Du đi loại đường này, nhìn chung quanh toàn cây Tùng Lâm đen sì, càng đi càng âm u, đáy lòng cũng sợ sợ: “Các anh mỗi ngày đều tập luyện ở nơi này sao?”

Thiệu Khâm yên lặng nhìn cô một cái: “Phần lớn thời gian đều ở đây.”

Giản Tang Du cảm giác những điều mình hiểu về Thiệu Khâm chỉ là mặt ngoài, người đàn ông này còn có rất nhiều mặt mà cô không biết được .

“Cẩn thận.” Thiệu Khâm cầm lấy tay cô, vững vàng nắm chặt trong lòng bàn tay, “Anh công em.”

Anh vừa nói vừa đứng trước mặt cô, cái lưng rộng lớn vững chắc, chất vải rắn ri bó chặt lấy tấm lưng anh, bó vòng quanh đường cong của bắp thịt trắng kiện.

Giản Tang Du do dự mấy giây, leo lên lưng anh.

Thiệu Khâm ôm khuỷu chân của cô, dễ dàng nâng cô lên.

Cô gầy đến nỗi chỉ có da bọc xương. Sao thân thể cô lại gầy yếu đến thế lại có nội tâm kiêu ngạo như vậy? Cái gì cũng không dễ dàng biểu lộ ra ngoài, bao mình cực kỳ chặt chẽ? Thiệu Khâm càng nghĩ càng phiền não, im lặng đạp trên đường núi gập ghềnh đi về phía trước.

Gió núi thật lạnh, Thiệu Khâm đặt Giản Tang Du dưới một bóng cây. Ở thành thị rất khó thể nghiệm không gian thiên nhiên yên tĩnh như vậy. Giản Tang Du ngẩng nhìn núi non trùng điệp, nghiêng đầu nhìn Thiệu Khâm: “Không khí thật tốt, thật muốn ở lại nơi này.”

Thiệu Khâm bình tĩnh nhìn về phía trước, mấy giây sau bỗng dừng nhìn về phía cô .

Giản Tang Du bị sự tức giận trong mắt anh làm sợ hết hồn: “ Sao vậy?”

Thiệu Khâm nhấn nháy, đem vấn đề muốn chất vấn cô nuốt trở vào: “Nếu em thích ngày mai anh sẽ dẫn em đi Thành Cổ, nơi đó rất đẹp.”

Giản Tang Du tiếc nuối lắc đầu một cái: “Buổi chiều em phải đi rồi.”

Thiệu Khâm cau mày liếc nhìn cô.

“Em còn phải đi làm, nếu không quản lý sẽ đuổi việc em.” Giản Tang Du lo lắng cho Giản Đông Dục và con của mình. Hơn nữa cũng không biết những ký giả kia có ngừng nghỉ không, nên cô nóng lòng trở về.

Thiệu Khâm nhìn cô cố giả bộ nở nụ cười, lúc này anh không nói được cảm xúc trong mình là tự trách hay cảm phẫn. Đột nhiên anh cảm thấy mình rất uất ức, bị mẹ anh ép đến mức này, nhưng mà lại chẳng có biện pháp gì.

Giản Tang Du đứng dậy, chìa tay cho Thiệu Khâm: “Đi thôi.”

Thiệu Khâm nhìn ngón tay trắng nõn của cô, ánh mắt ngược lên, từ từ dừng lại trên khuôn mặt tươi cười điềm tĩnh của cô, đưa tay bắt lấy lòng bàn tay mềm mại của cô, thuận thế kéo vào trong ngực, nôn nóng đến mức không thể đợi được nữa, hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Giản Tang Du hơi ngược đầu mặc anh lưu luyến trần trọc giữa răng môi, ánh mắt cô trong veo.

Thiệu Khâm ngấu ngiến môi của cô, nhỏ giọng nói: “Đứa ngốc.”

Thiệu Khâm đợi cả một đường, cho đến lúc Giản Tang Du quyết định rời đi cũng không nói thật với anh một câu. Sau khi Giản Tang Du cáo biệt Kiều Nghị, đi bên cạnh Thiệu Khâm: “Tự em đi về được rồi, anh đi đi.”

Thiệu Khâm nhìn chăm chú vào cô phức tạp: “Em không có lời nào muốn nói với anh sao?”

Giản Tang Du ngẩn người, sau đó tránh khỏi ánh mắt kỳ lạ của anh, nhỏ giọng ngập ngừng: “Em sẽ nhớ tới anh, anh hãy. Bảo trọng.” Sau đó lại chần chừ liếc anh một cái, nói quanh co, “Lúc trở về em sẽ rất bận, em phải tham gia tập luyện, đại khái mất thời gian rất lâu, Anh.....đừng gọi cho em, em sẽ gọi điện cho anh.”

Cô vừa nói vừa đưa tay nhận lấy túi của mình, Thiệu Khâm càng ngày càng siết chặt chiếc túi đang cầm trong tay, cuối cùng hung dữ trừng mắt nhìn cô : “Giản Tang Du, em khá lắm!”

Anh nói xong cũng thở hắt hắt xoa người đi, cuối cùng luống cuống giật quần mũ xuống sải bước chạy về phía doanh trại, Giản Tang Du nhìn bóng dáng của anh càng ngày càng xa, lòng cũng dần dần trống rỗng.

Ký ức cả thời tuổi trẻ của cô cũng phải tẻ lăm, không phải còn có Thiệu Khâm sao?

Giản Tang Du ngẩng đầu nhắm lại mắt, đáy lòng dần dần chìm vào chua xót. Cô quay đầu lại nhìn doanh trại, hít một hơi thật sâu, xoa người một mình rời đi.

Đến bến xe của thị trấn, Giản Tang Du mua xong vé xe xong, lại nhanh chóng lên xe. Từ thị trấn tới nội thành có rất ít xe, căn bản chỉ cần đây khách là xuất phát, không cần theo như số chỗ ngồi, cũng không có quy định gì.

Cô chọn vị trí gần cửa sổ, sau khi ngồi xuống vẫn thất thần.

Người trên xe càng ngày càng nhiều người, cuối cùng chỉ còn mỗi vị trí bên cạnh cô trống không. Có người thúc giục, cũng có người cười nói lớn tiếng, trong xe tràn ngập một mùi vị khó chịu. Thật lâu bên cạnh chỗ ngồi mới trảm xuống, xe cũng lập tức khởi động, chậm rãi chuyển động, giống như đang đặc biệt đợi một người nào đó.

Giản Tang Du vén làn tóc đang rũ xuống, hít hít lỗ mũi, không biết từ lúc nào trên mặt đã ướt đầm lạnh lẽo, nghĩ đến sau này không thể còn được ở chung với Thiệu Khâm, trong lòng lại có cảm giác khó chịu không thôi.

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một bọc khăn giấy, ngón tay ai đó thon dài, nhìn hơi quen mắt. . . .

Giản Tang Du nghi ngờ quay đầu, sau đó ngạc nhiên nói: “Anh!”

Trong tầm mắt mơ màng, người đàn ông tính khí nóng nảy không kiên nhẫn nhìn cô, chân mày rậm đen nhánh nhướng cao, khuôn mặt đầy vẻ thất bại: “Anh không cho em cảm giác an toàn như vậy sao? Em cho rằng em đang diễn phim thần tượng sao? Lần cuối cùng tìm anh ngủ mấy lần, rồi bỏ của chạy lấy người? Giản Tang Du, em thông minh như vậy làm cho người ta thật lo lắng đấy?”

38. Chương 38

Giản Tang Du nhìn Thiệu Khâm, Thiệu Khâm cũng nhìn chăm chăm cô, cả hai đều không nói nên lời.

Nhìn thẳng vào mắt nhau hồi lâu, Giản Tang Du lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, nắm khăn giấy nghẹn ngào không nói câu nào. Thiệu Khâm thở dài, tay nắm lấy bờ vai của cô, giọng nói hơi ôn hòa: “Anh biết hết tất cả.”

Trong lòng Giản Tang Du có một chút đau thương, chờ đến lúc bình tĩnh trở lại mới ngẩng đầu nhìn anh: “Chúng ta không thể nào.”

Đôi mắt đen của Thiệu Khâm tối lại, tay nắm trên vai của cô thêm chút lực: “Mẹ anh không quản được anh, anh cũng không cho phép em nghĩ lung tung.”

Hai mắt đầm lệ của Giản Tang Du nhìn anh rất lâu, từ từ dựa vào bờ vai của anh, cúi đầu nói gần như mơ màng: “Thiệu Khâm, anh không hề để ý đến quá khứ của em sao? Anh sẽ bị chế nhạo, sẽ bị người khác khinh thường_____”

Cô không muốn Thiệu Khâm đi đến hoàn cảnh này. Gia đình Thiệu Khâm như vậy, làm sao có thể bao dung cho cô.

Thiệu Khâm nắm chặt quả đấm, ngón tay thon dài che một một bên mặt cô, kéo cô quay đầu lại đối diện với ánh mắt của anh: “Khinh thường ư? Lúc anh mới vừa nhập ngũ cũng bị người ta xem thường. Bất kể anh làm cái gì, người ta đều cảm thấy anh chỉ là tên lính nhảy dù dựa vào quan hệ gia đình. Thế nhưng anh muốn cảm ơn những cái khinh thường này của người ta, không có bọn họ, anh không thể có hôm nay.”

Giản Tang Du sững sờ, trong đôi mắt đen nhánh vẫn mọng nước ướt át.

Thiệu Khâm véo cằm của cô, nói cứng rắn “Giản Tang Du, em hãy nghe cho kỹ, trừ khi chính miệng anh nói không cần em, nếu không ai cũng không có tư cách quyết định thay anh.”

Đau khổ trong mắt của Giản Tang Du không hề giảm, Thiệu Khâm bị cô nhìn đến khó chịu, tay nắm dưới cằm càng thêm chút sức: “Hiểu không?”

Giản Tang Du lắc đầu: " Không hiểu."

Thiệu Khâm chép miệng, dở khóc dở cười, nghiêm mặt nhìn cô: " Không rõ chỗ nào? Trước kia không phải rất thông minh sao?"

Giản Tang Du nghiêm túc nhìn lại anh:" Anh có biết lời đồn đáng sợ bao nhiêu không? Có thể phá hủy cuộc sống một con người, một gia đình! Em không muốn anh bị người khác cười chê."

Mặt Thiệu Khâm không hề thay đổi nhìn cô vài giây. Đột nhiên khuôn mặt sáng sủa giãn ra, cười ra tiếng, nhìn cô tha thiết:" Em yêu anh như vậy ư?"

Giản Tang Du bị giọng nói trầm ấm của anh trêu chọc, gương mặt cũng nóng lên, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Em đang nói nghiêm túc với anh."

Tâm trạng vui vẻ của Thiệu Khâm thả lỏng, từ từ dựa sát vào thành ghế, tay chân dài bị gò ép không thoải mái, dứt khoát đưa chân ra kẹp chân Giản Tang Du.

Giản Tang Du quay đầu lườm anh.

Thiệu Khâm kể sát tai cô nói mờ ám:" Yêu anh thì ngoan ngoãn đứng sau lưng anh, trời có sập xuống cũng có anh chống đỡ."

Giản Tang Du nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, năm tháng không lưu lại nhiều dấu vết trên mặt anh. Chàng thanh niên khi xưa đã lột xác hoàn toàn, trên gương mặt cũng tràn đầy khí khái của người đàn ông trưởng thành.

Thật sự cô có thể dựa vào anh sao? Có đôi lúc, cô cũng cần một cánh tay an toàn....

Tay Thiệu Khâm phủ lên đầu cô, cổ chấp ấn đầu cô vào vai mình:" Nhìn thử xem, có cảm giác an toàn không."

Khóe môi của Giản Tang Du cong lên, mắt nhắm lại:"Ngu ngốc."

Đường xe mát gần cả ngày, xe buýt tốc độ cao rất nhanh đã trở về thành phố N. Màn đêm đầy sao lấp lánh, đi ra khỏi bến xe đã gặp một cơn gió lạnh. Thời tiết càng ngày càng lạnh, dần dần đã gần đến cuối thu, Thiệu Khâm cởi áo khoác ngoài khoác lên cho Giản Tang Du, siết chặt bờ vai cô đi ra ngoài: "Anh đưa em về nhà, buổi tối ngủ cho ngon giấc, những thứ khác cứ giao cho anh."

Giản Tang Du lo lắng ngẩn đầu:" Anh không nên cãi nhau với mẹ anh."

Thiệu Khâm im lặng đi về phía trước, bước chân thong thả vững vàng, môi mỏng khẽ lay động:"Em đừng lo lắng."

Làm sao Giản Tang Du có thể không lo lắng? Lần trước vô tình nghe được Thiệu Khâm và Cố Dĩnh Chi nói chuyện điện thoại, chính là đáng về giường cung bệ kiếm, có thể đoán được quan hệ của hai người không tốt.

Hiện tại vì mình lại giống như đổ thêm dầu vào lửa.

Cô sửa cổ áo quân phục, dừng chân nhìn chằm chằm Thiệu Khâm:" Em không hi vọng quan hệ của hai người càng tệ hơn, các người là người một nhà, bất luận là mâu thuẫn gì, tấm lòng người mẹ đều đáng tôn trọng."

Thiệu Khâm bất ngờ nhìn cô, ngay sau đó đưa tay vuốt vuốt những sợi tóc mềm mại của cô. Giọng nói ôn hòa mê hoặc:" Trước kia cảm thấy em đối với Mạch Nha rất dữ, thực ra em mới đúng là người mẹ tốt."

Giản Tang Du liếc đôi mắt xinh đẹp nhìn anh, nhướn mày gay gắt:" Không được nói sang chuyện khác."

Thiệu Khâm cười, bàn tay to lớn giữ chặt những ngón tay của cô, dắt cô bước đi:" Em nói số anh có tốt đến mức ở dưới lầu nhà em gặp phải phóng viên hay không?"

Đầu Giản Tang Du đầy vạch đen:" Anh rất muốn gặp họ?"

Thiệu Khâm cười quay đầu khê liếc cô một cái:” Đoán xem?”

Đã trẻ thế này, chắc chắn là không có phóng viên nào còn ngồi chờ. Dù tin tức mới của Giản Tang Du có giá trị cỡ nào thì cô cũng chỉ là một nhân vật nhỏ. Thiệu Khâm tiến cô đến dưới lầu, nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, vì vậy hôn lên môi cô: “Ngày mai tìm em.”

Giản Tang Du đưa áo khoác lại cho anh, không nhịn được nói dài dòng:” Đừng nổi giận với mẹ anh.”

Khóe môi Thiệu Khâm nhếch lên, hoàn toàn ôm cả người cô vào lòng, ánh mắt nóng bỏng nhìn xuống:” Hôn anh một cái, lúc về anh sẽ nói chuyện đằng hoàng với mẹ.”

Làm Giản Tang Du phẫn nộ:” Có liên quan gì đến em? Tại sao em phải chịu thiệt.”

Thiệu Khâm nhíu mày vô tội:”Không phải là anh chịu thiệt à? Có vẻ là em thích anh hơn anh thích em đó.”

Câu trả lời của Giản Tang Du chính là ném cái áo khoác quân phục vào mặt anh!

Lần này về thẳng trụ sở quân khu, anh tin tưởng chắc chắn Cố Dĩnh Chi đã được người khác cho biết biết được tin tức anh về thành phố N. Cho dù anh không lộ mặt bà cũng chủ động tìm anh, chỉ bằng tự mình xuất hiện.

Quả thật Cố Dĩnh Chi đang ở nhà chờ anh, khi nhìn thấy anh vào nhà, bà khê ngược mắt:”Thiệu đại đội trưởng thực đúng là nhân hạ, cứ cách hai ba ngày lại chạy về nhà, vậy mà Kiều Nghị lại không xử phạt con.”

Thiệu Khâm không để ý đến sự kỳ quái của bà, cởi nút áo, ngồi trên sô pha, đơn độc đối diện với bà, bày ra tư thế đàm phán: “Mẹ ép Giản Tang Du như vậy có lợi gì ẹ chứ?”

Cố Dĩnh Chi yên lặng nhìn anh:” Muốn cô ta tự động rời xa con. Mẹ đều đã điều tra chuyện ở trung học của tụi con. Bây giờ con vẫn còn si mê người phụ nữ này, không thể nào chủ động buông tay, cho nên mẹ đành phải ra tay với cô ta.”

Lòng Thiệu Khâm bùng lên một đốm lửa, ánh mắt trong veo lạnh lùng: “Thực sự mẹ muốn đối với con như vậy sao? Rốt cuộc con có phải là con của mẹ hay không? Mẹ kiếp, con chưa từng thấy qua người mẹ nào lại ép con mình đến như vậy!”

Dáng vẻ Cố Dĩnh Chi bình tĩnh nhìn anh:” Muốn xem giấy khai sinh sao?”

Thiệu Khâm cười lạnh một tiếng, đáy lòng bi thương dần dần yên lặng: “Từ khi con được sinh ra, mẹ đã chăm sóc con được một ngày chưa? Hiện tại dựa vào đâu lại đi khắp nơi lấy thân phận người mẹ ép buộc con, mẹ xứng sao?”

Cố Dĩnh Chi ném tập hồ sơ lên bàn trà, rốt cuộc gương mặt cũng giận dữ.

Trong phòng chỉ còn lại không khí lạnh như băng của cuộc đối chọi gay gắt giữa hai mẹ con. Bà chậm rãi đứng lên, nhìn xuống Thiệu Khâm từ trên cao: “Bằng việc mẹ sinh ra con, con là con trai trưởng của Thiệu gia gương mẫu, luôn luôn trong sạch, không thể sống chung với loại phụ nữ có thân phận không chấp nhận được như vậy.”

Thiệu Khâm nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nhìn bà.

Cố Dĩnh Chi còn nói:” Năm sau lão Hình đã về hưu, nếu con lấy Hình Tịnh, chừng hai năm sau vừa đúng lúc thăng chức_____”

“Được rồi!” Thiệu Khâm giận không kiềm chế được, đứng lên nhìn Cố Dĩnh Chi khó tin, “Trong mắt mẹ ngoại trừ sĩ diện, thanh danh, tiền đồ, còn có cái gì gọi là tình thân hay không? Cũng đúng, loại người như mẹ, ngay cả con mình cũng lợi dụng, cháu thì là gì chứ.”

Cố Dĩnh Chi từ từ rũ mắt xuống, tao nhã ngồi xuống một lần nữa:” Chú hai của con đã bị thanh tra Ban Kỷ Luật theo dõi từ lâu, lúc này chúng ta loại bỏ quan hệ với bọn họ là tốt nhất. Lúc trước con giúp Thiệu Trí không ít việc, mẹ sợ con bị liên lụy trong đó.”

Thiệu Khâm giận quá hóa cười, giễu cợt nói:”Ngược lại muốn nghĩ chu toàn giúp con à.”

Cố Đình Chi thản nhiên:” Dĩ nhiên, mẹ là mẹ con, tự nhiên phải giúp con nghĩ tất cả.”

Thiệu Khâm cảm thấy có nói tiếp với mẹ anh cũng chẳng có kết quả gì. Bất kể về phương diện nào, bọn họ cũng không thể có chung cách nhìn, anh đứng dậy không nói thêm nữa, nhắc chân đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Cố Đình Chi nhìn theo bóng lưng anh,” Người phụ nữ kia tìm con tố cáo hả?”

Thiệu Khâm nhú mày, không kiên nhẫn xoay người nói: “Cô ấy không kinh khủng như mẹ nghĩ vậy đâu.”

Nụ cười trên mặt Cố Đình Chi đặc biệt chói mắt:” Lúc trước mẹ đã nói, không trở về quân đội thì kết hôn. Bây giờ con chạy về đây, mẹ cho rằng con lựa chọn cái thứ hai.”

Thiệu Khâm im lặng nhìn Cố Đình Chi, một lúc sau vẻ mặt lạnh nhạt gật đầu:” Tốt, kết hôn đúng không? Được, vậy thì kết hôn.”

Cố Đình Chi ngạc nhiên liếc anh một cái.

Khuôn mặt Thiệu Khâm trầm tĩnh tới tận đáy lòng, kiên cường đứng cách mấy bước:” Mẹ chọn cái ngày tốt, đưa hộ khẩu cho con, đến lúc đó kêu Ngô bí thư nói cho con biết là được, chỉ là điền đơn ký tên, bất cứ lúc nào con cũng đều ok.”

Lông mày nhỏ nhắn của Cố Đình Chi nhíu lại, nhìn anh phiến muộn.

Thiệu Khâm không dừng lại giây nào, đôi chân dài nhanh chóng đi ra khỏi gian phòng trống rỗng lạnh lẽo này – Cả tuổi thơ và thời kỳ trưởng thành của anh đều trải qua ở đây.

Lúc đó, anh không có người thân, không có bạn bè, trong nhà chỉ có bảo mẫu và lính cần vụ lâu lâu đưa đồ đến. Anh leo trèo đánh nhau với mấy đứa bé trong quân khu, bởi vì tuổi còn nhỏ nên bị thương, khoe miệng bầm tím, chỉ có bảo mẫu lớn tuổi tìm thuốc thoa cho anh.

Trung thu và tết dương lịch nhìn nhà người khác hòa thuận vui vẻ, một mình anh và bà bảo mẫu ăn một bàn gọi là bữa cơm đoàn viên, nhìn cha và mẹ anh trên tv an ủi công nhân và binh lính khắp nơi.

Thiệu Khâm chán ghét chính mình lại sinh ra trong một gia đình lạnh lẽo như vậy. Anh khát khao có một tình cảm đơn thuần ấm áp, giống như.....giống cảm giác ở cùng Giản Tang Du và đứa nhỏ kia.

Thiệu Khâm lấy điện thoại ra, đứng ở dưới bóng đèn đường mờ nhạt bấm số. Khi đối phương nhắc máy, anh không hề do dự, lập tức mở miệng:” Giản Tang Du, chúng ta kết hôn đi.”

39. Chương 39: Chương 39

Hồi lâu, đầu bên kia điện thoại cũng không có lên tiếng, Thiệu Khâm biết như vậy rất đột ngột, thật ra lời vừa ra khỏi miệng xong chính bản thân anh cũng thấy giật mình, nhưng không muốn thu hồi lại.

Vì vậy anh thử hỏi thúc thăm dò: “Giản Tang Du?”

“Để tôi kêu nó nghe.” Giọng nam trầm trầm bình tĩnh vang lên, Thiệu Khâm ảm ức nhìn lại số điện thoại..... Đây chẳng phải số điện thoại của Giản Tang Du sao?

Cho nên Giản Tang Du vừa “Alo” một tiếng ngài Trung Úy đang không vui lập tức nổi giận: “Sao anh của em lại nghe điện thoại của em?”

Giản Tang Du không hiểu vì sao anh lại nổi giận, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Lúc này, em bận tắm cho Mạch Nha.”

Thiệu Khâm nhẫn nhịn, tuy còn muốn nói chuyện kết hôn nhưng bây giờ hơi khó mở miệng, đã qua cơn kích động ban đầu nên giờ hơi lo lắng: “Mạch Nha ngủ rồi hả?”

“Anh của em đang kể chuyện cho nó nghe.”

Giọng nói Giản Tang Du êm ái như tơ làm đáy lòng Thiệu Khâm ấm lên một chút trong nháy mắt. Tự nhiên trong đầu anh hiện lên cảnh cô đỡ cho Mạch Nha ngủ, vì vậy vô cùng mong đợi: “Giản Tang Du gả cho anh đi.”

Lần này, đầu bên kia điện thoại vẫn yên lặng mấy giây như lần trước. Đường như còn vang lên hơi thở rối loạn, Giản Tang Du không xác định chắc chắn, hỏi lại: “Anh bị cái gì kích thích vậy?”

Thiệu Khâm không giải thích chỉ tiếp tục nói: “Chẳng lẽ em không muốn cho Mạch Nha một mái ấm gia đình?”

Lời nói của anh đâm vào yếu điểm của Giản Tang Du, nhớ tới con trai của mình khao khát tình thương của cha.

Nhưng Giản Tang Du vẫn cự tuyệt: “Thật xin lỗi, em không biết tại sao anh lại nói đến chuyện kết hôn, nhưng hôn nhân là một việc hết sức nghiêm túc, Thiệu Khâm.... Em không muốn anh phải hối hận.”

Thiệu Khâm im lặng trong chốc lát, giọng nói khàn khàn: “Nhưng nghĩ đến việc kết hôn, người đầu tiên mà anh nghĩ trong đầu chính là em.”

Ngón tay Giản Tang Du cầm điện thoại di động đột nhiên siết chặt hơn, tim đập nhanh muốn nổ cả lồng ngực.

Thiệu Khâm cười nhẹ: “Đừng trả lời anh gấp, hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Ngày hôm sau, lúc Thiệu Khâm đến thăm Giản Tang Du, thấy đôi mắt cô thành mắt gấu mèo, sắc mặt rất kém. Anh thấy hả hê, bước đến nói chế nhạo: “Còn nói không muốn gả cho anh?”

Giản Tang Du tức giận nhìn anh trừng trừng: “Em thuộc dạng không tìm không phỉ vậy đó có được không?”

Về mặt Thiệu Khâm khôi hài, nhếch mày hàm ý sâu xa: “Được, anh rất biết nhẫn nại.”

Cửa phòng ngủ mở ra, Mạch Nha dụi dụi đôi mắt ngái ngủ cho tỉnh táo bước ra ngoài. Lúc thấy Thiệu Khâm thì về mặt ngơ ngẩn, giây tiếp theo bóng dáng nho nhỏ chạy thật nhanh vào trong ngực của anh: “Chú, chú.....”

Thiệu Khâm bắt được nó, ôm nhấc bổng thân thể nhỏ bé của nó lên, Giản Tang Du ở bên cạnh trong lòng run sợ. Mạch Nha thì vui mừng cười khanh khách không ngừng.

“Có nhớ chú không?” Thiệu Khâm tiếp được Mạch Nha, ôm đặt trên đùi xoa xoa tóc nó. Nhìn nó thật mềm mại, mặc chiếc áo ngủ nhỏ đáng yêu, trên mặt Thiệu Khâm không giấu được nụ cười: “Cao hơn rồi, mau trở thành một tiểu Nam Tử Hán đi.”

Mạch Nha nghiêng đầu nhìn Thiệu Khâm, ôm ghì lấy cổ anh: “Chú, từ giờ về sau đừng đi nữa được không?”

Thiệu Khâm nghi ngờ nhăn lông mày lại, Mạch Nha ầm ừ cong cái miệng nhỏ nhắn lên, lông mi dày rậm chớp chớp: “Có người xấu ăn hiếp cả nhà con, còn hại cậu vào bệnh viện, con cũng vì vậy mà không được đi học, mẹ không có việc làm....”

“Cục cưng” Giản Tang Du không vui liếc nó một cái, khuôn mặt căng thẳng cảnh cáo: “Không được nói bậy.”

Sắc mặt Thiệu Khâm vẫn bình tĩnh, nhưng Giản Tang Du nhận ra trong đáy mắt anh đã rét lạnh. Cô đưa tay sờ sờ tóc Mạch Nha, yêu thương xoa xoa gò má nó vì đã chịu nhiều uất ức: “Ngoan, đi đánh răng, rửa mặt trước có được không?”

Mạch Nha miễn cưỡng trượt từ đùi Thiệu Khâm xuống, bị Giản Tang Du dắt vào nhà vệ sinh.

Giản Tang Du nặn kem đánh răng vào bàn chải đưa đến trước mặt nó, phát hiện tiểu quỷ đang đứng trên băng ngồi, về mặt ầm ừ, tâm tình sa sút, cái đầu nhỏ rũ xuống, khuôn mặt buồn buồn.

Giản Tang Du buồn cười, đưa tay kéo bạnh hai má của nó: “Tức giận à?”

Mạch Nha buồn bã ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập sự lên án: “Mạch Nha không có nói dối, tại sao không cho con nói cho chú nghe?”

Giản Tang Du không biết phải làm sao giải thích để đứa trẻ hiểu, không lẽ nói tất những việc này đều là do mẹ Thiệu Khâm ban tặng ư? Chỉ có thể ôm bả vai gầy của con trai an ủi: “Chúng ta phải học cách tự mình xử lý vấn đề, không thể chuyện gì cũng lệ thuộc vào chú được.”

Lông mày Mạch Nha nhíu lại: “Chú với mẹ nói yêu thương, không phải nên bảo vệ chúng ta sao?”

Giản Tang Du cứng họng, chần chừ đáp: “Mẹ và cậu sẽ bảo vệ Mạch Nha, mẹ sẽ bảo vệ cậu.”

Đôi mắt trong veo của Mạch Nha nhấp nháy, chăm chú nhìn Giản Tang Du: “Vậy người bảo vệ ẹ đâu, bị người xấu ức hiếp thì làm thế nào?”

“Mẹ sẽ tự bảo vệ mình.” Giản Tang Du nhét bàn chải đánh răng giành cho trẻ con vào miệng của Mạch Nha, cười giục: “Tiểu quỷ này thật là lăm chuyện, đánh răng nhanh lên.”

Thiệu Khâm từ từ nghiêng người dựa vào vách tường ngoài phòng vệ sinh, nói không ra cảm giác trong lòng. Tựa như mỗi câu nói của hai mẹ con này cũng làm cho ngực của anh đau nhói từng cơn.

Giản Đông Dục đặt notebook xuống, bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Thiệu Khâm thì đôi mắt đen cũng mím cười. Thiệu Khâm thu lại vẻ mặt, chủ động gật đầu chào hỏi: “Chào buổi sáng.”

Về mặt Giản Đông Dục nặng nề nhìn anh hồi lâu, nói: “Có thể đến phòng tôi nói chuyện một chút không? Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Thiệu Khâm nhíu mày, cất bước theo anh ta vào phòng.

Giản Đông Dục ngồi trước bàn đọc sách, đặt cây nạng dựa vào bên cạnh ghế. Thiệu Khâm yên lặng nhìn cái đùi phải bị băng bó kín mít, cứng đờ, im lặng dời tầm mắt đi.

Về bề ngoài của Giản Đông Dục cũng anh tuấn, tốt nghiệp đại học xuất sắc. Một người đàn ông 28 tuổi, bởi vì bị thương ở chân mà gần như hủy diệt cả cuộc đời. Thiệu Khâm chưa bao giờ cảm thấy mình là một người tốt biết đồng cảm cho người khác, nhưng vào phút này vẫn thấy trong lòng thổn thức. Nếu đổi lại là anh..... Quả thật không dám tưởng tượng.

“Mời ngồi.” Ánh mắt Giản Đông Dục thâm thúy, sáng quắc quan sát kỹ Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm đoán rằng Giản Đông Dục nói với mình về chuyện cuộc điện thoại tối hôm qua. Quả nhiên, Giản Đông Dục vừa mở miệng đã nói ngay vào chủ đề: “Việc cậu cầu hôn Giản Tang Du là nghiêm túc à?”

Thiệu Khâm trầm ngâm mấy giây, mới gật đầu: “Mẹ em ép em phải kết hôn, nhưng em không muốn cưới người con gái mà mẹ em tìm cho em.”

Dường như Giản Đông Dục không ngờ tới Thiệu Khâm sẽ nói trắng ra như vậy, nhất thời vẻ mặt hơi khó đoán: “Gia đình cậu sẽ phản đối.”

“Không sao.” Thiệu Khâm nói lạnh nhạt: “Em có biện pháp để ẹ em đồng ý.”

Giản Đông Dục nhìn anh bất ngờ, ngay sau đó khẽ rũ mắt xuống: “Như vậy, nói tới vấn đề khác, cậu biết chuyện xảy ra giữa Giản Tang Du và Thiệu Trí.”

Ánh mắt Thiệu Khâm hơi trầm lắng, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: “Biết, việc này anh không cần lo lắng, em có thể bảo đảm mẹ em còn không có cách nào làm hại Giản Tang Du, chứ đừng nói đến người khác.”

Giản Đông Dục nhìn anh mấy giây, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên: “Tốt.”

Thiệu Khâm thở phào nhẹ nhõm, gập cái kiềng gia trưởng kỳ quái này làm sao có cảm giác tốt được chứ?

Lại nghe Giản Đông Dục cau mày nói: “Chuyện lúc đó còn chưa tra rõ, cuối cùng cha của Mạch Nha là ai còn chưa biết, nếu như có một ngày người đàn ông kia xuất hiện.....”

Thiệu Khâm sững sốt một chút, nói như vậy, xác thật giữa anh và Giản Tang Du sẽ có những mối nguy cơ không ít, không trách được Giản Tang Du lại cẩn thận như vậy.

Thiệu Khâm nghĩ ngợi hồi lâu, nói bảo đảm với Giản Đông Dục: “Em sẽ điều tra chuyện này một cách nhanh chóng, nó là một cái rút trong lòng cô ấy, em hy vọng cô ấy có thể vui vẻ gả cho em, không có bất kỳ lo lắng gì.”

Lúc này, Giản Đông Dục mới nở nụ cười vui mừng, mặt mày giãn ra: “Hy vọng cậu đối xử tốt với nó, nó đã chịu không ít đau khổ rồi.”

“Em biết rồi.” Tâm trạng Thiệu Khâm nặng nề, lần đầu tiên ý thức được kết hôn không phải là trò đùa, lúc trước anh kích động mang theo tính chống đối với Cố Dĩnh Chi bao nhiêu, thì giờ phút này chợt cảm nhận rõ ràng đây chính là một loại trách nhiệm.

Giản Đông Dục do dự một hồi, lại mở miệng nói: “Còn có một sự việc, tôi nghĩ tôi nên nói cho cậu biết.”

Thiệu Khâm từ từ ngẩng đầu lên, cảm nhận được ánh mắt lo lắng trùng trùng của Giản Đông Dục, anh ta nói: “Giản Tang Du không thể sinh con được nữa, thân thể nó bị tổn thương nặng, hai năm nay chuyên cần rèn luyện múa cũng đã chuyển biến tốt một chút, nhưng chuyện mang thai thì..... Không có khả năng rồi.”

Thiệu Khâm liền giật mình, nhìn về phía anh ta sâu xa.

Giản Đông Dục trịnh trọng nói tiếp: “Nói một cách khác, có thể cậu vĩnh viễn sẽ không có đứa con của mình, vậy cậu còn chấp nhận cưới nó nữa không?”

.....

Thiệu Khâm không biết trả lời như thế nào. Trên thực tế từ lúc bắt đầu nói đến chuyện kết hôn, anh vẫn bị vây trong trạng thái kích động. Cố Dĩnh Chi không cho phép anh nảy sinh tình cảm, thì anh càng muốn làm. Cái kiểu cách không vâng lời bà đã bị tích lũy gần như bộc phát thành tính của anh.

Anh không dám tùy tiện cam kết yêu đương, anh không hiểu. Anh chỉ biết nếu phải chọn người phụ nữ để kết hôn, anh hy vọng người đó là Giản Tang Du. Nhưng dù anh chấp nhận thỏa hiệp vô điều kiện, thì truyện con cái vẫn là đả kích đối với anh.

Anh chưa từng có tình thân, tình thương của cha. Anh cần có một đứa con, cần có một phần tình cảm thuần túy ấm áp.

Cho nên anh.....rút lui

Thiệu Khâm trầm mặc ngồi ở quầy bar uống rượu. Lúc Hà Tịch Thành đi vào, từ xa đã nhìn thấy mấy người phụ nữ nhao nhao muốn thử đến làm quen. Khóe miệng anh mỉm cười vỗ vỗ bả vai Thiệu Khâm, nói trào phúng: “Lực hấp dẫn không giảm nha, rốt cuộc đã cai được loại độc tên là Giản Tang Du rồi hả?”

Ánh mắt Thiệu Khâm hung dữ hiểm ác hơi hơi nhướng lên, dưới ánh đèn lờn sóng ảm đạm bắt đầu khởi động: “Đừng chọc tôi.”

Hà Tịch Thành tỏ vẻ tức giận ngồi xuống, kêu phục vụ mang rượu tới, uống hơn phân nửa ly cũng không thấy người đàn ông bên cạnh nói câu nào. Thiệu Khâm uống hết ly này đến ly khác, rõ ràng là mua say, Hà Tịch Thành nghiêng đầu bắt đắc dĩ: “Cậu hẹn mình ra đây là để xem cậu uống rượu hả?”

Thiệu Khâm vẫn không để ý anh ta như cũ, vắng sáng lơ mơ lướt qua gò má đông lạnh của anh.

Hà Tịch Thành không còn tí sức lực lắc đầu: “Cậu cứ từ từ mà uống.....hiện giờ mình cũng không có rãnh rồi.”

Anh ta nói xong liền chuẩn bị đi ra khỏi quầy bar, Thiệu Khâm bỗng đưa tay bắt lấy cánh tay anh ta lại, từ từ xoay đầu. Về mặt sâu xa xen lẫn vài phần đấu tranh, anh mở miệng khàn khàn: “Mình muốn kết hôn với Giản Tang Du.”

Hà Tịch Thành nhìn anh khiếp sợ, âm thanh ở quầy rượu huyền ảo ảnh hưởng đến sự tuyên truyền giác ngộ, anh ta vội vàng cúi người ngồi trở lại: “Cậu hãy lặp lại lần nữa.”

Thiệu Khâm có vẻ đã say vài phần, khớp xương ngón tay chống trên cái trán: “Mình muốn kết hôn với Giản Tang Du, Mình đã nghĩ mọi việc xong xuôi hết cả rồi. Ngay cả tương lai sinh mấy đứa con cho cha nó là tôi cũng tính xong rồi. Nhưng mà.....”

Nhưng tại sao chuyện lại chuyển theo chiều hướng khác chứ?

Bên tai Hà Tịch Thành tới tới lui lui chính là câu anh muốn kết hôn với Giản Tang Du, cặp mắt tròn tròn nhìn anh chăm chăm không thể tưởng tượng nổi một hồi lâu. Cuối cùng mang vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Thiệu Khâm, cậu nói đùa hay nói thật? Mẹ kiếp, cậu không phải là đau lòng muốn phản kháng với mẹ cậu chứ? Đầu óc cậu có tỉnh táo đàng hoàng không?”

Thiệu Khâm từ từ nhướng mắt, con ngươi đen như mực rục rở dưới ánh sáng rạng rỡ: “Mình không biết, mình chỉ biết nhìn cô ấy cũng thuận mắt, ngay cả con của cô ấy mình cũng cảm thấy thuận mắt. Mẹ kiếp, mình thấy cả nhà cô ấy đều thuận mắt.”

Hà Tịch Thành im lặng trợn mắt, cái này gọi là tình huống gì đây.

“Thiệu Khâm.” Hà Tịch Thành ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thẳng vào mắt anh nghiêm túc: “Với giao tình của hai chúng ta, cậu cũng không phải bị mẹ cậu ép vào đường cùng. Tôi sẽ đưa Giản Tang Du đi đại một chỗ nào đó cũng được. Cho cô ấy một khoản tiền, tìm cho cô ấy một người đàn ông tốt để lấy làm chồng, cùng nhau sống qua ngày. Hai người không thể nào sống chung được, cậu thật sự muốn vì cô ấy mà bất hòa với cha mẹ sao?”

Thiệu Khâm chợt giận không kiềm được, nín áo Hà Tịch Thành, cặp mắt bốc lửa quát: “Mình cảnh cáo cậu, chớ có nói tìm người đàn ông khác cho cô ấy. Mình chính là người đàn ông của cô ấy, cô ấy chỉ thuộc về mình.”

Con ngươi Hà Tịch Thành co rút nhanh kịch liệt, yết hầu giật giật: “Thiệu Khâm, cậu.....”

Thiệu Khâm nhìn anh ta thật sâu, giọng nói dần dần trầm xuống: “Mình muốn sống chung với cô ấy, không cho phép người đàn ông khác đụng vào cô ấy.”

Hà Tịch Thành nhìn thấy vẻ mê mang và khổ sở trên mặt Thiệu Khâm, trong thoáng chốc tựa như quay về quá khứ, khi đó Thiệu Khâm cũng vì người con gái này mà khổ sở chật vật không chịu nổi như vậy.

Ngón tay Hà Tịch Thành chống trên quầy bar từ từ nắm lại, nuốt nước miếng, khó khăn nói: “Thiệu Khâm, mình phải nói thật, chuyện vượt ra khỏi dự liệu của mình, mình.....”

Thiệu Khâm nghi ngờ liếc nhìn anh, Hà Tịch Thành cắn răng, bật thốt lên: “Con trai của Giản Tang Du, thật ra chính là con ruột của cậu!”

40. Chương 40

Vẻ mặt Thiệu Khâm hơi đại ra, tiếng nhạc ồn ào xung quanh làm cho anh nghi ngờ điều mới vừa nghe được. Phản ứng tiếp theo chính là cuồng nộ, lập tức túm lấy áo Hà Tịch Thành “Mẹ nó, cậu cố ý cười tôi sao?? Ông đây còn chưa cười cô ấy, thì làm sao con của cô ấy là con của tôi được? Cậu thử khiêu khích tôi lần nữa xem!”

Hà Tịch Thành không biết nói từ đâu, nôn nóng ngăn cánh tay như gọng kìm của Thiệu Khâm “Tôi không đùa với cậu đâu, ý của tôi không phải là con trên giấy tờ! Đứa bé đó mang dòng máu của cậu, đó là con của cậu, con ruột của cậu, hiểu không?”

Vẻ mặt của Thiệu Khâm lại đại ra lần nữa, ngay cả hít thở cũng không thông, cả người cứng đờ, rất lâu cũng không có phản ứng.

Hà Tịch Thành nhìn thấy bộ dáng kinh hãi quá độ của anh, lại càng không ngừng chột dạ, nắm cái ly kế bên, sau đó uống một hớp rượu “Việc này... tôi nói, cậu phải hứa là không tức giận. Việc này... Tôi vốn nghĩ là giúp cậu.”

Thiệu Khâm vẫn nhìn chằm chằm Hà Tịch Thành, không nói lời nào, ánh mắt sắc bén như chim ưng, làm người ta kinh sợ.

Toàn thân Hà Tịch Thành đã bắt đầu sợ hãi, gắt gỏng nói “Cậu có phản ứng một chút được không hả? Đừng làm cái bộ dạng bị sét đánh như vậy!”

“Bà nó!” Sắc mặt của Thiệu Khâm biến đổi nhanh chóng, mặt mũi hung dữ, bổ nhào tới, cánh tay khổng lồ chế cổ của Hà Tịch Thành, giam trong ngực, khuỷu tay không ngừng siết lại “Cậu nghĩ tôi ngu ngốc lắm sao? Bản thân có con hay không cũng không biết!”

Sức của Thiệu Khâm rất mạnh, Hà Tịch Thành bị anh kiềm cổ, sắc mặt đỏ bừng lên, sau một hồi nói không nên lời, dùng lực tách ngón tay của anh ra “Buông, buông tay, tôi không đùa với cậu, là thật!”

Bởi vì phần nộ, sắc mặt Thiệu Khâm vằn vện, đáng sợ đến dọa người, Hà Tịch Thành không hề nghi ngờ là anh sẽ bóp chết mình trong này, vì thế sửa lời nói “Được, được, tôi đùa cậu, cậu buông tay ra đã.”

Thiệu Khâm vẫn ác độc trừng mắt với Tịch Thành, cánh tay cường tráng không rời lỏng chút nào.

Hà Tịch Thành sắp không thở nổi, sắc mặt tím tái “Cậu thật sự muốn giết tôi sao?!”

Thiệu Khâm vẫn chưa nguôi giận, đẩy Tịch Thành ra, hai mắt hung ác nhìn chăm chú nhất cử nhất động của anh ta.

Hà Tịch Thành nhát gan, bộ dáng này của Thiệu Khâm làm anh không còn dám nói sự thật, nếu lỡ người này tức giận, lấy chai rượu đập đầu anh tại đây thì làm sao bây giờ? Hà Tịch Thành vừa nhớ tới bộ dáng kia của Thiệu Khâm, lập tức run sợ.

Thiệu Khâm híp đôi mắt hẹp dài u ám, hoàn toàn không thể đoán ra giờ phút này anh đang nghĩ gì, qua vài giây, anh mới hỏi ảm đạm “Lời cậu vừa nói, có ý gì?”

Hà Tịch Thành vội vàng thanh minh “Không, tôi chỉ đùa cậu thôi.” Nói xong, sợ Thiệu Khâm không tin, cố gắng cười gượng hai tiếng.

Đôi mắt sâu như hồ thu của Thiệu Khâm lóe lên tia lạnh, cánh tay lại vòng tới, Hà Tịch Thành khóc không ra nước mắt, vội vàng la “Mạch Nha là con ruột của cậu và Giản Tang Du! Người phát sinh quan hệ với cô ấy, thật ra là cậu!”

Hà Tịch Thành nói thật nhanh, nói xong, chột dạ và sợ hãi làm cho anh không dám nhìn thẳng vào Thiệu Khâm dù chỉ một giây.

Cánh tay của Thiệu Khâm dừng giữa không trung, sắc mặt vô cùng phức tạp, lúc đầu là nổi giận, sau đó ngạc nhiên, từ từ lại trở thành thờ ơ. Con ớn lạnh từ từ lan tỏa, đáy mắt đầy nỗi khó tin, môi mỏng khẽ mấp máy, một hồi lâu, anh mới gian nan mở miệng “... năm đó?”

Hà Tịch Thành lo sợ liếc mắt nhìn anh, lùi xa từng chút một “Cậu có nhớ không, đêm trước khi cậu nhập ngũ...”

.....

Đương nhiên Thiệu Khâm nhớ rõ, lúc đó, anh đang xấu hổ và giận dữ vì một cái tát của Giản Tang Du, anh đã hạ mình như thế, Giản Tang Du vẫn không chịu tin anh.

Khi đó, anh đang ở độ tuổi ngang ngược và liều lĩnh, cũng chưa từng trải qua cảm giác muốn thứ nào mà không đoạt được. Lần đầu tiên nếm thử cảm giác có một thứ cứ suốt ngày bày ở trước mặt anh, anh nhìn thấy cô, vô cùng khêu gợi quyến rũ, nhưng ánh mắt của cô nhìn anh lại vô cùng lạnh lùng.

Cái cảm giác mất mát khó nói nên lời này làm cho Thiệu Khâm cái kính không chịu nổi.

Anh không dám xuất hiện trước mặt Giản Tang Du nữa, vừa lúc ấy, Thiệu Chính Minh đã ra lệnh cho anh phải chuẩn bị để nhập ngũ, anh càng thêm “kính nhi viễn chi*” với trường học, mỗi ngày đều trốn trong nhà. (*Kính nhi viễn chi: tôn kính nhưng không gần gũi)

Nhưng gian phòng trống không càng làm cho anh thêm lo lắng, ngay cả trò chơi yêu thích ngày trước cũng không có ý nghĩa, gối tay nằm trên giường, trong đầu lại hiện lên gương mặt thanh lệ của một cô gái.

Trong lòng sinh ra một loại kích thích vô cùng, muốn gặp cô một chút, nhưng sự ngang ngược của thiếu niên lại làm anh không cam lòng thừa nhận. Vì thế, anh tìm mọi lý do để an ủi chính mình, chẳng qua anh chỉ đi xem Hà Tịch Thành tan học chưa, không có chút quan hệ nào với Giản Tang Du.

Nhưng điều ngoài ý muốn của Thiệu Khâm là, anh chờ ở cổng trường, lại thấy hình ảnh Giản Tang Du và nam sinh bị anh đánh cười nói đi về nhà.

Nhất định là Giản Tang Du vì cậu ta, mới ra tay ình một bạt tai!

Thiệu Khâm nắm chặt quả đấm, đứng ở dưới bóng cây, lá trên cây xào xạc tạo ra âm thanh trong trẻo, sao Giản Tang Du có thể đối với anh như vậy? Ngay lúc anh đối với cô không lúc nào là không áy náy, cô lại dùng gương mặt tươi cười như hoa nhìn nam sinh khác.

Đáy lòng Thiệu Khâm cười lạnh, cảm thấy bản thân không khác nào một thằng đàn!

Chính vào đêm trước khi thi vào cao đẳng, mọi người vì kì thi đó mà khẩn trương như đang chuẩn bị chiến tranh. Nhưng cũng có ngoại lệ, giống như Hà Tịch Thành, suy nghĩ của anh ta chưa bao giờ đặt trên việc học hành, ngày ngày tháng tháng, thường đi chung với Thiệu Khâm.

Nhưng Thiệu Khâm là con người hay thay đổi, có khi, lúc đang chơi vui vẻ lại bỗng nhiên nổi giận, đuổi hết mọi người rồi đập ngả mọi thứ.

Hà Tịch Thành nhin không được, chế nhạo anh “Chỉ là con gái thôi, chẳng thấy được chỗ nào tốt, con mắt thì cứ như mọc trên đầu.”

Con mắt tối đen của Thiệu Khâm lạnh lùng liếc nhìn anh ta, mặt không chút thay đổi, phun ra một chữ “Cút.”

Hà Tịch Thành kinh ngạc trừng to mắt, một lát sau, cọt nhả ôm cổ Thiệu Khâm, cười nói “Tôi biết, đó là bởi vì cậu không được, nếu có đồ ăn vào miệng, cậu sẽ không phát hỏa như vậy đâu.”

Thiệu Khâm nhìn cậu ta nghi ngờ.

Hà Tịch Thành mờ ám, trừng mắt nhìn “Bây giờ cậu giận dữ như vậy là do bình thường kìm nén, đều đã qua 18 tuổi, cậu có muốn tìm một cô bé thử xem không?”

Trong phút chốc, Thiệu Khâm biến sắc, hất tay cậu ta ra “Tôi không phải cậu, trong đầu toàn chuyện cầm thú!”

Hà Tịch Thành chỉ cảm thấy chắc là Thiệu Khâm sợ mất mặt nên mới mạnh miệng. Nếu thật đem Giản Tang Du để trước mặt anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ biến thành sói, còn là con sói đói bụng nhiều năm. Anh thật không tin Thiệu Khâm không động lòng với Giản Tang Du.

Chẳng qua Hà Tịch Thành cũng nói đùa thế thôi, tuy anh đã quen ngả ngớn, cà lơ phất phơ, nhưng bụng dạ vẫn chưa tới nổi gài bẫy con gái, thiếu đạo đức như thế, trong lòng anh cũng không định làm vậy.

Khi anh về tới nhà, lúc đi ngang qua cửa phòng Tịch Tranh, lại nghe nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Thiệu Trí vang lên “Mấy ngày này Thiệu Khâm giống kẻ điên, thấy người giống như muốn cắn, ông đây ở nhà chịu thiệt thòi không ít! Giản Tang Du kia tốt như vậy sao? Có cơ hội thật muốn đem lên giường thử xem.”

Trình Doanh lớn hơn Thiệu Trí và Hà Tịch Tranh một chút, năng lực tiếp thu rất mạnh, nghe vậy cũng không phản đối. Ngược lại, bởi vì không học cùng trường với Giản Tang Du, nên đối với cô vô cùng tò mò “Ai là Giản Tang Du, trông như thế nào?”

Thiệu Trí nâng khoe miệng, tự mình đánh giá “Cậu, cậu, còn cả cậu, nhớ cái phim nóng hôm qua xem không, cô ta cũng giống cô nàng nóng bỏng kia, trách không được Thiệu Khâm lại mê muội cô ta.”

Hà Tịch Tranh là người nhỏ nhất trong ba người, lá gan cũng không đủ to “Đừng đi, tính tình của anh Thiệu Khâm không tốt.”

Thiệu Trí chán ghét liếc mắt nhìn cậu ta một cái “Chắc là cả đời cậu bị anh cậu đè đầu, anh cậu không phải thân với Thiệu Khâm sao, chắc dù thế nào Thiệu Khâm cũng sẽ không đánh cậu đâu.”

Trình Doanh nhìn nụ cười càn rỡ trên mặt Thiệu Trí, giật mình nói “Cậu thật sẽ định làm gì người con gái đó?”

Thiệu Trí cười mà không nói, nhú nhú hàng mi đen dày.

Hà Tịch Thành nghiêng người đứng ngoài cửa, nhú mày, để việc này trong lòng, sau đó xoay người bỏ đi.

Lời nói của Thiệu Trí khi đó nửa thật nửa giả, cậu ta cũng chỉ là thằng nhóc mới 16 tuổi, Hà Tịch Thành không tin là cậu ta có gan làm như vậy.

Chuyện xảy ra đêm đó, Hà Tịch Thành đang ngồi uống rượu với Thiệu Khâm ở quán bar. Thiệu Khâm uống hơi nhiều, bởi vì hôm sau anh phải nhập ngũ, nhưng Giản Tang Du từ đó tới nay vẫn không chịu gặp anh, không tiếp điện thoại, không trả lời tin nhắn, tới cửa cũng không tìm được người.

Về mặt của Thiệu Khâm âm u, dồn sức rót rượu, nghiêng răng nghiêng lợi thề “Ông đây xin thề, đời này sẽ không liếc nhìn cô ta thêm lần nào nữa!” Rõ ràng đối với người khác thì cười vui vẻ như thế, vì sao chỉ cay độc với mình anh?

Hà Tịch Thành ngồi bên cạnh khuyên vài câu, cho tới bây giờ cậu ta cũng chưa từng thấy Thiệu Khâm như vậy... Thẹn quá thành giận, cho nên cũng có chút không nhịn được “Được rồi, ngày mai làm lỡ việc mẹ cậu lại giải quyết cậu. Đời này cậu cũng dần dần thôi, không có gì đáng ngại.”

Hai mắt Thiệu Khâm đỏ ngầu, buồn bực ngồi uống rượu, không phản ứng với bất cứ ai.

Hà Tịch Thành cũng uống không ít, nhìn Thiệu Khâm tạm thời chưa có ý định về, yên tâm một mình đi vệ sinh.

Sau này, Hà Tịch Thành nhiều lần nghĩ đến. Nếu lúc ấy anh chống được sự cám dỗ, không đã chiến với cô gái kia ở con hẻm sau, thì sẽ không gặp Giản Tang Du. Có phải việc này cũng sẽ phát triển theo chiều hướng khác không?

Ở cửa toilet, Hà Tịch Thành gặp một con mèo hoang diêm dúa lẳng lơ, cô gái kia nhiệt tình đốt lửa trên người cậu ta. Bình thường cậu ta cũng chỉ là lợi hại ngoài miệng, kinh nghiệm thực tế gần như không có, cho nên khi bị mèo hoang nhỏ kia treu chọc vài cái lại nhiệt tình ngay lập tức.

Mèo hoang nhỏ kia giống như có chút vội vã, lôi kéo cậu ta chạy vào con hẻm sau.

Hà Tịch Thành thở hổn hển, tách chân của cô nàng ra, rờ rẫm vài cái, phát hiện nơi đó đã ướt sũng như đầm lầy, động thân nhanh chóng đâm vào.

Mèo hoang nhỏ phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, Hà Tịch Thành cũng mê muội trong đó, có phần ngây ngất.. Nhưng còn chưa tới đỉnh, chợt nghe tiếng bước chân cách đó không xa, còn hỗn loạn rồi ren, rõ ràng là không chỉ có một người.

Hà Tịch Thành cũng không muốn bị người khác vây xem, vội vội cầm lấy “vật” đó chuẩn bị thu lại, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Cô gái kia lại chưa thỏa mãn dục vọng tròng to mắt, đưa tay nắm lấy “vật” đó, không cho anh ta rời đi, hai mắt Hà Tịch Thành nhanh chóng bốc hỏa “Mẹ nó, có bị bệnh không?”

Cô gái kia liền ôm Hà Tịch Thành, đưa đầu lưỡi vào trong miệng anh, trong lòng anh mắng tiểu yêu tinh này mấy lần.

Tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, sau đó truyền tới tiếng huýt gió đầy mờ ám “A, kích thích vậy!”

Hà Tịch Thành cực kỳ bốc hỏa, cũng may là lúc này “bảo bối” đã thu vào từ lâu, cô gái kia cũng bị anh kéo mép váy che khuất cảnh xuân. Ở trong mắt người khác, nhiều lắm là cảnh tượng hai người quần áo xộc xệch dây dưa với nhau mà thôi.

Người đàn ông phía sau còn đang trêu đùa, một giọng nói khác trầm ồm lạnh lùng hét lên “Đi mau, nặng muốn chết, mày không cần khiêng nữa hả?”

Tên lưu manh đang đùa cợt rầu rĩ hừ một tiếng, lưu luyến nhìn bọn Hà Tịch Thành “Nặng bao nhiêu chứ? Không phải chỉ là một nữ sinh sao?”

“Vác lấy, Trí thiếu còn đang chờ mày ở khách sạn, mày ít gây chuyện lại đi!”

Hà Tịch Thành ngẩn ra, cô gái kia vội thu về đầu lưỡi của mình, vội vàng quay đầu nhìn, trong ngõ nhỏ mờ tối, chỉ có bóng dáng lơ mơ của hai người cường tráng, mà một người trong đó còn đang khiêng một cô gái, bước chân vội vàng.

Bất an trong lòng Hà Tịch Thành càng lớn ... chắc không phải là Giản Tang Du chứ?

41. Chương 41: Chương 41

Hà Tịch Thành nhớ được Giản Tang Du đặc biệt khác người, thích mặc áo lót ren trắng, trắng sáng đến mức hơi xanh xanh. Tóc của cô ta cũng rất dài, đen dày, nhìn từ phía xa quả thật rất hấp dẫn ánh mắt các bạn học nam. Cho nên, dù ở con ngõ tối như vậy, anh ta cũng lơ mơ thấy được chiếc áo trắng chói mắt và mái tóc dài rũ xuống như dòng thác chảy của cô gái kia.

Trong đầu anh đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định giữ người lại trước rồi hẵng tính.

Cho nên, anh gần như không hề do dự kêu hai tên cường tráng kia “Này, người anh em”

Tên kia nhíu mày dừng lại, đôi mắt hung tợn quay lại nhìn, có lẽ cho rằng anh muốn gây sự, tướng tá cũng vô cùng vạm vỡ “Có chuyện gì không?”

Hà Tịch Thành cười cười đi đến, càng đi đến gần, càng thấy được thân hình và quần áo của cô gái kia càng hoàn toàn phù hợp. Cho nên hất cằm với bọn họ “Thiếu Trí cho các anh bao nhiêu tiền?”

Người đàn ông khiêng Giản Tang Du đẩy về hung thần ác sát, neho mắt lại nguy hiểm “Cậu muốn làm gì?”

Lúc ấy Hà Tịch Thành cũng hơi sợ, nhưng vẫn cố tự trấn định đứng trước mặt bọn họ, lẳng lặng đứng sừng sững “Không có gì, muốn giúp các anh kiếm thêm ít tiền thôi.”

Hai tên đó nhìn nhau, chần chờ, tên hơi thấp trong bọn đề phòng nhìn anh kỹ từ trên xuống dưới “Sao chúng tôi phải tin cậu?”

Hà Tịch Thành nhíu mày “Trừ phi các người giết tôi ở đây, nếu không thì tôi sẽ bảo đảm đi báo cảnh sát.”

Hai tên đó mặt mày u ám thêm vài phần, đặt Giản Tang Du xuống.

Lúc này Hà Tịch Thành mới phát hiện hình như cô đã bị hôn mê, cả người cũng không còn tri giác gì nữa, mềm nhũn gục trong khuỷa tay của tên kia. Lòng anh chột nặng xuống, xem ra, Thiếu Trí định làm thật rồi.

Tên to con hơn bắt đầu nói năng thô lỗ “Nói thử xem, coi anh mày có hứng thú hay không?”

Hà Tịch Thành lấy bóp ra, tuy là không mang theo nhiều tiền bên người, nhưng cũng đủ để giải quyết vài vấn đề. Anh giơ giơ xấp tiền mặt lên, từ từ mở miệng “Trả lời xong vấn đề của tôi, nếu như các anh vẫn còn hứng thú, thì chúng ta tiếp tục nói tiếp.”

Hai tên đó nghĩ ngợi hồi lâu, mới hăng hái “Cậu hỏi đi.”

“Một mình Thiếu Trí à?”

“Còn có cậu cả của Trình gia, và một người nữa.”

Khỏe môi Hà Tịch Thành nhếch lên, nghiêng răng — Cái thằng em này của anh quả là không có tiền đồ con mẹ gì, bày đặt đi theo thằng Thiệu Trí ăn chơi. Bây giờ bắt đầu học người ta hạ thuốc mê cưỡng hiếp thiếu nữ. Mẹ nó, đây là phạm tội.

Hà Tịch Thành cảm thấy chuyện này anh không có cách nào mặc kệ được. Không chỉ liên quan đến Thiệu Khâm, quan trọng là còn có thằng em ruột của anh bị cuốn vào.

Anh suy nghĩ một chút, lại hỏi “Thiệu Trí biết bây giờ các anh đã bắt được người rồi sao?”

Hai người kia ngừng chút, tên to cao trả lời “Không có, bởi vì cô gái này hàng tung không xác định, cậu ta kêu tôi chừng nào bắt được người thì đưa đến.”

Hà Tịch Thành thở ra, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách: Nếu lần này không được, khó đảm bảo Thiệu Trí sẽ không làm lần thứ hai. Không thể lần nào anh cũng cứu được Giản Tang Du đúng lúc. Hơn nữa, anh cũng không đối phó được hai tên trước mắt, nghĩ đến chuyện mình mang người đi lại càng vọng tưởng hơn.

Quan trọng nhất, là anh phải dạy dỗ thằng em trai mình một chút, để cho nó lần sau cũng không dám đi theo Thiệu Trí nữa.

Lông mày rậm của Hà Tịch Thành nhướng lên, gần từng chữ “Chúng ta nói chuyện một chút? Bảo đảm các người có thể kiếm được tiền cả hai phía.”

Hà Tịch Thành không biết đêm đó có phải rượu tác dụng kích thích đầu anh hay không. Vậy mà anh lại có thể nghĩ ra thủ đoạn hoang đường ly kỳ như vậy, đổi trắng thay đen, làm tất cả mọi chuyện như bị ma đưa lối quỷ dẫn đường.

Lúc đó anh nghĩ, anh làm vậy là thành toàn cho chấp niệm của Thiệu Khâm, lại có thể để em trai anh chịu chút khổ sở, còn có thể dạy dỗ Giản Tang Du cao cao tại thượng kia một chút. Hơn nữa, anh vẫn tin rằng mình làm chuyện như thế là tốt, ít ra Giản Tang Du sẽ không bị cái thằng súc sinh Thiệu Trí kia làm nhục.

Cái loại như Thiệu Trí, nói không chừng còn sẽ lợi dụng lúc cô đang hôn mê mà hành hạ biến thái, chụp ảnh khỏa thân hoặc là quay video uy hiếp cô. Hoặc là đem đến kích động Thiệu Khâm. Anh cảm thấy đây chính là tất cả thủ đoạn mà lũ biến thái trong phim ảnh và tiểu thuyết hay dùng.

Cho nên, coi như là anh cứu cô, không phải sao?

Hà Tịch Thành tự mình nghĩ đến việc một mũi tên mà có thể xử lý hết tất cả toàn bộ mọi chuyện tốt đẹp, nên thượng lượng giá với hai tên kia, khéo léo tài tình đưa Giản Tang Du đến khách sạn gần đó.

Trên đường, anh sợ Giản Tang Du đột nhiên tỉnh lại, còn cố ý dặn hai tên kia tăng thêm lượng thuốc mê.

Anh hơi do dự khi mang Thiệu Khâm qua đó. Liệu Thiệu Khâm tỉnh lại có bóp chết anh hay không? Nhưng Hà Tịch Thành nghĩ lại, ngày mai Thiệu Khâm đã nhập ngũ rồi, lại bị kiềm nén đã nhiều năm. Hơn nữa, cho cậu ta biết mình an bài giúp cậu ta một đêm tình ái ngắn ngủi mà còn không cần phải chịu trách nhiệm, như vậy phải vui sướng chứ?

Hà Tịch Thành nghĩ như thế nên bình thường trở lại, lập tức mang Thiệu Khâm đến căn phòng được bố trí sẵn.

Lúc đó Thiệu Khâm đã uống rất nhiều, nhưng vẫn còn biết đây không phải là nhà mình, đầu óc quay cuồng hỏi “Đây là đâu?”

“Khách sạn” Hà Tịch Thành cực kỳ thản nhiên “Say quá rồi, ngủ ở đây một đêm trước đi.”

Thiệu Khâm rũ mắt xuống không lên tiếng nữa, cả thân hình loạn choạng bị Hà Tịch Thành diu vào phòng. Hà Tịch Thành còn cố ý để con mèo hoang lấy chút hương thơm, nghe nói là có hiệu quả trong việc thúc đẩy ham muốn, tóm lại anh nghĩ cũng cảm thấy hơi gắt mũi.

Trong phòng chỉ có mở ngọn đèn ở đầu giường mờ mờ, ném Thiệu Khâm vào phòng vệ sinh, Hà Tịch Thành nói “Tôi xuống dưới lầu kiểm gì ăn, cậu say rồi thì ngủ trước đi.”

Cũng không biết Thiệu Khâm có nghe được không, ngồi bên cạnh bồn tắm cau mày khó chịu.

Hà Tịch Thành vội vàng đi ra khỏi cửa phòng. Lúc này anh mới phát hiện thời gian cấp bách, không biết thằng quỷ Thiệu Khâm kia say rồi có được hay không.

Hai tên kia nói cao lắm chỉ có thể gạt được Thiệu Trí bốn tiếng, trễ nữa sẽ bị hoài nghi. Dĩ nhiên Hà Tịch Thành biết, mặc dù mục đích chuyện anh làm lần này không phải để Thiệu Khâm và Giản Tang Du ngủ một giấc rồi thôi. Nhưng nếu như Giản Tang Du không bị phá trinh, vấn đề sau sẽ khó giải quyết rồi.

Ba người con trai ở phòng bên cạnh nôn nóng đi tới đi lui.

Thiệu Khâm tuyệt đối không nghĩ đến, lần đầu tiên của mình lại thực hiện trong sự lo lắng chờ đợi của ba người con trai. Chính anh căn bản đã không còn một chút ý thức, chẳng qua trong thoáng chốc thân thể nóng lên, lại tiếp xúc với thân thể trắng mịn mát mẻ, trên người cô là hương vị quen thuộc, hấp dẫn anh không ngừng nhích đến gần.

Mà trong ánh sáng màu vàng cam, rõ ràng là khuôn mặt mà bản thân mình say đắm...

Sau đó, Hà Tịch Thành để Con mèo hoang mặc quần áo tử tế cho Giản Tang Du, chờ hai tên kia đưa Giản Tang Du đến chỗ khách sạn Hồng Lạc mà Thiệu Trí đang đợi, anh lập tức bấm 110.

Cho nên khi Giản Tang Du tỉnh lại, rõ ràng cảm thấy cơ thể mình bất thường, hơn nữa đập vào mắt... chính là ba tên kia.

Hà Tịch Thành nhìn Giản Tang Du được nữ cảnh sát che chở ngồi vào xe cảnh sát, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tình địch trong cơ thể cô không hề thuộc về bất cứ kẻ nào trong ba tên kia. Cho nên em trai anh sẽ không có nguy hiểm. Nhưng chuyện này lại đưa đến một trận phong ba cho bà nhà Thiệu, Trình, Hà. Hà Tịch Thành lập tức bị cha mẹ đưa ra nước ngoài.

Mà hôm sau Hà Tịch Thành tỉnh rượu lại hơi sợ. Lúc đó do tác dụng của rượu làm anh vẫn bị vây trong trạng thái phấn khởi, mang cảm giác đắc ý khi làm ra chuyện thần không biết quỷ không hay. Anh thật quá cố chấp. Nhưng khi tỉnh lại mới phát hiện chuyện này âm ỉ rất lớn, hơn nữa còn truyền đi sôi sục.

Từ đầu đến cuối, Thiệu Khâm không hề nhắc với anh chuyện này. Hà Tịch Thành phỏng đoán chắc là do hương thơm và say rượu, nên đại khái Thiệu Khâm cho là mình nằm mơ, một giấc mơ tình ái gần như chân thật.

Thiệu Khâm lại không có đi tìm Giản Tang Du. Ngày hôm sau đã yên lặng đi theo cha anh ta lên đường nhập ngũ. Cho nên, anh hoàn toàn không biết tất cả những chuyện Giản Tang Du đã trải qua.

Còn Hà Tịch Thành bởi vì chột dạ và sợ hãi, vẫn chú ý đến tình hình tiến triển. Sau khi anh tỉnh lại mới suy nghĩ đến những chuyện biến chứng liên tiếp. Tỷ như, người con gái kiêu ngạo như Giản Tang Du, làm sao nhịn được cơn oan ức không giải thích được này?

Đúng là Giản Tang Du kiên trì chống án một thời gian rất lâu, nhưng cũng bởi vì chứng cứ không đủ nên bị bác bỏ. Chuyện này kéo dài mấy tháng, sau đó Hà Tịch Thành cũng bị cha mẹ đưa ra nước ngoài, cũng dần dần quên lãng chuyện của Giản Tang Du.

Lúc anh đau lòng tự trách, anh sẽ tự an ủi mình, nếu như ngày đó anh không bắt gặp, thì Giản Tang Du cũng sẽ chạy không thoát vận rủi, có thể còn tệ hơn kết quả bây giờ.

Nhiều lần anh muốn nói sự thật với Thiệu Khâm, mỗi lần mở miệng nói ba chữ "Giản Tang Du", Thiệu Khâm lại bực bội cúp điện thoại.

Hà Tịch Thành cũng cảm thấy Thiệu Khâm không hề yêu Giản Tang Du. Huống chi, gia thế của Giản Tang Du cũng rõ ràng không xứng với Thiệu Khâm. Mới đầu không nói, là bởi vì chột dạ. Sau đó không nói, là bởi vì thái độ của Thiệu Khâm. Sau đó nữa thì....

Thiệu Khâm thật giống như nghe chuyện ngàn lẻ một đêm, cứ ngồi thừ ở đó, ngay cả hít thở cũng quên mất. Hai mắt anh đỏ lên, hung tợn nhìn Hà Tịch Thành "Cho nên cậu nói.... cái tên khốn kiếp cường hiếp cô ấy là tôi? Người mà cô ấy hận nhiều năm như vậy, cũng là tôi?"

Hà Tịch Thành cực kỳ khấn trương, vội vàng giải thích “Nếu như lúc ấy tôi không nhúng tay vào, cô ấy đã bị Thiệu Trí...”

Thiệu Khâm then quá thành giận, bỗng dưng vung nắm đấm nện thẳng vào sống mũi Hà Tịch Thành.

Hà Tịch Thành không nghĩ đến bỗng nhiên Thiệu Khâm nổi giận, không hề phòng bị, thân thể cao lớn té xuống khỏi chiếc ghế nhỏ, cánh tay còn vô ý quơ đổ mấy ly rượu trên quầy bar, cả người nằm trên sàn nhà nhếch nhác.

Sau khi động tĩnh ầm ĩ lớn như vậy, quán rượu cũng dần dần an tĩnh lại, Hà Tịch Thành thộn mặt ra nhìn nhau với Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm tiến lên, đưa tay túm áo sơ mi kéo anh ta lên, sau đó lôi anh ta ra khỏi quán rượu.

Bên ngoài rất an tĩnh, gió đêm vô cùng lạnh lẽo thổi vào mặt, Thiệu Khâm lấy lại lý trí một chút, dùng sức đẩy Hà Tịch Thành lên vách tường, nắm chặt quả đấm “Tại sao cậu không nói, gần sáu năm rồi. Cậu cứ để hai mẹ con cô ấy khổ sở sáu năm như vậy. Hà Tịch Thành, mẹ nó, cậu đúng là anh em của tôi sao?”

Thiệu Khâm nhớ tới Giản Tang Du và Mạch Nha, trong lòng đau nhói tê tái. Cô chỉ là một người phụ nữ nhu nhược yếu đuối... Quả thật anh không có cách nào tưởng tượng được lúc bọn họ khó khăn khốn khổ, lúc Mạch Nha ngã bệnh, cô rầu rĩ lo lắng, nhưng mình thì lại chẳng biết gì cả.

Hà Tịch Thành đưa tay chùi khóe môi, cười khổ “Cậu thử hỏi lại cậu xem, mấy năm nay, cậu có nhớ tới cô ấy sao? Lần đó gặp mặt, tôi vừa mới mở miệng, cậu đã nổi giận. Là cậu tự nói, cậu chỉ vui đùa chút mà thôi.”

Gương mặt Thiệu Khâm cứng đờ lạnh lẽo, cơn tức giận trong đáy mắt dần dần bị dập tắt, chuyện này.... Thật ra thì từ đầu đến cuối cũng là anh gây ra.

Bởi vì anh đánh cược đi trêu chọc Giản Tang Du, Thiệu Trí cũng vì anh mới muốn hãm hại cô ấy, Hà Tịch Thành cũng bởi vì anh không cam lòng mới muốn giúp anh. Cho nên, nói rốt cuộc, ngọn nguồn đều là ở nơi anh.

Thiệu Khâm chán nản lui về sau một bước, sâu thẳm trong lòng tràn ngập đau đớn “Là lỗi của tôi, tôi đã hại cô ấy.”

Hà Tịch Thành yên lặng không nói.

Thiệu Khâm thật giống như bị rút hết hơi sức, chưa bao giờ thảm hại như vậy, thân hình cao lớn cũng trong phút chốc uể oải không còn sức sống, sắc mặt cũng tái nhợt rũ mí mắt xuống

Hà Tịch Thành muốn an ủi anh mấy câu, nhưng không biết phải mở miệng nói cái gì.

Hai người đứng trong yên lặng, rồi lại đều không thể nhìn thẳng đối phương. Cho đến một lát sau, Thiệu Khâm bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Hà Tịch Thành “Tôi muốn nói cho cô ấy biết, chuyện tôi làm sai tôi phải gánh chịu. Đó là người phụ nữ của tôi, là con trai của tôi, tôi nhất định phải cho bọn họ một công đạo.”

Anh vừa nói vừa xoay người muốn đi, gấp rút muốn gặp Giản Tang Du không thể đợi được nữa. Anh muốn nói cho cô biết — Năm đó, kẻ làm sai chính là anh, anh nguyện lòng dùng cả đời để bù đắp. Anh còn muốn nói với tiểu tử kia, thật ra mình chính là ba của nó.

“Thiệu Khâm” sắc mặt Hà Tịch Thành đột biến, nắm lấy cánh tay anh, khàn cả giọng “Cậu không thể nói cho cô ấy biết. Cho dù Giản Tang Du yêu cậu, cô ấy cũng sẽ không tha thứ ột kẻ cường hiếp đã làm cho cô ấy nhà tan cửa nát.”

Sống lưng cao ngất của Thiệu Khâm đột nhiên cứng ngắc, bị bốn chữ tàn nhẫn đáng sợ kia làm kinh hãi. Đứng tại thẳng chỗ như bị đóng băng, một lúc lâu mới quay đầu lại không thể tin “Cậu, nói gì?”

42. Chương 42

Hà Tịch Thành nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Thiệu Khâm, chợt có chút không nỡ lòng, giọng anh trầm xuống thấp như tiếng gió thổi, nhẹ nhàng yếu ớt: “Giản gia không cam lòng, tiếp tục chống án, thậm chí ba mẹ Giản Tang Du bán cả nhà xưởng đi để đòi lại công đạo cho cô ấy.”

” Cha của Giản Tang Du sử dụng không ít quan hệ, nhưng mỗi lần đều vì chứng cứ chưa đủ mà thua kiện. Thím hai anh cũng bị Giản gia dồn ép tới mức phải phát tán lời đồn khắp nơi chửi bới Giản Tang Du, nói cô ấy muốn mượn cơ hội dựa vào con trai mình, còn in không ít truyền đơn dán trước nhà cô ấy và những con ngõ xung quanh, cách làm thêm dầu vào lửa này càng thêm kích thích Giản gia.”

Thiệu Khâm hoàn toàn có thể tưởng tượng ra người đàn bà chanh chua như thím hai lại không có đầu óc làm ra những chuyện này. Từng lời Hà Tịch Thành nói như kích thích thần kinh của anh, trong đầu anh không khỏi hiện ra dáng vẻ bất lực của Giản Tang Du. Anh chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm thấy trái tim bị siết chặt dữ dội, hô hấp không yên.

Ai biết câu nói sau đó của Hà Tịch Thành lại càng khiến anh sợ hãi hơn, cả người cũng ngậm ngẩn.

” Sau đó ba mẹ Giản Tang Du gặp tai nạn xe cộ trên đường trở về từ một bữa tiệc.” giọng Hà Tịch Thành nói tới chỗ này nhỏ như tiếng muỗi kêu, cũng không có cách nào nhìn thẳng vào Thiệu Khâm, “Sau chuyện đó cô ấy muốn tự sát, anh của cô ấy vì cứu cô ấy mới không cẩn thận bị ngã, cả nhà cô ấy cũng vì chuyện này mà tan nát.”

Mấy câu nói ngăn ngụt lại làm cho Thiệu Khâm cảm thấy run rẩy hoảng sợ.

Hô hấp của anh trì trệ, đầu óc trống rỗng. Cho dù ai cũng đều không thể dự đoán kết quả sẽ như thế này. Thế giới của Thiệu Khâm trong một đêm đã trải qua một trận long trời lở đất.

Một giây trước anh còn muốn Giản Tang Du gả cho anh, thỉnh thoảng ảo tưởng nếu như Mạch Nha là con của anh thì tốt biết bao. Trời mới biết sau khi chân tướng bại lộ, anh lại sợ Giản Tang Du biết chuyện Mạch Nha là con anh đến cỡ nào!

“Tại sao. Con mẹ nó, lúc đó cậu ở đâu!” ngay cả khí thế thịnh nộ của Thiệu Khâm cũng biến mất tăm, khàn giọng chất vấn yếu ớt, “Nếu như cậu nói cho tôi biết chân tướng sự thật này sớm một chút, ít nhất ——”

“Ít nhất cái gì?” Hà Tịch Thành cười khở, chậm rãi đến gần anh một chút, “Tôi nào biết chuyện sẽ biến thành như vậy. Sau khi chuyện đó xảy ra không lâu, tôi lại bị đưa ra nước ngoài, tôi cho là tra không ra chân tướng sẽ không giải quyết được gì. Ai biết nhà Giản Tang Du lại dứt khoát không chịu buông tha chuyện đó như vậy! Cậu có biết lúc tôi trở về nghe thấy chuyện như thế đã sợ hãi như thế nào không? Mẹ kiếp, tôi nào còn dám nói ra.”

Về mặt Hà Tịch Thành nặng nề dò xét Thiệu Khâm. Lúc đại học năm thứ nhất trở về nhà nghỉ đông, biết những chuyện này anh đã rất sợ hãi. Một khắc kia mới thật sự cảm nhận được khủng hoảng và sợ sệt như thế nào.

Bi kịch của Giản gia đều bởi vì anh nhất thời cao hứng đưa tới. Anh không biết một gia đình bình thường bị những lời dèm pha bao phủ, lại phải chịu đựng quyền thế và sự nhục nhã của đồng tiền thì sẽ tức giận như thế nào. Những chuyện này đều nằm ngoài dự đoán của anh.

Nắm tay của Thiệu Khâm đang xuy lơ ở bên người, lập tức gồng nhanh lại, trên mu bàn tay nổi lên những đường gân xanh. Anh muốn đánh Hà Tịch Thành một trận, nhưng nghĩ lại tất cả ngọn nguồn đều bắt đầu từ mình, trong nhất thời cũng trở nên một mối yếu ớt .

Hà Tịch Thành cũng vì ích kỷ, anh lợi dụng vụ án của Giản Tang Du, thành công tách ly em trai mình khỏi Thiệu Trí.

Tất cả mọi người đều hạnh phúc, nhưng tất cả lại khiến ột gia đình hạnh phúc tan nát. Bọn họ làm như vậy, thì có khác gì Thiệu Trí cơ chứ? Cho dù anh có chịu thương tổn gấp bội, thì tương lai có một ngày Giản Tang Du biết rõ chân tướng, cô sẽ cảm thấy đau khổ như thế nào.

Thiệu Khâm nghĩ tới đây cảm thấy ngực quặn đau, cảnh vật trước mắt cũng mờ mịt. Tầm lưng căng cứng của anh từ từ xoay người, bước đi.

“Cậu đi đâu?” Hà Tịch Thành gọi anh lại, hầu kết chuyển động, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói một câu, “Thật xin lỗi.”

Thiệu Khâm đưa lưng về phía anh, ánh mắt sâu lắng nhìn thẳng quang cảnh tiêu điều của thành phố: “Câu thật xin lỗi này. . . . Không nên nói với tôi.”

Thật sự anh thiếu Giản Tang Du quá nhiều, làm sao có thể bù đắp cho cô đây? Có thể bù đắp được sao? Thiệu Khâm ngồi trong xe yên lặng nhìn về phía trước, đột nhiên cảm thấy không cách nào đối mặt với Giản Tang Du.

Thậm chí lúc mới gặp lại, anh còn muốn đùa giỡn cô.

Anh thật sự là một tên đồn mạt. Thiệu Khâm hung hăng đập vào tay lái một cái, đốt ngón tay bị chấn động mạnh đến tê nhức, nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác.

Giản Tang Du ngồi trên giường nhìn điện thoại di động ngẩn người, yên lặng rất lâu, cuối cùng kiên định bỏ điện thoại di động vào trong túi, thở phào một cái.

Giản Đông Dục đi vào phòng ngủ, nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của cô, trong lòng đã nhanh chóng hiểu rõ: “Thiệu Khâm còn chưa có liên lạc với em sao?”

Giản Tang Du chậm rãi ngẩng đầu lên, khẽ cười: “Vâng, không có việc gì, em cũng không định muốn kết hôn với anh ấy.”

Giản Đông Dục bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô, trong giọng nói mang theo chút áy náy: “Thật xin lỗi, anh không nên nhiều chuyện nói cho cậu ta biết em không thể sinh con.”

Ngón tay Giản Tang Du nắm chặt lại, lắc đầu kiên quyết: “Sao em có thể trách anh, chuyện này sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ biết. Nói rõ ràng tốt hơn, em. . . . Về sau sẽ lý trí một chút.”

Biết rõ anh không thể chạm vào, nhưng vẫn không muốn để ý tất cả mà đến gần anh, khổ sở cũng là tự cô chuốc lấy, không liên quan tới anh.

Giản Đông Dục nhìn cô rõ ràng đang cười rất giả tạo, đặt bàn tay lên đầu cô vuốt nhẹ, khẽ cười nói: “Có lẽ cậu ta cần chút thời gian để suy nghĩ.”

Bất giác Giản Tang Du nhếch môi, đáy lòng dần dần yên lặng. Cứ như vậy không gặp gỡ cũng tốt, lưu lại một chút kí ức ấm áp, về sau khi già đi, nhớ tới nhau cũng đều là kỷ niệm đẹp đẽ.

Giản Tang Du không thể tiếp tục ở nhà không đi làm. Mặc dù Giản Đông Dục vẫn còn chút tiền, nhưng cô định dùng nó để chữa bệnh cho anh cô. Trình Nam ở nước ngoài đã mời được chuyên gia khoa chỉnh hình, không lâu sẽ tới Trung Quốc tham gia một đề án nghiên cứu phát triển. Trình Nam nói, đến lúc đó có thể an bài Giản Đông Dục tiếp nhận kiểm tra và trị liệu.

Cô phải kiếm càng nhiều tiền mới được!

Viện Viện rất nhiệt tình, giới thiệu giúp cô một công việc nhảy ở hộp đêm, Giản Đông Dục vừa nghe liền cau mày: “Không cho đi, nơi đó quá hỗn loạn.”

Giản Tang Du đã xem qua, trừ quần áo có hở hang, những thứ khác đều tốt cả. Cô cười ôm lấy cánh tay Giản Đông Dục, đầu gối lên bả vai anh làm nũng nói: “Anh, giờ em đã trưởng thành rồi, anh yên tâm đi.”

Giản Đông Dục nhú mày nhìn chăm chăm vào cô.

Giản Tang Du ngẩng đầu lên cùng anh trợn mắt nhìn lẫn nhau, giọng nói kiên cường: “em muốn bệnh tình của anh tốt lên, sau đó kết hôn với chị Tiểu Nam.”

Thần sắc Giản Đông Dục khẽ biến, ánh mắt thản nhiên dời sang chỗ khác: “Nói nhăng nói cuội cái gì đó, anh không muốn kết hôn.”

Giản Tang Du biết trong lòng anh trai còn có rút mắc. Năm đó trong lúc bọn họ khó khăn nhất, lúc chân anh bị thương, Trình Nam đã cùng Hà Tịch Tranh ra nước ngoài. Đây vẫn luôn là nỗi ám ảnh không cách nào xóa bỏ trong lòng anh.

“Chị Tiểu Nam——”

Lời Giản Tang Du còn chưa nói hết, Giản Đông Dục liền cầm chiếc điều khiển ti vi không để ý tới cô đổi kênh, lạnh lùng nói: “Đừng nói tới cô ta nữa, anh và cô ấy không còn quan hệ gì tới nhau nữa.”

Giản Tang Du: “.”

Đây giống thái độ không liên quan tới nhau sao?

“Tối hôm qua, nữ minh tinh Hình Tịnh bị chụp được ảnh thân mật với một người đàn ông thần bí ở quán bar. Nghe nói hảo sự của hai người cũng sắp đến, qua tiết lộ được cho biết, gia thế của người đàn ông này rất hùng hậu, là thanh mai trúc mã của tiểu thư Hình Tịnh.” Tiết mục giải trí lúc 6h đang chiếu tin tức nóng nhất, Giản Tang Du cũng có thể coi là ở trong Làng Giải Trí, dĩ nhiên biết Hình tiểu thư kia là ai.

Cô tò mò ngược mắt nhìn xem, trong nhất thời lại bị chết trân tại chỗ vì hình ảnh mình nhìn thấy. Mặc dù đã bị cố ý làm mờ, nhưng thân hình và bộ quần áo kia chỉ cần cô liếc mắt nhìn cũng biết là ai!

Tại sao có thể là anh?

Giản Tang Du khó có thể tin trọn to mắt, vẫn ôm khuỷa tay của Giản Đông Dục, móng tay cô hung hăng nhanh chóng bầu vào tay áo anh, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi.

Giản Đông Dục cũng nhìn rõ người đàn ông kia giống như là Thiệu Khâm, ánh mắt tối tăm chợt lóe lên, lúc nhìn về phía Giản Tang Du lại dịu dàng cưng chiều, giọng nói dịu dàng: “Lời ký giả nói không thể tin, đừng nghĩ nhiều, không bằng em cứ hỏi cậu ta xem?”

Ngực Giản Tang Du như bị nghẹn, đôi mắt bị hình ảnh thân mật trò chuyện của người đàn ông và thiếu nữ xinh đẹp kia làm đau nhức. Cô cố gắng thả lỏng, nhăn mũi một cái, lắc đầu: “Rất lâu bọn em đã không có liên lạc, nên. Chia tay rồi.”

Thiệu Khâm là người như thế nào, cô càng ngày càng nhìn không thấu. Có lẽ sự dịu dàng săn sóc lúc trước của đều là giả tạo, khi còn bé. không phải anh đã từng đối với mình như vậy sao?

Giản Đông Dục nắm chặt tay thành nắm đấm, đưa tay ôm cô vào trong lòng: “Nếu như vậy thì càng không đáng để em đau lòng.”

Giản Tang Du ngơ ngác liếc nhìn màn hình TV, nhắm chặt mắt lại, trong đầu vẫn còn lưu lại hình ảnh chói mắt đó. Nhiều lần cô tự nói với mình, người đàn ông này đã không còn liên quan tới cô nữa rồi.

Anh như thế nào, cùng ai ở chung một chỗ, đều không liên quan tới cô.

Nhưng Giản Tang Du không nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm lại gặp được người đàn ông này, hơn nữa cũng thể tránh được.

Trên hành lang hẹp có ánh sáng mờ mờ, được trang trí theo phong cách đồ thẩm quyền rũ. Thiệu Khâm mặc âu phục phẳng phiu từ đầu đến chân, trò chuyện vui vẻ với mấy người đàn ông đi đến chạm mặt phải cô.

Giản Tang Du mặc chiếc váy ngắn nhiều tầng và vớ móc màu đen, thân trên mặc chiếc áo corset bó sát ngắn hở rốn, chiếc rốn trắng nõn bày lóa lỏ trong không khí, tóc dài quấn xoắn đổ xuống ở trước ngực.

Lúc Thiệu Khâm thấy rõ cô thì vô cùng sửng sốt, ánh mắt lướt qua quần áo trên người cô càng thêm tối tăm lạnh lẽo. Anh nói nhỏ vào tai người đàn ông bên cạnh mấy câu, mấy người kia liền dẫn nhau đi về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô mờ ám.

Giản Tang Du hơi khấn trương, mắt rũ xuống không nhìn anh.

Thiệu Khâm bước từng bước đến trước cô, giày da giẫm trên mặt thảm không hề phát ra âm thanh. Giản Tang Du lại bị tần số quen thuộc như dấm nát tim mình theo từng bước chân hết lần này đến lần khác.

“Tại sao lại ở đây?” Thiệu Khâm cúi đầu nhìn cô, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái thoang thoảng phả vào trán cô, làm da thịt láng mịn tê dại ngứa ngáy.

Giản Tang Du từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt che giấu: “Ở đây làm việc.”

Gương mặt anh tuấn của Thiệu Khâm không lộ ra vẻ gì, đôi mắt đen lại càng ngày càng lạnh. Anh cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, dễ dàng ôm cô vào trong lòng, mắt sáng quắc nhìn cô: “Ai cho em mặc như vậy.”

Giản Tang Du tức giận vùng vẫy, uất ức mấy ngày dồn nén lại bộc phát trong phút chốc: “Buông tay ra, đây là công việc của em, không mượn anh xen vào.”

Thiệu Khâm kiềm hãm cô, ngược lại càng ôm chặt cô hơn, hơi thở nặng nề: “Em là người phụ nữ của anh, anh bất kể ai can thiệp, em nhìn xem váy này ——”

Thiệu Khâm vừa nói bàn tay cũng hạ xuống chiếc mông vĩnh lên của cô sờ soạng, chiếc váy xòe này chỉ che đến bắp đùi, ngón tay anh hơi dùng sức đã chạm đến giải đất ấm áp.

Giản Tang Du tức giận cực kỳ, cô cũng ngại quần áo hộp đêm quá lộ liễu, nên cố ý trở về phòng thay quần áo chuẩn bị mặc thêm hai chiếc vớ lót vào, ai biết chết tử tế không xong lại gặp phải tên khốn này!

“Buông tay, ” Giản Tang Du xấu hổ đẩy lồng ngực cứng rắn của anh, cực kỳ tức giận, “Chúng ta cũng đã chia tay rồi!”

Thiệu Khâm nghe vậy mặt liền biến sắc, ngũ quan chợt nhuộm đầy vẻ lạnh lẽo, dè thân thể mềm mại của cô vào vách tường, nói hung dữ: “Chia tay? Ai cho em chia tay với anh, Giản Tang Du em thử nói lại lần nữa xem.”

Giản Tang Du cắn môi nhìn chằm chằm vào anh, trong mắt rất uất ức: “Khốn kiếp, rõ ràng là chính anh bắt cả hai tay trước.”

Thiệu Khâm nhìn bộ dạng cô lúc này, lòng trở nên mềm nhũn, cúi đầu ngậm cánh môi cô nhẹ nhàng mút: “Đứa ngốc, lời ký giả nói em cũng tin à?”

Lời lên án của Giản Tang Du bị anh cường hãn chặn lại, đầu lưỡi càng bị anh quán quít đến tê dại. Thiệu Khâm cứ liếm mút như thế nên bụng dưới cũng nóng lên, lòng bàn tay bao phủ vuốt ve qua lại vùng mềm mại dưới bụng của cô. Ngay sau đó lửa giận bốc cao, buông cô ra, mắt cũng muốn phun ra lửa: “Em! Giản Tang Du, em dám mặc quần chữ T !”

43. Chương 43

Giản Tang Du nghe thấy tiếng anh gầm nhẹ bên tai, theo bản năng đưa tay ra ngăn cản bàn tay đang thực hiện ý đồ xấu xa của anh. Mặt của Thiệu Khâm đen lại, tay lại cường thế tiếp tục tiến lên không chịu buông ra.

“Anh làm gì đấy!” Giản Tang Du đỏ mặt gạt tay của anh, sự kháng cự của cô làm cho ngón tay của anh càng dễ tiến vào hơn.

Hai người đều sững sốt.

Giản Tang Du cúi giận, then quá siết chặt cổ tay của anh kéo ra ngoài: “Anh là đồ lưu manh, mau buông ra đi!”

Vách tường ẩm áp bao chặt lấy ngón tay của anh, chỗ đầu ngón tay càng thêm nóng lên đến tê tái. Hầu kết của Thiệu Khâm khê lên xuống, một tay vòng qua eo cô siết chặt chiếc eo mềm mại của cô lại, thuận tay đẩy một cửa phòng ra: “Vào trong.”

Nội tâm Giản Tang Du càng thêm khiếp sợ, sự kháng cự lại càng tăng thêm: “Em còn phải làm việc.”

Tay của Thiệu Khâm vẫn đặt bên trong cô, ra sức chuyển động, khàn khàn thì thầm một câu: “Anh sẽ nuôi em.”

Giản Tang Du giận vô cùng, chỉ có thể liều mạng kẹp chặt hai chân lại không cho ngón tay của anh lộng hành: “Em có tay có chân tại sao lại để anh nuôi em.”

Thiệu Khâm không trả lời, cánh tay trên eo cô càng siết chặt hơn, bế cả người cô lên. Giản Tang Du kinh ngạc vì sức mạnh của anh, cảm thấy hoa cả mắt. Ngay sau đó bị anh đẩy vào căn phòng tối đen như mực.

“Anh làm gì thế!” Giản Tang Du kịch liệt phản kháng, cô cũng không quên hai ngày trước người đàn ông này mới xuất hiện trên TV cùng vị hôn thê của anh ta.

Giọng Thiệu Khâm nồng nàn vang lên trên đỉnh đầu cô: “Yêu em.”

Đầu óc Giản Tang Du nóng lên, bị thủ đoạn lưu manh của anh làm tức điên.

Dễ nhận thấy nơi này không có khách, Thiệu Khâm khóa trái cửa, thuận thế đè cô trên cánh cửa gỗ: “Em dám mặc như vậy lên sân khấu, xem anh sẽ dạy bảo em thế nào.”

Giản Tang Du mượn ánh sáng yếu ớt trừng mắt nhìn anh hung dữ. Cả buổi cũng không cách nào bộc phát được sự uất ức trong lòng, đáng tiếc miệng cô kém cỏi, mắng tới mắng lui cũng chỉ nói được một câu: “Vô lại.”

Thiệu Khâm buồn cười ra tiếng, lồng ngực nóng bỏng áp vào: “Nhớ anh không?”

Giản Tang Du đánh vào ngực của anh, nổi giận mắng: “Không biết xấu hổ, đã có vị hôn thê còn tới trêu chọc em! Đồ lưu manh ——”

Thiệu Khâm chặn miệng cô lại, ngón tay phía dưới khê cong lên, đầu ngón tay thăm dò từng chút một: “Anh không có vị hôn thê, chỉ có mình em.”

Giản Tang Du bị anh công kích phía dưới, cũng hít vào một hơi khí lạnh, sống lưng dính sát vào cánh cửa lạnh lẽo phía sau, nắm lấy cổ tay anh: “Đừng, Thiệu Khâm.”

Thiệu Khâm buông cánh môi đỏ thắm của cô ra, liếm dọc theo cằm cô, khàn khàn hỏi: “Đừng cái gì?”

Lần này ngón tay của anh đổi phương thức, không buông tha cho sự kháng cự của cô, tăng tốc độ chuyển động. Giản Tang Du chỉ cảm thấy một khoái cảm kì lạ đánh thẳng vào đầu óc cô, một luồng nhiệt từ nơi sâu kín rò rỉ ra ngoài.

Thiệu Khâm ngậm vành tai của cô cắn cắn, liếm liếm bên trong tai cô một vòng: “Anh muốn “nói yêu thương” với em ở đây.”

Thiệu Khâm vừa nói xong lại chủ động cởi áo mình ra, Giản Tang Du sợ hãi, suýt nữa khóc lên: “Không thể, bây giờ đang ở bên ngoài.”

“Không có sao.” Thiệu Khâm liếm liếm môi của cô, “Tin tưởng anh.”

Anh ôm Giản Tang Du đặt lên trên bàn trước ghế sofa, đá cẩm thạch lạnh lẽo làm da thịt cô lộ trong không khí co rúm lại. Giản Tang Du không nhịn được khê rên một tiếng: “Lạnh.”

Thiệu Khâm tách chân cô ra đặt thân thể mình vào giữa, cúi người tìm kiếm đầu lưỡi của cô: “Sẽ nóng lập tức.”

Giản Tang Du bị anh giữ lấy để hôn, hô hấp càng ngày càng gấp rút, đường cong phồng phồng ma sát vào ngực Thiệu Khâm: “Thiệu Khâm, sẽ bị người ta thấy đó.”

Thiệu Khâm không nói lời nào, chuyên tâm khơi lên dục vọng trong cô, dùng miệng xé miếng dán ngực ra, đầu lưỡi quần lên một đỉnh tham lam liếm mát.

Giản Tang Du rên rỉ khe khẽ, đôi mắt đen của Thiệu Khâm càng u tối hơn. Anh hưng phấn không nói lên lời, cả người cô hoàn toàn thuộc về anh, thân thể tuyệt đẹp này chưa từng bị ai khinh nhờn qua. Anh không biết đây có được coi là may mắn, hay là.

Ngón tay Thiệu Khâm vuốt ve nơi nhỏ nhắn tinh xảo giữa chân cô, ánh mắt u ám nhìn cô: “Loại trang phục này dành cho vũ công mặc sao? Loại công việc này em cũng dám nhận, Giản Tang Du, anh thấy em đúng là ngứa da ngứa thịt rồi.”

Toàn thân Giản Tang Du ửng hồng lên, bủn rủn bầy trên bàn trà, nghe thấy tiếng anh nói càng nghiêng rằng nghiêng lợi: “Anh là gì của em mà dám xem vào công việc của em.”

Thiệu Khâm khẽ nhăn mày, bắt được mắt cá chân của cô, quay cô lại hướng về phía trước ngực, vỗ mạnh xuống chiếc mông ngạo nghễ vươn lên của cô: “Muốn ăn đòn phải không?”

Giản Tang Du dở khóc dở cười, cô đã hai mươi bốn tuổi còn bị tên lưu manh đánh đòn!

Vải vóc âu phục bị cọ sát, nhanh chóng đã làm vật đó đứt tọn, đỉnh của anh cọ vào cửa vào của cô. Cho dù không nhìn rõ cảnh xuân bên dưới, vẫn có thể tưởng tượng được cảnh tượng nơi mềm mại bị tách ra, dung nạp của mình vào.

Anh khắc chế rung động dâng lên trong đáy lòng, đâm từng chút đến lối vào của cô, dính không ít chất lỏng của cô mới động thân mạnh mẽ đi vào: “Em nói xem anh là gì của em, hả?”

Loại tư thế này làm Giản Tang Du bị buộc ngậm vào của anh càng sâu. Vật cứng rắn đột nhiên đâm vào, lại đi thẳng đến cực hạn, cô khó chịu nhăn mày lại, nhắm chặt mắt hờn hển: “Khốn kiếp.”

“Mắng một câu nữa xem.”

Giọng Thiệu Khâm trầm ấm hùng hậu vang lên, anh biết lúc này không thể di chuyển, phải cho cô thời gian thích ứng với mình. Vì vậy ép chân cô xuống thấp, cúi người hôn cô tiếp tục: “Lưu manh nhớ em.”

Giản Tang Du ngượng ngùng đưa tay đặt lên bả vai rộng lớn của anh, miệng lại bị anh ngậm chặt nói không ra lời.

Thiệu Khâm cảm nhận được cô không ngừng co rút, khàn giọng nói: “Bắt đầu rồi, không chịu nổi thì nói cho anh biết.”

Đột nhiên Giản Tang Du bị anh thúc mạnh một cái tới hôn bay phách lạc, chỉ một cái giống như đã sâu đến không thể tưởng tượng nổi. Dù sao cô cũng chưa từng trải qua chuyện kích thích như vậy, tư thế này cũng là lần đầu tiên ném thử.

Mặc dù lúc tập nhảy cũng đã từng xoạc chân rất nhiều, nhưng bị thân thể nặng nề của Thiệu Khâm dồn ép cô cảm thấy hơi khó thở, cảm giác thể lực sắp tiêu hao.

Thiệu Khâm cao hứng trong chốc lát, không nghe rõ từng tiếng than nhẹ nề nén chịu đựng của cô, dừng lại cau mày nhìn cô: “Đau sao?”

. Dĩ nhiên không phải.

Nhưng Giản Tang Du tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết, cô vừa cảm thấy đau lại vừa cảm thấy thoải mái. Tại sao lại có loại cảm giác kỳ quái như vậy? ! Cô ầm ỨC quay mặt qua, không được tự nhiên nói: “Anh nặng quá.”

Tiếng cười trầm ấm của Thiệu Khâm vang lên trong không gian tối tăm càng quyến rũ, gợi tình hơn. Anh cúi người hôn lên môi cô một cái, bàn tay nắm eo của cô: “Vậy thì đứng.”

Giản Tang Du buồn bực nghĩ sao anh lại khỏe như vậy. Rõ ràng cô cũng không phải là dạng phụ nữ quá yếu đuối, nhưng luôn bị anh chỉ cần ôm nhẹ là nâng bổng cả người cô lên.

Thiệu Khâm ôm cô đứng dậy, Giản Tang Du còn chưa kịp hiểu ra anh nói “Đứng” là có ý gì, thì đã bị anh nâng một chân lên, nhanh chóng đi vào lần nữa.

Giản Tang Du chỉ có thể phụ thuộc vào thân thể của anh để đứng vững, hai người dán chặt lấy nhau không rời, nghe rõ cả từng hơi thở.

“Cảm giác như thế nào?” Thiệu Khâm mỉm cười nhìn cô.

Cái gì như thế nào, vào lúc này có thể không nói chuyện được không? Giản Tang Du cắn môi không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên quần lấy cổ anh kéo anh lại gần mình.

Thiệu Khâm cúi đầu yêu thương hôn lên chóp mũi của cô: “Anh rất thoải mái.”

Giản Tang Du nóng mặt đến phát khiếp, cảm thấy ánh mắt của anh như sắp đốt cháy cô, cánh mũi khẽ giật giật, nhỏ giọng nói: “Anh. di chuyển đi.”

Thiệu Khâm bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng, dịu dàng tiến vào, ánh mắt thâm trầm không rời đôi mắt sáng của cô dù chỉ một khắc.

Giản Tang Du nhìn hình dáng mơ hồ của anh, khuôn mặt quen thuộc, giơ tay lên sờ lên gương mặt của anh, uất ức vô cùng: “Không được gạt em, cũng không được ức hiếp em.”

Trái tim Thiệu Khâm siết lại, cười giòn nói: “Anh trai sẽ thương yêu em.”

Anh đẩy mạnh về phía trước mấy cái, Giản Tang Du chôn mặt vào vai anh, cắn lên vai áo vest anh không dám lên tiếng, động tác cổ tình của anh càng ngày càng kịch liệt, cô cũng nhanh chóng đứng không vững nữa rồi.

Thiệu Khâm định ôm cô xuống ghế sofa, dùng phương pháp truyền thống nhất dịu dàng yêu thương cô.

Giản Tang Du hỗn loạn bị anh giằng co rất lâu, cuối cùng trong thoáng chốc cảm thấy nóng bỏng của anh phun tại chỗ sâu nhất của chính mình. Anh vòng chặt bả vai của cô, chôn trong ngực cô, nhẹ nhàng thở dốc.

Giản Tang Du cũng mờ mịt nhìn trần nhà tối đen như mực, mệt mỏi không nói ra lời.

Thiệu Khâm cởi áo khoác ra bọc cô lại, ôm cô đặt trên đùi hôn một cái: “10h sáng mai tới quảng trường Hối Khoa chờ anh, nhớ mang theo Mạch Nha.”

Giản Tang Du nhìn anh ngờ vực: “Để làm gì?”

Thiệu Khâm đang lau chùi giúp cô, nghe được lời cô lại yên lặng ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt của cô nói: “Ngày mai sẽ biết.”

Giản Tang Du vẫn chưa hiểu gì, giống như từ trước tới giờ cô đều không hiểu gì về Thiệu Khâm.

Ngày thứ hai Giản Tang Du mang theo Mạch Nha lên đường đúng giờ. Khi đến quảng trường Hối Khoa, Thiệu Khâm vẫn chưa tới, đợi hơn 10 sau, xe của anh mới đột nhiên dừng trước mặt, làm Giản Tang Du bị giật mình.

Thiệu Khâm nghiêng người mở cửa xe cho cô, trong đáy mắt cất chứa tình cảm nồng nàn: “Lên xe.”

Mạch Nha vừa nhìn thấy Thiệu Khâm hai mắt lập tức sáng rỡ: “Chú!”

Đáy lòng Thiệu Khâm ngọt bùi chua xót, không trách được từ đầu tới cuối anh lại không hề bài xích tên nhóc này. Có lẽ tình cha con như người ta thường nói là như vậy. Anh véo mũi Mạch Nha, trầm mồi cảm xúc ngổn ngang: “Tiểu tử thú!”

Giản Tang Du không biết Thiệu Khâm muốn dẫn bọn họ đi đâu, nhìn quang cảnh xung quanh thành phố: “Chúng ta đi đâu, làm gì?”

Thiệu Khâm làm ra vẻ thần bí khó đoán, cười liếc nhìn cô, không nói lời nào.

Giản Tang Du liếc mắt, dù sao đi đâu anh cũng sẽ không nói với cô. Cô cũng bình tĩnh dừng dừng cười cười nói nói với Mạch Nha, thỉnh thoảng lấy điện thoại di động ra nhìn con trai chơi điện tử.

Nhưng đến lúc xe dừng hẳn, cô nghiêng đầu thấy địa điểm đến, thì nụ cười trên mặt cũng biến mất, tức giận không kiềm nén được.

Thiệu Khâm đi vòng qua mở cửa cho cô, nhìn cô mong đợi: “Không ra sao?”

Giản Tang Du nhìn cửa cục dân chính, trong đầu hiện lên những suy nghĩ phức tạp, hồi lâu mới hỏi: “Em không thể sinh con, anh ——”

“Không ngại.” Thiệu Khâm nhìn cô sâu lắng, kiên định quả quyết, “Anh muốn kết hôn với em, chỉ có thể là em.”

Giản Tang Du vẫn ngồi im bất động, cô không thể ích kỷ như vậy, hơn nữa gia đình Thiệu Khâm sẽ không thể nào tiếp nhận cô.

Trong lúc cô đang sững sờ thì có không ít phóng viên lao ra, đèn flash không ngừng nhấp lên.

Giản Tang Du lại ngớ ra, Mạch Nha cũng khiếp sợ rúc vào trong ngực cô.

Thiệu Khâm thản nhiên xoay người, nhìn đám phóng viên kia.

“Thiệu tiên sinh, xin hỏi hôm nay không phải là ngày anh và Hình Tịnh tiểu thư đăng kí kết hôn sao? Vậy vị tiểu thư này là”

“Thiệu tiên sinh, anh dẫn theo Giản tiểu thư xuất hiện ở đây là có thay đổi gì sao?”

“Thiệu tiên sinh, Giản tiểu thư không phải là “bạn” của Thiệu Trí tiên sinh sao, còn đứa bé kia. . . .”

Giản Tang Du bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoàn toàn sững sờ. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ở đây? Tại sao phóng viên lại xuất hiện?

Thiệu Khâm từ từ quay đầu lại, đưa bàn tay ấm áp ra nắm tay của cô thật chặt, ánh mắt kiên trì: “Giản tiểu thư đây mới là đối tượng kết hôn của tôi. Hôm nay trước sự chứng kiến của mọi người, chúng tôi sẽ đăng kí kết hôn. Mà đứa bé mọi người nhắc tới, thật ra chính là con trai của Thiệu Khâm tôi, không hề liên quan gì đến Thiệu Trí.”

44. Chương 44

Đèn flash bởi vì những lời này của Thiệu Khâm mà chớp liên tục, vang lên tiếng tách tách không ngừng. Mạch Nha ngạc nhiên nhìn Thiệu Khâm và Giản Tang Du, mặt mày hớn hớn: “Mẹ và chú muốn kết hôn à?”

Thiệu Khâm dịu dàng vuốt tóc Mạch Nha, trong mắt đầy mong đợi: “Ngoan, kêu ba_____”

Giản Tang Du và Mạch Nha đều ngẩn ra, phút chốc những phóng viên ở đây nhiệt huyết sôi trào, chụp liên tiếp hình ảnh ba người.

Thiệu Khâm đưa tay về phía Giản Tang Du, khoe môi cong nhẹ: “Chắc chắn em không cự tuyệt anh, đúng không?”

Giản Tang Du nhìn anh phức tạp, “Thiệu Khâm, anh đang ép em?”

Thiệu Khâm lắc đầu, đôi mắt sâu thẳm chăm chú bình tĩnh nhìn cô: “Anh nghĩ muốn sống cả đời với em, em cũng chỉ có thể gả ỉn anh.”

Giản Tang Du không biết nên trả lời thế nào, cô không biết tại sao Thiệu Khâm lại quyết định như vậy, chẳng lẽ cưới người phụ nữ như cô lại tốt hơn cưới Hình Tịnh ư?

Còn người nhà của anh thì sao?

Thiệu Khâm đưa tay ôm Mạch Nha xuống, dỗ dành Mạch Nha nói: “Cục cưng, thích ba không?”

Hai mắt Mạch Nha đỏ bừng nhìn Thiệu Khâm, vài giây sau ôm ghì sát cổ Thiệu Khâm, nói giòn giã:” Thích, rất thích, về sau Mạch Nha đã có ba.”

Thiệu Khâm đau lòng, ánh mắt sâu lắng nhìn về người phụ nữ cổ chấp kia:” Giản Tang Du, nếu hôm nay không đồng ý với anh, anh cho em thời gian. Nhưng cảnh tượng hôm nay sẽ xảy ra mỗi ngày, anh sẽ dùng nhiều phương thức cầu hôn khác nhau, cho đến khi em chịu gả cho anh thì thôi.”

Giản Tang Du ngồi trên xe cứng đờ, mặt hơi bối rối.

Thiệu Khâm tiếp tục nói:” Em yêu anh, phải không?”

Giản Tang Du cúi đầu rũ mắt xuống, mi cong khe run:”Thiệu Khâm, em sợ anh hối hận.”

“Sẽ không”. Thiệu Khâm kiên trì nắm lấy tay cô, dẫn cô đi xuống, “Không cưới em, anh mới hối hận.”

Về mặt Giản Tang Du ngây ngốc nhìn Thiệu Khâm, những việc không thoải mái trong lòng cũng tan biến, đứng lên, lại muốn kháng cự:” Hộ khẩu của em còn ở nhà....”

Khóe môi Thiệu Khâm mỉm cười, lấy ra hai bản hộ khẩu trong túi áo, khóe miệng đắc ý cong lên:” Buổi sáng em và Mạch Nha ra khỏi nhà, anh đã nhanh chóng tìm anh trai em lấy rồi.”

Lúc này Giản Tang Du mới giật mình, rõ ràng người này đã có âm mưu từ lâu, trong lòng vừa chua xót lại vừa cảm động.

Thiệu Khâm giữ gáy của cô, cúi đầu hôn lên môi cô từng chút, phóng viên xung quanh nhìn thấy thế lại điên cuồng chụp lại hình ảnh một nhà ba người ấm áp duy mỹ.

“Đừng do dự nữa.” Tiếng nói trầm thấp của Thiệu Khâm mang theo sự cảm dỗ, Nhiều người nhìn như vậy, cho anh chút mặt mũi được không?”

Giản Tang Du mím môi nhìn anh, trong lòng không nén được khản trương. Mạch Nha chu cái miệng nhỏ nhìn Giản Tang Du tha thiết, mắt tròn xoe sáng long lanh.

Giản Tang Du khó xử nhìn những phóng viên xung quanh, nhỏ giọng nói với Thiệu Khâm:” Chúng ta thương lượng lại có được không?”

Thiệu Khâm biến sắc, tiếng nói trầm xuống:” Em không muốn gả cho anh như vậy sao?”

Giản Tang Du thở dài, cực kỳ bất đắc dĩ:” Anh biết em không có ý này mà.”

Đôi mắt Thiệu Khâm sáng chói, một tay ôm Mạch Nha, tay kia cổ chấp nắm tay cô đi vào cục dân chính:” Không phải là tốt rồi, sớm hay muộn đều phải gả cho anh, không bằng gả bây giờ đi.”

Giản Tang Du “.....”

Các phóng viên kia thật sự giống như tới truyền hình trực tiếp, chen chặt cả đại sảnh đăng ký, ngay cả nước cũng không chảy vô được. Những người đăng kí khác cũng tò mò nhìn ngó, thỉnh thoảng lại xì xầm bàn tán.

Nhân viên làm việc chưa thấy cảnh tượng đăng ký của người nào hoành tráng như vậy. Ngượng ngùng nhìn Thiệu Khâm và Giản Tang Du vài lần, đưa bằng đăng ký cho anh: “Điền vào bằng đăng ký trước đi.”

Thiệu Khâm bắt đầu cầm bút viết thật nghiêm túc, nửa gương mặt cương nghị vô cùng thành kính chăm chú.

Giản Tang Du cầm bút nhìn anh, do dự một lúc lâu cũng chưa viết được.

Thiệu Khâm nhận thấy ánh mắt của cô, đôi mắt sắc bén nheo lại, nghiêng người tới gần sát nói nhỏ bên tai cô:” Nếu không điền, anh sẽ nút lưỡi em trước mặt nhiều người như vậy, hôn đến khi nào em đồng ý mới thôi.”

Giản Tang Du hờn tủi trừng mắt nhìn anh, Thiệu Khâm nở nụ cười lưu manh nói:” Ngoan, nghe lời.”

Mạch Nha vịn mép bàn nhìn ngơ ngác, lấy tay gõ gõ cái bàn phía trước Giản Tang Du:” Mẹ điền mau, nơi này viết tên nè.”

Giản Tang Du cố nhắm chặt mắt, cúi đầu xuống viết chữ “Giản” đầu tiên.

Thiệu Khâm im lặng nhìn, khóe môi dần dần nhếch lên, cuối cùng tảng đá to trong ngực cũng được để xuống. Kể từ nay, cô đã thật sự là vợ anh, bất luận như thế nào, anh cũng sẽ không buông tay!

Sau khi nhận được giấy chứng nhận chói mắt, Giản Tang Du cầm hai cái bản màu đỏ kia vẫn cảm thấy không tin được như cũ.

Thiệu Khâm cũng rất vui vẻ, tư thế oai hùng, tràn đầy phấn khởi, tuyên bố với phóng viên:” Cảm ơn các bạn phóng viên, cảm ơn đã chứng kiến thời khắc quan trọng của gia đình tôi, ảnh chụp thì phải chụp đẹp một chút, tôi sẽ giữ làm kỷ niệm.”

Các phóng viên nhin không được cười lớn, không nghĩ đến Thiệu thiếu gia cũng có một mặt hài hước như vậy. Nhưng không ngờ lời nói sau của Thiệu Khâm lại đột ngột thay đổi, ngữ điệu chột lạnh băng:” Nhưng đối với một số tạp chí lúc trước đăng những tin đồn không thật của Giản tiểu thư, tui sẽ ủy thác cho luật sư truy cứu trách nhiệm pháp luật. Tôi đã nói rồi, cô ấy là vợ của tôi, con trai cũng là của tôi, nếu có người nào tiếp tục làm ảnh hưởng đến sinh hoạt của gia đình tôi, tin tưởng kết quả cũng sẽ giống như vậy.”

Các phóng viên đưa mắt nhìn nhau, không nghĩ tới đột nhiên anh giở thủ đoạn như vậy.

“Thiệu tiên sinh, anh có thể giải thích quan hệ của Giản tiểu thư và Thiệu Trí không? Theo chúng tôi biết, năm đó Giản tiểu thư thật sự có khởi tố Thiệu Trí tiên sinh, cục cảnh sát cũng có lập án.” Phóng viên không sợ, vẫn kiên khích như cũ.

Ánh mắt Thiệu Khâm khế thay đổi:” Bọn họ không có vấn đề gì, chuyện kia chỉ là một chút hiểu lầm.”

Giản Tang Du ngẩn ra kinh ngạc nhìn về phía Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm bị cô nhìn như vậy có chút chột dạ, ôm chặt cô vào lòng, sắc mặt lạnh băng nhìn phóng viên nói:” Bây giờ Giản tiểu thư là vợ của tôi, Thiệu Trí là người nhà của tôi, nếu còn có người viết chuyện lung tung, chúng tôi nhất định kiện họ tội phỉ báng. Mạch Nha là con trai của tôi, nếu cần chúng tôi hoàn toàn có thể giám định DNA. Nhưng mà chắc chắn các vị sẽ không nhầm chán như vậy, cảm thấy hứng thú cuộc sống riêng tư của Thiệu Khâm này chứ.”

Khí thế của các phóng viên lặng lẽ bị kéo xuống, chụp ảnh xong lại phỏng vấn thêm mấy vấn đề nữa rồi hậm hực rời khỏi. Xã hội bây giờ đều như vậy, mọi người cũng thích xem chuyện tào lao. Càng không chịu nổi, càng dơ bẩn, thì càng phải chen lấn xem náo nhiệt. Sự thật hiện giờ còn khoa trương lại giả tạo hơn cả tiểu thuyết. Cũng chỉ là chuyện cô bé lọ lem quê mùa gả vào nhà giàu, vậy mà phóng viên cũng có hứng thú với đề tài tẻ nhạt như vậy.

Thiệu Khâm chuẩn bị dẫn hai mẹ con rời khỏi, bỗng nhiên có một người đàn ông chạy trở lại.

Anh ta và Thiệu Khâm giống như rất thân thiết, mỉm cười nói:” Thiệu tiên sinh yên tâm, ảnh chụp rất đẹp, bản thảo cũng sẽ phát hành theo ý ngài.”

Thiệu Khâm hơi gật đầu:” Vất vả cho anh rồi.”

Giản Tang Du nhận ra người này, là một trong đám người mà Thiệu Khâm chiêu đãi ở hộp đêm tối hôm qua.

Tối hôm qua anh gặp đều là phóng viên truyền thông ư?

Cảm xúc của Giản Tang Du có trăm mối ngổn ngang, chờ người kia đi rồi, nhin rất lâu mới hỏi:” Phóng viên là anh cố ý tìm tới à?”

Thiệu Khâm hơi khựng lại, nhưng vẫn thẳng thắn thừa nhận:” Phải.”

“Vì sao?” Giản Tang Du không rõ, cho dù bức hôn cũng không cần phải vậy.

Thiệu Khâm im lặng vài giây, cánh tay để trên vai cô, cười hiểu ý:” Chỉ là muốn mượn cơ hội tuyên bố với toàn bộ thế giới, Thiệu Khâm anh cưới một người phụ nữ rất tuyệt vời.”

Giản Tang Du không tin chuyện nói dối của anh, lời như thế để giành lừa gạt những cô gái trẻ tuổi thiếu hiểu biết thì được.

“.....Mới vừa rồi nói giám định DNA, không sợ bọn họ thật sự truy tìm nguồn gốc sao?” Giản Tang Du cực kỳ bất ngờ, không nghĩ tới Thiệu Khâm quyết đoán như vậy, mà còn dùng bộ dạng mạnh mẽ bức người.

Thiệu Khâm khẩn trương, yết hầu giật giật, nói giọng khàn khàn:” Anh chỉ hù dọa bọn họ một chút, ai biết họ nhất gan như vậy.”

Anh cũng không dám nói thật với Giản Tang Du. Thiệu Khâm cảm thấy phiền não, vợ con ở bên cạnh, cũng không thể nhận nhau! So ra thì có ai khổ hơn anh nữa chứ?

Ngày hôm sau, Giản Tang Du đã đoán được ý đồ của Thiệu Khâm mời phóng viên. Lúc ấy cô và Trình Nam đang làm văn thẩn, Mạch Nha ngồi trên sofa xem phim hoạt hình. Lúc đổi đài Giản Tang Du nhìn thấy hình như con trai đang xem tin tức, tò mò quay đầu nhìn thoáng qua.

Mạch Nha phấn khởi kêu cô một tiếng:” Mẹ, bà nội đang nói về mẹ kìa...”

Giản Tang Du sững sờ, bước qua vài bước, lúc này mới nhìn thấy chương trình tin tức đang phỏng vấn Cố Dĩnh Chi.

“Cố bí thư, bà có ý kiến gì đối với hôn sự của con trai và Giản Tang Du tiểu thư không?”

Trước màn ảnh Cố Dĩnh Chi vẫn ra vẻ gần gũi thân thiết, tao nhã lịch sự, mỉm cười nhìn các phóng viên:” Đương nhiên tôi ủng hộ, chỉ cần con tôi thích thì được rồi.”

“Bọn họ đã có con trai năm tuổi, chuyện này bà biết không? Tuổi của Thiệu thiếu gia cũng không phải rất lớn.”

Mặt Cố Dĩnh Chi không chút xấu hổ, biểu hiện hết sức bình tĩnh:” Chuyện của người trẻ tuổi, các người phải hiểu hơn tôi chứ. Thời đại trước kia của chúng tôi và các vị có sự khác nhau rất lớn.”

Các phóng viên nghe bà nói đùa thì cười rộ lên, sau đó lại có phóng viên hỏi tiếp: “Lúc trước có tin đồn xấu của Giản tiểu thư và Thiệu Trí tiên sinh, đối với chuyện đó bà có để ý không?”

Cố Dĩnh Chi vẫn vui vẻ khiêm nhường như cũ:” Các vị cũng nói là tin đồn, đương nhiên là giả, tôi cực kỳ tin tưởng ánh mắt chọn vợ của con tôi.”

Các phóng viên lại hỏi không ít vấn đề, Giản Tang Du im lặng theo dõi, sắc mặt nhìn qua lại không tốt lắm.

Trình Nam ở bên cạnh không nhịn được cảm thán:” Dì Cố thật đúng là thay đổi rồi, chị cho rằng bà sẽ phản đối, không nghĩ tới bà lại ủng hộ như vậy.”

Giản Tang Du cắn môi, ngồi lại bàn bên cạnh làm văn thẩn. Rốt cục cô cũng hiểu tại sao Thiệu Khâm muốn tìm phóng viên. Không phải là bức cô, mà là bức Cố Dĩnh Chi.

Nếu đoán không sai, Cố Dĩnh Chi vẫn cho là ngày đó Thiệu Khâm đi đăng ký với Hình Tịnh. Cái này có thể giải thích được tại sao Thiệu Khâm đến lấy bản hộ khẩu, mà Cố Dĩnh Chi lại dễ dàng giao ra.

Trước mặt giới truyền thông ký tên đóng dấu, hôn nhân này đã được thừa nhận, Cố Dĩnh Chi có không thích cũng không có đường hối hận. Kiểu gia đình của bọn họ, càng không thể dễ dàng ly hôn.

Huống chi việc này tạp chí lại bịa đặt trắng trợn, cô bé lọ lem gả vào nhà giàu có, mọi người ở đây đều chú ý đến biểu hiện của Cố Bí Thư.

Trái tim Giản Tang Du rung động, chạy đến giá sách lục tới lục lui, cuối cùng cũng tìm được tờ báo buổi sáng mới được giao.

Quả thực, những mẫu tin tức được phóng viên đăng lên đều nói về một người, cô có thể mạnh dạn đoán được, những người này đều là người mà tối hôm đó Thiệu Khâm chiêu đãi.

Giản Tang Du không biết tâm trạng của mình bây giờ là gì, mặc dù Thiệu Khâm đã lót sẵn đường cho cô, đấu tranh vì hôn nhân của bọn họ. Nhưng mà hôn nhân như vậy, không có sự chúc phúc của cha mẹ, chỉ có màu của sự lừa dối.....

Bỗng nhiên Giản Tang Du hơi khó nghĩ.

45. Chương 45: Chương 45

Lúc Thiệu Khâm đến mang theo đồ ăn cho Mạch Nha, nhóc con kia, không biết kiểm chế cảm lấy lập tức mở ra ăn. Thiệu Khâm ở bên cạnh xoa xoa chiếc bụng nhỏ của nó: “Không được ăn nhiều, đợi một chút nữa là ăn cơm rồi.”

Giản Tang Du nghĩ trong lòng, anh cũng biết là sắp ăn cơm vậy mà còn mua đồ ăn vặt cho nó ư.

Nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy gần đây hình như Thiệu Khâm nuông chiều Mạch Nha rất nhiều. Ngay cả ánh mắt nhìn nó cũng nóng bỏng, nồng nàn hơn trước nhiều lắm. Không lẽ vì mình không thể sinh con được nữa, cho nên anh thật sự định xem Mạch Nha thành con ruột của anh à.

Giản Tang Du cảm thấy thật có lỗi với Thiệu Khâm, cô hy vọng sẽ cho anh một đứa con, nếu như.... Cô có thể sinh cho Thiệu Khâm một đứa con thì tốt biết bao nhiêu?

“Tiểu thư à.” Trình Nam ở đối diện bất mãn gõ bàn một cái: “Em bóp nát sủi cảo rồi.”

Giản Tang Du giật mình, cúi đầu nhìn thấy mình bóp nát sủi cảo, cười cười xin lỗi: “Không cẩn thận đã dùng quá sức.”

Trình Nam lắc đầu một cái cúi người tới cười mập mờ nói: “Thiệu Khâm vừa mới tới mà em đã như vậy rồi, sau này hai người sẽ được sống chung với nhau mỗi ngày, đừng có nôn nóng nữa.”

Nói đến đây, đột nhiên Giản Tang Du sực tỉnh, bọn họ đã đăng ký kết hôn, chỗ ở sau này cũng phải đổi, vậy Giản Đông Dục sẽ như thế nào?

Giản Tang Du nhăn mày lại, quay đầu nhìn về phía phòng của Giản Đông Dục. Anh đang ngồi trước bàn đọc sách bận rộn cái gì đó, vẻ mặt rất chăm chú, tầm mắt dời xuống đôi chân thon dài nhưng cứng ngắt của anh, ánh mắt Giản Tang Du buồn bã.

Vừa đúng lúc Thiệu Khâm đi đến, dịu dàng nhìn cô: “Muốn anh giúp một tay không?”

Giản Tang Du nhìn anh một lúc, nói: “Em có việc muốn nói với anh.”

Thiệu Khâm lặng lẽ nhìn cô, khóe môi tươi cười: “Ừ.”

Giản Tang Du đi vào bếp để rửa tay, Thiệu Khâm giống như cái đuôi theo sát phía sau. Cô đứng bồn rửa tay, Thiệu Khâm lập tức vòng tay ôm quanh hông, dính sát vào cô, vùi mặt vào cổ của cô hít thở nhẹ nhàng.

Mặt Giản Tang Du bắt đầu nóng lên, chợt dạ nhắc nhở: “Mạch Nha đang ở ngoài.”

“Em là vợ của anh.” Thiệu Khâm thừa cơ hội cần cần vành tai trắng nõn của cô, giọng nói trầm trầm: “Từ nay về sau, anh có thể quang minh chính đại giữ trò lưu manh với em, còn được luật pháp bảo vệ.”

Giản Tang Du im lặng, rửa tay nhanh chóng, lau khô tay, kéo anh về phía phòng ngủ: “Vào phòng rồi nói chuyện.”

Thiệu Khâm lại bắt đầu không đứng đắn: “Nói chuyện gì? Nói yêu thương hả?”

Giản Tang Du cau có nhìn anh chằm chằm, tức giận nói: “Nói chuyện chính đáng đang hoàng.”

Thiệu Khâm bị vợ của anh nghiêm túc kéo vào phòng ngủ, còn đóng cửa cái rầm. Trình Nam trợn tròn mắt, nhìn cánh cửa đã khép chặt không thể tưởng tượng nổi, nháy mắt với Mạch Nha, nói nhỏ: “Ê, ba mẹ con đang làm gì vậy?”

Mạch Nha đang ăn ngon lành, miệng dính đầy mứt trái cây, nói: “Đang nói yêu thương, ba mẹ thường đóng cửa để nói yêu thương, con cũng không được xem.”

Trình Nam hít sâu vào một hơi, đúng là làm cha mẹ không có lương tâm, có con nít ở nhà mà còn làm chuyện như vậy.

Thiệu Khâm bị vợ ấn ngồi vào trong ghế, bàn tay lưu manh nắm lấy bàn tay bé nhỏ mịn màng của cô không chịu buông ra, đôi mắt đen như mực nhìn cô: “Ngồi lên đây.”

Giản Tang Du dở khóc dở cười: “Em muốn nói về chuyện kết hôn sau này của chúng ta một chút.”

Thiệu Khâm dứt khoát ôm lấy thắt lưng của cô, đặt người nào đó trên đùi của mình, bàn tay khô ráo nóng bỏng chui vào trong quần áo của cô vuốt ve xung quanh, nói nỉ non bên tai cô: “Nói đi, anh nghe đây.”

Tay của anh dễ dàng đẩy áo lót ra, nâng hai khối mềm mại vuốt ve chậm rãi, đầu ngón tay còn bắt chợt khều nhẹ hai đỉnh hồng nhạy cảm, hơi thở từ từ nặng nề phả lên giữa cổ trắng mịn của cô.

Thân thể Giản Tang Du mềm nhũn, vội vàng ngăn anh lại: “Đừng có quấy rối.”

Thiệu Khâm cọ sát sống mũi cao vào tóc mai của cô, tiếng nói khàn khàn: “Em nói đi, anh đang nghe.”

Giản Tang Du thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cố gắng hết sức để phân tán sự chú ý của cảm giác tê dại trên người truyền đến, nhẹ giọng nói: “Sau khi kết hôn, chúng ta sẽ ở đâu?”

Thiệu Khâm hôn thẳng xuống cổ cô: “Ở chỗ của anh.”

Giản Tang Du cũng biết đáp án là như vậy, chần chờ rồi lại mở miệng: “Chúng ta có thể.....không ở đó được không?”

“Em không thích ở đó sao?” Thiệu Khâm nhìn sâu vào gò má cô: “Vậy em có nhìn trúng căn hộ chung cư nào đang bán hay đang cho thuê thì nói cho anh biết.”

Giản Tang Du thở dài, xoay người lại ôm cổ anh, nhìn anh chăm chú: “Em nghĩ em muốn ở đây, anh dọn đến đây sống cùng với chúng em được không?”

Thiệu Khâm sững sờ, khó hiểu một chút: “Tại sao?”

“Em không thể để anh trai em sống một mình, nếu kêu anh ấy dọn đi cùng, chắc chắn anh ấy không đồng ý.” Giản Tang Du buồn bã, ai kết hôn cũng đều vui mừng, còn mình kết hôn chút xíu cảm giác vui vẻ cũng không có.

Hai tay Thiệu Khâm ôm siết cô chặt hơn: “Được, anh sẽ dọn qua đây ở.”

Giản Tang Du mừng rỡ ngẩng đầu lên, đáy mắt đen nhánh chứa tất cả vui sướng: “Anh không ngại nơi này cũ kỹ sao?”

Thiệu Khâm hé miệng cắn môi của cô, nắm được cảm của cô, đưa đầu lưỡi vào khuấy, một lát sau mới nhỏ giọng, nói: “Có em và Mạch Nha ở thì chỗ nào cũng như nhau.”

Giản Tang Du nép sát vào ngực Thiệu Khâm, nghe nhịp đập trong lồng ngực anh, không giấu được nụ cười trên gương mặt: “Sao lại đối với em tốt như vậy, em nói cái gì cũng nghe theo?”

Thiệu Khâm nhìn đôi mắt cô cười như trăng non, lại lần nữa, cúi người ngậm lấy bờ môi hồng đầy đặn, ngấu nghiến một hồi mới nói nhỏ: “Cởi quần áo ra, để cho anh nhắm nháp đi.”

Giản Tang Du vừa buồn cười vừa tức giận, đẩy anh ra: “Nếu để cho chị Tiểu Nam và anh trai em biết sẽ cười chúng ta, đi ra thôi.”

Thiệu Khâm cầm tay cô lại, lần này nghiêm chỉnh rất nhiều, vẻ mặt anh tuấn pha chút nghiêm trang: “Buổi tối, cùng ăn cơm với ba mẹ anh để nói chuyện kết hôn.”

Giản Tang Du ngẩn ra, tim bắt đầu đập bình bịch: “Tối nay?”

“Ừ” Bàn tay rộng lớn của Thiệu Khâm đặt sau đầu của cô, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng trấn an cô: “Dẫn theo anh trai em và Mạch Nha nữa.”

Giản Tang Du cúi đầu xuống, nói quanh co: “Có thể đổi ngày khác không?”

Thiệu Khâm nhăn mày lại, hơi không vui: “Tại sao? Căng thẳng hả?”

Giản Tang Du lắc đầu, khó sở nhìn anh: “Chị Tiểu Nam tìm giúp anh trai em một bác sĩ chuyên khoa nhưng chỉ rảnh vào buổi tối, tụi em đã hẹn gặp mặt ở khách sạn.”

Sắc mặt Thiệu Khâm lạnh đi một chút, Cố Đình Chi còn đang tức giận vì việc thay mặt đổi đào của anh, nhưng vì truyền thông gây áp lực nên chỉ đành nói tối nay gặp Giản Tang Du một lần, thuận tiện trao đổi về việc tiến hành hôn lễ.

“Anh ra nói với Trình Nam.” Thiệu Khâm đang xoay người ra cửa: “Đổi lại hôm khác.”

Giản Tang Du vội vàng ngăn anh lại: “Không được, bác sĩ đó rất khó hẹn, anh và ba mẹ anh đã quyết định sao không báo trước với em một tiếng!”

Giản Tang Du vừa dứt lời lập tức thấy hối hận, cô không phải không biết, Thiệu Khâm đã làm bao nhiêu chuyện cho cuộc hôn nhân này ở sau lưng cô, có lẽ còn nhiều cố gắng nữa mà cô chưa biết.

Thiệu Khâm bình tĩnh nhìn cô, nhưng ánh mắt u tối nhìn rất dọa người.

Trong lòng Giản Tang Du thấy có lỗi, cẩn thận khoát lên cánh tay anh: “Hay là lùi giờ hẹn lại 2 tiếng sau được không?”

Ánh mắt Thiệu tối đen không rõ nhìn cô chằm chằm, một lát sau nói hờ hững: “Khách sạn đó ở đâu? Nơi hẹn với bác sĩ chuyên khoa?”

“Danh Hào.”

Về mặt Thiệu Khâm giãn ra một chút: “Anh có thể dời chỗ hẹn đến Danh Hào, em và mọi người xong chuyện thì đến thẳng đó.”

Giản Tang Du không biết nói gì cho phải, trong lòng thấy cảm động chua chua ngọt ngọt, chủ động nhón chân lên chạm vào môi mỏng đang mím chặt lại của anh: “Cảm ơn anh.”

Thiệu Khâm ôm cô hôn trả lại, ra sức ngấu nghiến.

Anh chỉ có thể cố gắng hết sức, dùng sự yêu thương cứng chiu và dịu dàng để vây cô lại. Nếu như có một ngày sự thật bị phơi bày, hy vọng cô vì sức mạnh tình yêu của anh mà xóa tan thù hận. Mặc dù khả năng này cực kỳ nhỏ bé nhưng anh nghĩ anh sẽ thử một lần.

Chút nhạc đệm nho nhỏ đó vẫn không ảnh hưởng đến tình cảm của hai bạn họ. Thiệu Khâm và Giản Đông Dục cùng nhau giúp một tay gói vỏ bột phần sủi cảo còn lại cho xong, vì do nhiều người làm nên sủi cảo có nhiều hình dạng đặc biệt quái lạ.

Mạch Nha đang ngồi trên ghế cũng đưa tay giúp vui, cuối cùng cũng nhào nặn bột mì thành hình dạng kỳ dị.

Giản Tang Du nghiêm mặt, dạy bảo nó: “Tại sao lại lấy thức ăn để chơi, không nên như vậy biết chưa?”

Thiệu Khâm lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem của Mạch Nha, quay đầu lại nhìn Giản Tang Du bất mãn, giọng nói nặng nề: “Con nít hay có tính tò mò, con nó đang bắt chước người lớn, em làm vậy sẽ bóp chết linh cảm sáng tạo của con trai anh.”

Nghe gọi một tiếng: “con trai anh” thật thuận miệng. Giản Tang Du trợn trắng mắt: “Anh như vậy là cố ý dạy hư con em rồi.”

“Cũng là con anh.” Thiệu Khâm nói nhấn mạnh không hề mấy may.

Trình Nam bật cười: “Anh Thiệu Khâm à, em chưa bao giờ biết anh thích con nít như vậy.”

Thiệu Khâm chơi đùa với Mạch Nha, nắm tay nhỏ bé mũm mĩm của nó dạy nó cách làm, lấy vỏ bột bao lại tạo thành một cái sủi cảo tròn trịa, nghe được câu nói của Trình Nam đầu cũng không ngẩng lên: “Đến bây giờ cũng không thích, nhưng con tôi thì ngoại lệ.”

Giản Tang Du lập tức xem thường, chẳng muốn tranh cãi, nhưng trong tận đáy lòng lại sinh ra cảm giác xúc động, Thiệu Khâm đối xử với con mình tốt như vậy làm cho cô thật bất ngờ.

Về mặt Giản Đông Dục vẫn bình thản cúi đầu cán bột sủi cảo, Trình Nam ngang nhiên âm thầm nghiêng qua nói nhỏ: “Nếu chúng ta cũng có cục cưng thì tốt biết mấy.”

Giản Đông Dục không thèm để ý đến cô, không mấy may phản ứng, Trình Nam uất ức phồng phồng đôi má, nghiêng người hôn lên gương mặt trắng noãn của anh một cái.

Giản Đông Dục bỗng chốc ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm.

Trình Nam hả hê nghiêng đầu qua lại: “Mất hứng sao? Vậy anh hôn trả lại đi.”

Giản Đông Dục nhìn cô một hồi, cúi đầu tiếp tục bận rộn: “Cứ coi như bị con chó con liếm một cái.”

Trình Nam: “.....”

Buổi tối Trình Nam lái xe đến, quan hệ giữa Giản Đông Dục và cô ấy vẫn lúc lạnh lúc nóng. Giản Tang Du có thể nhìn ra Trình Nam yêu anh cô thật lòng, đối với chuyện của anh cô còn cẩn thận tỉ mỉ hơn so với chuyện của bản thân mình.

“Đỗ Minh Sâm là đàn anh học cùng trường, kinh nghiệm lâm sàng rất phong phú, chị đã nói trước với anh ấy về tình trạng của Giản Đông Dục, anh ấy tỏ ra hứng thú muốn xem một chút.” Trình Nam rất hưng phấn, nhìn rõ cô ấy có lòng tin vô cùng khi giao việc này cho Đỗ Minh Sâm.

Giản Đông Dục vẫn ngồi ở ghế sau im lặng, ánh mắt bình thản, nhìn chăm chú vào cảnh quang thành phố ngoài cửa sổ.

Giản Tang Du thấy anh luôn giữ bộ dáng lạnh lùng, không thể làm gì khác hơn là đến gần Trình Nam: “Cảm ơn chị Trình Nam, hy vọng bác sĩ Đỗ có tin tức tốt.”

Trình Nam mỉm cười, từ kiếng chiếu hậu nhìn gò má đẹp mắt của Giản Đông Dục: “Chị có lòng tin đối với anh ấy, em không biết đâu, lúc anh ấy đồng ý chị vui biết chừng nào.”

Giản Tang Du nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Trình Nam tươi cười, trong bụng cười thầm, cô hy vọng anh cô mau chóng hồi phục, có được hạnh phúc thuộc về anh ấy.

Giản Đông Dục chợt lên tiếng lạnh lùng: “Cho dù trị không hết, anh vẫn sống tốt như thường.”

Trong xe nhất thời yên lặng, vẻ mặt Trình Nam có chút lung túng, Giản Tang Du nhìn anh cô trách móc, tính tình thật kỳ quặc.

Mạch Nha ôm Giản Đông Dục, bàn tay bé nhỏ vỗ vỗ lưng anh, tiếng nói trong trẻo: “Nhưng con hy vọng cậu được khỏe, cậu mà bình phục thì có thể dẫn Mạch Nha chơi thuyền hải tặc rồi, còn có thể cùng đi chơi, cùng vui đùa với Mạch Nha nữa.”

Đáy mắt đen của Giản Đông Dục hiện lên ý cười ảm áp, đưa tay lên vuốt đầu tóc của nó: “Tiểu tử thú vị, chỉ biết ham chơi.”

Cách thời gian hẹn với Thiệu Khâm còn hơn hai giờ, mà Đỗ Minh Sâm cũng không có nhiều thời gian dành cho bọn cô. Cho nên Giản Tang Du đoán chắc, nhất định phải tới phòng mà Thiệu Khâm đã bao trọn trước khi người nhà họ Thiệu tới.

Ai ngờ, vừa vào khách sạn, Mạch Nha làm ầm ỉ muốn đi tiểu một chút, Giản Tang không thể làm gì khác là kêu Trình Nam và Giản Đông Dục lên lầu trước, sau đó cô lập tức đến sau.

Cô dắt Mạch Nha tìm được phòng vệ sinh công cộng ở lầu một, tiểu quỷ đã được 5 tuổi, ý thức về nam nữ khác biệt rất nghiêm túc, kiên định bày tỏ để một mình đi vào nhà vệ sinh nam một chút.

Giản Tang Du lo lắng nhìn nó: “Con có chắc sẽ không chạy lung tung.”

Mạch Nha mở to mắt lắc đầu: “Sẽ không chạy lung tung.”

Giản Tang Du nghĩ, dù sao cô cũng canh giữ trước cửa, tiểu quỷ này cũng không thể chạy đi đâu được, vì vậy yên tâm gặt đầu một cái: “Đi đi, mẹ ở đây đợi con.”

Đợi đến 10 phút đồng hồ.

Giản Tang Du cau mày đi tới đi lui, cho dù có nín thật lâu thì cũng phải xong rồi chứ? Nhìn đàn ông ra vào vào, cô cảm thấy hành động mình cứ nhìn liên tiếp vào nhà vệ sinh nam là khác thường và bỉ ổi vô cùng.

46. Chương 46: Chương 46

Thật ra thì Mạch Nha cũng chỉ có đi vào đó mười mấy phút, nhưng trong đầu của Giản Tang Du bắt đầu không ngừng liên tưởng đến tình tiết đáng sợ trên phim ảnh, nào là bắt cóc tổng tiền, nào là lừa bán đứa bé.

Giản Tang Du càng nghĩ càng nóng lòng, cho nên khi có người đàn ông bước qua cô, rốt cuộc cô cũng lấy hết can đảm chặn người đó lại “Thật xin lỗi, tiên sinh, anh có thể giúp tôi chút được không?”

Người đàn ông từ từ xoay người, gương mặt điển trai, ngũ quan cân xứng, ánh mắt ôn hòa trầm tĩnh, dáng dấp cao lớn đang mặc.... một chiếc áo tắm màu trắng.

Giản Tang Du hơi ngượng ngập cúi đầu, lúng túng chỉ vào phòng vệ sinh, ánh mắt cũng không dám nhìn lên gương mặt của người đàn ông kia “Con tôi đi vào đó đã lâu, phiền anh xem giúp tôi được không?”

Người đàn ông thần nhiên gật đầu, giọng nói vô cùng lời cuốn “Chờ chút”

Khi anh ta chuẩn bị vào nhà vệ sinh, thì Mạch Nha lại đi ra. Nói chính xác, là Mạch Nha bị một người đàn ông kẹp trong khuỷa tay xách ra.

Giản Tang Du thấy gương mặt người đàn ông đó thì máu xông lên não, xám mặt quát “Thiệu Trí, anh buông con tôi ra.”

Lúc này Thiệu Trí bị tiếng hét của cô làm giật mình, lúc thấy mặt của Giản Tang Du thì dữ tợn trong nháy mắt. Cúi đầu nhìn thẳng nhóc trong tay mình đầy hàm ý, cười nhạo nói “Ồ, đây chính là con hời của anh tôi à”

Giản Tang Du cắn môi, nắm thật chặt quả đấm bên người “Là đàn ông thì thả con của tôi ra, làm khó một đứa bé thì đáng mặt gì.”

Mạch Nha bị Thiệu Trí siết trong khuỷa tay, tay chân giãy đành đạch kêu to “Kẻ xấu, buông tôi ra.”

Thiệu Trí nhìn tiểu quỷ đang la lối bằng ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng nói “Còn kêu nữa tao sẽ ném mày ra ngoài, muốn thử không?”

Ánh mắt Mạch Nha hồng hồng, hung dữ nhìn chằm chằm cậu ta.

Giản Tang Du không biết trong phòng vệ sinh đã xảy ra chuyện gì. Sao Mạch Nha lại trêu chọc phải cái tên ma quỷ này. Trái tim cô nhói đau, giọng nói run rẩy “Anh muốn gì thì cứ tìm tôi, nó chỉ là một đứa bé.”

Thiệu Trí cau mày, không nhịn được nhìn cô một cái “Con của cô giống y hệt cô. Mẹ nó, bị bệnh thần kinh đầu thai. Tự nhiên hắt nước vào người tôi, cô không biết dạy để ông đây dạy giùm cô.”

Giản Tang Du sửng sốt, theo lý thuyết, Mạch Nha chưa bao giờ thấy Thiệu Trí, tại sao lại đi chọc trúng cậu ta vậy chứ? Nhưng mà trước mắt cô không quản được nhiều như vậy, cố ý dè dặt tức giận “Làm ướt quần áo của anh sao? Bao nhiêu tiền, tôi sẽ đền, anh bỏ nó xuống trước rồi hãy nói.”

Thiệu Trí cười một cách xấu xa, giơ tay lên véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Nha. Giản Tang Du thấy hốc mắt của Mạch Nha đều đỏ cả lên, rõ ràng cậu ta ra tay rất mạnh. Cô đau lòng muốn chết, bước nhanh muốn xông vào.

Nào biết có người còn nhanh hơn cô. Người đàn ông mặc áo tắm bỗng cất bước đi đến, nhanh chóng vật tay của cậu ta ra.

Mặt Thiệu Trí nhăn nhó, cánh tay kia lập tức buông Mạch Nha ra.

Mạch Nha vừa rút xuống đất lập tức chạy vào lòng Giản Tang Du, núp phía sau cô sợ hãi nhìn người đàn ông mặc áo tắm và Thiệu Trí.

Gương mặt người đàn ông mặc áo tắm sa sầm quan sát Thiệu Trí “Làm khó một người phụ nữ và một đứa con nít, cậu thật làm mất mặt đàn ông.”

Thiệu Trí hừ lạnh, không cam lòng quay đầu lại trợn mắt nhìn anh ta “Ăn no rồi việc, nợ nần của tôi và người đàn bà này vẫn chưa tính rõ đây.”

Người đàn ông mặc áo tắm chau mày, cổ tay hơi dùng sức làm cho Thiệu Trí đau đốn kêu to. Người đàn ông mặc áo tắm cười lạnh khinh thường “Chỉ như vậy mà muốn tìm người tính sổ, cậu thật sự cũng chỉ bằng level của người phụ nữ và đứa trẻ này thôi.”

Thiệu Trí nheo mắt nham hiểm “Con mẹ nó, anh là ai, có quan hệ gì với con đàn bà thú vị này?”

Giản Tang Du nghe những lời dơ bẩn trong miệng cậu ta, sắc mặt xanh mét.

Người đàn ông mặc áo tắm nhìn Thiệu Trí vài giây, đẩy mạnh cậu ta về phía trước một cái “Giáo huấn người như cậu, tôi cũng ngại dơ bẩn tay mình”

Ánh mắt Thiệu Trí u ám nhìn chằm chằm anh ta, sau đó từ từ quay đầu nhìn lại Giản Tang Du “Chị dâu tương lai của tôi quả nhiên lợi hại, nhưng mà không sao, sau này chúng ta sẽ là người một nhà, cúi đầu không thấy, ngẩng đầu cũng sẽ gặp, còn nhiều cơ hội.”

Mặt Giản Tang Du nhanh chóng biến sắc, tức giận nhìn cậu ta.

Hai tay Thiệu Trí cắm vào túi, từ từ đi lướt qua cô, khoe miệng còn cười cười, nói ra câu “Tôi không phải là đàn ông, sớm muộn gì cô cũng sẽ biết.”

Hơi thở Giản Tang Du không ổn định, đứng yên tại chỗ, giận đến mức lồng ngực cũng phập phồng. Mạch Nha nắm chặt ngón tay của cô, hoảng loạn ngẩng đầu nhìn cô “Mẹ...”

Giản Tang Du cúi đầu nhìn nó, vành mắt dần đỏ lên, nhưng khoe miệng cố gắng mỉm cười với đứa con trai đang sợ hãi “Cục cưng bị dọa sợ à?”

Mạch Nha lắc đầu dứt khoát, kiên định nắm quả đấm nhỏ “Ba sẽ dạy dỗ hần ta.”

Giản Tang Du ngẩn ra, khẽ thở dài một hơi, cuộc hôn nhân này chỉ mới bắt đầu một ngày, cô đoán được sẽ còn vô số khó khăn trước mắt. Cô muốn sống chung với Thiệu Khâm, cũng muốn cho con mình một gia đình hạnh phúc, nhưng thật là khó khăn trùng trùng.

Cô không phải Mạch Nha, không có được sự ngây thơ như một đứa bé năm tuổi, cô rất rõ mình muốn duy trì chuyện tình yêu này, muốn duy trì cuộc hôn nhân này, không thể chỉ có một mình Thiệu Khâm cố gắng là được.

Cô cũng phải trả giá, cũng phải chịu đựng.

Trừ phi, thật tìm được chứng cứ, nếu không, cô cũng không có cách nào bắt được Thiệu Trí như cũ. Cô không muốn lệ thuộc cả đời vào Thiệu Khâm, càng không muốn gây khó khăn cho người đàn ông cô yêu.

Giản Tang Du hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, dùng vẻ mặt bình thường nhìn người đàn ông mới vừa giúp cô “Đã gây phiền phức cho anh rồi, cảm ơn anh.”

Người đàn ông mặc áo tắm vừa khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lướt qua trên người Mạch Nha, mở miệng nói “Quần áo của đứa bé đã ướt cả rồi, sẽ dễ bị cảm, dẫn nó đi thay đi.”

Lúc này Giản Tang Du mới phát hiện Mạch Nha đang run lẩy bẩy, quần áo cũng gần như đã ướt đầm cả rồi.

Cô hận đến cắn chặt hàm răng, cổ áo khoác của mình xuống, bao kín con trai mình lại, quay mặt gật đầu với anh ta “Thật rất cảm ơn anh, tạm biệt.”

Giản Tang Du gọi điện thoại cho Trình Nam và Giản Đông Dục trên đường đi, kêu bọn họ và bác sĩ Đỗ gặp nhau trước, tạm thời cô không qua được. Trình Nam hỏi lo lắng “Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Giản Tang Du nhìn con trai đang lạnh run co ro ngồi sau xe taxi, nắm tay càng thêm siết lại “Không có chuyện gì, tối nay liên lạc lại sau.”

Mạch Nha vẫn sợ hãi nhìn cô, như sợ cô sẽ tức giận, thấy cô cúp điện thoại, lại vội vàng bò đến dựa vào tay cô “Mẹ, lạnh quá”

Giản Tang Du đưa tay ôm nó vào lòng, im lặng vài giây, rồi hỏi “Con biết người đó à, sao lại hất nước lên người hần ta?”

Mạch Nha cúi đầu không lên tiếng, miệng tức giận vểnh lên.

Giản Tang Du biết biểu hiện này là con trai đang tức giận, kiên nhẫn hỏi tiếp “Hần ta ăn hiếp con à?”

Mạch Nha vẫn không nói, vùi đầu xuống thấp hơn.

Cuối cùng Giản Tang Du không nhẫn nại được nữa, cơn giận đối với Thiệu Trí, thấp thỏm cho tương lai, tất cả đều biến thành lửa thiêu đốt cháy đáy lòng cô, cô tức giận rít nhẹ qua kẽ răng “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao con lại không lễ phép như vậy hả? Tại sao hất nước vào người không quen biết? Cô giáo, mẹ và cậu có dạy con như vậy sao?”

Tài xế taxi cau mày liếc nhìn cô qua kiếng chiếu hậu.

Mạch Nha khóc thút thít, lôi tay áo lau nước mắt “Lúc con mắc tiểu, nghe được hần ta nói trong điện thoại, nói xấu ba, còn nói mẹ...”

Móng tay Giản Tang Du cắm sâu vào lòng bàn tay, yên lặng ấn đầu con vào ngực mình, hỏi ghen ngào “Hần ta nói gì ba?”

Mạch Nha nức nở, giọng nói vẫn tức giận không chịu được như cũ “Hần ta nói ba cưới mẹ là mang giày cũ, còn nói con là đứa con hời...”

Giản Tang Du đại ra, đáy lòng ẩn đau mơ hồ.

Mạch Nha ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt vẫn còn đang chảy xuống “Mẹ, cái gì là con hời? Con không phải là con của ba sao? Mạch Nha thích ba, muốn ba.”

Đáy lòng Giản Tang Du đau xót, ôm con đặt lên đùi, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó. Một lát sau cảm giác được hốc mắt mảy mảy ngày càng ướt, gần như không còn thấy rõ cảnh tượng phía trước nữa.

Cô đặt cằm lên đỉnh đầu mềm mại của con, cố gắng điều chỉnh hơi thở “Mạch Nha là đứa bé ngoan, mẹ không nên giận con.”

Đối mặt với câu hỏi của con trai, cô không có mặt mũi trả lời nó.

Chính cô cũng không biết cha ruột của nó là ai, chuyện hoang đường như vậy, vậy mà cô lại gặp được hết lần này đến lần khác.

Giản Tang Du dẫn Mạch Nha chạy về nhà, tìm quần áo thay cho nó, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, thấy thời gian cũng sắp tới giờ hẹn với Thiệu Khâm. Lòng cô càng như lửa đốt, nhưng từ chỗ cô đến đó cũng phải mất gần một tiếng, hướng chỉ giờ này lại là cao điểm kẹt xe.

Giản Tang Du suy đi nghĩ lại, lấy điện thoại ra điện cho Thiệu Khâm.

Mạch Nha ngoan ngoãn ngồi lên chiếc ghế nhỏ tự mình mang giày vào.

Nhưng điện thoại của Thiệu Khâm cũng không ai nhận, Giản Tang Du càng nóng lòng hơn, chỉ thử nghĩ đến sắc mặt Cố Đình Chi sẽ khó coi thế nào khi mình đến trễ thôi, da đầu cô cũng đã tê dại rần rần.

Giản Tang Du không thể làm gì khác hơn là vội vàng giúp đỡ con trai mang giày xong, ôm nó chạy thẳng đến trạm xe điện ngầm, lúc này ngồi xe điện ngầm ngược lại sẽ nhanh hơn đi taxi.

Trời vào đông luôn tối sớm hơn thường lệ, Mạch Nha vì mặc quần áo ướt sũng nên hơi cảm lạnh, co ro nằm trong lòng Giản Tang Du vẫn âm ỉ không nói chuyện.

Giản Tang Du trên đường đến cũng gọi mấy cuộc cho Thiệu Khâm, gọi đến mức pin điện thoại cũng bắt đầu cạn kiệt.

Đến lúc cô chạy đến nhà hàng đã trễ hơn 15 phút so với dự liệu, tâm tình cô vốn khẩn trương lại càng lo lắng thêm. Chiếc bàn tròn trong căn phòng lớn, đã có 7 người ngồi, sắc mặt ai cũng bất ngờ quay đầu lại nhìn cô.

Mạch Nha nắm chặt lấy ngón tay của cô, đôi mắt đen nhánh lặng lặng nhìn người ở trong phòng. Nhưng Giản Tang Du cảm nhận rõ được thân thể nhỏ bé của con trai không tự chủ lui về sau một bước.

Giản Tang Du tỉnh táo lại, cười cười xin lỗi “Thật xin lỗi, con đến trễ.” Gương mặt khí khái của Thiệu Khâm như phủ lên một lớp khí lạnh, từ từ ngược đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào cô.

Không biết tại sao, vào giờ khắc này, cô bỗng nhiên giận dữ, lại có cảm giác mệt mỏi không chịu được.

Cô thật như thấy được khoảng cách không thể nào vượt qua lúc trước giữa cô và Thiệu Khâm một lần nữa. Gia đình này không phải cô có thể dễ dàng dung nhập vào đó được. Nó không giống với gia đình bình thường, luôn khiến người khác có cảm giác về sự ưu việt cao cao tại thượng.

47. Chương 47

Giản Tang Du ngồi xuống cạnh Thiệu Khâm, Mạch Nha ngồi sát cô. Thiệu Khâm yên lặng nhìn bọn họ, cuối cùng mới giới thiệu với Giản Tang Du “Đây là bà nội, đây là ba mẹ.”

Giản Tang Du cũng biết điều chào hỏi, nhưng khi ánh mắt của Cố Dĩnh Chi nhìn cô, cô cảm thấy rất khó chịu.

Khi Thiệu Khâm giới thiệu tới nhà Thiệu Trí, giọng nói căng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc, nghiêng người về sát cô, nói nhỏ một câu “Bà nội không phải cố ý kêu họ tới, bà không biết.”

Trong lòng Giản Tang Du dậy sóng, tay nắm chén trà đã run lên, nhìn khuôn mặt mẹ của Thiệu Trí, từng chuyện từng chuyện nhanh chóng hiện lên trong đầu, cảm hận càng lúc càng tăng.

Nhưng lúc này cô không thể không bình tĩnh, cô phải vì con trai, càng vì Thiệu Khâm.

“Chú hai, thím hai.” Giản Tang Du cúi thấp đầu, không nhìn bọn họ, giọng nói rầu rĩ, sau đó nhìn Mạch Nha nói “Cục cưng, mau chào đi.”

Mạch Nha nghe lời, chào từng người, Thiệu Khâm vẫn mỉm cười nhìn nó.

Mẹ của Thiệu Trí lại cười một tiếng quái gở.

Bàn tay của Thiệu Khâm ở dưới bàn đã đặt trên đầu gối Giản Tang Du, bàn tay rắn chắc, khô ráo mang theo sự ấm áp, Giản Tang Du yên lặng nhắc bàn tay đang đặt trên mặt bàn, dời xuống đan vào tay anh, mười ngón tay của hai người nắm lại.

Khóe miệng Thiệu Khâm hơi hơi mỉm cười, nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, khóe môi khẽ mấp máy “Đừng khẩn trương, đã có anh.”

Trong lòng của Giản Tang Du xúc động nói không nên lời. Sau khi vào căn phòng này, cả người cô không được tự nhiên, sau lưng cũng lạnh lẽo, tim cũng không đập bình thường được.

Người già luôn thích trẻ con, bà nội vừa thấy Mạch Nha, cả gương mặt đều giãn ra, đưa bàn tay già nua kéo Mạch Nha “Cục cưng lại đây, cho bà nội nhìn xem.”

Mạch Nha không dời mắt khỏi Giản Tang Du và Thiệu Khâm, Thiệu Khâm nhìn nó, cười cổ vũ “Đi đi.”

Mạch Nha chạy đến bên cạnh bà nội Thiệu Khâm, bà lão yêu thương đưa cho nó cục kẹo, híp mắt cười vô cùng vui vẻ “Bộ dáng này nhỏ này, thật giống Thiệu Khâm trước đây.”

Tiếng nói vừa dứt, Cố Dĩnh Chi nhú mày đánh giá Mạch Nha.

Thiệu Khâm khẩn trương nhìn vào mắt Giản Tang Du, phát hiện trong mắt cô không có chút kỳ lạ nào, đại khái là cho tới bây giờ, cô không nghĩ tới phương diện này. Nghĩ vậy, Thiệu Khâm không biết nên nói là vui vẻ hay khổ sở đây.

Thiệu Chính Minh cũng nhìn đứa bé, lúc sau mới quay đầu nhìn Giản Tang Du, nói “Chuyện của các con, Thiệu Khâm đã nói với cha, tuy thằng nhóc này làm hơi quá, sau khi đăng ký mới nói cho chúng ta biết. Nhưng nếu đã định như vậy, chúng ta thương lượng chuyện hôn lễ, con có ý kiến gì thì cứ nói ra.”

Giản Đông Dục và Trình Nam không tới, có lẽ đang ở chỗ bác sĩ bàn luận, cho nên Giản Tang Du hoàn toàn không có ý nghĩ gì tới chuyện hôn lễ. Cô nghĩ nghĩ, nói “Con không có ý kiến gì, nghe theo sự sắp xếp của chú... ba!”

Thiệu Chính Minh hài lòng gật đầu “Nghe nói con còn có anh trai?”

Giản Tang Du đáp lại một tiếng, Thiệu Chính Minh nói “Sau khi kết hôn, về nhà ở cùng chúng ta, anh trai con đi đứng không tiện, chúng ta có thể mời người trông nom giúp. Việc này anh con không phải lo lắng, cha sẽ bảo Thiệu Khâm sắp xếp.”

Giản Tang Du sững sốt, quay đầu nhìn Thiệu Khâm ngơ ngác.

Thiệu Khâm vỗ vỗ tay cô trấn an, thấp giọng nói “Đây là chuyện ba anh nghĩ, không phải anh.”

Giản Tang Du khó xử, ngồi không yên, cô biết quan hệ của Thiệu Khâm và ba mẹ anh không tốt, bây giờ bản thân mình bị cuốn vào, thật sự là loạn cả lên.

Thiệu Trí vẫn lạnh như băng, khoanh tay nhìn cô, ánh mắt kỳ quái. Giản Tang Du cố gắng xem nhẹ gia đình bọn họ, nhưng cảm giác tồn tại kia quá mạnh mẽ, ánh mắt ghê tởm kia vẫn lưu luyến trên người cô.

Bữa cơm này, Giản Tang Du ăn không vui vẻ gì, như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, nhạt như nước ốc.

Dù sao Cố Dĩnh Chi cũng đã quen quan sát tình hình, thuận miệng nói lời khách sáo “Thiệu Khâm thích Tang Du như vậy, mẹ cũng không có gì để nói. Nếu đã gả vào Thiệu gia chúng ta, thì cứ thanh thản làm bà Thiệu, công việc kia đã mất thì cứ mất, cũng không hề phù hợp, thật sự quá cực nhọc. Mẹ nghe Thiệu Khâm nói thân thể con không được tốt, mẹ sẽ tìm cho con một công việc thoải mái. Nhưng theo ý của mẹ, Thiệu Khâm quanh năm ở trong quân đội, con nên ở nhà phụ nó lo việc nhà, chăm sóc bề trên, là tốt nhất.”

Giản Tang Du không biết nên trả lời như thế nào, lời Cố Dĩnh Chi nói quá chặt chẽ, mọi thứ đều suy nghĩ cho cô, nếu cô không nghe lời là không biết điều. Nhưng ý trong lời này, cô nghe hiểu, Cố Dĩnh Chi ghét công việc vũ công của cô, lại lo lắng Thiệu Khâm quanh năm không ở nhà, cô sẽ gây ra lời đồn đãi nhảm nhí, cho nên ở nhà là tốt nhất.

Giản Tang Du trầm mặc, trong lòng đủ vị chua cay.

“Mẹ” Thiệu Khâm bỗng nhiên mở miệng “Hôm nay là để nói chuyện hôn lễ.”

Cố Dĩnh Chi trợn mắt nhìn anh “Mẹ cũng chỉ quan tâm con thôi!”

Về mặt Thiệu Khâm lạnh lùng nhìn bà, Cố Dĩnh Chi cũng không muốn nhà Thiệu Chính Lâm chế giễu, lại nói sang chuyện khác “Hôn lễ thì tổ chức ở nhà hàng Phù Dung, con xem nhà con cần mấy bàn, định sẵn rồi nói với Thiệu Khâm. Còn áo cưới và lễ phục thì để bọn trẻ các con tự chọn, nên trang nhã một chút.”

Giản Tang Du cứng ngắc gật đầu.

Thiệu Khâm nắm tay cô thật chặt, vẫn lo lắng nhìn cô chăm chú.

Chuyện bàn bạc hôn lễ này nói như thế, thật ra hầu hết mọi chuyện đều do cha mẹ Thiệu gia làm chủ. Giản Tang Du chỉ có thể gật đầu phối hợp, cho nên mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi.

Người phục vụ không ngừng mang thức ăn lên, nhưng cả bàn đều im lặng làm cho người ta hít thở khó khăn.

Chỉ có bà nội luôn đùa với Mạch Nha “Cháu cưng, về sau có thể thường đến thăm bà nội không? Bà nội dẫn con đi công viên xem mọi người khiêu vũ, rất đẹp, còn có nhiều bạn nhỏ nữa.”

Mạch Nha nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to “Con cũng biết khiêu vũ, mỗi lần biểu diễn ở nhà trẻ, con đều có một tiết mục.”

Bà nội phối hợp với nó lộ ra vẻ mặt kinh ngạc “Thật sao, cháu cưng thật lợi hại. Chúng ta nhảy cùng nhau được chứ?”

Mạch Nha gật đầu “Bà nội lớn tuổi, con sẽ dìu bà.”

Bà nội bị trêu đùa đến cười sảng khoái. Trước kia Thiệu Chính Minh cũng vì công tác nên thời gian ở chung với con rất ít. Bây giờ nhìn Mạch Nha, đáy lòng dấy lên xúc động, kìm lòng không đậu, đưa tay sờ đầu tiểu tử kia.

Mạch Nha quay đầu nhìn ông ngờ vực, đôi mắt đen tuyền như có một lớp sương mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trông rất đáng yêu, Thiệu Chính Minh cười véo cằm nó “Người bạn nhỏ, con tên gì?”

“Giản Y Hàm, nhũ danh là Mạch Nha.” Mạch Nha trả lời kiêu ngạo.

Thiệu Chính Minh dở khóc dở cười “Mạch Nha? Đây là tên sao?”

Mẹ của Thiệu Trí ngồi một bên, uống ngụm trà, lạnh lùng nói “Quê mùa khỏi chê, đặt một cái nhũ danh là có thể nuôi tốt sao? Tôi cảm thấy, thằng nhóc này chẳng biết có lớn được không.”

Thiệu Chính Minh nhăn mày, không vui liếc mắt nhìn bà một cái.

Tiếng nói hùng hậu của Thiệu Khâm từ từ vang lên “Mạch Nha, có ý là sinh mạng mới, tên này có chí tiến thủ lại có sức sống, nhìn bộ dáng đứa nhỏ khỏe mạnh lại vui vẻ như vậy, quan trọng nhất là phải chính trực ngay thẳng, cái tên đúng là rất quan trọng.”

Mẹ Thiệu Trí không đổi sắc mặt, cười gượng hai tiếng, không nói gì.

Thiệu Trí nheo mắt đánh giá Thiệu Khâm và đứa bé, tiếp tục ăn, cũng không dám quấy rối.

Cố Dĩnh Chi ngồi nhìn Mạch Nha từ xa, không có ý thân thiết. Nhưng Thiệu Khâm vẫn để ý tới ánh mắt hơi khác của bà nhìn Mạch Nha, khác hẳn với ánh mắt sắc bén khi nhìn người lớn.

Tai họa ngầm trong lòng anh có chút thả lỏng, chần chờ, hay là tìm cơ hội nói sự thật với Cố Dĩnh Chi, để bà đối xử với Giản Tang Du và con trai tốt hơn một chút? Nhưng nếu nói với Cố Dĩnh Chi, khó tránh khỏi sẽ có thêm nguy hiểm. Anh không thể mạo hiểm để mất đi mẹ con Giản Tang Du!

Sau khi mấy người nhà họ Thiệu đi khỏi, thần kinh căng thẳng của Giản Tang Du mới thả lỏng. Thiệu Khâm ôm lấy Mạch Nha, đi tới cầm tay cô, nói thần nhiên “Để anh đưa hai người về nhà.”

Giản Tang Du nhìn ra được hình như anh không vui, cô cũng có rất nhiều lời muốn nói với Thiệu Khâm, nhưng há miệng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Thiệu Khâm yên lặng, chậm rãi đi về phía trước, có thể Mạch Nha chơi đùa đã mệt, nên dựa vào vai anh, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Giản Tang Du mang theo tâm sự nặng nề đi phía sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao ngất của anh, thân hình đàn ông cao lớn, đi trong màn sương mù ban đêm, mang đến cảm giác an toàn cường tráng ấm áp cho người khác.

Cho dù thái độ của Thiệu gia làm cô mất tự nhiên, nhưng vì Thiệu Khâm, cô có thể nhẫn nại.

Thiệu Khâm đã làm nhiều chuyện vì cô như vậy, cô không hoài nghi tình yêu của Thiệu Khâm đối với mình nữa. Cô có một bối cảnh phức tạp, chưa kết hôn đã làm mẹ, nhưng Thiệu Khâm lại bằng lòng chấp nhận áp lực từ dư luận, kiên trì vì cô vượt mọi chông gai, làm sao cô có thể lùi bước chỉ vì một chút tủi thân nhỏ chứ?

Nghĩ như vậy, Giản Tang Du cảm thấy bản thân lại tràn đầy can đảm. Cô bước nhanh, đuổi theo bước chân Thiệu Khâm, dựa đầu vào vai anh.

Thiệu Khâm sững sốt, khoe môi lập tức nhếch lên, đưa tay kéo thắt lưng của cô, ôm cô vào ngực, sau đó mới khẽ nói “Hôm nay sao em đến trễ vậy?”

Giản Tang Du lo lắng liếc anh một cái “Anh giận sao? Có phải ba mẹ giận dữ với anh không?”

Thiệu Khâm không trả lời, chỉ sâu sắc liếc gương mặt trong trắng thuần khiết của cô “Người khác nghĩ gì không quan trọng, quan trọng là em.”

“Em?” Giản Tang Du không hiểu.

Thiệu Khâm nhìn cô, trong mắt chứa sự phức tạp mà cô không hiểu “Tang Du, em có muốn ở cùng anh không? Nếu anh không ép em, nếu anh không làm gì hết, có phải em không chỉ không muốn lấy anh, thậm chí còn muốn trốn đúng không?”

Giản Tang Du kinh ngạc tròn lớn mắt, thì ra Thiệu Khâm không phải đang tức giận, mà là đang bắt an.

Anh nghĩ rằng mình đang do dự, không muốn lấy anh nên mới cố ý đến trễ không phối hợp với anh, còn có khả năng bỏ trốn vào lúc này ư? Giản Tang Du dờ khóc dờ cười. Thiệu Khâm là người đàn ông kiêu ngạo như vậy, lại quá đa nghi nhạy cảm thế sao?

Từ đáy lòng cô dâng lên cảm giác ngọt ngào, mím đôi môi mỏng lắc đầu “Em cần một người đàn ông, cho em một mái nhà, mà người đàn ông này, cũng có thể chỉ là anh”

Đôi mắt đen sâu lắng của Thiệu Khâm sáng lấp lánh tựa biển sao, anh cúi người nhẹ hôn lên môi cô, hôn thật lâu, thật lâu.

Lắng nghe hơi thở của nhau, không khí lạnh lẽo của ban đêm cũng tựa như lùi ra xa.

Thiệu Khâm từ từ lùi lại, cúi đầu nhìn cô “Em phải nhớ kỹ lời em nói, người đàn ông cả đời này của em cũng chỉ có thể là anh, em đừng mong nghĩ đến người khác.”

Gương mặt trắng nõn của Giản Tang Du hơi ửng đỏ, sải bước thật dài về phía trước “Độc tài”

Thiệu Khâm lặng nhìn sau lưng cô, nụ cười càng nồng nàn trong đáy mắt.

48. Chương 48: Chương 48

Giản Tang Du và Thiệu Khâm vừa vào nhà đã thấy Mạch Nha núp trong chăn lạnh đến phát run, cả gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi môi cũng tái nhợt khô nứt, thoát nhìn đáng thương cực kỳ..

Thiệu Khâm lập tức đưa tay để lên trán nó, nóng đến dọa người.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, cúi người chuẩn bị ôm con trai lên “Đi bệnh viện”

Giản Tang Du vội vàng ngăn cản anh “Kiểm tra nhiệt độ trước đã, không nghiêm trọng thì uống thuốc, truyền dịch vốn không tốt với trẻ con”

Thiệu Khâm không có kinh nghiệm sống chung với trẻ con, càng không biết khi con trai ngã bệnh thì phải nên làm gì. Chỉ biết nhìn hai anh em Giản Tang Du và Giản Đông Dục bận rộn trong trong ngoài ngoài.

Liếc nhìn khuôn mặt đau khổ của con trai, tim Thiệu Khâm cũng đau nhói cả lên.

Tự tay anh nhẹ nhàng giúp nó lau mồ hôi trên ót, lo âu quay đầu nhìn Giản Tang Du “Không cần đi bệnh viện thật à? Con đã phát sốt không thể trì hoãn được.”

Thiệu Khâm khần trương như vậy là ngoài dự đoán của Giản Tang Du, cô cho con trai uống thuốc xong, lại dùng cồn hạ nhiệt độ cho nó “Không có sao, khi Mạch Nha còn bé rất nghịch ngợm, thường cảm mạo phát sốt, mỗi lần không nghiêm trọng em cũng xử lý như vậy, ban đêm nằm kế bên chăm sóc nó là được.”

Thiệu Khâm đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó của Mạch Nha, nghĩ tới bộ dáng vui vẻ thường ngày của con trai, căng thẳng cau chặt lông mày, không nhận được hỏi tới “Sao tự nhiên đang yên lành lại phát sốt? Nó nghịch nước hả?”

Thiệu Khâm nhớ đến lần trước Mạch Nha phát sốt là do mình tắm nước lạnh cho nó, thân thể trẻ con yếu ớt, không thể so được với người lớn — Đây là cái anh mới học được trên diễn đàn.

Giản Tang Du cúi thấp đầu, lông mi chớp chớp liên tục “Có thể lúc xế chiều bị cảm lạnh ở nhà hàng rồi.”

Thiệu Khâm nhàu mày nhìn cô chăm chăm “Em làm mẹ sao vậy, sao không cho nó mặc nhiều quần áo vào”

Giản Tang Du mím môi không nói, Thiệu Khâm cũng ý thức được giọng nói mình không tốt. Anh nào có tư cách trách Giản Tang Du, chính anh mới là người cha không có tư cách nhất.

Thiệu Khâm ôm cô, vuốt vuốt mái tóc đen thật dài của cô “Anh xin lỗi.”

Giản Tang Du lặng lẽ liếc nhìn anh rồi lắc đầu.

Buổi tối, hai người ở bên cạnh chăm sóc Mạch Nha, Giản Đông Dục về phòng của mình nghỉ ngơi. Giản Tang Du kêu Thiệu Khâm cũng đi nằm nghỉ, nhưng Thiệu Khâm lại kiên trì phải ở lại với cô. Nào biết cuối cùng người không chống lại được cơn buồn ngủ ngược lại là Giản Tang Du.

Thiệu Khâm nhìn người phụ nữ ngủ cũng không an ổn gục trên chân mình, da thịt như ngọc thoát nhìn lảng mịm sáng bóng, nhưng lại trắng bệch yếu ớt. Anh tự tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng mỏng manh thon thả của cô, những đốt xương nhỏ nhắn mềm mại, dường như cả người cô cũng biểu tượng cho sự mỏng manh yếu đuối.

Trong lòng Thiệu Khâm rầu rĩ đau đớn, mở rộng vòng tay ôm cô chặt hơn chút nữa.

Giản Tang Du mở mắt mơ màng liếc nhìn anh một cái, Thiệu Khâm thuận thế cúi người ngậm lấy đôi môi cô, gắng sức ngấu nghiến. Giản Tang Du cũng theo bản năng, vươn đầu lưỡi dây dưa cùng anh, hai người cứ thế hôn nhau cho đến khi cô vô tri vô giác ngủ mất.

Nhưng Thiệu Khâm hoàn toàn không buồn ngủ.

Nghỉ tới những đêm như vậy, có lẽ một mình Giản Tang Du đã trải qua vô số lần. Đây là vợ anh con anh, thế nhưng anh lại không hề hay biết gì, mặc cho bọn họ bị ức hiếp, dấn vật đau khổ sáu năm qua.

Hơn nữa, Giản Tang Du là một người phụ nữ yếu đuối như vậy, lúc mang thai sống chết chỉ có một người anh trai nửa tàn phế ở bên... Thiệu Khâm càng nghĩ càng hận không thể ỉnh mấy bạt tai.

Con trai động đậy trên giường, lông mi dài run rẩy từ từ mở mắt ra, đôi mắt long lanh khê cong lên, lại cười cười với Thiệu Khâm, trong giọng nói hơi khàn khàn “Ba ơi”

Suýt nữa Thiệu Khâm rớt nước mắt, mẹ kiếp, còn có gì đáng yêu hơn con của mình sao?

Thiệu Khâm đưa tay thăm cái ót của nó, phát hiện nhiệt độ đã hạ rồi, thờ phào “Tiểu tử thú vị, làm ba mẹ sợ muốn chết.”

Mạch Nha tủi thân chếp miệng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay của Thiệu Khâm, vẻ mặt đáng thương nhìn anh “Ba ơi, cái gì là con hời?”

Thiệu Khâm sửng sốt, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lại nghiêm túc “Con cưng, sao con hỏi như thế?”

Mạch Nha mím cái miệng nhỏ nhắn, yên lặng rũ mắt xuống.

Thiệu Khâm biết con trai sẽ không vô duyên vô cớ hỏi những lời như thế, từ này hiển nhiên là nó đã nghe được ở bên ngoài. Anh kiên nhẫn nhìn Mạch Nha, dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ của nó “Ngoan, nói cho ba biết, ai nói cái này với con?”

Trong mắt Mạch Nha ngân ngấn nước, hốc mắt ửng đỏ, Thiệu Khâm thấy điều này càng thêm lo lắng “Con trai ngoan, con là tiểu nam tử hán rồi, không cho khóc.”

Mạch Nha cứng rắn nuốt nước mắt ngược vào, đôi mắt đen như ngọc ngời sáng “Hôm nay, cái chú cùng ăn cơm với chúng ta. Chú ấy nói mẹ là người đàn bà dám dăng, còn nói con là đứa con hời, còn nói muốn ném con vào trong hồ bơi.”

Đôi mắt Thiệu Khâm sa sầm, cả người cũng như bị vùi trong khí lạnh, gân xanh trên trán nhảy thành thịch “Con bị sốt, là chú ấy làm.”

Mạch Nha gạt đầu khẳng định, nhìn Thiệu Khâm mong đợi “Ba phải giúp con và mẹ báo thù.”

Thiệu Khâm cố nén cơn tức giận, cười ôn hòa với con trai “Mạch Nha chính là con trai của ba, ba yêu con và mẹ suốt cuộc đời. Tuyệt đối sẽ không để cho người khác ức hiếp hai người nữa.”

Mạch Nha ngồi dậy từ trong chăn, đôi tay nhỏ bé chống lên nệm, cẩn thận bò đến trong ngực Thiệu Khâm. Một tay Thiệu Khâm đang ôm Giản Tang Du, chỉ đành phải đưa tay còn lại ra bảo vệ thân thể nhỏ nhỏ của con trai, cúi đầu nhìn nó chăm chú “Mạch Nha phải hứa với ba, sau này mẹ có gì không vui, Mạch Nha nhất định phải lặng lẽ nói cho ba biết, có được không?”

Mạch Nha híp mắt “ừ” một tiếng kiên quyết, sau đó lại kể hết chuyện tủi thân hôm nay ở nhà vệ sinh cho Thiệu Khâm nghe. Thiệu Khâm càng nghe thì sắc mặt càng khó coi, cuối cùng cả khuôn mặt cũng hung dữ kinh khủng.

Anh mang tâm sự phức tạp cúi đầu liếc nhìn Tang Du đang ngủ say.

Thật là ngốc, bị oan ức cũng không chịu nói cho anh biết. Vậy anh cưới cô vì cái gì chứ? Chính là vì muốn ẹ con cô một gia đình, muốn bảo vệ cho cô kia mà.

Người phụ nữ vừa ngốc vừa dần, chỉ làm cho anh đau lòng nhiều thêm.

Thiệu Khâm ôm lấy Giản Tang Du, cả nhà ba người chen chúc trên chiếc giường đơn nhỏ nhỏ. Mạch Nha và Thiệu Khâm chỉ đều có thể nằm nghiêng.

Đây là buổi tối đầu tiên Thiệu Khâm có một giấc ngủ an bình ấm áp trong hai mươi lăm năm qua. Anh biết rõ ràng, nằm bên cạnh anh, chính là người phụ nữ anh yêu và con trai anh, đây chính là toàn bộ thế giới của Thiệu Khâm.

Anh cũng muốn cho bọn họ một sự an toàn và tín nhiệm như vậy.

Ngày hôm sau, Giản Tang Du ngủ dậy cũng thấy chỉ có mình nằm trên giường, bên cạnh không có một bóng người. Cô đứng dậy tìm Mạch Nha, ra khỏi cửa phòng đã thấy ba người đàn ông trong nhà đang ngồi trước bàn ăn điểm tâm. Thằng nhóc đang vui sướng vừa nói luyên thoắng vừa tròn xoe mắt sinh động như thật, trong miệng vẫn còn phình to ngón một đồng thức ăn.

Thiệu Khâm và Giản Đông Du bị nó chọc cười chẳng nói lời nào.

Không khí cũng rất vui vẻ hòa ái.

Giản Tang Du đi đến liếc nhìn thức ăn trên bàn, xác định đây là cháo mua ở ngoài khu cư xá, chắc là kiệt tác của Thiệu Khâm rồi.

Đôi mắt đen láy của Thiệu Khâm nhìn cô, phảng phất triu mến thiết tha “Rửa mặt đánh răng đi, ăn xong chúng ta đi xem áo cưới.”

Giản Tang Du yên lặng khinh bỉ mình trong lòng, suýt nữa cô đã quên chuyện này.

Giản Đông Dục nhướng mắt nhìn cô, thờ ơ nói “Trình Nam chắc cũng rảnh, em có thể kêu cô ấy cho em chút ý kiến.”

Giản Tang Du rửa mặt xong, ra ngồi vào bàn ăn. Giản Đông Dục đã có việc bận rộn để làm. Thiệu Khâm bưng chén cháo đút cho Mạch Nha, đứa bé năm tuổi, lại vẫn há to miệng phối hợp, nhồm nhèo nuốt xuống từng muỗng từng muỗng.

Giản Tang Du liếc xéo bọn họ “Thiệu tiên sinh, anh đang muốn làm hỏng hết cách giáo dục của em năm nay sao?”

Thiệu Khâm nhìn con trai đáng yêu của mình rồi rầm, cảm thấy thằng nhóc này càng nhìn càng giống mình, trong lòng cực kỳ thỏa mãn “Con còn nhỏ ăn cái gì cũng bị dính vào quần áo, anh đau lòng em giặt quần áo quá mệt mỗi thôi.”

49. Chương 49

Thiệu Trí bước vào quán cà phê, đi thẳng về phía bàn Thiệu Khâm. Ánh mắt Thiệu Khâm tối tăm lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cậu ta, dù da mặt Thiệu Trí dày như vậy cũng bị anh nhìn tới tê dại run rẩy.

“Anh ——” Thiệu Trí ngồi xuống, vẫn có chút kiêng kỵ ở trước mặt Thiệu Khâm.

Đáy mắt Thiệu Khâm vô cùng lạnh lẽo, cũng không đáp lại cậu ta, chỉ chìa bàn tay lộ rõ khớp xương, đẩy tới tập tài liệu từ từ đến trước mặt cậu ta: “Cậu nhìn đi.”

Thiệu Trí cau mày mở tập văn kiện ra, thấy rõ thứ bên trong là gì, trong lòng nhất thời hơi giật mình, bất ngờ ngẩng đầu nhìn chăm chăm Thiệu Khâm: “Anh có ý gì?”

Thiệu Khâm từ từ nhấp một ngụm cà phê: “Không nghĩ tới tôi vẫn còn giữ những thứ này sao?”

Hồ hấp của Thiệu Trí tăng nhanh, lồng ngực cũng phập phồng dữ dội.

Thiệu Khâm lộ ra nụ cười khát máu tàn nhẫn, đôi mắt đen hung dữ nham hiểm nhìn về phía cậu ta: “Những việc trước đây cậu làm, mỗi việc đều là tôi cho người tới dọn dẹp. Cậu nghĩ rằng tôi sẽ ngu tới mức xóa sạch hết chứng cứ sao. Đối với người như cậu, tôi không lưu lại một đường lui, sớm muộn cũng sẽ bị cậu cắn ngược lại một cái.”

Thiệu Trí siết chặt tài liệu và hình ảnh trong tay, mu bàn tay nổi lên gân xanh: “Anh muốn như thế nào?”

Thiệu Khâm nhíu mày, giọng điệu không thêm để ý, nhưng trong nháy mắt vẻ mặt phủ lên một vẻ lạnh lùng và nghiêm túc, nói: “Cậu rất có thành kiến đối với việc tôi cưới Giản Tang Du sao?”

Thiệu Trí cắn chặt răng, yên lặng một hồi lâu mới hỏi: “Anh làm như vậy là vì hai mẹ con cô ta sao?”

“Cách bọn họ xa một chút.” Thiệu Khâm cũng yên lặng nhìn cậu ta, “Lần này là cảnh cáo, lần sau những thứ đồ này sẽ đưa thẳng cho cảnh sát.”

Mũi Thiệu Trí cất tiếng hừ khinh bỉ, thẳng thắn nhìn Thiệu Khâm đe dọa: “Đúng là anh đã động lòng rồi, chịu mang cái sừng lớn như vậy. Ngay cả đứa con không phải là của mình cũng đồng ý nhận nó. Người vợ đã bị mấy người đàn ông làm nhục, cũng coi như không có gì. Chỉ là anh à, em khuyên anh một câu, cái loại người như Giản Tang Du vừa nhìn đã biết không phải là loại người an phận thủ thường. Hôm qua ở cửa toilet, cô ta còn lôi kéo không rõ với một người đàn ông mặc áo choàng tắm. Anh cho rằng bọn họ chịu uất ức, từ lâu đã có người giúp hai mẹ con bọn họ rồi.”

Thiệu Khâm yên lặng nhìn cậu ta, mặt không hề biến đổi.

Thiệu Trí buông tay ra, bỏ những tài liệu kia vào cặp hồ sơ, khoe miệng mang theo nụ cười mỉa mai: “Không nghĩ tới anh lại vì một người đàn bà mà muốn đưa em vào tù. Giản Tang Du này thật không đơn giản, công phu trên giường chắc rất đặc biệt phải không? Phục vụ cho anh tận tâm như vậy.”

Con mắt sắc của Thiệu Khâm càng ngày càng nheo lại, cơ thể cũng gồng lên: “Biến, nhớ lời tôi nói..., cách xa bọn họ một chút.”

Thiệu Trí từ từ đứng lên, cà lơ phát phơ kẹp văn kiện ở khuỷu tay, cúi người yên lặng nhìn chăm chú vào Thiệu Khâm: “Anh, trước kia mặc dù em ghen tỵ với anh, nhưng em vẫn thật bội phục anh. Bởi vì bản tính đàn ông đặc biệt của anh, chưa bao giờ có thứ gì có thể uy hiếp anh được. Nhưng bây giờ anh.”

Thiệu Trí chắc chắc ra tiếng, chê cười một câu: “Khắp người đều là yếu điểm.”

Thiệu Khâm nhướn đôi mắt u ám, môi mỏng khê mấp máy: “Thiệu Trí, cho nên tôi đã không quá tuyệt tình với cậu, không phải còn có cái gọi là tình nghĩa anh em. Tôi không muốn bà nội nhiều tuổi như vậy còn phải bận tâm vì cháu của mình. Tự cậu giải quyết cho tốt, đừng chọc giận tôi.”

Thiệu Trí cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh, cuối cùng bưng cà phê lên uống một ngụm, sau đó khoe miệng cong cong: “Gặp lại anh sau, chúc anh và chị dâu tân hôn vui vẻ, vĩnh kết đồng tâm.”

Cho đến lúc Thiệu Trí biến mất, ánh mắt của Thiệu Khâm vẫn lạnh lẽo như cũ, không hề có chút độ ấm nào. Anh không biết hôm nay dễ dàng bỏ qua cho nó như vậy là đúng hay sai. Nhưng theo như lời Thiệu Trí nói, hiện tại cả người anh đều là nhược điểm.

Mặc dù Bà nội không phải là mẹ ruột của ba anh – Thiệu Chính Minh. Nhưng là từ lúc Thiệu Chính Minh còn rất nhỏ đã hết lòng chăm sóc cho ông. Tình cảm còn sâu sắc hơn mẹ con ruột thịt. Cho nên Thiệu Chính Minh mới có thể dễ dàng tha thứ cho Thiệu Chính Lâm lần nữa, cũng nhân nhượng ngay cả với Thiệu Trí con trai độc nhất của ông ta.

Thiệu Khâm không muốn làm lớn chuyện này, nếu như thật sự đưa Thiệu Trí vào tù, vợ chồng Thiệu Chính Lâm nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Một khi bà nội hỏi tới, chuyện Giản Tang Du sẽ bại lộ.

Bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, Giản Tang Du đều bị xem như thủ phạm làm náo loạn Thiệu gia. Đừng nói Cổ Dĩnh Chi sĩ diện, sợ là người hiền từ nhân ái nhất từ trước tới giờ là bà nội cũng sẽ có thành kiến với cô. Đến lúc đó bất kể Giản Tang Du có thể thành công gả vào Thiệu gia hay không, cuộc sống sau đó cũng sẽ không dễ chịu gì.

Hiện tại phần lớn thời gian của Thiệu Khâm vẫn phải sống trong doanh trại. Khi anh đủ lông đủ cánh, có thể bảo đảm lúc nào cũng sống bên cạnh mẹ con họ, mới là thời cơ tốt nhất để đối phó với Thiệu Trí.

Giản Tang Du nhìn đủ loại áo cưới rực rỡ, những chiếc váy trắng tinh như ngọc được treo trên móc áo, tâm tình tuôn trào lấy tay vuốt ve tỉ mỉ, hơi có chút hoa mắt.

Trình Nam ở bên cạnh làm bộ mặt hâm mộ cảm thán: “Thật là xinh đẹp, thì ra áo cưới có thể có nhiều loại như vậy.”

Giản Tang Du khổ sở nhìn cô: “Em thật không biết nên chọn như thế nào.”

Bàn tay nhỏ bé của Mạch Nha lôi kéo váy áo áo cưới trên người mình khoa tay múa chân. Nghe cô nói như thế vội vàng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng chói nói: “Mẹ mặc cái gì cũng xinh đẹp.”

Giản Tang Du bật cười, Trình Nam cũng cười bóp mặt của nó: “Đúng đó, ba không có ở đây chúng ta có thể tham khảo ý kiến của Mạch Nha chứ sao.”

Mạch Nha nghiêm túc gật đầu, tiểu đại nhân tựa như nghiêm túc nói: “Con là con trai của ba, ánh mắt cũng không tệ lắm đâu.”

Giản Tang Du và Trình Nam im lặng không nói gì cười nhẹ.

Nhân viên bên cạnh nhiệt tình giới thiệu với các cô: “Cái này như thế nào, xương quai xanh của Giản tiểu thư rất đẹp, có thể thử loại váy hở vai đuôi cá này xem.”

Giản Tang Du vừa nhìn cũng rất thích, đường cắt rất hoàn mỹ, cũng không quá lộ liễu, cũng phù hợp yêu cầu của Cổ Dĩnh Chi “trang nhã đúng mực”, cô nói: “Vậy tôi thử cái này một chút.”

Giản Tang Du không biết phù dâu cho đám cưới hai người là ai, nghe nói là bạn gái Hà Tịch Thành. Vốn Giản Tang Du muốn tìm Trình Nam, nhưng là Trình Nam nói cô muốn chăm sóc Giản Đông Dục, cho nên ngày đó sẽ rất bận rộn.

Giản Tang Du suy nghĩ một chút, cũng đúng thôi, ngày hôn lễ có nhiều người rất hỗn tạp, cần Trình Nam giúp đỡ chăm sóc Giản Đông Dục và Mạch Nha thì tốt hơn.

Nhưng Giản Tang Du thử mấy bộ áo cưới cũng không thấy phù dâu tới, lại không biết cách liên lạc với cô ta thế nào. Hơn nữa Thiệu Khâm cũng không thấy đâu, cuối cùng dù đã thử rất nhiều nhưng vẫn không thấy chiếc nào hợp.

Giản Tang Du đành đi thử lễ phục, chiếc sườn xám màu đỏ làm cho dáng người của cô thêm phần hấp dẫn, Mạch Nha và Trình Nam ở bên cạnh cùng nhau khen ngợi: “Thật là đẹp.”

Tóc của cô chỉ vấn qua loa, mặt cũng không hề có son phấn, thoạt nhìn còn chưa đủ diễm lệ rực rỡ. Giản Tang Du cúi đầu nhìn qua nhìn lại, nhú mày hỏi nhân viên: “Có phải cái này xẻ tà quá cao hay không——”

Nhân viên vội vàng khoát tay: “Cái nào cũng như vậy, chân của tiểu thư xinh đẹp thon thả, để lộ ra rất gợi cảm.”

Giản Tang Du buồn bực kéo kéo phần tà váy xẻ cao, như thế này không biết có bị Cố Đình Chi đánh giá là quần áo bất nhã không nữa.

Thiệu Khâm vừa đi vào, đập vào mắt chính là thân hình Giản Tang Du khẽ cúi người, ngón tay trắng nõn phủ lên đôi chân thon dài, màu đỏ tươi của chiếc sườn xám càng tôn lên làn da của cô, làm cho cô trông thật quyến rũ. Chiếc váy bó sát tôn lên từng đường cong thân thể, phác họa rõ nét thân hình mảnh mai không thể nghi ngờ.

Anh đứng tại chỗ, thất thần trong giây lát...

Mạch Nha thấy anh trước tiên, chạy thật nhanh đến ôm lấy anh, tự hào hỏi anh “Ba ơi, mẹ đẹp không?”

Giản Tang Du hơi ngượng ngùng, quay đầu lại liếc nhìn Thiệu Khâm “... Bộ này không thích hợp lắm, em đi xem bộ khác.”

“Đợt chút xíu” Bỗng nhiên Thiệu Khâm mở miệng ngăn cản.

Giản Tang Du sững sốt, Thiệu Khâm đi đến, gặt đầu với nhân viên trong tiệm “Tự chúng tôi xem được rồi, làm phiền cô.”

Nhân viên áo cưới mỉm cười đáp lời “Có cần gì xin cứ gọi tôi, anh cứ xem từ từ.”

Giản Tang Du ngơ ngác, chờ khi nhân viên bỏ đi, Thiệu Khâm đưa tay khoác lên hông cô, đôi mắt sáng rỡ nhìn cô “Rất đẹp, anh thích lắm.”

Mặt Giản Tang Du càng đỏ hơn, như là đánh má hồng, vô cùng dịu dàng đáng yêu, nói líu ríu “Nhưng tà xẻ cao quá, mẹ anh không thích.”

Thiệu Khâm cau mày nhìn một vòng xung quanh, ghé sát tai cô nói nhỏ “Để anh xem.”

Giản Tang Du còn chưa kịp lên tiếng, hông đã bị anh kéo vào phòng thử đồ.

Trình Nam kinh hãi lần nữa: Làm như tôi và Mạch Nha là người vô hình vậy? Tại sao lại đối khát vậy chứ!

Miệng Mạch Nha vẫn còn ăn chocolate, hoàn toàn không thèm để ý đến việc ba mẹ ngăn nó ở ngoài để làm chuyện bất nhã, còn quan tâm hỏi Trình Nam “Dì ơi, dì muốn ăn chocolate không?”

Giản Tang Du bị Thiệu Khâm đè lên vách phòng thử đồ, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm “Anh”

Ngón tay thon dài của Thiệu Khâm vuốt ve vị trí xẻ tà của sườn xám, lưu luyến không thôi ở đùi cô, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ của cô “Bà xã, em mặc như vậy, anh nhìn không nổi.”

Giản Tang Du cảm giác có vật cứng chạm vào bụng mình, còn bị nhẹ nhàng cọ xát, khước từ ngượng ngùng “Nhưng mà không thể ở chỗ này, anh biến thái, sao mà lúc nào cũng có thể...”

Thiệu Khâm cười sâu lắng, đôi mắt thăm thẳm đầy dục vọng, nhìn cô thật sâu “Bây giờ chúng ta đang ở lúc nồng nhiệt tận hồn, chỉ cần anh nghĩ đến việc chạm vào em là có thể cương cứng bất cứ lúc nào...”

Mặc dù Giản Tang Du biết rõ bản tính lưu manh của anh, nhưng vẫn bị lời nói trắng trợn của anh làm vô cùng ngượng ngùng, gương mặt nhanh chóng vùi vào ngực anh “Nhưng cũng đừng ở đây, sẽ bị nghe đó.”

“Anh sẽ nhẹ nhàng” Thiệu Khâm cúi đầu dịu dàng hôn lên gương mặt cô, đôi môi lướt đến môi mềm mại của cô, thì càng thêm say đắm, đầu lưỡi len vào khuấy đảo trong môi cô, nút lấy đầu lưỡi của cô.

Bộ ngực mềm mại của Giản Tang Du dán sát vào anh, nhấp nhô lên xuống.

Nhưng sườn xám bó sát từng đường nét, càng lộ rõ bộ ngực đầy đà của cô hơn. Chỉ là như vậy thôi cũng đủ trêu chọc lòng ngực của Thiệu Khâm nóng lên.

Bàn tay của Thiệu Khâm sờ soạng thỏa mãn khắp đùi cô, rồi lại đưa tay kéo hai bên vạt áo trước như muốn xé rách nó ra.

Giản Tang Du sợ mất hồn, nắm lấy cổ áo mình thật chặt “Anh làm gì vậy, đây là tiệm áo cưới.”

Đôi mắt đen nhánh của Thiệu Khâm tối lại, nhẹ nhàng nắn lấy bờ môi dưới của cô “Em mặc như vậy, làm cho anh muốn xé mở nó.”

Giản Tang Du lắc đầu, tại sao có cảm giác như bị ác bá ức hiếp vậy chứ.

Khóe môi Thiệu Khâm nhếch lên, nở nụ cười du côn, cúi đầu ngậm ngón tay đang giữ cô áo của cô vào miệng. Đầu lưỡi ầm ập cứ liếm từng ngón tay, tạo ra cảm giác tê dại dị thường làm cả người Giản Tang Du chấn động.

Thiệu Khâm thừa cơ hội cô đang mơ màng, hai tay ráng sức, giật hàng nút trên vạt áo trước của Giản Tang Du, những chiếc nút áo văng tung tóe, bộ ngực xinh đẹp của cô được phơi bày trong không khí.

Hai bầu ngực trắng nõn đang phập phồng, chỉ có đỉnh hồng bị giấu dưới miếng dán ngực, Thiệu Khâm nhìn sững sờ, đôi mắt cũng ửng đỏ.

Giản Tang Du lúng túng rút lại những ngón tay bị anh liếm, hai người dựa sát vào vách tường, khẽ nhắc nhở “Thiệu Khâm, bên ngoài có...”

Thiệu Khâm cúi đầu chặn lấy đôi môi đỏ của cô, ngẫu nhiên như hận không thể lập tức ăn cô vào bụng.

Bàn tay anh bắt lấy bộ ngực cô, nhẹ nhàng vờn về yêu thương. Giản Tang Du hơi choáng váng, trừ cánh mũi khẽ phập phồng, đôi môi cũng cắn chặt không dám phát ra tiếng.

Ngón trỏ của Thiệu Khâm cũng thuận thế cởi miếng dán ngực ra, hai đỉnh hồng phấn cũng run rẩy bật ra theo, anh vờn về qua lại vài cái, đôi môi lại nhanh chóng dời xuống ngậm nút.

Giản Tang Du cúi đầu rên rỉ, vội vàng đưa tay che lại, đôi mắt to tròn cúi xuống nhìn người đàn ông đang miệt mài trước ngực mình, gương mặt cũng xấu hổ đỏ ửng cả lên.

50. Chương 50: Chương 50 (18+)

Sườn xám đã bị anh lôi kéo không còn ra hình dạng gì, mảnh vải đỏ đã không đủ để che đậy được thân thể kiều diễm của cô. Giản Tang Du mở to đôi mắt long lanh luống cuống nhìn cơ thể mình. Gương mặt trắng nõn cố chịu đựng dục vọng đang được gợi lên.

Hầu kết của Thiệu Khâm khẽ chuyển động, bộ dáng cô như vậy càng khiến cho đàn ông kích thích hơn. . . .

Anh chợt cúi đầu hôn cô, bàn tay xáu xa len vào quần lót tìm kiếm vùng đất mềm mại ở giữa kia, giọng nói khàn khàn: “Anh sẽ cố gắng nhanh chút.”

Trống ngực Giản Tang Du đập liên hồi, dựa vào vách tường thở gấp, cảm giác đôi môi ầm ập của anh hôn vào cổ mình, cô cũng phối hợp ngẩng đầu lên.

Thiệu Khâm cởi dây nút áo dọc theo thân sườn xám, một tay vuốt ve sống lưng cô, đồng thời say mê nắn đỉnh hồng của cô, một tay lại chuyên tâm ra vào vùng đất thần bí mềm mại kia.

Không biết có phải Giản Tang Du đã thích ứng với anh hay không. Thiệu Khâm kinh ngạc phát hiện ra nơi đó đã ẩm ướt, cho dù chỉ là một chút nhỏ nhỏ nhưng vẫn làm anh mừng rỡ như điên.

Thiệu Khâm nâng đôi chân trắng nõn của cô vắt lên khuỷu tay mình, sườn xám vải tơ lụa mượt mà trượt dọc theo đầu gối, rơi xuống bên hông cô. Cảnh xuân bên dưới lộ rõ ra trước mắt anh, càng bị anh chen ép mạnh mẽ.

Thiệu Khâm suýt nữa lại xé rách chiếc quần lót đáng thương của cô, Giản Tang Du vội vàng ngăn anh lại: “Cái này không được xé!” Thiệu Khâm ngẫm nghĩ trong giây lát, ngón tay anh dứt khoát cởi chiếc quần lót hình tam giác xuống, nơi gò ghề cương cứng ở quần tây ma sát với bộ phận mềm mại nhạy cảm nhất của cô.

Nơi đó của Giản Tang Du bị anh ve vuốt như có như không, mặt càng nóng hơn, nói lắp bắp: “.
Đừng, em thấy không thoải mái.”

Ánh mắt của nóng bỏng Thiệu Khâm nhìn chăm chú vào cô, hai ngón tay vuốt ve đùa giỡn ở điểm mẫn cảm của cô, làm cho cô càng trở nên ướt át hơn. Anh cảm giác đầu ngón tay có một dòng chất lỏng chảy ra, cổ họng khô khốc: “Chỗ nào không thoải mái?”

Giản Tang Du ngưỡng ngừng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhưng chân bị anh giữ lại, mở rộng ra thêm.

Cô chỉ còn cách choàng hai cánh tay mình lên bả vai rắn chắc của anh, ánh mắt nhìn anh quyến luyến yêu thương.

“Chỗ nào không thoải mái, ông xã sẽ kiểm tra cho em.”

Thiệu Khâm luôn nói ra những câu khiến người ta đỏ mặt tim run. Giản Tang Du cắn môi, trong mắt như dâng lên một lớp nước long lanh, đôi môi đỏ tươi sáng bóng, hàm răng nhẹ cắn chặt, không dám trả lời.

Thiệu Khâm nhìn dáng vẻ e lệ nũng nịu của cô, khóe miệng cong lên, ngón tay đi dọc theo vách tường khít khao càng sâu hơn, thân anh uốn cong về phía trước, lần mò điểm mẫn cảm của cô.

Giản Tang Du run lên, toàn thân cũng căng thẳng.

“Nơi này hả?” Ngón tay Thiệu Khâm xấu xa ấn vào đó, tựa như đã tìm ra điểm nhạy cảm của cô.

Giản Tang Du càng run dữ dội hơn, đôi gò bồng đảo càng phập phồng mãnh liệt, khởi động nên một làn sóng tình cuồng nhiệt.

Ánh mắt Thiệu Khâm sâu thẳm, giọng nói càng khàn hơn: “Ông xã kiểm tra cho em nhé?”

“Đừng.” Đầu Giản Tang Du dấn sát vào vách, lắc đầu làm mái tóc đen rơi ra loạn xạ, cô thở hổn hển, đầy mắt ngân ngấn, cảm thấy phía dưới của Thiệu Khâm đang trướng lên.

Anh không trì hoãn thời gian nữa, cởi thắt lưng ra, nhanh chóng nhích người tiến vào.

Bị anh đứng thẳng xâm lược như thế, cả người Giản Tang Du không có một chỗ dựa nào, chỉ có thể bấu víu vào thân thể cường tráng của anh, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của anh.

Trán anh xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, thoát nhìn rất cương nghị quyến rũ. Khóe mắt đuôi mày cũng lộ ra sự sắc bén, ánh mắt nhìn cô vừa dịu dàng lại mang theo yêu thương nồng nàn. Giản Tang Du si mê ôm lấy gáy của anh, đưa lưỡi liếm lớp mồ hôi lấm tấm đó.

Chiếc lưỡi mềm mại khẽ lướt qua trán, mang theo một dòng điện ngứa ngáy tê dại, bên dưới Thiệu Khâm không ngừng đụng chạm, ánh mắt liếc nhìn cô một cách sâu sắc .

Giản Tang Du phát hiện nơi đó giống như một nơi đặc biệt nhạy cảm của Thiệu Khâm. Không biết có phải mỗi người đàn ông đều như vậy hay không? Thiệu Khâm đã nói sẽ mau chóng kết thúc, nhưng giờ nhìn thấy bộ dạng càng đánh càng hăng này của anh, chỉ sợ là không tới một giờ cũng sẽ không dừng lại.

Lưng Giản Tang Du cọ vào bức tường của phòng thay đồ đau đến đỏ lên, không nhận được oán trách uất ức: “Anh làm em đau quá.”

Thiệu Khâm dừng lại, chăm chú nhìn cô .

Giản Tang Du cho rằng anh không thêm để ý tới tâm trạng của mình, ai ngờ anh lại nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, bế bổng cô lên.

Giản Tang Du cực kỳ kinh ngạc, không phải thể lực anh tốt tới mức có thể ôm cô mà tiếp tục chứ!

Thiệu Khâm đặt cô trước gương trong phòng thay đồ, Giản Tang Du nhìn quần áo của mình không chính tề, toàn thân lại ửng hồng, hơi sững sờ ngẩn người.

Cho đến lúc Thiệu Khâm lại hung hăng tiến vào, cô mới đột nhiên hồi hồn.

Động tác của Thiệu Khâm hung hái khiến cô suýt ngã vào chiếc gương, cô vội vàng đưa tay chống đỡ, tức tối quay đầu lại trốn mắt nhìn anh .

Thiệu Khâm nắm tay của cô, cùng nhau chống lên mặt gương lạnh lẽo, một tay khác nâng chiếc cằm thon gầy của cô, bắt cô quay đầu nhìn: “Nhìn xem.”

Giản Tang Du bị buộc nhìn cảnh cô và anh cùng quần quýt nhau trong gương, đôi mắt đen thẳm của anh nóng bỏng nhìn chăm chăm vào dáng vẻ si mê của cô. Tầm mắt của cô hạ xuống không tự chủ, lướt qua bộ phận phía dưới của anh, thấy rõ được phần còn lại của mảnh thú dữ tợn xanh tím kia.

Giản Tang Du vội vàng nhắm mắt lại, hô hấp dồn dập, mắng anh: “Em không muốn nhìn, xấu chết được.”

Thiệu Khâm mím môi cười, đưa tay đặt lên bờ ngực đang lắc lư đung đưa theo nhịp của anh, cắn vành tai cô nhỏ giọng nỉ non: “Nơi nào xấu, rõ ràng là em đang rất vui vẻ.”

Giản Tang Du sắp bị anh bức điên rồi, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Không biết sự điên cuồng này kéo dài bao lâu, cô cảm thấy hai chân mình cũng bủn rủn cả, đến mức đứng cũng không vững nữa.

Sự bần bĩ của Thiệu Khâm thật kinh người, nhìn cô cắn môi, sắc mặt thực sự không tốt, lúc này anh mới chịu gia tăng tốc độ vội vã giải phóng chính mình.

Giản Tang Du vừa tức vừa mệt, không chịu nổi dáng vẻ nhếch nhác của mình trong gương. Nhưng anh lại quần áo chỉnh tề, dáng vẻ tỏ ra vô cùng hài lòng khiến cô càng thêm tức giận.

Giản Tang Du sắp khóc : “Em như vậy làm sao có thể đi ra ngoài!”

Thiệu Khâm vội vàng hôn lên mặt cô một cái, cởi áo khoác phủ lên người cô: “Anh ôm em ra ngoài.”

Như vậy không phải càng làm cho người ta chú ý hơn hay sao? Giản Tang Du cố gắng cứu vãn chiếc sườn xám, phát hiện tất cả đều vô dụng, nút áo cũng không biết bị anh giật bay tới tận đâu.

Thiệu Khâm ôm cô, kiểm tra phần dưới thân của cô có bị thương không, lúc này mới đứng dậy chuẩn bị ra cửa.

Giản Tang Du sợ hết hồn, vội vàng giữ lấy cửa phòng thử quần áo, kinh hãi nhìn chăm chăm vào anh : “anh muốn làm gì vậy?”

Thiệu Khâm nói như chuyện đương nhiên: “Đi lấy quần áo cho em, có phải ở phòng bên cạnh không?”

Giản Tang Du nghĩ Trình Nam vẫn còn ở bên ngoài, hơn nữa bọn họ đi vào lâu như vậy, không biết mấy nhân viên còn chờ ở bên ngoài hay không? Gương mặt càng nóng rực lên như lửa đốt, càng không dám đi ra ngoài gặp người khác, hai mắt tròn to nói cảnh cáo: “Không cho đi!”

Thiệu Khâm nhú nhú mày, ngay sau đó đáy mắt hiện lên một nụ cười: “Bà xã, vừa rồi em mới nói chịu không nổi, bây giờ lại muốn tiếp tục sao?”

Giản Tang Du thật muốn cởi giày cao gót ra đánh vào mặt anh, cô ầm ỨC hít hít mũi: “Thật là khổ kiếp, chỉ biết làm thôi, bây giờ nếu đi ra ngoài sẽ bị người ta cười nhạo đó.”

Thiệu Khâm sững sờ một chút, sau đó nghiêm mặt trả lời: “Ai dám cười, anh sẽ kiện người đó.”

Giản Tang Du tức giận liếc anh một cái, người ta không tố cáo bọn họ làm nhiều loạn xã hội đã là may lắm rồi!

Thiệu Khâm ôm lấy cô, hôn một cái lên môi, nói dễ dàng: “Ngoan, cứ để anh giải quyết.”

Giản Tang Du ôm mặt ngồi trên thảm trải sàn, làm thế nào đây, sau này có nên tiếp tục chụp ảnh cưới ở đây không! Làm sao cô lại có thể thích tên lưu manh như vậy chứ!

Giản Tang Du mặc quần áo từ trong phòng thay đồ bước ra, đã nhìn thấy bộ dạng phớt tỉnh của Thiệu Khâm đang nói chuyện với quản lý của tiệm áo cưới: “Cái sườn xám đó vợ của tôi rất thích, tôi sẽ mua nó.”

Quản lý cười khở sở: “Thật xin lỗi Thiệu tiên sinh, chiếc áo đó. . . . là do chủ của chúng tôi mời thợ thủ công may, cho nên rất quý.”

“Tính giá gấp đôi.” Thiệu Khâm không cho anh ta tiếp tục kháng cự, biểu cảm trên mặt lạnh lùng vô cùng.

Mặt Giản Tang Du đen lại, anh càng lúc càng giống ác bá cường hào.

Quản lý vẫn lắc đầu như cũ, tiếp tục cười làm lành nói: “Thật xin lỗi, cái này tôi thật sự không thể làm chủ.”

Thiệu Khâm yên lặng mấy giây, chợt nói: “Anh không đồng ý cũng không được, vừa rồi tôi mới xé rách chiếc sườn xám đó rồi, không ai có thể mặc được đâu.”

Quản lý: “.”

Giản Tang Du: “.”

Trình Nam: “.”

Tất cả mọi người đều hóa đá, chỉ có người bạn nhỏ Mạch Nha vừa ăn chocolate vừa ngây thơ hỏi: “Sao bà lại xé rách quần áo của mẹ?”

Cũng may quản lý là người cũng kinh nghiệm từng trải khá nhiều, rất bình tĩnh nhận tiền bồi thường của Thiệu Khâm. Hà Tịch Thành dẫn bạn gái đến trễ, bạn gái của anh dáng dấp rất quyến rũ, tính tình cũng lạnh lùng không thích nói chuyện, tự mình chọn lễ phục rồi chạy thẳng tới phòng thử quần áo.

Giản Tang Du lo lắng nhìn bóng lưng của cô ấy, dáng vẻ thật khó hòa đồng.

Hà Tịch Thành thay xong quần áo đi ra ngoài, đứng trước gương chỉnh nơ với Thiệu Khâm. Vóc dáng hai người cũng cao to như nhau, mặc lễ phục màu đen kèm áo sơ mi trắng trông rất lãng tử, đẹp trai quý phái.

Thiệu Khâm như vẫn có điều suy nghĩ, con mắt cứ đảo qua đảo lại liên tục, chợt ngẩng đầu lên nhìn Hà Tịch Thành: “Cô phù dâu đó sao có cảm giác rất quen mặt?”

Hà Tịch Thành dừng động tác chỉnh nơ, vẻ mặt không được tự nhiên: “À đó là con mèo hoang đó.”

Thiệu Khâm kinh ngạc nhíu mày, ngay sau đó mặt liền biến sắc: “Cậu dẫn cô ấy tới đây làm gì? Nếu cô ấy và Giản Tang Du nói chuyện ——” Hà Tịch Thành im lặng than thở, xoay người nghiêm túc nhìn anh, lúc nói chuyện lại cẩn thận nghiêng lợi: “Cậu yên tâm, người phụ nữ này rất biết cách giả bộ, ngay cả năm đó quyến rũ lừa lấy lần đầu tiên của anh đây thế nào cũng quên sạch bách. Làm sao cô ấy có thể nhớ những chuyện hư hỏng của cậu chứ?”

Lông mày Thiệu Khâm nhíu chặt lại, yên lặng liếc nhìn Hà Tịch Thành, chợt nâng khóe môi cười nói: “Ồ, đó giờ chỉ nghe nói tâm lý gái trinh, thì ra còn có tâm lý trai trinh, bắt người ta chịu trách nhiệm với cậu nữa à.”

Sắc mặt Hà Tịch Thành càng khó nhìn hơn, tức tối chỉnh chiếc nơ, thiếu chút nữa tự siết cổ mình: “Nói lãng nhăng gì đó, tôi còn hơn cái tên vội vàng đáng khinh đây nhé.”

Thiệu Khâm chẳng nói đúng hay sai nhếch khóe môi, soi gương sửa sang lại quần áo.

Ánh mắt Hà Tịch Thành liếc nhìn sang Trình Nam và Giản Tang Du đang cười giỡn gần đó, chạm vào cánh tay Thiệu Khâm: “Tôi nói này, anh không nói sự thật với cô ấy mà dám kết hôn sao?”

Thiệu Khâm nhăn mày lại, cảnh giác nhìn vào mắt Giản Tang Du, quay đầu lại nhìn Hà Tịch Thành cảnh cáo: “Cậu tốt nhất hãy kín miệng vào, nếu vợ và con tôi chạy mất, tôi sẽ làm thịt cậu đầu tiên.”

Hà Tịch Thành hết sức buồn bực: “Anh đây còn oan hơn Thị Kính nữa đó.”

Thiệu Khâm lạnh lùng hừ khinh bỉ, hai tay nhét vào túi, lẳng lặng nhìn anh ta: “Tóm lại bây giờ tôi còn chưa chắc chắn cô ấy có thể tha thứ cho tôi hay không. Không thể làm gì khác là dùng thủ đoạn này giữ cô ấy và con trai ở bên cạnh. Mặc dù rất đê tiện, nhưng mà tôi không thể không tay được. Từ lúc biết Mạch Nha là con trai của tôi, tôi đã không thể buông tay được nữa rồi.”

“Àm ——”

Một tiếng động ầm ỉ vang lên sau lưng Thiệu Khâm, cả sống lưng Thiệu Khâm chợt lạnh toát, tim đập rộn lên, giống như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu xuống chân, toàn thân cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Hà Tịch Thành cũng sợ mất hồn, hai người căng thẳng từ từ nghiêng đầu, nhìn về phía sau.

51. Chương 51

Mạch Nha mặc bộ lễ phục nhỏ, tà áo cưới mầu dày cộm rơi xuống bên cạnh chân, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, đôi mắt trong veo đầy ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Thiệu Khâm hơi nghi ngờ và khó hiểu: “Ba”.

Ở bên cạnh nó, vẻ mặt của Trình Nam lại quá phức tạp, ngạc nhiên pha lẫn sự kinh hoàng, khó tin.

Thiệu Khâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lo lắng không nói nên lời, cuối người ôm con trai lên, căng thẳng nhìn Trình Nam: “Hi vọng em không nên nói với Tang Du việc này.”

Mạch Nha ngoan ngoãn ôm cổ Thiệu Khâm, khi nghe Thiệu Khâm nói câu đó chân mày nhíu lại, nghi ngờ nghiêng đầu qua chỗ khác.

Trình Nam im lặng vài giây, đôi mắt vẫn ngạc nhiên như cũ chưa thể khôi phục: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Năm đó.....là anh ư?”

Thiệu Khâm cũng không biết nên giải thích như thế nào. Nói thật bây giờ trong lòng anh hoang mang không biết Trình Nam có giữ bí mật này hay không. Sự việc liên quan đến nhiều người, còn có Trình Doanh và Hà Tịch Tranh, những người này đều có quan hệ thân thiết với Trình Nam.

“Chúng ta nói chuyện.” Thiệu Khâm đưa Mạch Nha cho Hà Tịch Thành, kiên định nhìn Trình Nam.

Trình Nam lắc đầu: “Không cần, chuyện này phải nói với Tang Du. Anh hại cô ấy lắm như thế nào, còn tiếp tục lừa gạt cô ấy kết hôn với kẻ thù, anh có nghĩ tới sau này, khi cô ấy biết được sự thật, sẽ đau khổ như thế nào không?”

Thiệu Khâm khiếp sợ khi nghe hai chữ “kẻ thù” từ miệng cô nói ra, môi mông nhếch lên, đôi mắt từ từ mờ mịt.

Trình Nam khó kìm được tâm trạng, nắm chặt quả đấm chuẩn bị xoay người.

“Bây giờ cô ấy biết được sự thật sẽ không khổ sở sao?” Thiệu Khâm lạnh lùng mở miệng, câu nói đầu tiên đã làm Trình Nam đứng yên tại chỗ.

Thiệu Khâm kiêu ngạo đưa hai tay vào túi quần, im lặng nhìn bóng dáng của cô, vẻ mặt nghiêm túc căng thẳng: “Lúc tôi biết được sự thật đã là quá muộn, quá khứ không thể thay đổi được, bây giờ chỉ có thể cố gắng hết sức bù đắp lại cho cô ấy.”

Trình Nam cắn chặt răng, nhìn anh oán hận:” Vì vậy nên anh yêu cô ấy sao? Nếu là chỉ để bù đắp, em nghĩ cô ấy sẽ không cần.”

Thiệu Khâm yên lặng vài giây, gật gật đầu:” Nếu không yêu, chắc chắn anh sẽ không đau lòng như vậy.”

Trình Nam do dự, trong lòng vẫn lo lắng bất an.

Nếu cô không biết sự thật thì thôi, bây giờ biết rõ, làm sao có thể như không có chuyện gì, nhìn Giản Tang Du gả cho người hại cả nhà mình tan nhà nát cửa.

Giản Tang Du đã chịu nhiều đau khổ như vậy.....

Thiệu Khâm nhìn Trình Nam còn đang đấu tranh tư tưởng, nói tiếp:” Bây giờ cho dù cô ấy nói chia tay, cô ấy đau khổ cũng sẽ không ít. Huống chi có Mạch Nha, người nhà anh sẽ không buông tay. Cho nên kết hôn là phương pháp tốt nhất. Anh có thể cho cô ấy gia đình, tương lai.....Còn có thể trả lại công đạo cho cô ấy.”

Trình Nam như suy nghĩ điều gì, quay đầu lại, nhú mồm nói:” Công đạo? Anh_____”

Thiệu Khâm không giải thích, chỉ yên lặng nhìn Mạch Nha:” Nếu em cảm thấy Giản Tang Du rời khỏi anh là hạnh phúc. Anh đồng ý cách làm của em.” Khi anh nói những lời này, toàn thân đều căng thẳng, mu bàn tay do gồng lên cũng làm cho các khớp xương trở nên trắng bệch.

Mạch Nha nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, lo lắng nhìn hai người lớn kia, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt tay áo của Hà Tịch Thành.

Trình Nam cân nhắc, cuối cùng mở miệng nói:” Anh Thiệu Khâm, dù em không nói, Tang Du cũng sẽ biết. Nói dối cũng có ngày bị phát hiện, tin em đi, thời gian càng lâu, đau khổ của cô ấy sẽ càng nhiều thêm. Vì bản thân anh cũng vì con trai, sớm nói ra sự thật. Chỉ có thẳng thắn với nhau mới có thể thành thật đối mặt với lòng mình.”

Trình Nam dẫn Mạch Nha đi tìm Giản Tang Du , Thiệu Khâm im lặng đứng trước gương, tâm trạng phức tạp nhìn về phía nhân viên cửa hàng áo cưới đang nói đùa với Giản Tang Du.

Hà Tịch Thành vỗ vỗ vai anh, nói một cách sâu sắc:” Tôi cũng nghĩ nên nói sớm một chút, kéo dài càng lâu càng nhiều rắc rối, chính miệng cậu nói với cô ấy, sẽ dễ chịu hơn để người khác nói.”

Thiệu Khâm không nói lời nào, trong lòng càng bất an nhiều hơn bất cứ ai.

Hà Tịch Thành ngừng một chút, nói tiếp:” Chi bằng để tôi giải thích với cô ấy, việc này là sai lầm của tôi.”

Thiệu Khâm hé môi, trên mặt đều là sự xót xa:” Cho dù không có cậu, cô ấy vẫn không tránh khỏi số mạng, bi kịch sẽ bắt đầu bằng cách khác. Ngọn nguồn là do tôi, người cô ấy hận từ đầu tới cuối đều là tôi.”

Hà Tịch Thành không biết nên nói gì, chuyện này dù làm thế nào vẫn đã ăn sâu vào đau khổ và bế tắc.

Thiệu Khâm yên lặng chăm chú nhìn Giản Tang Du mặc váy cưới màu trắng, từ từ mở miệng:” Tôi sẽ sớm nói với cô ấy, dù cô ấy lựa chọn như thế nào, tôi cũng tôn trọng cô ấy.”

Câu “sớm nói cho cô ấy biết” lại do chuyện hôn lễ kéo dài lần nữa.

Giản gia còn lại ít người thân, trước kia có qua lại với vài nhà, nhưng vài năm nay do bọn họ sợ anh em cô nhờ vả, nên quan hệ dần dần xa. Vì vậy mà trong tiệc cưới có 98% đều là khách của Thiệu gia.

Nhìn những gương mặt xa lạ, cảnh tượng ăn uống linh đình trong đại sảnh, Giản Tang Du hồi hộp nắm chặt vạt áo cưới, trống ngực đập thình thịch.

Ánh mắt quét qua bóng dáng cao ngất kia, nhìn hình dáng anh tuấn cao lớn của anh, Giản Tang Du từ từ thả lỏng bớt căng thẳng. Tất cả như trở về điểm xuất phát, có thể gả cho người mình yêu thăm thời niên thiếu, loại cảm giác hạnh phúc này rất khó diễn tả được.

“Muốn ăn không?”

Bàn tay trắng nõn đưa ra trước mặt cô, có vài viên kẹo nằm trong đó, Giản Tang Du quay lại, nhìn bạn gái của Hà Tịch Thành, cũng là phụ dâu hôm nay.

Cô do dự đưa tay lấy một viên, khi ngậm vào miệng, viên kẹo mát lạnh cũng tỏa khắp cả người.

“Đừng lo lắng, cô rất đẹp.” Khi cô gái đó nói, gương mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt, tuy không nói quá nhiều, nhưng ánh mắt vô cùng chân thành.

Giản Tang Du khẽ cười nói: “Cảm ơn, tôi tên là_____”

“Tôi biết.” Cô gái thản nhiên nhìn cô, sau đó chủ động đưa tay ra, “Tôi tên là Tuyền Ti.”

Giản Tang Du bất đắc dĩ nhìn xuống cánh tay đưa ra trước mặt, bắt tay với cô ấy: “Cô biết tôi?”

Tuyền Ti nhíu mày nghĩ nghĩ: “Cực kỳ quen mặt, giống như đã gặp qua, nhưng cảm thấy không giống với hình dạng bây giờ...”

Giản Tang Du lộ vẻ rối rắm nhìn cô ấy.

Tuyền Ti không thèm để ý, bỏ kẹo vào miệng, nói lơ đãng: “Nơi này của tôi không được khá lắm, trí nhớ không tốt.” Cô ấy chỉ vào đầu của mình, vừa cười vừa nói: “Tịch Thành nói tôi quên rất nhiều chuyện quan trọng, đúng là thật sự tôi nhớ không ra.”

Giản Tang Du gật đầu đồng tình.

Tiệc cưới sắp bắt đầu, Thiệu Khâm đi tới bên cô.

Đột nhiên Tuyền Ti nói: “Cô từng bị bắt cóc phải không? Hoặc là_____”

Giản Tang Du ngẩn ra, nhìn cô ấy.

Tuyền Ti nhún vai, lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt: “Tự nhiên loáng thoáng hiện lên hình ảnh của cô....Kỳ lạ, hình như cô bị người ta bắt cóc? Chắc là tôi xem phim nên bị ảo giác.”

Cô ấy xin lỗi Giản Tang Du, Giản Tang DU cười không nổi, sắc mặt tái mét nhìn chằm chằm cô ấy: “Cô còn nhớ rõ thêm cái gì không?”

Tuyền Ti còn đang suy nghĩ, Thiệu Khâm đã chạy tới trước mặt các cô.

Anh nhìn sâu vào mắt Tuyền Ti, kèm theo một chút đề phòng và thù địch. Sau đó lại dịu dàng nói với Giản Tang Du: “Đang nói gì vậy?”

Giản Tang Du lắc lắc đầu, tâm trạng phức tạp, nhìn bộ dạng lo lắng của Thiệu Khâm thì mỉm cười: “Tâm sự chơi thôi, không phải anh giúp ba chào hỏi khách khứa sao?”

Thiệu Khâm nhíu mày, ôm eo cô, cúi đầu hôn một cái lên trán cô: “Anh mệt, nên tìm em bổ sung năng lượng.”

Đáy mắt Giản Tang Du hiện lên ý cười, nhẹ nhàng kháng cự: “Tuyền Ti còn đang ở bên cạnh em.”

Thiệu Khâm đã quen mặt dày, tuyệt đối không để ý bên cạnh có người hay không, cứ cùng Giản Tang Du ngọt ngào, thân thiết một hồi mới đi ra.

Giản Tang Du còn muốn nói chuyện với Tuyền Ti, nhưng Hà Tịch Thành đã tìm tới. Giản Tang Du chỉ biết đứng ở bên cạnh chờ, nhưng càng chờ thì mặt càng ngày càng đỏ, cuối cùng vì nhìn không nổi nữa, nên vội vàng chạy đi chỗ khác.

Hà Tịch Thành còn lưu manh hơn Thiệu Khâm, chẳng phải cái tay kia đang sờ vào chỗ không nên sờ của Tuyền Ti sao?

52. Chương 52: Chương 52

Buổi tối, Giản Tang Du về nhà thuê của Thiệu Khâm. Ngày tân hôn đầu tiên, Giản Đông Dục kiên trì không cho cô về nhà. Giản Tang Du vẫn ngây thơ, truy hỏi tại sao. Sắc mặt Giản Đông Dục bình tĩnh trả lời: “Bởi vì phòng không có cách âm.”

Khuôn mặt Giản Tang Du xấu hổ và giận dữ bị Thiệu Khâm lôi đi.

Trình Nam buồn cười nhìn Giản Đông Dục: “Rõ ràng là anh thông cảm cho em ấy, sao phải nói như vậy?”

Giản Đông Dục liếc nhìn cô một cái, bờ mi đen dày rủ xuống: “Tôi không muốn trở thành gánh nặng của nó.”

Đây không phải lần đầu tiên Giản Tang Du đến chỗ ở của Thiệu Khâm, nhưng lần này lại mang tâm trạng khác. Thiệu Khâm cởi áo khoác ngoài xuống, chỉ còn lại cái áo sơ mi trắng, nơ cũng bị anh vứt đi, lộ ra xương quai xanh, đứng trước salon bình thần nhìn cô chăm chú: “Đi tắm trước đi.”

Giản Tang Du “ừ” một tiếng, bị anh nhìn như vậy bỗng nhiên không kiềm chế được nhịp tim.

Thiệu Khâm từ từ bước tới, đưa tay vòng qua chiếc eo mềm mại của cô, đôi môi đặt lên trán láng mịn của cô hôn một cái: “Hay là, tắm chung?”

Giản Tang Du lắc đầu xấu hổ: “Đừng, em không quen.”

Thiệu Khâm cũng không ép buộc cô. Mặc dù, dưới sự chủ đạo nửa dụ dỗ nửa ép buộc của anh, hai người cũng đã làm qua rất nhiều lần. Nhưng rõ ràng cô vẫn còn kháng cự với cơ thể đàn ông rất nhiều, chỉ mới nhìn một chút thôi, sắc mặt cô đã tái nhợt ngay lập tức.

Thiệu Khâm đau lòng bóp nhẹ thắt lưng cô, ghé sát vào tai cô thì thầm: “Buổi tối chỉ làm một lần, sau đó ôm nhau ngủ.”

Hai gò má Giản Tang Du đỏ đến cực điểm, đôi mắt đen nhánh long lanh như có sương mù mờ màng.

Thiệu Khâm bật cười, đẩy mạnh người nào đó vào phòng tắm: “Nếu còn nhìn anh như vậy nữa, anh sẽ đổi ý đó.”

Tiếng nước chảy ào ào vang lên, Thiệu Khâm trở lại ngồi trên ghế salon thấy hơi lo sợ, làm sao để mở miệng đây? Mỗi lần anh nhớ lại câu nói kia của Trình Nam: “Thời gian càng dài, Giản Tang Du bị tổn thương càng sâu” tim cũng lập tức quặng thắt lại.

Có mấy lời không nói không được, nhưng kết quả sau khi nói ra, anh cũng không thể nào chịu đựng được. Dù kết quả là tiếp tục sống chung, cả hai cũng đều đau đớn.

Hoặc là, nếu hai người xa nhau, thì sẽ càng đau hơn.

Giản Tang Du tắm rửa xong bước ra, nhìn thấy Thiệu Khâm nằm ngửa trên ghế salon, nút áo sơ mi bị anh cởi ra một nửa, cánh tay rắn chắc đang che trên mắt, làm cho vẻ sắc bén trong nhất thời giảm xuống rất nhiều.

Cô lặng lẽ tới gần, cảm giác như Thiệu Khâm ngủ thiếp đi, hoàn toàn không có phản ứng gì. Cô ngồi xổm bên cạnh, yên lặng nhìn anh một lúc, rồi đưa tay cởi hết những nút áo còn lại.

Cổ tay bị nắm lại, Thiệu Khâm mở đôi mắt đen thăm thẳm, sáng ngời nhìn cô chằm chằm.

Nụ cười trong mắt Giản Tang Du rạng rỡ, bình thần nhìn lại anh: “Một mối hả?”

Bỗng nhiên Thiệu Khâm đứng phắt dậy, ôm cô vào trong lồng ngực, giọng nói thật nhỏ, từ từ chậm rãi: “Anh muốn nói chuyện với em một chút.”

Giản Tang Du nghi ngờ liếc anh một cái, cô còn cho rằng kế hoạch động phòng lưu manh sẽ bắt đầu thực hiện trên giường.

Thiệu Khâm đưa tay vuốt ve tỉ mỉ gương mặt sáng loáng, làn da láng mịn, nồn nà của cô, từ từ cúi đầu xuống hôn cô thật sâu. Giản Tang Du ôm cổ anh, khéo léo mở miệng cho anh tiến vào.

Thiệu Khâm liếm môi cô, ngậm mút đầu lưỡi cô, thỉnh thoảng trượt đến cắn nhẹ môi dưới, đùa giỡn cánh môi cô cho đến khi sưng đỏ mới chịu buông cô ra.

Giản Tang Du nhìn anh xúc động.

Thiệu Khâm cọ cọ vào chiếc mũi cao của cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Bà xã, anh yêu em.”

Đồng tử của Giản Tang Du thất chặt, ngay sau đó cô nở nụ cười ảm áp, chủ động chạm vào môi anh một cái: “Ừ.”

Bàn tay thô ráp đặt ở bên eo cô, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, yết hầu khẽ lên xuống: “Thật xin lỗi, đã để cho em gặp phải nhiều khổ sở như vậy, vậy mà anh lại không thể ở bên cạnh bảo vệ cho em.”

Giản Tang Du chau mày lại liếc anh một cái, vừa buồn cười vừa cảm động: “Chuyện lúc trước đâu có can hệ gì tới anh, bây giờ có thể sống chung với anh, em rất vui.”

Cô thể hiện tình yêu ngọt ngào, ngưỡng ngưỡng càng khiến Thiệu Khâm thấy khó chịu. Thiệu Khâm nhắm chặt mắt lại, khó khăn mở miệng: “Người khi đó....”

“Thiệu Khâm.” Giản Tang Du bất chợt ngừng đầu lên, nhìn anh chăm chú.

Lời nói của Thiệu Khâm bị cắt ngang đột ngột, còn bị cô nghiêm túc nhìn chăm chú, nhịp tim bỗng chốc đập nhanh: “Sao em?”

Giản Tang Du im lặng mấy giây rồi nói nhỏ: “Buổi tối trước ngày anh nhập ngũ em có đi tìm anh.”

Thiệu Khâm ngẩn người ra, nắm tay tự nhiên siết chặt lại.

“Lúc đó, em rất giận, giận anh đã gạt em. Nhưng thấy mình thật ngu ngốc, rõ ràng là nhiều lần nói sẽ không quan tâm đến anh, nếu không thì sẽ bị anh tiếp tục lừa gạt. Nhưng nghĩ đến việc từ nay về sau sẽ không được gặp anh nữa, trong lòng em cảm thấy đau khổ, cho nên em nghĩ..... lặng lẽ đến nhìn anh một chút, nhìn xong sẽ lập tức rời đi.” Đầu Giản Tang Du tựa lên lòng ngực sắt chắc của anh giọng nói nhỏ nhẹ, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt Thiệu Khâm cứng ngắc bao nhiêu.

“Lúc Anh nhắn tin nói, anh đang ở quán bar Hậu Điều chờ em, em đã đi đến.” Giản Tang Du nói đến đoạn này âm lượng lại nhỏ hơn, trên mặt tỏ ra vẻ đau đớn khó tả: “Sau đó thì gặp.... bị thuốc mê làm hôn mê.”

Thiệu Khâm cảm thấy mình giống như bị người ta đập mạnh một gậy vào đầu, đầu óc cứ ong ong.

Mỗi một chuyện xảy ra đều là do anh, anh không thể nói được nữa. Đối mặt với Giản Tang Du, anh không còn mặt mũi nào để nói ra sự thật của việc không may kia. Anh nghĩ rằng, năm đó Giản Tang Du không thêm ngó ngang gì đến anh nữa. Đối với hai người họ, tình cảm lúc đó chỉ là tuổi trẻ hơi hợt, nông nổi. Nhưng mà hôm nay xem ra, cô nghiêm túc hơn anh nhiều, tình cảm của cô quá thuần túy. Quả thật anh tự cảm thấy hổ thẹn.

Tâm trạng Giản Tang Du phức tạp, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nam tính của anh, dè dặt mở miệng nói: “Anh để ý không? Ngay cả lúc đó xảy ra chuyện gì em cũng không biết. Cha của Mạch Nha là ai cũng không rõ..... càng không biết mình bị mấy....”

Cô nói xong lời cuối cùng đầu đã cúi thấp tới ngực, bộ dạng đáng thương vô cùng. Thiệu Khâm nhìn thấy càng thêm khó chịu, ôm siết cô: “Không ngại. Cho dù em có như thế nào anh cũng yêu, rất yêu.”

Giản Tang Du bị anh ôm siết thật chặt đến muốn ngạt thở. Nhưng áp sát vào lòng ngực nóng hổi của anh, ngửi thấy hơi thở quen thuộc của anh, trong lòng Giản Tang Du vừa ảm áp lại vừa ngọt ngào.

Tuy người đàn ông này luôn lưu manh, thích chơi xấu nhưng đã đi vào lòng cô không thể giải thích được. Hơn nữa còn không hối tiếc vì cô đối nghịch với người nhà, thậm chí có thể bị người đời cười nhạo....

Giản Tang Du cảm thấy mình phải đối xử với Thiệu Khâm thật tốt mới được, phải cố gắng yêu thương anh, có như vậy mới không phụ tấm chân tình của Thiệu Khâm giành mình.

Thiệu Khâm ôm Giản Tang Du vào phòng ngủ, cúi người hôn lên giữa trán cô dịu dàng: “Anh đi tắm rồi sẽ trở lại ngay.”

Giản Tang Du núp ở trong chăn gật gật đầu.

Thiệu Khâm nhìn cô sâu lắng không nhúc nhích.

Giản Tang Du cũng mở to đôi mắt sáng ngời nhìn anh không dám nháy mắt, tận sâu trong mắt Thiệu Khâm hiện lên nụ cười: “Em nắm chặt áo của anh như vậy, không nỡ xa anh hả?”

Nghe vậy, Giản Tang Du mới ý thức được mình siết chặt ống tay áo của anh không thả, trên mặt ửng lên đám mây hồng, kéo chăn qua khỏi đỉnh đầu, rầu rĩ nói: “Anh mau đi đi.”

Thiệu Khâm mỉm cười vỗ vỗ vào cái chăn đang trùm kín người, giọng nói mờ ám: “Tự mình cởi quần áo đi, anh thích em để trần.”

Giản Tang Du đỏ từ đầu đến ngón chân, trùm chăn càng thêm kín mít.

Trong phòng tắm Thiệu Khâm đắn đo rất lâu, quyết định hay là chọn cơ hội nào thích hợp rồi nói, không khí tốt như vậy, đêm tân hôn của anh và Giản Tang Du không thể để chuyện không vui phá rối.

Giản Tang Du trùm cái chăn ngồi trên giường, nhìn chằm chằm vào phòng tắm ngây người, chờ cô hoàn hồn Thiệu Khâm đã đi ra, mái tóc ngắn ngắn còn hơi ẩm ướt, thân thể rắn chắc màu mạch cao ráo trắng kiện.

Giản Tang Du chuyển tầm mắt đi xuống, lập tức che mặt mắc cỡ: Sao anh không mặc quần áo vậy!”

Thiệu Khâm cười, cúi người lên giường, thoải mái nhào vào người ở trong chăn.

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm, hơi thở nồng nàn của phái nam quanh quần nơi chóp mũi. Giản Tang Du thở dồn dập nhìn anh chằm chằm, bị anh cúi đầu ngăn chặn đôi môi.

Môi lưỡi quần quít mạnh mẽ và hung bạo luôn là đặc thù của anh. Bàn tay nóng bỏng của anh đặt lên bộ ngực tròn tròn mềm mại, vuốt ve dịu dàng.

Giản Tang Du cảm thấy nơi khoe môi có chất lỏng ướt át đang chảy, đầu lưỡi khê ngăn lại anh, muốn khước từ.

Ai ngờ anh như được mở khai khóa chốt, bỗng nhiên ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô mút càng thêm dữ dội. Giản Tang Du cảm giác môi mình như ngọn lửa, thiêu cháy nóng bỏng tất cả cảm xúc trong người.

53. Chương 53

Thời gian nghỉ kết hôn của Thiệu Khâm rất ngắn, căn bản là hai người không hề có cơ hội đi nghỉ tuần trăng mật giống như những đôi vợ chồng khác. Giản Đông Dục rất đau lòng cho em gái, kiên trì giữ cô ở lại cho tới khi Thiệu Khâm trở về doanh trại mới cho cô chuyển về nhà.

Giản Tang Du biết anh trai đã có Trình Nam chăm sóc nên cũng không lo lắng nhiều, ngược lại là Mạch Nha.

“Chúng ta thật không cần đón nó về sao?” Giản Tang Du nghĩ đến thái độ của Cố Đình Chi và Thiệu Chính Minh tim liền đập nhanh. Mặc dù trước mặt người lạ Mạch Nha rất nghe lời, nhưng sống cùng nhau lâu, bản tính của nó cũng sẽ lộ rõ.

Cô rất lo lắng Cố Đình Chi sẽ chịu không nổi.

Thiệu Khâm đang mặc quần áo, nghe thấy lời của cô từ từ xoay người, yên lặng mấy giây, nói: “Không bằng em gọi điện thoại cho Mạch Nha, xem nó có muốn về không.”

Giản Tang Du cảm thấy đáp án không thể nghi ngờ được chút nào, cho nên trực tiếp gọi điện cho Mạch Nha nói: “Con yêu, một lát nữa mẹ tới đón con nhé?” Mạch Nha dừng lại một chút, trả lời mơ hồ không rõ: “Không cần đâu.”

Giản Tang Du sửng sốt: “Tại sao?”

“Ông nội nói muốn đưa con đi câu cá.” Mạch Nha quay đầu lại nhìn Thiệu Chính Minh đang mỉm cười rất hiền từ, ánh mắt vui mừng híp lại, “Còn có thể ngồi thuyền nhỏ đó.”

Giản Tang Du không thể có ý kiến gì: “Con yêu, đừng quần lầy ông nội, ông nội rất bận.”

Mạch Nha bực bội, trợn mắt giải thích: “Con đâu có quần lầy ông, là ông nội nói muốn dẫn con đi, bọn con đang đi tới công viên ở gần đây, cả bà nội cũng cùng đi đó.”

Giản Tang Du trợn to mắt khó tin, nghiêng đầu nhìn Thiệu Khâm đang ngồi bên giường lẳng lẳng nhìn mình, hơi bất ngờ: “Ba mẹ muốn dẫn Mạch Nha đi chơi ư?”

Thiệu Khâm yên lặng cười cười, nhận lấy điện thoại: “Con phải nghe lời ông nội bà nội, không được chạy lung tung.”

“Tuân lệnh.” Mạch Nha hướng về phía điện thoại thi hành kiểu chào theo đúng quy tắc của quân đội. Sau đó Thiệu Khâm mơ hồ nghe thấy tiếng cười trầm ấm của Thiệu Chính Minh truyền đến từ bên kia.

Giản Tang Du chờ anh cúp điện thoại xong, không kịp chờ đợi, vội hỏi: “. Đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên ba mẹ lại đối xử tốt với Mạch Nha như vậy?”

Thiệu Khâm nhìn cô một hồi, nghiêng người hôn lên môi cô một cái: “Vì con trai anh rất đáng yêu mà.” Giản Tang Du vẫn cảm thấy là lạ, giống như qua một đêm mà vật đổi sao dời. Mặc dù Thiệu Chính Minh vẫn thích Mạch Nha, nhưng vẫn chưa tới mức độ cưng chiều như vậy, chứ đừng nói tới Cố Dĩnh Chi.

Lòng bàn tay khô ráo của Thiệu Khâm đặt sau gáy cô, nghiêm túc nhìn cô: “Chúng ta làm gì bây giờ? Chỉ còn lại 4 ngày nghỉ.”

Giản Tang Du cũng không biết nên làm gì, nhìn thẳng vào đôi mắt của Thiệu Khâm.

Khóe miệng Thiệu Khâm lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng đẩy cô ngã xuống nệm nói: “Thôi khỏi đi, chúng ta ở nhà làm bốn ngày.”

Bốn ngày qua rất nhanh, gần như hai người rất ít ra khỏi cửa, ngoại trừ một lần cùng tới siêu thị mua đồ, còn lại phần lớn thời gian còn lại đều dính lấy nhau. Thiệu Khâm vẫn mặc áo sơ mi trắng gọn gàng như thời niên thiếu, đứng trong phòng bếp làm bữa sáng cho cô.

Hơn nữa anh còn rất cưng chiều cô, khiến cho Giản Tang Du đỏ hết cả mặt, tim cũng đập nhiệt liệt.

Anh ôm cô đút cho cô ăn, ở trên người cô ngoại trừ chiếc áo sơ mi của anh ra cũng không mặc thêm gì cả, bên trong cũng trống không. Lúc Thiệu Khâm đút cho cô ăn sẽ cúi người xuống hôn cô, trong căn phòng chỉ còn lại cả vùng ánh sáng bao phủ lên người họ.

Thỉnh thoảng Thiệu Khâm sẽ vuốt ve toàn thân cô một lần, nhưng rất cố gắng kiềm chế, anh nhớ rõ thân thể của Giản Tang Du không giống trước đây, cô cứ an ổn ở bên cạnh anh như vậy cũng đã khiến anh rất thỏa mãn.

Đêm trước khi đi, Thiệu Khâm đón Mạch Nha về nhà, sau đó hai cha con cùng Giản Tang Du trở về nhà của Giản Đông Dục.

Lúc rời đi Mạch Nha rất không vui, ôm lấy cổ của Thiệu Chính Minh không ngừng an ủi: “Lúc rảnh cháu sẽ tới thăm ông, ông đừng đau lòng nhé.”

Thiệu Chính Minh nhìn thân thể mềm mại của cháu nội bị ôm đi, trong lòng có chút mất mát, đôi mắt sắc bén bực bội nhìn Thiệu Khâm chăm chăm: “Sao cha lại có cảm giác con giống con rể tới nhà vậy.”

Giản Tang Du đứng bên cạnh rất lúng túng, Thiệu Khâm lạnh lùng nhìn cha anh một cái, thờ ơ nói: “Dù sao bình thường con cũng không ở nhà, chẳng bằng để cho cô ấy thêm thời gian chăm sóc cho anh cô ấy một chút.”

Thiệu Chính Minh hừ lạnh, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Mạch Nha.

Mặc dù trên mặt Cố Đình Chi thản nhiên không tỏ vẻ gì, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên người Mạch Nha không dời đi, mấy lần muốn nói lại thôi, sau đó mới nói: “Nếu con quá bận rộn chăm sóc cho anh con thì cứ đem nó tới đây, mẹ sẽ chăm sóc cho, mẹ rất rảnh.”

Giản Tang Du vừa mừng vừa lo, nhưng đáy lòng lại mơ hồ có chút quái dị, gật đầu đáp: “Vâng, cảm ơn mẹ.” Buổi tối Mạch Nha và Giản Đông Dục ngủ chung. Thiệu Khâm tắm xong đi vào thấy Giản Tang Du vẫn đang cau mày ngẩn người, vén chăn lên nằm bên cạnh cô, anh ôm người cô vào trong ngực: “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

Giản Tang Du nhìn anh sợ sệt: “Có phải ba mẹ anh muốn có cháu cho nên mới đối xử tốt với Mạch Nha như vậy không? Nếu bọn họ thúc giục chúng ta có con thì sao?”

Thiệu Khâm yên lặng nhìn cô chăm chú, giơ tay vén những lọn tóc rối ra sau tai cô, cúi đầu hôn lên khuôn mặt lo lắng của Tang Du: “Không có việc gì, nếu như cha mẹ có hỏi, anh sẽ nói vấn đề là do anh.”

Trái tim Giản Tang Du chấn động, nắm chặt tay của anh: “Không được, không thể lừa gạt bọn họ. Bọn họ là cha mẹ của anh, cha mẹ yêu thương con cái là điều đáng quý trọng nhất.”

Thiệu Khâm chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới cô lại phản ứng mãnh liệt như vậy. Vì thế nắm tay của cô đặt lên môi hôn, ánh mắt nhìn cô sâu lắng: “Anh biết rồi, chúng ta cứ thử vài lần, biết đâu lại có thể có cơ hội.”

Giản Tang Du vừa định nói tiếp, Thiệu Khâm liền chặn môi cô lại, bắt đầu cởi áo ngủ trên người cô ra: “Hiện tại bắt đầu thử đi.”

Thiệu Khâm chỉ dạo đầu một chút, sau đó lại đi thẳng vào, Giản Tang Du còn chưa đủ ướt át, ả nhấn chịu đựng.

Thiệu Khâm giữ lấy cặp mông mềm mại của cô, hăng hái chạy nước rút, lần sau lại sâu hơn lần trước.

Giản Tang Du hỏi vỡ vụn: “Có phải anh cũng muốn có con không?”

Thiệu Khâm yên lặng gắng sức xuyên qua vùng đất mềm mại của cô. Tất cả cấu kính, lo lắng, đau lòng, đều hóa thành hành động nguyên thủy nhất. Vì chỉ có như vậy anh mới cảm giác mình sẽ không mất đi cô, làm sao cũng không thấy đủ, hận không thể nuốt cô vào bụng để cô lúc nào cũng ở bên cạnh anh.

Thiệu Khâm vừa đi, cuộc sống của Giản Tang Du lại trở lại yên bình như trước. Thiệu Khâm không cho phép cô tiếp tục làm trong vũ đoàn, Cố Đình Chi cũng không thích vậy. Mỗi ngày Giản Tang Du đều đi cùng Giản Đông Dục tới bệnh viện làm vật lý trị liệu, vị bác sĩ họ Đỗ kia sau khi tham gia nghiên cứu xong đã trở về Mỹ, Trình Nam nói anh ta chuẩn bị trở về nước phát triển, cho nên đại khái sau nửa tháng nữa sẽ quay lại, đến lúc đó sẽ bổ trí phẫu thuật cho Giản Đông Dục.

Giản Tang Du vô cùng vui vẻ, cuộc sống vốn mờ mịt toàn một màu xám, trong khoảnh khắc như có một vị thần hộ mệnh che chở, luôn đem đến những chuyện tốt, ngoại trừ một chuyện.

Đó chính là chân tướng năm đó, cô vẫn không hề có chút đầu mối nào.

Ngược lại Thiệu Trí đã an phận rất nhiều, Giản Tang Du không ở lại Thiệu gia, cho nên cũng không có cơ hội giao tiếp với cậu ta. Dù Giản Tang Du muốn tra ra chân tướng cũng không muốn liên thủ với Thiệu Trí, càng sẽ không ngu ngốc muốn bắt đầu từ chỗ cậu ta.

Nhưng có một người, có lẽ sẽ có thể giúp được cô.

“Mình cũng không nhớ rõ lắm.” Tuyền Ti nhăn mày nhìn đài phun nước phía xa, miệng cắn ống hút, “Chỉ nhớ một đoạn ký ức nhỏ rất mơ hồ, có lúc không biết là hiện thực hay chỉ là phán đoán của mình.”

Giản Tang Du vội vàng khích lệ cô : “Không sao, cậu hãy suy nghĩ cẩn thận một chút, dù là phán đoán cũng cứ nói ình biết, điều này rất quan trọng với mình.”

Tuyền Ti khẽ quay mặt qua, yên lặng nhìn cô : “Nếu như là chuyện không vui, quên đi cũng không có gì là không tốt cả.”

Giản Tang Du không biết cô ấy đang cảm thán ình, hay đang khuyên nhủ cô ấy nữa. Nhưng những chuyện trải qua của mỗi người không giống nhau, tự nhiên đối với quan niệm trong mọi chuyện cũng khác nhau.

Đôi mắt Giản Tang Du nhìn thẳng về phía trước, khổ sở nhếch môi nói: “Những thứ oán niệm trước kia, mình cũng sắp không phân biệt được nữa rồi. Trong 6 năm này nó đã cắm sâu vào lòng mình, dù muốn buông xuôi cũng không được. Nhưng mà mình có quyền biết rõ chân tướng sự thật, cái cảm giác sự thật bị che giấu đó thật kinh khủng, mình không biết mọi chuyện bắt đầu từ đâu, không biết mình đã đắc tội với ai, nên cũng không biết nên hận ai.”

“Cả người giống như con rối, cảm giác tẻ hết biết.” Tuyền Ti chợt bình tĩnh nói tiếp.

Giản Tang Du sững sốt, sau đó cười cười: “Chính là như vậy, không biết vì sao vẫn còn sống.”

Tuyền Ti như có điều suy nghĩ liếc nhìn cô một cái: ” Tình yêu của cậu thế nào rồi? Cậu có yêu ông xã mình không, còn có đứa nhỏ đáng yêu như thế, những thứ này cũng không thể trở thành dững khí cho cậu sống tiếp sao?”

Bàn tay cầm ly cà phê của Giản Tang Du khẽ run lên, lông mi không ngừng lay động: “Mình không thể. . . .Lúc mình hạnh phúc, nhìn chân anh trai, nhìn bài vị của cha mẹ, mình cảm thấy rất xấu hổ, xấu hổ vì chỉ có mình có hạnh phúc.”

Tuyền Ti khẽ thở dài, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra mấy phần đồng tình: “Mình biết rồi. Mình sẽ cố gắng giúp cậu. Mình sẽ kiếm bác sĩ tìm hiểu một chút, hy vọng có thể giúp cậu một tay.”

Giản Tang Du cảm kích ngẩng đầu lên, mỉm cười với cô : “Cám ơn cậu.”

Tuyền Ti nhún vai một cái, bỗng nhiên thò tay cầm lấy mu bàn tay hơi lạnh của cô, ân cần nói: “Hi vọng chân tướng này có thể giúp bạn, mà không phải hại bạn.”

Giản Tang Du ngớ ra, loại khả năng này. Tồn tại sao? Làm sao cô có thể khổ sở vì tìm ra chân tướng, tìm được tên kia, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, nhất định phải cho Giản gia một công đạo!

Hai ngày nay Thiệu Khâm luôn cảm thấy không yên lòng, lúc tập luyện mắc phải rất nhiều sai lầm, bị Kiều Nghị gọi vào dạy dỗ một trận: “Vừa mới lấy vợ, thì phải thể hiện chút tinh thần chứ, nếu không tôi sẽ điều cậu tới vùng nông thôn để cho cậu một năm cũng không gặp được vợ mình!”

Thiệu Khâm hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, giọng nói lại mềm mỏng xuống: “Đúng là tinh thần của tôi không yên.”

Mắt Kiều Nghị trợn trừng: “Cậu cho rằng mình là thần côn? Lại vẫn tin cái này.”

Thiệu Khâm cũng biết là mình quá khấn trương, chưa nói rõ được chân tướng sự việc nên cả ngày mới suy nghĩ lung tung, càng ngày càng giống mấy mụ đàn bà.

Thiệu Khâm cao lớn đứng trước mặt Kiều Nghị, nói bảo đảm: “Tôi sẽ chú ý điều chỉnh.”

Kiều Nghị vỗ vỗ bờ vai của anh : “Mới cưới mà, tôi hiểu, buổi tối nhớ gọi điện cho vợ là được.”

Ai biết buổi tối Thiệu Khâm còn chưa kịp gọi điện thoại cho Giản Tang Du, điện thoại của Hà Tịch Thành đã gọi tới, vô cùng lo lắng : “Tôi nói này, cậu hãy nhanh chóng suy nghĩ biện pháp đi, gần đây vợ của cậu hay gặp Tuyền Ti, tôi đã dò hỏi Tuyền Ti nhưng cô ấy không nói gì cả, nhưng tôi biết cô ấy hận bác sĩ tâm lý, tám phần chính là vì chuyện năm đó.”

Bàn tay nắm chặt điện thoại của Thiệu Khâm bỗng dưng cứng đờ, giọng nói cũng bất an: “Cô ấy đã biết rồi sao?”

Hà Tịch Thành im lặng giải thích: “Vẫn chưa biết đâu, sao cậu lại khẩn trương như vậy, không phải là tôi đang gọi điện thông báo trước cho cậu một tiếng sao. Cậu yên tâm, hai ngày tới tôi sẽ mang Mèo Hoang ra nước ngoài, để Giản Tang Du không tìm được cô ấy. Nhưng cậu phải biết rõ, Giản Tang Du đối với chuyện này rất cố chấp, sớm muộn gì cũng phải tìm ra biện pháp khác.”

Đầu óc hỗn loạn Thiệu Khâm vô cùng, cũng không biết nói gì.

Hà Tịch Thành lại dặn dò anh : “Cậu hãy suy nghĩ biện pháp trước đi, đợi cậu về đây rồi nói tiếp. Giờ nói trong điện thoại sợ cô ấy chạy ra nghe được? Còn nữa, Thiệu Trí đang tìm hai tên lưu manh năm đó, tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức nhưng cũng không tìm thấy hai tên này. Hi vọng không bị Thiệu Trí tìm thấy chúng trước, nếu không chuyện này không có cách giữ bí mật nữa đâu.”

Cổ họng Thiệu Khâm căng lên, nói khàn khàn: “Tôi biết rõ rồi.”

Cúp điện thoại, anh đỡ đầu đứng trước bàn làm việc, chuyện này đáng nhẽ không nên tới nông nổi này, nhưng là. Bọn họ mới vừa kết hôn, nếu Giản Tang Du biết chuyện này, cô có thể sẽ rời xa anh không?

Giờ phút này Thiệu Khâm mới phát hiện, bất luận bình thường Giản Tang Du ngoan ngoãn bao nhiêu, cho đến lúc này anh cũng không hề lo lắng, nắm chặt quả đấm, gương mặt lạnh lùng của anh rét run.

Bên này Giản Tang Du đang nóng giận vì sự mất tích của Tuyền Ti, thì Kiều Nghị lại gọi điện thoại tới nói Thiệu Khâm đã xảy ra chuyện

54. Chương 54: Chương 54

Lúc Giản Tang Du chạy tới bệnh viện quân y của tỉnh, Thiệu Khâm mới được đẩy ra từ phòng phẫu thuật.

Trên người vẫn còn nguyên bộ quân phục chưa kịp thay, lộ cánh tay cường tráng và lồng ngực rộng lớn của anh, đùi phải được bó trong một lớp thạch cao dày, cả người vẫn toát ra khí thế bức người như trước.

Mạch Nha thấy bộ dáng này của Thiệu Khâm, hất tay Giản Tang Du ra chạy vọt tới, lo lắng kiểm tra khắp nơi: “Ba, ba bị thương à!”

Thiệu Khâm ngẩn ra, bật cười vuốt đầu con : “Ba không cẩn thận bị té.”

Anh nâng tầm mắt sâu thẳm thẳm lên, yên lặng nhìn vào người phụ nữ đang đứng trên hành lang chăm chú, cho dù trong khoảng cách không gần nhưng anh vẫn nhận thấy hốc mắt của cô đã đỏ lên.

Trong lòng Thiệu Khâm hơi se sắt lại.

Giản Tang Du đi tới, nhìn sâu vào gương mặt quen thuộc của anh, chớp mũi cay cay, mím chặt đôi môi trắng bệch không nói lời nào.

Thiệu Khâm đưa tay đưa về phía cô, khẽ cười: “Tới đây.”

Giản Tang Du để tay vào trong lòng bàn tay to lớn của anh, không cầm được nước mắt, đánh mấy cái vào lồng ngực rắn chắc của anh: “Khốn kiếp, anh có biết em đã lo lắng thế nào không? Em sợ anh cũng giống ba mẹ em, tới bệnh viện nhưng không thể thấy được anh nữa.”

Nhớ tới cảnh tượng ba mẹ qua đời, ngực cô càng đau hơn.

Thiệu Khâm nhú chặt mi tâm, trên mặt lộ ra vẻ đau tranh, chỉ có thể dùng sức siết chặt cô vào ngực mình, dịu giọng nói qua: “Thật xin lỗi, là anh không tốt.”

Giản Tang Du cũng không kịp chào hỏi Kiều Nghị cùng các bác sĩ, y tá xung quanh. Thật sự cô đã rất lo sợ, trước đây lúc nhận được điện thoại của cảnh sát giao thông, chạy tới bệnh viện chỉ còn lại thân thể lạnh lẽo của ba mẹ bị một tấm vải trắng phủ lên. Lúc đó toàn thân cô đều phát run, cô rất sợ Thiệu Khâm cũng sẽ gặp phải điều bất trắc, cô thật sự không thể chịu nổi thêm đả kích nào nữa.

Kiều Nghị lúng túng ho một tiếng, gật đầu tỏ ý cảm ơn bác sĩ, sau đó hỏi những điều cần phải chú ý, lúc này mới đẩy Thiệu Khâm tới phòng bệnh, sau đó cáo từ rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại một nhà ba người, ngoài cửa sổ gió thổi mạnh, mây đen vần vũ bao phủ một nửa chân trời, nhưng bên trong phòng lại tỏa ra không khí ấm áp không hề có chút lạnh lẽo nào.

Mạch Nha cẩn thận nằm bên giường nhìn chăm chăm vào chiếc chân bị bó thạch cao của Thiệu Khâm, còn dùng ngón tay mập mập chọc chọc mấy cái: “Ba, đau không?”

Thiệu Khâm vẫn nắm tay Giản Tang Du không buông, cau mày trông Mạch Nha: “Nếu ba nói không đau có phải con định dùng sức mạnh hơn không?”

Mạch Nha ngượng ngùng lộ ra hàm răng trắng noãn: “Ba là quân nhân, tại sao lại có thể bị vết thương nhỏ xíu này đánh bại được.”

Thiệu Khâm im lặng nhìn đứa con năm tuổi của mình: “Con cứng, ba bị gãy xương.”

Đôi mắt đen như mực của Mạch Nha sáng rực lên: “Không phải bác sĩ đã chữa cho ba rồi sao?”

Thiệu Khâm: “.”

“Vậy ba còn kêu đau gì nữa.” Mạch Nha cảm giác ba mình thật sự làm mất thể diện của một quân nhân.

Thiệu Khâm lơ đãng không thèm để ý, nắm bàn tay mềm mại của vợ mình, nhìn cô tha thiết: “Có nhớ anh không?”

Ánh mắt Giản Tang Du tập trung vào anh: “Anh mới vừa trở về mà.”

Giản Tang Du ngồi bên giường, Thiệu Khâm vươn tay ra từ góc chăn, luồn tay vào áo của cô, vuốt ve hông cô, sau đó nựng mạnh cô một cái.

Thân thể Giản Tang Du cứng đờ, nghiêng đầu trông anh.

Thiệu Khâm nheo khóe mắt lại, tràn đầy nụ cười: “Mới về anh cũng nhớ em, mỗi đêm cũng mơ thấy em——” anh tiến tới nhỏ giọng rỉ tai, “nhớ tới bộ dạng em nằm dưới anh.”

Khuôn mặt Giản Tang Du đỏ ửng, hung tợn véo cánh tay anh nói: “Vô lại.”

Thiệu Khâm nhíu nhíu mày, tay ôm eo cô không thu lại.

Mạch Nha kinh ngạc chạy tới nhào vào trong ngực Giản Tang Du: “Mẹ, mặt của mẹ sao lại đỏ thế?”

Giản Tang Du trả lời lấp ba lấp bắp: “Trong phòng nóng quá.”

Thiệu Khâm hả hê lại dùng ngón trỏ gõ nhẹ vào hông cô, mang theo một dòng khoái cảm nhỏ, toàn thân Giản Tang Du cứng đờ lại, xấu hổ nhìn chăm chăm anh.

Thiệu Khâm nói với Mạch Nha: “Bởi vì mẹ thấy ba sẽ xấu hổ.”

Mạch Nha cười thấu hiểu, vui vẻ nhìn ba mẹ: “Con biết rồi, đây là mẹ yêu biểu hiện của ba.”

Một nhà ba người đang ở trong phòng bệnh vui vẻ hòa thuận, thì phòng bệnh chợt bị đẩy ra, Thiệu Chính Minh và Cố Dĩnh Chi lo lắng sải bước đi vào, theo phía sau chính là bà nội và. Thiệu Trí.

Bà nội được Thiệu Trí đỡ đi, bước đi hơi chậm, nhưng trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng khác thường: “Sao lại thế này, đang bình thường sao lại té ngã gãy chân vậy?”

Thiệu Khâm liếc nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, không khỏi cau mày: “Trời sắp mưa, sao mọi người lại chạy hết tới đây thế.”

Thiệu Chính Minh ngồi xuống bên cạnh mẹ, mặt nghiêm trang, đôi mắt sáng như ngọn đuốc nhìn vào chân anh một hồi, mới nói: “Nhận được điện thoại của Kiều Nghị, bà nội con rất lo lắng nên muốn tới thăm một chút.”

Cố Đình Chi đứng ở cuối giường lật những bệnh án, mi tâm nhú chặt không giãn ra, cất lời: “Sắp tới diễn tập rồi, sao lúc này con lại còn để xảy ra sự cố như vậy.”

Trong nháy mắt khuôn mặt bình tĩnh của Thiệu Khâm lạnh xuống.

Thiệu Chính Minh không vui nhìn bà một cái, Cố Đình Chi lộ vẻ tức giận ngồi xuống không lên tiếng.

Thiệu Trí vẫn đứng bên cạnh bà nội, ánh mắt chuyển từ trên người Mạch Nha sang Thiệu Khâm, Thiệu Khâm bắt được ánh mắt của anh ta, sắc mặt càng thêm khó coi: “Sao cậu cũng tới đây? Không phải đi học sao?”

Thiệu Trí ở trước mặt trưởng bối luôn tỏ vẻ ôn hòa, giọng nói cực kỳ ngoan ngoãn: “Buổi chiều không có lớp, em về nhà thăm bà nội, ai biết được lại nghe được tin anh xảy ra chuyện, lo lắng nên tới thăm anh một chút.”

Khóe môi Thiệu Khâm lạnh lùng giật giật mấy cái, khinh thường quay đi.

Anh cũng không tin Thiệu Trí lại có lòng tốt như vậy.

Giản Tang Du nhìn thấy trong phòng nhiều người như vậy, lấy phích nước định đi pha trà. Cô phát hiện sau khi vào đây ánh mắt của Cố Đình Chi vẫn luôn dừng lại trên người cô, giống như muốn nói lại thôi.

Giản Tang Du không nghĩ nhiều, chào hỏi bọn họ, sau đó đi ra ngoài.

Lúc đang rót nước nhận thấy có một bóng đen xuất hiện, cái bóng thật lớn che hết ánh sáng, Giản Tang Du hoảng sợ giật mình.

Quay đầu lại lại thấy là Thiệu Trí.

Sắc mặt cô trong nháy mắt lạnh xuống: “Có chuyện gì sao?”

Thiệu Trí mang dáng vẻ bồn chồn tựa vào trên bệ, bĩu môi: “Tình cảm của chị dâu và anh trai thật tốt nha! Còn tên tiểu quỷ kia với anh trai tôi thật giống như cha con ruột vậy.”

Mặt Giản Tang Du lúc trắng lúc xanh, cô biết Thiệu Trí muốn hạ nhục cô, nhanh chóng rót nước xong chuẩn bị rời đi.

Thiệu Trí lại chặn cửa, trên mặt lộ ra nụ cười chế giễu: “Gấp cái gì, tôi muốn nói với cô một chuyện rất thú vị, sao cô lại nóng lòng như thế.”

Giản Tang Du siết chặt bình nước sôi, cố gắng khắc chế ước muốn đổ cả bình nước vào người cậu ta, lạnh lùng đáp: “Tôi và cậu không có gì đáng nói cả, Thiệu Trí cậu đừng hi vọng hạ nhục tôi, cũng đừng nói tới Thiệu Khâm, cậu không xứng đáng nói tới anh ấy.”

Ai ngờ Thiệu Trí nghe xong lại cười thật to, giống như vừa được nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế giới, trên mặt lộ ra nụ cười: “Không xứng nhắc tới? Cô cho rằng Thiệu Khâm thực sự tốt đẹp sao? Ít nhất xong chuyện rồi tôi cũng dám nhận, không như anh ấy làm xong lại giả họa cho người khác. Còn mình thì lại làm ra vẻ vô tư không có gì!”

Giản Tang Du ngẩn ra, tai ù đi, cô chỉ cho là trước đây Thiệu Khâm rất phong lưu, Thiệu Trí muốn trình bày điều này sao. Mặc dù trong lòng rất khó chịu, thậm chí hơi đau nhói chưa xót, nhưng cô từng tự nói với mình, cô không có tư cách truy cứu chuyện này.

Do đó cô bỏ qua tất cả.

Giản Tang Du cố nén cảm xúc trong lòng, căm hận nhìn Thiệu Trí: “Tôi không quan tâm tới quá khứ của anh ấy, cậu đừng uống công phí sức.”

Thiệu Trí nhú nhú mày, nheo mắt lại, chế nhạo nói: “Chị dâu thật là đơn thuần, không trách được Thiệu Khâm ăn cô gọn ghẽ, nếu quá khứ của anh ta có liên quan tới cô thì sao?”

Giản Tang Du không hiểu ý của cậu ta, mà cũng không muốn biết, trong tiềm thức cô luôn chán ghét Thiệu Trí vô cùng, cho nên không hề do dự nói: “Cậu nói cái gì tôi cũng không có hứng thú, tránh ra.”

Ngược lại Thiệu Trí tiến tới trước một bước, thông thả mở miệng: “Nếu tôi nói, ba ruột của tiểu quỷ kia là Thiệu Khâm thì sao?”

Giản Tang Du dừng bước lại, toàn thân sững sờ đứng im tại chỗ.

Thiệu Trí đứng sau lưng cô, hai tay nhét vào túi, khẽ cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Cô suy nghĩ một chút, bác trai và bác gái tôi là người như thế nào, sao lại có thể đối xử tốt với đứa nhỏ không có quan hệ máu mủ gì?”

Hồ hấp Giản Tang Du càng lúc càng nhanh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như bị câu nói kia oanh tạc. Trong đầu cô dần hiện ra vô số nghi ngờ không cách nào giải thích. Cô mơ hồ cảm thấy không đúng, thái độ của Thiệu Chính Minh và Cố Đình Chi với Mạch Nha trong nháy mắt lại có một sự thay đổi lớn như thế. Ngay cả đối với cô cũng dần dần ôn hoà hơn rất nhiều.

Thiệu Trí cười khẽ một tiếng: “Nghĩ ra rồi sao?”

Giản Tang Du đè nén khiếp sợ trong lòng, chậm rãi xoay người nhìn chăm chú vào cậu ta: “Tại sao tôi phải tin cậu? Lúc đó tôi chỉ thấy ba người, Thiệu Khâm không hề có mặt tại đó.”

Thiệu Trí nhún vai một cái, nhìn cô ra vẻ đồng tình: “Tôi biết cô thấy rất khó tin, nhưng tôi nói tôi nhất định sẽ điều tra ra người đã giở trò sau lưng tôi. Tôi đã tìm ra hai người đã hạ thuốc mê cô, bắt bọn họ nói ra toàn bộ sự thật. Chị dâu, chị thật là đáng thương. Tôi cho là Thiệu Khâm rất yêu cô nhưng xem ra căn bản anh ta không hề yêu cô. Hai chúng ta đều giống nhau, đều bị Thiệu Khâm dắt mũi.”

55. Chương 55: Chương 55

Thiệu Khâm thấy lâu rồi mà Giản Tang Du vẫn chưa trở lại, đồng thời kinh ngạc phát hiện _ Thiệu Trí cũng không thấy đâu. Trong nhất thời, anh có linh cảm xấu, về mặt căng thẳng chống mép giường muốn đứng dậy.

Sắc mặt Thiệu Chính Minh sa sầm: “Đi tới đi lui làm cái gì?”

Thiệu Khâm nhíu lông mày, ánh mắt xuyên qua khe cửa mở hờ, nhìn ra hành lang.

Giản Tang Du vừa đẩy cửa bước vào thì bất gặp ánh mắt lo lắng của anh: “Sao đi lâu quá vậy?”

Giản Tang Du nhìn thẳng vào mắt của anh trong giây lát, khóe môi khẽ mấp máy: “Ở đó đông người.”

Sau đó, Thiệu Trí đi vào, về mặt tự nhiên, Thiệu Khâm nhìn chăm chăm vào cậu ta xem xét kỹ lưỡng, nhưng không nhìn ra được biểu hiện kỳ lạ gì. Giản Tang Du vẫn yên tĩnh đứng bên bàn rót trà, làn mi dày hoàn toàn che khuất những biểu hiện trong mắt cô, xem ra vẫn tự nhiên bình thường.

Mấy người Thiệu Chính Minh ngồi một hồi rồi đi, trong lòng Thiệu Khâm chỉ muốn một mình vợ mình ở lại để có cơ hội nói hết sự thật ra, vì vậy giao Mạch Nha cho Cố Đình Chi dẫn về.

Đội cửa phòng khép lại, Thiệu Khâm gơ tay kéo người nào đó vào trong lòng, Giản Tang Du hơi giãy giụa: “Coi chừng cái chân.”

Thiệu Khâm hoàn toàn không quan tâm, chỉ nhìn cô chăm chú: “Nằm xuống đây với anh.”

Giản Tang Du ngược mắt nhìn anh, Thiệu Khâm cảm thấy trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt của cô thật xa cách, tuyệt không phải ánh mắt chứa đầy tình cảm nhìn anh mỗi ngày, tim anh nhảy lên thành thịch.

Giây tiếp theo, Giản Tang Du ngoan ngoãn cởi giày, lên giường nằm sát vào ngực anh.

Thiệu Khâm ôm cô vào ngực, cảm tựa trên đỉnh đầu mềm mại của cô, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Từ nay về sau đừng rời khỏi tầm mắt của anh quá mười phút, anh sẽ rất lo lắng.”

“Tại sao?” Đôi mắt Giản Tang Du đen tuyền long lanh trong suốt, dường như muốn nhìn thấu vào tim của anh.

Thiệu Khâm vô ý tránh đi: “Anh muốn nhìn thấy em từng giây từng phút.”

Giản Tang Du im lặng, trong phút chốc, hai người không ai nói gì nữa.

Thiệu Khâm lưỡng lự không biết phải nói như thế nào, trước lúc Giản Tang Du đến, anh đã chuẩn bị tốt trong đầu. Nhưng khi nhìn thấy Giản Tang Du đột nhiên cảm thấy có điều không ổn, trong lòng đắn đo, cân nhắc vô số lần, vẫn cảm thấy khả năng không được tha thứ rất lớn.

Hơi thở của Giản Tang Du mỏng manh thanh khiết, nhẹ nhàng phả trên xương quai xanh của anh. Bàn tay thô ráp vuốt lên mái tóc dài đen nhánh của cô, định cúi đầu xuống hôn cô thì đột nhiên Giản Tang Du ngược mắt lên lần nữa: “Thiệu Khâm, chị Tiểu Nam muốn đưa anh của em ra nước ngoài điều trị, em muốn giao Mạch Nha cho họ.”

Trong phút chốc, đôi mắt Thiệu Khâm trở nên lạnh lẽo, tỏa ra khí thế sắc bén: “Tại sao? Mạch Nha còn nhỏ như vậy, sao em đưa ra quyết định tàn nhẫn như vậy!”

Giản Tang Du bình tĩnh nhìn anh, nơi khóe miệng thoáng hiện ý cười: “Anh làm gì mà nóng giận dữ vậy.”

Thiệu Khâm ý thức được mình vừa nặng lời, đè nén cơn giận xuống, kiên nhẫn nói: “Mạch Nha chỉ mới năm tuổi thôi, rời xa cha mẹ sẽ rất cô đơn, mái ấm gia đình tuổi thơ rất quan trọng đối với một đứa bé.”

Giản Tang Du dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh, Thiệu Khâm cau mày: “Tại sao lại nhìn anh như vậy?”

Giản Tang Du từ từ nhìn xuống, gương mặt áp lên ngực của anh, giọng nói buồn bã: “Có vẻ như anh rất thích Mạch Nha, nằm ngoài dự đoán của em.”

Mặt mày Thiệu Khâm dần chuyển qua dịu dàng, ôm thân thể mềm mại của cô vào trong ngực: “Dĩ nhiên là anh thích nó rồi, nó cũng là một phần thân thể của em mà, đương nhiên cũng trở thành thứ quan trọng nhất đối với anh.”

Giản Tang Du lạnh lùng lắng nghe, dần dần khép mắt lại.

Trong lúc Thiệu Khâm nằm viện đều do Giản Tang Du chăm sóc tận tâm, tận lực. Nhưng mà Thiệu Khâm phát hiện dường như cô càng ngày càng ít nói, buồn bã. Cô vốn đã là một người ít nói, một ngày nói không đến mười câu cũng là do anh chủ động trên chộc cô.

Thiệu Khâm đã hỏi qua nhiều lần, trong lòng nghi ngờ có phải cô đã biết được cái gì rồi không. Nhưng nghĩ lại, Giản Tang Du là một người đơn thuần, chắc chắn không biết được sự thật đang bị che giấu, nếu không cô đã cắt đứt quan hệ với anh ngay lập tức rồi.

Nghĩ đến đây, Thiệu Khâm bắt đầu lo lắng, Giản Tang Du mới đối xử lạnh nhạt với anh một chút anh đã chịu không nổi, thì đừng nói đến cô hoàn toàn rời khỏi anh. Anh phiền não muốn giết chết Hà Tịch Thành, nhưng nghĩ đến nguyên gây ra là bởi vì anh, lại thấy thất bại, hận không thể tự giết chết mình.

Tâm tình rối rắm, mâu thuẫn, cuối cùng cũng nhịn đến khi xuất viện.

Trời vừa vào đông cứ âm u, buồn buồn, dường như có lượng mưa nặng nề bị đè nén trong đó cũng làm cho lòng người cũng bị ức chế theo. Giản Tang Du đưa Thiệu Khâm về căn nhà mà anh thuê lúc trước.

Thiệu Khâm nghi ngờ hỏi: “Tại sao không về nhà?”

Chữ “nhà” trong miệng anh đương nhiên là căn nhà cũ kỹ, ọp ẹp của Giản Tang Du mà lúc trước bọn họ đã thương lượng với nhau sẽ ở đó. Nơi đó có bà xã của anh và con trai của anh, cho dù nó có đổ nát hơn nữa thì anh vẫn cảm thấy nó ấm áp.

Giản Tang Du lạnh nhạt thu hồi ánh mắt từ cửa sổ vào, mỉm cười nhìn anh một cái: “Ở đó không có thang máy, đưa anh lên lầu rất bất tiện, mà em không đỡ anh nổi, anh của em càng không tiện.”

Thiệu Khâm đã quên điều này đi, cười ôm sát vợ vào lòng, không kiên dè người tài xế ngồi phía trước một chút nào, đưa thẳng đầu lưỡi vào trong miệng Giản Tang Du, liếm khoang miệng ấm áp của cô, ngậm cái lưỡi mềm mại của cô, mút thật chặt.

Trong mắt Giản Tang Du không hiện lên một chút tình cảm nào, mặc cho anh tùy ý hôn hít, vuốt ve.

Thiệu Khâm thả cô ra, lúc nhìn cô chỉ thấy dáng điệu e thẹn, cả mặt đỏ bừng cũng giống như lúc bình thường không có gì khác lạ. Thiệu Khâm khẽ nheo mắt lại, gần đây cảm giác trong lòng thấy bất an, ghé sát vào tai cô thở ra hơi nóng: “Về nhà làm chuyện yêu thương, em ở phía trên.”

Giản Tang Du không nói gì chỉ nhếch đôi môi đẹp gợi lên ý cười nhạt, đôi mắt híp cong giống như trăng non.

“Thiệu Khâm.” Đột nhiên Giản Tang Du quay qua quàng lấy cổ của anh, chủ động dâng lên nụ hôn cho anh, môi lưỡi dây dưa một hồi cô mới nói: “Chúng ta đi mua một cái nhà nữa đi, anh nói rất đúng, Mạch Nha còn nhỏ như vậy hoàn cảnh gia đình đối với rất quan trọng, mà hoàn cảnh của nhà mà chúng ta đang ở quá phức tạp.”

Thiệu Khâm không hề suy xét chút nào, nắm chiếc cằm của cô, nhìn cô thật sâu: “Em thích chỗ nào thì tự mình chọn đi, xong rồi chỉ cần nói với anh một tiếng là được rồi.”

Giản Tang Du cười rạng rỡ, đôi môi đỏ tươi bóng loáng, mịn màng: “Em đã chọn xong rồi, lúc trước đã thích căn nhà đó, anh chỉ cần ký vào là xong.”

Thiệu Khâm không suy nghĩ gì nhiều, theo khoe miệng hơi khẽ mở, tiến quân thần tốc, tiếp tục hôn cô thật sâu: “Hôm nay em giống như đặc biệt nhiệt tình, phía dưới đã có phản ứng rồi.”

Giản Tang Du ngã lên ghế nệm chật hẹp, cô thấy xấu hổ khi phát hiện ra phản ứng của mình đối với Thiệu Khâm càng ngày càng mãnh liệt. Bất kể là thân thể hay là về tình cảm cũng vậy, dường như cô đã hoàn toàn quen thuộc với người đàn ông này.

Nhưng mà, cô sẽ không như vậy nữa.

Mạch Nha là sinh mạng của cô, cô không thể mất nó.

Tài xế nhà họ Thiệu đưa hai người đến dưới lầu, giúp đỡ Thiệu Khâm lên xe lăn, rồi lái xe trở về nhà họ Thiệu đón Mạch Nha.

Thật ra thì Thiệu Khâm đã nghỉ ngơi, tinh dưỡng tốt lắm rồi, có thể chống gậy đứng lên được, nhưng bác sĩ dặn dò anh không được làm việc nặng nhọc, lúc đó anh chỉ nóng lòng muốn tìm cơ trở về để gặp Giản Tang Du, không ngờ lại gặp sự cố, sơ ý bị té bị gãy chân ở doanh trại.

“Khéo quá thành vụn” nhưng mà buôn bán cũng có lợi lộc không ít, Thiệu Khâm cảm nhận rõ ràng vợ của anh đã đối xử dịu dàng với anh hơn rồi.

Vào trong nhà, Giản Tang Du chuẩn bị khăn lông ướt cho Thiệu Khâm lau mặt, Thiệu Khâm lại nắm chặt tay của cô không chịu buông ra, trong đáy mắt anh ẩn ẩn thú tính: “Vào phòng hay là ở tại chỗ này?”

Giản Tang Du vẫn còn đứng đó, Thiệu Khâm dự định sẽ dụ dỗ vợ mình, ai ngờ cô khẽ khom người xuống, chống lên tay vịn của xe lăn cần cần vành tai của anh, giọng nói trêu chọc nỉ non: “Chờ em một chút.”

Yết hầu của Thiệu Khâm lay động, trong mắt tràn đầy lo sợ khi được yêu thương.

Giản Tang Du đi ra từ phòng ngủ, trong tay cầm theo một xấp giấy tờ, Thiệu Khâm nhìn thoáng qua nhúu mày lại: “Cái gì vậy?”

“Hợp đồng mua nhà.” Cô ngồi xổm người xuống đối diện trước mặt anh, đặt một xấp giấy tờ vào trong tay của anh: “Ký đi, chứ để loay hoay lại quên mất.”

Thiệu Khâm cũng không thèm nhìn đến, định ném nó lên bàn trà, đưa tay bắt lấy cổ tay cô: “Làm chuyện đại sự trước đã.”

Giản Tang Du không thuận theo, chu miệng lên không vui, cầm lên giấy rầu rĩ: “Có phải anh chỉ hứng thú với thân thể của em thôi, ngoài ra không còn nghĩ gì đến chuyện khác nữa phải không?”

Thiệu Khâm nghĩ thầm ‘anh cũng vì yêu em nên mới muốn làm chuyện đó với em, không yêu thì cần quái gì.’

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không vui của vợ, anh phải dè dục vọng biến thành sói, nhìn kỹ giấy tờ: “Em đã xem qua rồi sao?”

Giản Tang Du nhìn ngón tay thon dài của anh lật từng tờ, từng tờ qua, căng thẳng nuốt nước miếng, hạ quyết tâm, đưa tay cầm lấy bộ phận đang cương cứng ở giữa đùi của anh.

Thiệu Khâm ngẩn ra, nhìn cô bằng cặp mắt sâu thẳm thăm.

Mặt Giản Tang Du nóng hổi, từ từ cởi dây thắt lưng của anh, mới vừa kéo cái quần tam giác thì vật lửa nóng to lớn kia bật ra ngoài, rất dữ tợn và đáng sợ, thẳng tắp nhìn về phía cô.

Giản Tang Du đè xuống cảm giác chua xót trong dạ dày, lòng bàn tay bao trùm nhẹ nhàng lên vật đó.

Thiệu Khâm rên lên một tiếng, nắm chặt giấy tờ hồ sơ còn đang cầm trong tay, trong đáy mắt càng thêm sâu thẳm.

Những ngón tay Giản Tang Du lên xuống dọc theo nó, cúi người xuống gần nó, ghé sát vào đùi của anh liếc nhìn anh: “Ký nhanh một chút, em đang đợi anh nè.”

Thiệu Khâm nhìn gương mặt nhỏ nhắn nồn nà, đôi môi đỏ thắm gần sát bảo bối của mình, chỉ cần anh hơi ráng sức là có thể đưa vào miệng của cô rồi.

Anh nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Em không còn kháng cự nữa hả?”

“Ừ.” Giản Tang Du trả lời một tiếng, vuốt vuốt vật cương cứng kia, vuốt ve nó lên xuống tỉ mỉ, đôi môi đỏ thắm, mềm mại gần như hôn lên nó, đầu lưỡi nhỏ nhỏ vươn ra một chút, luống cuống nhìn Thiệu Khâm: “Lỡ như em sơ ý làm không tốt, răng làm anh đau thì sao?”

Tim Thiệu Khâm như muốn tan chảy, mẹ kiếp, đây là sự thật chứ không phải nằm mơ sao?

Giản Tang Du cầm cây bút trên bàn đưa cho anh, nhìn anh mong đợi: “Anh ký xong đi rồi dạy cho em.”

Thiệu Khâm cầm cây bút run run, cúi xuống ký nhanh tên của mình lên.

“Ở phía sau còn nữa.” Giản Tang Du nhẹ nhàng nhắc nhở, Thiệu Khâm đang định ký phần sau thì chuông cửa lại vang lên.

Giản Tang Du nhíu mày lại, không hề nhúc nhích, cứ nhìn Thiệu Khâm: “Anh ký tên trước đi.”

Chuông cửa cứ vang lên liên tục, Giản Tang Du vẫn khẳng khẳng theo dõi anh. Rốt cuộc Thiệu Khâm cảm giác có điều gì đó không đúng, đầu ngón bút từ từ nghiêng qua, ánh mắt lạnh dần: “Đi mở cửa.”

Về mặt Giản Tang Du lo lắng, cười miễn cưỡng: “Anh ký xong đi, sẵn em đem dẹp luôn.”

Thiệu Khâm lập tức bỏ bút xuống, nhưng không có can đảm nhìn xem trong xấp giấy tờ thật ra là cái gì. Hai người nhìn nhau không ai dám đánh vỡ sự giằng co này, cho đến khi giọng nói của Mạch Nha ở ngoài cửa vang lên cùng tiếng gõ: “Ba, mẹ, mau mở cửa!”

Khóe môi Giản Tang Du khẽ mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy đi mở cửa.

Thiệu Khâm nhanh chóng sửa lại quần áo cho chỉnh tề, bàn tay run rẩy, mở ra trang kế tiếp trong hợp đồng mua nhà mà mình vừa ký xong, một hàng chữ lớn suýt chút nữa đã đâm mắt anh đau đớn _ Đơn thỏa thuận ly hôn.

Cả người Thiệu Khâm sững sờ, cố ép mình xem tiếp, từng con chữ anh quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn nữa, nhưng nhìn như thế nào cũng không hiểu. Ngay cả ba chữ “Giản Tang Du” nhỏ nhỏ kia cũng làm cho anh cảm thấy xa lạ, không phân biệt được.

Chỉ một giây sai lầm nữa thôi thì anh đã ký rồi.

Thiệu Khâm không thể tưởng tượng nổi, ngược lên nhìn Giản Tang Du đang nắm tay Mạch Nha đi tới. Đôi mắt u ám của anh trong nháy mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, giận dữ và vẻ không thể tin, người phụ nữ này..... Thật độc ác.

“Đây là cái gì?” Thiệu Khâm vung vật trong tay lên, tiếng nói kinh người, nhưng chỉ có mình anh biết, tim của anh đang thít chặt suýt nữa thở không được.

Mạch Nha bị Giản Tang Du đang nắm tay run lên, dường như bị Thiệu Khâm đáng sợ như vậy hù dọa, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hoảng lên nhìn ba mẹ.

Giản Tang Du thần nhiên nhìn anh, thật ra những đợt sóng lòng đã cuộn cuộn ngất trời, nhưng trên mặt lại lãnh lạnh như nước: “Như anh đã thấy, đơn thỏa thuận ly hôn, ngoại trừ con ra em không cần gì cả.”

Tất cả sự tức giận của Thiệu Khâm dồn hết vào lòng bàn tay, trong mắt long lên sóng sộc, mất hết lý trí, quăng mạnh hết giấy tờ ra ngoài: “Ly hôn? Em đừng nằm mơ!”

Trang giấy trắng như những hoa tuyết nhẹ nhàng bay lượn xung quanh hai người, như một dòng xoáy không tiếng động, cuối cùng gần như yên lặng.

Trong phòng yên tĩnh không có một tiếng động nhỏ nào, chỉ có tiếng thở nặng nề bị đè nén của Thiệu Khâm.

Hai mắt anh đỏ bừng nhìn Giản Tang Du chằm chằm, nói gần từng chữ: “Anh sẽ không ly hôn, con là của anh, em cũng là của anh. Anh sẽ không để ẹ con em có cơ hội bỏ đi.”

Anh không dám nghĩ Giản Tang Du lại đối xử với anh như vậy, nhất định cô đã biết hết rồi. Nhưng tại sao không dùng cách khác? Đờm..... tàn nhẫn như vậy, khiến cho anh khổ sở chịu không nổi.

Tất cả kiêu ngạo và tình cảm sâu nặng của anh đặt hết vào người phụ nữ này nhưng lại không đáng một xu.

Thiệu Khâm cảm thấy cả người rét run, anh chống tay lên xe lăn đứng dậy, cảm giác đau nhức ở chân truyền đến để anh có một chút lý trí. Anh nhìn Giản Tang Du thật sâu, giọng nói trầm xuống: “Tang Du, chúng ta nói chuyện lại một chút. Anh..... Anh tình nguyện đền bù cho em, anh yêu em và con lắm.”

Giản Tang Du nhìn anh lạnh lùng, giọng nói càng không có ấm áp gì: “Không cần, nếu anh tức giận là vì vừa rồi em lừa dối anh thì không cần thiết. Lời cầu hôn của anh cũng không có quang minh chính đại, chúng ta cũng giống vậy thôi.”

Con người đen nhánh của Thiệu Khâm co rút, người phụ nữ trước mắt này là Giản Tang Du, là người mà mình quen biết sao?

Giản Tang Du siết chặt bàn tay nhỏ bé mềm yếu của Mạch Nha, đáy lòng cố định hơn: “Nếu sự việc đã đến nước này rồi, vậy thì không còn gì để che giấu. Bất kể Mạch Nha có phải là con của anh hay không, cũng không quan trọng. Bởi vì Mạch Nha chỉ là con của một mình em. Cho dù có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ không rời khỏi nó.”

Trái tim Thiệu Khâm căng thẳng, bật cười, nói: “Em nghĩ rằng..... Anh muốn giành con với em sao?”

Giản Tang Du hơi nhếch khóe môi, lạnh nhạt thừa nhận.

Thiệu Khâm chết lặng vì tức giận, ngón tay nắm chặt dựa lưng của xe lăn cũng trắng bệch rõ khớp xương, gân xanh nhảy thành thịch trên trán, anh hơi quay mặt đi, không dám nhìn những biểu hiện lạnh lùng đến thấu xương của cô.

“Giản Tang Du, tình yêu của anh đối với em đúng là không đáng một đồng. Cho dù anh có móc cả trái tim ra cho em, thì em cũng không ngoảnh lại nhìn.”

Bóng lưng Thiệu Khâm cao lớn thẳng tắp, giấu đi khuôn mặt trong bóng tối, chịu đau đến tái xanh, trên trán bịn rịn mồ hôi vì vết thương ở chân.

Anh cố nén đau nhức, từ từ nói: “Chuyện năm đó, anh biết em không thể nào chấp nhận. Dù có đền bù thế nào cũng không thể thay đổi được bi kịch đó. Anh không thể nói ra với em, thậm chí tự mình quyết định dùng hôn nhân để trói chặt em. Tất cả chỉ vì..... Anh yêu em. Cho dù em không cần nhưng anh vẫn yêu em. Anh không muốn mất em và con. Anh muốn sống chung với hai mẹ con em, chăm sóc bọn em, bảo

vệ em và con trai. Cho dù em phán anh phải thi hành án bao lâu, anh cũng chấp nhận, chỉ cần em đừng ly hôn với anh, để anh còn có thể được nhìn thấy mẹ con em.”

Lúc Thiệu Khâm nói những lời này giọng nói khàn khàn, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn đến hai mẹ con bọn họ. Thế nhưng những lời nói đó giống như có ma lực, cắt trái tim đã nguy trang cứng rắn của cô ra thành từng mảnh vụn, đau đến trước mắt cô cũng hoa cả lên.

Giản Tang Du ngẩng đầu nuốt xuống chua xót không biết phát sinh từ đâu, cổ họng nghẹn ngào.

Thiệu Khâm xoay lại nhìn cô mong đợi: “Bà xã, cầu xin em, đừng ly hôn với anh, anh không thể xa em và Mạch Nha được.”

Giản Tang Du nắm chặt quả đấm, móng tay cắm sâu vào trong thịt non ở lòng bàn tay, từng cơn đau đớn kịch liệt nhắc nhở cô không được tin anh nữa, không thể mềm lòng được.

Đây là kẻ thù của cô, là thủ phạm hại cô tan nhà nát cửa.

Giản Tang Du tràn đầy tức giận nhìn anh chằm chằm, giọng nói tàn nhẫn: “Thiệu Khâm, anh cảm thấy có khả năng này sao? Đừng nói yêu đương gì với em, anh tự hỏi lại mình đi, anh biết yêu là sao ư? Anh sử dụng lý do chính đáng, nhưng đơn giản là có ý định giam cầm em. Ấy vậy tự trách bản thân, anh dùng nhiều cách để chuộc tội với em. Vậy anh có nghĩ tới em chưa? Em sẽ chịu gả cho thủ phạm cưỡng bức em, khiến cuộc sống của em lệch khỏi quỹ đạo sao?”

Thiệu Khâm bị hận ý trong mắt cô làm sững người, bước chân không vững lùi về sau một bước, khuôn mặt nhìn cô đau thương.

Hốc mắt Giản Tang Du càng ngày càng đỏ, ngực đau như bị vạn mũi tên bắn xuyên tim.

Mạch Nha dè dặt cẩn thận nắm chặt tay Giản Tang Du, ánh mắt bàng hoàng dao động giữa ba và mẹ, cuối cùng sợ quá khóc ra thành tiếng, giọt nước mắt rơi lả chả trên sàn nhà: “Ba mẹ đừng gây gổ, Mạch Nha muốn thấy hai người vui vẻ, đừng cãi vã ầm ĩ...”

Trong lòng Thiệu Khâm càng đau thương hơn, chống mạnh bước lên trước một bước: “Con ngoan đừng khóc, tới đây nào.”

Giản Tang Du kéo mạnh Mạch Nha lại, khom người ôm con lên đề phòng.

Thiệu Khâm nhìn cô kinh ngạc.

Giản Tang dùng ánh mắt gần như cảnh giác quan sát anh, ôm Mạch Nha không ngừng bước lui về phía cửa: “Anh không chịu ký đơn thỏa thuận ly hôn cũng không sao, em biết luật pháp có quy định rõ ràng, chỉ cần ở riêng hai năm thì có thể ly hôn. Hai năm em có thể chờ được.”

Thiệu Khâm nhìn hai mẹ con từng bước lui khỏi phạm vi của mình, cách mình càng ngày càng xa, cầm cây gậy nơi góc tường muốn đuổi theo cho kịp: “Tang Du, em hãy nghe anh nói, là anh không tốt, anh không nên không hỏi ý kiến của em đã quyết định kết hôn, anh không nên giấu diếm sự thật với em, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của anh, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được...”

Trong lòng Giản Tang Du vừa đau vừa mệt mỏi, một người đàn ông kiêu ngạo như Thiệu Khâm, cho tới bây giờ lại hạ thấp mình trước mặt cô như vậy. Có lẽ đúng như lời anh nói, thật sự anh có yêu..... Nhưng có yêu thì thế nào? Giống nhau thôi, không thể nào gạt bỏ chân tướng sự thật.

Giản Tang Du ôm Mạch Nha tông cửa xông ra, chạy một mạch đến thang máy.

Thiệu Khâm không hề suy nghĩ nhiều, lao đảo đuổi theo, nhưng vẫn chậm một bước, cửa thang máy đã vô tình khép lại.

Giản Tang Du chạy ra khỏi cao ốc, điên cuồng chạy ra cản xe taxi, cô sợ Thiệu Khâm đuổi theo kịp, sợ anh cướp Mạch Nha đi, sợ anh tiếp tục nói nữa, cô không muốn nghe, càng không dám nghe, mỗi một câu nói như lưỡi dao sắc bén cắm mạnh vào ngực cô.

Anh càng hèn mọn, cô càng thấy đau đớn.

Trời bắt đầu đổ cơn mưa nhỏ, từng giọt lạnh lẽo rơi rơi lên mặt, làm cho tầm mắt càng thêm mờ nhạt. Giản Tang Du chỉ cảm thấy trên mặt lạnh như băng, nhưng không dám đưa tay lên chạm vào, giống như cảm giác lạnh lẽo kia khắc lên mặt cô những vết thương vậy.

Cuối cùng cũng có xe dừng trước mặt họ, Giản Tang Du vừa ôm con chui vào ghế sau, thì Thiệu Khâm từ trong cao ốc đuổi tới.

Mặt Giản Tang Du lập tức đổi sắc, vội vàng hối thúc tài xế cho xe chạy.

Thiệu Khâm nhìn chăm chú chiếc xe lái đi, anh trừng lớn mắt, rớt cuộc thân hình cao lớn không chịu đựng nổi nữa suy sụp té lăn trên mặt đất, vết thương trên đùi đau thắt ruột gan, cho dù cơ thể không bị ngã xuống thì sâu thẳm trong lòng anh cũng đau đớn vô cùng.

Mạch Nha ghé sát vào cửa sổ nhìn Thiệu Khâm càng ngày càng mờ nhạt, quay đầu vào trong khóc: “Mẹ, ba té xuống rồi, mau dừng xe đi.”

Giản Tang Du không dám quay đầu lại dù chỉ là một khắc, đầu mũi cay cay, nước mắt giống như thủy triều tràn mi, che đi vẻ ngoài giả bộ lạnh lùng. Cô ôm thân thể nho nhỏ của con vào trong ngực, siết chặt cánh tay lại: “Chúng ta không quay lại nữa, con yêu.”

Mạch Nha vùng vẫy ra, quỳ lên ghế, giọng trẻ con nức nở kêu: “Ba, ba.”, vẫn chăm chú nhìn Thiệu Khâm qua cửa kính cho đến khi bóng dáng của anh biến mất hoàn toàn, không thể nhìn thấy nữa.

56. Chương 56

Nước mưa lạnh buốt chảy dài xuống khuôn mặt cương nghị của Thiệu Khâm, lông mi đen nhánh cũng che một tầng nước, mưa thấm vào làm đầy mắt đỏ lên, nóng hổi đau đớn.

Cho dù vậy, vẫn thua cái cảm giác đau đớn khi trái tim bị đâm vào từng chút từng chút.

Thiệu Khâm chống xuống mặt đất đứng lên khó khăn, sắc mặt dần khôi phục vẻ cứng cỏi lạnh lùng kiêu ngạo như trước.

Anh phải cố gắng hơn nữa, mặc dù đến giờ phút này, anh cũng không hối hận khi lựa chọn con đường kết hôn này. Nếu không có tờ giấy hôn thú kia, Giản Tang Du có thể dễ dàng cắt đứt quan hệ với anh.

Hai mẹ con họ sẽ bỏ anh mà đi, thậm chí có thể trốn ở một nơi mà anh không tìm được. Chính là nhờ cái quan hệ này, chỉ cần anh không buông tay, thì vẫn còn cơ hội.

Con mắt Thiệu Khâm trong veo lạnh lùng dần dần trở nên nham hiểm. Bây giờ không thể vội vàng dồn ép Giản Tang Du, anh còn có việc quan trọng hơn phải làm, lần này.....nhất định chặt đứt tai họa về sau.

Chân Thiệu Khâm vì va chạm mạnh nên vết thương càng nặng thêm, anh hoàn toàn không cử động được, chỉ có thể cố gắng gọi điện thoại cho Cố Dĩnh Chi. Cố Dĩnh Chi đưa anh vào bệnh viện, nghe bác sĩ báo cáo tình trạng nghiêm trọng, nhúu mày lại, lần này phải điều trị một thời gian dài, sau khi khôi phục lại phải theo dõi thêm một khoảng thời gian nữa.

Nghĩ đến cuộc diễn tập quân sự sắp bắt đầu, Cố Dĩnh Chi phiền não không dứt.

Sau khi bác sĩ đi ra, bà nhanh chóng nói lên bất mãn trong lòng đối với Thiệu Khâm: “Giản Tang Du đâu? Vết thương của con trở nên như vậy còn nó chạy đi đâu mà bóng người cũng không thấy vậy, làm vợ kiểu gì thế.”

Thiệu Khâm im lặng ngồi trên giường, tầm mắt lặng lẽ dừng lại bên cửa sổ: “Con không sao, mẹ đi đi.”

Cố Dĩnh Chi vô cùng tức giận:” Thiệu Khâm, xem lại thái độ của con đi.”

Thiệu Khâm nhúu mày nhìn bà một cái , rồi lạnh nhạt dời đi:” Cô ấy về nhà, mẹ mặc kệ chuyện của con và cô ấy đi.”

Cố Đình Chi sững sốt vài giây, khó hiểu nói:” Về nhà? Các con mới tân hôn, không phải con và nó phải ở chung một chỗ sao?”

Thiệu Khâm mím môi không nói lời nào, cắn chặt răng, chỉ cần nghĩ đến ba từ “Giản Tang Du” thì tim của anh như bị siết chặt, đau đến thở không ra hơi.

Cố Đình Chi nhìn kỹ anh, sắc mặt lại thay đổi:” Không phải nhanh như vậy mà các con không thể kiên trì được nữa, cãi nhau đòi ly hôn chứ? Mẹ biết các con ngẫu hứng nhất thời, nhưng mà Thiệu Khâm, mẹ nói với con, nếu đã kết hôn thì đừng nghĩ đến chuyện ly hôn, con là quân nhân, không phải muốn ly hôn là có thể ly hôn. Với lại còn ảnh hưởng đến ba con_____”

“Mẹ ra ngoài đi.” Thiệu Khâm mệt mỏi nhìn bà một cái, giọng nói bình tĩnh nhưng ánh mắt tối tăm, “Con muốn được yên tĩnh.”

Nhìn con trai lông mày nhíu chặt có sự thất bại và mất mát, những lời Cố Đình Chi còn muốn nói đều thức thời nuốt trở vào, yên lặng đứng tại chỗ một lúc lâu, nhẹ nhàng nói với anh:” Sao vậy?”

Thiệu Khâm im lặng nhìn chăm chú bên ngoài cửa sổ, rõ ràng là không giống với sự ẩm ướt, lạnh lẽo của ngày hôm qua, bầu trời màu xanh trong vắt có vài đám mây trắng lướt qua, ánh mặt trời rực rỡ bao phủ đất đai.

Thời gian yên tĩnh, khí hậu ấm áp nhưng không làm ấm được trái tim anh.

Cố Đình Chi rất ít nói chuyện tình cảm với con trai, càng không có quan sát tỉ mỉ, cẩn thận về mặt của con trai, giờ đây ngồi rất gần anh, nhìn bộ dạng đẹp trai hơi nghiêng mặt của anh, khuôn mặt giống bà nhưng đáng vẻ có chút ưu thương.

Trong lòng bà hơi khó chịu.

Cố Đình Chi không kìm được lòng, đưa tay sờ chỗ kim tiêm của Thiệu Khâm, giọng nói mềm mại mà ngay cả bà cũng không biết:” Bị thương như vậy không giống con.”

Yết hầu Thiệu Khâm giật giật, khóe miệng cười khổ:” Con phải như thế nào, kiên cố không gì phá được, tốt nhất mỗi việc đều làm dựa theo kế hoạch của mẹ, làm đứa con hoàn mỹ trong lòng mẹ ư?”

Ngực Cố Đình Chi như bị bóp nghẹn, hồi lâu cũng không nói nên lời, cuối cùng nói tức tối:” Con thì mẹ không thể trông cậy vào, mẹ chỉ còn biết dựa vào cháu nội thôi, mặc kệ con và Giản Tang Du cãi nhau ra sao, chủ nhật bảo nó dẫn con trai về thăm bà nội một chút, mỗi ngày bà nội đều nhắc tới đó.”

Gương mặt tái mét của Thiệu Khâm hơi nghiêng một bên, nhếch khóe môi không lên tiếng.

Cố Đình Chi cũng không ép buộc anh,” Nghĩ ngơi cho tốt.”

Nói xong chuẩn bị đi ra, bỗng nhiên Thiệu Khâm gọi bà lại:” Mẹ, đưa bà nội đi Hải Nam nghỉ đông đi.”

Cố Đình Chi nhíu mày, không biết anh đang đùa cái gì: “Sao phải đưa bà nội đi du lịch? Bây giờ bà biết Mạch Nha là cháu trai của mình, rất vui mừng.”

Trên mặt Thiệu Khâm lóe lên một tia cười lạnh, thiếu chút nữa Cố Đình Chi nghĩ mình nhìn lầm, chỉ thoáng thoáng nghe anh nói:” Bà nội chịu không nổi đã kích.”

Năm ngày sau, rốt cuộc Cố Đình Chi cũng biết ý nghĩa của câu nói kia của Thiệu Khâm, cũng biết vì sao anh đề nghị đưa bà nội ra ngoài___mấy cảnh sát đem theo lệnh bắt vào nhà Thiệu Chính Lâm, trong ngày hôm đó Thiệu Trí bị bắt giam trong phân cục, hơn nữa không cho nộp tiền bảo lãnh!

Vợ chồng Thiệu Chính Lâm đi khắp nơi tìm cách, chuyện lần này và chuyện lần trước không giống nhau, người nặc danh tố cáo cung cấp đầy đủ chứng cứ, mà rõ ràng cho thấy là nhắm vào Thiệu Trí, hầu như là những chuyện phạm pháp sau khi cậu ta đã qua tuổi thành niên, nhỏ thì là cần thuốc cờ bạc, lớn thì là hút thuốc phiện, giam giữ người bất hợp pháp.

Video clip, ảnh chụp đều có đầy đủ, quả thực chứng cứ như núi, Thiệu Trí không thể chối cãi được.

Khi Cố Đình Chi biết tin tức sắc mặt thay đổi bất ngờ, chất vấn Thiệu Khâm “Là con làm?”

Lúc ấy Thiệu Khâm đã xuất viện về nhà, thản nhiên xem tin tức tràn lan trên mặt báo, văn hay hình đẹp thật đúng là náo nhiệt vô cùng. Anh nhin không được mỉm cười:” Hiệu suất quả là rất cao.”

Cố Đình Chi nhìn con trai như vậy cảm thấy xa lạ vô cùng, hoàn toàn không hiểu vì sao anh làm như vậy, có chút tức giận:”Sớm muộn gì chú hai con cũng sẽ điều tra ra con, rốt cuộc con vì cái gì? Dù không phải là em ruột của con, không ưa nó, cũng sẽ có người khác đi thu thập chứng cứ, con không nên ra tay.”

Thiệu Khâm buông tờ báo trong tay xuống, ánh mắt u ám nhìn Cố Đình Chi: “Bởi vì, con muốn bảo vệ gia đình của con.”

Về sau, từ miệng Thiệu Khâm, Cố Đình Chi cũng biết được chân tướng sự thật năm đó, bà im lặng một lúc lâu, không biết nên nói gì.

Trời sinh bà tính cách mạnh mẽ, bất luận là làm việc hay đối nhân xử thế đều đã quen quả quyết, cho nên đối với chuyện của Giản Tang Du bà chỉ nghĩ muốn một chiêu trí mạng, nhanh chóng giải quyết hết rắc rối.

Bây giờ nghĩ lại, quả thật bà đã làm quá mức.

Nghĩ đến con trai cũng đóng vai trong đó, Cố Đình Chi lo lắng liếc anh một cái:” Con dự định làm như thế nào? Nếu nó vẫn kiên trì ly hôn, con trai.....”

“Con muốn cả hai.”

Thiệu Khâm kiên quyết cắt ngang Cố Đình Chi, rõ ràng anh đã biết ý của Cố Đình Chi. Nhưng tuyệt đối anh không thể buông tay, mặc kệ con đường phía trước có trắc trở anh cũng phải đưa vợ và con trai về nhà, bi kịch cũng đã xảy ra, không nên để bi kịch tiếp tục nữa, nếu không sẽ càng thêm đau khổ.

Nếu cả đời Giản Tang Du cũng không tha thứ cho anh, cùng lắm anh sẽ chờ cô cả đời.

Trái tim cứng rắn từ trước đến nay của Cố Đình Chi hơi chua xót, vỗ vỗ vai con trai:” Mẹ biết, nhưng con à, con đường này không dễ đi. Lúc nào con cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, không phải tất cả tình cảm sâu nặng đều có thể đổi lấy sự tha thứ, cho dù tha thứ, cũng không có nghĩa là nó tình nguyện sống cả đời với con.”

Thiệu Khâm ngẩn ra, nắm chặt quả đấm, kiên định lắc đầu:” Không, con không thể mất cô ấy.”

Cố Đình Chi im lặng, cuối cùng không nói gì nữa.

Dù sao Thiệu Khâm cũng còn trẻ, không gặp phải nhiều trắc trở, Giản Tang Du là ngọn nguồn thất bại mà trong cuộc sống anh gặp gỡ. Bây giờ anh dám kiên quyết như thế, có thể là do sự bốc đồng của anh. Nhưng hiện thực lại tàn khốc biết bao nhiêu, chỉ có người từng trải qua năm tháng như bà mới có thể thấy rõ ràng được sự thử thách nhân tài, bà tuyệt đối không xem trọng hành động si tình này của con trai.

Sau khi Giản Tang Du về nhà không có nói ngay sự thật cho Giản Đông Dục biết. Giản Đông Dục nhìn cô đột nhiên dẫn theo con trai về nhà, nhất quyết ở đây mấy ngày, ngay cả khi tin tức Thiệu Khâm lại nhập viện đưa đến cô cũng không dao động chút nào.

Thực sự là không bình thường.

Giản Đông Dục hơi lo lắng, nhìn sắc mặt của cô ngày càng không tốt, còn thường mất hồn làm sai việc, vài lần muốn nói lại thôi, nhanh chóng bí mật kéo Mạch Nha ra hỏi chuyện.

Tiếc rằng đứa nhỏ chỉ suy đoán lung tung, anh gom góp các chi tiết lại cũng chỉ biết hai vợ chồng giận dỗi, cho nên đành chờ lúc Giản Tang Du rảnh, anh thường nói vài câu an ủi:” Vợ chồng có lúc nào không cãi nhau, các em đều đã qua thời tuổi trẻ, nên học cách nhường nhịn, bao dung, hỗ trợ nhau mới đúng.”

Giản Tang Du bất ngờ liếc anh một cái, trong lòng càng loạn, chỉ im lặng gật đầu.

Giản Đông Dục cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vẫn giục:” Có rảnh thì đi thăm cậu ta, nghe nói chân bị tổn thương nghiêm trọng.”

Giản Tang Du chớp mắt không trả lời, trái tim có chút đau nhói giống như bị siết chặt.

Đương nhiên cô không thể đi thăm Thiệu Khâm, nhiều chuyện liên tiếp xảy ra đến với bọn họ. Bây giờ cô còn chưa nghĩ ra cách giải quyết nào tốt nhất, chắc chắn Thiệu Khâm sẽ không ly hôn. Giờ cần yên tĩnh cẩn thận suy nghĩ, khoảng thời gian trước khi kết hôn, anh cũng đã chặt đứt hết đường lui của cô.

Cô nói ly hôn chỉ là muốn sớm rời khỏi Thiệu Khâm, giờ làm sao rời khỏi đây? Khi chưa biết hung thủ là ai cô vẫn hận không thể đem người đó ra lột da hủy cốt, đến khi biết rõ_____

Nhưng đáng xấu hổ là cô lại do dự.

Giản Tang Du làm ra vẻ thoải mái nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Giản Đông Dục:” Em ở nhà săn sóc anh không tốt sao? Hay là chê em làm trở ngại anh và chị Tiểu Nam.”

Giản Đông Dục sững sốt, cười bất đắc dĩ:” Nói bậy bạ gì vậy, em và Thiệu Khâm mới Tân hôn, chiến tranh lạnh như thế còn giống cái gì, đôi khi em cũng rất cố chấp, nhất định phải sửa lại tính tình.”

Giản Tang Du mắt mát rữ mắt xuống, anh trai hi vọng cô hạnh phúc như vậy, gửi gắm hi vọng vào Thiệu Khâm như vậy.....Làm cô càng không biết làm sao nói ra sự thật.

Vốn dĩ sự thật có một số việc, thật sự không thể nào dễ dàng nói thẳng với người ta.

Giản Đông Dục nhìn bộ dạng trầm tư của cô, còn nói:” Bác sĩ Đỗ đã về nước, chân của anh có hi vọng hồi phục, em không cần lo lắng cho anh. Anh trai không muốn trở thành gánh nặng của em, anh muốn nhìn em được tự do vui vẻ.”

Mũi Giản Tang Du chua xót, gạt đầu qua loa:”Ừm, em biết, anh cũng tranh thủ thời gian kết hôn với chị Tiểu Nam đi, sau khi anh kết hôn em sẽ không bận tâm nữa.”

Giản Đông Dục xoa xoa đầu cô:” Bây giờ cũng không cần em quan tâm nữa, em chỉ cần tốn chút tâm tư vào Thiệu Khâm là được, bây giờ cậu ta là chồng của em.”

Giản Tang Du cúi đầu lật rau, không nói lời nào, hốc mắt lại chứa đầy cả một vịnh nước, chỉ sợ không cẩn thận lại rơi ra.

“Mẹ, đi thăm ba đi? Ba thật đáng thương.” Mạch Nha ngồi trên băng ghế nhìn cô chờ mong, trong lòng vẫn ôm bộ đồ chơi điều khiển từ xa anh mua cho.

Giản Tang Du điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, phức tạp nhìn gương mặt tha thiết của con trai.

Mạch Nha cong cong cái miệng nhỏ, mắt hững hờ trách:” Đã mấy ngày rồi con chưa gặp ba, chắc chắn ba muốn gặp Mạch Nha, chắc chắn cảm thấy rất cô đơn.”

“Cục cựa, ba là người lớn, ba cũng kiên cường hơn con.” Giản Tang Du nói vài câu đối phó với con trai, đứng dậy đi vào trong bếp.

Mạch Nha nhìn chăm chăm theo bóng dáng bận rộn của Giản Tang Du, nắm chặt bàn tay nhỏ, phần nộ chạy theo, đứng ở phía sau Giản Tang Du ngẩng đầu nói lớn:” Mẹ là người xấu, ba bị ngã, mẹ cũng mặc kệ, chân của ba bị hỏng mẹ cũng không đi thăm ba, con không để ý tới mẹ nữa!”

Giản Tang Du sững sờ đứng tại chỗ, tay không có sức, nắm lấy tủ chén bên cạnh, cũng không dám quay đầu nhìn vào mắt con trai.

Con trai mới vừa bắt đầu có tình cảm với Thiệu Khâm, cảm nhận tình thương của cha còn chưa đủ, nháy mắt lại bị vụt mất, cô chỉ có thể nói với con là cô không làm tròn bổn phận của người mẹ, con trai theo cô cũng chịu không ít thống khổ.

Mạch Nha nhìn Giản Tang Du hoàn toàn không để ý tới mình, nổi giận ùng ùng quay đầu chạy về phòng, nằm sấp trên giường khóc đỏ hốc mắt.

Nó nghĩ tới bộ dạng ba ngã xuống trong mưa thì mũi chua xót. Không phải ba mẹ đã kết hôn sao? Vì sao lại cãi nhau? Ân Ân nói người lớn cãi nhau chỉ cần buổi tối ngủ cùng nhau thì sẽ tốt thôi.

Mạch Nha cũng nghĩ như vậy, trong đầu nhanh trí, bỗng chốc đứng dậy khỏi giường, lặng lẽ kéo cửa phòng, nhìn Giản Tang Du.

Giản Tang Du đang lặng lẽ đứng trước kệ bếp sắt thức ăn, mí mắt rũ xuống, bộ dạng rất chăm chú, hoàn toàn không để ý tới nó.

Mạch Nha tìm điện thoại di động trong giỏ của Giản Tang Du, cười títt mắt, nhúc nhích đầu ngón tay mập mập tìm số Thiệu Khâm trong danh bạ, khi tìm thấy, khóa môi đắc ý nhếch lên, ba chọc mẹ tức giận, nó phải giúp ba dỗ mẹ!

57. Chương 57: Chương 57

Thiệu Khâm nhìn thấy cái tên trên điện thoại lóe lên liên tục, trái tim anh đập cuồng loạn, tay run rẩy không ngừng, giọng nói cũng run lên: “Alo?”

“Ba....”

Trong điện thoại vang lên giọng giần giã của con nít kèm theo âm điệu uất ức, lồng ngực Thiệu Khâm quặn đau từng cơn, giọng nói ầm ập an ủi con cưng của mình: “Con trai, nhớ ba à?”

Mạch Nha ồm ồm “Dạ” một tiếng, lúc nói chuyện nó cố ý giảm âm lượng xuống thấp: “Ba ở nhà một mình có sợ không? Gấu bông Mạch Nha còn ở nhà đó, ba có thể ôm nó đi ngủ.”

Thiệu Khâm thấy chua chát, mấp máy khóa môi, chần chừ hỏi con trai: “Mẹ đâu rồi? Mẹ có khỏe không?”

Như dự đoán của anh, Giản Tang Du cắt đứt không cho anh gọi điện thoại, mỗi ngày anh chỉ có thể soạn tin nhắn nhưng chẳng dám nói sai chuyện gì. Chỉ là, mỗi lần viết chữ rồi lại xóa bỏ, cuối cùng chỉ còn vụn ba chữ _ anh nhớ em.

Có lẽ ngay từ đầu, Giản Tang đã không thèm xem mà trực tiếp xóa luôn.

Mặc dù Mạch Nha mới năm tuổi, nhưng do hoàn cảnh gia đình như vậy khiến cho nó nhạy cảm, trưởng thành sớm. Vì vậy nó mới nghiêm túc để ý ba nó như thế, thẳng thắn đó làm như người lớn an ủi anh: “Ừm, mấy ngày nay mẹ bận lắm, giúp cậu đi bệnh viện.”

Thiệu Khâm bị lời nói nghiêm túc của con trai khiến trong lòng sinh ra lo lắng. Anh biết bác sĩ mà Giản Đông Dục hẹn chưa có về nước. Lúc trước, Giản Tang Du nói cái gì muốn đưa con ra nước ngoài đều là gạt anh. Nhưng con trai hiểu lòng người như vậy nhất thời làm cho anh vừa vui vừa buồn: “Cục cưng hãy ngoan ngoãn nghe lời mẹ bảo, không được nghịch ngợm, tâm tình mẹ không vui, con hãy ngoan ngoãn một chút.”

Mạch Nha nhúu mày, chợt nhớ đến mục đích mà mình gọi điện thoại cho nên vừa liếc ra cửa vừa nói nhỏ: “Ba, ngày mai chúng ta gặp mặt đi, Mạch Nha nhớ ba lắm.”

Thiệu Khâm cũng rất nhớ con trai, mỗi ngày đều nhìn về căn phòng trống trải, tưởng tượng hai mẹ con họ đang ở trong nhà mình, cảm thấy mỗi nỗi nhớ là một niềm đau.

“Được, ba nhất định sẽ tới.”

Mạch Nha nói địa chỉ, là một quảng trường ở trung tâm thành phố, Thiệu Khâm không có suy nghĩ nhiều, Mạch Nha nói nó sẽ nhờ Trình Nam giúp dẫn nó đi dạo phố. Đến lúc đó, nó sẽ âm thầm đến gặp Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm nghĩ việc hai cha con gặp nhau giống như cầu kết bè phái trong bí mật, trong lòng thấy vừa bất đắc dĩ vừa chua chát, nhưng chẳng còn cách nào, anh không thể ép buộc Giản Tang Du quá.

Buổi tối ngày hôm sau sẽ xuất phát nhưng hiện tại chân anh vẫn còn chưa khỏi hẳn, đi đường không được nhanh nhẹn, bất tiện và còn không thể tự mình lái xe nữa. Đón xe đến trước Quảng Trường gần đài phun nước lại chẳng thấy Trình Nam và Mạch Nha đâu.

Thiệu Khâm đứng tại chỗ đợi, lấy điện thoại ra gọi vào số máy của Trình Nam.

Gọi mấy lần nhưng không có người bắt máy, trong lòng Thiệu Khâm sinh nghi — Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Anh nhìn xuống điện thoại tiếp tục gọi điện, đi tới đi lui, hai phút sau có một vật mềm mại nhẹ nhàng đụng vào lưng anh.

Anh nghĩ là Mạch Nha, thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn thì ngỡ ngẩn lẩn nữa.

Giản Tang Du cũng ngẩng đầu ngược mắt nhìn, khi thấy anh thì sắc mặt của cô thay đổi liên tục.

Thiệu Khâm tha thiết nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn của cô đã gây đi nhiều, kiềm chế xúc động và suy nghĩ muốn ôm cô vào trong lòng ngực, ánh mắt anh nhìn cô chan chứa nhưng mặt của Giản Tang Du vẫn hờ hững.

Thiệu Khâm cố nén cảm giác bất lực phát sinh: “..... Tìm Mạch Nha sao?”

Giản Tang Du nghe Thiệu Khâm nói như vậy, có thể đoán ra đại khái là Mạch Nha cũng hẹn anh ra đây, hèn chi tối hôm qua, Trình Nam gọi điện thoại cho cô làm ra vẻ thần thần bí bí hẹn cô hôm nay ra trước Quảng Trường gặp mặt.

Lúc này, hai người đã hiểu chung chung mưu đồ của đứa con trai, trong lòng càng thấy không được tự nhiên. Nói không chừng Mạch Nha và Trình Nam đang núp ở một góc nào đó quan sát họ, hai người đứng sóng đôi với nhau ngược lưng, không ai nói lời nào.

Vẫn là Thiệu Khâm mở miệng trước: “Khoảng thời gian trước anh đều nằm bệnh viện, nên không thể đi tìm em.”

Giản Tang Du đã lấy lại lý trí, lạnh nhạt nhìn thẳng về phía xa xa, hoàn toàn không rãnh để ý đến lời giải thích của anh: “Không sao cả, em và Mạch Nha sống rất tốt, không hy vọng bị quấy rầy.”

Thiệu Khâm im lặng nhìn cô, nhìn bộ dạng cự tuyệt người ngàn dặm của cô mà mắt đau đớn: “Chúng ta có cần phải như vậy không? Bình tĩnh nói chuyện một chút có được không, coi như vì con đi.”

Giản Tang Du khẽ nhăn lông mày lại, khẽ ngược mắt lên: “Nói chuyện gì? Nếu là chuyện ly hôn thì em sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Nét mặt Thiệu Khâm bình tĩnh lặng lẽ nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Giản Tang Du đi qua một bên gọi điện thoại cho Trình Nam, lập tức có người bắt máy, hai người một lớn ầu trĩ một nhỏ quỵ quá quả nhiên núp ở đâu đó nhìn lén. Giản Tang Du cảm thấy bất lực, xoay người đưa lưng về phía Thiệu Khâm: “Các người đang ở đâu, lập tức đến đây ngay.”

Là Mạch Nha tiếp điện thoại, nó bị lời nói lạnh như băng của mẹ cảm thấy đau lòng, vì vậy hạ quyết tâm nói: “Con và Dì Trình Nam đang ở quán rượu Thịnh Đình, mẹ đến đón con đi.”

Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Giản Tang Du dở khóc dở cười, trong đầu thẳng thóc này không biết nghĩ cái gì, trẻ con không hiểu thì thôi, tại sao cả Trình Nam cũng hòa theo nó quấy phá đây. Giản Tang Du cất điện thoại vào, xoay người đi khỏi.

Nhưng Thiệu Khâm bắt lấy cổ tay cô lại.

Gió đêm phất qua, bỗng nhiên Giản Tang Du quay đầu lại nhìn Thiệu Khâm, tóc đen xỏa trước ngực, chỉ thấy được con người đen tuyền bên trong đều là sự lạnh lùng: “Buông tay.”

Thiệu Khâm cảm nhận được độ ấm trên mặt cô, nắm chặt tay: “Để cho anh nhìn thấy con một lần.”

Giản Tang Du nắm tay lại thật chặt, vụt mạnh khỏi tay anh, im lặng kéo chặt áo khoác ngoài lại đi thẳng về phía trước.

Thiệu Khâm cất từng bước từng bước đi theo sau cô, nói: “Em không có tư cách ngăn cản anh gặp Mạch Nha, nó đã không có cha năm năm rồi. Cho dù em có ghét anh như thế nào đi nữa, cũng không thể nào thay đổi được sự thật anh chính là cha ruột của nó.”

Bỗng chốc, Giản Tang Du ngừng bước lại, giọng nói còn lạnh hơn so với nhiệt độ ban đêm: “Anh nghĩ rằng tôi tự nguyện sinh con cho anh à? Nếu như thân thể tôi có bệnh, không thể nào sinh sản nữa, nếu như tôi không đi tìm hung thủ là ai....”

Cô tức giận trừng mắt với Thiệu Khâm: “Tôi tuyệt đối sẽ không sinh con cho kẻ đã cưỡng hiếp người khác.”

Thiệu Khâm híp mắt lại, sắc mặt đột biến, anh nhìn Giản Tang Du không thể tưởng tượng nổi: “Tại sao em có thể..... Mạch Nha là do em vất vả mang thai mười tháng, mà em lại ví nó như vậy? Không lẽ từ nhỏ nó đã tiếp thu loại tư tưởng này? Giản Tang Du, tại sao em có thể tàn nhẫn như vậy!”

Giản Tang Du cố ý muốn làm cho Thiệu Khâm tức giận, anh càng khó chịu, trong lòng cô càng sinh ra thích thú sung sướng.

Mặc dù đang trong cảm giác đắc chí nhưng cô cảm thấy lồng ngực của mình càng ngày càng trống rỗng, như có vật gì vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ....

“Bây giờ đã biết rõ chưa?” Giản Tang Du tiến một bước đến gần anh, ngẩng khuôn mặt trắng nõn, thuần khiết lên nhìn anh gần hơn: “Em ác hơn anh sao? Lúc anh gạt em, nhìn em áy náy, tự trách bản thân mình, không phải anh vui vẻ lắm sao?”

Ngữ điệu của cô không mạnh mẽ, không hét toáng đau thắt ruột gan, nhưng điệu bộ bình tĩnh này thậm chí khéo miệng mang ý cười lại làm cho Thiệu Khâm khó chịu hơn.

Anh bị bức đến suýt nữa đứng không vững, trong mắt tràn đầy nỗi bi thương, lạnh lẽo nhìn cô: “Anh nghĩ nếu như anh thẳng thắn nói với em, thì anh sợ em sẽ rời bỏ anh, Giản Tang Du à, mặc dù biết em không quan tâm..... nhưng anh vẫn muốn nói, anh thật sự rất yêu em và Mạch Nha.”

Những ngón tay của Giản Tang Du run lên, nhanh chóng quay mặt đi. Cô không thể nhìn nét ưu thương thể hiện trên mặt anh được. Đôi mắt sáng long lanh tựa như dòng xoáy sâu không thấy đáy kia bất cứ lúc nào cũng có thể cuốn hút cô vào trong đó.

Đời đời kiếp kiếp không thể trở lại nữa.

Cô bước mạnh trên đôi giày cao gót đi thật nhanh về phía trước, bỏ mặc Thiệu Khâm ở phía sau.

Tuy chân Thiệu Khâm vẫn còn đau, nhưng với thân hình cao lớn của anh đủ nhanh để bắt kịp cô: “Em muốn trốn tránh sao?”

Giản Tang Du liếc anh một cái giễu cợt, đồng thời chân cũng bước nhanh hơn: “Trốn? Đúng là chuyện cười.”

Thiệu Khâm tiếp tục đi theo đuôi, giọng nói trầm thấp cắt ngang tiếng gió, từng chữ từng chữ lọt vào tai cô: “Giản Tang Du, rõ ràng là em yêu anh mà, em giả vờ như vậy không cảm thấy đau khổ sao? Chẳng phải em muốn chúng ta sống chung với nhau sao, chỉ cần em nói đúng, thì dù cho bất anh đợi cả đời này, anh cũng chấp nhận.”

Giản Tang Du cắn chặt răng, dường như muốn bỏ chạy để lại anh ở phía sau, bỏ lại những lời nói như bùa chú phía sau lưng.

Thiệu Khâm bị cô bỏ lại cách một khoảng ngắn, nhưng vẫn kiên trì đuổi theo cô như cũ, Giản Tang Du băng ngang qua Quảng Trường chặn lại xe taxi, nói địa chỉ rồi hối thúc xe nhanh chóng chạy đi.

Cuối cùng Thiệu Khâm cũng không có đuổi kịp.

Giản Tang nhìn bóng dáng cao ngất của Thiệu Khâm ở ven đường, màu đen của chiếc áo gió càng khiến cho cả người anh như phủ thêm một tầng khí lạnh, dần dần hòa vào bóng đêm. Cô từ từ quay đầu đi, lặng lẽ cười khổ: Giản Tang Du, mày thật là vô dụng!

Đến quán Thịnh Đình, Giản Tang Du hỏi số phòng lập tức đi lên lầu, đúng là có người phục vụ đứng chờ cô ở trước cửa, căn phòng to như vậy nhưng lại không có một bóng người.

Gọi lại số điện thoại của Trình Nam thì đã tắt máy, nhìn căn phòng trắng mát ngọt ngào, đây là tâm tư của con trai và Trình Nam đã làm cho Giản Tang Du xúc động thật lâu.

Con trai chỉ mới năm tuổi thôi.... Cô có thể tưởng tượng con trai mình nhíu mày lo lắng, hao tổn sức lực, cùng với bộ dạng quan tâm chạy lên chạy xuống an bài của Trình Nam. Đứa nhóc kia rất khát khao tình thương của cha và tình thương của mẹ, điều này khiến cho cô càng thêm áy náy và đau khổ.

Chuông cửa vang lên, cô nhanh chóng mở cửa phòng ra.

Thấy dáng người lạnh lùng của Thiệu Khâm trước cửa, cô nghĩ muốn đóng sầm cửa ngay.

Thiệu Khâm cố chống đỡ, một tiếng “rầm” cánh cửa văng vào vách tường, Giản Tang Du lui về sau một bước, vừa để phòng vừa hờ hững nhìn anh: “Anh theo dõi em?”

Thiệu Khâm im lặng không nói, bước từng bước chậm rãi đi đến.

Anh khóa lại cửa, một tiếng “cạch” vang lên, thần kinh Giản Tang Du căng thẳng, run sợ. Toàn thân cô cảnh giác cách anh xa hơn một chút, sắc mặt lạnh hơn: “Mạch Nha không có ở đây, anh ở đây đợi một mình đi, em đi trước.”

Dù sao con trai đi chung với Trình Nam, chắc chắn là không có chuyện gì.

Thiệu Khâm vẫn một mực im lặng nhìn cô, lúc cô muốn bước chân vượt qua anh thì anh đưa tay ra ngăn lại: “Chúng ta cần phải nói chuyện một chút, anh không muốn ép em, nhưng có một số chuyện anh phải nói rõ ràng với em.”

Giản Tang Du nhìn ngón tay thon dài của anh gần trong gang tấc, muốn tránh như tránh loài rắn rết lui vào góc tường, thái độ đó khiến Thiệu Khâm nhấn lại mi tâm: “Bà xã.”

Sắc mặt Giản Tang Du từ đầu đến cuối vẫn xám xịt.

Thiệu Khâm kiềm chế từng cơn lạnh lẽo trong lòng, bị cô nhìn thù hận như vậy, thậm chí anh không bước nổi chân: “Anh không biết Thiệu Trí đã nói gì với em, nhưng vì cái gì em lại tin lời của nó? Chẳng lẽ từ đầu đến giờ anh không cho em một chút cảm giác an toàn nào sao?”

Giản Tang Du lui đến không thể lui được nữa, giận dữ nhìn anh không ngừng tiến đến gần mình: “Đương nhiên em không tin tưởng Thiệu Trí hoàn toàn, nhưng với em mà nói, chỉ cần một chuyện là sự thật thì đã đủ rồi.”

“Đó chính là thủ phạm là anh, bi kịch của cả nhà em nguyên nhân đều do anh gây ra.”

Thiệu Khâm dừng lại, đứng ở vị trí gần cô trong gang tấc.

Hai người nhìn nhau chăm chú, anh đè nén bi thương và đau lòng. Cô ngấm ngấm chịu đựng sự giận dữ, nhưng giấu ở bên trong, vẻ ngoài kiên cường làm hai trái tim đau đớn dữ dội.

Hơi thở Thiệu Khâm tăng nhanh, đưa tay ôm cô vào lồng ngực: “Thật xin lỗi.”

Giản Tang Du vùng vẫy mạnh, cắn vào phần da thịt lộ ra từ cổ áo lông hình chữ V, từ vết cắn chảy ra vệt màu đỏ thẫm, chảy dọc xuống sống lưng bẽn lẽn của anh, cắn mạnh đến nỗi cô cũng cảm thấy răng của mình bắt đầu đau.

Nhưng người đàn ông này vẫn đứng yên vững vàng.

Anh càng ôm chặt hơn, bộ ngực nóng bỏng cũng không thể làm cho cả thân thể lạnh run của cô ấm áp hơn.

“Quay lại có được không?” Thiệu Khâm chôn mặt sâu vào cổ cô, hơi thở ấm áp phả trên da thịt trắng mịn của cô, giọng nói hết sức nặng trĩu, nhưng lại mang theo thương cảm nồng nàn.

“Em hận anh cũng được, không yêu anh cũng không sao, nhưng đừng có trốn, không nên trốn, để anh được sống bên cạnh em và con. Em không muốn quan tâm anh như thế nào không quan trọng, anh không thể xa em và con được.”

Một người đàn ông cao 1m85, bình thường mang bản tính kiêu ngạo, bây giờ lại nói những lời này mà không thấy mất thể diện, Thiệu Khâm ôm cô chặt hơn, sợ nếu buông lỏng tay cô sẽ tiếp tục né tránh.

Toàn thân Giản Tang Du đều run rẩy, miệng cắn chặt răng đến rỉ ra một ít mùi vị màu đỏ, cô chịu đựng đau đớn trong lòng, nói gần từng chữ: “Thiệu Khâm, chúng ta không thể nào. Chuyện đó và chuyện anh có yêu em hay không cũng chẳng hề liên quan. Em không thể chung sống với anh dưới một mái nhà, điều này làm cho em cảm thấy chính mình là hung thủ gián tiếp, làm em cảm thấy ghê tởm chính mình.”

Sống lưng Thiệu Khâm cứng đờ, cánh tay ôm chặt cô cũng cứng ngắt.

Giản Tang Du đưa tay dè lên lồng ngực của anh, cố gắng đẩy anh ra từng chút, từng chút một, con người đen tuyền sáng như ngọc thật đẹp mắt bị làn nước mỏng manh che lại: “Anh có biết em hận bao nhiêu không? Không chỉ có quá khứ mà còn có hiện tại, anh lợi dụng danh nghĩa tình yêu làm em rơi vào con đường bất hiểu, bất nghĩa. Em thật có lỗi với cha mẹ đã mất, thật có lỗi với anh trai em. Anh biến em trở thành người tự khinh thường bản thân mình, vậy mà anh còn muốn dùng tình yêu giam cầm em lại sao? Nếu như anh muốn là một Giản Tang Du hoàn toàn không có linh hồn...”

Thiệu Khâm sững người đứng im tại chỗ, kinh hoàng không nói thành lời.

Anh biết trước con đường này không dễ dàng gì, nhưng không biết..... Giản Tang Du hận anh đến như vậy, chống đối anh đến như vậy.

“Anh...” yết hầu Thiệu Khâm trượt lên xuống thật khó khăn, lại thấy xót xa vì chính mình đuối lý.

Giản Tang Du nắm tay thành quyền, xoay người muốn chạy, nhưng Thiệu Khâm ôm lại vòng eo mềm yếu của cô từ phía sau, đặt mạnh môi mình vào bên tai trắng nõn của cô.

Tim anh đập rất nhanh, rõ ràng được ngăn cách bởi vải áo khoác dày cộm lại như cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, Giản Tang nghe được giọng nói cô đơn của anh: “Bắt ép bản thân mình hận anh không thấy đau khổ sao? Thay vì thừa nhận một người mà chịu áp lực đau đớn một mình, không bằng lôi kéo anh theo, muốn xuống địa ngục thì chúng ta cùng xuống.”

Hô hấp Giản Tang Du ngừng lại, nội tâm cô bị tình cảm chân thật này xuyên thấu, sự xấu hổ làm cô giận dữ, cúi đầu cắn mạnh vào bàn tay xương khớp rõ ràng kia, thừa cơ hội tránh thoát khỏi anh, tiện tay cầm lấy gạt tàn quăng mạnh vào người anh.

Gạt tàn bay vào bờ ngực cường tráng, có một tiếng rên vang lên, Giản Tang Du không biết anh có đau hay không, cô chỉ biết bản thân mình rất đau.

Cô bắt buộc mình phải hận Thiệu Khâm, một giây cũng không cho phép mình nhớ đến kỷ niệm ngọt ngào của hai người, những kỷ niệm đó thật đáng sợ giống như cây thuốc phiện để cô sa vào nghiện ngập.

Cho nên cô cố hết sức nhớ về khuôn mặt của cha mẹ, rồi nhớ đến ký ức gương mặt Giản Đông Dục trắng xanh chảy đầy mồ hôi, nằm trên giường bệnh, những ký ức đau khổ, bi thương này hành hạ cô, làm thần kinh đau đớn....

Cô làm như vậy để tìm lấy niềm vui vì tự ngược chính mình.

Cô nên hận anh, không thể để anh tiếp tục mê hoặc.

Giản Tang Du tức giận đỏ cả mắt, giọng nói khàn khàn như con thú bị thương: “Đừng tự mình là hiểu rõ con người em, em không có hèn hạ đến mức trắng đen cũng không phân biệt được, đi yêu một tên hung thủ.”

Bộ dạng Thiệu Khâm bị những lời đả kích của cô không còn cảm giác đau nhức nữa, thân thể giống như bị mất hết cảm giác, chỉ còn lại trái tim chảy ra từng vệt tơ máu.

Giản Tang Du liếc anh một cái, oàn hận, độc ác nói: “Quả báo sẽ nhanh đến thôi.”

Tông cửa ra trong nháy mắt, tầm nhìn trước mắt chỉ là mơ hồ, hành lang dài không một bóng người, Giản Tang Du chạy điên cuồng đến cửa thang máy.

Khi cửa thang máy khép lại, cuối cùng không còn nhìn thấy người đàn ông đó, cô suy sụp ngồi bệch bên trong thang máy.

Không ngăn được dòng nước mắt, trái tim càng lúc càng đau đớn hơn, Giản Tang Du cảm hận bản thân mình dễ mềm lòng, càng hận chính mình đã yêu người đàn ông này, loại cảm giác tự trách và bất an này luân phiên nhau hành hạ cô, không ai có thể hiểu trong lòng cô đau khổ bao nhiêu.

Giản Tang Du gơ tay lên tát mạnh mình một cái, trên mặt rất buốt: “Giản Tang Du, mày có lương tâm không? Sao mày có thể..... tại sao có thể.....”

Âm thanh càng ngày càng giảm, cúi đầu chôn giữa hai đầu gối, cô tự nói với chính bản thân mình nhiều lần, đó là vũng bùn như đen tối, không thể rơi vào đó.

Thiệu Khâm đứng ở cửa thật lâu, đến khi vết thương trên đùi xuất hiện cảm giác đau nhức anh mới hoàn hồn, chống lên vách tường từ từ ngồi trên mặt thảm, thật lâu cũng không muốn cử động.

Điện thoại trong túi áo kiên nhẫn rung lên.

Anh như vô hồn lấy ra để bên tai, lập tức nghe tiếng thở hổn hển của Hà Tịch Thành: “Thiệu Khâm, mẹ kiếp, điên rồi phải không! Tổng Thiệu Trí vào tù, cậu không biết trong tay nó có chứng cứ của cậu! Chẳng lẽ cậu muốn bị giam trong ngục để chuộc tội ư? Não của cậu, thật là mẹ kiếp, bị nhũn rồi à.”

Giọng nói lo âu của Hà Tịch Thành vẫn còn găm thét, Thiệu Khâm đã từ từ để điện thoại qua một bên trên mặt thảm... Anh không biết như vậy có phải là điên không, chỉ biết là phải liều chết một phen.

Mà đây còn là món nợ anh thiếu của Giản Tang Du, tất nhiên phải trả .

58. Chương 58

Hà Tịch Thành cảm thấy Thiệu Khâm nhất định đã bị ma nhập rồi, làm gì có người đàn ông nào lại yêu đến độ ngu ngốc như vậy? Không cần tiền đồ tương lai gì, tất cả chỉ để đền bù ột sai lầm không cách nào cứu vớt được?

Mặc dù lúc nào anh cũng có cảm giác có lỗi với Giản Tang Du, nhưng anh vẫn chưa điên đến mức như này. Nếu như Thiệu Khâm tự thú, anh cũng không thoát khỏi liên quan.

Hà Tịch Thành phiền não đi tới đi lui, cuối cùng bỗng nhiên nghĩ đến còn có một người có thể ngăn cản Thiệu Khâm, hơn nữa người kia nhất định sẽ không trở mặt nhìn Thiệu Khâm vì phụ nữ mà mất đi tương lai của mình.

Cố Đình Chi nghe lời của Hà Tịch Thành nói mà khiếp sợ vô cùng.

Đây chính là đứa con hăng hái, bền bỉ quả quyết của bà sao? Dùng cả thủ đoạn này để vấn hỏi một đoạn tình cảm không thực tế, nó gây thơ đến mức nghĩ rằng chỉ cần nó ngồi tù là Giản Tang Du sẽ tha thứ cho nó và trở về bên cạnh nó sao?

Sắc mặt Cố Đình Chi ảm đạm ngồi trên ghế sa lon, Hà Tịch Thành cũng không nói câu nào.

Qua một hồi lâu Cố Đình Chi từ từ nâng mắt lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hà Tịch Thành : “Cháu hãy nghĩ cách giải quyết hai tên côn đồ kia đi, nếu chuyện này lên tòa án quân sự thì dĩ cũng không cách nào xen vào được đâu.”

Hà Tịch Thành gật đầu, nói: “Cháu đã tìm được hai kẻ đó rồi, dĩ không cần lo lắng, Thiệu Trí có thể sẽ trả cho bọn chúng nhiều hơn, nhưng bất quá cũng chỉ là tiền mà thôi.”

Lòng của Cố Đình Chi vẫn rối lên, lông mày nhíu chặt lại: “Chuyện này không thể truyền ra ngoài, cũng may cháu nói trước cho dĩ biết trước. Chuyện này cũng nhắc nhở dĩ nếu chờ Giản Tang Du suy nghĩ cẩn

thận thì sẽ phiền phức. Hiện tại trong lòng nó chắc đang rất loạn, nhưng nếu lúc nó tỉnh táo lại biết trong tay Thiệu Trí có chứng cứ nhất định sẽ không chút do dự mà lựa chọn báo thù cho người nhà.”

Bà nhìn Hà Tịch Thành thâm sâu, ánh mắt kiên quyết: “Dì không thể nhìn thấy Thiệu Khâm bị hủy hoại trong tay nó, nhất định dì sẽ không thua, sẽ không để yên như vậy đâu.”

Hà Tịch Thành xanh mặt, trong lòng có dự cảm chẳng lành: “Dì Cố, dì ——”

Không phải bà sẽ hạ độc thủ với Giản Tang Du chứ?

Cố Dĩnh Chi trầm mặc vài giây, chậm rãi nhìn về phía Hà Tịch Thành: “Tịch Thành, chuyện này là do cháu gây ra, dì nghĩ cháu nhất định sẽ giúp dì gạt Thiệu Khâm. Thiệu Khâm và Giản Tang Du không thể nào ở bên nhau được, cho dù Thiệu Khâm ngồi tù, Giản Tang Du cũng không thể đợi nó mấy năm. Hơn nữa, dì không thể ngồi nhìn Thiệu Khâm làm chuyện điên rồ được.”

Trước kia bà luôn không vừa mắt với Thiệu Trí, cảm thấy đó chính là con sâu mọt của xã hội.

Bà không muốn đứa con mà bà vẫn luôn tự hào sẽ bị tiếng xấu giống Thiệu Trí, lúc đó bà nhất định sẽ điên lên mất, sẽ không thể ngẩng mặt trước công chúng được nữa.

Đáy lòng Hà Tịch Thành xuất hiện sự do dự, trong chuyện này anh luôn cho rằng mình là người có trách nhiệm, chưa hề chối bỏ đối với sự đau lòng của Giản Tang Du. Nhưng từ bé đến giờ anh vẫn là đứa trẻ được cưng chiều, ngang ngược đã quen, muốn anh bởi vì một việc vô tình xảy ra trong lúc say rượu cách đây 14 năm mà mất đi tự do, anh không làm được.

Anh không có dũng cảm như Thiệu Khâm.

Nói dễ nghe chính là chịu trách nhiệm, nói khó nghe thì chính là chỉ có sức trâu.

Cố Dĩnh Chi thâm trầm, đôi mắt sáng quắc nhìn Hà Tịch Thành, Hà Tịch Thành thở ra, gạt đầu: “Cháu cũng không muốn Thiệu Khâm vì chuyện này mà bị ngã ngựa, Giản Tang Du và cậu ấy đúng là không thể nào hợp lại nữa.”

Cố Dĩnh Chi nghiêm nghị gạt đầu, ánh mắt sâu xa nhìn phía trước, cảm thán: “Cháu nghĩ như vậy là vì muốn tốt cho con dì, dì cũng cũng chỉ muốn bảo vệ con trai của mình, hi vọng dì không làm sai ——”

Giản Tang Du nhướn mày tính toán chi tiêu tháng này, hiện tại cô luôn dựa công việc ở hộp đêm, chạy sô khắp nơi, gói ghém cũng được một khoản. Nhưng vẫn không đủ chi phí sinh hoạt, hơn nữa cô đã hỏi qua Đỗ Minh Sâm biết chi phí trị liệu rất cao, khiến cô đau đầu không có thời gian suy nghĩ tới việc gì khác.

Nhiều lần Trình Nam cũng nói cô không cần lo lắng tới vấn đề này, nhưng làm sao cô có thể không lo được? Giản Đông Dục chắc chắn sẽ không dùng tiền của Trình Nam để trị liệu ỉn.

Tâm nguyện lớn nhất của cô hiện tại chính là hi vọng anh cô có thể sớm bình phục, sớm hòa thuận với chị Tiểu Nam, như vậy cô mới có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi.

Ít nhất, cảm giác hổ thẹn vì yêu đúng kẻ thù của mình cũng sẽ giảm bớt.

Giản Đông Dục và Trình Nam đã đi xem phim, trong nhà chỉ có một mình cô, chuông cửa vang lên làm toàn thân cô căng cứng, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên, người bên ngoài giống như chắc chắn trong nhà có người vậy.

Giản Tang Du đi tới, nhìn ra bên ngoài qua mắt ở cửa, nhất thời thấy kinh ngạc, chân chừ một hồi lâu mới mở cửa ra.

Cố Dĩnh Chi khí thế nghiêm nghị đứng ở cửa.

Giản Tang Du cắn răng, tiếng “Mẹ” cứ nghẹn ở cổ họng không sao phát ra được, Cố Dĩnh Chi cũng không muốn gây khó khăn cho cô, phát phát tay: “Không cần miễn cưỡng, mẹ có mấy câu muốn nói.”

Bà tự nhiên đi vào, Giản Tang Du liếc nhìn bóng lưng của bà, toàn thân căng cứng.

Cố Đình Chi ngồi xuống ghế salon, nhìn khắp phòng, đây là lần đầu tiên bà tới nhà Giản Tang Du. Căn phòng có diện tích rất nhỏ, nhưng lại sạch sẽ ấm áp, có thể nhìn ra Giản Tang Du là một người phụ nữ đảm đang.

Bà có một chút cảm giác buồn bã, lúc đầu bà không nên phản đối cô, hiện tại. lại có một chút hối hận.

Giản Tang Du ngồi đối diện bà, lặng lẽ quan sát bà.

“Chuyện của con và Thiệu Khâm mẹ đã biết rồi.” Cố Đình Chi mở miệng trước, cố gắng quên đi những cảm xúc khác thường trong lòng, “Chuyện con muốn ly hôn, Thiệu Khâm cũng đã nói ẹ nghe.”

Giản Tang Du vẫn im lặng, đột nhiên cô cảm giác được, cô đã hiểu ý đồ Cố Đình Chi tới đây rồi.

Cố Đình Chi yên lặng vài giây, Giản Tang Du lại có cảm giác bà đang chần chừ, bà nói: “Mẹ sẽ giúp con và Thiệu Khâm ly hôn. Mẹ biết việc duy trì quan hệ với kẻ thù của mình khiến con rất đau khổ. Thiệu Khâm rất cố chấp, chờ nó buông tay là chuyện không thể.”

Giản Tang Du nắm chặt tay, ngờ vực hỏi: “Tại sao lại muốn giúp con?”

Cố Đình Chi ngơ ngẩn, tiện đà khẽ cười một tiếng: “Mẹ luôn luôn không thích con, mẹ cũng rất rõ, hơn nữa. vì con mà Thiệu Khâm đã thay đổi hoàn toàn. Hiện tại mỗi ngày nó đều uống rượu như điên, đã không còn là Thiệu Khâm trước kia nữa rồi.”

Giản Tang Du biết Cố Đình Chi không thích mình, nhưng cô cho rằng gia đình này rất kiêng kỵ hai chữ “ly hôn”. Nhưng với năng lực của Cố Đình Chi, cô nghĩ chuyện ly hôn này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Mạch Nha ——” Lòng Giản Tang Du phức tạp nhìn ánh mắt của Cố Đình Chi, cô không nghĩ rằng Cố Đình Chi sẽ tốt bụng giúp cô mà không cần đền đáp gì, nói không chừng điều kiện chính là Mạch Nha.

Trên mặt Cố Đình Chi xuất hiện sự đấu tranh vật lộn, suy nghĩ hồi lâu, trong phòng yên lặng chỉ còn lại tiếng điều hòa chạy, cả hai người đều có tâm sự riêng.

“Mẹ biết thân thể con không tốt, sau này sẽ không thể có con nữa, cho nên Mạch Nha thuộc về con.”

Cố Đình Chi tốt bụng như vậy làm cho Giản Tang Du sinh lòng nghi ngờ, cảm giác có chỗ nào đó rất kì quái nhưng lại không biết kì quái ở đâu.

Cố Đình Chi tự có tính toán khác, bà rất thích Mạch Nha, cũng hận không thể ôm đứa cháu nội vào lòng nâng niu. Nhưng hiện tại Mạch Nha chính là bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa con của bà vào tù.

Cố Đình Chi nói: “Con đừng hoài nghi động cơ của mẹ, mẹ cũng là mẹ, mẹ không thể nhìn con mình sa ngã. Con và nó không thể ở cùng nhau nữa, nhưng mẹ lý trí hơn nó, nếu đã biết như vậy thì đau dài chi bằng đau ngắn.”

Sắc mặt Giản Tang Du trắng bệch, rũ mắt xuống, trái tim cũng không có đau đớn, giống như việc này đã làm cô đau đớn đến chết lặng.

Hai người cũng đều trầm tĩnh lại, thật lâu cũng không có người nào mở miệng trước, Cố Đình Chi nhìn Giản Tang Du như vậy không đành lòng: “Con không muốn anh con tiếp nhận sự điều trị tốt hơn sao?”

Giản Tang Du bỗng đứng ngẩn đầu nhìn Cố Đình Chi.

Cố Đình Chi hơi mỉm cười nói: “Cho dù ly hôn Thiệu Khâm cũng sẽ không buông tay, mẹ biết con rất hận nó, hoặc là còn có ý khác. Nhưng trước khi con có chứng cứ, có phải nên suy nghĩ tới anh con trước không. Cậu ta chắc cũng sắp 30 rồi, tiền đồ sự nghiệp không có gì cả. Nếu mẹ nhớ không lầm, anh con đang qua lại với nhị tiểu thư của Trình gia. Nhưng con có cảm thấy gia thế của Trình gia như vậy có thể tiếp nhận anh con sao?”

Ngực Giản Tang Du cứng lại, không thể hít thở được.

Dĩ nhiên cô đã từng nghĩ tới vấn đề này, cô luôn muốn tốt cho anh trai mình hơn bất cứ ai, nhưng cô đã rất nỗ lực, dù thân thể không tốt vẫn cố gắng làm việc, cho dù hiện tại không có công việc, vẫn luôn nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Nhưng chỉ với một mình cô làm sao có thể kiếm được một số tiền chữa trị lớn như vậy? Cho dù đã có đủ phí trị liệu, sau đó thì sao? Giản Đông Dục không có kinh nghiệm làm việc, ở cái tuổi này còn phải đi xin việc làm nữa ư? Có công ty nào sẽ đồng ý nhận anh?

Những vấn đề này không lúc nào không giày vò Giản Tang Du, mỗi đêm cô đều không ngủ ngon được.

Hiện tại lại bị Cố Dĩnh Chi đề cập tới, Giản Tang Du không biết rốt cuộc bà ta có ý gì.

“Mẹ sẽ giúp con.”

Khỏe môi Cố Dĩnh Chi khẽ động, đưa tay mở túi, “Không phải mẹ có ý hạ nhục con, cũng không phải là muốn dùng tiền đuổi con. Mẹ chỉ muốn nói, cha mẹ con đã không còn, bọn họ mất đi do tai nạn bất ngờ. Nhưng nếu con lựa chọn để cho bị kịch tiếp tục xảy ra, con có thể không cần tới tiền của mẹ, không chấp nhận sự sắp xếp của mẹ cũng được.”

Cố Dĩnh Chi là người rất giỏi về đàm phán, rất dễ dàng đánh trúng vào điểm yếu của Giản Tang Du, dùng lời lẽ để đánh vào yếu điểm của cô: “Nhưng nếu con đủ lý trí. thật sự thương anh trai của mình, con hẳn là nên suy nghĩ một chút. Con muốn anh mình tiếp tục chịu khổ hay là muốn anh mình hạnh phúc, đều là do con quyết định.”

Giản Tang Du rũ mắt nhìn tấm chi phiếu, bàn tay đặt ở đầu gối nắm chặt lại.

Hành động này cô đã xem rất nhiều trên phim ảnh, mỗi lần nữ chính hôn hờ nhạt tấm chi phiếu lên bọn họ đều biểu lộ ý khinh thường.

Tôn nghiêm của một con người sao có thể dùng tiền mua được.

Nhưng vào giờ phút này, bàn tay cô như có một sức nặng ngàn cân, trên mặt lại càng rất giống như bị vô số cái tát, cảm giác xấu hổ vô cùng.

Nhưng cô không thể thanh cao giống như nữ chính trong tiểu thuyết cầm tiền ném thẳng vào mặt của kẻ ác bá, bởi vì số tiền này quyết định hạnh phúc của anh cô.

Chỉ vì cứu cô mà đã phá hủy sinh mạng của một nửa số người trong gia đình, trên đời này cô chỉ còn anh là người thân duy nhất.

Làm sao cô có thể vì tôn nghiêm của mình mà làm hủy hoại nửa đời sau của anh được?

Cố Dĩnh Chi ngồi thẳng người, ánh mắt cao ngạo, đây là mẹ của kẻ thù của cô, cô lại không thể thẳng sống lưng dùng ánh mắt lãnh đạm miệt thị bà ta.

Đáy lòng Giản Tang Du tràn ngập cảm giác bị thương, đây chính là bất hạnh mà quyền thế và tiền tài mang tới. Chẳng lẽ cô còn muốn anh cô cũng phải chịu đựng bị người khác sỉ nhục sao?

Ngón tay Cố Dĩnh Chi đề lên tấm chi phiếu đẩy tới phía trước: “Mẹ đã liên hệ với bệnh viện tốt nhất rồi, các con có thể lập tức ra nước ngoài. Mẹ sẽ đảm bảo Thiệu Khâm không thể dễ dàng xuất ngoại, con hoàn toàn có thể yên tâm, nó sẽ không xuất hiện trước mắt con nữa.”

Lòng bàn tay Giản Tang Du nắm chặt đến đau đớn, yên lặng rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm vào tấm chi phiếu kia ——

Lúc Thiệu Khâm nhận được điện thoại của Giản Tang Du, anh cho rằng Mạch Nha gọi tới, nên không chút do dự nhận điện thoại: “Con trai?”

Đầu bên kia yên lặng vài giây, truyền đến là giọng nói trầm tĩnh của Giản Tang Du: “Là em.”

Trái tim Thiệu Khâm đột nhiên đập mạnh, có chút không thể tin, nhưng ngay sau không thể ngăn chặn mừng rỡ như điên: “. Em tìm anh?”

Giản Tang Du nghe thấy giọng điệu của Thiệu Khâm, cô véo mạnh vào đùi mình, lúc này mới nói lạnh lẽo: “Chúng ta gặp mặt một chút, anh có rảnh không?”

Thiệu Khâm khẩn cấp gạt đầu, khoe môi nhẹ nhàng cong lên: “Có, lúc nào cũng có thể, anh. Rất nhớ em.”

59. Chương 59

Trước lúc Giản Tang Du đi gặp Thiệu Khâm lại nhận được điện thoại của Hà Tịch Thành, điều này làm cô thật bất ngờ.

Hà Tịch Thành hẹn gặp cô đã là một điều kì lạ rồi, hơn nữa giọng nói của anh ta trong điện thoại rất kỳ quái, nói có chuyện rất quan trọng phải nói trước mặt Giản Tang Du.

Giản Tang Du cau mày đồng ý, chấp nhận gặp Hà Tịch Thành trước.

Lúc Hà Tịch Thành nhìn thấy cô có chút bất an, nhưng do lương tâm cắn rứt nên anh không thể giấu giếm sự thật mãi được. Đành giấu Thiệu Khâm và Cố Dĩnh Chi đi tìm Giản Tang Du. Đây lại là chuyện đã làm cho anh cảm thấy lại một lần thật xin lỗi người anh em của mình. Nếu không nói thẳng với Giản Tang Du, anh càng cảm thấy thật có lỗi với cô.

Sau khi Giản Tang Du ngồi xuống đối diện anh, gọi nước xong liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Hà Tịch Thành sờ sờ mũi, chột dạ không dứt: “Cô muốn đi gặp Thiệu Khâm sao?”

Giản Tang Du ngẩn ra, nhăn mày nhìn: “Làm sao anh biết?”

Hà Tịch Thành yên lặng chốc lát, nghiêm túc nhìn Giản Tang Du: “Cô thật sự muốn ly hôn với cậu ấy sao? Chuyện này không phải là lỗi của cậu ấy, là do tôi...”

Lông mày Giản Tang Du càng nhíu chặt lại, đáy mắt tràn đầy nghi ngờ.

Hà Tịch Thành cắn răng một cái, nói ra sự thật, cuối cùng nhìn thẳng vào Giản Tang Du nuốt nước miếng về mặt không rõ tâm trạng: “Lúc đó tôi nghĩ, dù sao cô cũng thích Thiệu Khâm, so với việc bị tên súc sinh Thiệu Trí kia làm nhục thì cô với Thiệu Khâm. Tôi thật sự không biết tới những chuyện sẽ xảy ra sau đó, lúc đó tôi lại đang ở nước ngoài hoàn toàn không biết chút tin tức gì.”

Sắc mặt Giản Tang Du càng ngày càng khó coi, cuối cùng lộ ra biểu cảm giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta.

Lần đầu tiên Hà Tịch Thành phát hiện lúc người phụ nữ này nghiêm túc thật sự rất đáng sợ, đáy mắt sâu thẳm giống như muốn chôn chết người, anh theo bản năng dời mắt đi, nói ngụy biện: “Chẳng lẽ cô dám nói cô không thương cậu ta?”

Giản Tang Du không nói lời nào, trống ngực đập mạnh. Hà Tịch Thành nhìn thấy cô rất tức giận, cố ý dè nén tức giận, từ trước đến giờ anh không tự nhận mình là người tốt nhưng cũng không phải là người xấu xa. Duy nhất chỉ chuyện của Giản Tang Du, anh luôn không có ý xấu nhưng lại là chuyện mà anh đã làm hết sức nhất.

Làm hại tới các anh em tốt của mình, hại một cô bé vô tội.

Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra với Giản gia, anh cảm thấy Giản Tang Du tức giận cũng phải, cho nên anh thành khẩn tha thiết nhìn Giản Tang Du.

“Nếu như cô vẫn cảm thấy uất ức thì hãy cứ trút lên đầu tôi.” Hà Tịch Thành bỗng nhiên bình thản nói ra một câu, đây là chuyện luôn đè nén trong lòng anh nhiều năm nay, tới lúc này có thể thẳng thắn thừa nhận với Giản Tang Du anh cũng cảm thấy nhẹ lòng một phần.

Giản Tang Du phút chốc đứng lên, cầm cốc nước hất thẳng vào mặt anh.

Dòng nước tinh khiết đập thẳng vào mắt anh, mang theo sự thù hận làm cho Hà Tịch Thành phải nhắm mắt lại. Lúc anh mở mắt ra thì thấy hốc mắt của Giản Tang Du còn đỏ hơn cả anh.

Hà Tịch Thành không hề hoài nghi nếu lúc này có một con dao ở đây, khẳng định Giản Tang Du sẽ đâm anh đầy thương tích.

Cô run rẩy vịn vào mép bàn, giọng nói khàn khàn: “Tại sao lúc đó anh lại không nói ra sự thật? Chỉ cần anh nói một câu, tất cả mọi chuyện sẽ không đến mức như thế này.”

Giọt nước trên mặt chảy xuống thấm vào cổ áo, chảy vào lồng ngực của anh: từng chỗ cứ thấm lạnh dần dần, Hà Tịch Thành rũ mắt xuống, lo lắng nói: “Đêm đó tôi uống nhiều quá, ngày hôm sau tỉnh lại thì mọi chuyện đã loạn hết cả lên rồi Tôi không có chứng cứ thì làm sao có thể giải thích được, mà tôi cũng không muốn như vậy, nhưng cha mẹ cô lại quá kiên trì.”

Giọng nói của anh càng ngày càng nhỏ, lần đầu tiên anh bị khí thế của một người phụ nữ ép bức tới không thể ngẩng đầu lên được.

Giản Tang Du giận quá bật cười, châm chọc nói: “Anh tất nhiên không thể biết được, loại người giống như các anh thì việc lừa dối người khác không phải là quá bình thường sao? Chưa từng bị ai tổn thương, cũng chưa bị ai làm tổn thương lòng tự ái, thì đâu có biết rằng danh dự đối với người khác quan trọng như thế nào.”

Hà Tịch Thành nhăn mày lại, hơi nhướng mắt nhìn cô .

Giản Tang Du vịn vào mép bàn gần từng chữ nói: “Chuyện này đúng là không có liên quan tới Thiệu Khâm. Nhưng việc Thiệu Trí tìm tới tôi không phải là vì anh ta sao?”

Hà Tịch Thành ngẩn ra, anh không nghĩ tới Giản Tang Du đã biết hết sự thật.

Thiệu Khâm về rất sớm chờ ở nhà, ngồi trên ghế salon không ngừng kiểm tra đồng hồ, thỉnh thoảng lại thấy một số vật sắp xếp không hợp lý liền chạy tới dọn dẹp lại.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào ban công, trong phòng có một mùi hương thoang thoang.

Lúc chuông cửa vang lên làm tim anh càng đập nhanh, đứng lên hít một hơi thật sâu, sau đó mới từ từ đi ra mở cửa. Giản Tang Du cùng anh nhìn nhau vài giây, hai người liếc nhìn đối phương, trong đôi mắt hiện lên những hình ảnh đã qua.

“Em có chút chuyện muốn nói với anh.” Giản Tang Du đứng ở ngoài cửa, hơi có vẻ ngập ngừng do dự.

Trên mặt Thiệu Khâm trên xuất hiện một nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt dịu dàng nói: “Ừ.”

Giản Tang Du nghiêng người đi vào, nhìn cảnh vật quen thuộc có chút hoảng hốt, Thiệu Khâm đứng sau lưng cô, nhìn bóng lưng của cô mê đắm, hai tay bỏ vào túi quần lẳng lặng đứng.

Giản Tang Du quay đầu lại đụng phải ánh mắt nóng bỏng của anh, cô hơi lúng túng tránh né, từ trong túi lấy ra món đồ được chuẩn bị từ trước.

Thiệu Khâm thấy rõ vật kia là cái gì, khuôn mặt lập tức biến sắc.

Lần này Giản Tang Du nói chuyện bình tĩnh hơn, không phải là bởi vì đã biết rõ chân tướng. Trên thực tế cho tới bây giờ cô không hoàn toàn tin tưởng những lời Thiệu Trí nói. Cô dùng chính sách dụ dỗ do Cố Dĩnh Chi chỉ dạy, ngay cả làm thế nào để cho Thiệu Khâm thỏa hiệp Cố Dĩnh Chi cũng đã suy nghĩ giúp cô.

Giản Tang Du cười khổ trong lòng, thật là châm chọc vô cùng.

“Em biết nếu anh không đồng ý thì em và anh không thể ly hôn được. Cho dù ly thân 2 năm, chỉ cần anh không thừa nhận thì tòa án cũng sẽ nghiêng về phía quân nhân.”

Giản Tang Du nhướn mắt lẳng lẳng nhìn anh, “Thiệu Khâm, chúng ta không thể nào quay đầu lại rồi. Nếu ở chung một chỗ với anh thì em sẽ mang tội bất hiếu. Em sẽ bị cắn đứt lương tâm, anh muốn cả đời này em phải sống trong dần vật sao?”

Từ lúc thấy cô lấy ra đơn ly hôn sắc mặt của Thiệu Khâm đã tái nhợt đi, hai mắt nhìn chằm chằm vào cô, nghe thấy những lời cô nói anh có cảm giác như bị đao cắt vào tim, giọng khó kìm được run run nói: “Ly hôn với anh, em sẽ vui vẻ sao?”

Giản Tang Du nhìn thấy trong đáy mắt Thiệu Khâm tràn đầy bi thương, lòng cô đau đớn vô cùng, nhịn đau gật đầu, cố tự trấn định: “Ít nhất, thân thể có thể được giải thoát.”

Thiệu Khâm đau đớn nhíu chặt mày, gắt gao nhìn đôi mắt đầy dứt khoát của cô: “Em đang ép anh.”

Giản Tang Du cười khổ nói: “Thiệu Khâm, công bằng một chút, là anh đang ép em. Từ lúc kết hôn chính là anh đang ép em, hiện tại anh vẫn đang ép bức em, buộc em phải đối mặt với anh, buộc em phải nhìn thẳng vào người chồng đã hại mình tan cửa nát nhà.”

Thiệu Khâm kinh sợ nhìn sự ép bức của Giản Tang Du, trái tim tan nát.

Yết hầu anh nhẹ lên xuống, bước từng bước về phía cô, muốn dùng tình cảm của mình khơi dậy những ký ức tốt đẹp trong cô: “Bà xã, chúng ta còn có Mạch Nha. Chẳng lẽ em cứ muốn sống trong những ký ức quá khứ, không thể tiến về phía trước được sao? Cha mẹ em trên trời nhất định sẽ không muốn em đau khổ như vậy.”

Giản Tang Du nghĩ đến con trai, trái tim càng đau đớn hơn, xoay người tránh né ánh mắt của Thiệu Khâm, yên lặng rũ mắt xuống.

Thiệu Khâm nhẹ nhàng ôm cô, cảm giác toàn thân cô đều run rẩy, anh chôn mặt vào hõm vai cô, hít lấy hơi thở quen thuộc của cô: “Em muốn anh chờ bao lâu cũng được, nhưng đừng ly hôn với anh, chỉ cần không phải là như vậy, anh có thể đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của em.”

Giản Tang Du nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ không tiếng động rơi xuống sàn nhà.

Trái tim giống như bị một bàn tay vô hình bóp mạnh, chỉ còn sự tê tái mất hết tất cả cảm giác. Mỗi lần Thiệu Khâm nói những lời thỏa hiệp như vậy, không phải là cô hoàn toàn không có phản ứng. Nhưng nếu mềm lòng thì cô lại càng tự trách mình hơn.

Cảm giác tự trách và tình yêu dành cho anh cứ không ngừng hành hạ dày vò cô, cô cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

Không ai có thể hiểu cảm giác của cô, ngay cả Thiệu Khâm cũng không thể biết được cô đang đau đớn như thế nào.

Giản Tang Du chậm rãi xoay người, nhìn vào con mắt đen như mực của Thiệu Khâm. Đường như hàm răng phải cắn chặt mới có thể kìm nén những đau đớn trong lòng: “Em chỉ muốn tự do.”

Thiệu Khâm nhìn cô đau thương, đôi môi mím chặt, quả đấm lại càng siết lại lộ ra khớp xương trắng bệch.

Nước mắt Giản Tang Du nhanh chóng biến mất, liếm đôi môi khô khốc: “Nếu như anh yêu em thì hãy buông tha cho em, để em có thể sống dễ dàng một chút.”

Thiệu Khâm đứng lặng, mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Anh yêu Giản Tang Du, đây là sự thật không thể chối cãi. Nếu có người muốn cướp Giản Tang Du, anh nhất định sẽ giết chết kẻ đó. Anh đã nghĩ hết biện pháp để kết hôn cùng Giản Tang Du, ngay cả lợi dụng vào chế độ kết hôn của quân nhân, chỉ cần anh không đáp ứng, cả đời này Giản Tang Du đừng hòng rời khỏi anh.

Nhưng giờ phút này, anh có chút sợ hãi.

Giản Tang Du lại dùng tình yêu của anh để yêu cầu anh buông tha cho cô.

Anh thừa nhận mình quá mạnh mẽ, không suy nghĩ cho cô. Đúng như lời cô nói, thậm chí anh không suy nghĩ tới việc nếu sự thật bị vạch trần, cô có đồng ý ở cùng với kẻ thù của mình hay không. Anh chỉ hận không thể cột chặt cô vào mình.

Hôm nay, anh hối hận, anh đã biết cảm giác mất đi người yêu đau đớn đến thế nào. Giản Tang Du không thể nào đối diện với sự thật như thế này, đó là người cô yêu, chính là chồng của cô, kẻ là đầu sỏ gây ra biết bao chuyện.

Nếu như cô không thương anh đã tốt, nhưng hết lần này đến lần khác cô yêu cũng không hề ít hơn anh. Như vậy lúc cô chịu đựng sự đau khổ, lại thêm tình cảm ban đầu của cô giành cho anh, làm cho cô càng bị vùi sâu trong sự đau đớn và tự trách.

Lần đầu tiên Thiệu Khâm cảm nhận được cảm giác thất bại, bất lực vô cùng. Anh cảm giác mình quá yếu ớt. Anh là người đàn ông, nhưng là đối mặt với vợ con mình, anh không thể bảo vệ và chăm sóc cô, chỉ có thể mang lại cho cô những tổn thương.

Đối mặt với đôi mắt đen nhánh của Giản Tang Du, Thiệu Khâm chậm rãi, giơ tay lên.

Anh si mê vuốt ve khuôn mặt của Giản Tang Du, đáy mắt ửng đỏ, giọng nói buồn thương: “Được, anh thả em đi.”

Gió từ ban công thổi vào làm bay lớp rèm cửa, chiếc rèm cửa màu vàng là do Giản Tang Du và Thiệu Khâm cùng nhau chọn lựa. Cô nói với anh thích màu sắc ấm áp như vậy, có thể làm cho lòng người ta cảm thấy yên bình, còn ở bên trong thì lại mang tới cảm giác an toàn.

Thiệu Khâm cố nén cảm xúc đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng mình, bàn tay cứng ngắc cầm chiếc bút, nhìn chằm chằm vào chỗ ký tên, sau đó ký nhanh tên của mình lên.

Tên của Giản Tang Du đã được ký từ trước.

Cho đến nét bút cuối cùng hạ xuống, hô hấp của hai người đều hạ xuống tới mức thấp nhất.

Thiệu Khâm đưa lưng về phía Giản Tang Du, đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào trang giấy trắng chói mắt, tên anh và Giản Tang Du cách nhau không xa nhưng lòng thì lại cách nhau rất xa.

Anh không biết nội dung phía trên là cái gì, thậm chí cả chuyện Giản Tang Du có muốn lấy tiền của anh hay không anh cũng không biết. Trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng, nhưng trong thâm tâm lại giống như có một trận gió bão vô cùng lạnh lẽo càn quét qua.

Giản Tang Du nhìn sống lưng cao ngất của Thiệu Khâm, ánh mắt dần mơ hồ, hít sâu vào một hơi, dùng tay áo lau nước mắt: “Lúc anh nhớ Mạch Nha thì có thể gọi điện thoại cho nó.”

Cô nói xong liền cầm lấy tờ giấy ly hôn đi ra ngoài, một hồi lâu cũng không thấy Thiệu Khâm có động tĩnh gì, giống như anh đã bị đóng băng, cho đến cửa phòng vang lên tiếng “Lách tách”, mới dần dần gã gục xuống.

Trong không khí dường như vẫn còn lưu lại mùi hương của cô, nhưng chỉ một thoáng liền bị gió thổi bay đi.

Anh và Giản Tang Du đã thật sự kết thúc rồi.

Trên đường đi Giản Tang Du bật khóc không thành tiếng, hoàn toàn chẳng quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh đang tò mò nhìn cô. Cô đi càng lúc càng nhanh, cuối cùng che hai mắt đứng ở tại chỗ, lớn tiếng khóc vang.

Đây là quãng đường sầm uất, nếu như lúc bình thường, cả đời Giản Tang Du cũng không nghĩ tới mình sẽ không hề chú ý tới hình tượng, có thể làm chuyện như thế này.

Nhưng cô không nhận được.

Lòng quá đau, giống như bị khoét mất một miếng thịt, trái tim như bị một vật bén nhọn đâm thẳng vào. từng giọt máu chảy thấm ra ngoài, cô không cách nào tưởng tượng được cảm giác của mình lúc Thiệu Khâm đặt bút ký tên.

Cô phải hận anh, sao lại có thể không có tiền đồ mà đau đớn như thế?

Thỉnh thoảng có người đi đường tốt bụng hỏi thăm, Giản Tang Du vẫn hờ hững, đến lúc khóc đủ rồi đứng dậy, chân tê dại đến mức đứng không vững, chóng mặt choáng váng nhìn đám người xung quanh.

Tại sao yêu không vì hận mà tiêu tan, mà hận, lúc rời xa lại vẫn khắc cốt ghi tâm như cũ.

Giản Tang Du không thể nói thật với Giản Đông Dục, chỉ tìm cách nói điều kiện chữa trị ở nước ngoài tốt hơn, cô muốn chân Giản Đông Dục sớm bình phục. Lúc ấy Giản Đông Dục không nói gì, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại nhìn cô, cuối cùng thở dài nói: “Em nói sao thì là vậy, anh sẽ nghe lời em, bây giờ em đã lớn có thể quyết định mọi việc rồi.”

Nhìn bóng lưng anh trai tập tễnh rời đi, Giản Tang Du càng cố thêm quyết định của mình. Ban đầu vì danh dự của mình mà làm hại cả gia đình. Bây giờ chỉ cần hi sinh danh dự của cô, sẽ làm cho anh trai có cuộc sống tốt hơn, vậy thì dù bị người khác xem thường cũng không là gì cả.

Lúc không có tiền thì làm gì có cái gọi là danh dự.

Mạch Nha vẫn luôn hỏi tại sao không đưa nó tới nhà trẻ, Giản Tang Du nói muốn dẫn nó ra nước ngoài để học tốt ngoại ngữ, về mặt nó liền mất hứng lắc đầu nói: “Ồ đâu con cũng có thể học tốt, hiện tại con học cũng tốt, cô giáo còn khen con nữa.”

Giản Tang Du dịu giọng dụ dỗ nó, Mạch Nha nghi ngờ hỏi: “Thế ba có đi không?”

Giản Tang Du nhìn nó không nói.

Mạch Nha lập tức trừng mắt, miệng nhỏ kêu lên: “Mẹ muốn bỏ một mình ba ở lại sao?”

Giản Tang Du không biết nên giải thích với con thế nào, chỉ có thể uể uải chuyển nói: “Tạm thời mẹ và ba phải xa nhau một thời gian.”

Mạch Nha nhú lông mày, không rõ: “Mẹ còn muốn tức giận bao lâu nữa, cô giáo nói tha thứ cho người khác cũng chính là đối xử tốt với bản thân mình.”

Giản Tang Du ngẩn ra, không hiểu vì sao con mình có thể nói ra những đạo lý này.

Đối tốt với chính mình. ?

Lời của Mạch Nha hiển nhiên không được mẹ nó đồng tình. Giản Tang Du giúp nó làm thủ tục tạm nghỉ học, chuẩn bị cho nó một cái va ly kéo nhỏ. Mạch Nha ngồi trên giường giận dỗi. Nhưng vì nó còn nhỏ nên không có quyền lợi phát biểu ý kiến, sáng ngày thứ hai lại bị mẹ đưa tới sân bay.

Mạch Nha vẫn tìm không được cơ hội liên lạc với Thiệu Khâm, chờ tới lúc Giản Tang Du đi làm thủ tục check-in, nó vội vàng kéo tay áo Trình Nam, ra hiệu với Trình Nam nói: “Dì Trình Nam, con buồn đi vệ sinh, dì dẫn con đi.”

Trình Nam nhanh chóng hiểu được mưu đồ của nó, nói với Giản Đông Dục: “Em dẫn nó đi vệ sinh nhé.”

Giản Đông Dục lẳng lặng nhìn, khóe miệng không tự chủ hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, cũng không vạch trần màn diễn kịch của bọn họ, lạnh nhạt nói: “Đi đi.”

Mạch Nha gọi điện thoại cho Thiệu Khâm, nhưng không có ai bắt máy, nó xoay lại, ánh mắt cầu cứu Trình Nam.

Trình Nam khích lệ nó: “Chờ một chút, chắc ba con có chút việc chưa nhận điện thoại được.”

Gọi tới cuộc thứ hai thì có người nhanh chóng bắt máy, không cần biết có phải là Thiệu Khâm hay không, Mạch Nha lo lắng nói với người trong điện thoại: “Nhanh nói với ba là mẹ muốn bỏ rơi ba, hiện tại bọn con đang ở sân bay rồi, một lát nữa sẽ lên máy bay đi tới một nơi rất xa, nhanh bảo ba tới đây tìm bọn con.”

Hà Tịch Thành nghe những lời đứa trẻ nói như súng nổ bên tai..., nhú mày, lúc muốn hỏi lại thì nó đã cúp điện thoại. Thiệu Khâm nằm trên giường bệnh rên lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt mở mắt ra: “Ai vậy?”

Hà Tịch Thành nắm chặt tay, chần chừ nhìn về phía anh : “Con của cậu, Giản Tang Du. . . . muốn rời đi ngay lập tức.”

Thiệu Khâm bỗng nhiên mở mắt ra, hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi của người vừa mới ra khỏi phòng phẫu thuật.

Mạch Nha và Trình Nam bị Giản Tang Du phát hiện, Giản Tang Du đùa giỡn với con rồi giải thích: “Chẳng qua là mẹ muốn theo cậu con đi chữa bệnh, sau này Mạch Nha vẫn có thể gọi điện thoại cho ba mà.”

“Con không muốn nói qua điện thoại” Mạch Nha tức giận nghiêng đầu qua một bên, “Mạch Nha muốn ngày ngày ở cùng ba cơ.”

Giản Tang Du không phản bác được, trầm mặc cúi đầu nhìn thời gian trên điện thoại di động.

Mạch Nha mở to mắt nhìn khắp sân bay, sao ba còn chưa tới?

Giản Tang Du dặt bàn tay nhỏ bé của nó, nói với Trình Nam: “Bọn em phải vào rồi, nếu chị không bận thì hãy qua chơi với anh em, nhất định anh em sẽ rất muốn gặp chị.”

Trình Nam chỉ mỉm cười liếc về phía ánh mắt lo lắng của tiểu hài tử kia, vẻ mặt cô tự nhiên nắm lấy tay Giản Đông Dục không buông: “Cũng còn nhiều thời gian, để chị nói chuyện với Đông Dục một chút.”

Giản Đông Dục mỉm cười không nói, để mặc cô giúp tiểu tử kia kéo dài thời gian.

Giản Tang Du sao lại không hiểu, nhưng vừa định nói thì thấy Trình Nam ôm lấy cổ Giản Đông Dục rồi hôn anh.

Khuôn mặt trắng nõn của Giản Đông Dục xuất hiện một rặng mây hồng, một lát sau trông mắt đen lóe lên, đưa tay đặt lên eo cô, ôm chặt thân thể mềm mại cô vào trong ngực mình.

Giản Tang Du lúng túng quay đầu, vừa cúi người che lại vẻ mặt tò mò ngửa đầu nhìn lên của con trai.

Cuối cùng Trình Nam cũng hôn tới mức đầu lưỡi tê rát, nhưng Thiệu Khâm vẫn chưa xuất hiện, Giản Đông Dục nhẹ nhàng đẩy ra cô, ngón cái lau đi chất lỏng trong suốt lưu lại trên khóe môi cô, kề vào tai cô nói một câu: “Nó sẽ không ở lại đâu, bây giờ nó chưa thoát ra khỏi quá khứ thì dù Thiệu Khâm có làm gì cũng vô dụng thôi.”

Trình Nam kinh ngạc nhìn Giản Đông Dục.

Giản Đông Dục bình tĩnh nhìn thẳng vào cô, cuối cùng vuốt má cô: “Đồ ngốc, mỗi lần em nói dối đều có một thói quen.”

Trình Nam rũ mắt xuống, ngập ngừng nói: “Thật xin lỗi. . . . Em không muốn gạt anh.”

Giản Đông Dục khe khẽ thở dài: “Cho nó một chút thời gian, nó đã gánh chịu quá nhiều trách nhiệm. Hiện tại Thiệu Khâm không thể cho nó lòng tin và cảm giác an toàn, cho nên giờ chúng không thích hợp ở cạnh nhau, nếu không sẽ chỉ tổn thương nhau mà thôi.”

Trình Nam đau buồn nhìn Giản Tang Du đứng cách đó không xa, vẫn có chút tiếc nuối: “Có cần phải như vậy không ? Rõ ràng bọn họ đều yêu nhau, nếu Tang Du hận Thiệu Khâm thì sẽ không vội vã trốn đi như vậy đâu.”

Giản Đông Dục mím môi không lên tiếng, cuối cùng véo mặt cô một cái: “Được rồi, hãy nói với Thiệu Khâm nếu cậu ấy càng giữ lấy Tang Du thì nó sẽ càng trốn tránh, vết thương kia không ai có thể xóa sạch được, chỉ có chính nó mới có thể giải quyết được.”

Trình Nam dùng sức ôm lấy Giản Đông Dục : “Em biết rồi ——”

Giản Tang Du đỡ Giản Đông Dục tới cửa an ninh, Mạch Nha vẫn quay đầu lại, cố gắng chống cự: “Bụng con không thoải mái.”

Giản Tang Du bắt đắc dĩ ôm lấy nó, nhìn sâu vào gương mặt non nớt của con, chua xót nói: “Con yêu, xin lỗi con.”

Mạch Nha quay đầu nhìn đại sảnh đông người, hốc mắt dần dần đỏ lên, khóc vang nức nở: “Mẹ, tại sao ba không tới, ba ba đã làm sai cái gì? Phạm lỗi không phải chỉ cần biết sửa sai là được rồi sao?”

Giản Tang Du không biết trả lời như thế nào, Thiệu Khâm làm sai gì? Đó vừa giống như là lỗi của anh, vừa không phải là lỗi của anh. Cô ôm chặt thân thể của con, bước nhanh tới cửa an ninh.

“Giản Tang Du!”

“Ba ơi ——”

Mạch Nha thấy Thiệu Khâm sải bước chạy tới, trên khuôn mặt anh tuấn đỏ đầy mồ hôi, màu da trông trắng nhợt, trên người còn mặc bộ quần áo bệnh nhân. Mạch Nha bắt đầu giãy dụa không được, lấy tay đánh bả vai Giản Tang Du, la lên: “Mẹ, ba tới, là ba kìa.”

Giản Tang Du cũng không quay đầu lại đi vào trong, nước mắt dâng lên.

Giản Đông Dục mang vẻ mặt phức tạp nhìn cô, bước chân chậm lại.

Thiệu Khâm xông tới, đáy mắt nhuốm màu đỏ. Nhưng Giản Tang Du càng chạy nhanh hơn, cuối cùng ôm con chạy vào cửa xuất cảnh, bảo vệ nhanh chóng giữ Thiệu Khâm lại.

Thiệu Khâm nhìn người phụ nữ không quay đầu lại, đang được bảo an kiểm tra, cắn chặt hàm răng, dùng hết khí lực gào thét: “Giản Tang Du, em không thể sống ở chỗ anh có thể nhìn thấy em sao? Anh làm em chán ghét tới mức phải trốn xa anh như vậy sao? Em trở lại đây cho anh!”

Rất nhanh xung quanh đại sảnh tập trung rất nhiều người tò mò vây xem. Giản Tang Du không dám quay đầu lại, cô sợ vừa quay đầu lại sẽ tan xương nát thịt.

Bên tai Thiệu Khâm vẫn vang lên tiếng người, anh không xác định được Giản Tang Du có thể nghe được giọng của mình hay không, nhưng vẫn nỗ lực nói: “Em trở về đi có được không, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em, nếu em không muốn nhìn thấy anh anh nhất định sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của em, chỉ cần em đừng cách anh quá xa.”

Mạch Nha bị Giản Tang Du nắm chặt bàn tay nhỏ bé, tay cũng đỏ lên, bả vai rung lên vì khóc, trong miệng không ngừng nỉ non: “Ba ơi ——”

Giản Đông Dục lẳng lặng nhìn tất cả, mở miệng: “Tang Du?”

Giản Tang Du dứt khoát cắn răng, quyết ôm con đi vào trong: “Anh, em không thể trở về được.”

Giản Đông Dục nhìn đứa nhỏ gục trên vai Giản Tang Du giãy dụa, thậm chí quả đấm nhỏ còn đập vào Giản Tang Du mấy cái, trái tim đau đớn —— nếu như ba mẹ còn sống, cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn cô ép mình tới bước này.

Thiệu Khâm nhìn bóng Giản Tang Du cùng con trai hoàn toàn khuất sau khúc quanh. Toàn thân không còn sức lực, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không thể cảm nhận được.

Từ đầu đến cuối cô không chịu quay đầu lại nhìn anh một cái.

Trình Nam che miệng lại, khóc không thành tiếng. Cô không rõ tại sao hai người yêu nhau lại không thể ở chung một chỗ. Chẳng lẽ để đền bù cho tổn thương không phải là yêu sao? Hận thù thật sự có thể làm cho người ta vui vẻ sao?

Sau khi Hà Tịch Thành tìm được chỗ đậu xe, chạy vào thấy nhân viên an ninh buông Thiệu Khâm ra, cả người Thiệu Khâm đã thất lạc hồn vía đứng im một chỗ, anh ảo não cất bước đi tới, mở miệng khó khăn: “Giản Tang Du ——”

Đến khi anh thấy rõ biểu cảm của Thiệu Khâm thì những lời còn lại không thể thốt ra khỏi miệng nữa.

Thiệu Khâm lạnh lùng mạnh mẽ, đang khóc.

60. Chương 60

Từ sân bay bước ra ngoài lập tức đối diện với khí hậu nóng bức, mùa hè ở thành phố N vẫn làm người ta chóng mặt hoa mắt như cũ. Giản Tang Du cúi người nhìn con trai đội mũ lưỡi trai nhưng có vẻ không vui, nắm tay nó đi về phía trước.

Mạch Nha nhìn mẹ bước nhanh, nín tay cô nhú mào: “Mẹ, bụng con khó chịu.”

Giản Tang Du ngẩn người, lập tức nhú mào: “Giản Y Hàm, chiều này xài hai năm rồi còn chưa chán sao?”

Mạch Nha hừ khinh bỉ, ngồi xổm xuống tại chỗ không chịu đi, bàn tay nhỏ ôm đầu tức giận nói: “Con thật sự khó chịu, không muốn ngồi xe taxi.”

Giản Tang Du yên lặng nhìn nó, một lúc sau cúi gập người xuống, dịu giọng dỗ dành: “Con có hẹn với ba sao?”

Mạch Nha ngẩng đầu nhìn cái bóng của cô che khuất, đôi mắt đen nhánh lóe lên, gật đầu như già tởi: “Mẹ, đã lâu rồi con chưa gặp ba....”

Giản Tang Du đưa ngón trỏ gõ gõ chóp mũi của nó, khoe môi mỉm cười: “Được, mẹ và con cùng đợi.”

Mạch Nha ngạc nhiên mở to mắt nhìn, Giản Tang Du nhìn con trai đã sắp 7 tuổi, càng ngày càng hiểu chuyện, bây giờ còn biết đàm phán điều kiện với cô.

“Buổi tối con có thể ở lại nhà ba,” Giản Tang Du do dự vài giây, dịu dàng kéo con trai vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nó, “Chủ nhật mẹ sẽ đi đón con về.”

Mạch Nha ủ rũ gục đầu xuống, dùng mũi chân di di trên mặt đất: “Mẹ không đi cùng con và ba sao?”

Giản Tang Du khẽ mỉm cười xoa xoa đầu nó, không trả lời.

Vào mùa hè năm trước, cô đã trở về một lần, làm hoàn chỉnh các thủ tục ly hôn với Thiệu Khâm. Lúc đó hoàn toàn trái ngược với bây giờ, lại là mùa mưa dầm, mỗi ngày không khí đều ẩm ướt, làm cho tâm trạng người ta càng nặng nề.

Lúc ấy dường như cô cũng không bị chứng cuồng loạn, Thiệu Khâm vẫn vậy, không còn nóng nảy bướng bỉnh như lúc cô rời xa, giờ đây nội tâm của anh đã trầm lặng hơn rất nhiều.

Cho đến khi đã hoàn thành xong thủ tục, rồi cùng nhau đi ra khỏi cục dân chính, cả hai người cũng hơi lúng túng không biết phải làm sao.

Lần này là kết thúc thật sao?

Lúc đó Thiệu Khâm mặc áo sơ mi trắng đơn giản được ủi phẳng, tay cầm cây dù che lên, anh đứng trong sân im lặng quay đầu chăm chú nhìn cô, giọng nói trầm ấm: “Chúng ta có thể giống như các cặp vợ chồng khác.... cùng nhau ăn bữa cơm chia tay được không?”

Giản Tang Du nên cự tuyệt.

Nhưng là cô lại bị ma xui quỷ khiến đồng ý.

Trong lòng luôn có tiếng nói: Dù sao sau này cũng không về nước, đắm chìm một lần, một lần cuối cùng.

Hai người đi vào nhà hàng trước kia từng đến, Giản Tang Du không thích ăn món Tây, Thiệu Khâm đặt một phòng đơn, gian phòng thoáng mát lịch sự tạo nên chỉ có những ca khúc của thập niên 80 phát đi phát lại

Hai người ngồi đối diện với nhau, Giản Tang Du bất an cầm lấy đệm dựa vào phía sau, không khác gì với kiểu như chuẩn bị treo cổ, cuối cùng cũng không có cách nào kiềm chế cảm xúc mãnh liệt để dễ chịu một chút.

Thiệu Khâm mở miệng trước: “Ở nơi đó em có quen không?”

Giản Tang Du “ừ” theo quán tính, bất tri bất giác phát hiện ra thói quen sinh hoạt của mình anh đều nắm rõ như lòng bàn tay, ở đất nước xa lạ, đặc tính ẩm thực đã rất kém, làm sao có thể quen được?

Thiệu Khâm im lặng nhìn cô vài lần, cúi đầu uống trà.

Giản Tang Du lấy một mảnh giấy từ trong túi ra, viết rất nhanh một dãy số, để lên mặt bàn từ từ đẩy qua bên kia: “Đây là số điện thoại bên kia của em, anh có thể gọi cho Mạch Nha.”

Thiệu Khâm nhìn Giản Tang Du rút tay lại, lúc này mới cầm lấy tờ giấy bỏ vào bóp.

Im lặng.

Thời gian ăn cơm yên tĩnh đến mức khiến người ta khó hít thở. Kỳ thật hai người đều chẳng ngon lành gì, một bàn đồ ăn chỉ gấp đại vài miếng. Nhưng hai người đều ăn rất chậm, dường như đều biết rõ ràng là sau bữa cơm này hai người sẽ không còn liên quan tới nhau nữa.

Thiệu Khâm đang ăn, bỗng nhiên trong lòng xuất hiện một cảm xúc mãnh liệt không thể gọi tên, anh đặt đũa xuống, nhìn Giản Tang Du bằng ánh mắt sâu sắc: “Anh ra ngoài một chút.”

Giản Tang Du cũng không nhìn anh một cái: “Ừ...”

Thiệu Khâm cũng không đi xa, anh chỉ đứng hút thuốc ở cuối hành lang mà thôi. Sự chua xót đọng đầy đáy mắt cùng với sự rung động trong lòng suýt nữa không kiềm nén được, thiếu chút nữa anh không khống chế mình làm ra hành động kịch liệt rồi.

Anh bảo Trình Nam chờ Giản Tang Du đi rồi mới đem mọi chuyện nói hết với Giản Đông Dục. Anh thừa nhận cách làm của mình quả thực quá liều lĩnh. Lúc ấy anh còn quá trẻ, lại sớm đi bộ đội, trên người luôn còn tồn tại một chút thói hư tật xấu của đàn ông, chuyên chế bá đạo.

Thậm chí anh còn nghĩ, nếu Giản Tang Du bất hòa không chịu ở chung với mình, dù anh có phải trối cô lại anh cũng trối để đem về nhà.

Từ từ cương chiều, từ từ yêu thương.

Nhưng nếu làm như vậy, chỉ làm cho cô ấy càng xa mình nhiều hơn.

Thiệu Khâm nghe lời Giản Đông Dục đã tìm được vấn đề của mình, biết rõ sự bế tắc này không phải một sớm một chiều có thể cởi bỏ. Vì vậy anh tình nguyện cho Giản Tang Du thời gian....

Thiệu Khâm đã tỉnh táo trở lại, mới quay về ghế của mình,

Ánh mắt Giản Tang Du hơi đỏ lên, ngồi đó cầm cốc nước đến ngẩn người.

Thiệu Khâm đi qua, giọng nói khàn khàn: “Đi chưa?”

Giản Tang Du gật gật đầu, hai người lại lặng lẽ đi ra ngoài, bên ngoài mưa phùn còn đang lất phất, Thiệu Khâm không che dù, áo sơ mi trên người rất nhanh bị ướt một mảnh nhỏ, dính sát vào đường cong cơ thể cường tráng của anh.

Giản Tang Du nhìn bóng dáng của anh, hốc mắt nhói đau vô cùng. Hai người đi bộ trên con đường vắng vẻ rất lâu. Khi gặp những vũng nước đọng lại sau cơn mưa, mép váy của Giản Tang Du đã bị ướt.

Thiệu Khâm nắm chặt eo cô, bế cô lên.

Toàn thân Giản Tang Du rung lên, ngẩng đầu nhìn anh.

Xương quai xanh, cằm, cho đến đôi mắt đen nhánh của anh....

Đều là những thứ mà cô từng bị cuốn hút, vô số lần thân mật vuốt ve cùng với những nụ hôn ướt át, tiếng nói trong veo lạnh lùng trầm ấm của đàn ông nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Cuối cùng cũng có thể ôm em một lần.”

Giản Tang Du cũng không có vùng vẫy.

Thiệu Khâm ôm cô bước qua, mưa bụi sương mù làm cho người trên đường càng thừa thớt, qua đến bên kia đường Thiệu Khâm cũng không lập tức buông cô ra, Giản Tang Du do dự đưa tay ra, nắm lấy cổ tay lộ ra của anh: “Để em xuống.”

Thiệu Khâm nhìn cô đầy sâu xa, buông một tay ra.

Hai chân của cô rơi xuống đất, thắt lưng vẫn còn bị anh nắm chặt.

Đáy mắt anh xuất hiện rất nhiều cảm xúc, nổi lên một xúc cảm nguy hiểm, cuối cùng dần dần tắt ngúm, anh hôn lên mái tóc ẩm ướt của cô.

Hai người đều lạnh như băng, không hề có độ ẩm.

“Hãy thử xem, rời khỏi anh có phải sẽ vui vẻ hay không.” Môi Thiệu Khâm càng lạnh, lại đặt lên vành tai cô làm cô rung mình, anh nói: “Anh chờ em, đi một vòng, chắc chắn sẽ trở về bên cạnh anh.”

.....

Hai năm không ngắn cũng không dài, mỗi tuần Thiệu Khâm và con trai đều nói chuyện điện thoại mấy lần, theo bản năng, Giản Tang Du cũng tránh khoảng thời gian đó. Thỉnh thoảng gặp phải, cũng sẽ cố gắng tìm việc bận rộn.

Thậm chí Thiệu Khâm cũng chưa từng hỏi thăm cô, giống như mối liên hệ duy nhất của hai người thật sự chỉ còn sót lại con trai.

Con trai còn quá nhỏ, cũng không có cách nào, nghỉ đông và nghỉ hè hằng năm đều về ở với anh. Mỗi ngày con trai đều nói bên tai cô nào là không quen sống ở nước ngoài, nhớ nhà, nhớ ba.

Không biết thời gian thật sự có thể chữa khỏi toàn bộ hay không, cô thừa nhận trong lòng cô vẫn còn tổn thương, chỉ là....đã không còn sâu sắc như thế.

Trong hai năm này cô tiếp nhận trị liệu tâm lý, đã có thể lý trí đối mặt với vấn đề. Năm đó cô chịu cú sốc quá lớn, cho nên khi biết mình yêu kẻ đầu sỏ gây ra sự việc kia, khi đó cô trở nên cực kỳ cố chấp, ngoài cô ra, không nghĩ rằng ai cũng đều bị tổn thương.

Nhất là Mạch Nha.

Còn nhỏ tuổi đã nhìn cảnh cha mẹ cãi nhau âm ỉ, đối với tâm lý của trẻ con sẽ có ảnh hưởng cực kỳ xấu. Cho nên bây giờ, cô thử trút bỏ những ý nghĩ đen tối trong lòng, cho con trai những quyền lợi mà nó nên được.

Rất nhanh Thiệu Khâm đã tới, xe yên lặng dừng ở trước mặt họ, anh nhanh chóng bước xuống xe, từng bước đều trầm ổn không hề vội vã.

Anh vẫn giữ dáng vẻ hăng hái như cũ, khuôn mặt anh tuần càng trở nên sâu xa khó đoán, giữa chân mày dường như nhuộm lên một lớp sương mù mỏng, dù cách một khoảng cách, không thể nào dễ dàng bị người nhìn thấu.

“Có chút việc nên trễ.” Đôi mắt sâu xa của Thiệu Khâm dừng lại trên người cô trong giây lát, lại dời đi rất nhanh, cúi người nựng má con trai, mặt mày đều giãn ra, “Oắt con, hình như lại cao hơn.”

Mạch Nha vui vẻ giang hai tay ôm chầm lấy Thiệu Khâm, mặt chôn ở ngực anh làm nũng: “Ba, ba còn không tới con sẽ bị mặt trời nướng chín rồi.”

Thiệu Khâm mỉm cười ôm lấy con trai, cúi đầu thân thiết nói giỡn với nó.

Giản Tang Du bên cạnh nhìn, đẩy hành lý của Mạch Nha về phía trước:” Chủ nhật em sẽ đón nó.”

Thiệu Khâm ngược mắt nhìn cô, ánh mắt thâm trầm:” Đoạn đường này khó đón xe.”

Giản Tang Du cố gắng biểu hiện bình tĩnh, nhưng mà....phía sau lưng cô lại vô cùng lạnh lẽo, giọng nói miễn cưỡng bé nhỏ:” Em có người đến đón”

Thiệu Khâm hơi bóp chặt bắp vai con trai, trên mặt không có biểu hiện khác thường, anh đứng dậy đem hành lý bỏ vào cốp xe, lúc bị thân xe che lại, ngón tay thon dài hơi run run.

Một chiếc xe Jeep màu đen dừng lại phía sau anh, mở cửa xe bước xuống, lộ ra khuôn mặt tinh tế của Đỗ Minh Sâm.

Đỗ Minh Sâm liếc mắt nhìn Thiệu Khâm một cái, xuống xe chủ động đi về phía anh, vươn bàn tay trắng sạch sẽ ra:” Đỗ Minh Sâm.”

Lần đầu tiên Thiệu Khâm gặp người đàn ông này, ánh mắt của anh dừng lại trên tay kia trong giây lát, vươn tay, giọng nói bình tĩnh:” Thiệu Khâm.”

Ánh mắt của Đỗ Minh Sâm tối lại, có vẻ đăm chiêu nhìn Giản Tang Du đang đứng bên cạnh.

Thiệu Khâm im lặng trong chốc lát, cũng quay đầu về phía cô, nói:” Bọn anh đi trước.”

Mạch Nha nhú mày nhìn Đỗ Minh Sâm, cái miệng mất hứng dẩu lên, tức tối nhìn ba mình, không phải nên mang vợ con cùng đi sao? Trước kia ba không như thế này!

Thiệu Khâm vỗ vỗ đầu nó, khoe môi cong lên:” Đi thôi con trai.”

Mạch Nha quay đầu nhìn Giản Tang Du, ánh mắt tha thiết tỏa sáng:” Mẹ, mẹ thật sự không đi cùng sao?”

Giản Tang Du giúp nó đeo balo lên lưng xong, lại chỉnh chỉnh vành nón lần nữa, vỗ vỗ vai của nó:” Mẹ còn có việc khác , có việc thì gọi điện thoại ẹ.”

Mạch Nha ủ rũ lên xe với Thiệu Khâm, nhìn Đỗ Minh Sâm giúp Giản Tang Du lấy hành lý, hai người đứng ven đường nói chuyện, cuối cùng Đỗ Minh Sâm giúp Giản Tang Du mở cửa xe.

Xe càng lúc càng xa, không thấy rõ biểu tình của hai người, Mạch Nha phần nộ quay đầu, nhìn tầm mắt Thiệu Khâm dần dần thu hồi từ kính chiếu hậu.

Nó tức giận quát Thiệu Khâm:” Ba, thiệt thòi cho con một lòng giúp ba làm gián điệp, vừa rồi sao ba không chủ động mời mẹ!”

Thiệu Khâm chuyên tâm lái xe, giống như hoàn toàn không nghe con trai oán giận, chỉ dùng ánh mắt dịu dàng tranh thủ nhìn nó một cái:” Muốn ăn cái gì? Ba chở con đi.”

Mạch Nha bực mình nghiêng đầu qua chỗ khác, một lúc sau lại rầu rĩ không vui lắm bầm một câu:” Không phải về gặp bà nội sao?”

Sắc mặt Thiệu Khâm vẫn như cũ phun ra hai chữ:” Không cần.”

Mạch Nha nhú mày, lại giống như nhớ ra gì:” Ông nội nói ba lâu rồi không có về nhà, ba, ba bận gì sao?”

Thiệu Khâm thần bí khôn lường quay đầu nhéo nhéo cái mũi của nó: “Sao bây giờ con càng ngày càng miệng lưỡi bén nhọn vậy, thậm chí ba cũng nói không lại con, nhanh lên muốn ăn cái gì.”

Mạch Nha nghi ngờ nheo mắt lại, trừng mắt nhìn kỹ Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm thần nhiên ngênh đón ánh mắt của nó, mãi cho đến khi di động reo, Mạch Nha nhanh tay đoạt lấy trước, nghe máy. Sau đó nghe trong điện thoại có giọng nói ngọt ngào của phụ nữ, phút chốc Mạch Nha trở nên sắc bén.

Thiệu Khâm không biết làm sao cười khỏ, dùng khẩu hình miệng nói:” Thư kí.”

Quả nhiên vị tiểu thư kia mở miệng liền gọi Thiệu Khâm là ” Thiệu tổng”, nói những thứ Mạch Nha nghe cũng không hiểu chuyện gì, chờ sau khi ngắt điện thoại, Mạch Nha tò mò hỏi:” Ba không phải là quân nhân sao? Tại sao cô ấy kêu ba là Thiệu tổng?”

Thiệu Khâm chỉ cười không nói, lập tức Mạch Nha trừng mắt to hơn, sắc mặt biến đổi:” Khó trách ông nội nói đã lâu ba không về nhà, giống như trong phim, những người bị gọi là cái gì tổng, đều đối với thư ký xinh đẹp tốt vô cùng như nhau, uống rượu còn có chị gái xinh đẹp uống cùng.”

Thiệu Khâm sững sốt, vừa định giải thích, ai ngờ Mạch Nha dùng vẻ mặt bi thương nhìn anh, bộ dạng tội nghiệp đáng thương:” Ba, hèn chi vừa rồi ba không để ý đến mẹ, không phải ba muốn tìm mẹ mới cho con chứ? Mẹ lớn tuổi hơn chị thư ký, ba không thể không cần mẹ!”

61. Chương 61

Thiệu Khâm không nói gì vỗ vỗ lên đầu con trai:” Bình thường mẹ con cho con coi phim gì? Vẫn chưa đủ hiểu biết sao.” Quả thực là quá mơ mộng.

Mạch Nha khinh thường bĩu môi, nói ầm ỹ:” Còn cần mẹ cho con xem sao? Tuổi còn nhỏ con đã chịu đủ cảnh cha không thương mẹ không yêu, cuộc sống nay đây mai đó, tất nhiên là trưởng thành sớm.”

Thiệu Khâm trợn mắt nhìn nó, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, con của anh ngày càng lợi hại. Anh bỗng hoài niệm bộ dạng yếu đuối của con trai trước đây, dễ thương hơn bây giờ rất nhiều.

Thiệu Khâm nhịn không được, xoa xoa cái bụng nhỏ của Mạch Nha:” Trước đây con ngoan hơn bây giờ.”

Mạch Nha che bụng, tiếp tục lên án:” Hai năm qua ba có biết con thâm bao nhiêu không?”

Thiệu Khâm mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang của con trai, phối hợp hỏi: “Ừ?”

Mạch Nha làm ra bộ dạng tức giận:” Thức ăn ở trường học đó con ăn không quen, không ngày nào ăn no. Những bạn nữ trong trường còn cao hơn con! Các bạn đó sao lại khỏe mạnh như vậy?”

Thiệu Khâm nghẹn lời.

Mạch Nha nhìn Thiệu Khâm chỉ lo lái xe không để ý tới nó, tiếp tục oán giận:” Những việc con từng trải này đều là trách nhiệm của ba mẹ, cho nên đồng chí Thiệu Khâm, ba phải chống lại toàn bộ sức hấp dẫn tiềm ẩn, phải có trách nhiệm với mẹcon con. Lần này mẹ trở về tảo mộ, ba phải nắm chặt cơ hội này.”

Thiệu Khâm chậm chạp nhìn nó một cái, khóe môi giật giật:” Ba thấy con có vẻ là không đói, về nhà ăn mì đi, sản phẩm trong nước, không giống mùi vị của thức ăn nước ngoài.”

Mạch Nha ôm đầu kêu lên một tiếng:” Thiệu Khâm, những việc này ba thua kém chú Đỗ, tài nấu nướng của chú ấy rất tuyệt!”

Thiệu Khâm đưa tay lấy một thỏi sôcôla ném vào trong lòng Mạch Nha: “Ăn cái gì cũng không ngăn nổi miệng của con.”

Mạch Nha lẩm bẩm xé vỏ, cuối cùng vẫn là bất mãn oán trách ba nó:” Ba thực sự quá kém, điều kiện của chú Đỗ rất tốt, chắc chắn ba đã bị yếu hơn rồi.”

Thiệu Khâm im lặng nhìn tình hình giao thông phía trước, môi mỏng nhếch lên.

Bên này, trên đường đi Đỗ Minh Sâm cũng không nói chuyện, trong xe cực kỳ yên tĩnh. Anh ta quay đầu nhìn về mặt căng thẳng như cũ của Giản Tang Du, hỏi dụi dụi:” Không sao chứ?”

Giản Tang Du chậm chạp quay đầu lại, liền cười nhợt nhạt:” Em rất khỏe.”

” Xem ra thật không giống.” Đỗ Minh Sâm liếc cô một cái đầy hàm ý, vẻ mặt hơi trầm xuống:” Sắc mặt tái nhợt, môi hơi run, phản ứng của em với anh ta vẫn còn rất mãnh liệt.”

Giản Tang Du bị vạch trần nên hơi ngượng, sinh ra chút tức giận:” Em đã rất kiềm chế.”

Đỗ Minh Sâm nhìn cô dung túng, nói trấn an:” Thả lỏng đi, anh chỉ quan tâm em thôi.”

Giản Tang Du bây giờ đã biết kiềm chế cảm xúc hơn trước kia. Trước mặt con trai, cô cố gắng không tức giận, không nóng nảy. Nhưng lúc nhìn thấy Thiệu Khâm cô lại không kiềm được nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, chìm bay để lại tiếng – người đi để lại tim, hướng chỉ là rút mắc sâu như thế, khó tránh khỏi cô lại bị dao động.

Đỗ Minh Sâm im lặng lái xe, cuối cùng lí trí cũng chọn nói sang chuyện khác:” Anh trai em và Tiểu Nam như thế nào? Tại sao không trở về cùng lúc.”

”Bọn họ còn có việc chưa làm xong, sẽ về trễ hai ngày”. Giản Tang Du không yên lòng, vẫn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Minh Sâm lặng lẽ nhìn cô một cái, đập mạnh ga.

Xe dừng ở dưới lầu phòng trọ của Giản Tang Du, Giản Tang Du nhanh chóng cầm hành lí chuẩn bị lên lầu, Đỗ Minh Sâm đứng dựa vào cửa xe, hơi mỉm cười: “Thật coi anh như xe ôm hả?”

Giản Tang Du bất đắc dĩ dừng lại, xoay người lại nhìn anh ta: “Không phải anh phải trở lại bệnh viện sao?”

Đỗ Minh Sâm bước tới vài bước, đứng trước mặt cô, cúi đầu cẩn thận đánh giá cô, nhìn cô khẩn trương, anh hơi nheo mắt: “Giản Tang Du, không phải em chờ anh đi rồi trốn trong nhà khóc một mình chứ?”

Giản Tang Du liếc anh ta một cái, không nhịn được cười ra tiếng: “Anh vẫn cho là em chỉ là cô bé khóc nhè khi gặp chuyện sao?”

Khóe môi của Đỗ Minh Sâm hơi hơi nhếch lên, tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô: “Cái này đúng rồi, suýt nữa anh nghĩ cố gắng hai năm của em đã uổng phí, lại nhớ đến câu chuyện cũ kia.”

Giản Tang Du nắm chặt tay lại, lòng bàn tay khô ráo mang theo độ nóng, Giản Tang Du vội vàng buông ra, Đỗ Minh Sâm mỉm cười, ra vẻ không sao cả, nhấc vali đi về phía trước: “Anh đưa em lên.”

Giản Tang Du mất hồn đi theo Đỗ Minh Sâm lên lầu, nhìn bóng lưng cao gầy nhưng không yếu ớt của anh ta, sinh ra vài phần hoảng hốt.

Hai năm qua Đỗ Minh Sâm đã giúp cô rất nhiều, ngay cả bác sĩ tâm lí của cô cũng do Đỗ Minh Sâm giới thiệu. Đương nhiên Đỗ Minh Sâm nói với cô, cô cần tìm bác sĩ tâm lí nói chuyện, cô gần như tức đến muốn giậm chân.

Người bình thường đều vô cùng kháng cự việc đi gặp bác sĩ tâm lí. Chưa bao giờ Giản Tang Du cảm thấy mình có vấn đề. Đúng là trong lòng cô rất rõ ràng, mặc dù cô rời khỏi Thiệu Khâm, đến một nơi hoàn toàn xa lạ khác, cô vẫn không thể quên được chuyện cũ kia.

Trái tim của cô vẫn bị khóa, mỗi ngày đều nổi lên sự kiềm nén bị thương, thỉnh thoảng lại nóng nảy vô cớ.

Đó là triệu chứng của bệnh trầm cảm.

Một năm trước, lúc về nước ly hôn, tình trạng của cô đã có sự chuyển biến tốt. Khi đó nhìn thấy Thiệu Khâm, cô không ngờ lại dễ dàng nổi giận như vậy. Thực sự là sau khi trở về, tình trạng của cô lại bắt đầu chuyển biến xấu.

Cô hoàn toàn không nghĩ đến, vấn đề của cô không phải là chỉ cần ly hôn với người kia là có thể giải quyết được. Mãi đến khi bác sĩ Wendy nói với cô, vấn đề của cô đều do chính bản thân cô.

Đỗ Minh Sâm cẩn thận giúp cô cất hành lí, căn nhà này thật lâu không có người ở, nơi nơi đều bị đóng bụi rất dày. Giản Tang Du sắp xếp một chỗ để anh ta ngồi, muốn mời anh một ly nước nhưng chợt nhớ tới tiền nước còn chưa thanh toán.

Đỗ Minh Sâm nói không sao, cô cứ lo cho chính cô, đừng để ý tới anh ta, lại tự nhiên giúp cô vào bếp kiểm tra khí gas, mở cửa sổ thông gió.

Hai người ai bận việc nấy, sắp xếp lại gian phòng. Đỗ Minh Sâm nán lại cho đến thời gian đi làm mới rời khỏi. Trước khi đi còn dặn Giản Tang Du phải nhớ ăn tối, đừng quá vội vàng.

Mãi đến khi Đỗ Minh Sâm đi Giản Tang Du mới thờ ra.

Lúc này trong phòng rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có những cơn gió buổi chiều se lạnh thổi vào. Cảm giác kích động đột ngột khi gặp Thiệu Khâm phai nhạt rất nhiều. Có lẽ, bởi vì vừa rồi có người ở chung phòng, ngoại trừ mình ra còn có âm thanh khác và hơi thở khác ở đây, nên làm cho cô không căng thẳng nôn nóng như thế.

Thiệu Khâm đưa con trai về nhà, Mạch Nha vừa vào nhà là chạy vào phòng ngủ của anh, Thiệu Khâm nhìn thẳng bé kia không kịp bỏ cặp xuống, bật cười lắc đầu: “Con đang làm gì vậy?”

Giọng nói Mạch Nha phát ra từ phòng ngủ phía xa: “Kiểm tra xem có vớ chân của phụ nữ hay không.”

Thiệu Khâm cởi áo khoác, xắn tay áo lên từng nấc, đi đến tủ lạnh mở cửa, nhìn vào nguyên liệu nấu ăn bên trong:” Tìm được không?”

Mạch Nha mang bộ mặt chán ghét hiện ngang đi ra ngoài, nói riu rít:” Ba, ba dọn dẹp quá kỹ, ngay cả một sợi tóc dài con cũng không tìm được.”

Thiệu Khâm cầm chai nước ném qua con trai, Mạch Nha nhanh tay bắt được.

Hai cha con đứng ở phòng khách uống nước, xong rồi đưa mắt nhìn nhau, Mạch Nha liếc mắt đánh giá trang trí trong nhà, cười rộ lên:” Ba, ba còn dám nói không nhớ mẹ, từ khi con và mẹ đi căn nhà này vẫn như cũ.”

Thiệu Khâm thản nhiên nhướn mắt, vẻ mặt không thay đổi, tự nhiên ngồi xuống ghế sofa nhìn nó nói: “Ăn mì Ý đi, bình thường ba không nấu cơm ở nhà, không có gì trong tủ lạnh hết.”

Mạch Nha nhìn thái độ liều chết không tiếp thu của anh, nó lại vô cùng bất mãn, nhảy lên ghế sofa, ngồi xổm bên cạnh Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm nhú mày nhìn nó, chân mày Mạch Nha nhíu lại còn chặt hơn Thiệu Khâm: “Đồng chí Thiệu Khâm, cuối cùng bây giờ ba muốn như thế nào, có tài nguyên tốt như con mà không biết tận dụng.”

Thiệu Khâm bật cười vỗ trán, con trai luôn luôn hi vọng cha mẹ có thể ngọt ngào sống chung, nhất là con cái trong gia đình ly hôn, luôn luôn muốn dùng tất cả biện pháp để kéo cha mẹ về với nhau.

Thật sự Thiệu Khâm có thể hiểu kiểu tâm trạng này của con trai, nhưng hiện tại....

Còn chưa phải lúc.

Di động trong áo khoác của anh bắt đầu rung lên, lần này là tin nhắn.

Thiệu Khâm cầm điện thoại xem qua, đôi mắt tối xuống, lập tức suy nghĩ nhìn con trai ở bên cạnh, tùy ý vỗ vỗ cái vai nhỏ của con trai:” Con trai, lúc này có chỗ cần lợi dụng tài nguyên rồi.”

Mạch Nha khó hiểu, chớp chớp mắt.

Thiệu Khâm đến quán cà phê mới ngồi được một lúc, vị trí đối diện đã có người ngồi xuống. Anh ngược mắt lên nhìn, cảm thấy vui mừng ví thử mỹ của Cố Dĩnh Chi đã khá hơn – cô gái này đẹp hơn mấy cô xem mặt trước nhiều.

Khi cô gái kia nhìn thấy khuôn mặt Thiệu Khâm ánh mắt sáng lên, nhưng vẫn rụt rè như cũ, nhỏ giọng nói:” Tôi là Phùng Nguyệt.”

“Xin chào.” Thiệu Khâm lịch sự gật đầu, đáy mắt lại lạnh lùng xa cách.

Phùng Nguyệt thật sự là một cô gái còn nhỏ tuổi, đối với diện mạo anh tuần lại có phần lạnh lùng rất đàn ông của Thiệu Khâm, nhanh chóng mất khả năng chống cự, trong mắt lập tức xuất hiện một sự dụi dằm:” Tôi nghe nói trước kia anh là quân nhân phải không? Xem ra rất uy nghiêm.”

Tưởng tượng dáng vẻ của người đàn ông anh tuần trước mắt, mặc bộ quân phục, trong mắt cô gái nhỏ lại sáng lên vài phần.

Thiệu Khâm lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, hơi nhíu mày:” Ừ, đã chuyển nghề.”

Phùng Nguyệt khó hiểu, chân mày xinh đẹp nhíu lại, lòng hiếu kỳ nổi lên:” Tại sao vậy, ba tôi nói lúc ấy anh đã là trung úy.”

Thiệu Khâm lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt bắt đầu lạnh lùng . Từ trước đến nay anh không có tính nhân nại, hơn nữa lại là Cố Dĩnh Chi giới thiệu cho anh, anh lại càng không để tâm cho qua.

“Không có hứng thú.” Môi mỏng mấp máy, Thiệu Khâm lạnh lùng phun ra mấy chữ, anh không muốn đề cập đến câu chuyện xưa cũ kia.

Ánh mắt của Phùng Nguyệt tối dần, có chút khó khăn, sau đó lại có dưng khí cười nói:” Vậy bây giờ anh làm gì? Đã ở trong doanh trại nhiều năm như vậy, bỗng nhiên ra xã hội có quen không?”

Thiệu Khâm từ từ nâng tầm mắt lên dừng lại trên mặt Phùng Nguyệt , khóe môi càng dương lên, hứng thú đùa cợt đã rất rõ ràng:” Trước khi cô tới, ba cô đã hỏi tôi câu hỏi giống vậy rồi? Còn cái gì khác để hỏi không?”

Phùng Nguyệt xấu hổ im lặng, sự non nớt trên mặt chỉ còn lại luống cuống.

Thiệu Khâm cũng không muốn làm khó một cô gái nhỏ, vừa nhìn thấy đã biết cô gái nhỏ này còn đang học đại học, anh chậm rãi đứng lên, nói thật lòng với cô: “Thật xin lỗi, như cô đã thấy, tính tình tôi rất tệ. Mà tôi cũng từng ly hôn, hai chúng ta không thích hợp.”

Phùng Nguyệt hơi ngây người, nhìn chằm chằm Thiệu Khâm rất lâu, cuối cùng trên mặt phảng phất chút ửng hồng, ngượng ngùng mấp máy môi:” Không sao, việc ly hôn ba tôi cũng đã nói qua, các người kết hôn không bao lâu thì ly hôn, tôi không màng đến việc này.”

Lần này đến lượt Thiệu Khâm sửng sốt.

Phùng Nguyệt còn nói tiếp:” Tôi thích tướng mạo giống như anh, nếu anh cảm thấy không chán ghét tôi, hai chúng ta thử xem.”

Mi tâm Thiệu Khâm nhúu chặt, phút chốc sắc mặt sa sầm, cứng rắn trả lời: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

“Chẳng lẽ anh còn đang chờ vợ trước của anh?” Phùng Nguyệt vô cùng nghi ngờ. Trước khi cô đến đây, đã nghe ba cô nói chuyện của Thiệu Khâm một lần rồi, không phải vợ trước của anh là một diễn viên múa nhỏ bé thôi ư? Lại nghe nói thanh danh cũng không tốt, sau khi kết hôn không bao lâu thì ly hôn.

Tuy nhiên không biết rõ sự thật lắm, nhưng có thể đoán ra tám chín phần, có lẽ là vấn đề tác phong.

Cô gái nhỏ khinh thường bĩu môi: ” Không phải cô ấy đã xuất ngoại sao? Còn đứa con trai kia, nghe nói cũng không phải là con của anh mà đúng không?”

“Ba ơi_____” tiếng khóc nức nở của Mạch Nha phá vỡ cục diện bế tắc của hai người. Bóng dáng nho nhỏ đi ra từ phía sau vườn hoa. Gương mặt mắt mũi tem tem lem, nhìn nhìn Phùng Nguyệt, giọng nói thút thít: “Chào đi.”

Phùng Nguyệt cau môi lại, cô đã già như thế sao?

Mạch Nha từ từ đi đến bên cạnh Thiệu Khâm ngồi xuống. Giơ tay kéo tay áo Thiệu Khâm lau nước mắt nước mũi. Làm cho tay áo sạch sẽ dính lên một vệt chất lỏng trong suốt, ở dưới ánh đèn càn lấp lánh chói mắt.

Thiệu Khâm lập tức đen mặt.

Mạch Nha hít hít mũi vài cái, nức nở nói: “Ba, mẹ nói con mất vệ sinh, nên mẹ bỏ mặc con rồi. Sau này cho con theo ba, ba sẽ chăm sóc tốt cho con chứ?”

Khuôn mặt Thiệu Khâm cứng ngắc, khó khăn lắm mới nhịn được một trận cười, phối hợp sờ lên đầu Mạch Nha:” Yên tâm, chắc chắn ba sẽ chăm sóc tốt cho con.”

Phùng Nguyệt cười mỉa mai hỏi:” Đây là con trai anh sao?”

Không phải nói là đã xuất ngoại với vợ trước rồi sao?

Thiệu Khâm gật gật đầu, đôi mắt đen nhánh sâu sắc nhìn Phùng Nguyệt:” Nó là con trai ruột của tôi, vừa rồi cô nói muốn thử phải không? Nếu cô cũng thích con nít, tôi sẽ suy nghĩ lại. Đứa nhỏ này cũng không có tật xấu gì khác, chỉ là không thích tắm rửa.....”

Phùng Nguyệt khó xử nhìn Mạch Nha.

Mạch Nha túm lấy ống tay áo khác của Thiệu Khâm, cố lau lau mũi:” Dì ơi, con rất ngoan.”

Phùng Nguyệt nuốt nước miếng một cái, phục vụ bưng cà phê tới, vừa chuẩn bị đặt trước mặt Phùng Nguyệt, Mạch Nha liền đứng dậy đoạt lấy, uống ừng ực hết sạch: ” Khát muốn chết.”

Phùng Nguyệt nhìn Mạch Nha lấy tay áo Thiệu Khâm lau khóe miệng, rốt cục cũng không chịu đựng được nữa, chạy mất dép.

Chờ người đi xa, mặt Thiệu Khâm sa sầm cởi áo khoác ra, nhéo lỗ tai Mạch Nha: “Oắt con, con cần phải diễn như vậy sao?”

Mạch Nha lấy cái gương nhỏ trong cặp ra sửa lại tóc, đắc ý nói: “Cách này là tốt nhất, sau khi về chắc chắn chị này sẽ nói với ba của chị ấy. Sau này ba sẽ không bị bà nội làm phiền nữa.”

Thiệu Khâm nghĩ cũng đúng, nghĩ đến bộ dạng đỏ mặt tía tai của Cố Dĩnh Chi, bất giác anh cười rộ lên, ôm lấy cổ con trai: “Quả thực con trai đã lớn, ý đồ xấu càng nhiều.”

Mạch Nha nheo mắt cười, vươn cánh tay ngăn ngừa đặt lên bả vai Thiệu Khâm, học theo giọng điệu của ba nó: “Đồng chí Thiệu Khâm, có muốn con nói cho ba nghe ý đồ xấu khác không?”

62. Chương 62: Chương 62

Mạch Nha đề nghị Thiệu Khâm mua thức ăn bên ngoài đến nhà của Giản Tang Du ăn, cu cậu hết sức phấn khởi tranh công: “Mẹ luôn luôn bận rộn công việc, chắc chắn là đã quên ăn cơm, lúc này ba đem theo đồ ăn ngon xuất hiện sẽ giống như một vương tử đó.”

Thiệu Khâm im lặng một lúc, giơ tay vỗ vỗ đầu con: “Ý kiến này không tệ, nhưng mà ba và mẹ bất hòa, không thể cùng ăn với mẹ được, đem đến ẹ là được rồi.”

Mạch Nha khó hiểu nhíu mày: “Tại sao?”

Thiệu Khâm tuyệt đối sẽ không nói với con trai rằng: Bởi vì mẹ con thấy ba có thể mất hứng ăn, ăn sẽ không thấy ngon miệng.

Anh cầm thực đơn đưa đến trước mặt con trai, ngón tay dài gõ gõ mặt bàn: “Gọi món ăn đi.”

Mạch Nha ỉu xiu, lật mở thực đơn xoàn xoạt, Thiệu Khâm mỉm cười nhìn nó, nói thêm một câu: “Chọn món mẹ con thích ăn đó.”

Mạch Nha càng không vừa ý, chu miệng phản đối: “Thật bất công.”

Hai cha con mang theo thức ăn lái xe chạy thẳng một mạch đến nhà của Giản Tang Du. Thiệu Khâm bị Mạch Nha dụ dỗ up hiếp cùng nó đi lên lầu. Mạch Nha nhảy lên lưng Thiệu Khâm, ôm cổ của anh đe dọa: “Nếu như ba không đi lên với con, con sẽ nói ẹ biết chuyện hôm nay ba lén lút gặp chị gái xinh đẹp nha....”

Thiệu Khâm bất đắc dĩ chịu thỏa hiệp, trên lưng vẫn cõng con khi nhỏ. Hai người vừa cười vừa nói chuyện, trong thoáng chốc đã lên đến lầu. Mạch Nha vẫn bám trên lưng Thiệu Khâm nhấn chuông cửa, miệng như niệm thần chú: “Mẹ ơi, là con.”

Cửa vừa mở ra, Thiệu Khâm và Mạch Nha đang cười bỗng dưng im bặt.

Đỗ Minh Sâm bất ngờ nhìn hai người họ, đôi mắt đen trong veo của Thiệu Khâm dừng lại trên người anh ta, tay nắm túi lớn từ từ siết chặt.

Mạch Nha buồn bã chào hỏi: “Chào chú Đỗ, con cùng với ba vội đem thức ăn đến ẹ.”

Trên môi của Đỗ Minh Sâm hiện lên ý cười, nét mặt thâm trầm tỏ ra vẻ phóng khoáng: “Mạch Nha ngoan thật, nhưng mà mẹ con đã ăn rồi.”

Mạch Nha chu miệng lên, giọng nói đầy buồn bực: “Là chú đem tới à?”

“Ừm.” Đỗ Minh Sâm thật không nhìn thấy được trong ánh mắt của đứa trẻ hiện lên nỗi thất vọng hay là vẫn cố ý chọc tức Thiệu Khâm: “Lúc chú tan việc sẵn tiện mua thức ăn đến đây, mẹ của con rất lơ đãng, sẽ không chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Thiệu Khâm nheo khóe mắt lại, tầm mắt âm u lạnh lẽo lướt qua.

Giản Tang Du thấy sao lâu quá mà Mạch Nha chưa vào, ngỡ vực bước ra: “Có chuyện gì vậy?”

Khi ánh mắt giao nhau với ánh mắt của Thiệu Khâm, đột nhiên tim cô đập loạn vài nhịp, dời nhanh tầm mắt chăm chú nhìn con trai: “Chẳng phải là chủ nhật mới về sao? Sao bây giờ lại chạy đến đây?”

Mạch Nha vẫn bám trên cổ Thiệu Khâm, đưa tay ra chỉ, như nhắc nhở đến túi lớn mà Thiệu Khâm đang cầm, uất ức nhìn Giản Tang Du: “Con và ba vội mua thức ăn đem đến ẹ.”

Không ngờ chút hoàng tử bị người khác đoạt trước một bước, Mạch Nha thấy không vui.

Giản Tang Du do dự nhìn về phía Thiệu Khâm: “Em đã ăn....”

Mạch Nha buồn bã tựa lên vai ba, chuẩn bị tinh thần ‘hồi phủ’, chợt nghe giọng nói trầm ấm của ba từ trong lồng ngực vang lên hùng hậu: “Vừa đúng lúc, anh và con cũng chưa ăn, cùng nhau ăn luôn đi.”

Mạch Nha và Giản Tang Du cùng lúc mở lớn đôi mắt, Thiệu Khâm chỉ liếc nhìn Đỗ Minh Sâm một cái, sau đó đi ngang qua anh ta vào trong nhà.

Mạch Nha nhảy xuống khỏi lưng của Thiệu Khâm hoan hô, che miệng lại, con mắt lóe sáng, thiếu chút hô lớn một tiếng: “Ba giỏi nhất.” Giản Tang Du hóa đá tại cửa, ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng lưng Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm cởi áo khoác, xắn tay áo lên một chút, xoay người lại nhìn cô đang lạnh nhạt, anh rất tự nhiên: “Bát đĩa vẫn không thay đổi vị trí chứ?”

Giản Tang Du định trả lời, lại phát hiện dường như Thiệu Khâm không phải hỏi mình, anh nhanh chóng đi vào phòng bếp, sau đó đứng ở tủ âm tường lấy bát đĩa ra.

Đỗ Minh Sâm đang ở sau lưng cô nói nhỏ: “Thoải mái đi, Mạch Nha đang nhìn em kìa.”

Giản Tang Du trầm tĩnh quay đầu nhìn Đỗ Minh Sâm, Đỗ Minh Sâm vỗ vỗ bả vai cô khích lệ: “Muốn loại bỏ hoàn toàn, trước tiên phải học cách đối diện với anh ta.”

Mạch Nha nhú mày nhìn mẹ và chú Đỗ vẫn còn đang đứng ở cửa trước, không biết hai người nói chuyện gì mà sao lại đứng sát vào nhau như hình chữ MẶC

Trên bàn cơm, tâm trạng của ai cũng phức tạp, ngay cả Mạch Nha cũng không ngoại lệ. Tuy chỉ là con nít, nhưng thật ra nó biết để ý nhất, miệng thì bận ăn những món mình thích, đồng thời còn bận quan sát ba mẹ hai bên, quay qua quay lại đến cổ cũng mỏi luôn rồi.

Trong lúc ăn cơm, Thiệu Khâm vốn không thích nói chuyện, hiện tại càng thêm trầm lặng. Tuy anh ngồi đối diện với Giản Tang Du, nhưng hầu như không có cơ hội trao đổi với cô.

Đỗ Minh Sâm làm như ngẫu nhiên quay qua nhìn Giản Tang Du một cái, hoặc mỉm cười khích lệ cô, Thiệu Khâm làm như không thấy gì.

Giản Tang khẽ thở nhẹ ra, cô cảm thấy rất rõ ràng Thiệu Khâm bây giờ khác với trước kia, điều này làm cho cô thoải mái hơn một chút, đồng thời trong lòng cô có một cảm giác nói không ra đó là loại cảm giác gì.

Mâu thuẫn quá.

Cô vừa cúi đầu, gấp miếng rau vào miệng thì chân bị vật gì đó kẹp lại. cảm giác ấm áp càng lúc càng rõ ràng, cái cảm giác này đã từng quen thuộc bao nhiêu.

Toàn thân Giản Tang Du cứng ngắc, ngừng đầu nhìn người đàn ông đối diện.

Thiệu Khâm hờ hững ngược mắt lên, trong đáy mắt một màu đen trầm lắng, vài giây sau tự nhiên quay đầu qua Mạch Nha chỉ huy: “Không được kén ăn, ăn nhiều rau dưa mới có thể cao lớn.”

Trên mặt Giản Tang Du nóng lên, kèm nén cảm xúc, cố sức rút chân ra ngoài, không ngờ đôi chân sấn chắc mạnh mẽ của người đàn ông không cho cô có cơ hội tránh thoát.

Giản Tang Du giận dữ trừng mắt với Thiệu Khâm.

“Sao vậy?” Đỗ Minh Sâm lo lắng hỏi: “Có phải có chỗ nào không khỏe không, sao mặt lại đỏ như vậy?”

Giản Tang Du vội vàng lắc đầu, trong lòng thầm mắng Thiệu Khâm mấy lần, nếu không phải vì nổi giận trước mặt Đỗ Minh Sâm và con trai là không tốt, thì cô đã muốn lật cái bàn này lên luôn rồi.

“Không có việc gì mà.”

Giản Tang Du xấu hổ cười gượng với Đỗ Minh Sâm, lại cảm giác được vấy bị người nào đó vén lên tới bắp chân, bỗng dưng cô nhìn về phía người khởi xướng, Thiệu Khâm chống hai tay lên đôi đùi, vẻ mặt trong sáng nhưng lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô.

Đôi chân kia quần quýt với đôi chân cô tạo cho cô cảm giác ngứa ngứa, tê dại, thật giống như thấy chưa đủ, còn không ngừng dọc theo những địa phương mẫn cảm của cô dần dần xâm lược, dường như còn mang theo tức giận.

Giản Tang Du không thể nói lý lẽ với anh, chỉ biết lườm anh một cái, còn đôi chân đạp mạnh về phía đối diện.

Sau đó..... “Úi...” Giản Tang Du nhắm chặt hai mắt, đau đớn, gục trên bàn cơm.

Đỗ Minh Sâm và Mạch Nha giật mình nhìn cô, Mạch Nha càng lo lắng hơn chạy đến bên cô: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

Giản Tang Du nghiêng răng nghiêng lợi liếc Thiệu Khâm một cái, lại nghiêng răng nghiêng lợi nói ra: “Không có việc gì.”

Đỗ Minh Sâm đỡ lấy bờ vai của cô, cúi người xuống gần sát cô: “Đụng vào chỗ nào rồi?”

Giản Tang Du đau chịu không nổi, cúi đầu nhìn ngón chân của mình, bởi vì trời vào hạ cho nên cái lạnh xuyên thấu qua da thịt không nhiều, chỗ bị xước bong một lớp da nhỏ, trên nền da trắng nõn nổi bật vài giọt máu đỏ tươi.

Đỗ Minh Sâm nhượng mảy, đưa tay nâng mắt cá chân của cô lên, cúi người nhìn: “Chảy máu rồi, có băng keo cá nhân không?”

Thiệu Khâm đẩy ghế dựa ra đi qua, cúi người bế cô lên, đi thẳng đến phòng ngủ, không thèm quay đầu lại nói với Đỗ Minh Sâm: “Ở trong phòng ngủ có, các người cứ tiếp tục ăn cơm, tôi đi lấy.”

Đỗ Minh Sâm nhú mảy muốn chạy theo, nhưng Mạch Nha vội kéo anh lại: “Chú Đỗ, cháu muốn ăn một chén cơm nữa, cháu không với tới để xới thêm cơm.”

Giản Tang Du thừa cơ hội đưa tay véo mạnh vào cánh tay của Thiệu Khâm một cái, rốt cuộc bắp tay Thiệu Khâm quá rắn chắc nên lông mày cũng không có nhả lại, cô còn chưa hết giận véo vài cái nữa.

Lông mày Thiệu Khâm giãn ra cúi đầu nhìn cô, dường như tâm trạng cực kỳ tốt.

Giản Tang Du oán hận cắn nhẹ môi, rít giọng nói: “Cuối cùng anh muốn đến đây làm gì?”

Thiệu Khâm đặt cô lên giường, chống hai tay lên giường, nghiêng mặt lạnh gần sát cô, Giản Tang Du hoảng sợ, tiện tay nắm lấy cái gối đầu đập loạn về phía anh một trận.

Thiệu Khâm chỉ dùng một tay đã chế trụ được hai cái tay không đủ sức công kích kia, đè lại trên đầu giường, ánh mắt sâu lắng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên vì giận: “Việc gì anh cũng mặc kệ, nhưng anh không thích người đàn ông khác chạm vào em.”

Anh nói xong ngồi xuống bên cạnh người cô, một tay kéo ra ngăn kéo tủ đầu giường. Những thứ bên trong vẫn giống như hai năm trước, ngay cả cuốn giấy ghi nhanh lúc trước anh dùng vẫn nằm lặng lẽ bên trong.

Lúc ấy, trước khi ngủ anh luôn lấy cuốn đó ra ra, vẽ vài bức tranh trên đùa con trai, thỉnh thoảng Giản Tang Du cũng học theo anh vẽ vài nét lung tung, nhưng trình độ vẽ tranh của cô thật có hạn, nên tranh vẽ Mạch Nha nhìn không ra là vẽ cái gì.

Sau đó hai cha con lần lượt đoán sai về bức vẽ, Giản Tang Du thẹn quá hóa giận kéo chăn lên đi ngủ.

Thời điểm đó, hai cha con một trái một phải chui vào trong chăn, nằm bên cạnh đỡ cô, tiếp đó, một nhà ba người ở trong chăn nói cười...

Thiệu Khâm nhìn một hồi, trí nhớ như dãi núi lấp bể xuất hiện trong đầu, anh kèm chế từng nhịp tim đập, đưa tay vào bên trong tìm được bằng keo cá nhân.

Giản Tang Du giành lấy: “Tự em làm.”

Thiệu Khâm không nói gì thêm, chỉ có ánh mắt càng sâu, tay kẹp chặt hai chân cô, nâng mắt cá chân của cô lên.

Giản Tang Du mất trọng tâm, ngã ở trên giường, tức giận khẽ kêu một tiếng: “Thiệu Khâm, anh là tên khốn kiếp, anh thử chạm vào em một chút xem.”

Thiệu Khâm không để ý tới lời của cô, quỳ một chân, đặt chân bị thương của cô lên chân còn lại của mình, dán miếng băng keo có hình hoạt họa lên, ngón tay lưu luyến phớt qua làn da mềm mịn như tơ lụa của cô, chống tay lên nệm chỗ cô ngồi, đứng dậy nhanh chóng buông ra.

Giản Tang Du nhìn anh không có thêm hành động nào khác mới thả lỏng tinh thần, nhưng lại phiền muộn vì lúc nào mình cũng yếu đuối ở trước mặt anh ta, kèm chế cảm xúc cúi đầu tìm dếp lê.

Thiệu Khâm nhàn nhã khoanh tay dựa người vào tủ quần áo.

Giản Tang Du tìm một lúc, vừa tức vừa buồn bực ngẩng đầu lên: “Sao anh lại cởi bỏ dếp của em ở bên ngoài?”

Thiệu Khâm ra vẻ vô tội, thả tay ra chỉ chỉ phòng khách: Là bác sĩ Đỗ làm.”

Giản Tang Du giận đến bả vai run lên, muốn thả chân trần xuống giường, Thiệu Khâm bước một bước chân dài đứng trước mặt cô, trợn to đôi mắt nhìn xuống cô từ trên cao: “Em thử bước xuống xem.”

Giản Tang Du bị khí thế áp bức vô cùng của anh gào lên mà sưng sốt, rất nhanh lấy lại tinh thần thuận tiện phản kích sắc bén: “Đầu óc anh có vấn đề hả? Đây là nhà của em, anh dựa vào cái gì mà ra lệnh cho em! Còn nữa, anh ăn xong rồi thì lập tức đi đi, nhà em không nghênh đón anh đâu.”

Mặt Thiệu Khâm biến sắc, quỳ ở trên giường, bóng của anh bao phủ cả người cô.

Sắc mặt Giản Tang Du xanh mét đối diện với anh, Thiệu Khâm nhìn thấy trong mắt cô có biểu hiện này làm cho cảm xúc của anh run lên, thiếu chút nữa anh ảo giác mình và cô vẫn như lúc trước.

Chỉ cần anh đùa giỡn một chút thì người phụ nữ này sẽ thuận theo nằm ở dưới thân anh.

Thiệu Khâm nhìn cô đến thất thần, kèm lòng không được hỏi ra miệng: “Vậy em hoan nghênh người nào? Anh ta sao?”

Giản Tang Du không cần nghĩ cũng biết “anh ta” mà anh nhắc đến là ai, nắm đấm siết chặt bị anh đè lại, nghe giọng nói khàn khàn hơi run rẩy của anh, nhưng lại trả lời một cách dứt khoát: “Đúng, ai cũng có thể, ngoại trừ anh.”

Đột nhiên, ánh mắt Thiệu Khâm lạnh lẽo, trong đáy mắt đen nhánh đó dường như có một con mãnh thú ngủ đông, sẽ nhanh chóng tỉnh dậy chạy ra làm cho anh hoàn toàn mất khống chế. Anh cố gắng đè nén dục vọng dâng lên trong lòng, nhắm chặt mắt lại: “Giản Tang Du, chú bé chăn cừu dễ dàng bị vạch trần.”

Anh đứng dậy bước xuống giường, không quay đầu lại bước thẳng ra ngoài.

Một lát sau, Mạch Nha đem dếp của Giản Tang Du vào, tò mò truy hỏi: “Mẹ, mẹ và ba nói chuyện có tốt không? Sao lần này hai người nói chuyện yêu thương nhanh như vậy?”

Giản Tang Du cùm đờ cả người, sờ lên mặt con trai: “Cục cưng ngoan buổi tối ở lại ngủ với mẹ hay là theo ba đi về?”

Nụ cười trên mặt Mạch Nha ngưng lại, từng chút suy sụp, cuối cùng nói nhỏ: “Nếu có thể cùng ngủ chung với ba mẹ thì tốt rồi.”

Mạch Nha cứ lè mề trong nhà, nói là muốn mang theo áo ngủ và vài món đồ chơi của mình về, Thiệu Khâm nhắc nhở: “Áo ngủ và đồ chơi của con ở bên nhà đều có hết.”

Mạch Nha cố gắng nháy mắt với cha mình, lông mày Thiệu Khâm nhăn lại, quả nhiên hai cha con không có ăn ý.

Đỗ Minh Sâm nán lại một chút nữa rồi cũng chuẩn bị đi, mắt Mạch Nha sáng lên, nhưng khi nghe Giản Tang Du nói muốn tiễn anh, Mạch Nha vội túm cô lại nói thẳng: “Mẹ, mẹ tìm giúp con cái áo khoác Tiểu Hùng, con muốn mặc nó để đi gặp Ân Ân.”

Giản Tang Du thấy khó xử nhìn Đỗ Minh Sâm, Đỗ Minh Sâm không để ý, cười nói: “Không sao đâu, em đi giúp nhóc con trước đi,”

Thiệu Khâm đứng dậy lặng lẽ nhìn Đỗ Minh Sâm, nói: “Tôi tiễn anh.”

Khuôn mặt Mạch Nha nhăn lại, chuyện này là sao đây, ba mẹ không thể có một lần phối hợp diễn với con sao? Vì sao tình huống luôn tréo ngoe thế.

Bạn nhỏ Mạch Nha tỏ ra về mình bị áp lực rất lớn!

63. Chương 63

Thiệu Khâm và Đỗ Minh Sâm cùng nhau đi xuống lầu, hai người không nói với nhau một câu nào. Sự im lặng kéo dài tới tận lúc họ xuống tầng một, Thiệu Khâm bỗng nhiên mở miệng: “Giản Tang Du và mẹ của anh không giống nhau, anh đừng thương hại cô ấy.”

Đỗ Minh Sâm đưa lưng về phía anh khéo môi nhếch lên, không cảm thấy ngạc nhiên khi Thiệu Khâm tìm người điều tra lý lịch của mình.

Anh từ từ xoay người, đôi mắt trong suốt trở nên lãnh đạm, trong giọng nói mang theo vài phần đùa cợt: “Làm sao anh biết là tôi thương hại cô ấy mà không phải là yêu cô ấy?”

Mặt Thiệu Khâm không chút thay đổi liếc anh một cái, không nói lời nào.

Đỗ Minh Sâm từ từ tiến đến gần anh một bước, ý cười trong đáy mắt ngày càng sâu: “Thiệu tiên sinh, anh thật sự đã hiểu lầm tôi rồi. Tôi thừa nhận lúc mới bắt đầu qua lại với Giản Tang Du là cô ấy đã phải trải qua những chuyện giống mẹ tôi. Tôi biết mồ côi cha mẹ là rất khó khăn. Nhưng hiện tại, tôi biết rất rõ mình đang nghĩ cái gì.”

Nhìn thấy ánh mắt chuyên tâm của anh ta, ẩn đường của Thiệu Khâm cau lại. Nếu như anh là Thiệu Khâm trước kia, đối mặt với khiêu khích như thế, anh sẽ hung hăng mà cảnh cáo đối phương tránh xa người phụ nữ của mình một chút, nhưng bây giờ.

“Anh có thể thử xem trong lòng cô ấy có anh hay không?”

Thiệu Khâm biết muốn phá được rào cản giữa mình và Giản Tang Du rất khó khăn. Nhưng anh cũng không muốn thấy Giản Tang Du yêu người khác.

Sở dĩ anh giữ khoảng cách không gần không xa với Giản Tang Du, thậm chí cực khổ buông tay cho cô 2 năm để cô tỉnh táo lại, cũng vì chứng minh một chuyện — không phải cô cho rằng 2 người có thể quên nhau là có thể quên được. Cũng không phải là cá quay về biển, quên đi chuyện sông hồ là có thể cứu rỗi.

Đỗ Minh Sâm không tức giận, cười nhạt hỏi: “Nếu có thì sao?”

Biểu cảm trên mặt Thiệu Khâm tối đi, khinh thường nói: “Anh lấy đâu ra tự tin đó?”

Đỗ Minh Sâm tự nhiên liếc nhìn bầu trời đêm, không chút để ý thở dài: “Thiệu tiên sinh, có chuyện này tôi vẫn muốn hỏi anh. Nếu như có một ngày Tang Du yêu người khác. anh sẽ buông tay chứ? Anh có đồng ý để cô ấy tìm thấy hạnh phúc của mình không?”

Toàn thân Thiệu Khâm cứng ngắc đứng im tại chỗ, giống như bị ai đó đâm mạnh vào ngực.

Đỗ Minh Sâm chăm chú nhìn anh, nói tiếp: “Mặc dù bây giờ tôi đang giúp cô ấy dừng cảm đối mặt với anh. Nhưng đây chỉ là muốn cô ấy sớm thoát ra khỏi quá khứ. Mà quá khứ của cô ấy bao gồm cả anh, nếu có một ngày cô ấy thật sự có thể bước ra khỏi quá khứ, vậy anh——”

Thiệu Khâm hiểu ý của anh ta, nhưng không biết nên trả lời thế nào.

Anh chắc chắn sẽ không buông tay. Nhưng nếu như Giản Tang Du ở cùng anh chỉ có đau khổ, chính miệng Giản Tang Du nói với anh cô đã tìm được hạnh phúc của mình, vậy thì anh.

Vấn đề này không phải đã có đáp án từ hai năm trước rồi sao?

Bàn tay dút trong túi quần của Thiệu Khâm nắm chặt lại, lạnh lùng đáp: “Cô ấy sẽ không yêu người khác.”

Anh nhanh chóng xoay người rời đi, không để ý tới ánh mắt sáng quắc của người đàn ông phía sau. Giản Tang Du và anh có ràng buộc sâu như vậy, làm sao cô có thể quên mất anh, làm sao cô có thể yêu người khác được?

Thiệu Khâm không hề tin chút nào!

Giản Tang Du giúp Mạch Nha thu dọn đồ xong, vẫn bất an nhìn về phía cửa. Cô không biết tại sao Thiệu Khâm lại muốn tiễn Đỗ Minh Sâm về, cũng không biết hai người đó nói gì với nhau, nhưng hẳn là có liên quan tới cô.

Hiện tại cô không muốn nhắc tới chuyện tình cảm, bất kể là Thiệu Khâm hay Đỗ Minh Sâm, cô cũng chưa sẵn sàng. Con mắt đen nhánh của Mạch Nha lại quay sang liếc cô, nằm ngáp thẳng trên đùi Giản Tang Du: “Mẹ, con mệt quá, con muốn ngủ”

Giản Tang Du chăm chú nhìn nó một cái: “Ừ, tối nay ngủ ở nhà.”

Mạch Nha mở to mắt, vui mừng hỏi: “Thật sao? Ba cũng có thể ngủ ở đây sao?”

Giản Tang Du nhìn nó chẳng biểu hiện gì, Mạch Nha ầm ỨC rũ mắt xuống: “Phòng của cậu cũng bỏ không mà, ba có thể ngủ ở đó.”

“Ở đây không có quần áo cho ba con thay.” Mặc dù Giản Tang Du đã biết con trai có nhiều mưu mô, nhưng vẫn không đành lòng phá tan ảo tưởng tốt đẹp của con.

Sau khi Thiệu Khâm vào nhà, vẻ mặt lạnh lùng không nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn cô càng ngày càng quái dị.

Giản Tang Du không muốn dính dáng quá nhiều với anh, cho nên đưa chiếc túi nhỏ của con cho anh: “Đồ đều ở bên trong, thời gian không còn sớm, anh đi nhanh đi.”

Thiệu Khâm nhìn cô sâu lắng, hồi lâu vẫn không nói lời nào.

Giản Tang Du thấy không khí trở nên trầm mặc có chút thở khó thở. Vừa định nói gì đó, thì bỗng Thiệu Khâm đứng lên. Anh cầm lấy túi của con, lòng bàn tay đặt lên đầu con: “Đi thôi.”

Mạch Nha không cam tâm tình nguyện đeo ba lô vào, miệng vênh cong lên, nó cảm thấy công sức của mình như đã trắng, muốn đập cho ba mình một phát.

Lúc Thiệu Khâm đi ra ngoài, bỗng quay đầu lại nhìn Giản Tang Du một cái đầy hàm ý sâu xa, ẩn chứa nhiều thâm ý. Đột nhiên Giản Tang Du cảm thấy Thiệu Khâm muốn nói gì đó với mình. Nhưng cuối cùng anh vẫn yên lặng dắt con trai bước vào hành lang dài tối đen như mực, dần dần ngay cả tiếng bước chân cũng biến mất không nghe thấy gì nữa.

Sau mấy ngày Thiệu Khâm cũng không xuất hiện trước mặt Giản Tang Du. Mỗi ngày Mạch Nha cũng đều trò chuyện cùng cô, nói cho cô biết hôm nay đã làm gì, ăn gì.

Giản Tang Du bình tĩnh nghe, thỉnh thoảng lại bị nó chọc cười. Trong điện thoại trước sau không vang lên một tiếng động nào. Cô lại không biết đầu bên kia không phải chỉ có con trai đang nghe giọng nói của cô. Thiệu Khâm cũng lẳng lặng ngồi bên cạnh, nghe tiếng cười trầm ổn của cô, tưởng tượng ra gương mặt đang mỉm cười của cô.

Mấy ngày sau Giản Đông Dục và Trình Nam cũng về nước. Giản Tang Du không sợ sẽ phải cô đơn nữa. Nhưng thông báo của Giản Đông Dục và Trình Nam làm cho cô khiếp sợ. Bọn họ chuẩn bị gây dựng sự nghiệp trong nước.

Giản Tang Du sững sờ lắng nghe, nhú mào hỏi anh trai: “Anh quyết định khi nào vậy? Sao không nói cho em biết trước một tiếng.”

Giản Đông Dục yên lặng hồi lâu, đưa tay vuốt tóc của cô, nói thâm ý: “Ba mẹ ở đây, sớm muộn gì chúng ta cũng phải trở về. Nếu như anh nói trước với em, em nhất định sẽ không đồng ý.”

Giản Tang Du yên lặng cúi đầu, đột nhiên cảm thấy mình có chút ích kỷ.

Chân Giản Đông Dục đã tốt hơn, quan hệ của anh và Trình Nam cũng càng ngày càng ổn định. Bây giờ là lúc nên phát triển sự nghiệp. Trình gia là một gia tộc lớn như vậy. Nếu Giản Đông Dục không có sự nghiệp của mình, rất khó được bọn họ chấp nhận.

Cho nên bọn họ bắt đầu thảo luận kế hoạch, điều tra thị trường. Ở phương diện này, Giản Tang Du không am hiểu lắm. Cô chưa từng kinh doanh, đối với việc đưa một công ty vào hoạt động và vận hành lại càng không biết gì. Chỉ có thể làm giúp họ một chút việc vặt.

Công ty của Giản Đông Dục và Trình Nam cuối cùng cũng chính thức khai trương. Quy mô không lớn, cũng chỉ có vài nhân viên, nhưng sự nghiệp của anh sau này sẽ không chỉ có vậy. Giản Tang Du nhìn anh trai mỗi ngày đều dùng hết mười phần tinh lực làm việc, trong lòng rất vui vẻ.

Bất quá công ty mới không có danh tiếng, quy mô lại nhỏ, việc làm ăn tự nhiên cũng không tốt lắm. Giản Đông Dục cùng Trình Nam vẫn rầu rĩ. Hàng ngày chạy đi tìm khách hàng, Giản Tang Du muốn giúp họ cũng không thể giúp được.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, Mạch Nha luân phiên tới ở nhà cha rồi lại nhà mẹ, phần lớn thời gian vẫn là ở cùng Giản Tang Du.

Trong lúc Thiệu Khâm gọi điện cho Mạch Nha, thỉnh thoảng lại bị Giản Tang Du bắt máy nhầm, hai người cũng nói mấy câu vu vơ. Hiện tại Thiệu Khâm đã có kinh nghiệm, chỉ cần đề tài liên quan tới con trai, bình thường Giản Tang Du sẽ để chút mặt mũi cho anh.

Lại qua mấy ngày, vào một buổi chiều mưa dầm dề.

Trên đường từ công ty về nhà, Thiệu Khâm thấy Giản Tang Du đang chờ xe bus trên đường. Mùa hè ở thành phố N mưa rất nhiều, có khi buổi sáng trời rất trong xanh nhưng đột nhiên xế chiều trời lại mưa to tầm tã.

Mặc dù cô cố gắng chống chọi lại thời tiết. Nhưng có lẽ vì đã đứng trong mưa hồi lâu, gấu váy đã bị mưa thấm ướt, trên khuôn mặt lấm tẩm vài giọt nước chảy xuống. Trên vai áo cô cũng đã ướt đẫm, từng đường nét của cô như ẩn như hiện sau lớp áo mỏng manh.

Thiệu Khâm dừng xe lại trước mặt cô, kéo cửa sổ xe xuống nói: “Lên xe đi.”

Giản Tang Du hết sức sửng sốt, cự tuyệt: “Không cần, em sẽ bắt taxi.”

Thiệu Khâm không kiên nhẫn nhú mào lại, không thêm để ý sự cố chấp của cô: “Mưa lớn như thế này rất khó để bắt taxi, em đã sắp ướt hết rồi kìa.”

Giản Tang Du lúng túng nhìn anh chằm chằm.

Thiệu Khâm trực tiếp nghiêng người mở cửa xe ra.

Hai người giằng co không lâu, Giản Tang Du do dự vài giây lại cúi người chui vào xe. Thiệu Khâm đưa cho cô một hộp khăn giấy, nhìn lướt qua từng đường nét của cô: “Em càng ngày càng quyến rũ.”

Giản Tang Du vẫn chưa kịp phản ứng lại với những gì anh nói, bực mình vò khăn giấy trong tay thành một cục ném vào mặt anh: “Lưu manh!”

Giản Tang Du giận đến mức không ngừng thở hổn hển. Dưới động tác kịch liệt của cô lớp áo mỏng càng dính sát lấy bộ ngực thêm. Thậm chí động tác của cô còn làm cho nó lộ rõ hơn.

Thiệu Khâm mím môi nhìn cô mờ ám.

Giản Tang Du mạnh tay phủ nước đọng dính trên y phục, nhất là chỗ áo làm khuôn ngực cô mờ ảo ẩn hiện, cúi đầu xuống thấp hơn, cố ý tránh ánh mắt có lửa của Thiệu Khâm

Thiệu Khâm mãi miết nhìn vào từng đường cong của cô. Ký ức rõ ràng về nơi mềm mại của cô lúc hai người còn quấn quýt bên nhau làm anh không kìm được, liếc mắt nhìn thêm mấy lần. Về quyến rũ chết người ấy làm cho yết hầu anh khô khốc, bụng mơ hồ có một chút nhiệt tản ra.

Anh không tự nhiên chỉnh lại tư thế ngồi của mình.

Giản Tang Du vẫn cẩn thận quan sát anh, sợ bản tính lưu manh của anh bộc lộ, lại nhào tới mình, cảm nhận được động tác của anh, cô lại càng cảnh giác nhìn anh vài lần.

Ánh mắt không tự chủ chú ý tới bộ phận nam tính của anh, trong nháy mắt mặt cô nóng lên: “Anh——”

Thiệu Khâm cảm nhận được tầm mắt của cô, ý cười càng sâu: “Làm sao? Em ăn mặc như vậy mới làm anh bị thu hút, không phải em cũng đang nhìn anh sao?”

Giản Tang Du vừa thẹn vừa giận, cô vẫn đề phòng Thiệu Khâm, dĩ nhiên sẽ không tự chủ chú ý tới sự biến hóa của anh.

Nghĩ đến hai người đã ly hôn từ lâu, lại chăm chú nhìn vào bộ phận quan trọng của một người đàn ông là có chút kì quái, cô nuốt khan quay đầu: “Cho em tới đài truyền hình.”

Thiệu Khâm nhíu mày: “Đến đó làm gì?”

Giản Tang Du không để ý tới anh .

Thiệu Khâm đoán cô tới đó làm việc, lo lắng nói: “Em vẫn còn tham gia vũ đoàn sao? Việc đó quá vất vả, anh giúp em——”

“Không cần.” Giản Tang Du lạnh lùng cự tuyệt, “Chuyện của em không cần anh quan tâm.”

Thiệu Khâm mím chặt đôi môi mỏng, lạnh lùng nhìn chăm chú phía trước.

Điện thoại trong túi Giản Tang Du vang lên, cô bắt máy, cất giọng trả lời nhẹ nhàng. Thiệu Khâm theo bản năng nhíu hai mắt.

“Ừ, được, cảm ơn Ngô tổng, chuyện hợp tác anh có thể nói chuyện với. Cái gì? Muốn thảo luận với tôi? Nhưng chuyện này tôi cũng không hiểu rõ lắm.” Mặt Giản Tang Du lộ vẻ khó xử, để ý thấy Thiệu Khâm đang nhìn mình liền xoay lưng lại với anh, tiếp tục trả lời điện thoại, “Vây cũng tốt, buổi tối gặp lại.”

Thiệu Khâm đợi cô cúp điện thoại mới hỏi: “Hợp tác cái gì?”

Sắc mặt Giản Tang Du không tốt nhìn chằm chằm vào anh. Thiệu Khâm bật cười: “Giản Tang Du, nếu em không trả lời tốt câu hỏi của anh thì anh sẽ xé rách bộ quần áo của em, em có tin không?”

Giản Tang Du kinh ngạc trước tốc độ biến đổi từ vẻ nho nhã thành một kẻ lưu manh của anh, nghẹn lời trở mắt nhìn anh.

Thiệu Khâm nhìn bộ dạng hoảng sợ của cô, thâm tâm càng thêm khó chịu. Anh dừng xe ven đường, tắt máy, đôi mắt đen nháy mang theo sự nóng bỏng nhìn cô như muốn đốt cháy.

Anh nói: “Không nói? Cũng tốt, dù sao từ lúc nhìn thấy em mặc như vậy, anh đã muốn xé rách nó rồi.”

64. Chương 64

Giản Tang Du kinh ngạc nhìn chằm chằm Thiệu Khâm, lấy túi xách che trước ngực. Cô hoàn toàn tin tưởng Thiệu Khâm có thể hành động như lời anh nói. Vỏ bọc bên ngoài chỉ là ngụy trang, bản chất lưu manh của anh đã ăn sâu vào xương tủy không thể nào sửa được.

“Đồ lưu manh, anh thử nhào tới mà xem!” Giản Tang Du nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay vào trong túi xách nắm chặt một món đồ bên trong.

Bộ dạng cô như chuẩn bị đối phó với ác bá cường hào làm cho Thiệu Khâm không nhịn được mà bật cười. Anh vô cùng hứng thú nghiêng người, cúi đầu nhìn động tác của cô: “Chuẩn bị lấy cái gì ra đối phó với anh vậy? Kim điện hay bình xịt cay?”

Giản Tang Du sửng sốt, trên mặt có chút ngượng ngùng, nhưng ngay sau đó liền mở miệng châm chọc anh: “Kinh nghiệm của anh có vẻ phong phú quá nhỉ.”

Thiệu Khâm nhướn mày không nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn cô, lại mở miệng: “Em hợp tác cái gì vậy, nói cho anh biết đi.”

Giản Tang Du nheo mắt lại cười với anh, giọng khàn khàn đầy khiêu khích: “Sao em phải nói cho anh biết.”

Đôi mắt hạnh của cô híp lại, bên trong tầng tầng lớp lớp ánh sáng long lanh. Thiệu Khâm nhìn dáng vẻ kinh hoàng của cô, thừa dịp nghiêng người về phía cô, thuận thế lấy tay giữ chặt gáy cô: “Cô bé này!”

Thiệu Khâm mắng một câu, ngậm lấy cánh môi cô, mút mãnh liệt.

Giản Tang Du bị động tác của anh làm cô hoảng sợ, làm ra vẻ muốn lấy bình xịt cay trong túi để đối phó với tên vô lại này.

Con mắt Thiệu Khâm trầm xuống, tay dùng sức ép cô ngã về phía sau, khiến cho Giản Tang Du không thể lấy vật trong túi ra. Ý thức được hành động kịch liệt của anh, cô rên lên: “Đừng ——”

Đầu lưỡi Thiệu Khâm mơn trớn tách hàm răng cô len vào trong miệng cô.

Hơi thở tràn đầy nam tính, có chút xa lạ lại có chút quen thuộc không ngừng khuấy động ở trong miệng cô. Anh cuốn lấy đầu lưỡi của cô, hết dây dưa quấn quýt lại xâm lược hết sức điên cuồng.

Từ trước đến giờ cô rất quen thuộc với đầu lưỡi của anh. Cô cảm thấy thân thể mình khô nóng giống như có một chiếc công tắc bí ẩn đã bị mở chốt. Bị kỹ xảo thành thạo của anh trên chọc, làm cho toàn thân như nhũn ra. Lại cảm thấy một dòng khoái cảm đang rục rịch cuộn lên.

Giản Tang Du càng thêm tức giận đối với phản ứng của mình. Hết lần này tới lần khác bị anh đè chặt trên ghế không thể động đậy. Cô dùng đầu lưỡi của mình trên chọc anh, hai chiếc lưỡi quấn quýt cuốn chặt lấy nhau.

Sự chủ động của cô làm cho đáy mắt của Thiệu Khâm toát ra vài phần kinh ngạc. Lực giữ cổ tay cô dần nổi lỏng, từ từ dời về phía bộ ngực phập phồng của cô, anh nhào nặn nó mãnh liệt.

Ôm trọn bờ ngực mềm mại dịu kỳ. Đầu lưỡi lại đang bị cô ngậm chặt khiến anh càng phần khích.

Giản Tang Du đợi tới lúc anh thả lỏng mình ra, đột nhiên cắn mạnh vào lưỡi của anh một cái.

“Đau ——” Thiệu Khâm bị cô cắn không chút lưu tình, đau đớn rút lui.

Sắc mặt Giản Tang Du còn khó coi hơn mặt anh: “Thiệu tiên sinh, có phải anh đã quên mất chúng ta đã ly hôn rồi không? Hành động vừa rồi của anh có thể được cho là quấy rối tình dục đó! Tôi cũng có thể kiện anh vì tội này!”

Thiệu Khâm âm trầm nhìn cô, lúc anh đắm chìm trong lưới tình, cô trước sau như một vẫn thờ ơ lạnh nhạt với anh. Cảm giác như vậy làm cho anh rất khó chịu, làm cho anh cảm thấy thất bại. Lúc đầu, Giản Tang Du ngoan ngoãn thuận theo anh, nhưng giờ phút này cô lại như một con nhím xù đầy gai nhọn.

Giản Tang Du chống tay vào lưng ghế đứng lên, sửa sang lại quần áo, ánh mắt chế giễu nhìn Thiệu Khâm: “Nếu Thiệu tiên sinh đã ghen lâu như vậy thì hãy tìm người khác mà giải tỏa. Tôi không có hứng thú làm tình với kẻ cường hiếp.”

Đây là lần thứ hai, hai người gặp nhau. Và là lần đầu tiên Giản Tang Du mất khống chế. Và cũng là lần đầu tiên cô đề cập tới vết thương của hai người.

Nhìn đôi mắt đen nhánh của Thiệu Khâm từ từ híp lại, vẻ mặt nhăn nhó. Bỗng nhiên Giản Tang Du lại sinh ra một cảm giác buồn bã vô cùng.

Không tiếc lời nói nặng đã kích anh làm cho cô cảm thấy dễ chịu chút. Vì để phòng ngừa việc không cần thận lại sa ngã. Cho nên những đau đớn buồn bã lúc này của cô cũng không đáng kể nữa.

Thiệu Khâm không nói chuyện, cũng không tức giận, chỉ xoay người nhìn thẳng về phía trước, đường nét nửa bên mặt nghiêng nghiêng lạnh lùng căng thẳng.

Giản Tang Du không muốn giằng co nữa. Trước mặt Thiệu Khâm, tất cả sự lạnh lùng thờ ơ của cô đều biến mất! Cô thật vô dụng, cô không nên lên xe, không nên có suy nghĩ có thể dùng lý trí để ở cùng Thiệu Khâm!

Giản Tang Du nhanh chóng cởi dây an toàn ra, mở cửa xe chạy trốn chết.

Mưa nhỏ dần, trên đường phố Steel Forest không có người qua lại, sương mù mờ ảo giăng khắp phố. Thiệu Khâm nhìn dáng vẻ mảnh khảnh kia vội vàng chạy xa, cho đến khi cô vào trong trạm xe lửa anh vẫn còn đang ngẩn người.

Buổi tối Giản Tang Du đi cùng Ngô tổng đến hộp đêm như đã hẹn. Đây là một nơi rất quen thuộc với cô, nhưng với tư cách là khách thì đây lại là lần đầu tiên.

Ngô tổng là một người đàn ông hơn 40 tuổi, thoát nhìn rất uy nghiêm chính trực. Nhưng Giản Tang Du lại cảm thấy ông như một trưởng bối. Lúc trước khi còn làm trong vũ đoàn, cô đã có cơ hội được quen biết ông. Ngô tổng không có dáng vẻ phách lối, đối với một đám vũ công như bọn cô vẫn vô cùng khách sáo.

Giản Tang Du có ấn tượng rất tốt với ông, cho nên không hề có một chút phòng bị, giờ lại tìm ông để bàn chuyện hợp tác.

Hẹn bàn chuyện làm ăn ở những nơi thế này làm cô có cảm giác bất an. Cô biết có rất nhiều đàn ông tới đây vừa uống rượu vừa bàn chuyện làm ăn.

Sau khi vào trong, cô phát hiện bên trong có rất nhiều người, có cả nam lẫn nữ. Đồng người làm cô cũng thả lỏng bản thân hơn. Chỉ có điều tình huống hiện tại lại không giống có ý định bàn chuyện làm ăn lắm.

“Ngô tổng!” Giản Tang Du có chút do dự, “Mọi người đang họp mặt ở đây ư? Nếu không hôm khác tôi tới tìm ông cũng được.”

Giản Tang Du muốn đi, Ngô tổng lại đưa tay ra ngăn cản, nho nhã cười: “Không có chuyện gì, chỉ là mấy bằng hữu tụ tập gặp nhau thôi, Cô cứ nói về hợp đồng của cô, bọn họ chơi thì bọn họ cứ chơi. Tôi xem được thì ký với cô luôn, sao hả?”

Giản Tang Du hơi động lòng. Thật ra đối với những mưu tính trên thương trường, cô hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng cô rất muốn giúp đỡ cho anh trai. Nếu như lần này mà bàn bạc thành công thì cũng coi như là cô đã làm được chút việc cho anh trai mình, không cần núp sau lưng Giản Đông Dục để anh bảo vệ cô nữa.

Hướng chi, đồng người như vậy chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Giản Tang Du liền yên tâm gật đầu, Ngô tổng tìm một chỗ ngồi hơi xa một chút, ngồi xuống cùng cô.

Lúc bắt đầu Ngô tổng vẫn vô cùng dè dặt nói chuyện hợp tác với cô. Sau đó Giản Tang Du bị chuốc vài chén rượu, đầu óc trở nên mơ màng, cô cảm thấy sắp không trụ vững được nữa.

Trong không gian mờ ảo này, ngay cả khuôn mặt của Ngô tổng cũng trở nên mờ đi, ánh mắt của ông ta có gì đó không bình thường, không phải là ánh mắt hiền hòa đứng đắn như mọi khi nữa.

Ông lo lắng cúi người nhìn Giản Tang Du, hơi thở nóng rực phả vào tai cô: “Giản tiểu thư, cô không sao chứ? Hợp đồng của chúng ta có cần ký nữa không?”

Giản Tang Du cảm thấy đầu óc của mình đã không còn tỉnh táo nữa. Nhưng ít nhất cô vẫn còn biết trước mặt mình là ai, biết mình đang ở đâu, tối nay cô định làm gì. Cho nên cô nhất định phải làm tốt chuyện ký kết hợp đồng, cho nên cô cố gắng ngồi vững trên ghế nhưng lại phát hiện ra toàn thân không có chút sức lực nào.

Ngô tổng vẫn đang chờ: “Cô có mang theo hợp đồng không? Mang ra cho tôi xem một chút là có thể ký rồi.”

Giản Tang Du thử giơ tay lên, nhưng lại hoàn toàn thích hợp với câu nói “có lòng nhưng chẳng có sức”. Chẳng lẽ là do cô uống quá nhiều? Nhưng tử lượng của cô đâu có kém như vậy đâu, không thể chỉ một chén mà lại say như thế này được.

Giản Tang Du nói với Ngô tổng: “Tôi để hợp đồng trong túi xách.”

Giọng nói phát ra cũng thật đáng thương, thân thể Ngô tổng nhích tới gần cô hơn một chút, cánh tay thuận thể khoác lên vai cô: “Cô nói cái gì, nhạc ở đây ồn quá.”

Giản Tang Du nhú mày nhìn ông ta. Ngô tổng mỉm cười cúi đầu, cánh tay khoác lên vai cô vẫn còn chút chùng mịch: “Sao vậy? Sao mặt cô lại hồng như vậy? Uống nhiều quá sao?”

Giản Tang Du lắc đầu, lặp lại: “Hợp đồng tôi để trong túi xách, ông có thể đưa hộ tôi túi xách được không?”

Ngô tổng ôn hòa đáp ứng, cầm túi xách của cô nghiêng người hỏi cô: “Không có gì bí mật chứ? Cô gói kĩ như vậy không phải là không muốn cho người khác nhìn thấy chứ?”

Giản Tang Du yếu ớt mấp máy môi: “Không có gì đâu.”

Ngô tổng lại đưa tay vòng ra sau cô, cánh tay đặt lên lưng cô, cầm tay của cô để mở túi, còn mấp mớ nói nhỏ: “Vậy thì cô tự lấy đi.”

Trong đầu Giản Tang Du vang lên một hồi chuông báo động khi ông ta càng ngày càng nhích tới gần, dạ dày co rút, cảm thấy tình trạng này thật quái dị.

“Ngô tổng, tự tôi có thể lấy được.” Giản Tang Du đưa tay muốn đẩy ông ta ra nhưng lại bị ông ta ôm mạnh lấy.

Cô trừng to mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông trước mặt.

Trong nháy mắt Ngô tổng đã xé bỏ bộ mặt giả nhân giả nghĩa trước đây, trở nên rất đáng khinh tởm, nhỏ giọng bốn cột: “Những chuyện náo loạn của cô và hai anh em nhà họ Thiệu trước đây tôi cũng biết. Cô cũng đã bị hai anh em họ chơi qua rồi, cô cần gì phải giả bộ thanh cao trước mặt tôi?”

Giản Tang Du giận đến run người, giơ tay lên muốn tát cho ông ta một bạt tai. Nhưng cổ tay lại dễ dàng bị ông ta khống chế.

“Vì cô mà đại thiếu gia nhà họ Thiệu cũng bị mất chức, lại còn trở mặt thành thù với cha mẹ, hai năm không thêm về nhà.” Ngô tổng nói tiếp, cười càng thêm tà ác, “Rốt cuộc cô có điểm gì tốt, tôi cũng muốn nếm thử chút.”

Đầu óc Giản Tang Du có chút mơ hồ, nhưng không phải vì tình hình trước mắt mà là vì những điều cô nghe được làm cô thêm khiếp sợ.

Qua Mạch Nha cô biết là bây giờ Thiệu Khâm và bạn bè hợp tác mở một công ty. Cô chỉ cho là Thiệu Khâm đã chán cuộc sống quân đội, dù sao lúc đầu anh nhập ngũ cũng là vì bị Thiệu Chính Minh ép buộc.

Nhưng cô không bao giờ nghĩ là anh rời quân đội là vì cô sao?

Ngô tổng vẫn còn đang lảm nhảm những điều khó nghe, nhưng đầu óc của Giản Tang Du càng ngày càng loạn. Đến lúc tay người kia đang sờ loạn trên người cô, theo bản năng Giản Tang Du bật ra một tiếng: “Thiệu Khâm ——”

.

Giản Tang Du nhớ rõ trước kia mỗi khi bị ác mộng hành hạ. Trong vô thức cô đều tưởng tượng ra một bóng người cao ngất, luôn ở thời điểm cô đau khổ nhất cứu vớt cô. Lúc cơn ác mộng còn chưa bắt đầu, anh sẽ dùng tư thế như chúa cứu thế, cứu cô thoát khỏi ác mộng, cố gắng đánh ngã ba tên có ý muốn lãng nhục cô trên mặt đất, sau đó sẽ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Thật ra cô không hề muốn hồi tưởng lại giấc mơ này. Bởi vì mỗi lần giấc mơ kia đến, cô lại kinh ngạc phát hiện ra bóng hình của người nọ càng ngày càng rõ hơn, càng ngày càng giống Thiệu Khâm. Cô không thể thừa nhận, cô vẫn không thể thoát khỏi giấc mộng thời niên thiếu kia.

Cuối cùng nếu như chân tướng không bị vạch trần, cô cũng đã mê muội. Rốt cuộc những hình ảnh trong giấc mơ của cô suốt năm năm qua là gì? Thật ra đối với những hồi ức về năm năm trước, cô vẫn rất mơ hồ, Thiệu Khâm rốt cuộc đã làm gì? Hẳn là lúc đó cô phải rất đau đớn, vì cô gái nào cũng sẽ khắc sâu trong mình kí ức về lần đầu tiên phá thân, chảy máu, sau đó sẽ nhịn đau mà hoàn thành hết mọi quy trình.

Nhưng thật sự một chút kí ức cô cũng không có.

Khi tỉnh lại chỉ cảm thấy thật xấu hổ, nhục nhã, khi tắm cũng không dám soi gương.

Sau đó, trong thời gian 2 năm ở Mỹ, cô đã hỏi bác sĩ tâm lý, Wendy nói sở dĩ cô vẫn luôn gặp giấc mơ kia, có lẽ là vì bình thường những chuyện “cưỡng bức” kinh khủng mà cô đọc báo chí, phim ảnh, tin tức hoặc là trong cuộc sống hàng ngày cô có tiếp xúc qua những hình ảnh như thế, nay lại xảy ra trên người mình, nên tất cả đều gia tăng trong giấc mơ của cô.

Wendy còn nói, trong giấc mơ cô luôn thấy một người tới cứu mình thoát khỏi cơn ác mộng, điều này cho thấy với cô người kia rất quan trọng, là người có thể làm cho cô cảm thấy an toàn.

Cho nên khi nghe cái tên mà mình bật ra, giống như khi nhìn thấy Thiệu Khâm đẩy cửa đi vào, cả trái tim Giản Tang Du cũng rung lên trong thoáng chốc. Hốc mắt ướt át, một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy trên khuôn mặt lạnh băng của cô.

Thiệu Khâm không kích động giống như trong giấc mơ của cô, mà nhỏ giọng nói chuyện với Ngô tổng mấy câu. Sau đó sắc mặt Ngô tổng trở nên tái nhợt, lập tức buông Giản Tang Du ra, còn liên tục cười làm lạnh với Thiệu Khâm: “Hiểu lầm, là hiểu lầm thôi.”

Giản Tang Du dần dần nhìn Thiệu Khâm, thậm chí cũng quên mất che dấu sự yếu ớt của mình.

Thiệu Khâm cúi người trước mặt cô, ngón tay cái lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, khẽ chạm lên cánh môi của cô: “Coi như em vẫn còn chưa ngu ngốc tới độ không biết đường về nhà, vẫn còn biết gọi tên anh.”

Giản Tang Du nghĩ chắc là cô bị bỏ thuốc rồi, tác dụng của thuốc này làm cho toàn thân cô không còn một chút sức lực nào, nhưng tinh thần thì vẫn bình thường không có bị kích dục....

Cho nên khi Thiệu Khâm ôm cô ra bãi đỗ xe, sau khi tình trạng của Giản Tang Du dần dần bình phục, cô nhỏ giọng nói với anh: “Anh gọi điện cho anh trai em tới đón em đi.”

Thiệu Khâm lẳng lặng liếc nhìn cô một cái, nói: “Nếu em không sợ anh của mình sẽ tự trách bản thân, thì anh cũng không sao cả.”

Giản Tang Du cắn môi không lên tiếng.

Thiệu Khâm đặt cô ngồi vào ghế phụ, sau đó thắt dây an toàn cho cô. Giản Tang Du nhin mấy lần liền hỏi: “Anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Về nhà.” Thiệu Khâm cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm trầm liếc cô, bổ sung một câu, “Trở về nhà của chúng ta.”

Ánh mắt Giản Tang Du đại ra nhìn anh, cổ họng nghẹn lời, sau khi đấu tranh một hồi mới lạnh lùng mở miệng: “Đó là nhà anh.”

Cho dù Giản Tang Du từng tự cảnh cáo mình một lần, đó không phải là nhà của cô và Thiệu Khâm, đó là nơi cô không bao giờ muốn nhớ đến. Nhưng khi Thiệu Khâm ôm cô vào căn nhà quen thuộc đó, cô vẫn mơ hồ có chút buồn bã mất mát.

Mỗi một nơi trong căn nhà này đều có kí ức của bọn họ, vui vẻ, đau khổ, ngay cả khi kí đơn ly hôn cũng là ở đây.

“Thả em xuống.” Giản Tang Du không dám nghĩ thêm nữa, thúc giục Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm đặt cô xuống ghế sa lon, ngồi xuống bên cạnh cô, từ từ cởi cà vạt của mình: “Giản Tang Du, nếu như em ngoan ngoãn nghe lời anh, thì anh đã không cần cả ngày phải lo lắng cho em.”

Chỉ một câu nói của Thiệu Khâm làm cho trái tim Giản Tang Du rung lên. Cô yên lặng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng lạnh lùng của Thiệu Khâm, không nhận được nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh quan tâm em làm gì, ai cần anh quan tâm tới em!”

Thiệu Khâm không vui nhìn cô một cái, giống như muốn nói gì rồi lại thôi.

Giản Tang Du chợt dạ dờn tầm mắt đi, bất kể tới nay Thiệu Khâm đã giúp đỡ cô như thế, nhưng chuyện nào ra chuyện đó. Hơn nữa lúc này, cô hoàn toàn không nhúc nhích được, nên có chút kiêu kị với Thiệu Khâm.

Hi vọng đầu óc tên lưu manh này đừng chuyển nhanh như vậy, ngàn vạn đừng tới gần đây. trong lòng Giản Tang Du yên lặng cầu nguyện.

Thiệu Khâm an tĩnh ngồi bên cạnh, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn cô nồng nàn .

Giản Tang Du sợ hết hồn, theo bản năng trừng mắt nhìn anh: “Nhìn cái gì?”

Khóe môi Thiệu Khâm nhếch lên, hai cánh tay mạnh mẽ vây quanh người cô, đáy mắt tràn đầy ý cười: “Giản Tang Du, bây giờ em không thể nhúc nhích được, em nói anh nên làm gì bây giờ?”

Giản Tang Du khản trương nuốt nước miếng một cái, vừa thử nâng tay mấy lần, quả nhiên chẳng có chút sức lực nào.

Tâm trạng Thiệu Khâm càng phần khởi, tiếng nói khàn khàn tiến tới gần cô hơn. Đôi mắt đen nhánh long lanh, chậm rãi gạt nhẹ tóc cô: “Đầu tiên sẽ liếm sạch em hay là trực tiếp ôm em vào phòng mà yêu thương hả?”

Giản Tang Du cắn răng, gân xanh trên trán nổi lên: “Anh dám!”

Thiệu Khâm đưa tay véo véo khuôn mặt đầy tức giận của cô, mỉm cười hôn lên môi cô : “Cũng đúng, nếu không có em phối hợp thì đâu còn có ý nghĩa nữa.”

Giản Tang Du thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe thấy Thiệu Khâm như vừa tỉnh ngộ: “Không bằng tắm trước? Tắm rửa xong tác dụng thuốc trên người em sẽ giảm bớt một chút, sau đó mới có thể đáp lại anh.”

Thiệu Khâm cúi người ngậm vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn, nhiệt độ vẫn còn lưu lại bên tai cô: “Lúc đó mới có sức kẹp chặt chặt hơn”

65. Chương 65

Vành tai cô bị đôi môi ấm áp của Thiệu Khâm ngậm vào mút liếm, làm Giản Tang Du mềm nhũn, tê dại vô cùng, giống như bị vô số luồng điện chạy qua toàn thân. Bất giác cô co rúm lại, da đầu run lên từng hồi.

Thiệu Khâm quá quen thuộc với cơ thể của cô, biết rõ thế này làm cô chịu không nổi.

Giản Tang Du càng tức giận thêm, bị loại mặt dạn dày này của Thiệu Khâm làm ức chế, không thể nói ra được tiếng nào. Tư thế và hơi thở của tên lưu manh này làm hai gò má cô đỏ bừng lên: “Cút ngay, em không nên tin tưởng anh!”

Lúc này ở hộp đêm, cô còn có một chút cảm kích với anh. Mà giờ...

Sau khi hét lên, mới phát hiện trong mắt Thiệu Khâm toàn là dục vọng, đôi mắt đen nhánh trầm xuống, vừa mãnh liệt vừa lạnh lùng, giống như đè nén sự tức giận rất lớn.

Giản Tang Du ngẩn cả người.

Tay Thiệu Khâm nắm chiếc cằm gầy gò của cô, mặt hơi hất lên chống lại ánh mắt lạnh giá của cô, giọng nói trầm ấm mạnh mẽ: “Đối với anh thì rất lợi hại, lúc nào cũng đề phòng, sao đối với người khác lại không giống như thế?”

Khóe môi Giản Tang Du mấp máy, cuối cùng không nói nữa. Cô công nhận chuyện Ngô tổng kia làm công việc của cô gần như thuận lợi quá, khiến cô cũng đánh mất sự cẩn thận vốn có.

Thiệu Khâm im lặng, hơi thở nồng nàn. Nếu Giản Tang Du không chú ý quan sát, thì hoàn toàn không phát hiện sự tức giận của anh.

Quả nhiên Thiệu Khâm của hiện tại đã không giống như lúc trước, càng ngày càng biết khống chế cảm xúc của mình.

Anh đứng dậy đi tới phòng tắm, loay hoay một lúc rồi lại quay ra, yên lặng ngồi xuống bên cạnh cô, chăm chăm nhìn vào hàng cúc áo của cô.

Giản Tang Du mở to hai mắt, kháng nghị nói: “Anh làm gì vậy?”

Thiệu Khâm thản nhiên ngược mắt lên, khuôn mặt lạnh lùng: “Tắm rửa, thế nào? Em chuẩn bị tiếp tục chờ thuốc hết tác dụng, đêm dài mệnh mang, anh cũng không phải quân tử chân chính gì”.

Anh nghĩ tới cái tên đàn ông đáng chết kia cũng sờ qua cô....Điều này làm cho anh thêm khó chịu, hận không thể rửa hết tất cả mùi khói, mùi rượu của người đàn ông khác.

Mặt Giản Tang Du bỗng nóng bừng, cô không thể khống chế cảm xúc đang cuộn cuộn, giọng nói đã mơ hồ run rẩy: “Không được, anh không thể cởi quần áo của em.”

Thiệu Khâm nhìn cô không cảm xúc: “Nếu anh đến trễ. Bây giờ người cởi quần áo của em chắc chắn không phải là anh.”

Giản Tang Du giận dữ nhìn anh, sự việc này làm cho cô vô cùng xấu hổ. Thiệu Khâm lại nhắc lại lần nữa! Hiếm khi cô nhỏ giọng thương lượng với anh: “Đừng cởi quần áo, đưa em vào bồn tắm là được rồi.”

Thiệu Khâm mím chặt môi nhìn cô một hồi, cúi người bế cô lên.

Trong bồn tắm lớn nước đã sớm đầy. Thiệu Khâm vừa bỏ cô vào, nước ấm áp liền bao bọc lấy cô. Thiệu Khâm im lặng ngồi xổm xuống cạnh cô, vài giây sau mới hỏi: “Lạnh không?”

Giản Tang Du lắc đầu, thực tế là nước vừa đủ ấm, chắc là anh đã thử trước.

Đang là mùa hè, quần áo trên người Giản Tang Du cũng không nhiều lắm. Chất vải mỏng dính vào nước liền dần dần trở nên trong suốt, ướt sũng, dán lên thân thể rất đẹp của cô. Chiếc váy liền thân và quần lót ở dưới đều có thể nhìn rõ không sót thứ gì.

Giản Tang Du nhắm mắt lại không dám nhìn Thiệu Khâm, chỉ nhỏ giọng nhắc nhở: “Anh có thể ra đi ngoài rồi.”

Thiệu Khâm chỉ im lặng không tiếng động, nhìn đường cong càng ngày càng rõ trên thân cô. Anh yên lặng đứng dậy ở bên cạnh, hai tay bỏ vào túi, ngắm nhìn thân hình cô đơn của cô trong bồn tắm lớn: “Lạnh bảo anh, đừng để bị cảm.”

Còn lại một mình trong phòng tắm. Cô cố gắng nhưng đầu óc cũng không thả lỏng được. Tối nay thật sự là đêm dài lắm mộng, các loại tình tiết khoa trương giả tạo đều diễn ra một lần. Cô rất muốn hỏi Thiệu Khâm, làm sao xuất hiện tại đó? Nhưng lý trí lại gạt phắt đi, cô sợ nghe được đáp án giống như dự kiến.

Anh càng làm nhiều việc vì cô, cô lại càng muốn trốn tránh anh.

Nước dần dần lạnh, thân thể vẫn còn bủn rủn chưa thể dùng sức, không thể chống vào bồn tắm để đứng lên. Trong lòng cô mắng tên Ngô tổng kia vạn lần, không biết tên biến thái kia bỏ bao nhiêu thuốc vào trong rượu.

Bên ngoài Thiệu Khâm bận xử lý công việc, một hồi lâu mới phát hiện Giản Tang Du vẫn còn chưa ra. Anh nhú mày nhìn vào phòng tắm vài lần, cuối cùng nhịn không được đi đến gõ cửa: “Giản Tang Du?”

Giản Tang Du ảo não nhắm chặt mắt, vài lần có ý định tự mình đứng lên nhưng chân cô lại không có sức. Cô đáp “Xong rồi đây!”. “Ồ” một tiếng, nước bắn tung tóe, cả người ngã trở về trong bồn tắm.

Hiển nhiên là Thiệu Khâm cũng nghe thấy tiếng động, trực tiếp vặn cửa đi vào.

Giản Tang Du và anh bốn mắt nhìn nhau, bối rối mắng: “Ai cho anh vào!”

Thiệu Khâm đứng ở cửa, mặt không chút thay đổi nhìn bộ dạng vùng vẫy chật vật của cô, cười thật lạnh: “Có chỗ nào trên người em mà anh chưa nhìn thấy qua, nên không cần khách sáo với anh.”

Giản Tang Du: “.....”

Thiệu Khâm trực tiếp đi qua, cánh tay dài duỗi ra vớt thân thể mềm nhũn của cô từ trong nước lên. Quần áo của anh cũng bị ướt một mảng lớn, hai người bỗng đứng dán khít vào nhau.

Trên người Giản Tang Du có hơi lạnh, còn người Thiệu Khâm lại nóng bỏng.

“Ôm anh!”. Lòng mi dày của Thiệu Khâm khẽ sụp xuống, đáy mắt đen nhánh sâu sắc chăm chú nhìn cô.

Lần này Giản Tang Du cũng không vì sợ mà trở nên khuất phục. Cánh tay Giản Tang Du chần chờ xấu hổ bị anh cưỡng chế ôm ở trước ngực, Thiệu Khâm bế cô lên.

Thiệu Khâm để cô ôm cổ mình đi vào phòng ngủ, hai người đứng trước tủ quần áo, Thiệu Khâm giơ một tay tìm áo ngủ của Giản Tang Du lúc trước.

Giản Tang Du dựa vào ngực anh, khó khăn lắm mới có thể đứng vững.

Bởi vì động tác tìm kiếm của Thiệu Khâm mà vòm ngực rần rở không ngừng cọ xát với nơi mềm mại của cô, khiến trước ngực càng ngày càng nóng, tim cũng đập nhanh hơn.

Khi Thiệu Khâm tìm thấy áo ngủ, do dự một lát rồi lại tìm quần lót của cô.

Sắc mặt Giản Tang Du càng thêm chịu không nổi, Thiệu Khâm cứ yên lặng nhìn cô, tay vén làn váy của cô.

Trái tim Giản Tang Du trở nên lồi nhịp, đập loạn lên, theo bản năng nắm lấy tay anh, đáy mắt ánh lên tia khẩn cầu: “Đừng...”

Hơi thở Thiệu Khâm rõ ràng dừng ở trên trán cô, giọng nói trầm ấm của đàn ông vang lên phía sau cô: “Chỉ là thay quần áo, em mà ngăn cản nữa nhân tiện anh sẽ làm thêm chuyện khác đấy.”

Giản Tang Du giận dữ ngửa đầu nhìn anh.

Tình trạng bây giờ của bọn họ thật sự là rất không tự nhiên. Giản Tang Du nghĩ loạn lên: Có hận hay không, nên ngừng hay không? Hoặc là chỉ có hận, thật là tốt biết bao?

Cô thấy hận mình vì sao đã hai năm rồi vẫn không thể tha nhiên đối mặt với người đàn ông này.

Bỗng nhiên bi thương của cô lại nổi lên, lần đầu tiên ở trước mặt anh lộ ra vẻ yếu ớt bất lực:” Thiệu Khâm, đừng đến gần em nữa, để em chuyên tâm tiếp tục hận anh đi....Em rất đau khổ.”

Bọn họ bức mình đến mức này, mà cô vẫn không đủ kiên quyết để hận, cô nên làm cái gì bây giờ?

Ngón tay đang cuộn tròn chiếc áo lại của Thiệu Khâm bỗng dưng nắm chặt. Bị bó dạng vùng vẫy và bàng hoàng của cô đâm vào ngực, anh đau đớn nắm lấy eo cô, đem thân thể ướt đầm của cô kéo vào lòng, thì thầm: “Có biện pháp không đau khổ.”

Mí mắt của Giản Tang Du đã mờ mịt, ướt át, nghi ngờ nhìn lại anh.

Thiệu Khâm nói từng chữ một: “Đối với anh, chẳng lẽ em chỉ có thể lựa chọn hận sao? Rõ ràng em không làm được, vì sao không thể đối mặt với tình cảm chân thật khác? Em cho là em đau khổ, em không hạnh phúc, mới có thể chuộc tội, mới có thể được sự tha thứ của ba mẹ và anh trai sao? Tang Du, những thứ này là tội của anh, không phải em! Em không nên chịu đựng những điều này. Em nên được yêu thương tốt nhất. Cha mẹ và anh trai của em đều bởi vì yêu em, mong ước ban đầu của bọn họ không phải là em tiếp tục hành hạ chính mình. Em_____”

Thiệu Khâm nhìn bộ dạng đau lòng, lệ rơi lã chã của cô, ngực thắt lại, tức tối mắng cô:” Em rất ngốc!”

Giản Tang Du không thể ngăn nước mắt rơi, trong ánh mắt nhòe nhoẹt lại hiện lên khuôn mặt anh tuần đầy đau khổ của Thiệu Khâm rõ ràng.

Anh cúi đầu ngăn chặn môi của cô, đè cô dựa vào tủ quần áo, tức giận đoạt lấy cô.

Bàn tay khô ráo của anh dọc theo cẳng chân của cô, hướng thẳng lên trên, mép váy bị kéo lên, nhiệt độ của bàn tay điên cuồng ma sát da thịt của cô.

Cái hôn không hề ngọt ngào mà rất khổ sở, rất đáng ghét.

Nước mắt của cô hòa trong những tiếng nấc nghẹn ngào. Thiệu Khâm muốn san sẻ một chút đau đớn của cô, nhưng mà cô không cho, cô luôn luôn đẩy anh ra xa.

Hai năm trước cô dùng danh nghĩa tình yêu rời khỏi anh, trái lại hạnh phúc thế này của cô là để cho anh xem sao?

Nhưng là, cô tự bức mình càng thêm hại hơn, Thiệu Khâm nhớ đến những lúc cô sinh bệnh, hận không thể lập tức bay đến Mỹ cướp người về. Nhưng anh không đi được và cũng không thể đi.

Cho đến ngày Giản Tang Du chân chính nhìn thẳng vào vấn đề giữa bọn họ, anh có làm nhiều đến đâu cũng không thể vẫn hồi lại chuyện tình của họ.

Thiệu Khâm cởi tất cả quần áo ướt trên người cô, ôm thân thể trần trụi của cô vào lòng. Đặt khuôn mặt trong trắng thuần khiết của cô áp lên khuôn mặt đầm nước mắt lạnh lẽo của anh, dỗ dành từng tiếng một: “Bà xã, anh nhớ em.”

Thái độ của anh bỗng nhiên trở nên êm dịu khiến Giản Tang Du càng khổ sở thêm, nước mắt chảy ra càng nhiều.

Thiệu Khâm dịu dàng hôn khắp mặt của cô, ngậm chặt môi dưới của cô, vừa mút vừa thì thầm: “Đừng khóc.”

Chóp mũi của Giản Tang Du ửng đỏ, tay nắm chặt thành quyền còn đang kháng cự để trên ngực anh, khóc thút thít:”Thiệu Khâm_____”

Cực tuyệt Thiệu Khâm gần như là thói quen của cô mấy năm nay. Bất luận anh làm cái gì, bản năng của cô đều nói “Không”. Thậm chí làm như vậy cô cũng không biết có ý nghĩa gì. Cô chỉ biết cô muốn cự tuyệt người đàn ông này, rời xa anh, hận anh, căm hận anh____đây mới là việc của Giản Tang Du.

Tay của Thiệu Khâm nhẹ nhàng chạm vào vòng eo của cô, lướt xuống đặt lên cặp mông vênh cao của cô. Hai năm kiềm chế nhớ thương đã không cách nào nguỵ trang được nữa. Môi càng hôn càng mãnh liệt, từ từ giày vò đôi môi mềm mại của cô đến sưng đỏ lên giống như ứ máu.

Đây là người phụ nữ anh nhớ nhưng hai năm qua, đây là châu báu trong lòng anh mà anh đã không cần thận làm mất đi.

Giản Tang Du bị anh thuận thế ôm về giường, đuôi tóc ẩm ướt dính lên hai gò má trắng nõn, đôi mắt đen nhánh sũng nước càng mê người.

Thiệu Khâm ngậm bờ môi xinh xắn của cô không buông, sợ cô lại nói “đừng”, tay thành thạo mơn trớn khắp người cô. Vân về hai bầu ngực trắng nõn, tạo ra đủ mọi hình dáng.

Chân mày Giản Tang Du gắt gao nhú lại một chỗ. Mi mắt không ngừng hoảng sợ run rẩy. Toàn thân căng thẳng đến giống như dây đàn căng sắp đứt.

Thiệu Khâm buông cánh môi của cô ra, óng ánh ẩm ướt, anh thân mật cọ lên mặt cô, sau đó cúi người ngậm chặt đỉnh tuyết lê đang dựng thẳng lên.

Giản Tang Du cắn môi hơi run rẩy, lưỡi Thiệu Khâm vẽ vài vòng, thỉnh thoảng dùng răng hết cắn lại mút.

Một bàn tay ấm nóng che mảnh đất thần bí mềm mại của cô, mân mê, đầu ngón tay từ từ rơi vào khe hẹp ở giữa, dao động qua lại.

Cơ thể Giản Tang Du vốn đã mềm nhũn, lại giống như bị mất trọng lượng, yết hầu căng lên, mắt nhắm lại. Trong đầu hoàn toàn choáng váng, không ngừng đi xuống nơi sâu thẳm đen tối.

Môi bị cô cắn sắp rướm máu bỗng run rẩy phun một câu. Thiệu Khâm cho rằng mình không cần nghe, nhưng mỗi con chữ lại rõ ràng vô cùng: “Thiệu Khâm, em sẽ không tha thứ cho anh.”

Ngón tay của Thiệu Khâm còn bị nơi ẩm áp đó của cô bao bọc. Cánh tay kia mạnh mẽ chống đỡ bên cạnh cô, mắt tối lại, sâu thẳm nhìn chăm chú vào cô: “Giản Tang Du, em biết mình am hiểu nhất cái gì không?”

Giản Tang Du khép chặt mắt lại không muốn đối mặt anh.

Thiệu Khâm cũng không miễn cưỡng, cúi đầu bên tai vạch trần cô: “Miệng nói một đằng, tim nghĩ một nẻo.”

Thiệu Khâm thu hồi ngón tay ẩm ướt ở giữa hai chân cô về, tách hai chân trắng nõn của cô ra. Cô cảm thấy bộ phận riêng tư đã hoàn toàn ẩm ướt lạnh lẽo, lộ ra trong không khí lại càng không chịu nổi.

Giản Tang Du kinh ngạc trợn mắt, Thiệu Khâm nghênh đón ánh mắt hoảng sợ của cô, trầm giọng trấn an: “Anh không đi vào, anh chỉ muốn nhìn em một chút, anh nhớ em, nhớ cả từng bộ phận của em.”

Anh không cho cô có cơ hội hòa hoãn, cúi đầu chặn môi của cô, không cho cô nói bất cứ lời tuyệt tình nào. Cánh tay kia bắt đầu tháo dây nịt của mình.

Kéo khóa trượt xuống, vang lên tiếng ma sát....Mỗi một động tĩnh rất nhỏ đều làm í mắt đang nhắm chặt của Giản Tang Du rung động dữ dội. Cô không nhận nổi nữa, đột nhiên mở ra hốc mắt đã nhắm nhin đến đỏ cả lên.

66. Chương 66: Chương 66

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Thiệu Khâm thấy hốc mắt cô đỏ lên, hôn cô càng thêm mãnh liệt. Cô chạy, anh đuổi theo, đuổi theo cô rất nhiều năm. Gần như anh đều dùng phương thức bá đạo, cưỡng ép cô vào khuôn khổ.

Có lẽ không được quân tử, không đủ thâm tình. Vì bản tính trời sinh anh là một người đàn ông không biết chăm sóc, dịu dàng, nhưng tình yêu của anh nồng cháy, thiết tha, bộc lộ trực tiếp.

Anh thừa nhận anh nóng vội, ngang ngược, trong lòng anh che giấu không được.

Giản Tang Du chỉ biết hành hạ bản thân mình, người khác có lẽ không hiểu tình cảm của cô, nhưng anh biết. Làm sao cô không thích anh được. Cô yêu anh đến nỗi chỉ biết làm tổn thương mình, làm chính mình khó xử. Và không thể hoàn toàn buông tha hận thù với anh.

Người phụ nữ ngốc như vậy, không biết bảo vệ mình, không tự chăm sóc bản thân mình được. Anh hận không thể cướp người về ngay lập tức, rồi mỗi ngày che chở cô ở trong vòng tay anh.

Thiệu Khâm mút chặt đầu lưỡi của cô, quần quýt lấy cô, hiên ngang nắm hai gò đồi thẳng đứng trên người cô.

Giản Tang Du cảm giác được hai quả đồi mềm mại không ngừng bị vằn vệt, động tác của anh làm cho nó càng thêm dựng đứng lên.

Trong lúc va chạm quần quýt, răng cắn phải môi, trong khoang miệng đã nồng đậm mùi máu tươi. Không biết là của ai, cũng không biết người nào bị đau.

Rất nhanh khoá quần được kéo xuống, cự thú mạnh mẽ bật ra. Thiệu Khâm chỉ muốn cọ xát bên ngoài, nhưng đang trong lúc điên cuồng giằng co. Bởi vì đầu thịt trơn bóng bỗng nhiên chen vào một cái, khe hẹp của cô thấm ướt, trong nháy mắt bao trùm lấy nó.

Thiệu Khâm sững sốt, cúi đầu nhìn, đáy mắt vốn tươi sáng trong nháy mắt trở nên u tối, nhắc hai chân của cô lên lập tức đẩy mạnh vào bên trong.

Anh không muốn nhìn nữa, khoái cảm này đã ép anh sắp điên chết rồi.

Đã hơn hai năm, Giản Tang Du không có làm chuyện này. Từ trước đến giờ cô và Thiệu Khâm hơi chênh lệch nhau về kích cỡ. Mặc dù, lúc đầu anh cũng hao tâm phí sức dạo đầu, nhưng giờ phút này cô vẫn cảm thấy đau, chủ yếu là do tâm lý không cách nào thừa nhận được.

Gương mặt cha mẹ luôn luôn hiện ra trong đầu. Đột nhiên dưới thân cô trở nên khô khốc. Vật khổng lồ kia đang tách ra phần mềm mại của cô đã làm cô đau đến gương mặt cũng nhăn lại, sắc mặt tái nhợt.

Ban đầu Thiệu Khâm không muốn đi vào. Nhưng đầu của vật to lớn bị ngâm thật chặt, chỉ động một chút đã làm cho toàn thân anh như bị điện giật, tràn đầy khoái cảm. Anh thở gấp gấp, ôm cô chặt hơn, tiến sâu vào từng chút từng chút, muốn hoàn toàn tan ra chung với cô.

Miệng Giản Tang Du bị chặn lại không thể phát ra âm thanh, gấp đến độ khóe mắt cũng đỏ lên. Thân dưới nóng rát, lại bị vật cương trường lấp đầy, nó vừa cứng vừa khổng lồ, luôn tiến vào đến chỗ tận cùng.

Thiệu Khâm chịu đựng đến nỗi trên trán rịn mồ hôi. Gương mặt anh tuần dưới ngọn đèn khắc sâu từng góc cạnh, lớp mồ hôi mỏng trong suốt trên trán thoát nhìn gợi cảm, ánh mắt như biển sâu đầy ẩn nhẫn.

Anh tiến vào không được thuận lợi, khoang vách tường kia quá chật, tầng tầng lớp lớp bao vây lấy anh, cọ xát suýt làm anh không khống chế được.

Hơi thở Thiệu Khâm tăng nhanh, rốt cuộc không nhịn được nữa. Thả đôi môi căng mọng của cô ra, đè nén găm lên đau đớn: “Em yêu, thả lỏng một chút nào, em bao anh lại thật chặt anh không cử động được.”

Giản Tang có thể thở, hỗn hỗn hít thở từng hơi không khí. Thân thể không ngừng bị tiến vào, cô không có cách nào đối mặt với người đàn ông đang lấn tới tách thân thể cô ra.

Con người của cô co lại, không biết sức lực từ đâu bộc phát, đột nhiên cô đâm điên cuồng vào cơ ngực săn chắc của Thiệu Khâm, hét lên không còn chút lý trí nào: “Anh muốn cưỡng bức tôi một lần nữa sao, muốn lặp lại chuyện bảy năm trước một lần nữa à?”

Thiệu Khâm đang nắm mắt cá chân của cô bỗng nhiên cứng đờ. Đôi mắt tối đen hơi đờ đẫn. Trong khoảnh khắc cô quay đầu, tóc bắn nước lạnh vào anh một cách vô tình. Tất cả dục vọng đang sôi trào bị dập tắt, hơi thở hai người chưa ổn định, nhìn nhau bất động.

Thiệu Khâm khó chịu khi thấy ánh nhìn lạnh lùng xa cách của cô, giọng khàn khàn: “Đừng nhìn anh như vậy, anh không thể thấy em mà không xúc động. Anh là đàn ông, không một phút nào không ham muốn người phụ nữ mình yêu.”

Trong mắt Giản Tang Du bị thương nhìn anh.

Cô biết mình không nên đối xử với Thiệu Khâm như thế. Mỗi một câu nói ác độc ra khỏi miệng, trong lòng cô cũng đau không thua gì Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm từ từ rút ra khỏi thân thể cô, ôm lấy thân thể đang run lên của cô. Cánh tay, cứng cỏi thô ráp nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của cô an ủi, hôn lên chóp mũi cô: “Anh xin lỗi, anh không nên ép em. Nỗi đau khổ của em anh đều hiểu. Đó là cha mẹ em, em không thoát khỏi nỗi đau đó là chuyện bình thường. Đừng tạo áp lực cho bản thân, bao lâu anh cũng sẽ đợi.”

Thiệu Khâm nói tiếp: “Em muốn hận anh, cứ việc hận nhưng cũng không ngăn được anh yêu em.”

Giản Tang Du đau khổ nhắm hai mắt, lông mày nhíu lại như kềm nén nỗi đau xót.

Thiệu Khâm nhỏ nhẹ khuyên: “Giản Tang Du, em đau khổ thì la hét với anh đi. Em đánh anh, cắn anh đều được, đừng tự mình nghĩ quẩn. Nếu như em cần người chia sẻ nỗi đau đớn, thì người đó chỉ có thể là anh. Người khác không thể nào hiểu được cảm giác của em. Em đau đớn bao nhiêu anh đều hiểu, chịu đựng một mình thấy tốt sao?”

Giản Tang Du hơi mở mắt ra, dấy mắt trong suốt chứa đựng sương mù dày đặc.

Thiệu Khâm ôm cô, nhìn cô thắm thiết, cơ thể nóng bỏng ép sát vào cô. Giản Tang Du trong vòng tay anh, bắt lực cau mày lại, trông vẻ lưỡng lự chưa muốn từ bỏ, giống như một chú cừu nhỏ lạc mất phương hướng, lại giống như một chú nai nhỏ mất đi rừng sâu, đáng thương cực kỳ.

Lúc đó, Thiệu Khâm đau lòng ôm cô nằm lại trên nệm, đặt cô phía dưới thân mình, hôn lên người cô. Thấy cơ thể cô run lên, anh dỗ dành: “Được rồi, em không có hứng, anh sẽ không làm. Lúc đầu anh cũng nghĩ không muốn vào, là do em ngâm chặt nó.”

Giản Tang Du vốn là đang bị thương đau khổ nặng nề, tâm trạng rối bời. Chợt nghe lí do thoái thác vô liêm sỉ của anh, trợn mắt trừng anh, đưa tay lên đánh đấm anh hết lần này tới lần khác. Bởi vì sức yếu mà những cái đánh kia như đang đánh yêu.

“Lưu manh không biết xấu hổ, đồ biến thái....”

Đôi má Giản Tang Du đỏ bừng lên. Đôi môi mọng cũng bị anh giày xéo mà sưng lên. Thân thể trắng trẻo mịn màng làm cho Thiệu Khâm cảm thấy có chút không kiềm được.

“Bị em dày dạn như vậy, anh đây sớm muộn gì cũng bị bệnh bất lực.” Thiệu Khâm phiền não than một tiếng, lấy nhanh áo ngủ giúp Giản Tang Du mặc vào. Nhưng mà khi mặc quần lót vào giúp cô, anh lại giả trò lưu manh sờ soạng vài cái nơi tư mật của cô.

Giản Tang Du phát cáu nhìn anh: “Chờ em khôi phục thể lực, em....”

“Em sẽ sao?” Thiệu Khâm chẳng thèm để ý đến lí do thoái thác không có lực uy hiếp của cô. Anh kéo chăn lên, nằm bên cạnh cô, nghiêm túc nhìn cô: “Giản Tang Du, em muốn uy hiếp bao lâu anh cũng chiều theo em. Dù sao việc theo đuổi em đã trở thành thói quen cả đời này của anh. Nhưng em hãy đồng ý với anh. Đừng tự mình áy náy. Em có gì bức tức thì cứ nhắm vào anh. Ngày nào không vui, chạy đến công ty anh đánh anh một trận. Hoặc đâm anh vài dao cũng được. Đừng làm khổ bản thân mình để rồi gặp chuyện không may được không?”

Giản Tang Du ngấm ngầm chịu đựng không nói lời nào. Lông mi dày run lên không ngừng. Cô không ngờ tới Thiệu Khâm cũng biết nói đạo lý, nghe trong lời nói của anh có ý là đại khái những uất ức của cô anh đều biết hết.

Thiệu Khâm nhìn bộ dạng né tránh của cô, trong lòng có thất đau đớn, cánh tay siết chặt lấy thân thể cô: “Từ khi nào em đã trở thành người mềm yếu chứ? Giản Tang Du thanh cao không ai bì nổi lúc trước đâu? Em nghĩ là dằn dặt chính mình gặp chuyện không may thì cha mẹ của em sẽ vui vẻ sao? Anh của em sẽ sung sướng hả? Hay là anh sẽ đau chấp nhận trừng phạt nên có?”

Giản Tang Du cắn chặt răng, hai mắt từ từ khép lại, vẫn không nói được lời nào.

Thiệu Khâm thật muốn lay tỉnh người phụ nữ đầu gối ngốc nghếch này. Nắm chặt bờ vai cô, buộc cô nhìn anh: “Không được trốn tránh, nhìn anh nè.”

Giản Tang Du chịu đựng đã lâu, trong nội tâm áp lực và uất ức tràn đầy phun trào ra. Cô mạnh dạn kéo tay Thiệu Khâm, hét lớn: “Anh dựa vào cái gì mà chất vấn em? Anh dựa vào cái gì mà bắt buộc em? Đều là do anh, tại anh bức em trở thành như vậy. Vì sao anh còn bám theo em không rời chứ? Anh có biết em rất khó chịu không bỏ được lòng hận thù đối với anh, anh đang ép em. Em né tránh, anh vẫn không chịu buông tay, em hận không thể giết anh.”

Hai mắt cô đỏ ngầu nắm chặt cổ áo sơ mi Thiệu Khâm, hung dữ trừng mắt với anh.

Thiệu Khâm bình tĩnh đối mặt với cô: “Vậy vì sao không giết anh?”

Trong mắt Giản Tang Du chợt lóe lên, nắm tay co lại, lúc sau mới đáp: “Bởi vì Mạch Nha.”

Thiệu Khâm đưa tay đặt ở eo cô, ôm người mềm mại vào trong ngực, hung tợn nhìn cô chăm chăm: “Giản Tang Du, người phụ nữ ngốc nghếch này. Cả ngày trong đầu em suy nghĩ cái gì? Mỗi ngày cứ ôm chặt lấy quá khứ đau khổ có ý nghĩa gì? Em khổ sở trong hai năm suy nghĩ cẩn thận cái gì chứ? Em chẳng nghĩ ra được gì cả. Mẹ nó, em cũng thật biết hành hạ. Dằn vặt chính mình để người đầy thương tích làm cho anh đau khổ. Để cho tất cả những người quan tâm em đều đau khổ. Em xa rời anh đến tận cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ không phải vì để em hạnh phúc hơn ư? Em bắt anh xé nát tim gan chia tay với em để đổi lấy được gì? Hả?”

Thiệu Khâm găm thét làm cho Giản Tang Du ngớ người, nước mắt đọng tại mí mắt đã tràn ra.

Có thứ gì đó giống như trong nháy mắt đã làm rõ rồi.....

Thiệu Khâm thấy cô không nói lời nào. Cả người giống như bị dọa, không khỏi sợ hãi vì chính mình vừa rồi không kiềm chế được. Hiện tại, cô đang bị kích động, tốt nhất không nên kích động cô nữa. Anh ôm cô vào trong lòng, nhỏ giọng an ủi: “Anh bảo đảm không làm loạn nữa, em an tâm ngủ đi, tốt nhất cũng đừng nghĩ gì hết? Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện đằng hoàng, chuyện giữa anh và em vẫn chưa kết thúc.”

Anh biết trên mặt Giản Tang Du điềm tĩnh, nhưng trong lòng không ổn định lại hành hạ bản thân, nói nữa sợ cô sẽ chui vào ngõ cụt không thoát ra được.

Giản Tang Du vùi mình vào chăn đệm, quanh mũi đều là mùi hương quen thuộc của Thiệu Khâm. Cô nhắm chặt đôi mắt tràn đầy lệ chua xót.

Uất ức vô cùng.

Cô đã tự giam trái tim mình từ lâu lắm. Cô đã sống trong hồi ức nhiều năm qua. Như Thiệu Khâm nói, cô thật biết mình hành hạ chính mình và người nhà trong nhiều năm như vậy. Giản Đông Dục và Mạch Nha cũng thừa nhận có nhiều áp lực, mà cô càng ngày càng cố chấp.

Hai năm trước ước nguyện ban đầu là ly hôn.

Vì sao rời khỏi người đàn ông này rồi ngược lại càng tệ hơn?

Giản Tang Du cố ép hỏi từng câu với lòng mình. Những lời này của Thiệu Khâm, giống như ánh sáng soi rọi, đã thông tư tưởng mà lâu rồi cô không cách nào thoát khỏi.

Thiệu Khâm an tĩnh ôm cô, cũng không có hành động gì khác. Chỉ ngẫu nhiên đặt cánh môi mình lên trán hôn một chút, đầy thận trọng và thương tiếc.

Giản Tang Du mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, hơi thở đều đặn, trên cái trán láng mịn, lông mày vẫn còn nhăn lại thật sâu.

Thiệu Khâm đưa tay vuốt ve những đau khổ hằn sâu trên trán cô. Một lát sau nó tự nhiên lại nhả lại. Trong lòng anh thấy chua xót, lưu luyến dừng lại mỗi một tắc trên gương mặt cô. Lúc này anh mới dám xem xét cẩn thận, giống như muốn nhìn để bù lại hai năm đã mất. Trong khung cảnh yên tĩnh như vậy, trong đầu anh lại hiện lên cảnh kích tình vừa rồi.

“Cô ngốc...”

Thiệu Khâm khàn khàn nỉ non, hôn hít vài cái, thừa dịp người nào đó đi ngủ mà mạnh dạn trộm vài nụ hôn: “Xem hai ta người nào hành hạ người nào.”

Thiệu Khâm xốc chăn lên, nằm vào, ôm chặt thân thể cô, áp sát vào trong ngực. Gương mặt Giản Tang Du chôn ở xương quai xanh của anh, không tự chủ cọ sát men theo nguồn nhiệt. Hơi thở nhẹ nhàng đùa giỡn làm anh tê dại. Thiệu Khâm bị những cử động vô thức này trêu chọc, cúi đầu một chút, càng hôn càng rạo rức. Sau nhìn vẻ mặt vô hại của cô, giọng nói như hờn giận, kiêu chế chính mình: “Anh càng lớn càng thấy mình trẻ con, chỉ dám giở trò lưu manh thừa dịp lúc em ngủ...”

Giản Tang Du cảm giác tất cả không phải là nằm mơ, có thể là do hiệu lực của thuốc, hoặc là do khóc đến quá mệt mỏi. Tóm lại căn bản cô không thừa nhận người đàn ông nằm bên cạnh cùng với hơi thở quen thuộc...

Mở mắt nhìn ánh mặt trời, trong không khí đọng đầy hương cỏ thoang thoảng. Cô nhìn quanh căn phòng một lượt, không thấy Thiệu Khâm. Bên ngoài cũng yên tĩnh, tựa như mỗi buổi sáng thức dậy trước kia.

Giản Tang Du mặc quần áo tử tế, rồi bước ra khỏi phòng ngủ. Nhìn thấy bóng lưng cao ngất của người đàn ông đang mặc đồ ở nhà đứng trong phòng bếp, cô nảy sinh cảm giác hốt hoảng. Thời điểm vừa mới kết hôn, Thiệu Khâm cũng thường làm như vậy, rồi giường rất sớm chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Thiệu Khâm quay đầu lại nhìn cô, khoe miệng vương ý cười thản nhiên: “Đi đánh răng rửa mặt, lập tức xong ngay đây.”

Giản Tang Du vốn nghĩ mình nên đi, nhưng nhìn thấy trên bàn đã cất kỹ hai phần sandwich, cô không mở miệng được. Nghĩ đến việc tối hôm qua của hai người, trên mặt nóng lên, cúi đầu đi đến phòng tắm.

Nghe trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, Thiệu Khâm khẽ cong cong khoe môi. Mặc kệ như thế nào, dù sao cũng có một bước tiến triển nhỏ.

67. Chương 67

Ăn xong điểm tâm Giản Tang Du cũng không vội vàng đi, ngược lại bình tĩnh ngồi xuống đối diện với Thiệu Khâm, vẻ mặt nghiêm túc: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Thiệu Khâm úp máy tính lại, im lặng nhìn cô một hồi: “Em nói đi.”

“Tối hôm qua em có chút không khống chế được.” Đôi mắt của Giản Tang Du an tĩnh, giọng lạnh nhạt, mở miệng nói một câu làm Thiệu Khâm có chút bất ngờ.

Khoe mắt Thiệu Khâm cong cong, cánh tay khoát lên thành ghế sofa, nhìn cô cười dịu dàng: “Sau đó?”

Giản Tang Du nhìn chăm chú vào khuôn mặt trong trẻo mà lạnh lùng của anh. Ý cười trên khoe môi chỉ là một loại che giấu. Đáy mắt anh gọn sóng nghiêm nghị mà rét lạnh, giống như anh đã đoán được những lời cô nói tiếp theo chắc sẽ không dễ nghe.

“Em thừa nhận có nhiều phương diện anh nói rất đúng. Hai năm không gặp anh, có một chuyện đã xảy ra với em. Nhưng mà trước khi trở về em vẫn ở trong trạng thái rất tốt, tối hôm qua chỉ là ngoài ý muốn.”

Thiệu Khâm gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Vài lần gặp mặt trước em đều rất bình tĩnh.”

Giản Tang Du do dự vài giây, nói tiếp: “Em không muốn tiếp tục dây dưa cùng anh nữa. Rõ ràng anh biết em không thể thản nhiên đối mặt với anh. Những lời anh nói tối hôm qua, làm cho em nghĩ thông một chuyện.”

Về mặt Thiệu Khâm thản nhiên, không chút thay đổi biểu cảm. Nhưng cánh tay cứng ngắc buông xuống đầu gối.

Giản Tang Du từ từ rũ mắt xuống. Tất cả cảm xúc đều bị rèm mi che kín:” Em nghĩ ba mẹ em cũng không muốn em tiếp tục như vậy, em nên tỉnh lại rồi. Còn chuyện trước kia, trước hết nên nhìn thẳng vào vấn đề của chúng ta. Việc của hai năm trước, bây giờ chúng ta nên bình tĩnh mà nói chuyện, hi vọng không quá trễ.”

“Anh hỏi em vì sao không giết anh...không phải em không nghĩ đến cùng chết với anh. Cho dù năm đó không có chứng cứ, em có thể sử dụng cách để tìm công lý ỉn. Em cũng muốn trả thù, cũng muốn hành hạ anh, nghĩ rất nhiều thủ đoạn ác độc. Nhưng mà em lại không làm. Em thừa nhận mình rất vô dụng, em mềm lòng với kẻ thù của mình, vậy mà đến khi sự thật phơi bày trong lòng lại lưu luyến anh.”

Giản Tang Du buồn bã đưa tay chống cằm, giọng khàn khàn nói tiếp:” Mỗi lần anh ra sức thể hiện, em đều thấy. Nhưng mà Thiệu Khâm.....Đó là cha mẹ em, cả gia đình em đều bị hủy hoại....Em phải nói làm sao nếu em sống với anh suốt quãng đời còn lại?”

Thiệu Khâm thờ dãn nghe, ngón tay từ từ bóp chặt.

“Nếu không gặp anh, có lẽ em đã sống một cuộc sống khác. Em nói với mình rằng đó không phải dự tính ban đầu của anh, anh cũng vô tội. Nhưng nghĩ đến ngọn nguồn cũng do anh, em lại không có biện pháp trở lại như bình thường.”

” Em bị vây trong một cái nhà giam của lý trí, tìm không ra lối thoát. Nhiều lần em muốn giết anh, giết tất cả những người đã hủy hoại cuộc đời em. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Mạch Nha, em rất hoảng sợ.”

“Mạch Nha mới đúng là vô tội nhất. Em đã ích kỷ sinh nó ra, không thể lại để nó chứng kiến ba và mẹ làm tổn thương lẫn nhau. Mỗi lần chúng ta cãi nhau đều bị con nhìn thấy. Ở cái tuổi này, nó đã chịu quá nhiều những thứ nó không phải chịu. Vì vậy Thiệu Khâm.....Tình cảm em dành cho anh chỉ có thể dừng lại tại đây.”

Thiệu Khâm yên lặng như tượng đá, đôi mắt thâm trầm nhìn cô, rất lâu sau mới lạnh lùng hỏi một câu:” Cái gì gọi là dừng lại tại đây?”

Giản Tang Du nhướng mắt nhìn anh, cực kỳ bình tĩnh:” Yêu anh và hận anh. Hai loại tình cảm này đã hành hạ em hai năm rồi. Đây là lúc kết thúc. Chúng ta tiếp tục dây dưa cũng không có ý nghĩa gì. Bây giờ chúng ta đã ly hôn, nên tự tìm hạnh phúc của mình. Bây giờ anh đã biết tất cả cảm nhận của em, em không thể bắt đầu lại với anh, cho nên, đừng ép em nữa.”

Sắc mặt Thiệu Khâm càng ngày càng khó coi. Giản Tang Du bị anh nhìn đến cả người ớn lạnh, kiên trì nói tiếp:” Đừng lãng phí thời gian trên người em nữa. Em đã tỉnh, anh cũng nên tỉnh lại đi. Bây giờ anh không bỏ được là vì áy náy và tự trách. Một ngày nào đó những thứ này sẽ biến mất, hai ta cũng không thể trở lại như trước. Hiện thực là tàn khốc như vậy, chúng ta cũng nên lí trí một chút.”

Giản Tang Du không chờ anh trả lời, cũng không muốn tiếp tục nói. Những thứ này vốn nên nói rõ ràng vào hai năm trước, nhưng đã muộn mất hai năm. Bởi vì bây giờ cô mới có thể thản nhiên đối mặt với người đàn ông này, mới có thể ôn hòa nói ra những lời này.

Trải qua đoạn bi kịch kia không biết là lỗi của ai. Có lẽ Thiệu Khâm không sai, lại không thể ỷ lại vào anh, cho nên hai bên cần gì phải “nước sông phạm nước giếng” đây là đạo lí quay quanh tuần hoàn không ngừng nghỉ.

Giản Tang Du cầm túi của mình lên, tay Thiệu Khâm nắm cổ tay của cô, ánh mắt thông thả từ từ nhìn cô:” Giản Tang Du, tối hôm qua anh nói nhiều như vậy, cái này là cái mà em nghĩ rõ ràng sao?”

Anh chỉ còn thiếu chút nữa đem tất cả các đạo lí từng điểm một phân tích cho cô xem. Kết quả là tính tình cố chấp của Giản Tang Du, không những không chuyển biến chút nào, ngược lại còn quyết định vạch rõ ranh giới với anh.

Còn nói cái gì mà muốn tìm hạnh phúc riêng ỗi người?

Không có cô và con trai, anh có thể hạnh phúc sao?

Giản Tang Du cúi người lấy túi, gần như đón ánh mắt có lửa bức người của anh, tim hơi đập rộn lên: "Đúng, em đã giày vò mình đủ lâu rồi, dù sao cũng đã yêu lầm người, bây giờ cũng đã trả hết rồi."

Ngón tay Thiệu Khâm càng dùng sức giữ chặt cô, cười lạnh ra tiếng: "Trả hết? Giản Tang Du, vĩnh viễn hai ta cũng không thể thanh thản được. Em là mẹ của con anh, em là vợ anh, dù là vợ trước nhưng vẫn mang cái chữ "vợ". Đời này em cũng không thể tránh khỏi sự thật này!"

Giản Tang Du nổi giận dùng dùng nhìn Thiệu Khâm. Cố gắng rút cổ tay của cô ra: "Thiệu Khâm, anh lý trí một chút có được không? Bây giờ em không muốn dây dưa không rõ với anh, không muốn tiếp tục dây dưa với anh. Hơn ai hết, anh biết rõ kết cục không đi đến đâu của chuyện tiếp tục dây dưa này?"

Ngón tay Thiệu Khâm giống như làm bằng thép, gắt gao giữ chặt cổ tay cô, đáy mắt long lên, kiên quyết trả lời: "Anh sẽ làm cho nó có kết quả."

Giản Tang Du và anh giằng co không dứt, hai người nhìn nhau thở hổn hển.

Vào lúc này bỗng nhiên sắc mặt Thiệu Khâm thay đổi, khuôn mặt đau đớn nhíu chặt một chỗ. Giản Tang Du nhấc mắt nhìn anh từ từ buông tay mình ra, ngã ngồi lên ghế sofa.

"Sao vậy?" Giản Tang Du căng thẳng vội vàng cầm tay anh. Lúc này mới phát hiện bàn tay anh ướt đẫm, lạnh lẽo, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Thiệu Khâm nhắm mắt lại, yên lặng, chỉ thay đổi tư thế từ bị cô nắm tay, ngược lại rất nhanh nắm chặt tay cô.

Giản Tang Du mặc kệ anh, tay kia giúp anh lau mồ hôi trên trán, lo lắng hỏi: "Thiệu Khâm, nói cho em biết, anh đau chỗ nào?"

Thật lâu Thiệu Khâm mới thở dài một hơi, chỉ chỉ vào dưới bàn trà: "...Thuốc đau bao tử."

Giản Tang Du vội vàng kéo ngăn ra tìm kiếm, lấy thuốc và rót nước cho anh. Thiệu Khâm uống thuốc xong, một lúc lâu sắc mặt mới dần dần hồi phục trở lại.

Tim Giản Tang Du đập thình thịch, do dự nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh nói: "Làm sao anh có thể___"

Thiệu Khâm cười như không cười, khóe môi cong lên, giọng nói khàn khàn: "Anh không muốn giả bộ đáng thương lừa lấy sự đồng tình của em".

Giản Tang Du không vui trừng mắt nhìn anh. Thiệu Khâm nắm tay cô, rất lâu mới nói: "Hai năm trước bị xuất huyết dạ dày, sau khi phẫu thuật không nghỉ ngơi tốt, chẳng qua là tình cờ vậy thôi, đừng lo lắng."

Giản Tang Du nhíu mày càng chặt: "Sao em không biết?"

Hai năm trước.....chẳng lẽ lúc bọn họ cãi nhau rồi xa nhau ư?

Quả nhiên Thiệu Khâm im lặng, lẳng lẳng nhìn cô, thật lâu mới nhẹ giọng nói: "Ngày em và con trai ra đi, anh mới được đưa ra từ phòng phẫu thuật___"

Ở trong lòng Giản Tang Du, Thiệu Khâm vốn có sức khỏe vô địch.

Cho dù hai năm trước có nhiều lần anh biểu hiện trạng thái quá đau khổ trước mặt cô. Từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy được, Thiệu Khâm như một người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường, anh không dễ bị tình cảm chi phối.

Nhưng là giờ phút này nhìn anh với sắc mặt tái nhợt ngồi ở đó, tay lại ngoan cố cầm tay cô không buông. Người đàn ông cao lớn như vậy cũng có lúc yếu ớt. Sắc mặt vẫn tái nhợt, còn chưa hồi phục.

Trong lòng Giản Tang Du cảm thấy đau xót, hai năm qua Thiệu Khâm....Có lẽ cũng không tốt hơn cô.

"Bà xã."

Thiệu Khâm thì thầm gọi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay cô. Anh tiếp tục nói. Trong giọng nói khàn khàn, hơi mất mát:” Em không thể ích kỷ đơn phương tuyên bố chấm dứt. Nói gì dừng ở đây, anh muốn sống cả đời với em, chúng ta mới đi đến đây, cả đời còn rất xa.”

Giản Tang Du cúi đầu thấp xuống, im lặng không tiếng động nhìn chăm chăm vào bàn tay bị nắm lấy của mình.

Thiệu Khâm yên lặng nhìn cô, ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên.

Lần này Giản Tang Du không cự tuyệt, nhưng cũng không hưởng ứng. Chỉ từ từ nhắm mắt lại cảm nhận nụ hôn nhẹ như lông vũ của anh, đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng liếm trên cánh môi của cô.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, rồi có tiếng gõ cửa dồn dập. Hai người cũng không có ý mở cửa, rất nhanh vang lên giọng nói của Mạch Nha: “Ba mẹ, hai người có ở trong không?”

Về mặt Giản Tang Du buông lỏng một chút, Thiệu Khâm ấn cô ngồi vào ghế sofa xong, híp mắt cảnh cáo, giọng nửa đùa nửa thật:” Giản Tang Du, em đừng khiêu khích anh nữa. Anh không kiên cố vững chắc như em nghĩ đâu. Nói không chừng một ngày nào đó bỗng nhiên anh không còn nữa. Trong cõi đời này thiếu tên vô lại ngày ngày theo đuổi em, Giản Tang Du, em sẽ rất buồn chán đó.”

Giản Tang Du trừng mắt với anh, không biết nên khóc hay nên cười.

Thiệu Khâm luôn luôn là như vậy, mỗi lần cô nói những lời đoạn tuyệt không để ý đã làm tổn thương anh, thế nhưng anh lại không nặng không nhẹ đánh trả.

Suýt nữa cô thực sự cho rằng anh cố chấp.

Tình hình trước mắt cũng cho thấy không thể tha thứ tất cả cũng không thể xem như chưa xảy ra. Giản Tang Du phức tạp nhìn bóng lưng cao ngất của Thiệu Khâm, khẽ thở dài.

Thiệu Khâm đi mở cửa cho Mạch Nha, vừa mở cửa thấy Cố Dĩnh Chi đi cùng Mạch Nha. Trong nháy mắt về mặt Thiệu Khâm nghiêm túc:” Mẹ tới làm gì?”

Sắc mặt của Cố Dĩnh Chi cũng không khó coi lắm. Hai năm qua cũng chỉ có vài lần bà gặp Thiệu Khâm. Mỗi lần ở những nơi công cộng nhìn thấy nhau, thái độ của Thiệu Khâm đối với bà càng ngày càng như người xa lạ. Cho nên bây giờ bỗng nhiên gặp mặt, phút chốc có chút xấu hổ.

Chỉ có bạn nhỏ Mạch Nha là không biết gì nên rất vui mừng, ngửa khuôn mặt nhỏ lên cười tít mắt, trịnh trọng hỏi Thiệu Khâm: “Tôi hôm qua ba dỗ mẹ có tốt không?”

Cố Dĩnh Chi cũng nhú mồm nhìn chăm chăm Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm không để ý tới bà, làm ra bộ dạng buồn rầu, chống đầu gối néo mũi con trai:” Làm sao bây giờ, so với quái thú nhỏ, mẹ càng khó đánh hơn, Mạch Nha giúp ba không?”

Mạch Nha thất vọng bĩu môi:” Ba rất ngoan ngoãn, cả đêm cũng không dỗ cho tốt. Trước kia không phải ba rất biết cách chọc ẹ vui sao? Vẫn là nên bắt chước con làm tốt hơn.”

Thiệu Khâm bật cười, những chuyện phiền não trong lòng bị vài câu đùa cợt của con trai mà tan thành mây khói.

Cố Dĩnh Chi nhìn bộ dạng của Thiệu Khâm, về mặt cứng lại không được tự nhiên, lên tiếng cắt ngang lời bông đùa của hai cha con:” Mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Thiệu Khâm chắn ở cửa, ý là không để cho bà vào, về mặt tràn ngập đề phòng, nói lạnh lùng: “Con không muốn hai người gặp mặt.”

Cố Dĩnh Chi tức giận, trong nháy mắt sắc mặt nặng nề:” Thiệu Khâm, mẹ là mẹ của con! Chẳng lẽ vì một người con gái mà con muốn đoạn tuyệt với mẹ? Hai năm không về nhà là có ý gì? Là bởi vì mẹ gạt con bí mật gặp riêng Giản Tang Du, giúp nó ly hôn với con ư?”

Nhắc lại chuyện cũ, về mặt Thiệu Khâm càng thêm lạnh nhạt.

Mạch Nha ngây thơ mơ to đôi mắt đen nhánh nhìn bà nội và ba. Bây giờ nó đã bảy tuổi, biết rõ đây là người lớn bất đồng ý kiến cãi nhau, cẩn thận quan sát hai người bọn họ.

Thiệu Khâm để con trai vào nhà, dặn dò nó:” Ba nói mấy câu với bà nội, Mạch Nha đi vào với mẹ đi.”

Nhìn ánh mắt sợ hãi của con trai, Thiệu Khâm cũng mềm lòng. Mạch Nha khác với những đứa bé cùng lứa, nó nhạy cảm và đa nghi hơn rất nhiều. Anh đau lòng xoa xoa tóc cu cậu:”Không có gì đâu, Mạch Nha ngoan.”

Mạch Nha nửa tin nửa ngờ đi vào phòng. Thiệu Khâm khép cửa lại một chút, lẳng lặng đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Cố Dĩnh Chi:” Con sẽ không để mẹ lại gặp mặt cô ấy. Nếu không phải là mẹ, không có chuyện con và họ xa nhau hai năm. Cho dù ngồi tù con cũng đồng ý, đó là con nợ cô ấy. Bây giờ đã bảy năm, đã qua thời hạn kiện tụng, mục đích của mẹ đã đạt được, Giản Tang Du không có cách nào kiện con, mẹ vui mừng rồi chứ?”

Vẻ mặt Cố Dĩnh Chi lạnh lùng nói:” Mẹ là mẹ con, đương nhiên là vì tốt cho con.”

Thiệu Khâm đè thấp âm lượng, ánh mắt dày đặc chăm chú nhìn Cố Dĩnh Chi:” Cả đời mẹ đều là vì tốt cho con, nhưng trước giờ không biết cái gì mới là tốt thực sự với con.”

Chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn con ngồi tù sao?

Cố Dĩnh Chi khép mắt, ngữ khí có hơi hòa hoãn:” Con trai, mẹ là người từng trải, con và Giản Tang Du không có khả năng. Lòng Giản Tang Du có bao nhiêu cứng rắn con rõ hơn mẹ? Con vì trả thù mà quân hàm cũng không cần, nói chuyện nghề liền chuyển nghề, tất cả mấy năm vất vả đều uống phí, thân thể còn sinh bệnh tật, lộn xộn hết cả lên. Nhưng bây giờ...Giản Tang Du động lòng sao? Cô ấy có đau lòng cho con không?”

Môi mỏng của Thiệu Khâm nhếch lên, vẻ mặt trước sau vẫn thản nhiên nhìn bà.

Cố Dĩnh Chi biết mình chạm vào nỗi đau của anh, gơ tay:”OK, chúng ta không nói cái này, hôm nay mẹ tới là muốn nói với con. Thiệu Trí...Có thể ra ngoài trước thời hạn.”

68. Chương 68

Sắc mặt Thiệu Khâm lạnh đi, bởi vì hai chữ “Thiệu Trí ” làm cho tâm tình của anh càng trở nên tồi tệ hơn: “Không thể nào.”

Lúc ấy chuyện của Thiệu Trí khiến dư luận xôn xao. Dưới áp lực của truyền thông và công chúng, Thiệu Chính Lâm cũng không dám manh động. Mặc dù Thiệu Trí mới 23 tuổi, nhưng đã đắc tội không ít người. Trên Internet có rất nhiều người theo dõi quá trình kiện tụng. Thiệu Chính Lâm chỉ có thể trở mặt nhìn con trai độc nhất của mình vào tù, mà bản thân lại không có biện pháp gì cứu con.

Mới có 2 năm thôi, Thiệu Khâm không tin Thiệu Chính Lâm lại mạo hiểm đưa Thiệu Trí ra ngoài.

Cố Dĩnh Chi biết Thiệu Khâm đang suy nghĩ gì, lập tức giải thích: “Nó được phóng thích do bị ung thư não thời kì cuối rồi.”

Thiệu Khâm nhíu chặt mày lại, đối với tin tức kia mặt vẫn tràn đầy hoài nghi: “Có phải là do chú hai ——”

Cố Dĩnh Chi lắc đầu: “Không đâu, lá gan của ông ta có lớn tới mấy cũng không dám làm chuyện gây bất lợi mình như vậy. Rất nhiều người đều đang đợi ngày ông ta ngã ngựa.”

Cố Dĩnh Chi dừng lại một chút, trong mắt chợt lóe lên lo lắng: “Nếu ông ta động tay vào, thì con sẽ là người đầu tiên không thể trốn thoát.”

Thiệu Khâm im lặng không nói gì.

“Tối hôm qua Giản Tang Du ở đây với con sao?” Cố Dĩnh Chi nói sang chuyện khác. Cảm thấy trong nháy mắt, ánh mắt của Thiệu Khâm trở nên sắc bén hơn, bà mỉm cười nói “Mẹ chỉ hỏi vậy thôi. Đúng như con nói, hiện tại nó đã không thể kiện co. Như vậy các con có thể ở chung với nhau được nữa hay không, chỉ có thể xem cơ duyên của hai con có còn không. Mẹ cũng không phải là người không thấu tình đạt lý. Dù sao nó cũng là mẹ của Mạch Nha, mẹ vẫn luôn chấp nhận nó.”

Cố Dĩnh Chi nhìn khuôn mặt Thiệu Khâm vẫn căng thẳng như cũ không hề có dấu hiệu buông lỏng, khẽ than thở: “Ba con đã về hưu, mang Mạch Nha về thăm nhà nhiều một chút, trước kia ông ấy không có thời gian để gần gũi con, cho nên giờ ông ấy rất ân hận. Trong lòng ông ấy thật ra rất thương yêu con, làm gì có cha mẹ nào lại không thương yêu con mình, chỉ có điều ba là người không biết cách thể hiện thôi”

Cố Dĩnh Chi còn nói rất nhiều nhưng Thiệu Khâm vẫn trầm mặc im lặng.

Hai năm qua anh đã có thói quen ở một mình. Toàn bộ tâm trí đều dồn vào công việc, dường như anh đã không biết làm thế nào để ở chung với ba mẹ mình nữa.

Cô đơn đã lâu, ngay cả trái tim cũng cứng rắn như sắt đá.

Cố Dĩnh Chi nói xong cũng rời đi. Thiệu Khâm đứng ở cửa yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên phía sau vang lên giọng nói của Giản Tang Du: “Sao vậy?”

Thiệu Khâm quay đầu lại bắt gặp vẻ mặt lo lắng của cô, trong lòng dấy lên cảm giác ảm áp, đi tới ôm cô vào lòng: “Không có chuyện gì.”

Trong phòng chỉ còn lại gia đình ba người bọn họ, ánh mặt trời chiếu qua khung cửa rọi sáng cả căn phòng.

Giản Tang Du đang chuẩn bị đi về. Mạch Nha kéo tay cô làm nũng: “Hôm nay là Chủ nhật, chúng ta đi công viên chơi trò chơi được không mẹ? Ba và mẹ cùng đi đi, đã lâu rồi cả nhà chúng ta không cùng nhau đi chơi rồi.”

Vẻ mặt Giản Tang Du chần chờ, muốn mở miệng cự tuyệt.

Không ngờ Thiệu Khâm lại mở miệng trước: “Hôm nay ba có việc không đi được. Hôm khác chúng ta đi chơi nhé?” Anh phải tự mình tìm hiểu chuyện của Thiệu Trí. Cố Dĩnh Chi đã tới nói cho anh biết, chính là muốn anh chuẩn bị tâm lý.

Mạch Nha dẫu miệng, trừng mắt nhìn Thiệu Khâm. So với nó thì ba còn ngốc hơn. Cơ hội tốt như vậy cũng không biết nắm chặt.

Thiệu Khâm đón nhận ánh mắt của con trai, biết rõ tâm tư của con, cảm thấy có lỗi nói: “Ba thật sự có chuyện rất quan trọng.”

Trong lòng Giản Tang Du hơi mất tự nhiên. Nhưng Thiệu Khâm không đi cùng không phải là dễ dàng hơn sao? Cô ôm con vào lòng, hôn lên trán nó: “Cục cưng, mẹ đi với con. Gọi cả cậu và dì Tiểu Nam đi cùng có được không?”

“Cậu và dì Tiểu Nam còn phải tới công ty nữa, bọn họ rất bận rộn.” Mạch Nha cảm thấy mất hứng, trong lòng vô cùng oán giận ba. Nó quyết định sau này sẽ không bao giờ giúp người cha ngu ngốc này nữa!

Thiệu Khâm đưa Giản Tang Du và con tới công viên. Trước khi đi còn dặn dò bọn họ: “Lúc về gọi điện cho anh, anh sẽ tới đón hai mẹ con”

Giản Tang Du nhìn Thiệu Khâm ung dung đặt tay lên cửa xe, đôi mắt đen nhánh của anh đang nhìn cô. Anh như vậy làm cho cô hơi không được tự nhiên. Bởi vì sau chuyện tối hôm qua, tâm tư của cô đã vô cùng hỗn loạn.

Cô lắc đầu: “Không cần, bọn em tự trở về được. Anh bận việc gì thì cứ làm đi, không cần phải tới đón đâu.”

Thiệu Khâm nhìn cô, không nói gì khởi động xe chạy đi.

Chiếc xe Cayenne màu đen hòa vào dòng xe cộ đông đúc. Giản Tang Du dừng chân vài giây, xoay người nắm tay con trai đi vào công viên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Nha ngẩng lên cười tinh quái: “Mẹ thất vọng sao?”

Giản Tang Du sững sốt hỏi lại: “Thất vọng?”

“Ba không đi cùng chúng ta, ” Mạch Nha nhú nhú đôi lông mày, biểu tình giống như cô bị nó đoán trúng nói, “Mẹ ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định rất giận ba. Lần này ba xong rồi, lần trước mẹ vẫn còn chưa nguôi giận ba.”

Nhìn khuôn mặt ranh mãnh của con, Giản Tang Du cười, giúp nó kéo sụp chiếc mũ xuống một chút: “Mẹ không giận ba, chuyện lần trước cũng không còn giận nữa.”

Mạch Nha vui mừng mở to mắt, hai mắt lóe sáng: “Thật sao? Vậy sau này ba có thể ở cùng chúng ta rồi.”

Giản Tang Du cứng họng, không biết nên giải thích thế nào với một đứa trẻ bảy tuổi rằng tha thứ không có nghĩa là sẽ tiếp tục sống chung.

“Giản Y Hàm!”

Một giọng nói vang lên phá vỡ cuộc nói chuyện của hai người, Mạch Nha và Giản Tang Du đồng thời quay đầu lại. Khuôn mặt của Mạch Nha lập tức nhăn lại như mất sổ gạo.

Đỗ Minh Sâm nắm tay một cô bé đi tới, tuổi của cô bé với Mạch Nha cũng sần sần bằng nhau, cô bé mặc một bộ váy trắng trông rất hoạt bát, vạt váy phấp phới về phía trước: “Không phải bạn nói Chủ Nhật không rãnh sao?”

Cô bé nói rất nhanh, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào Mạch Nha : “Lại dám gạt mình.”

Mạch Nha không thêm để ý tới phản ứng của cô bé, bày ra bộ mặt thối hoắc: “Đi leo núi không rãnh, tới công viên chơi trò chơi thì rãnh.”

Tức thì khuôn mặt trắng nõn của cô bé phồng lên đầy tức giận, giống như hai miếng bánh nhân đậu: “Rõ ràng là mình hẹn bạn thì không được, Diệp Ân hẹn bạn thì bạn rãnh! Bạn là tên lừa đảo!”

Mạch Nha lạnh lùng nhìn cô bé, nắm tay Giản Tang Du nói: “Mẹ đi mau, chúng ta đi chỗ khác chơi.” Mạch Nha vừa nhìn thấy Đỗ Minh Sâm phía sau cô bé đôi mắt lập tức nháy lên. Đúng lúc ba không có ở đây nó phải bảo vệ mẹ thật tốt!

Bàn tay gầy guộc của Đỗ Minh Sâm đặt lên đỉnh đầu cô bé, mỉm cười với Giản Tang Du nói: “Trùng hợp thế.”

Giản Tang Du bị con trai lôi đi, hơi xấu hổ, cúi đầu tò mò nhìn cô bé: “Đây là ——”

“Con gái của chị anh.” Đỗ Minh Sâm cúi đầu nhìn Mạch Nha. Trong mắt nhóc con này tràn đầy sự đề phòng và đối địch với anh. Anh mỉm cười, vươn tay vuốt má Mạch Nha ”Thì ra người mà cháu anh nói không chịu nể mặt nó lại chính Mạch Nha .”

Mạch Nha hừ khinh bỉ, cũng không trả lời Đỗ Minh Sâm, bướng bỉnh lôi tay Giản Tang Du bằng được: “Mẹ con không muốn chơi trò chơi, con muốn đi xem phim.”

Giản Tang Du nhú mày, cúi đầu nói nghiêm khắc : “Không được quấy rối.”

Cô bé lè lưỡi với Mạch Nha, khinh thường cười nhạo nó: “Đồ trẻ con, bạn cho rằng mình thích chơi với bạn sao ? Bạn cho rằng bạn là người tốt nhất sao ? Nhìn thấy bạn mình cũng không thích.”

“Vậy tại sao bạn lại đi theo mình.” Mạch Nha cũng không chút yếu thế trừng mắt lại.

Ngón tay Đỗ Minh Sâm khẽ quay đầu nó lại nhìn thẳng vào mình, giả vờ giận, sắc giọng nói: “Cục cưng, không được nói lung tung.”

Cô bé ôm cánh tay nghiêng đầu qua một bên.

Giản Tang Du bị Mạch Nha cuốn lấy không có cách nào dứt ra, nghi hoặc nhìn nó: “Sao đột nhiên lại không chơi nữa?”

Mạch Nha tuyệt đối sẽ không nói là vì nó muốn cả nhà ba người cùng đi chơi, muốn tạo cơ hội cho ba nó, hiện tại lại thấy cơ hội sắp bị chú Đỗ cướp đi mất.

Cho nên bạn nhỏ Mạch Nha buồn bã lắc đầu: “Bây giờ con muốn đi xem phim!”

Đỗ Minh Sâm cười khê, ra vẻ « đi guốc trong bụng » cúi người đứng trước mặt Mạch Nha, nói khê với cậu một câu, Mạch Nha lập tức ngoan ngoãn không làm loạn nữa.

Đỗ Minh Sâm chìa bàn tay trước mặt Mạch Nha, ánh mắt trầm tĩnh ôn hòa: “Chú dẫn cháu đi chơi thuyền hải tặc”

Mạch Nha chần chờ đặt bàn tay nhỏ vào lòng bàn tay anh. Đỗ Minh Sâm nắm tay Mạch Nha và cùng cô bé đi vào, quay đầu lại cười lộ ra hàm răng trắng nõn đều tăm tắp, mỉm cười với Giản Tang Du: “Đi thôi, chúng ta cùng đi chơi.”

Giản Tang Du hơi ngớ ra, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Bốn người chơi rất vui vẻ thỏa thích, quả nhiên Mạch Nha không làm loạn nữa. Mặc dù nó với cô bé kia có lúc không cùng ý kiến nhưng lại có cùng một sở thích, thích chơi những trò mạo hiểm.

Giản Tang Du nhân cơ hội hai đứa trẻ đang chơi đập chuột, liền hỏi Đỗ Minh Sâm : “Làm sao anh thu phục được nó vậy?” Phải biết rằng bệnh cố chấp của Mạch Nha hoàn toàn là di truyền từ cô, không phải là tùy tiện là có thể dụ dỗ được.

Đỗ Minh Sâm nghiêng đầu, gật đầu cười, nói đầy hàm ý: “Em đoán xem.”

Giản Tang Du liếc mắt: “Bác sĩ Đỗ, bây giờ là thời gian thư giãn, em không muốn động não.”

Đỗ Minh Sâm cười nhưng không nói, sau khi suy nghĩ gì đó lại nhìn cô: “Tối hôm qua em có về nhà không?”

Giản Tang Du bất ngờ quay đầu sang, ánh mắt chạm vào ánh mắt anh: « Sao anh biết?”

Đỗ Minh Sâm hu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn bóng dáng hai đứa trẻ đang hò hét chơi đùa, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên một chút nặng nề: “Tối hôm qua anh gọi điện cho em nhưng em tắt máy, gọi tới nhà thì Mạch Nha nói vậy.”

Giản Tang Du không nghĩ cũng biết Mạch Nha sẽ nói gì với Đỗ Minh Sâm. Mặc dù cô cảm thấy không cần thiết phải giải thích với Đỗ Minh Sâm, nhưng vẫn nói một câu: “Em gặp chút chuyện ngoài ý muốn nên Thiệu Khâm giúp em.”

Đỗ Minh Sâm không trả lời ngay, từ từ quay đầu lại nhìn cô: “Em và anh ta”

Ngực Giản Tang Du nhảy lên, theo bản năng bật thốt: “Bọn em không làm gì cả, đã ly hôn rồi làm sao có thể ở cùng nhau nữa.”

Đỗ Minh Sâm lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú không bộc lộ chút biểu cảm gì. Bỗng nhiên nghiêng người nói nhẹ vào tai cô: “Vậy anh có cơ hội không?”

Giản Tang Du bị bất ngờ vì hơi thở anh phả vào tai cô, khiến cô hoảng sợ lui về phía sau một bước, nhìn anh không ngờ .

Đỗ Minh Sâm mỉm cười nhìn cô, đưa tay túm lấy cổ tay của cô, không cho phép cô lui về phía sau: “Anh vốn muốn tìm cơ hội thích hợp nói với em. Nhưng làm sao bây giờ? Anh thật sự không thể chờ đợi nữa. Cả đêm hôm qua anh không ngủ được, lần đầu tiên biết cảm giác ghen tuông là gì.”

Giản Tang Du nhìn anh khiếp sợ, thật giống như nghe thấy tiếng gầm của hổ báo vậy.

Đỗ Minh Sâm đến gần một bước, tròng mắt đen như mực chăm chú nhìn cô: “Anh rất nghiêm túc, nếu em và Thiệu Khâm đã không thể quay lại. Vậy có thể suy nghĩ về đề nghị của anh một chút không?”

Giản Tang Du vẫn cảm thấy sự thật này quá hoang đường. Không phải là cô chưa được đàn ông tỏ tình bao giờ. Nhưng những người đó hoặc là đã ly dị hoặc là đàn ông trung niên. Bởi vì lúc cô mới 20 tuổi đã có

một đứa con, lại còn có một người anh trai tàn tật. Ai cũng cho rằng cô là một người phụ nữ không đứng đắn, cho dù có người tốt bụng giới thiệu đối tượng thì điều kiện của đối phương cũng không tốt.

Nhưng đối tượng là Đỗ Minh Sâm làm cho Giản Tang Du bị giật mình.

Bộ dạng của cô làm cho khuôn mặt Đỗ Minh Sâm rất vui vẻ. Anh ta nắm cổ tay cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay mềm mại của cô, giọng nói dịu dàng: “Lúc gặp em ở Mĩ, anh đã cảm thấy đây chính là duyên phận. Em đừng hoài nghi sức hấp dẫn của mình. Một người phụ nữ đáng được mọi người yêu thương, thì dù cô ấy có con cũng không sao. Cho nên đừng lấy đó làm lý do cự tuyệt anh.”

Giản Tang Du chưa từng gặp qua chuyện như vậy. Những lời cự tuyệt của cô chưa kịp thốt ra đã bị đối phương ngăn lại.

Cô cứng họng rút tay về, Mạch Nha nhìn thấy từ phía xa, ánh mắt bốc hỏa. Tân Tử tò mò nhìn theo ánh mắt của nó, không khỏi kêu lên: “A, cậu và mẹ của cậu——”

Mạch Nha trợn mắt nhìn cô bé một cái, phiền não cực kỳ: “Bạn có mang theo di động không?”

Tân Tử gạt đầu, Mạch Nha vươn tay: “Cho mình mượn.”

Đã 2 năm rồi Thiệu Khâm chưa từng gặp Thiệu Trí. Từ lúc cậu ta bị cảnh sát bắt, ngay cả lúc xét xử, anh cũng không xuất đầu lộ diện. Cán bộ quản giáo mở còng tay và còng chân cho Thiệu Trí, Thiệu Khâm suýt chút nữa không nhận ra cậu ta nữa.

Đầu Thiệu Trí trọc lóc, khuôn mặt khô cằn, khắc khổ. Đôi mắt cũng hõm sâu vào, cả người như mất hết sức sống. Chiếc áo tù nhân rộng rãi che khuất thân thể cao ráo rắn rỏi của cậu ta. Cổ tay áo và vạt áo đều mở toang, có thể nhìn ra được cậu ta đã trải qua một thời gian rất tồi tệ,

Khuôn mặt Thiệu Khâm vô cảm nhìn cậu ta, Thiệu Trí cũng nhìn lại Thiệu Khâm, vẻ mặt thư thả.

Bất đồng hoàn toàn với dáng vẻ gay gắt, hay chê cười châm chọc trước đây, đôi mắt vẫn đục chuyển động, kinh ngạc nhìn Thiệu Khâm, hồi lâu mới khàn khàn thốt lên: “Thật không ngờ anh còn nhớ tới thăm tôi.”

Thiệu Khâm cởi áo vét ra, một tay đặt trên bàn, cả người hăng hái, hoàn toàn trái ngược với Thiệu Trí.

Giọng nói trong trẻo của anh cất lên, nhưng lại không có một chút ấm áp: “Nghe nói cậu không còn nhiều thời gian, nên tôi tới thăm cậu một chút.”

Khóe môi Thiệu Trí gượng gạo nhếch lên, ánh mắt nheo lại, châm chọc nói với anh: “Tôi xem có phải tôi đang diễn kịch không đúng không?”

Thiệu Khâm không kiên nhẫn cau chân mày lại.

Thiệu Trí tựa lưng vào ghế ngồi, vỗ hai tay lên bàn rất lớn tiếng, nửa cười nửa không nói: “Chưa thấy được kết cục của ba người nhà anh, làm sao tôi chết được? Anh nên cảm ơn tôi. Nếu không phải nhờ tôi, thì anh làm sao có được đứa con đáng yêu như vậy. Nói không chừng Giản Tang Du đã sớm gả cho người đàn ông khác từ đời tám hoảnh nào rồi, làm gì tới phiên anh nữa.”

Đôi mắt Thiệu Khâm lạnh đi, u ám nhìn chăm chú vào anh ta: “Bộ dạng của cậu lúc này thật đúng là hết thuốc chữa rồi.”

Thiệu Trí hừ khinh bỉ, mặc dù không có sức lực gì, nhưng bộ dạng vẫn cà lơ phất phơ: “Đời này tôi đã hết thuốc chữa. Nhưng so với tôi anh có tốt hơn không? Vợ con ly tán, tôi nhìn thấy thế, mẹ nó, thật vui sướng.”

Thiệu Khâm chán ghét nhìn cậu ta, lạnh lùng trả lời: “Cậu đúng là có bệnh, nên tới bệnh viện tâm thần mới đúng.”

Thiệu Trí híp mắt lại, thời điểm nhìn anh cũng trở nên thâm sâu hơn: “Ở đâu cũng không sao cả, dù sao nhìn thấy anh bất hạnh, tôi thấy rất thoải mái.”

Thiệu Khâm đã không có chút cảm giác nào với cậu ta, nhưng vẫn không ngăn được bị cậu ta chọc tức. Ngón tay thon dài nắm chặt lại, tiếng răng rắc của khớp xương vang lên.

Thiệu Trí bật cười, mặt tái nhợt thoát nhìn vẫn bình thản không có một tia tức giận. Cậu ta cúi người nhìn Thiệu Khâm, ánh mắt mang theo khiêu khích: “Tốt nhất anh nên cầu nguyện bệnh của tôi là giả. Nếu tôi chết đi thì. . . Thiệu Khâm, anh cảm thấy ba người nhà anh sẽ sống yên ổn sao? Ba tôi sẽ cho các người sống tốt sao?”

Thiệu Khâm yên lặng nhìn anh ta, tròng mắt khẽ chuyển động nhìn anh : “Chỉ cần tôi còn sống, ai cũng đừng nghĩ đụng tới bọn họ.”

Thiệu Trí nhìn anh nham hiểm, một lát sau kịch liệt ho khan, Thiệu Khâm nhìn khí sắc lụn bại của cậu ta, có thể khẳng định cậu ta không phải đang giả bộ. Nhưng trên thực tế, phát hiện này cũng không làm cho anh cảm thấy dễ chịu hơn chút nào.

Đúng như Thiệu Trí nói, Thiệu Chính Lâm chỉ có một đứa con trai là cậu ta. Từ chuyện của Giản Tang Du năm đó cũng có thể thấy hai người bọn họ cưng chiều Thiệu Trí tới trình độ. . . . rất cố chấp.

Thiệu Khâm ngồi trong xe yên lặng một lúc lâu, bóp bóp trán, vừa khởi động xe tiếng điện thoại di động lại vang lên. Giọng Mạch Nha mang theo lo lắng hỗn hển: ” đồng chí Thiệu Khâm, tay vợ của ngài bị người khác sàm sỡ kia, ngài còn không mau tới đây!”

69. Chương 69

Lúc Thiệu Khâm tới thấy Mạch Nha đang ngồi giữa Giản Tang Du và Đỗ Minh Sâm. Đỗ Minh Sâm đưa cho cái gì Giản Tang Du cũng bị Mạch Nha đoạt lấy, sau đó tự tay đưa cho Giản Tang Du.

Thiệu Khâm nhin cười đi tới, Mạch Nha thấy anh thì hai mắt sáng ngời, định chạy về phía anh. Bỗng nhiên lại ý thức được mình đứng lên thì mẹ sẽ ngồi cùng chú Đỗ, lập tức cau mày, hét lên với Thiệu Khâm: “Ba, mau tới đây.”

Giản Tang Du có chút ngoài ý muốn: “Sao anh lại tới đây?”

Thiệu Khâm liếc nhìn Đỗ Minh Sâm, khẽ nghiêng người hôn phớt con trai, rồi mới trả lời Giản Tang Du: “Tôi xem có phải bảo bối của anh sắp bị người ta đoạt mất không.”

Về mặt Giản Tang Du hơi mất tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, Mạch Nha cao hứng nhảy dựng lên, tặng vị trí cho lại anh: “Ba, ba ngồi đi.”

Thiệu Khâm nhìn khoảng cách nhỏ giữa Giản Tang Du và Đỗ Minh Sâm. Anh nhú mày, làm trò trước mặt Đỗ Minh Sâm, một tay đặt lên eo Giản Tang Du, trực tiếp ôm cô đặt cô ngồi lên đùi mình.

Giản Tang Du sợ hãi, sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiệu Khâm, anh lại nổi điên gì vậy, thả em xuống.”

Mạch Nha vô cùng hài lòng đối với hành động tuyên bố chủ quyền này của ba, lại về chỗ ngồi.

Đỗ Minh Sâm chỉ lẳng lặng nhìn, nở một nụ cười yếu ớt. Chỉ có điều nụ cười kia dù nhìn thế nào cũng thấy hơi lạnh lẽo: “Thiệu tiên sinh thật là dư thừa thể lực, nhưng thất lũng Tang Du hơi yếu, hông của cô ấy vẫn luôn không tốt.”

Đôi mắt của Thiệu Khâm u ám đi, hơi không vui vì người đàn ông khác biết thất lũng vợ mình không tốt. Một bàn tay to nắm nhẹ vào thất lũng cứng ngắc của cô, mập mờ thì thầm vào tai cô hỏi: “Thất lũng của em không tốt? Trước kia rõ ràng rất linh hoạt.”

Mặt Giản Tang Du nóng bừng, vô cùng khiếp sợ. Cái tên Thiệu Khâm lưu manh này không thềm để ý trước mặt còn có hai đứa trẻ và Đỗ Minh Sâm, lại nói những lời mờ ám như thế.

Da đầu Giản Tang Du run lên, nhất là đôi mắt trong veo của Tân Tử và Mạch Nha đang dừng lại trên người cô, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Bàn tay đặt lên vai Thiệu Khâm âm thầm hung dữ véo thật mạnh: “Nơi này còn có trẻ con, anh lại nói lung tung cái gì vậy?”

Bàn tay Thiệu Khâm nắm chặt hông cô, nhẹ nhàng xoa bóp, khẽ nói vào tai cô: “Tối hôm qua đáng lẽ nên cố gắng hơn một chút, cho em một dấu ấn, như vậy sẽ không có ai dám mơ ước tới bảo bối của anh.”

Mặt Giản Tang Du xanh lại, oán hận đâm anh thật mạnh: “Em đi nhà vệ sinh chút!”

Từ phòng vệ sinh đi ra ngoài, thất lưng lại bị một sức mạnh kéo giật lại, cả người Giản Tang Du suýt đập vào tường, cô giật mình thét lên: “A ——”

Vừa khéo, lưng của cô không phải đụng vào bức tường cứng đơ mà là một bộ ngực vững chắc ấm áp.

Người đàn ông đó một tay ôm cô, mặt vùi vào cổ cô, giọng nói khàn khàn không nhận ra được cảm xúc: “Giản Tang Du, sao em lại tốt như vậy, vừa mới không để ý tới em một lúc mà đã xảy ra chuyện này.”

Lúc này thân thể run rẩy của Giản Tang Du mới thả lỏng chút. Cô kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác, chống lại ánh mắt giận dữ của Thiệu Khâm. Cô im lặng trong chốc lát: “Đồ lưu manh, sao anh lại đi theo em?”

“Bởi vì anh muốn làm chút chuyện lưu manh, đã lâu rồi không làm chuyện vô lại với em, em đã sắp không nhớ những gì mình nói trước kia rồi.” Thiệu Khâm nói xong, một cái tay khác lại không chút kiêng kỵ tiến vào trong áo cô, gạt nhẹ nội y của cô ra.

“Anh nói là việc anh chỉ làm trò lưu manh với mình em thôi sao?”

Thiệu Khâm liếm lên vành tai của cô, bàn tay nóng bỏng xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô.

Giản Tang Du quá sợ hãi. Mặc dù lúc này không có ai tới đây, nhưng ở công viên trò chơi có rất nhiều trẻ con! Cô thúc khuỷu tay vào ngực Thiệu Khâm, mắng: “Anh là tên dâm tặc, ở đâu cũng có thể ham muốn được, buông tay ra.”

Thiệu Khâm nắm chặt bộ ngực mềm mại làm anh yêu thích không muốn bỏ tay ra, khẽ nói vào tai cô: “Bà xã, không phải em thật sự muốn ở cùng bác sĩ Đỗ mà bỏ rơi hai cha con anh chứ?”

Giản Tang Du liếc mắt, vẫn quan sát xem có người nào qua lại không, giọng không vui: “Em cấm anh, đừng có lôi con vào!”

Thiệu Khâm cười khê, bàn tay kéo mạnh hông cô sát lại, bắt cô phải đối mặt với anh, cúi đầu nhìn cô chăm chú: “Còn nhớ lần trước chúng ta đã làm ở phòng thử đồ không? Có muốn thử làm trong phòng vệ sinh không? Dùng tư thế kia đó!”

Giản Tang Du trừng to mắt, lạnh giọng mắng: “Anh dám!”

Thiệu Khâm nheo mắt lại cười, ngũ quan anh tuần vô cùng dịu dàng: “Anh không dám, anh sẽ nghe lời bà xã.”

Giản Tang Du không biết tiếp theo nên làm thế nào. Thiệu Khâm nhìn vào mắt cô nồng nàn triu mến, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả lên trán cô.

Biểu hiện dịu dàng này thật sự không hợp với tính cách của anh, Giản Tang Du hơi sợ hãi, cúi đầu tránh tầm mắt của anh, đưa tay đẩy bàn tay đang nắm ngực mình ra: “. Buông tay ra.”

Thiệu Khâm vẫn không buông, đầu ngón tay còn ác liệt vôn về đầu ngực cô, cúi đầu muốn hôn cô: “Không được sự đồng ý của anh thì không được đến gần người đàn ông khác.”

Giản Tang Du nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh, môi Thiệu Khâm rơi vào gáy cô.

Anh cũng không rời đi, di chuyển xuống mút nhẹ dọc cần cổ trắng nõn của cô.

Giản Tang Du cố gắng đẩy vài cái, dĩ nhiên thân thể cường tráng của Thiệu Khâm vẫn không nhúc nhích, giọng nói của cô cũng nhanh chóng thay đổi: “Thiệu Khâm, đây là nơi công cộng.”

Thiệu Khâm chôn mặt ở cổ áo cô, hàm răng cắn nhẹ vào xương quai xanh, ánh mắt từ từ trở nên đen tối, nụ cười xấu xa: “Ý của em là ở chỗ khác thì có thể?”

Giản Tang Du bị bộ dạng vô lại này của anh làm cho cứng họng: “Ở đâu cũng không được!”

Thiệu Khâm nhào xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô, khiến cho thân thể của cô càng dán chặt vào anh, một bàn tay khác nắm chặt cằm của cô, hôn lên môi cô: “Anh sẽ không làm đến cùng, chỉ cần cho anh sờ em một lúc.”

Giản Tang Du không thể trốn thoát khỏi những lời nói nóng bỏng của anh, đầu lưỡi của cô bị anh ngậm chặt, sâu đến mức khó thở. Thân thể càng cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của anh, qua lớp vải mỏng anh nhẹ nhàng ma sát, vật cứng rắn nóng bỏng kia sắp thiêu rụi cô rồi.

Thiệu Khâm buông đôi môi căng mọng của cô ra, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt yêu kiều của cô: “Em thật biết nghe lời.”

Giản Tang Du nhìn vẻ mặt không giấu được mệt mỏi của anh, rất nhiều lời muốn nói cũng bị nghẹn lại không nói ra được. Cuối cùng im lặng cụp mắt xuống, thân thể không ngừng run rẩy, cảm nhận được bàn tay nóng bỏng của anh đang khơi dậy ham muốn trong cô, khiến cô không ngừng tê dại.

Nếu như buổi sáng cô không nghe thấy những lời Cố Đình Chi nói với Thiệu Khâm rõ ràng. Không biết sau lưng mình Thiệu Khâm đã làm nhiều chuyện như vậy. Có lẽ cô sẽ quyết liệt đẩy anh ra, tiếp tục nói những lời độc ác công kích anh.

Nhưng dưới ánh mắt của anh, những lời cô muốn nói lại nghẹn lại.

Hai năm trước thiếu chút nữa Thiệu Khâm đã ngồi tù rồi.

Việc Thiệu Khâm chuyển nghề, bỏ qua những cố gắng đã phấn đấu trong mấy năm đó cũng có liên quan tới cô.

Vì cô mà quan hệ của Thiệu Khâm và cha mẹ ngày càng gay gắt, hơn nữa còn đắc tội với Thiệu Chính Lâm.

Những chuyện này chỉ cần dùng mấy câu là có thể kể hết, nhưng để làm được vậy thì cần phải có bao nhiêu quyết tâm cố gắng?

Giản Tang Du nhìn gương mặt gần trong gang tấc này, trong trí nhớ của cô anh luôn mãi mãi ở thời niên thiếu, nhiều năm như vậy, cô vẫn nhớ mãi không quên.

Thiệu Khâm đúng là không tiến thêm bước nào nữa, nhưng bàn tay lạnh ngắt lại không ngừng ve vuốt nhẹ đỉnh núi của cô, khiến cho chúng đứng thẳng lên, nhất thời lại khiến cô chìm vào trong hồi ức.

Giản Tang Du đã có thói quen luôn nhìn thấy Thiệu Khâm xuất sắc hơn người khác. Giờ nhìn thấy anh gần như sa cơ lỡ vận, tâm tình của cô càng ngày càng phức tạp không thể hình dung được.

Giống như tối hôm qua, mặc dù không tiến tới bước cuối cùng, nhưng cũng đã làm đến vậy rồi, thật có thể coi như chưa hề xảy ra chuyện gì sao? Còn hiện tại, tay cô đang nắm chặt vật to lớn của Thiệu Khâm, giúp anh giải tỏa dục vọng, nghe thấy âm thanh thổ dốc của anh phả vào tai cô, cảm dỗ như vậy làm cả người cô cũng căng cứng lên.

Lần đầu tiên Giản Tang Du phát hiện, chỉ cần nhìn Thiệu Khâm như vậy, đã khiến cho cô rơi vào vũng bùn không thể nào thoát ra, thì ra cô cũng khát vọng Thiệu Khâm .

Sau này bọn họ nên làm gì bây giờ? Tiếp tục dùng phương thức quái dị này mà ở chung sao?

“Bà xã, nhanh lên một chút.” Thiệu Khâm không hài lòng trước bộ dạng thất thần của cô, nắm tay cô chuyển động. Giản Tang Du đỏ mặt không dám nhìn, liều mạng muốn rút tay ra, “Anh tự giải quyết đi.”

Thiệu Khâm trấn an cúi đầu hôn cô: “Ngoan nghe lời anh.”

Bởi vì Thiệu Khâm đột nhiên xuất hiện, không khí trở nên quái dị, hai đứa trẻ chơi rất vui nhưng không khí của ba người lớn thì lại thật khác lạ.

Thiệu Khâm cũng chưa từng có phản ứng khiêu khích, nhưng thỉnh thoảng anh lại hôn lên mặt Giản Tang Du, hơn nữa dáng vẻ của anh lại rất lưu manh. Tuy ngoài miệng Đỗ Minh Sâm không nói, nhưng trên mặt càng ngày càng khó coi.

Cho nên cuối cùng gần như không chơi được gì, chờ đến lúc kết thúc, Mạch Nha chạy tới chui vào trong xe Thiệu Khâm: “Mẹ nhanh lên một chút.”

Thiệu Khâm cũng đứng ở cách đó không xa lẳng lặng nhìn cô .

Thấy Giản Tang Du có vẻ khó xử, Đỗ Minh Sâm vỗ nhẹ vào bả vai của cô, cười phóng khoáng: “Anh sẽ không thúc dục em, em hãy suy nghĩ thật kỹ, lúc này em cần thật tỉnh táo.”

Đối với sự quan tâm của Đỗ Minh Sâm, Giản Tang Du rất cảm kích. Hai năm qua cô đã chứng kiến rất nhiều mặt của Đỗ Minh Sâm, có trầm ổn, có ngưỡng mộ tôn kính, có yên lặng ở bên chăm sóc che chở cho cô.

Không thể không nói, đó là một đối tượng kết hôn rất tốt, chẳng qua là.

“Thật xin lỗi, hiện tại em thật sự không nghĩ tới chuyện này. Trong tình huống bây giờ, dù em ở bên ai cũng thật không công bằng.”

Lông mày Đỗ Minh Sâm chau lại mỉm cười, đôi mắt trầm tĩnh vẫn chăm chú nhìn cô: “Tang Du, anh lớn hơn em vài tuổi. Nhưng với hoàn cảnh gia đình mình, anh tự tin có thể đem lại cho em một cuộc sống hạnh phúc. Anh thật sự nghiêm túc suy nghĩ tới tương lai của hai chúng ta, hi vọng em đừng vội cự tuyệt, hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Đỗ Minh Sâm nói xong, vỗ vỗ đầu Tân Tử, mỉm cười giục: “Nói chào cô đi.”

“Con chào đi.” Tân Tử biết điều gơ bàn tay nhỏ bé, rồi hướng về phía Mạch Nha nói, “Giản Y Hàm, lần sau bạn mà còn gạt mình, mình sẽ đem chuyện hôm nay đi chơi với bạn nói cho Diệp Ân biết!”

Mạch Nha tức giận nghiêng đầu qua một bên, hừ lạnh. Không trách được bảo sao nó lại không thích Tân Tử, quả nhiên đúng là người nhà của chú Đỗ, giống nhau như đúc.

Thiệu Khâm chống tay vào cửa sổ xe, bỗng nhiên cúi người hỏi Mạch Nha: “Cực cương, sao đột nhiên con lại đồng ý đi chơi với chú Đỗ?” Dựa vào nó tận lực làm tay trong cho anh thì sự việc hôm nay có chút kì quái.

Mạch Nha vội vàng ngồi thẳng người, ánh mắt lóe lên: “Ừm, chuyện không liên quan đến con mà, chú Đỗ uy hiếp con.”

Thiệu Khâm cau mày nhìn nó.

Ánh mắt nó đảo liên hồi, khẽ nói: “Chú Đỗ nói, chú ấy cho con chiếc quần bơi có chữ kí của vận động viên Phelps——”

Thiệu Khâm chết lặng vì con trai, chỉ vì một chiếc quần bơi mà có thể bán rẻ cả ba mẹ!

Giản Tang Du cũng không thèm chấp nhất hành động gián điệp của con. Lúc lên xe bắt đầu giáo huấn con: “Giản Y Hàm, con có biết hành động vừa rồi của con là gì không? Mẹ và chú Đỗ chẳng qua chỉ là bạn bè, con không thể vô lễ với chú ấy như vậy được.”

Mạch Nha nghiêng mặt qua một bên, nhìn ra ngoài cửa sổ nhỏ giọng lẩm bẩm: “Bạn bè cũng không tới mức sờ tay nhau.”

Giản Tang Du trừng mắt. Thiệu Khâm lập tức tiếp lời: “Giản Tang Du, em càng ngày càng có bản lĩnh, dám tình chàng ý thiếp với người đàn ông khác trước mặt con.”

Giản Tang Du tức giận cực kỳ: “Thiệu tiên sinh, em nhắc lại cho anh biết một lần nữa, hai chúng ta đã ly hôn rồi.”

Thiệu Khâm nhìn cô nhạt: “Không có liên quan.”

Giản Tang Du nghĩ tới cảnh hoang đường trước nhà vệ sinh. Cuối cùng Thiệu Khâm vẫn lấy tay cô để giải quyết. Đến bây giờ lòng bàn tay của cô hình như vẫn còn run rẩy, cô ho khan nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Muốn anh làm ra chút quan hệ không?” Thiệu Khâm khiêu khích nhướn nhướn mày nói.

Giản Tang Du ghen hòng trợn trối nhìn anh. Trước mặt con mà anh cũng dám làm trò nói những lời như thế! Mạch Nha ôm gối khoai tây chiên ngồi ghế sau, vui vẻ ăn, nghe vậy tò mò hỏi: “Ba sai rồi, trước từ “quan hệ” không thể dùng chữ ‘làm’.”

Thiệu Khâm nghiêm trang gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn quan sát gương mặt của Giản Tang Du từ đầu đến cuối: “Đúng, quan hệ của mẹ và ba không làm cũng có thể rất vui vẻ.”

Giản Tang Du nghe không nổi nữa, dứt khoát nhắm mắt lại.

“Nếu anh rảnh hãy mang Mạch Nha về thăm ba một chút.” Giản Tang Du bỗng nhiên mở mắt ra nhìn thẳng phía trước, giọng nói bình tĩnh nói, “Người già về hưu thường rất nhớ con cái.”

Thiệu Khâm không thể không suy nghĩ, quay đầu: “Em biết rồi?”

Buổi sáng nói chuyện với Cố Đình Chi, anh đã cố ý nhỏ giọng, không nghĩ tới ——

Thiệu Khâm lập tức nghĩ đến thái độ thay đổi của cô lúc ở công viên trò chơi, còn có ánh mắt muốn nói nhưng lại thôi kia. Khiến cho tâm tư của Thiệu Khâm càng loạn hơn. Anh không biết Giản Tang Du nghĩ như thế nào, có phải bởi vì những chuyện đó mà sinh ra áp lực vô hình không?

Theo bản năng anh lại bắt đầu giải thích: “Chuyện cũng đã qua, em đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Khóe miệng Giản Tang Du hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, chăm chú nhìn anh. Cô vừa đau lòng vừa chua xót vì Thiệu Khâm luôn để tâm tư quan sát sắc mặt cô mới hành động: “Thiệu Khâm, anh có hối hận không? Tiền đồ mà anh đã phấn đấu bao lâu nay bỗng chốc tan thành mây khói.”

Lúc cô nghe được những chuyện đó, trong lòng không khỏi rung động. Cô chỉ nghĩ Thiệu Khâm đã chán cuộc sống trong quân ngũ. Lần đó lên thăm anh, cô thấy cuộc sống gian khổ như vậy mà anh vẫn cố chịu đựng, chứng tỏ anh rất thích làm bộ đội.

Thiệu Khâm yên lặng nhìn chăm chú phía trước, ánh mắt kiên định. Một lát sau nói trầm âm: “Không hối hận, em đã mất đi nhiều thứ như vậy vì anh, những điều anh bồi thường lại vẫn còn chưa đủ.”

Giản Tang Du an tĩnh lại, lúc này cô đã buông lỏng cảm xúc của mình.

Cô và Thiệu Khâm thật sự đã hành hạ nhau quá lâu. Bọn họ đã mệt mỏi tới mức quên mất mình mới chỉ có 26 tuổi. Mà Thiệu Khâm cũng đã phải chịu rất nhiều đau khổ rồi.

Giản Tang Du nghĩ, có lẽ cô đã sớm không trách Thiệu Khâm nữa rồi, chẳng qua là cô vẫn chưa đủ dũng khí tới gần anh thôi.

70. Chương 70

Mấy ngày tiếp theo Mạch Nha sống ở chỗ Thiệu Khâm. Sinh hoạt của Giản Tang Du đã bình thường trở lại. Thỉnh thoảng sẽ đến công ty phụ giúp Giản Đông Dục. Lúc này cô mới biết được hai ngày qua Giản Đông Dục đã giải quyết hết những rắc rối kia, không những tìm được người hợp tác mới, làm ăn còn rất thuận lợi.

Giản Tang Du đang bận rộn đánh máy giúp anh trai. Cô nhìn qua cửa kính thì thấy người hợp tác mới. Cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh ta, dáng ngồi thẳng, mái tóc đen nhánh ko có gì đặc biệt, nửa chiếc cổ thon dài trắng trẻo lộ ra vô cùng nổi bật.

Màu trắng đó có vẻ không được khỏe mạnh.

Giản Tang Du bĩu môi, nghĩ thầm, quả nhiên thân thể của người làm ăn kinh doanh cũng không được quan tâm chăm sóc chu đáo. Lại không kiểm chế được nghĩ đến Thiệu Khâm, không biết bệnh đau dạ dày của anh có phải là càng ngày càng nghiêm trọng không....

Đang ngẩn ngơ thì trong phòng họp có tiếng động, người đàn ông kia và mấy vị trợ lý có vẻ rất giỏi bên cạnh đi ra.

Lúc này Giản Tang Du mới thấy rõ mặt mũi của anh ta. Là một người đàn ông rất khá, khuôn mặt thanh tú nhả nhặn đôi mắt thâm trầm, dáng người cao to mạnh mẽ. Trong đám người đó, anh ta nổi bật nhất. Tuy bộ dạng anh tuấn bức người, nhưng tạo cho người ta cảm giác áp lực không thôi.

Anh ta đi lướt qua bên cạnh Giản Tang Du nhìn lướt bộ dáng ngẩn ngơ của cô, khóe môi lại hiện lên ý cười kín đáo.

Giản Tang Du nhìn anh ta từ từ đi xa, trong lòng hơi hiếu kỳ, nhin không được hỏi Giản Đông Dục:” Anh, người kia_____”

“À..., lúc này là tổng giám đốc Bạc Cận Yến.” Giản Đông Dục còn đang rất vội, chân mày anh nhíu chặt.

Trong đầu Giản Tang Du đang cố gắng tìm kiếm một chút, xác định mình không biết người đàn ông này. Cô cũng không để tâm tới việc này nữa, cười cười tới gần Giản Đông Dục nói:” Anh, tình hình của công ty càng ngày càng tốt, có phải anh nên xem xét việc kết hôn với chị Tiểu Nam không?”

Giản Đông Dục nghe vậy, ngón tay thông thả lật từng trang văn kiện, không ngẩng đầu lên lạnh lùng nói:” Làm sao em biết cô ấy bằng lòng gả cho anh?”

Giản Tang Du ngạc nhiên mở to mắt:” Chị Tiểu Nam đã ở cạnh anh nhiều năm như vậy...”

Giản Đông Dục ngẩng đầu, mặt cũng không chút thay đổi, ánh mắt sắc bén lạnh lùng:” Chồng chưa cưới của cô ấy là Hà Tịch Tranh.”

Một lúc lâu sau Giản Tang Du khó hiểu nuốt nước miếng. Không phải Trình Nam đã hủy bỏ hôn ước với Hà Tịch Tranh từ lâu rồi sao? Chuyện này là như thế nào? Cẩn thận nghĩ lại hai ngày nay cũng không thấy Trình Nam đến công ty.

Giản Tang Du lo lắng nhìn anh trai. Cô còn tưởng chỉ cần chân anh trai khỏe hơn, tất cả vấn đề có thể giải quyết rõ ràng.

Giản Đông Dục cảm nhận được ánh mắt của cô, khóe môi lộ ra một nụ cười rất nhạt:” Mỗi người đều có cuộc sống của mình, chuyện của em chỉ là việc ngoài ý muốn. Em nên biết chính xác phải đi như thế nào. Nhìn thái độ của mọi người ra sao mà sống. Chuyện của anh, em cũng không thể thay đổi được gì. Vấn đề giữa anh và Trình Nam thật sự có rất nhiều. Cho dù năm đó không xảy ra chuyện của em, bọn anh cũng đi đến bước này thôi.”

Giản Tang Du im lặng rũ mắt xuống, trong lòng cảm xúc hỗn loạn.

Bạc Cận Yến ngồi vào trong xe căn dặn tài xế lái xe đi, lấy điện thoại ra bấm số, rất nhanh bên kia đã nghe máy. Bạc Cận Yến lộ ra suy nghĩ bốn cột hiếm có:” Thì ra người kia chính là Giản Tang Du sao? Thiệu Khâm cậu thích người như vậy...”

Thiệu Khâm đến trước khung cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài trong xanh, cong cong khóe môi:” Liên quan gì tới cậu.”

Bạc Cận Yến cười ra tiếng, ngón tay nhẹ nhàng gõ nệm ghế bên cạnh:” Cậu nhờ tớ đi một vòng lớn như vậy làm chi? Cứ trực tiếp đưa tiền cho cô ấy là được rồi. Dù sao quảng cáo sản phẩm mới của cậu cũng cần người làm. Tớ thấy bọn họ rất chuyên nghiệp, sẽ không bắt phân công tư đâu.”

Thiệu Khâm nhíu mày, đương nhiên anh không thể làm như vậy. Nếu Giản Tang Du biết được, không biết sẽ kháng cự như thế nào.

Thiệu Khâm khinh thường nói vào điện thoại: “Yêu như cậu, khó trách không theo đuổi được vợ.”

Lập tức mặt Bạc Cận Yến đen lại, lạnh lùng trả lời: “Cậu lo cho bản thân xong trước đi rồi mới trở lại cười tớ.” Nói xong liền nhanh chóng ngắt điện thoại, mím chặt môi âm thầm nhìn chăm chú về phía trước.

Thiệu Khâm nhìn màn hình điện thoại đen thui, biết đã giẫm lên chân đau của người nào đó. Anh dụi điều thuốc trong tay, lúc này mới đi qua hành lang trở lại phòng bệnh lần nữa.

Trên giường bệnh, sắc mặt Thiệu Trí chán nản, cả người gầy đét, tệ hơn lần trước lúc anh đi thăm. Môi bạc thêch khô nứt, hơi thở mong manh. Thiệu Khâm nán lại cả buổi sáng, gần như không nhìn thấy anh ta mở mắt ra.

Bà nội ngồi đỡ trên ghế dựa bên giường nhắm mắt, có chút thả lỏng nhưng sắc mặt lại căng thẳng. Cả phòng bệnh đều yên tĩnh chỉ còn lại tiếng điện tâm đồ nhảy từng nhịp.

Thiệu Khâm vỗ vỗ lên bàn tay của bà nội, nhỏ giọng nói: “Bà về đi, con ở đây chăm sóc cho.”

Bà nội chậm rãi mở mắt ra, lắc lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn giường bệnh của Thiệu Trí, thở dài: “Mới 23 tuổi.”

Thiệu Khâm không nói gì, trầm ngâm nhìn người đàn ông sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh.

“Khi còn bé Tiểu Trí rất thích học theo con. Con mặc quần áo, nói chuyện, làm việc, mỗi dạng nó đều thích học.” Bà nội nhìn ra lá cây xào xạc ngoài cửa sổ mà nhớ lại, xúc động nói “Chúng ta cũng không đúng, nếu như chú ý nó nhiều hơn, ít cưng chiều nó hơn, có lẽ đứa nhỏ này còn có thể cứu được.”

Thiệu Khâm lặng lẽ ngồi một bên.

Anh hận Thiệu Trí. Tuy không phải anh em ruột, nhưng là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh cũng không phải là không có tình cảm với nó.

Như bà nội nói, khi còn nhỏ Thiệu Trí rất thích bắt chước anh. Thiệu Khâm không thể không thừa nhận. Trước khi nhập ngũ, có một khoảng thời gian anh cũng có nhiều thói hư tật xấu, ăn chơi trác táng.

Lúc ban đầu, vui đùa theo đuổi Giản Tang Du là việc chứng minh rõ ràng nhất.

May mắn là lúc anh đi sai đường. Thiệu Chính Minh ném anh vào bên trong một khe núi, một nơi có điều kiện rất ác liệt. Anh hoàn toàn dựa vào bản thân, cắn răng chịu đựng mà vượt qua. Cũng trong quá trình này, anh dần dần sửa đổi tính tình, biến thành một người có trách nhiệm, biết đúng sai, là một người đàn ông không thẹn với lương tâm.

Giờ phút này Thiệu Khâm cảm thấy thật may mắn. Tuy rằng cha anh không cho anh nhiều sự yêu thương trong quá trình trưởng thành, nhưng vào thời khắc quan trọng đã đưa tay giúp anh.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Thiệu Chính Lâm đi vào, mái tóc trước nay được chải cố định ngay ngắn rõ ràng đã điểm vài phần hoa râm, ông ta liếc nhìn Thiệu Khâm đen tối.

Thiệu Khâm thản nhiên đối mặt với ông ta. Bà nội muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, chống tay vịn đứng lên, nói với Thiệu Chính Lâm: “Con ngồi đây đi, mẹ và Thiệu Khâm đi trước.”

Thiệu Khâm đỡ bà nội, nhìn bà tuổi già sức yếu đi đứng hơi khó khăn, trong lòng trĩu nặng.

Bà nội biết ân oán của anh và cha con Thiệu Chính Lâm. Bà đã lớn tuổi, dường như trong lòng đã rõ. Lúc này chắc chắn bà nhìn thấy hai chú cháu như hai dòng nước cuộn cuộn, mới lên tiếng hóa giải.

Bà nội bước ra ngoài hai bước, quay đầu nghiêm túc nhìn Thiệu Chính Lâm: “Chính Lâm à, nhìn mọi việc thoáng một chút, đừng làm những chuyện để con phải hối hận.”

Mặt Thiệu Chính Lâm liếc nhìn Thiệu Khâm hoàn toàn vô cảm, nặng nề đáp: “Con biết.”

Thiệu Khâm và Thiệu Chính Lâm đối diện trong giây lát. Ánh mắt tối tăm của ông ta cho thấy không cam lòng. Hiển nhiên anh không nghĩ rằng Thiệu Chính Lâm sẽ bỏ qua như vậy. Tình hình của Thiệu Trí càng ngày càng nặng hơn, không thể chịu nổi là chuyện sớm muộn. Thiệu Chính Lâm sẽ đối phó anh như thế nào? Thiệu Khâm hơi khó chịu.

Chỉ cần không nhắm vào Giản Tang Du và con trai, anh có lòng tin có thể ứng phó được.

Lúc Thiệu Khâm đưa bà nội về, tiện đường đi đón Mạch Nha. Mạch Nha nhìn thấy bà cố rất vui, lấy kẹo trong cái balo nhỏ ra, lột vỏ kẹo đưa vào miệng bà cố.

Bà nội cười lắc lắc đầu:” Không được, răng của bà cố đều là giả, cắn không nổi.”

Mạch Nha tò mò nhoài người ra phía sau ghế nhìn vào miệng bà, chỉ còn kém là không lấy kính lúp ra nghiên cứu:” Giả sao? Sẽ không rơi ra chứ?”

Bà nội cười ha ha, vò đầu thằng bé: ” Mỗi ngày ông nội con đều nhắc tới con đó, cuối cùng ba con cũng không chịu được dẫn con về rồi.”

Mạch Nha ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau, học theo giọng điệu của bà cố:” Mỗi ngày con đều nhắc tới ông nội đấy, là tại ba không chịu dẫn con về.”

Thiệu Khâm không nói gì gật đầu:” Đúng, đều là ba sai.”

Xe vừa vào ga ra, Thiệu Khâm liền nhìn thấy Cố Đình Chi mặc áo khoác chờ ở cửa. Trong đêm, bóng dáng của bà không mạnh mẽ kiên cường như trước. Mà là nhỏ nhắn mềm mại, nhìn ra phần lưng hơi cong, không ngừng nhìn về hướng của anh.

Trong lòng Thiệu Khâm bỗng nhiên hơi chua xót, vỗ vỗ đầu con trai, nói:” Bà nội chờ ở cửa kia, con đi trước đi.”

Mạch Nha mở cửa xe cố hết sức chạy lại, nhào vào lòng Cố Đình Chi cười trong trẻo. Xa xa có thể nghe được tiếng vừa cười vừa nói của con trai và Cố Đình Chi.

Thiệu Chính Minh cũng đi ra, khuôn mặt xưa nay luôn luôn nghiêm túc, nháy mắt vô cùng rạng rỡ.

Thiệu Khâm đi qua. Vẻ mặt của Thiệu Chính Minh và Cố Đình Chi hơi mất tự nhiên. Hai năm con trai không về nhà, lúc này ba người trong nhà giống như người xa lạ.

“Giản Tang Du kêu con dẫn con trai đến thăm ba mẹ.”

Thiệu Khâm mở miệng giống như đã nói xong. Cố Đình Chi hơi bất ngờ, mặt đầy lúng túng, ôm Mạch Nha đi vào trong:” Vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Quan hệ với cha mẹ đã hơi cải thiện, nhưng mà với Giản Tang Du vẫn không nóng không lạnh. Thiệu Khâm cũng không lo lắng, mặc dù có thể thông qua con trai thường xuyên gặp mặt ăn cơm. Thỉnh thoảng thông qua sự hợp tác của con trai ba người có thể đi xem phim.

Loại cuộc sống này đối với Thiệu Khâm là vô cùng hạnh phúc rồi.

Chớp mắt đã vào thu, cuối cùng Thiệu Trí cũng không thể chống đỡ được nữa.

Vào đầu thu, cậu ta mới vừa tròn 24 tuổi, vợ chồng Thiệu Chính Lâm người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Ngày đưa tang, nhiều lần mẹ Thiệu Trí không kiềm chế được xông lên đánh Thiệu Khâm, cầm Thiệu Khâm đều bị bà ta làm trầy vài chỗ.

Thiệu Khâm cố chịu đựng, bây giờ anh cũng đã làm cha mẹ. Ít nhiều cũng hiểu tâm trạng lúc này của bà ta. Tuy nhiên, trong chuyện này, từ đầu đến cuối Thiệu Khâm không cảm thấy mình mắc nợ đối phương. Nhưng mà nhìn cục diện bây giờ cũng nhận không được xúc động.

Con cái đều là máu thịt của cha mẹ, những kẻ xấu xa cũng không ngoại lệ.

Ngược lại Thiệu Chính Lâm lại rất bình tĩnh, ngoài ánh mắt nồng đậm bi thương ra, chưa có hành vi kích động nào. Thậm chí cũng không nhìn Thiệu Khâm, vẫn gắng gượng chống lưng xử lý chuyện tang lễ. Thỉnh thoảng an ủi mẹ Thiệu Trí vài câu. Gặp khách khứa đến chia buồn cũng không kể lể này nọ

Ông ta càng lí trí như vậy, trong lòng Thiệu Khâm càng bất an.

Loại bất an này duy trì rất lâu. Qua mấy tháng, Thiệu Chính Lâm cũng không có động tĩnh gì, trong lòng Thiệu Khâm bắt đầu nghi ngờ chẳng lẽ Thiệu Chính Lâm đổi tính?

Cuộc sống nửa vui nửa buồn, những ngày nhạt nhẽo càng nhiều hơn trước. Cái loại bên ngoài yên lặng bên trong gợn sóng làm cho Thiệu Khâm hơi sốt ruột. Thậm chí có đôi khi anh đi toilet cũng nghĩ, có lẽ trước hết Thiệu Chính Lâm muốn hành hạ tra tấn tâm lý của anh cho đã, sau cùng mới ra tay?

Thiệu Khâm chỉ có thể bố trí không ít cơ sở ngầm bên cạnh Giản Tang Du và con trai. Ngay cả bên cạnh Cố Đình Chi và Thiệu Chính Minh cũng không có buông lỏng.

Tuy Thiệu Chính Minh cảm thấy con trai có phản ứng quá khích. Nhưng nghĩ đến tính tình của Thiệu Chính Lâm, ông vẫn im lặng phối hợp. Chỉ dùng lời lẽ nghiêm khắc nhắc nhở: “Chính con cũng phải cẩn thận, nguyên nhân của việc này từ con mà ra, không được vì mình có chút nghề trong tay mà chủ quan”.

Thiệu Khâm nghiêm túc gật đầu. Làm sao anh để mình có chuyện được? Anh còn phải chờ Giản Tang Du đổi ý để cả nhà đoàn tụ.

71. Chương 71: Chương 71

“Ba, ba phải chuẩn bị xong quà trước ngày sinh nhật của mẹ nha....” Mạch Nha lo lắng nhắc nhở một lần nữa, áp sát vào lưng Thiệu Khâm kéo kéo lỗ tai của anh: “Lần trước chú Đồ đã tặng ẹ một cái đồng hồ, ba nhớ tặng mẹ món quà gì để lúc nào mẹ cũng giữ bên người đó.”

Thiệu Khâm nhúu cậu gỡ tay của con trai ra, suy nghĩ thật lâu.

Có vật gì có thể lúc nào cũng giữ bên người? Anh suy nghĩ rất lâu vẫn cảm thấy chỉ có nhẫn cưới là anh muốn tặng nhất thôi, đáng tiếc chắc chắn Giản Tang Du không nhận.

Thiệu Khâm buồn bực vò vò đầu con trai: “Tiểu quỷ đông dài quá, ba biết rồi.”

Lúc này, Mạch Nha mới yên tâm, đeo túi xách nhỏ lên lưng mình, đội mũ vào để che nắng: “Con đi ra biển với ông nội đây, ngoài biển có cá mập lớn, con muốn nhìn thấy chúng.”

Thiệu Khâm không có ý kiến gì, tay chống lên trán nhìn cu cậu: “Ông nội lừa gạt con mà con cũng tin được.”

Mạch Nha quay lại trừng mắt với Thiệu Khâm, vừa nhét quần bơi nhỏ bé của mình vào túi, vừa “giáo dục” lại người cha của mình: “Ông nội thương con nhất, luôn quan tâm con. Ba và mẹ chỉ biết giận dỗi nhau còn để cho đứa con trai nhỏ lo lắng nữa.”

Thiệu Khâm ghen hòng nhìn trân trân đứa con trai của mình nói lý lẽ một cách hùng hồn, cảm thấy giọng điệu của con mình càng ngày càng kinh người, không khỏi thần phước trước luận điệu “ông cụ non” của nó: “Hôm nào đó, ba sẽ đi gặp giáo viên dạy ngữ văn của con.”

Mạch Nha quay đầu lại, khó hiểu.

Thiệu Khâm phát phát tay với nó: “Đi nhanh đi, ông nội đang đợi dưới lầu kia.”

Mạch Nha bĩu môi đi ra ngoài, đến cửa vẫn còn lo lắng quay lại nhắc nhở: “Sinh nhật của mẹ chính là ngày mai đó nha.”

Thiệu Khâm ôm đầu rên lên một tiếng: “Cực cực à, con càng lúc càng giống ông nội rồi, thật dài dòng quá.”

Mạch Nha hừ khinh bỉ quay đi, Thiệu Khâm nhìn thấy bóng dáng của con trai đi khuất, kiểm chế không được cong khóe môi lên. Thiệu Chính Minh càng ngày càng thương cháu nội của mình, chỉ cần có hội họp bạn bè là chắc chắn sẽ dẫn theo nó đi.

Vốn đây là thời điểm mấu chốt Thiệu Khâm lo lắng nhất, nhưng thấy Thiệu Chính Minh vui vẻ như vậy, anh cũng không nỡ nào quét sạch hết sự vui vẻ đó của ông.

Buổi chiều, trên đường đến công ty, tự nhiên Thiệu Khâm thấy bất an vô cùng, mí mắt của anh giật giật, bị những chiếc xe bốn bánh vây quanh trước sau, càng lúc càng thấy ruột nóng như lửa đốt.

Anh không nhịn được liền gọi cho Giản Tang Du, muốn xác định cô có an toàn hay không.

Giản Tang Du mới vừa từ siêu thị về, vừa lên cầu thang vừa thở hổn hển, Thiệu Khâm cười không ngừng: “Anh thấy em ít vận động quá, lại đây anh tập thể dục dùm cho em.”

“Vì sao phải cần anh làm cho em?” Giản Tang Du tuyệt đối không cảm kích: “Mỗi ngày em chỉ cần dẫn theo con leo cầu thang cũng đủ mệt mỗi rồi.”

Thiệu Khâm sửa lại cho đúng: “Làm công việc nhà khác với vận động...”

“Thiệu Khâm, anh đang chê em là bà nội trợ sao? Vậy ngược lại, anh đừng có can thiệp vào việc em đi tìm việc làm. Vì có gì mà mỗi lần em đi tìm việc làm đều bị anh phá rối!” Giản Tang Du nghĩ tới đây càng thấy bức bối. Cô vẫn muốn làm diễn viên múa, ngoại trừ công việc này cô sẽ không làm việc gì khác. Nhưng Thiệu Khâm không tán thành, mỗi lần đều cản chân cô.

Thiệu Khâm hơi chột dạ, rút cuộc nhìn dòng xe cộ chạy phía trước, vội vàng nói: “Anh đang lái xe, lần sau nói tiếp nha.”

Thiệu Khâm cúp điện thoại, cảm thấy an tâm một chút. Anh khởi động xe, chạy chưa được bao xa thì dừng lại, vì lúc đó điện thoại bỗng vang lên, tiếng chuông điện thoại cực kỳ chói tai, không hiểu sao tìm anh giật thót.

Là Thiệu Chính Minh gọi tới nói là không tìm thấy Mạch Nha đâu cả.

Thiệu Khâm nghĩ tới vô số cách mà Thiệu Chính Lâm muốn trả thù mình, đương nhiên cả con trai anh cũng không ngoại lệ. Từ đầu đến cuối anh cảm thấy Thiệu Chính Lâm sẽ không nhẫn tâm đến nỗi xuống tay với một đứa trẻ.

Khi Thiệu Khâm đến đồn cảnh sát, thì Thiệu Chính Minh vừa ghi xong bảng tường trình. Theo nguyên tắc người bị mất tích không tới 24 tiếng thì không thể lập án. Nhưng Thiệu Chính Minh kiên quyết cho rằng thằng bé không phải tự nhiên đi lạc, bởi vì ông nhặt được chiếc giấy của Mạch Nha.

Còn nữa, những vệ sĩ do Thiệu Khâm sắp xếp đều bị đánh không nhẹ, đang tường thuật lại tình huống lúc đó và miêu tả diện mạo của hung thủ với cảnh sát.

Thiệu Khâm sắp không khống chế nổi lửa giận đang bùng lên trong ngực. Thiệu Chính Minh nói không tìm thấy Mạch Nha ở bến tàu, không ngừng tự trách bản thân không trông coi thằng bé cho tốt.

“Mạch Nha nằm phơi nắng trên sàn tàu, cha muốn lái thuyền ngay, cứ như thế thể hiện tài năng một hồi rồi quên mất.”

Thiệu Khâm nhìn đáng vẻ tự trách, khó chịu của cha anh, đành phải an ủi ông trước: “Nếu như, hôm nay, ba trông nom Mạch Nha tốt thì họ cũng sẽ tìm cơ hội vào lúc khác để xuống tay.”

Thiệu Chính Minh nhíu mày nhìn anh: “Ý con nói là chú hai con à?”

“Ngoại trừ ông ấy ra còn có thể là ai.” Thiệu Khâm siết tay lại, trong mắt hiện lên vẻ hung ác: “Nếu ông ta thật sự phát rồ đến mức này, thì còn sợ gì không nhắm vào con nữa.”

“Để ba đi tìm ông ấy.” Bỗng nhiên Thiệu Chính Minh đứng lên. Thiệu Khâm muốn ngăn cản ông lại, nhưng nghĩ đến an nguy của con trai quan trọng hơn, chỉ có thể đành nuốt giận, đem ngựa chết chữa thành ngựa sống.

Thiệu Chính Minh và bà nội đều thay phiên nhau ra trận, vậy mà từ đầu đến cuối Thiệu Chính Lâm không nói một lời, còn kinh ngạc hỏi Thiệu Khâm: “Không tìm thấy Mạch Nha à? Vậy cháu mau đi báo công an đi.”

Hai mắt Thiệu Khâm đỏ lên, nhiều lần nhịn không được muốn xông lên đánh cho ông ta một trận.

Bà nội và Thiệu Chính Minh ở bên cạnh ngăn cản, Thiệu Khâm tức quá chỉ có thể trút giận lên những vật dụng trong nhà.

Thiệu Khâm lưỡng lự không biết nên nói sao với Giản Tang Du, nhưng không thể gạt cô chuyện này được. Hơn nữa chỉ biết Thiệu Chính Lâm ra tay bắt con của mình. Nhưng không biết ông ta đã chịu bỏ qua chưa. Ngộ nhỡ, người kế tiếp bị hại là Giản Tang Du thì sao? Thiệu Khâm không dám nghĩ tiếp nữa, lập tức lái xe đến nhà họ Giản.

Sau khi Giản Tang Du biết chuyện. Quả nhiên cô không thể không chế được cảm xúc mãnh liệt, liền giẫy ra khỏi Thiệu Khâm, đòi đi tìm Thiệu Chính Lâm. Thiệu Khâm ấn cô vào ghế sofa, hốc mắt của anh đỏ lên: “Ngoan, anh sẽ không để Mạch Nha có chuyện gì đâu, trong khoảng thời gian này, em ngoan ngoãn ở yên trong nhà, đừng chạy lung tung.”

Sắc mặt Giản Tang Du trắng bệch, những ngón tay run rẩy túm lấy cổ áo Thiệu Khâm: “Ông ta sẽ làm gì Mạch Nha? Có thể...”

“Sẽ không đâu.” Thiệu Khâm trả lời một cách dứt khoát: “Ông ta sẽ tìm anh, ông ta sẽ không để cho anh dễ chịu.”

Giản Tang Du đau khổ nhìn Thiệu Khâm, nước mắt tràn mi: “Mạch Nha còn nhỏ mà phải chịu quá nhiều khổ sở...”

Trong lòng Thiệu Khâm vô cùng đau đớn, nhớ đến bộ dáng vui vẻ thường ngày của con trai, nắm tay càng siết chặt hơn: “Anh biết, anh biết hết tất cả.”

Thiệu Khâm ôm chặt Giản Tang Du, trong lòng buồn phiền không dứt. Anh cho rằng mình đã đủ mạnh mẽ, có thể bảo bọc vợ con ở phía sau. Nhưng không ngờ vẫn còn khe hở cho người khác xâm nhập. Hơn nữa khi đối mặt với sự tấn công của kẻ thù, anh lại bó tay chịu trói. Điều này làm cho Thiệu Khâm thấy bất lực bội phần.

Tiếp đó, Thiệu Khâm bỏ ra nhiều công sức và tiền bạc nhưng vẫn không có tin tức gì của con trai. Càng cho người theo dõi Thiệu Chính Lâm không lời lỏng. Anh cũng đang chờ Thiệu Chính Lâm đến tìm anh. Anh cảm thấy được Thiệu Chính Lâm không phải là người khinh địch vội vàng từ bỏ như vậy.

Báo cảnh sát cũng đã báo, nhưng cảnh sát làm việc phải theo trình tự: lập án, điều tra, thu thập chứng cứ. Căn bản Thiệu Khâm không thể ngồi chờ bọn họ đến hỗ trợ tìm con trai.

Nhưng mà lần này, dường như Thiệu Chính Lâm cực kỳ có tính nhẫn nại, vẫn án binh bất động.

Theo dõi người của ông ta cũng không phát hiện được có gì khác thường, anh chỉ thiếu nước lục tung cơ quan và nhà ông ta nữa mà thôi.

Thiệu Khâm không thể nghĩ ra Thiệu Chính Lâm thật sự có mưu tính gì. Có lẽ từ ban đầu ông ta đã lập ra một kế hoạch an toàn, liệt kê rõ ràng tất cả đường lui.

Mạch Nha mất tích đến ngày thứ ba, rốt cuộc Giản Tang Du không chịu đựng nổi nữa. Từ lúc hay tin con trai mình mất tích thì mỗi một phút mỗi một giây cô đều hoảng sợ mất hồn. Cô chạy đến đơn vị của Thiệu Chính Lâm, đợi Thiệu Chính Lâm và nhân viên ở đó xuất hiện. Cô lập tức chạy lại: “Thiệu cục trưởng, ông tha cho con tôi đi, nó mới có bảy tuổi thôi. Chuyện của Thiệu Trí ông nhắm vào tôi không tốt hơn sao?”

Những người bên cạnh Thiệu Chính Lâm đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thiệu Chính Lâm vẫn yên tĩnh như mặt nước, thờ ơ nhìn cô, đứng cách cô một bước xa: “Cô Giản, có phải cô hiểu lầm chuyện gì phải không? Con trai cô mất tích không tìm thấy, cô nên đi báo cho cảnh sát mới đúng.”

Giản Tang Du bị bộ mặt thờ ơ của ông ta làm cho càng thêm tức giận. Nhưng cô thật sự không có biện pháp nào. Không biết giờ phút này Mạch Nha có chịu khổ sở hay không, hay là...

Cô chỉ còn biết hèn mọn mà khẩn cầu: “Mong ông nể mặt của bà nội, Mạch Nha vô tội, nó biết cái gì chứ? Nếu như ông muốn một mạng đổi một mạng thì tìm tôi đây này.”

Giờ phút này, Giản Tang Du rất hận mình ích kỷ. Lúc trước, trong nhất thời vì mục đích riêng mà sinh ra đứa con này. Con trai đi theo cô chưa có một ngày an ổn, mới tí tuổi nhưng lại gặp không ít khó khăn.

Chuyện ồn ào này rất thu hút sự chú ý của người đi đường, rất nhiều người bắt đầu chỉ trỏ, bàn luận xôn xao.

Sắc mặt Thiệu Chính Lâm càng lúc càng khó coi, tức giận hất tay của Giản Tang Du ra: “Tại sao cô vẫn như lúc trước, cứ nhất quyết không chịu buông tha. Con của tôi chọc vào cô mới đưa tới tai họa bất ngờ. Bây giờ cô còn muốn vu khống tôi.”

Trong mắt Giản Tang Du đầy lệ, không thể tưởng tượng nổi nhìn Thiệu Chính Lâm.

Nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ kiên cường, bắt lấy cánh tay của Thiệu Chính Lâm không buông. Ngoài trừ ông ta ra, sẽ không có ai muốn đối phó với Thiệu Khâm, suýt chút nữa cô bị hành động của ông ta lừa rồi.

Lúc Thiệu Khâm đến nơi thì thấy Giản Tang Du và Thiệu Chính Lâm lôi kéo xô đẩy nhau. Thiệu Chính Lâm vì e ngại trước mặt công chúng nên không dám có hành vi gì, vẫn cố nhường nhịn. Nhưng trong đáy mắt của ông ta hiện lên vẻ độc ác không lừa được Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm ôm Giản Tang Du vào trong ngực, xem xét trên dưới một lượt, xác định cô không có chuyện gì mới an lòng. Cuối cùng mới dò xét Thiệu Chính Lâm: “Rốt cuộc ông muốn gì?”

Thiệu Chính Lâm nhếch mép cười, nói: “Vợ chồng nhà cậu đúng là kỳ quái. Đứa con trai mất tích không rõ lai lịch thì tới tìm tôi. Lại còn nói những lời nhảm nhí. Tôi còn muốn hỏi hai người muốn gì mới chịu buông tha cho tôi đây.”

Về mặt Thiệu Khâm lạnh hơn, bàn tay siết chặt nổi lên gân xanh: “Hà cớ gì ông lại đi làm khó một đứa con nít, muốn gì thì chia vào tôi, cho dù có muốn lấy mạng của tôi, ông cứ việc lấy.”

Thiệu Chính Lâm chỉnh lại vạt áo bị Giản Tang Du làm cho nhăn nhúm, lộ ra ý cười châm chọc: “Tôi muốn mạng của cậu để làm gì, con của tôi sẽ sống lại sao? Hơn nữa, tôi biết luật nên tuân thủ theo luật, đừng có vu khống tôi nữa.”

Thiệu Khâm buông Giản Tang Du ra, bước vài bước về phía trước, giơ tay lên đấm một đấm thật mạnh vào Thiệu Chính Lâm.

Thiệu Chính Lâm là trưởng bối của anh, mà Mạch Nha lại đang nằm trong tay ông ta. Anh làm như vậy là không sáng suốt, nhưng anh thật sự dè dặt không được tức giận trong lòng mình.

Kẻ thù đang đứng trước mặt mình thị uy với mình, mà mình không thể nào làm gì người đó, cái cảm giác đó tệ hết biết.

Thiệu Chính Lâm lão đảo, máu mũi đỏ chói mắt rơi trên nền đá cẩm thạch, nhân viên ông ta kinh ngạc la lên một tiếng, vội vàng chạy lại xem, có người đi báo bảo vệ, báo cảnh sát.

Thiệu Chính Lâm đưa tay lên chỉ về phía Thiệu Khâm và Giản Tang Du, nở nụ cười âm áp: “Con của các người, tôi thật sự không biết ở đâu. Không tìm thấy nó. Vậy các người nên mau mau đi tìm đi. Hiện nay, có rất nhiều người lừa gạt bắt cóc trẻ con đi bán, mà nhất là con trai. Nghe nói có nhiều người buôn lậu đều nhắm vào những đứa bé trai để bắt đấy.”

Giản Tang Du kinh hoàng nhìn Thiệu Chính Lâm, trên mặt ông ta mang theo nụ cười khát máu. Lời nói ra thì thật bình thản ôn hòa, nhưng nội dung của lời nói làm cho cả người Giản Tang Du rét run.

Mạch Nha của cô.... Sẽ bị bán?

Thiệu Khâm cảm giác hai chân của Giản Tang Du mềm nhũn, vội vàng ôm cô lại từ phía sau.

Cả người Giản Tang Du như khô héo, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, lắp bắp: “Không thể nào, không thể nào.”

Thiệu Khâm nhìn thấy thật đau lòng, ôm cô chặt hơn, ánh mắt hung ác nhìn Thiệu Chính Lâm: “Cho đến bây giờ mà ông vẫn còn nghĩ rằng Thiệu Trí bị như vậy là do chúng tôi gây ra. Bị kích của nó chính xác là

do ông tạo thành, có người cha như ông, nó làm sao có thể trở thành người chính nhân quân tử được. Thiệu Trĩ có người cha như ông, đó là bi kịch của nó.”

Đột nhiên sắc mặt Thiệu Chính Lâm thay đổi, con người màu hồng phách co lại, toàn thân đều tản ra khí lạnh làm cho người ta run sợ. Một lát sau, ông cười lạnh lùng: “Con của các người cũng sẽ không có được may mắn đâu. Còn nhỏ tuổi như vậy đã phải phiêu bạt khắp nơi. Các người mau giúp nó thay đổi vận mệnh đi.”

Ông ta nói xong rời khỏi vòng vây, trợ lý của ông nhanh nhẹn đưa khăn cho ông: “Thiệu cục trưởng, việc này sẽ truyền tới Ban thanh tra kỷ luật.”

Thiệu Chính Lâm lạnh lùng nhìn anh ta.

Tên trợ lý lập tức cúi đầu không dám hé răng.

Thiệu Khâm bế Giản Tang Du ra xe. Trước tiên phải ổn định tinh thần của cô lại trước. Sau đó nhanh chóng gọi cho người bạn cảnh sát của mình là Quan Trì, lần theo phương hướng của Thiệu Chính Lâm đã nói ra khi nãy: “Lão hồ ly đã lộ thông tin, có khả năng con của mình bị ông ta đem bán, hiện tại chỉ có cậu mới có thể giúp được mình thôi.”

72. Chương 72

Quan Trì bắt tay vào theo dõi tên lừa bán trẻ em, dựa theo sự miêu tả của người bên cạnh Thiệu Khâm, anh ta nhanh chóng đã nhắm vào một người, người này mới vừa được thả ra được mấy tháng, không ngờ “ngựa quen đường cũ”, muốn làm lại nghề này.

Thiệu Chính Lâm cũng không thể đoán được thuộc hạ của ông làm việc sơ xuất, còn lưu lại dấu mối lại để lộ ra.

Lúc Giản Tang Du biết được, quả thực vô cùng vui mừng, kéo tay Quan Trì hỏi không ngừng:” Người đó đang ở đâu? Chúng tôi lập tức đi tìm anh ta, anh ta muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ đưa.”

Quan Trì lắc lắc đầu:” Chị dâu, chị như vậy là khiến tôi làm trái quy định, đưa hối lộ cho phạm nhân?”

Thiệu Khâm kéo Giản Tang Du lại ôm vào lòng, nói với Quan Trì:” Cậu làm việc nhanh lên, mình sợ Lão hồ ly còn có phương án khác.”

Quan Trì thản nhiên nhướn mày lên, cười với Thiệu Khâm:” Cậu đừng sốt ruột, mình đã sớm phái người đi nằm vùng rồi, sẽ không đứt dây động rừng đâu. Các người cũng đừng quá lo lắng, bình thường bé trai bị bắt cóc đều sẽ không phải chịu nhiều khổ cực, đa số đều là những nhà không sinh được con trai mua về chăm sóc như báu vật vậy.”

Giản Tang Du nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi. Sắc mặt Thiệu Khâm cũng không tốt, từ trong kẽ răng rít ra một câu:” Rõ ràng là con trai của mình.”

Quan Trì nhăn mặt, lại nghĩ vào lúc này không biết nên an ủi như thế nào cho phải, vội vàng nói: “Có tin tức mình sẽ lập tức báo cho cậu.”

Giản Tang Du mất hồn ngã ngồi lên ghế sofa, nhìn về bức tường treo TV ngẩn người.

Thiệu Khâm cũng ngồi xuống bên cạnh cô. Trên sofa, trên sàn nhà, đâu đâu cũng có thể thấy đồ chơi của con trai. Trong lòng hai người đều không hề dễ chịu, lúc nào bên tai đều giống như nghe thấy tiếng cười vui vẻ của con trai.”

Giản Tang Du không kiềm chế được, đau lòng khóc thành tiếng:” Đều là tại em không tốt, em sinh nó ra lại không làm hết trách nhiệm, cũng chưa từng đối xử tốt với nó.”

Thiệu Khâm nhìn cô khóc đến bờ vai run lên. Mấy ngày nay cô không ăn không uống, cả người đều không có chút sức lực nào, tiêu tụy làm người ta đau lòng. Anh ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi:” Việc không liên quan em, là tại anh không tốt, tất cả đều tại anh gây ra, anh có lỗi với em, càng có lỗi với con trai.”

Bàn tay Giản Tang Du che mặt, trán tựa vào vai Thiệu Khâm, áo sơ mi của Thiệu Khâm rất nhanh bị ướt một mảnh nhỏ. Anh đưa tay kéo bàn tay Giản Tang Du ra, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, nhẹ nhàng kìm nén: ” Đừng khóc, Mạch Nha ngoan như thế, nhất định sẽ không có chuyện gì. Quan Tri đã phá rất nhiều vụ án, chắc chắn chúng ta có thể tìm được con trai, phải không?”

Giản Tang Du lắc lắc đầu, khóc đến hai bên sườn đau nhức:” Em nghĩ đến không biết bây giờ con đang ở đâu, trong lòng lại khó chịu...”

Thiệu Khâm ôm chặt cô vào lòng, anh cũng chịu không nổi. Nhớ lại con trai còn nhỏ tuổi như vậy lại phải gặp chuyện này, hận không thể đem tất cả đau khổ tự mình gánh hết.

Lúc Thiệu Khâm và Giản Tang Du đang hết sức lo lắng, Mạch Nha cũng vô cùng phiền não. Nó nhìn thẳng vào chú và dì đánh chính lần nữa:” Con có tên, con gọi là Mạch Nha, tên của con là Giản Y Hàm!”

Ngô Xuân Mai nhíu mày, dùng tiếng phổ thông không chuẩn lặp lại:” Mạch Nha? Cái này có thể gọi là tên sao? Tốt nhất nên nghe theo mẹ gọi là Long Long đi, Long Long mai sau lớn lên chắc chắn sẽ có triển vọng.”

Mạch Nha nhíu mày, ôm đầu bất đắc dĩ nói:” Dì, tại sao dì lại thích đặt tên cho con vậy, còn thích con kêu dì bằng mẹ?”

Chồng của Ngô Xuân Mai – Trần Bưư đứng lên khỏi chiếc ghế đẩu bên cạnh, gạt đầu tàn thuốc lá:” Tôi nói đứa bé này quá lớn không thể được, hoàn toàn không thể dạy được, tôi đi tìm Từ Chấn đòi tiền lại.”

Ngô Xuân Mai ngăn ông ta lại, nhìn vào mắt Mạch Nha, kéo Trần Bưư đến một nơi nói nhỏ:” Tôi xem đứa bé này rất tốt, bộ dáng khôi ngô, trắng trẻo rất dễ làm cho người ta thích. Thằng bé này dễ dàng tìm được như vậy, ta cứ từ từ dạy bảo, quá nhỏ tôi cũng không nuôi tốt được, tôi không có sữa.”

Trần Bưư nhìn chằm chằm Mạch Nha một hồi, thở dài:” Tôi ra ngoài đi dạo.”

Ngô Xuân Mai lại vui vẻ, trở lại ngồi đối diện Mạch Nha, tiếp tục nói với Mạch Nha:” Long Long ngoan, con kêu mẹ, mẹ làm thịt kho tàu cho con ăn.”

Mạch Nha nghe xong chân mày càng nhíu chặt:”.....Con, con không thích ăn thịt mỡ hay thịt kho tàu gì đó, làm thịt gà đi, cho con luôn cả đùi gà.”

Ngô Xuân Mai cười gạt đầu:” Được, đùi gà đùi gà đều cho con, con gọi một tiếng mẹ nghe xem.”

Mạch Nha khó xử nhìn bà vài lần, vẫn tiếp tục cúi đầu xuống:” Con không quen.”

Ngô Xuân Mai cũng là một người phụ nữ có tấm lòng lương thiện, yêu thương trẻ con. Nhìn đứa nhỏ có khuôn mặt đáng yêu này, lấy tay sờ vào mái tóc mềm của nó, dịu dàng nói :” Không sao, lúc nào Long Long suy nghĩ kỹ, khi đó sửa lại cách xưng hô cũng được.”

Đang nói chuyện, thì một cô bé đeo balo đi vào, nhìn thấy Mạch Nha và mẹ ngồi ở trước bàn, sắc mặt buồn bã :” Mẹ, con về rồi.”

“À...” Ngô Xuân Mai đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng bếp, lại lo lắng quay đầu dặn dò con gái – Trần Úc:” Trông chừng em trai, đừng để nó chạy trốn.”

Trần Úc mím môi, một lúc lâu mới gạt đầu:” Con biết.”

Mặc dù cô bé mới đi học được hai năm, nhưng cô bé biết đây không phải là em trai ruột của mình.

Trần Úc mở hộp đựng dụng cụ học tập ra, cầm bút chì làm bài tập ở đó. Thỉnh thoảng nhìn Mạch Nha vài lần, Mạch Nha nắm sắp lên bàn, cũng mở to đôi mắt ngập nước nhìn cô bé.

Trần Úc nhìn đứa bé trai tự nhiên xuất hiện trong nhà mình vào mười ngày trước, mặc quần áo đẹp đẽ, tóc cũng được cắt gọn gàng, không giống những đứa bé trong thôn. Ngay cả khi cô bé đi chợ trên thị trấn cũng chưa từng thấy đứa nhỏ nào hoàn hảo hơn nó.

“Chị, chị có điện thoại không?” Mạch Nha chống cằm hỏi từng chữ.

Trần Úc cắn cắn đầu bút chì:” Điện thoại?” Cô bé biết điện thoại là cái gì, đã từng thấy qua trên một tấm hình nhỏ, cũng biết nhà Lão Lý trưởng thôn có, nhưng mà điện thoại nhà ông ta rất mắc, gọi một lần phải trả năm đồng tiền.

“Tôi không có.” Trần Úc lạnh nhạt trả lời, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Mạch Nha cẩn thận đi đến bên cạnh cô, chống cằm xem cô viết chữ, vươn ngón tay chỉ chỗ chữ cô vừa viết xong:” Chỗ này sai rồi, không phải viết như vậy.”

Trần Úc nhìn nó không vui.

Hai mắt Mạch Nha trong vắt sáng long lanh, vui vẻ cười nói với cô bé:” Chị, chị viết chữ rất đẹp, viết tốt hơn em.”

Trần Úc lạnh lùng nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt có một chút xúc động.

Mạch Nha lấy một viên kẹo trong balô ra:” Cho chị nè, đây là Chocolate, chị nếm thử xem có ngon không, đây là viên kẹo cuối cùng của em, tặng chị đó.”

Trần Úc nhìn vỏ kẹo rất đẹp, giấy cao cấp màu cà phê còn in vài chữ mà cô nhìn không hiểu.

Mạch Nha đẩy đẩy chocolate lên trước mặt cô bé, che miệng nói nhỏ:” Em sẽ không nói với dì, chị ăn đi.”

Trần Úc ngậm chocolate vào miệng, đôi mắt tròn tròn mở to, giống như tò mò với hương vị này.

Mạch Nha ghé vào cạnh cô bé, cười cười nhìn cô, tay còn nựng gương mặt cô bé:” Bộ dáng của chị thật là đẹp, sau này em chải đầu cho chị, em chải được rất nhiều kiểu tóc, đều là mẹ em dạy em.”

“Mẹ em?” Trần Úc nghi ngờ nhìn nó.

Vẻ mặt của Mạch Nha lộ ra một chút bi thương:” Em bị người xấu bắt đi, chắc chắn mẹ sẽ rất đau lòng.”

Trần Úc đang muốn nói cái gì, Ngô Xuân Mai lại từ phòng bếp đi ra, Mạch Nha lập tức kéo ghế nhỏ qua, ngoan ngoãn ngồi yên.

Từ miệng của kẻ buôn người, Quan Trì tra ra được manh mối có ích. Biết được có thể Mạch Nha bị bán vào một thị trấn ở tỉnh G. Sau đó lại qua tay người khác, tiếp tục nữa thì có chút khó khăn trong việc điều tra. Sau khi báo cáo lên tỉnh, Quan Trì muốn tự mình đi một chuyến, nhờ sự giúp đỡ của cảnh sát địa phương.

Sau khi biết được tin tức, Giản Tang Du kiên quyết muốn đi cùng. Quan Trì không đồng ý. Lúc này đi chưa chắc có kết quả, mà vụ án còn đang tiến triển trong nội bộ, có một số việc Giản Tang Du không tiện tham gia vào.

“Quan Trì cầu xin anh, tôi tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến các vị”. Nhìn vẻ mặt chân thành của Giản Tang Du, làm cho Quan Trì muốn nói những lời từ chối cũng không nói nên lời.

Thiệu Khâm nhìn dáng vẻ lo lắng của Giản Tang Du, nói với Quan Trì:” Mình sẽ ở cạnh cô ấy, chúng tôi cũng muốn nhìn thấy con trai trước nhất.”

Quan Trì phá lệ đồng ý, vì thế ba người cùng xuất phát, chạy đến huyện Y của Tỉnh G.

Huyện Y là huyện mang phong cách cổ xưa, người dân vô cùng giản dị chất phác. Sống ở nơi này phần lớn là dân tộc thiểu số, người dân đều rất nhiệt tình. Nhóm cảnh sát đón bọn họ hỏi rõ tình huống, sau đó Quan Trì và họ nhanh chóng đi họp trong cục, Giản Tang Du và Thiệu Khâm ở lại nhà khách .

Nhà khách rất nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, đẩy cửa sổ ra có thể nhìn thấy núi rừng trùng trùng điệp điệp, sương mù dày đặc nhìn không thấy phía dưới. Giản Tang Du nhìn địa hình hiểm trở như vậy , trong lòng đầy khổ sở.

Không biết Mạch Nha ở nơi nào, ở trong gia đình nào?

Gia đình đó đối với nó có tốt không, ăn có quen không?

Làm mẹ mỗi khi nghĩ đến con, đều cực kỳ đau lòng, Giản Tang Du nghĩ khôn nghĩ dại, trời càng ngày càng lạnh, ở một nơi trong núi lớn này con trai có thể không chịu được mà bị cảm lạnh thì sao đây?

Suy nghĩ bất an một khi hình thành sẽ rất khó thay đổi, cô nghĩ tới nghĩ lui bất giác nước mắt khóc ra thành tiếng.

Khi cửa phòng vang lên dồn dập cô cũng không ra mở. Một lát sau, cố gắng bình thường trở lại, cô khó nhọc hé cửa.

Thiệu Khâm mặc áo sơ mi trắng và quần đen đơn giản, đứng ở cửa yên lặng nhìn cô một lúc lâu, tiến về trước một bước ôm cô vào lòng:” Ở cách vách còn nghe tiếng em khóc.”

Giản Tang Du vùi đầu vào bờ vai anh, nước mắt không kiềm chế được lại tràn ra dàn dụa. Tay vòng ra sau ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, nước mắt nói:” Đã gần một tháng rồi, chắc chắn Mạch Nha rất nhớ chúng ta.”

Ngực Thiệu Khâm âm ỉ đau. Anh là đàn ông, dù áp lực đến mức nào, lý trí cũng bảo phải kiên cường. Anh dịu dàng vỗ vỗ lưng cô, nhỏ giọng nói:” Lần này đến đây nhất định có thể tìm được con trai.”

Giản Tang Du ngẩng đầu nhìn anh, Thiệu Khâm nhìn khóe mắt đỏ hoe của cô, giơ tay vuốt ve, khàn giọng nói:” Đừng khóc, mắt đã sưng thành như vậy, Mạch Nha nhìn thấy sẽ không nhận ra em.”

Khó khăn lắm Giản Tang Du mới cười được một chút, khóe môi khô khốc hơi đau:” Em đã xấu thành như vậy sao?”

Thiệu Khâm không nói chuyện, chỉ dịu dàng vuốt tóc cô.

Trong lòng Giản Tang Du lo lắng cho con, buổi chiều liền đi dạo trong thị trấn cho khuây khỏa. Thiệu Khâm vẫn đi cùng cô. Hai người yên lặng bước đi trên con đường lát đá. Hai bên có vài cửa hàng, phần lớn là bán tạp hóa. Thỉnh thoảng trên đường có vài người xung quanh liếc nhìn họ với ánh mắt tò mò, ngạc nhiên với cách ăn mặc của bọn họ.

Tâm trạng của Giản Tang Du dần dần hồi phục không ít, tại nơi yên bình này, trong lòng cũng sinh ra một chút bình yên.

Quan Trì và cảnh sát địa phương luôn luôn bận việc. Vụ án có tiến triển, bởi vì theo quy định không thể tiết lộ quá nhiều cho bọn họ, Quan Trì chỉ nói, lần này chắc chắn có thể đón Mạch Nha cùng trở về.

Cuối cùng tâm trạng của Giản Tang Du cũng có chút tốt lên, nhưng mà ngày nào chưa gặp được con trai thì ngày đó trong lòng cô vẫn còn lo lắng.

Buổi tối, trước khi ngủ, cô vẫn ngồi thẩn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen.

Thị trấn nhỏ đã ngủ say trong màn đêm, chỉ còn những con đường lát đá rộng lớn uốn lượn nối tiếp, cách một đoạn mới có một chiếc đèn đường mờ nhạt, thỉnh thoảng có thể nghe tiếng chuông của xe đạp đi ngang qua.

Giản Tang Du nhớ lại mấy năm nay sống nương tựa cùng con trai. Cô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến cha mẹ, lại nghĩ đến Thiệu Khâm. Người đã mất, cô thật sự không thể biết cách nghĩ của họ. Nhưng giờ phút này, cô là một người mẹ, mới hiểu được trong lòng cha mẹ con cái quan trọng như thế nào.

Năm đó đối với chuyện của cô, chắc chắn cha mẹ hết sức đau lòng nhưng vẫn bảo vệ cô. Vì cho cô cái công lý cho nên lần lượt chống án. Cha mẹ mặc dù qua đời nhưng cô biết, đến giờ phút này, tình yêu họ dành cho cô sẽ không thay đổi.

Mấy năm nay cô tự dằn vò bản thân đến thương tích đầy mình, cha mẹ có đau lòng không?

Trước phòng nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ cửa, bỗng nhiên tim Giản Tang Du đập loạn lên vài nhịp, cô không cần đoán cũng biết ngoài cửa là người nào.

Thiệu Khâm đứng ở trước cửa im lặng, khuôn mặt anh tuần nghiêm túc và thâm tình nhìn cô:” Anh lo lắng cho em, buổi tối cùng nhau ngủ đi.”

Nói xong anh cũng không chờ cô trả lời, trực tiếp mạnh mẽ bước vào phòng cô, đặt gối mang theo lên đầu giường, xoay người lại yên lặng nhìn cô.

Giản Tang Du siết mạnh tay nắm cửa, cuối cùng chậm rãi đóng cửa lại.

Buổi tối trong thị trấn cổ xưa này không có chút âm thanh nào. Nửa đêm sẽ nghe được tiếng chim hót từ sâu trong núi truyền ra. Thỉnh thoảng vọng lại vài tiếng chó sủa loạn lên. Từ trước đến nay Giản Tang Du đều ít ngủ, lại vì Thiệu Khâm – người đàn ông cao 1m8 chen chúc trên một chiếc giường đơn, lật người liên tục cũng khó ngủ. Mỗi lần nghe thấy âm thanh kỳ quái, cô liền mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào căn phòng tối như mực mà ngẩn ngơ.

Trong đêm tối giống như có vô số những móng vuốt hung dữ đuổi theo cô, Giản Tang Du càng chôn chặt dưới tấm chăn ấm áp.

Cánh tay nặng trĩu của Thiệu Khâm khoác lên eo của cô, hơi thở thoảng rơi xuống chiếc gáy của cô, bỗng nhiên mở miệng nói chuyện:” Ngủ không được hả?”

Hai tay Giản Tang Du gắt gao nắm chặt chăn, nhẹ nhàng ” Ừ” một tiếng.

Tay Thiệu Khâm từ từ dời lên trên, không có tiếng động chui vào trong nội y của cô, lòng bàn tay ấm áp phủ ở ngực, rất nóng. Anh dịu dàng nắm bóp, thỉnh thoảng một bàn tay bao trùm cả hai bên, vuốt ve qua lại.

Trái tim Giản Tang Du đập thành thịch, trong đêm vắng anh nghe càng rõ.

“Đừng sợ, anh ở đây.”

Giọng nói trầm thấp của Thiệu Khâm vang lên trên đỉnh đầu của cô, môi của anh dán ở sau đầu cô, nhẹ nhàng hôn lên tóc của cô: “Vừa nghe thấy tiếng động đã phát run, sao vẫn còn tật xấu này?”

Giản Tang Du im lặng một lúc lâu nói:” Chắc chắn Mạch Nha cũng đang sợ hãi. Tại sao nửa đêm lại có nhiều âm thanh kỳ quái như vậy?”

Doanh trại của Thiệu Khâm vốn là ở trong núi, đã quen với những âm thanh này rồi. Anh kéo cô cuộn trở lại, ôm chặt thêm một chút nữa, giọng khàn khàn trả lời:” Chúng nó đều là những động vật nhỏ đáng yêu, tại buổi tối yên tĩnh như vậy, em không ngủ được, chúng cũng không ngủ được, em có thể tưởng tượng bộ dạng vui đùa của chúng trong rừng, có phải đáng yêu hay không?”

Giản Tang Du từ từ nhắm hai mắt tưởng tượng, quả thực là không có hình ảnh đáng sợ như vừa rồi. Thậm chí có thể mơ tưởng bản thân cũng được đặt dưới ánh trăng mờ lung dưới tầng cây, nhìn những động vật nhỏ bám trên nhánh cây vui đùa diễn trò.

Bàn tay khô ráo của Thiệu Khâm lại du ngoạn trên thân thể của cô, cọ xát trên da thịt cô, khiến người trở nên ấm áp dễ chịu. Một lúc sau anh lại chuyển qua vuốt ve bụng dưới bằng phẳng của cô, như đã vô cùng quen thuộc từ lâu, cuối cùng cúi đầu hôn cô: “Em mệt mỏi cả ngày rồi, ngủ đi.”

Giản Tang Du rúc sâu vào lòng anh, cuối cùng cũng yên lặng ngủ thiếp đi.

Hôm sau Giản Tang Du đang mơ màng thì bị Thiệu Khâm làm thức giấc. Anh nằm trên người cô, úp mặt vào ngực cô cắn mút, Giản Tang Du đẩy anh:” Thiệu Khâm_____”

Thiệu Khâm cắn nhẹ đỉnh núi cô một chút, lập tức cô liền ngoan ngoãn không lên tiếng.

Thiệu Khâm mút càng dữ dội hơn. Giản Tang Du khó chịu vặn vẹo người. Tay Thiệu Khâm cởi nút quần Jean của cô, Giản Tang Du vội vàng giơ tay chặn lại.

Thiệu Khâm hôn lên môi cô: “Chỉ sờ chút thôi, không đi vào đâu.”

Giản Tang Du đỏ mặt lắc đầu:” Đừng!”

Thiệu Khâm cúi đầu tiếp tục vân vê, khiến nụ hoa của cô đứng thẳng khiêu khích. Giản Tang Du cảm giác dưới người bị cọ xát, mặt càng nóng hơn. May mắn điện thoại di động reo lên.

Cô còn chưa kịp lấy, tay Thiệu Khâm đã cầm qua. Anh chống tay phía sau cô nhú mào nhìn dây số, cuối cùng trực tiếp ấn nút nhắc máy.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói rõ ràng của Mạch Nha: “Mẹ? Mẹ, con là Mạch Nha, mẹ mau đến đây cứu con_____”

73. Chương 73

“Cục cùm!” giọng Giản Tang Du run lên, vừa định hỏi địa chỉ của con trai thì điện thoại đột nhiên bị cắt đứt. Cô gấp gấp “Alô” vài tiếng, nhưng bên kia đầu điện thoại cũng không có ai trả lời cô.

Giản Tang Du mờ mịt nhìn Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm cầm áo khoác của cô giúp cô mặc vào, vẽ mặt quả quyết: “Chúng ta đi tìm Quan Trì để tra cứu mã số điện thoại này nằm ở đâu.”

Lúc này Giản Tang Du mới hoàn hồn lại, vội vàng cài cúc áo, nhưng ngón tay lại run bần bật.

Thiệu Khâm mặc quần áo tử tế xong bắt gặp bộ dạng hoảng hốt lo sợ của cô, cúi người đứng trước mặt giúp cô cài từng cúc áo lại: “Chúng ta đang ở rất gần con trai rồi, đừng hoảng hốt.”

Cánh mũi Giản Tang Du phập phồng, mắt đỏ ngầu, toát lên vẻ lo lắng: “Sao đột nhiên lại gián đoạn? Có phải là bị phát hiện rồi không?”

Ánh mắt Thiệu Khâm trầm tĩnh, thâm thúy, yên lặng không tiếng động nhìn cô: “Chúng ta cần tranh thủ thời gian.”

Mạch Nha hốt hoảng vì bị giật điện thoại trong tay, mắt liếc nhanh, thấy bà chủ tiệm tạp hóa nhìn chăm chăm vào nó. Ánh mắt bà ta vô cùng hung hãn, khuôn mặt dữ dằn, hỏi: “Mày vừa gọi điện cho ai?”

Bà ta biết đứa nhỏ này được Trần Bưu mua từ “Nhân tử”, sau khi vợ Trần Bưu sinh con gái Trần Úc hai người vẫn luôn bất hòa, mấy năm nay cũng không đề thêm nữa. Trần Bưu là người đảng hoàng, cũng không phải là ghét bỏ vợ. Nhưng anh ta vẫn chịu ảnh hưởng của tư tưởng phong kiến, anh ta không thể không có con trai để hương hỏa sau này.

Do đó Trần Bưu mới tìm Lão Cửu hỗ trợ ——

Mạch Nha luống cuống cắn cắn môi, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn bà: “Cháu sẽ cho bà tiền.”

Bà chủ cười lạnh lùng, đem năm quan tiền nhét vào trong túi áo Trần Úc, ý vị sâu xa vỗ vỗ bả vai cô bé: “Úc à, em trai con là do ba mẹ con mua về, nếu để nó chạy mất thì ba mẹ con sẽ bị mất tiền. Hơn nữa ba mẹ còn có thể bị cảnh sát bắt giam, đến lúc đó con sẽ trở thành cô nhi không ai muốn nuôi con đâu. Vì vậy con hãy trông em trai con thật tốt vào.”

Trần Úc giật mình nhìn bà chủ.

Chân mày Mạch Nha nhú chặt hơn, nó vẫn chưa kịp nói ra địa chỉ, không biết ba mẹ có thể tìm thấy nó hay không.

Chuyện này rất nhanh đã bị Trần Bưu biết được, anh ta xách cổ Mạch Nha lên, lôi vào trong nhà: “Thằng nhóc chết tiệt này, còn biết bắn tin, định làm phản hả!”

Anh ta lôi cổ Mạch Nha về nhà, mặt Mạch Nha đỏ ửng lên.

Đến lúc vào trong nhà, Trần Bưu nhốt Mạch Nha vào phòng rồi khóa lại, anh ta lạnh lùng bấm “Cạch” một cái, Mạch Nha ở trong khe cửa ngẩng mặt lên, đôi mắt đen láy tràn đầy tức giận: “Ba tôi nhất định sẽ tới cứu tôi!”

Trần Bư cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống mặt nó: “Ba của mày? Hiện tại tao chính là cha của mày, khi nào mày suy nghĩ cẩn thận tao sẽ thả mày ra ngoài.”

Trần Úc đứng phía sau, nhiều lần muốn mở miệng cầu xin cho em, cũng bị vẻ mặt âm trầm của cha làm cho sợ hãi, trốn vào góc phòng không ngừng quan sát xung quanh cẩn thận.

Ngô Xuân Mai vừa nhìn thấy Trần Bư nổi giận, cũng sợ hãi nhỏ giọng khuyên nhủ: “Nó mới chỉ là một đứa trẻ, anh cần gì phải giận giữ với nó như vậy.”

Trần Bư ngồi bên cạnh bàn uống nước, nghe vậy không vui nhìn cô một cái: “Cũng là tại cô, tôi đã nói đứa nhỏ lớn như vậy sẽ không dễ nuôi, cô lại hết lần này tới lần khác muốn giữ nó lại, nếu cảnh sát tìm tới thì——”

Ngô Xuân Mai nhú lông mày, vẻ mặt thản nhiên: “Tìm đến thì sao, chúng ta dùng tiền của chúng ta mua nó mà, cứ để cho bọn họ tìm lão Cửu đi.”

Trần Bư và Ngô Xuân Mai đều không được đi học nên suy nghĩ của bọn họ rất đơn giản. Họ cho rằng vật gì họ bỏ tiền ra mua thì nó là thuộc sở hữu của họ.

Trần Bư cũng không quá để tâm vào chuyện này nữa. Nhưng cơn tức giận vẫn chưa tan, nghiêm túc xoay người nhìn Trần Úc đang ngồi trong góc cảnh cáo: “Sau này không được dẫn nó ra ngoài, nếu chẳng nhóc mà chạy trốn thì tao sẽ hối tội mày đấy.”

Trần Úc ngậm miệng, cúi đầu nhìn mẹ mình.

Ngô Xuân Mai thở dài, nhỏ giọng nói với Trần Bư: “Được rồi, trước hết chúng ta hãy giam nó trong đó vài ngày. Trẻ con tính rất hay quên. Sau này nuôi nó một thời gian thì nó sẽ có tình cảm với chúng ta thôi.”

Bàn tay Mạch Nha nắm chặt then cửa không ngừng dùng sức. Lồng ngực non nớt vì tức giận mà không ngừng phập phồng. Nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của mấy người ngoài cửa, nó từ từ cúi đầu xuống, ngồi xuống ôm chặt lấy đầu gối.

Trong phòng có chút tối tăm, chỉ có một tia sáng nhỏ xuyên qua khe cửa hẹp, Mạch Nha nắm chặt tay lại, nó tin tưởng ba mẹ nhất định có thể tìm được ra nó. Ba và mẹ của nó đều rất dũng cảm và hiểu rõ nó nhất, nhất định họ sẽ tìm được đầu mối để tới cứu nó!

Trong lòng Mạch Nha tràn đầy hi vọng.

Quan Trì thông qua dây số điện thoại tìm được địa chỉ. Chủ hộ là một nông dân, tên là Lý Song, tọa lạc tại dãy Lao sơn, cách khe suối đen chừng một dặm.

Có đầu mối này họ sẽ dễ tìm kiếm hơn, cho dù sắc trời đã muộn, thời tiết cũng không tốt lắm. Nhưng cảnh sát hình sự trong huyện vẫn làm hết phận sự của mình, lái xe cảnh sát đưa ba người Thiệu Khâm lên đường.

Lúc lên đường Thiệu Khâm chú ý tới vẻ mặt đông cứng lại của hai viên cảnh sát hình sự, thậm chí còn đeo cả súng lục, anh thấp giọng hỏi Quan Trì: “Sẽ có nguy hiểm sao?”

Quan Trì phức tạp nhìn anh, tránh xa Giản Tang Du, đè thấp giọng nói: “Thôn này đặc biệt đoàn kết. . . . Để phòng ngừa rủi ro, lúc đó cậu nhất định phải tỉnh táo. Chúng ta phải nghe theo sự sắp đặt của hai vị cảnh sát kia, họ là những người rất có kinh nghiệm trong việc kiểm soát, chế ngự những thôn như thế này.”

Thiệu Khâm trầm mặc đi theo Quan Trì lên xe cảnh sát, Giản Tang Du ngồi cạnh anh, bàn tay của hai người đan chặt vào nhau, nhưng cũng không ai mở miệng nói điều gì.

Con đường núi phía trước vừa xóc vừa ghập ghềnh, trên con đường đất hẹp như vậy xe rất khó tiến lên phía trước, càng tiến sâu vào cánh rừng không khí càng lạnh lẽo âm u đến rợn người. Rừng cây sâu hun hút không thấy rõ đường như đang ẩn chứa không biết bao nhiêu nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị tấn công lại.

Ở tỉnh G này mùa thu thường mưa nhiều, hai ngày trước lại vừa có trận mưa to khiến cho đường lầy lội rất kinh khủng, trời âm u càng làm cho lòng người cảm thấy bất an.

Đang lái xe đột nhiên Lưu Đội giương mắt nhìn bầu trời âm u phía xa, âm thầm cau mày: “Ngàn vạn lần đừng có mưa, chỉ cần trời mưa thì sẽ rất nguy hiểm.”

Quan Trì tò mò nói tiếp: “Có nguy hiểm gì sao?”

Viên cảnh sát hình sự là một người trẻ tuổi, nghe thấy câu hỏi của Quan Trì cười cười nói: “Anh là người thành phố nên không hiểu, không phải nói để hù dọa anh. Hiện tại chính là mùa mưa, hi vọng chúng ta là người tốt sẽ không xảy ra chuyện gì.”

So với viên cảnh sát tự cho những lời mình nói là hài hước thì vẻ mặt của Quan Trì lại đông cứng lại, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ là bầu trời bao la.

Bầu trời tối tăm bị những đám mây che phủ, cả thung lũng thật giống như bị chìm ở đáy nồi, đập vào mắt là dòng nước không những không sạch sẽ mà đen như mực, những hàng cây trũng điệp chọc thẳng lên bầu trời như đem tầng mây kia bổ ra.

Thiệu Khâm quay đầu liếc nhìn Giản Tang Du, nhẹ nhàng nắm tay cô: “Em sợ không?”

Trong bóng tối, sắc mặt Giản Tang Du trông càng nhợt nhạt hơn, đôi mắt trong vắt, cô khẽ lắc đầu, kiên định trả lời: “Không sợ, Mạch Nha còn đang chờ em.”

Thiệu Khâm nhẹ nhàng cười với cô một tiếng, ngón tay càng siết chặt hơn.

Sắc trời càng lúc càng âm đạm hơn, không biết là do màn đêm sắp buông xuống hay do những đám mây dày cộm nặng nề kia, hơn nữa chung quanh toàn những bóng cây to lớn rậm rạp, Giản Tang Du chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh run lên.

Xe tiến xa hơn một chút, cô mơ hồ nghe thấy một tiếng vang kì quái, giống như tiếng một đoàn tàu hỏa từ xa sắp phóng tới đây mang theo một trận gió lớn, xuyên qua những tán lá rậm rạp.

“Ở đây có đường ray sao?”

Giản Tang Du nghi hoặc nhìn vào trong rừng nhưng hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt biến sắc của Lưu Đội cùng viên cảnh sát trẻ tuổi đang ngồi ở ghế trước, Lưu Đội lập tức tắt máy, dừng xe ở ven đường.

Tiếng thắng xe gấp gấp vang vọng trong khu rừng yên tĩnh.

Cả người Quan Trì nghiêng về phía trước: “Sao vậy?”

“Suyt ——” Lưu Đội ra hiệu bảo anh đừng lên tiếng, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, nghiêng tai chăm chú lắng nghe cái gì đó.

Thiệu Khâm cũng không khỏi nhú mày, trong thoáng chốc. dường như.

“Mau lái xe!”

Thiệu Khâm cùng viên cảnh sát hình sự trẻ tuổi cùng nhau mở miệng, Giản Tang Du sợ hết hồn, cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng khẩn trương như vậy của Thiệu Khâm, muốn mở miệng hỏi han nhưng thân thể lại bị Thiệu Khâm ôm chặt lấy.

“Ôm anh.” Thiệu Khâm thấp giọng thì thầm vào tai cô, gương mặt nghiêm nghị của anh đông cứng lại, ánh mắt sâu xa nhìn thẳng về phía trước.

Trực giác Giản Tang Du mách bảo có lẽ có chuyện gì đó sắp phát sinh. Tim cô đập rộn lên, nhưng vẫn ngoan ngoãn tiến sát vào trong ngực Thiệu Khâm. Hai cánh tay dùng hết sức quần chặt lấy thất lưng của Thiệu Khâm.

Tiếng gầm rú kia càng ngày càng lớn. Cùng lúc đó Lưu Đội cũng nhanh chóng khởi động xe. Giản Tang Du cũng không dám mở mắt, chỉ cảm thấy như có một âm thanh khổng lồ lạnh băng vừa phá vỡ sự yên tĩnh. Âm thanh kia mãnh liệt dâng trào, cuộn cuộn nổi lên vô số tảng đá to hòa cùng dòng nước.

“Fuck, đây là ——” Quan Trì trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn những gì phát sinh sau lưng mình.

Cách xe bọn họ không xa là một màn nước mênh mông cùng với những thân gỗ to hòa cùng bùn nhão âm ỉ lao tới. Dòng nước hung hãn há miệng lớn một đường cắn nuốt sườn núi cỏ cây ven đường. Rừng cây vốn là che khuất bầu trời trong nháy mắt cong vẹo nghiêng ngả trong dòng nước. Những thân gỗ dưới sức nước kinh người càng thêm vững chắc, với tư thế lên núi lễ Phật hung hãn lao đến.

“Lũ quét.”

Về mặt Lưu Đội cứng lại, bàn tay nắm chặt vô lăng khiến cho những mạch máu trên tay nổi lên cuộn cuộn trông rất đáng sợ, môi anh mím chặt lại, vừa ngó phía sau vừa dùng hết sức nhấn chân ga.

Đường đất phía sau bọn họ bắt đầu sụp đổ, Quan Trì quay đầu lại nhìn thoáng qua, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Toàn bộ đoạn đường đằng sau đuôi xe của bọn họ đều gãy thành mấy mảnh, rơi xuống một cái động sâu không đáy, còn có một lớp bùn đất đang dồn lên từ vết nứt.

Việc này so với một trận lụt còn ghê gớm hơn. Với một tốc độ cực nhanh cơn lũ đã phá vỡ sườn núi cứng cáp, nhổ tận gốc những cây đại thụ trên đường đi với một khí thế kinh người làm cho ai cũng phải hoảng sợ.

Lưu Đội hiển nhiên là có kinh nghiệm, đất đá trôi và lũ lụt, động đất hoàn toàn khác nhau, chỉ có thể chạy sang hai bên để tránh nó, hơn nữa cũng không thể dọc đi theo khe. Anh ta vẫn điên cuồng nhấn ga, chân đã phát run lên, vừa muốn tránh xa đất đá trôi, lại còn phải chú ý tới tình hình giao thông nguy hiểm trước mắt.

Giản Tang Du chỉ cảm thấy thân thể của mình sắp bị Thiệu Khâm bóp nát rồi, lồng ngực ầm ập của anh đang che chở cho cô, tiếng tim đập mạnh liệt vang lên bên tai cô, mỗi một tiếng như một hồi trống vang lên trong lòng cô.

Không biết qua bao lâu, thân thể Thiệu Khâm mới thả lỏng một chút, ngón tay anh lạnh như băng nắm lấy tay cô, giọng nói khàn khàn: “Không có chuyện gì rồi.”

Giản Tang Du không nhìn thấy những cảnh tượng kinh khủng, không biết được nó đáng sợ như thế nào. Nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được lúc đó Thiệu Khâm vô cùng khẩn trương. Anh che chở cho cô rất cẩn thận. Tuy không hề lộ chút cảm xúc nào nhưng lúc này trong đôi mắt trong sáng nhìn cô tràn đầy sùng nịnh nói “Không có chuyện gì rồi.”

Giản Tang Du chỉ ngẩng đầu nhìn anh hồi lâu, vòng tay đang ôm anh lại không hề có ý định buông ra.

Thiệu Khâm ngây ngốc, đáy mắt hiện lên một nụ cười, lại tiếp tục ôm chặt lấy cô.

Xe lại bắt đầu vững vàng đi về phía trước, trong xe chỉ có năm người, mọi người đều cũng trầm mặc cố gắng bình phục lại tâm trạng sau khi sống sót thoát khỏi tai nạn kinh hoàng kia.

Cuối cùng cũng hết ngày, chiếc xe vẫn đang cố gắng lội qua những quãng đường đất lầy nguy hiểm, qua ánh đèn xe mọi người nhìn thấy những cảnh đổ nát, thảm thực vật hoàn toàn không còn lại một chút nào.

Thiệu Khâm khẽ lau cái trán ướt đẫm mồ hôi của Giản Tang Du, hôn tóc mai của cô nói: “Ngủ đi.”

Giản Tang Du gối đầu lên đùi anh nhưng vẫn không nhắm mắt, buồng xe lắc lư, hệ thống giảm xóc của chiếc xe cảnh sát không được tốt, nhiều lần gò má của cô bị đập mạnh vào chân của Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm dùng bàn tay khô ráo ầm ập của mình đặt dưới má cô để cho cô an ổn ngủ trong lòng mình.

Dọc đường luôn được Thiệu Khâm quan tâm chăm sóc như vậy, Giản Tang Du không phải là không có cảm giác. Cô im lặng ngủ thiếp trong lòng bàn tay ầm ập khoan dung của anh dù trong lòng vô cùng lo lắng.

Xe đột nhiên ngừng lại, cô thuận thể vừa đứng dậy vừa nhìn, lúc này mới kinh ngạc phát hiện đường phía trước đã bị chặn lại, bởi vì bị đất đá trôi xuống làm sụp mất một đoạn tạo thành một cái khe rất to.

Lưu Đội xuống xe xem xét, trong xe im ắng, ngay cả người bình thường nói nhiều như Quan Trì cũng không nói tiếng nào ngồi im, trầm mặc.

Ai cũng không nói gì, tâm tình của Giản Tang Du và Thiệu Khâm lại càng chìm đến đáy cốc.

Lưu Đội chống nạnh đứng chống nạnh quan sát độ sâu của vết nứt, cau mày nhìn về phía trước, đèn xe màu vàng ấm chiếu sáng cả một vùng phía trước

Trong xe mấy người cũng thử người ra nhìn anh, bàn Giản Tang Du càng nắm càng chặt hơn, đúng lúc cô muốn nhảy xuống xe thì bỗng nhiên Lưu Đội hô to: “Mọi người mau xuống xe nhanh, trong hố này có người!”

74. Chương 74

Tiếng thét lên của Lưu Đội làm ọi người đều giật mình. Giản Tang Du theo chân Thiệu Khâm xuống xe, đến khi nhìn xuống cái hố mới phát hiện ra tình trạng bên dưới thật tồi tệ.

Một chiếc máy kéo bị chôn vùi dưới đám đất đá, chìm xuống đám bùn nhão là một người trong thôn, tay chân đang chìm trong vũng lầy, sắp không chịu nổi. Bên cạnh đám đất đá là một đồng rau củ quả. Có vẻ như người này vừa vào thành phố mua thực phẩm, lúc trở về không may lại gặp phải sạt lở đất

Lưu Đội và Thiệu Khâm không nói gì, nhìn nhau thoáng cái liền nhảy xuống cứu người, Quan Trì cũng cởi áo khoác nhảy xuống.

Ba người vừa mới chạm đất đã bị ngập trong đám bùn, bùn ngập tới tận bắp chân, giày da của Thiệu Khâm cũng chìm trong bùn nhão, mỗi người đều đi từng bước một cách khó khăn tới vị trí của người bị thương.

Viên cảnh sát hình sự trẻ tuổi nhìn xuống lo lắng hỏi: “Còn sống không?”

Trước kia lúc còn là bộ đội, Thiệu Khâm cũng đã tham gia cứu trợ thiên tai khẩn cấp rất nhiều lần, cho nên rất có kinh nghiệm với những tình huống như vậy, anh trầm mặc xem xét tình trạng của người kia.

Lưu Đội cũng đã lớn tuổi nên hành xử không chút sợ hãi, duỗi ngón tay ra kiểm tra hô hấp của người kia, trầm giọng đáp: “Vẫn còn thở.”

Bọn họ ra sức đào xuống phía dưới để lôi người đó ra, do không có công cụ gì có ích cho nên chỉ có thể dựa hoàn toàn vào hai tay sau đó ôm lấy người kia, cố gắng không để mình bị thương.

Trong nháy mắt áo sơ mi trắng trên người Thiệu Khâm dính đầy bùn, gương mặt kiên nghị vô cùng chăm chú làm việc. Giản Tang Du chỉ có thể chờ ở phía trên, cùng viên cảnh sát hình sự trẻ tuổi hỗ trợ đưa người bị nạn lên.

Thỉnh thoảng cô lại đưa mắt nhìn Thiệu Khâm, khe nứt này quá sâu, nhưng đèn xe lại không thể chiếu vào được cho nên cô chỉ có thể mượn bóng đèn mơ hồ quan sát tình trạng tồi tệ hiện tại. Hồi lâu vẫn không thấy Thiệu Khâm có động tĩnh gì, giọng cô run run gọi tên anh: “Thiệu Khâm?”

“Anh ở đây.” Giọng nói đầy cuốn hút của Thiệu Khâm chậm rãi truyền lên, Giản Tang Du thở ra, anh còn nói, “Đừng lo lắng, anh rất khỏe.”

Những người bị nạn cũng không quá nhiều, tổng cộng có năm người, trong đó còn có một người lớn tuổi bị thương hơi nặng, nằm trên mặt đất thật lâu cũng không hề nhúc nhích. Lưu Đội làm hô hấp nhân tạo cho ông ta, ấn vào huyết nhân trung giữa mũi và miệng, cuối cùng có thể cảm nhận được tiếng tim đập càng ngày càng mỏng manh của ông ta.

Những người bị nạn khác cũng dần dần tỉnh lại, cảm tạ ân nhân của mình, sau đó thấy ông già vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại liền cầu xin Lưu Đội và Thiệu Khâm giúp đỡ một tay.

Viên cảnh sát hình sự trẻ tuổi thử dùng di động liên lạc với bên ngoài, nhưng trong thung lũng này căn bản không có sóng.

Sắc mặt Lưu Đội đông cứng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, cuối cùng đưa ra một quyết định khó khăn: “Đường phía trước đã bị chặn đứt, nhìn trời rất có thể sẽ có mưa, chúng ta chỉ có thể quay trở về đường cũ, đưa người bị thương vào bệnh viện.”

Thiệu Khâm và Giản Tang Du đều ngăn ra, Giản Tang Du lập tức lắc đầu: “Không được, tôi không thể trở về.”

Viên cảnh sát trẻ tuổi biết tâm tư của cô, trầm giọng khuyên nhủ: “Nhưng với tình huống bây giờ, căn bản không có cách nào để đi qua được trừ khi đi xuyên rừng. Nhưng một khi có mưa thì sẽ nguy hiểm hơn!”

Quan Trì cũng khó khăn khuyên cô một câu: “Chị dâu, nơi này còn có rất nhiều người bị thương cần cấp cứu —”

Thiệu Khâm thủy chung im miệng không nói, thấy sắc mặt tái nhợt và ánh mắt ảm đạm Giản Tang Du, véo mạnh lòng bàn tay của cô: “Hãy nghe lời của Lưu Đội .”

Anh không thể nhìn thấy Giản Tang Du gặp nguy hiểm. Hơn nữa bây giờ còn có người bị thương cần cấp cứu. Anh đã từng là quân nhân, cũng không phải do anh cao thượng. Nhưng anh chịu ảnh hưởng lớn của tư tưởng quân đội không có cách nào coi mạng người như cỏ rác.

“Tạm thời Mạch Nha sẽ không có nguy hiểm gì đâu, ngày mai chúng ta sẽ quay lại.” Thiệu Khâm kiên định nhìn Giản Tang Du, trên người anh dính đầy bùn đất, chỉ dám đem bàn tay khoắc hờ lên thắt lưng cô.

Giản Tang Du nhìn Thiệu Khâm một cái, không nói gì.

Thiệu Khâm giúp đỡ Lưu Đội đưa mọi người lên xe. Mọi người rất buồn bực vì số tiền mình bỏ ra mua hàng, thậm chí thở tất cả đồ mới mua đều nằm dưới đáy hố.

Bọn Thiệu Khâm không thể nào đưa chiếc máy kéo lên được, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là một lần nữa nhảy xuống hố, giúp người dân đưa đồ đạc của họ lên.

Chờ đến khi hết bận, bắt tri bắt giác anh mới phát hiện Giản Tang Du đã biến mất.

Thiệu Khâm lo lắng tìm kiếm khắp nơi, càng tìm lại càng kinh hãi, bóng trắng đen nhánh lơ lửng, dưới ảnh hưởng của những tán lá dày, đèn xe chỉ có thể chiếu tới một phạm vi nhất định nhưng cũng không thấy cô, trong lòng Thiệu Khâm đã có đáp án.

Lưu Đội cũng rất sốt ruột, hỗ trợ tìm một vòng thở hổn hển chạy về: “Giản tiểu thư có thể đi đâu được chứ?”

Bàn tay Thiệu Khâm nắm chặt thành quả đấm, ánh mắt thâm sâu nhìn vào khu rừng rậm: “Cô ấy vào rừng rồi.”

Lưu Đội và Quan Trì đều rất sửng sốt, trong lòng Lưu Đội nóng như lửa đốt, cảm thán: “VẬY sao được, cô ấy là phụ nữ, vạn nhất gặp nguy hiểm thì. . . .”

Thiệu Khâm đưa tay cầm chiếc áo khoác của mình ở ghế sau, lấy bên trong túi áo ra một chiếc điện thoại di động, cuối cùng không tiếng động nhìn Quan Trì một cái: “Cậu đi trước với bọn họ đi, tôi đi tìm vợ tôi.”

Hai mắt Quan Trì mở to, tức giận nói: “Không được, cậu không thể đi một mình được!”

Thiệu Khâm nhìn anh cười cười: “Họ đều là vợ con của tôi, tôi không muốn liên lụy tới người khác.” Anh nói xong cũng không đợi Quan Trì đáp lại, trực tiếp xoay người chạy vào cánh rừng sâu.

Lưu Đội bức tức giậm chân, phát điên nói: “Hai vợ chồng này toàn làm ầu!”

Giản Tang Du biết mình tùy hứng cố chấp, nhưng bọn họ chưa từng biết thế nào là tình mẹ con, trong tình cảnh nguy hiểm như vậy, cô biết con mình đang chờ cô thì sao cô có thể an tâm mà chờ đợi thêm được?

Ban đêm bóng tối càng âm u hơn, rất nhiều âm thanh quỷ dị vang lên trong đêm tối, thỉnh thoảng lại truyền tới những tiếng sột soạt của tán cây, Giản Tang Du ôm cánh tay, kiên trì đi vào trong.

Cố gắng lắm cô mới cảm nhận được phương hướng, miễn cưỡng cũng nhớ ra phương hướng. Nhưng trong rừng cây rậm rạp này căn bản có rất ít người qua lại. Vì vậy ngay cả một con đường bằng phẳng cũng không có.

May mắn lúc đi cô đã mặc đồ thể thao, lúc này mới không bị những cành cây quệt vào làm bị thương.

Bóng trắng loang lổ, nhiều lần cô bị vướng vào những rễ cây nổi lên làm cho cô trượt chân ngã, đầu gối bị xây xát không ít, rất đau, nhưng cô vừa nghĩ tới con trai là lại có dũng khí tiếp tục bò dậy tiếp tục đi về phía trước.

Bình thường lá gan của cô rất nhỏ, hơn nữa lại sợ tối, kể từ sau khi sự kiện kia xảy ra cô càng sợ tối hơn.

Nhưng lúc này cô mới biết tình mẫu tử vĩ đại biết bao. Ngay cả chính cô cũng chưa từng nghĩ tới có lúc mình lại dũng cảm như vậy, dù hiện giờ ma quỷ có hiện ra hay có thú dữ vồ tới thì cô cũng không sợ hãi mà độ sức cùng nó.

Càng chạy vào sâu trong rừng càng ẩm ướt, khí lạnh bao quanh cô. Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng những con chim vỗ cánh. Cô cảnh giác nhìn chung quanh, trái tim đập nhanh liên hồi.

Hết lần này tới lần khác, ông trời không ủng hộ cô, một tiếng sấm vang lên, tia chớp làm cho các tán cây lóe lên phát sáng, cả những chiếc bóng núp trong bóng tối trong nháy mắt cũng sáng lên.

“A!” Giản Tang Du hoảng sợ hét lên một tiếng, rất nhanh vừa cắn chặt môi vừa tiếp tục đi vào trong rừng. Cô không thể lùi bước, giờ phút này cô đặc biệt nhớ tới khuôn mặt nhỏ bé lạnh lợi của con trai, còn có. lòng ngực ấm áp của Thiệu Khâm.

Giản Tang Du một mình đi xuyên qua khu rừng âm u lạnh ngắt. Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi tới, cô biết đây là dấu hiệu báo trời sắp mưa, chỉ có thể bước nhanh hơn, cô phải nhân lúc trời chưa mưa to để tìm được một chỗ trú chân.

Mặt đường trong rừng vô cùng trơn trượt, ở đâu cũng có cỏ rêu mọc. Những hạt mưa nhỏ rơi vào mặt cô. Ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc điện thoại di động cũng không giúp cô nhìn rõ được con đường phía trước, chỉ có thể nhìn thấy một phạm vi rất nhỏ trước mặt. Cho nên Giản Tang Du không cẩn thận lại dẫm phải một sườn dốc trơn trượt, thân thể nghiêng ngã trượt xuống con dốc, cô hoảng hốt vội túm lấy một nhánh cây.

Lòng bàn tay bị sứt da, đau đớn vô cùng.

Cô túm lấy nhánh cây kia nhưng không có cách nào nhúc nhích, cả người treo lơ lửng trên không, chỉ cần nhúc nhích một chút là có tiếng bùn đất chảy xuống.

Làm sao bây giờ?

Giản Tang Du không có kinh nghiệm sống trong thôn dã, hơn nữa lúc này lại không có ai khác ngoài cô cho nên cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cô thử dùng chân đu vào cọc gỗ bên cạnh, muốn mượn lực đẩy để trèo lên, ai ngờ lại không đủ sức. Ngược lại cánh tay vì dùng quá nhiều sức nên thân cây đó không ngừng phát ra tiếng “xoàn xoạt”.

Giản Tang Du cắn môi, ra sức tự cứu mình. Trong lòng cô bỗng hiện ra một suy nghĩ —— nếu có Thiệu Khâm ở đây thì tốt quá rồi, anh nhất định sẽ có biện pháp .

“Giản Tang Du!” giọng Thiệu Khâm vang lên giống như tiếng của vị thần cứu thế. Giản Tang Du còn cho rằng cô vừa nghe thấy ảo giác, làm sao có thể ngay tại thời điểm cô nhớ tới anh thì anh lại xuất hiện được?

“Giản Tang Du!” Tiếng nói càng ngày càng to hơn.

Nước mắt Giản Tang Du tự nhiên chảy ra, cô nghe thấy từng tiếng bước chân trầm ổn tới gần mình, lại nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của anh “Mới vừa nghe thấy em đang gọi anh mà, em đang ở đâu vậy?”

Thiệu Khâm mượn ánh sáng yếu ớt từ điện thoại quan sát bốn phía, chợt nghe thấy từ dưới sườn dốc cách đó không xa có một giọng phụ nữ yếu ớt: “Thiệu Khâm.”

Hồ hấp của Thiệu Khâm dừng lại, sải bước chạy tới.

Lúc thấy Giản Tang Du, trong nháy mắt đầu óc anh trở nên trống rỗng, phía dưới cô là một sơn động sâu không thấy đáy, cũng không thể biết bên dưới có cái gì.

Giọng nói của anh đầy bất an: “Nắm chặt đây, anh sẽ tới ngay đây.”

Cuối cùng Thiệu Khâm cũng tìm thấy được một thân cỏ thụ cứng cáp, anh rút một nhánh rễ cây quần ngang hông mình, buộc thật chặt, anh sải bước đi xuống chìa tay ra kéo lấy Giản Tang Du.

Giản Tang Du nhìn ngón tay thon dài của anh, bởi vì lúc trước cứu những người dân làng kia mà còn lưu lại vết bẩn, thoát nhìn chẳng đẹp tí nào. Nhưng lần này cô lại cảm thấy. tay anh không sạch sẽ so với lúc trước càng làm cho cô rung động hơn.

Giản Tang Du vươn tay của mình ra, đầu ngón tay của hai người chạm vào nhau, phải dùng rất nhiều sức mới có thể nắm lấy được.

Thiệu Khâm vừa chạm được vào ngón tay của cô liền cố sức giữ chặt lấy, cố gắng vươn một tay khác ra: “Tới đây.”

Giản Tang Du từ từ buông bàn tay đang bám vào nhánh cây ra, theo bản năng hai bàn tay sống chết ôm lấy Thiệu Khâm.

Như vậy cả trọng lượng của cô đều chuyển sang cho Thiệu Khâm, nhánh rễ trên người Thiệu Khâm đột nhiên lỏng ra, thân thể của anh trượt xuống dưới một chút.

Sắc mặt Giản Tang Du trắng nhợt, vội vàng muốn buông anh ra: “Không được, anh sẽ rơi xuống mất.”

Thiệu Khâm cầm chặt nhánh cây, do dùng nhiều sức trên các đốt ngón tay trên mu bàn tay cũng trở nên trắng bệch. Sắc mặt anh đông cứng lại, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định trầm tĩnh: “Ôm chặt vào anh, có chết cũng phải chết cùng nhau.”

Giản Tang Du nhìn gương mặt tuần mi của anh, nước mắt tràn ra, lẩm bẩm nói nhỏ: “Không nên, không nên cùng nhau chết.”

Thiệu Khâm và cô nhìn nhau, bởi vì tay mang quá nặng mà khẽ phát ra hơi thở hồng hộc, giọng nói cũng không còn mạnh mẽ như trước: “Giản Tang Du, em có thể đừng đáng ghét như vậy được không? Đáng lẽ lúc này em nên cảm động mà nói với anh ‘Ông xã chúng ta tái hôn được không?’ sao em lại không chịu theo kịch bản vậy.”

Giọng điệu của anh mang theo sự trêu chọc, giọng nói vẫn còn run run. Giản Tang Du biết anh sắp không giữ được lâu nữa, bên cạnh không ngừng có tiếng bùn đất cùng những tảng đá rơi xuống nhưng lại không hề nghe thấy một tiếng vang nào vọng lên.

Cô không biết phía sau có phải là vực sâu vạn trượng hay không. Nhưng cô không muốn Thiệu Khâm cùng rơi xuống. Cô không muốn, cô không muốn anh cùng chết với cô.

Mưa càng lúc càng to, nước mưa vô tình trút xuống, gương mặt cương nghị của Thiệu Khâm bị nước mưa xối vào, những giọt nước chảy ròng ròng từ tóc của anh, rơi cả vào mắt khiến mắt anh cay xè, càng lúc càng đỏ lên.

Giản Tang Du cũng bị ướt hết, bàn tay hai người đang nắm chặt vào nhau cũng dần trở nên trắng bệch, sắp buông lỏng ra vì ko thể chịu được nữa.

Sắc mặt Thiệu Khâm càng nặng nề, anh lớn tiếng nói: “Nắm chặt tay anh.”

Giản Tang Du nhìn thấy nước mưa trút xuống làm trôi đi lớp bùn bẩn trên mặt anh, một dòng nước chảy xuống sống mũi cao thẳng của anh, nhưng bàn tay anh vẫn thủy chung không nhúc nhích, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, nhưng vẫn rất cứng cáp và có lực.

“Thiệu Khâm.” Giản Tang Du nghẹn ngào gọi anh .

Thiệu Khâm trầm mặc nhìn cô, hầu kết giật giật: “Cả nhà ba người chúng ta nhất định có thể vượt qua khó khăn này, hãy tin tưởng anh.”

Giản Tang Du gật đầu lia lịa, ai ngờ một giây sau, nhánh rẽ trên người Thiệu Khâm do nước mưa mà bị lỏng ra, mặt Thiệu Khâm liền biến sắc, cả người tuột xuống dưới.

Giản Tang Du nắm chặt tay của anh, hai người ôm chặt nhau cùng lặn xuống sườn núi.

Trời đất quay cuồng, trán đập vào rất nhiều thứ. Giản Tang Du cảm thấy mờ mịt, cảm giác rơi nhanh xuống vừa kích thích vừa sợ hãi. Nhưng bên cạnh cô còn có một thân thể ấm áp vững chắc, cô liền nhắm mắt lại, để cho thân thể tùy ý lặn xuống.

“Ào——”

Thân thể hai người rơi xuống một con sông nước chảy xiết, bởi vì lực hút lớn mà thân thể đều chìm xuống, dưới đáy sông mờ mờ Giản Tang Du mở mắt ra, thấy đôi mắt tỉnh táo của Thiệu Khâm.

Anh ôm chặt hông cô, đôi môi gắn lên môi cô, không ngừng truyền không khí cho cô.

Giản Tang Du không biết bơi lội, toàn dựa vào sức lực của Thiệu Khâm đưa cô lên.

Hai người cùng trôi lên khỏi mặt nước, lúc này mới phát hiện dưới chân sườn núi là một con sông, bên cạnh còn chia ra làm mấy nhánh sông nhỏ. Bởi vì đáy cốc quá sâu, mưa rơi nhỏ, nhưng vẫn trút xuống thân thể của hai người.

Không khí dưới đáy cốc thấp đến ớn lạnh.

Nước chảy rất mạnh, trong bóng tối sắc mặt của Thiệu Khâm tái nhợt, nhưng đôi mắt đen lạnh lùng vẫn vô cùng bền bỉ kiên trì, cánh tay anh cố quăn chặt lấy eo Giản Tang Du, mang theo cô bơi vào bờ.

Lòng sông không quá rộng, nhưng nước chảy quá xiết.

Lúc trước Thiệu Khâm đã tiêu hao mất một nửa thể lực, Giản Tang Du cảm nhận được anh sắp không chống chịu được nữa, ngay cả tốc độ bơi cũng chậm dần.

Hô hấp bên tai cô càng ngày càng nặng nề, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Giản Tang Du không khỏi khấn trương theo dõi anh.

Thiệu Khâm khẽ chớp mắt, bắt gặp bộ dạng lo âu của cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Anh sẽ đưa em vào bờ, đừng sợ.”

Thiệu Khâm không ngừng chống lại dòng nước, thật vất vả bơi tới bờ bên kia. Một lớp đá cuội trải dưới làm cho dòng nước nông hơn, anh dùng hết sức đẩy Giản Tang Du lên, Giản Tang Du dùng cả hai tay hai chân nhanh chóng trèo lên bờ.

Lúc sau quay lại phát hiện không thấy người phía sau đâu!

Giản Tang Du kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Thiệu Khâm đang chìm xuống dòng nước, hai mắt nhắm lại, cả người không có chút sinh khí.

Nhất thời cô bị hoảng sợ, hít thở không thông, lao đảo chạy về phía anh, trong nước dùng sức ôm lấy thân thể nặng nề của Thiệu Khâm.

Sức của cô không đủ lớn, thân thể Thiệu Khâm bị ngấm nước càng nặng hơn, cô chỉ có thể chậm rãi từng bước kéo Thiệu Khâm vào bờ, chờ đến lúc an toàn nằm trên bãi đất mới quan sát anh.

Gương mặt điển trai của Thiệu Khâm rất bình thản. Cả người giống như đang chìm vào một giấc ngủ sâu không có cảm giác gì. Trên mí mắt còn đọng lại những giọt nước. Giản Tang Du điên cuồng lay vai anh : “Thiệu Khâm, Thiệu Khâm ——”

Thiệu Khâm không có phản ứng.

Giản Tang Du ngơ ngác nhìn gương mặt trầm tĩnh của anh. Nước mắt như những hạt châu lớn nhỏ rơi xuống. Cô vô cùng căng thẳng, run rẩy đưa tay ra kiểm tra hô hấp của Thiệu Khâm, nhất thời như bị sét đánh.

Không có hơi thở, một chút cũng không còn.

Giản Tang Du ngẩn người, nước mắt lại trào ra như một trận đại hồng thủy, trong nháy mắt như mất cả trái tim.

Cô luôn muốn giữ khoảng cách an toàn với Thiệu Khâm, nghĩ đến chỉ cần anh không xuất hiện tại nơi cô có thể thấy, thì hai người sẽ chẳng có quan hệ gì đến nhau.

Cô không có cách nào thoát khỏi tình cảm này, chỉ cầu mong ông trời có thể nghe được lời khẩn cầu của cô, giúp cô giữ được khoảng cách không xa không gần với Thiệu Khâm, như vậy cô đã thỏa mãn rồi.

Thế nhưng lần đi ra ngoài tìm Mạch Nha, cô mới hiểu được người đàn ông này đã khắc sâu trong lòng cô, là toàn bộ thế giới của cô. Nếu như không có Thiệu Khâm bảo vệ, cô sẽ không có dũng khí để chống đỡ tới tận giờ.

Nhìn Thiệu Khâm không nhúc nhích nằm trước mặt mình. Cô gọi anh cũng không thấy anh đáp lại, chạm vào anh cũng không thấy có nhiệt độ nữa. Giản Tang Du mới phát hiện. đây là chuyện đáng sợ nhất trên thế giới này.

Bị hành hạ đến bây giờ, thân thể cô cũng rất mệt mỏi, cả tâm tư cũng rất mệt mỏi.

Giản Tang Du ngồi chồm hổm bên cạnh anh, che miệng nức nở: “Ngu ngốc, đồ lưu manh, sao anh lại ngu ngốc như vậy. Em đã không còn cần anh nữa, tại sao anh lại vẫn cứu em.”

Thiệu Khâm vẫn nằm yên, không đáp lại, cũng không ôm lấy cô cười cợt nữa, cũng không thì thầm bên tai những lời làm cho cô đỏ mặt tim đập nhanh nữa.

Ngón tay Giản Tang Du nắm chặt áo sơ mi của anh, gục mặt vào ngực anh nức nở: “Không phải anh nói muốn dẫn em đi ra ngoài sao? Anh đã nói sẽ không gạt em nữa mà.”

“Van xin anh ——” Giản Tang Du bi thương nhìn không người đàn ông vẫn nằm yên không nhúc nhích kia, trái tim đau nhói, “Anh tỉnh lại đi có được không?.”

Người đàn ông nằm trên đất bỗng kịch liệt ho khan, anh chống tay lên mặt đất ngồi dậy, há mồm thở dốc, nhưng ngay sau đó quay đầu lại nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang khiếp sợ bên mình, hung dữ nói: “Giản Tang Du, muốn chờ em nói tái hôn sao lại khó vậy, anh đã nhận đến sắp tắt thở rồi.”

Giản Tang Du mở to đôi mắt đăm lệ, giật mình sững sờ nhìn chằm chằm anh .

Thật ra Thiệu Khâm cũng không phải muốn hù dọa Giản Tang Du. Vừa rồi anh thật sự quá mệt mỏi suốt nửa bị choáng, nghĩ đến đây trái tim vẫn còn đập mạnh hoảng sợ. Đợi hồi lâu cũng không thấy Giản Tang Du có phản ứng, Thiệu Khâm hồ nghi quay đầu.

Bất thành linh Giản Tang Du xông tới liều mạng đánh anh, thiếu chút nữa Thiệu Khâm bị cô áp đảo trên bờ sông.

75. Chương 75

Mưa còn đang rơi, từng giọt chảy qua chiếc cằm nhỏ gầy yếu còn đang ngực anh.

Giản Tang Du nằm trên người Thiệu Khâm, trong đôi mắt long lanh chứa đầy nước mắt , khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chưa hết hoảng sợ, cô nhịn không được mắng to:” Vô lại, anh lại gạt em.”

Thiệu Khâm nhìn ra sự hoảng sợ của cô, thuận thế ôm eo của cô, nhìn cô sâu sắc, giọng nói khàn khàn:” Anh không lừa em, vừa rồi thực sự là Diêm Vương đã tới đây một chuyến. Nghĩ lại còn chưa tìm em và con trai trở về, nên không cam lòng, phải quay lại.”

Sắc mặt Giản Tang Du tái mét nhìn anh, ánh mắt phức tạp. Một lúc sau bỗng nhiên cúi người hôn lên đôi môi hoàn mỹ của anh.

Đây là lần đầu tiên Giản Tang Du chủ động hôn lên môi Thiệu Khâm. Thiệu Khâm trợn to mắt khó tin, một lúc lâu mới hồi phục trạng thái ngẩn ngơ.

Giản Tang Du rất vụng về, sau khi môi chạm vào liền đưa lưỡi vào từng ngõ ngách trong miệng anh. Thiệu Khâm ngờ ngàng mở miệng để cho cô đi vào, nhìn lông mi không ngừng rung rung của cô, trong lòng dần dần sinh ra cảm giác choáng váng và vui mừng lẫn lộn, ùn ùn kéo đến.

Anh đảo khách thành chủ, ngậm chặt đầu lưỡi của cô, đôi môi cuồng nhiệt quần quít cắn mút. Thiệu Khâm thở dồn dập rời khỏi môi cô:” Tang Du?”

Viên mắt của Giản Tang Du vẫn còn ẩm ướt, tiếp tục ôm chặt anh: “Thật tốt quá, anh không chết.”

Thiệu Khâm vén những sợi tóc dính trên gương mặt cô ra sau tai, nhẹ nhàng thăm dò cánh môi mềm mại của cô: “Em không tha thứ cho anh, anh chết cũng không yên lòng.”

Giản Tang Du cố nén nước mắt nhưng một chất lỏng trong suốt vẫn từ từ tràn ra từ khóe mắt. Cô cúi đầu xuống, bả vai không ngừng run run. Cuối cùng nói bằng giọng mũi nùng đậm: “Tìm được con trai, chúng ta trở về nhà.”

Còn gì để âm ỉ? Đã như vậy, cô có tiếp tục nguy trang cũng không chống lại với trái tim mình.

Thiệu Khâm vui sướng nhìn cô, chờ cô từ từ ngẩng đầu lên, nhanh chóng ôm chầm cô vào lòng, nói liên tục:” Ừ, tìm được con trai, chúng ta trở về nhà.”

Đáy cốc tối đen, yên lặng và lạnh lẽo, nơi nơi đều là khí lạnh âm u. Thiệu Khâm nắm tay Giản Tang Du đi xung quanh xem xét. Không có ánh sáng, ngay cả nhánh cây khô cũng không thấy. Bật lửa trong túi Thiệu Khâm cũng không thể sử dụng được.

Hai người tìm kiếm một hồi lâu, đến khi mặt trời hoàn toàn khuất sau hàng cây, không những họ không tìm thấy lối ra; Mà ngay cả phương hướng cũng không còn phân biệt được.

“Phải chờ trời sáng thôi.” Thiệu Khâm để Giản Tang Du ra sau để bảo vệ, ngẩng đầu nhìn lên không trung không thấy ánh mặt trời.

Toàn thân Giản Tang Du lạnh đến phát run, cắn chặt răng gật gật đầu. Thiệu Khâm cảm giác được ngón tay cô co quắp từng cơn, ôm cô vào lòng :”Tìm xem có chỗ nào khác có thể nghỉ ngơi không.”

Hai người tìm rất lâu, mới tìm thấy một cái hang động nhỏ, ngay cạnh bờ sông.

Rất cạn, chỉ có thể trú được mưa mà thôi.

Giản Tang Du rút vào lòng Thiệu Khâm. Hai người im lặng nghe tiếng mưa rơi xuống chiếc lá phát ra âm thanh rào rạc, từng hồi giống như thôi miên.

Tay Thiệu Khâm vẫn khoác lên eo của cô, quần áo hai người đều ướt đầm, dính sát vào người rất khó chịu, lại dựa sát vào nhau muốn cho đối phương ấm áp.

Thiệu Khâm nhìn nghiêng cô, đường cong quen thuộc, dịu dàng đến khó tin, nhin không được liền nghiêng người hôn lên trán cô, từng chút từng chút di chuyển xuống, rơi vào trên môi cô.

Giản Tang Du quay đầu đối diện với ánh mắt của anh, ôm lấy cổ anh hôn đáp trả.

Đầu lưỡi hai người quần lấy nhau, cắn mút lẫn nhau. Dần dần hơi thở mang theo sự ham muốn. Môi của cô bị anh hôn đến sưng đỏ lên, anh vẫn chưa chịu buông tha, càng mãnh liệt hơn, hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

“Đi ra bờ sông, nơi này sẽ làm em bị thương.” Nói xong Thiệu bế cô lên, bàn tay dần dần sinh ra ngọn lửa cực nóng, ôm sát lên chiếc eo lạnh lẽo của cô.

Giản Tang Du vội vàng nắm lấy bờ vai anh, ngạc nhiên nhìn anh, ngập ngừng nói:”....Anh vẫn còn sức ...?”

Khóe môi Thiệu Khâm cong lên, chân bước từng bước dài đi đến bờ sông:” Ở trên người em, bất cứ lúc nào cũng đều có sức.”

Giản Tang Du cắn môi trừng anh, dùng tay chỉ chỉ vào môi dưới của anh:” Thô tục.”

Thiệu Khâm chỉ cười không nói, rất nhanh liền dẫm lên bờ cát mịn, ôm cô đến khu nước cạn bên bờ sông. Nơi đó có một khối nham thạch, Thiệu Khâm và cô đều đứng dưới nước sông đang chảy róc rách, đè cô lên trên nham thạch bắt đầu hôn điên cuồng.

Trời còn đang mưa, những hạt mưa thật nhỏ rơi trên thân thể tạo cảm giác ngứa ngứa, rất thoải mái.

“Cởi ra đi, mình làm ở đây”. Bàn tay Thiệu Khâm vuốt ve thân thể của cô qua lớp quần áo ẩm ướt, cởi áo khoác của cô ra, vội vàng ngậm chặt đỉnh tuyết lê không ngừng phập phồng của cô.

Anh mút vừa nhanh vừa mạnh mẽ, bàn tay nóng bỏng đến mức có thể làm cho da thịt của Giản Tang Du dần dần ấm lại. Cô vùng về cởi nút áo sơ mi của anh, thở gấp: “Anh nhẹ chút.”

Thân thể bị anh mút đến càng ngày càng nóng, Giản Tang Du đành phải đem tất cả sự chú ý tập trung vào nút áo của anh.

Thiệu Khâm đổi qua ngậm chặt bên kia, lúc này mới chú ý tới sự ngây thơ vùng về của cô. Một lúc lâu rồi mà vẫn chưa cởi được phần áo của anh. Anh nắm hai tay cô giữ chặt lên trên đỉnh đầu.

Giản Tang Du lườm anh mê muội.

Thiệu Khâm cong môi mỉm cười, cởi từng chiếc nút áo cho bản thân, lồng ngực rắn chắc dính một tầng nước mỏng nhạt.

Tay Giản Tang Du bị anh khống chế trên đỉnh đầu, hai quả tuyết lê trắng nõn nà không chút che đậy trước mặt anh, vì cô vận vẹo thân người mà đung đưa theo. Từng đường cong hoàn mỹ của cô uốn dài theo ánh mắt nóng bỏng vì dục vọng của anh.

Cô xấu hổ quay mặt lại: “Buông tay.”

Thiệu Khâm nắm hai tay của cô đặt vào trong ngực anh, sâu sắc nhìn cô:” Buông ra, em muốn làm gì?”

Vừa rồi Giản Tang Du muốn vuốt ve bắp thịt căng đầy của anh. Trước kia mỗi lần bọn họ thân mật, cô đều rất kháng cự. Cô chưa từng chạm đến thân thể của anh. Lúc này lại bị những lời nói và ánh mắt chăm chú của anh làm cho toàn thân cô không được tự nhiên, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển đi: “Không làm gì hết.”

Thiệu Khâm trực tiếp kéo xuống tất cả quần áo xuống dưới thân cô, tiến vào chỗ mê người ở giữa hai chân của cô, cười xấu xa: “Vây đến lượt anh làm.”

Mặt Giản Tang Du càng đỏ hơn, Thiệu Khâm thực sự là một tên đại lưu manh!

Thiệu Khâm kéo chân của cô vắt lên hông anh, vùng đất bí ẩn của cô càng mở rộng hơn. Bàn tay nóng như lửa của Thiệu Khâm hoàn toàn bao trùm lên chỗ tư mật của cô, vuốt ve qua lại. Dần dần ngón tay rút ra xuyên vào bên trong trêu chọc cô.

Cánh hoa màu hồng nhạt của cô bị anh xoa đến đỏ lên, Thiệu Khâm cảm thấy dòng nước theo ngón tay chảy ra càng ngày càng nhiều, không giống như trước kia. Anh nhịn đến khó chịu, nhìn thân thể càng ngày càng mềm mại của cô run run trong ngực của anh. Đôi môi khép hờ lộ ra hàm răng trắng nõn, gọi anh từng tiếng “Thiệu Khâm” trầm ấm, bộ dạng nhỏ nhắn này rõ ràng là đang mời mọc anh.

Hơn nữa hoàn cảnh cũng không được tốt, Thiệu Khâm sợ cô bị cảm lạnh, nhanh chóng cởi bỏ dây thắt lưng và những thứ trên người mình.

Giản Tang Du bị anh giày vò, từng chút dính sát vào anh. Cánh tay ôm anh càng chặt. Nơi bí ẩn đã được gạt mở, anh hoàn toàn thỏa mãn, xuyên sâu vào cơ thể cô. Cử động của anh mỗi lúc một nhanh, tất cả khoảng trống trong cơ thể đều được lấp đầy.

Giống như.....ngừng lại sẽ vô cùng khó chịu.

Cô không kìm nổi thở hắt ra, khẽ rên rỉ thành tiếng.

Thiệu Khâm nhìn xuống khuôn mặt ửng hồng của cô, bị biểu hiện thỏa mãn mà lấy lòng tình cờ lộ ra của cô, khiến anh không thể dừng lại, bắt đầu ra sức mạnh hơn. Anh vốn là thể lực dư thừa, lại khó có được việc Giản Tang Du chủ động một lần, nên dùng hết sức chứng minh thực lực và sự dũng mãnh của bản thân.

Giản Tang Du bị anh đụng đến đỉnh cao trào từng lần lại từng lần, toàn thân đều sinh ra khoái cảm khó nói nên lời, hai mắt từ từ nhắm lại nhỏ giọng rên rỉ.

Thiệu Khâm đang ở trên đỉnh cao của khoái lạc, đắm chìm một hồi thì phát hiện ra chuyện không tốt.

Đã lâu anh không đụng chạm đến Giản Tang Du. Hôm nay Giản Tang Du lại nhiệt tình như vậy, hút chặt anh từng chút làm anh vừa căng vừa cứng, rất nhanh làm anh lên đến đỉnh khoái cảm. Anh nhú mày giảm sức lại, muốn hưởng thụ cảm giác nhiệt tình chết người kia.

Mặt Giản Tang Du ửng hồng, tư duy rối loạn, cảm thấy như lơ lửng giữa không trung, hết sức khó chịu, nhỏ giọng nỉ non:” Mạnh lên.”

Đáy mắt Thiệu Khâm đỏ lên, mẹ nó, như vậy không phải là muốn đòi mạng anh sao?

Giản Tang Du mở đôi mắt ướt át, nhìn anh si mê:” Thiệu Khâm?” Vừa rồi là bộ dạng muốn ăn của cô, bây giờ như thế nào...?

Yết hầu Thiệu Khâm chuyển động lên xuống, nắm chặt mông của cô – liền cố hết sức làm tình. Âm thanh trong trẻo vang lên từng hồi, bởi vì bầu không khí sâu thẳm yên tĩnh, Giản Tang Du xấu hổ đỏ mặt, toàn thân đều là những dấu màu đỏ.

Thiệu Khâm cực kỳ mất mặt vì không chịu đựng nổi nhanh chóng phun trào ra. Anh mãnh liệt hôn lên đôi môi của cô. Giản Tang Du bị tần suất vận động của anh kích thích hơi co rút nhanh theo bản năng. Thiệu Khâm nhú chặt chân mày: “Cô bé đáng ghét kia, vẫn còn quyến rũ anh sao?”

Giản Tang Du ôm lấy cổ anh, nhìn vào ánh mắt ham muốn đen tối của anh.

Thiệu Khâm nuốt nước miếng, như vậy rõ ràng là bà xã thấy không hài lòng sao! Anh vỗ vỗ cái mông tròn dĩnh đầy mồ hôi của cô, lưu manh cười lớn:” Còn đói sao?”

Giản Tang Du xấu hổ quay mặt đi. Thiệu Khâm dịu dàng hôn lên mặt cô. Vật cứng nóng vẫn còn trong cơ thể cô, chất lỏng dính dính chậm rãi chảy ra từ chỗ bộ vị kết hợp của hai người, vừa trơn vừa dính chảy xuống đùi cô. Toàn thân Giản Tang Du bắt đầu nóng lên:” Anh rút ra đi.”

Thiệu Khâm nắm cầm kéo cô hé miệng, trở mình khuấy đảo trong miệng cô:” Làm lại lần nữa, ông xã sẽ làm em thoải mái.”

Giản Tang Du xấu hổ đỏ mặt cố đẩy anh ra, nói nhỏ:” Không được, em lạnh”.

Thiệu Khâm cũng biết nơi này thực sự không phải là nơi tốt để thân mật. Anh cũng không thể kiên trì được nữa, bao bọc tốt cơ thể cô ôm trở về hang động. Hai người yên lặng chờ trời sáng.

Trong lòng anh, Giản Tang Du vẫn mở to mắt, ngơ ngẩn nhìn cảnh vật tối đen, khẽ giọng nói:” Không biết ngày mai có thể thuận lợi tìm thấy Mạch Nha hay không?”

Thiệu Khâm nắm tay cô thật chặt, nói chắc chắn:” Có thể.”

Cho đến lúc mặt trời mọc, Giản Tang Du và Thiệu Khâm bắt đầu xuất phát. Mượn ánh sáng nhàn nhạt của tia nắng ban mai mới có thể phân biệt được phương hướng. Thiệu Khâm có nhiều kinh nghiệm hơn Giản Tang Du, hai người nghỉ ngơi một chút, cuối cùng cũng rời khỏi cốc.

Bởi vì tối hôm qua mưa lớn nên đường trên núi vẫn còn lầy lội, trơn trượt. Thiệu Khâm nắm tay cô, hai người dìu nhau vượt qua vách núi.

Không biết đi bao lâu, cuối cùng cũng thấy một cánh đồng xanh mướt trước mắt, phút chốc phạm vi tầm nhìn được mở rộng. Còn có thể nhìn thấy bóng dáng của người nông dân làm việc trên đồng ruộng.

Điều này làm cho Giản Tang Du vui mừng đến phát khóc. Cuối cùng họ cũng đến chỗ dốc núi màu đen, Mạch Nha ở đây, rất nhanh cả nhà họ có thể đoàn tụ!

Thiệu Khâm và Giản Tang Du đi trên một con đường nhỏ. Trên những cánh đồng thôn dân đang tập trung làm việc, nhìn họ dễ phòng. Giản Tang Du lo lắng nắm chặt tay Thiệu Khâm, ánh mắt của những người này không hề hòa nhã mà tràn đầy thù địch.

Thiệu Khâm ôm vai cô xoắn bước đi về phía trước. Mạnh mối duy nhất của bọn họ là Lý Song, người sống trong thôn này. Hồi vài người ở đây họ cũng không để ý đến vợ chồng anh, hoặc là trực tiếp xua tay bày tỏ họ không biết.

Thiệu Khâm và Giản Tang Du không ngờ đã đến dốc núi đen này rồi mà còn có thể gian nan như vậy. Mạch Nha đang ở trong một gia đình trong thôn này, nhưng mà một chút manh mối họ cũng không có.

Thiệu Khâm im lặng quan sát một hồi, xoay người nói với Giản Tang Du:” Con trai ở trong thôn này điều kiện được không tốt lắm, có thể gọi điện thoại chắc chắn có phạm vi sử dụng riêng, không phải các cán bộ trong thôn đều có gian hàng bán tạp hóa sao, chúng ta đến đó tìm xem.”

Hai người bị vô số ánh mắt nhìn kỳ lạ nhìn theo chằm chằm.

Trong cái thôn nhỏ nhiều người qua lại này, Giản Tang Du nhìn thấy mấy chữ to màu đỏ đầu tiên ” Cửa hàng bán tạp hóa”, Thiệu Khâm ngăn cô lại:” Em hỏi chắc chắn bà ta sẽ không chủ động nói.”

Thiệu Khâm lấy ví tiền ra giả bộ như mua thuốc, nhưng mà bà chủ vừa nhìn thấy cách ăn mặc của bọn họ liền biết là người xứ khác, hơn nữa nghe họ hỏi tên chủ nhà của bà, tính cảnh giác rất cao, liên tục tỏ vẻ không biết người này.

Bất luận Thiệu Khâm dùng lời lẽ khách sáo như thế nào đối phương đều trả lời cẩn thận.

Nhất thời tình hình hơi khó khăn, rốt cuộc lúc này Lưu đội trưởng đã gọi điện thoại cho họ : “Hai người dừng hành động thiếu suy nghĩ, phải chờ chúng tôi đến. Người dân trong thôn này rất đoàn kết, chỉ dựa vào hai người các vị thì không thể cứu được con trai.”

Thiệu Khâm lặng lẽ cúp điện thoại.

Giản Tang Du cũng nghe được giọng nói của đội trưởng Lưu. Hai người còn đang lưỡng lự, bọn họ vừa đến đây đã có thể cảm nhận sâu sắc được sự dễ phòng và bảo thủ của người dân ở đây.

Thiệu Khâm vừa im lặng đứng tại chỗ, bỗng nhiên lập tức đuổi theo một cô bé mới mang cặp sách đi ngang.

Giản Tang Du ngạc nhiên nhìn anh.

Thân hình cao ngất của Thiệu Khâm ngồi xổm trước mặt cô bé, mỉm cười nhìn cô bé:” Chào bạn nhỏ, chú đoán con là một người tốt đúng không?”

Trần Úc nhìn chú đẹp trai trước mặt, hơi nhúm mày lại. Người này... Bộ dáng giống với em trai trong nhà. Lập tức cô bé liền cảm nhận được sự nguy hiểm, ánh mắt lại nhìn xa xa về Giản Tang Du.

Giản Tang Du cũng đi tới, nghiêm túc nhìn cô bé.

“Con_____”

Thiệu Khâm còn chưa mở miệng nói, lập tức Trần Úc mang cặp sách chạy rất nhanh. Ba mẹ của em trai đã tìm tới đây, bọn họ sẽ báo cảnh sát, bắt ba mẹ mình đi, cô bé phải chạy nhanh về nói với ba mẹ!

Giản Tang Du nhìn bóng lưng của cô bé, sắc mặt thay đổi, nắm chặt tay Thiệu Khâm:” Đi theo cô bé, nhà của cô bé...”

Thiệu Khâm nghi ngờ đuổi kịp Giản Tang Du đang đuổi theo cô bé kia. Tim Giản Tang Du đập rất nhanh, kiểu tóc nụ hoa trên đầu cô bé kia là cô dạy Mạch Nha cách chải. Trước kia Mạch Nha thường theo cô đi thu chương trình, khi cô hóa trang ở hậu trường Mạch Nha đều chăm chú nhìn, ở nhà thỉnh thoảng sẽ giúp cô chải đầu.

Cô không tin ở một cái thôn lạc hậu này lại có thể chải được kiểu đầu như vậy.

Quả nhiên Thiệu Khâm và Giản Tang Du đuổi theo đến nhà của cô bé kia, ngoài cửa đã có không ít người. Cả trai lẫn gái, người lớn trẻ nhỏ đều chen chúc như trong bệnh viện. Trong tay những người đàn ông còn đang cầm cái cuốc và dao bầu, ánh mắt hung ác nhìn hai người họ.

76. Chương 76

Trần Bư tay cầm cái cuốc, đứng chắn trước cửa nhà, ánh mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào Thiệu Khâm và Giản Tang Du: “Các người là ai? Tại sao lại đuổi theo con gái của tôi làm gì?”

Thiệu Khâm đứng lên trước che chắn cho Giản Tang Du, lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi tới đây tìm con của mình, nó đang ở nhà của anh.”

Mặt Trần Bư liền biến sắc, vẫn đứng im bất động như cũ: “Con nào, tôi không biết.”

Giản Tang Du nhìn dáng vẻ giả bộ của anh ta, lập tức chất vấn: “Vậy anh có thể cho chúng tôi vào xem một chút không?”

“Sao tôi phải ậy người vào nhà tôi?” Trần Bư cười nhạt, không thèm để ý tới ánh mắt lạnh lẽo của Thiệu Khâm “Tôi đâu biết hai người là ai.”

Bàn tay xỏ trong túi áo của Thiệu Khâm nắm chặt thành quả đấm, sắc mặt càng âm trầm hơn: “Tôi sẽ hậu tạ cho anh.”

Bây giờ tiền không còn là giấy thông hành dễ dàng nữa. Căn bản là Trần Bư không tin anh, nhướn mày khinh thường cười lạnh: “Tôi không biết anh đang nói gì cả.”

Ngô Xuân Mai đã bắt đầu cảnh giác theo dõi, những người dân trong thôn nhanh chóng bao vây lấy Thiệu Khâm và Giản Tang Du.

“Mau rút khỏi thôn của chúng tôi, muốn cướp con của tôi sao, thật là nằm mơ giữa ban ngày!”

“Chúng tôi không hoan nghênh các người, đi đi!”

“Các người không đi thì đừng trách chúng tôi không khách sáo đấy!”

Khuôn mặt của mấy người đàn ông càng ngày càng dữ tợn. Ngay cả phụ nữ cũng nhìn chăm chăm vào họ. Giản Tang Du không nghĩ tới bọn họ sẽ phản ứng mạnh mẽ như thế. Ở thế giới loài người văn minh như hiện nay mà còn có một thôn làng như vậy sao?

Nghĩ tới chuyện có gia đình mua con trai cho thấy tư tưởng phong kiến đã ăn sâu vào họ tới đâu.

Lòng bàn tay của cô toát hết mồ hôi, không biết nên làm thế nào, cũng không thể phân rõ phải trái với họ được.

Thiệu Khâm ôm chặt lấy cô, dùng thân mình che chở cho cô, ánh mắt sắc lạnh nhìn họ: “Các người đang làm chuyện phạm pháp đó.”

Mấy tên trai làng cường tráng nghe vậy cười to nói: “Trời thì cao hoàng đế thì xa, luật pháp ở đây đã được lập lên từ lâu rồi. Thấy không, chúng tôi cũng nghèo như vậy rồi, ai còn quản chúng tôi nữa? Tại sao chúng tôi lại phải nghe theo thứ luật pháp chó má kia?!”

Thiệu Khâm biết những người này thiếu kiến thức pháp luật, có nói nữa cũng vô ích.

Những người dân làng bắt đầu tiến tới, làm bộ muốn ép họ rời đi. Thiệu Khâm vốn muốn đưa Giản Tang Du ra đầu thôn chờ bọn Quan Tri hoàn tới rồi tính tiếp. Dù sao bản lĩnh võ thuật của anh cũng khó một chống bốn. Ai biết hành động của mấy người kia quá mạnh mẽ, nhiều người bắt đầu xô đẩy, có vài người còn bắt đầu ra tay với Giản Tang Du.

Cơn tức giận của Thiệu Khâm bắt đầu bộc phát. Nhìn thấy con trai ở ngay trước mắt nhưng không thể cứu. Điều này làm cho tôn nghiêm đàn ông của anh bị sỉ nhục. Cho nên anh bắt lấy một người đàn ông đang cầm cuốc. Gạt chân anh ta khiến cho anh ta ngã sòng soài trên mặt đất, hai tay bắt chéo tay anh ta lại phía sau lưng, đầu gối chống xuống giữ anh ta lại.

Họ không nghĩ tới người đàn ông này lại có hành động nhanh như thế. Khi bọn họ chưa kịp phản ứng thì anh đã ra tay rồi. Họ kinh ngạc cúi nhìn người đàn ông bị anh khống chế đang nằm trên mặt đất.

Thiệu Khâm từ từ ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời chói chang anh nheo khóe mắt lại.

Những thôn dân khác nhìn thấy người của mình bị sỉ nhục liền nổi giận. Hai ba người đàn ông bắt đầu tiến lên. Tay chân Thiệu Khâm không tệ, đối phó với ba bốn người không có chiến thuật gì là dư sức. Chỉ có điều đối phương ý thế đông người, thật ra thì hoàn toàn không có bản lĩnh gì, nên cây đông hiệp yếu.

Giản Tang Du khấn trương nhìn bọn người. Những con dao mấy người dân kia cầm lóe lên dưới ánh sáng mặt trời. Nhiều lần bỏ vào bờ vai vững chắc của Thiệu Khâm.

Tim cô cũng đập thót lên đến cổ họng.

Đôi chân dài của Thiệu Khâm đá bay con dao trong tay một tên. Sau đó tổng cho anh ta một quả đấm.

Trần Bư cũng bị đánh vài cái. Máu tươi chảy dọc theo sống mũi đến khóe miệng. Những người còn lại nhìn thấy cục diện bế tắc như vậy không chút do dự xông lên, vây quanh Thiệu Khâm.

Thiệu Khâm nói lỏng nút áo sơ mi, ánh mắt lạnh hơn. Lúc này Giản Tang Du mới chú ý thấy, không biết cánh tay của anh đã bị thương từ khi nào. Dòng máu đỏ chói mắt quanh co theo cánh tay chảy dọc xuống, cứ nhỏ vào đất từng giọt từng giọt.

Càng lúc càng có nhiều người xông tới. Thiệu Khâm vẫn che chở phía trước cô, vẻ mặt không chút thay đổi.

Giản Tang Du nhìn máu Thiệu Khâm từ từ thấm vào đất bùn, rất nhanh bên chân đã tụ lại thành một vũng máu. Cô nắm chặt quả đấm, xoay người che chở trước Thiệu Khâm.

“Các anh các chị cũng có con, tại sao các người không thể thông cảm cho chúng tôi? Đổi lại nếu như là con của các người biến mất, các người sẽ cảm thấy thế nào? Chúng tôi đi tìm con của mình thì có gì sai?”

Bọn họ dừng lại một chút, không tiến tới nữa nhưng vẫn không hề buông lỏng. Trần Bư nói: “Tôi mặc kệ tất cả, tôi đã mua nó nuôi nó lâu như vậy, bây giờ nó chính là con của tôi.”

Mặt Thiệu Khâm không chút thay đổi nhìn anh ta: “Anh đã có con gái rồi, còn dùng tiền mua một đứa bé không có quan hệ máu mủ với anh thì có ý nghĩa gì.”

Trần Bư nhỏ ngum nước bọt pha lẫn máu, lau miệng nói: “Con gái không dùng được. Sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài làm vợ người khác. Không phải cuối cùng tôi lại dâng hết của cải cho con rể sao? Cuối cùng tôi vẫn phải dựa vào ai chăm sóc lúc về già?”

Giản Tang Du bắt lực trận to đôi mắt.

Thiệu Khâm nhíu mày, vô ý liếc thấy Trần Úc đang tròn xoe mắt đứng ở cửa. Trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi và đau thương.

Thôn này vô cùng lạc hậu, tư tưởng trọng nam khinh nữ đã ăn sâu vào tiềm thức. Ai cũng không cảm thấy bất thường, cũng không có ai cố gắng thay đổi điều này. Vận mệnh của cô bé kia đã được định trước, hết cấp 2 đã phải nghỉ học, chưa tới 18 đã bị gả chồng.

Giản Tang Du không thể tin được. Ánh mắt chuyển tới khuôn mặt trắng bệch của Ngô Xuân Mai: “Chị à, chị cũng là phụ nữ, chị cũng xem thường mình như vậy sao?”

Ngô Xuân Mai nhướng mắt, bắt lực nhìn Giản Tang Du. Cuối cùng yên lặng lắc đầu. Dù cho cô ta có thấy con gái tốt đẹp thì có tác dụng gì? Ở đây, cô ta không thể phản kháng, con gái sinh ra luôn kém một bậc so với con trai.

Trần Bưư chống mặt đất đứng lên, che bụng đau đốn đứng trước cửa: “Các người đi nhanh đi, chuyện thắng nhóc đó không có gì để thương lượng cả. Đó là do tôi dùng tiền để mua, không ai có thể định đoạt được.”

Lúc này, từ đằng xa không ít người dân chạy tới, đại khái là nghe thấy người mình bị yếu thế nên chạy tới hỗ trợ.

Tình huống lại phát triển theo hướng bất lợi. Giản Tang Du và Thiệu Khâm bị bao vây không tiến lên được. Trần Bưư bắt đầu không sợ hãi, nói thẳng: “Con của các người ở đây rất tốt, tôi không hề bạc đãi nó.”

Gân xanh trên trán Thiệu Khâm nổi lên, khi anh không nhịn được muốn tiến lên ấy người không hiểu lý lẽ kia mấy đám thì bắt ngờ Giản Tang Du quỳ xuống.

Thiệu Khâm kinh ngạc trợn trừng mắt.

Giản Tang Du bị thương nhìn Trần Bưư và Ngô Xuân Mai. Cô đã không chịu được nữa rồi. Nghĩ tới lúc này có lẽ con trai đã nghe thấy tiếng của hai người nhưng lại không thể nhìn thấy họ, chắc nó rất sợ hãi?

Bọn họ đã gần con như vậy rồi, vốn cho là trải qua bao nhiêu vất vả tới thôn này có thể đón con về đoàn tụ. Cả gia đình đã gặp rất nhiều chuyện đau khổ thế, nhưng vẫn không thể nào đoàn viên được.

Nhìn Thiệu Khâm rơi máu xuống chân mình, khiến cho ruột gan cô đau như cắt.

“Các anh các chị, đã 56 ngày rồi nó chưa được nhìn thấy chúng tôi. Nếu như đó là con của hai người, hai người nữ nhân tâm đối xử với nó như thế sao? Chị à, chị cũng là phụ nữ. Chị nghĩ xem lúc mình sinh con đau đớn như thế nào? Nhưng chỉ cần đứa bé sinh ra bình an mạnh khỏe dù có đau tới mấy cũng nhịn được phải không? Lúc tôi sinh nó đau đớn tới hai mươi mấy tiếng. Vì sinh nó mà suýt mất máu chết. Tôi đã không thể sinh con nữa. Nó chính là sinh mạng của tôi.”

“Từ nhỏ nó đã theo tôi chịu khổ rất nhiều. Bây giờ thật vất vả cả nhà chúng tôi mới có thể đoàn tụ——” Giản Tang Du che mặt, nước mắt rơi đầy lòng bàn tay. Cô nhìn thấy vết máu trên cánh tay Thiệu thì tim giống như bị dao cắt, run giọng nói, “Tại sao hai người không thể thành toàn cho chúng tôi vậy?”

Thiệu Khâm cúi người ôm cô. Đây là lần đầu tiên anh biết lúc cô sinh Mạch Nha đã phải vượt qua biết bao nguy hiểm. Anh biết phụ nữ sinh con rất đau đớn. Nhưng giờ phút này nghe thấy những lời này, anh không khỏi tự trách mình và càng thấy đau lòng hơn.

Hơn nữa giờ phút này nhìn thấy bộ dạng luống cuống mờ mịt này của cô. Người phụ nữ kiêu gạo như Giản Tang Du, lại vì con trai mà quỳ xuống cầu xin người khác, cho thấy cô đã đi tới bước đường cùng.

Giản Tang Du khóc nức nở trong khuỷu tay Thiệu Khâm, cố gắng làm Ngô Xuân Mai cảm động: “Chị à, chị cũng là mẹ là vợ. Tôi và chồng đã phải trải qua rất nhiều thử thách mới có thể đến được với nhà. Con trai tôi từ nhỏ đã không có cha. Chúng ta đều có máu có thịt cũng có lương tâm. Sao hai người lại làm khó chúng tôi như vậy, cố chia rẽ cả nhà chúng tôi.”

Ngô Xuân Mai chần chờ nhìn Giản Tang Du. Dù sao cô cũng là phụ nữ, nhìn thấy vậy không khỏi rơi nước mắt vì tình mẫu tử. Hơn nữa nó cũng nhắc cô nhớ tới cảm giác cảm động khi nhìn thấy con gái của mình chào đời. Nhất thời có chút mềm lòng, cẩn thận kéo tay áo Trần Bưư : “Nếu không ——”

Trần Bưư lạnh lùng nhìn cô ta. Ngô Xuân Mai không thể làm gì khác hơn là âm ức ngậm miệng.

“Ba mẹ.” giọng Mạch Nha phá vỡ cục diện giằng co này. Bóng dáng nho nhỏ bất ngờ chạy tới từ một hướng khác. Nhanh chóng nhào vào trong ngực Giản Tang Du.

Giản Tang Du khiếp sợ nhìn con trai, mừng rỡ sờ khuôn mặt nhỏ bé của nó, giống như đang nằm mơ muốn xác nhận lại sự thật: “Cục cưng?”

Khuôn mặt nhỏ bé của Mạch Nha ngẩng lên cười vui vẻ, đôi mắt sáng long lanh như hai hồ nước nhỏ. Nó nhỏ giọng nói với Thiệu Khâm và Giản Tang Du: “Chị đưa con vòng lối sau thoát ra ngoài.”

Thiệu Khâm ôm chặt con trai và vợ, hôn mạnh lên mặt con một cái, không nhịn được cười nói: “Con trai thật dũng cảm.”

Mạch Nha đưa bàn tay nhỏ bé giúp Giản Tang Du lau nước mắt, bĩu môi nói: “Mẹ đừng khóc, Mạch Nha cũng không khóc, mẹ phải kiên cường.”

Giản Tang Du chỉ biết là ôm chặt lấy con, chôn mặt vào bả vai mềm mại của nó gật đầu, nói khàn khàn: “Ừ.” Lúc trước cô có thể nhẫn lại đi tới đây. Dù đối mặt với sự sống chết vẫn không sợ hãi. Nhưng lúc này được ôm con trong lòng, nước mắt cô lại không kìm được mà tuôn rơi.

Trần Bưư nhìn ba người ôm chặt lấy nhau trước mặt mình, trừng mắt, thét lớn: “Giật lại thằng bé.”

Thiệu Khâm vội vàng bảo vệ Giản Tang Du và con, nắm chặt quả đấm. Có quá nhiều người bao vây xung quanh. Thật ra anh không hề có một chút cơ hội nào. Nhưng dù có phải liều mạng anh cũng phải đưa được vợ con về nhà.

Đúng lúc Thiệu Khâm và mấy người trong thôn bắt đầu đánh nhau, thì một giọng nam trung trầm thấp vang lên bên ngoài đám đông: “Dừng tay cho tôi!”

Đám người từ từ tránh ra, Lưu Đội cùng Quan Trì dắt theo một ông lão đi tới. Thiệu Khâm và Giản Tang Du đều nhận ra, đây chính là người bị thương nặng nhất trong đám dân làng mà bọn họ cứu tới hôm qua. Hôm nay thoát nhìn tinh thần của ông lão đã tốt hơn. Nghe thấy ông gầm lên một câu kia cũng cho thấy ông lão đã khỏe hơn rất nhiều.

Quan Trì cau mày đi tới bên cạnh Thiệu Khâm, liếc nhìn tay của anh: “Có thể chống đỡ được nữa không?”

Thiệu Khâm khước miệng nhếch lên: “Xin cảm ơn.”

Ông già kia giống như rất có địa vị trong thôn. Loại thôn lạc hậu như thế luôn luôn do những người đức cao vọng trọng trong thôn làm chủ. Khuôn mặt băng bó của ông nghiêm lại. Đi tới thấp giọng khiển trách Trần Bưư và mấy người gây chuyện trong thôn: “Càng ngày càng giỏi rồi phải không, dám buôn bán người sao? Người không phải là gia súc sao các người dám làm vậy? Không thấy có lỗi với những gì tổ tiên chúng ta dạy rồi hả?”

Trần Bưư và mấy người trong thôn cúi thấp đầu không dám lên tiếng. Ông già lớn tiếng nói: “Tất cả cút hết về nhà cho tôi!”

Thiệu Khâm và Giản Tang Du cảm thấy thật may mắn. Sau khi ông già nói xong, mấy người trong thôn dần tản đi. Hai vợ chồng Trần Bưư và Ngô Xuân Mai cũng không dám thêm dè chuyện nữa.

Lưu Đội đưa hai vợ chồng lên xe cảnh sát, dưới sự cưỡng chế của ông già, hai vợ chồng kia không dám lên tiếng phản kháng.

Lúc này không khí khẩn trương trong sân mới dịu lại. Dưới đất chỉ còn lại đầy dấu chân, giống như màn kịch vừa rồi chỉ là một trò khôi hài——

Thiệu Khâm liếc nhìn cái thôn lạc hậu này một lần, trong lòng nặng trĩu.

“Đi, ” anh cúi người ôm con trai vào lòng. Khuôn mặt anh tuần lộc ra một nụ cười nhợt nhạt. Một tay cầm lấy tay Giản Tang Du thật chặt, mười ngón tay đan vào nhau “Chúng ta về nhà.”

Thiệu Khâm ôm Mạch Nha chuẩn bị lên xe. Mạch Nha ở trong ngực ba vẫn không yên phận nhìn ngó xung quanh. Giống như đang tìm kiếm cái gì đó. Một lát sau, ánh mắt sáng lên: “Ba, ba chờ một chút!”

Thiệu Khâm và Giản Tang Du bất ngờ đứng tại chỗ, nhìn con trai chạy về phía Trần Úc. Thoạt nhìn thân thể gầy ốm Trần Úc như suy dinh dưỡng, khuôn mặt tái xanh lúc này lộ vẻ bối rối khó xử, bàn tay nắm chặt vạt áo.

Mạch Nha chạy tới, đứng trước mặt Trần Úc mỉm cười nói: “Chị, cảm ơn chị, em sẽ không quên chị đâu.”

Trần Úc hé miệng, nhưng không nói gì, cái miệng nhỏ mím lại e lệ cười.

Mạch Nha lưu luyến không rời lên xe cảnh sát, dí mặt sát vào cửa sổ xe nhìn bóng dáng cô đơn của Trần Úc đứng trước căn nhà cũ nát, quần áo trên người cũng rách rưới. . .

77. Chương 77

“Sao vậy?” Giản Tang Du quay đầu lại, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của con trai, khi nhìn đến Trần Úc vẻ mặt có hơi thần thờ một chút..

Đứa bé đơn thuần như vậy, quả thực là đáng thương.

Mạch Nha ngồi giữa ba mẹ xong, lo lắng ngẩng đầu lên: “Sau này chị ấy sẽ sống một mình sao? Chú và dì sẽ bị bắt hả?”

Thiệu Khâm không trả lời con trai. Nếu lúc ấy Trần Bưư và Ngô Xuân Mai không nói những lời ngăn cản họ đoàn tụ, có thể họ sẽ không truy cứu. Nhưng mà bây giờ...

Mạch Nha thấy ba mẹ không trả lời, trong lòng cơ bản đã có đáp án, trở mình ngồi xuống: “Chúng ta có thể dẫn chị theo không? Chúng ta sẽ chăm sóc cho chị...”

“Con trai,” Thiệu Khâm ôm con trai ngồi lên đùi mình, “Ông bà ngoại của cô bé vẫn còn sống, trong nhà cũng còn người thân và bạn bè khác, chúng ta không thể nhận nuôi cô bé được.”

Mạch Nha nhúu mày lại, không rõ ý của ba.

Giản Tang Du nắm hai tay của con trai an ủi: “Sau khi trở về chúng ta có thể gửi quà đến đây cho cô bé, còn có thể giúp cô bé học tốt, tương lai chuyển ra khỏi núi.”

Lúc này Mạch Nha mới có chút dễ chịu, dựa vào ngực cha, mím cái miệng nhỏ than thở: “Chị là người tốt, luôn luôn chăm sóc con, buổi tối con sợ ma chị còn dỗ con ngủ.”

Thiệu Khâm và Giản Tang Du nhìn nhau. Con trai còn nhỏ như vậy đã biết thông cảm và biết ơn, làm cha mẹ rất vui mừng. Nhưng mà đối với những người kiếm tiền bằng cách buôn bán người thì phải nên nghiêm túc chế tài.

Nhờ tìm hiểu nguồn gốc việc Trần Bưư và Ngô Xuân Mai, cảnh sát đã nhanh chóng bắt được đường dây buôn bán trẻ con. Hơn nữa thành công giải cứu trẻ con và phụ nữ bị lừa bán. Sau khi Giản Tang Du nghe nói lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Quả thật cô rất may mắn nên mới có thể tìm được con trai.

Ngô Xuân Mai và Trần Bưư bị giam giữ, những tội phạm khác cũng lần lượt bị bắt. Điều tiếc nuối duy nhất chính là, người do Thiệu Chính Lâm mua chuộc kiên quyết không chịu chỉ ra tội trạng của ông ta. Nghĩ đến những việc như thế này không phải là lần đầu tiên những người đó làm. Thay Thiệu Chính Lâm ngồi tù vài năm, có thể có được không ít bồi thường. Người ngu ngốc cũng biết chọn như thế nào.

Vốn tưởng rằng sau khi vụ án được phá có thể giải quyết triệt để Thiệu Chính Lâm, không ngờ sự việc lại lâm vào cục diện bế tắc. Không biết sau khi trở về có còn sống gió hay không? Thiệu Khâm đứng trước cửa sổ nhà khách nhìn con đường lát đá tĩnh mịch, sương mù dày đặc làm thị trấn cổ này phẳng phất như một bức tranh thủy mặc.

Khi trời sáng có thể rời khỏi chỗ này. Nghĩ lại đoạn đường đầy hiểm nguy gian khó vừa trải qua, trong lòng anh vẫn còn một chút sợ hãi.

“Không ngủ được ư?” Tay Giản Tang Du vòng qua ôm eo anh, đôi má mềm mại dán vào cái lưng nóng bỏng của anh.

Thiệu Khâm chậm rãi vuốt ve bàn tay cô, giọng nói có chút khàn khàn: “Không thể bắt được chú hai, có một chút không cam lòng.”

Giản Tang Du im lặng ở trên lưng anh từ từ nhắm mắt, cả người còn mang vẻ lười biếng chưa tỉnh ngủ: “Trước kia không tin có chuyện nhân quả báo ứng. Nhưng bây giờ em tin. Làm sai nhiều chuyện chắc chắn sẽ phải trả giá thật nhiều.”

Thiệu Khâm hơi cong cong khóe môi, xoay người nhìn cô. Thấy cô lộ ra một chút biểu hiện si mê liền cúi đầu hôn lên môi cô: “Em đang ám chỉ anh à?”

Khóe môi Giản Tang Du gọi lên ý cười, ngón tay nắm chặt một góc áo sơ mi của anh:” Mặc kệ nói như thế nào, cả nhà chúng ta có thể đoàn tụ thì tốt rồi.” Khi tha thứ cho anh, cô phát hiện bản thân cũng đã buông lỏng nhẹ nhõm. Hóa ra hận một người cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, hơn nữa là hận người mình yêu.

Thiệu Khâm hài lòng ôm cô vào lòng. Vòng tay ôm thật chặt, cầm cọ nhẹ vào mái tóc mềm mại của cô:” Về nhà sẽ nhanh chóng tái hôn. Sau này cách xa bác sĩ Đỗ một chút.”

Giản Tang Du không biết làm sao đành cười khổ:” Em và anh ấy là bạn”. Không làm người yêu cũng có thể làm bạn được mà!”.

“Không được, anh ta có chứng nghiện yêu mẹ.” Thiệu Khâm ngang ngược nắm cằm của cô ép cô ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong suốt của cô, “Bạn gái trước của anh ta là một người mẹ đơn thân.”

Giản Tang Du vô cùng ngạc nhiên, nói khen ngợi Thiệu Khâm:” Quả thực anh biết không ít nha.”

Bất giác Thiệu Khâm nhướng mày, ôm cô càng chặt:” Trước kia anh ta giúp em. Hai năm trước chữa bệnh cho anh trai em đã ăn cơm ở nhà em bốn lần. Dẫn em đi xem phim một lần, lại còn dẫn Mạch Nha đi biển hơn ba lần...”

Mặt Giản Tang Du không chút thay đổi quan sát anh:” Anh theo dõi em?”

Thiệu Khâm:””

Giản Tang Du túm chặt vạt áo sơ mi của anh, kéo người sát vào mình thêm một chút, híp mắt cảnh giác hỏi:” Anh còn làm cái gì nữa? Thành thật trả lời, hôm nay không nói sau này không còn cơ hội nữa.”

Ánh mắt Thiệu Khâm mơ hồ nhìn xa xăm:” Đó là anh quan tâm em, ngộ nhỡ em bị người ta lừa, anh cũng không thể để người khác bắt nạt vợ và con trai anh.”

Khóe môi Giản Tang Du cong cong mỉm cười, tin tưởng chỉ chỉ vào ngực anh: “Này Thiệu tiên sinh, đêm nay cho ngài một cơ hội, giấy không thể gói được lửa, sau này em biết rõ nhưng mà vẫn sẽ giận.”

Thiệu Khâm nhíu mày suy nghĩ một chút, úp úp mở mở nói:” Thì...chụp vài tấm hình của em.”

Rõ ràng là Giản Tang Du không tin, nhướng mày tiếp tục quan sát anh.

Thiệu Khâm yếu ớt nắm tay cô để trên môi, dường như rất khó mở miệng:” Anh gửi cho con trai vài con gấu bông, bảo con để trên giường em, thực ra, bên trong có máy theo dõi.”

Giản Tang Du kinh ngạc mở to mắt. Khó trách nhiều lần cô ngại vương vãi đem con gấu bông kia bỏ vào ngăn tủ, cuối cùng lại bị con trai ôm trở lại đặt trên đầu giường. Giản Tang Du nghĩ mỗi ngày đều bị tên lưu manh này thấy toàn bộ, trong đầu liền nổi máu xung thiên. Vươn tay ra chỉ vào anh, một lúc lâu cũng không biết làm sao để phát hỏa:” Vô lại!”

Thiệu Khâm kéo cô ôm vào lòng, khuôn mặt anh tuần đều là vẻ sung sướng, cúi người trêu đùa bên tai cô:” Anh đã giúp em trừng phạt bản thân rồi, mỗi đêm nhìn thấy em thay quần áo không còn một mảnh – không che đậy chút nào, chỉ có thể nhìn không thể chạm vào, không còn gì ác hơn.”

Giản Tang Du xoa xoa khuôn mặt ửng đỏ, cũng không biết nên làm gì mới tốt, mi mắt không ngừng động đậy.

Thiệu Khâm cúi đầu hôn từng chút từng chút lên mặt cô, sau cùng rơi vào đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng mút:” Mỗi lần nhìn thấy em khóc khi ngủ, trong lòng liền đau không chịu được.....Hận không thể lập tức bay đến cạnh em....”

“Bà xã, cảm ơn em đã trở về.”

Viên mắt Giản Tang Du hơi ẩm ướt, ngửa đầu mặc cho anh đòi hỏi. Thời tiết càng ngày càng lạnh, nhưng trái tim của cô đều ấm áp.

Sống chung với Thiệu Khâm không biết là đúng hay sai, cũng không biết có phải ý nguyện thực sự của cha mẹ hay không. Nhưng cô không muốn tiếp tục hành hạ bản thân và Thiệu Khâm nữa. Thậm chí còn liên lụy con trai đáng thương vất vả đi theo cô.

Nếu có thể dùng tình yêu để chuộc tội, có phải thế giới sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều hay không?

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua cửa gỗ màu đỏ thẫm vào phòng. Trên giường thẳng bé bĩu môi lật người lại, miệng như vẫn còn lẩm bẩm điều gì. Giản Tang Du và Thiệu Khâm cùng quay đầu nhìn lại, khóe môi hiện lên nụ cười.

Sáng sớm Giản Đông Dục và Trình Nam đã đến sân bay đón họ, Giản Tang Du nhìn thấy hai người họ ở cùng nhau, lộ ra nụ cười mập mờ:” Các người_____”

Trên mặt Giản Đông Dục rõ ràng lộ ra vẻ mặt xấu hổ ửng đỏ, hơi nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác:” Cô ấy chơi xấu muốn đi chung.” Nói xong cũng không để ý đến Giản Tang Du, lập tức đi lướt qua ôm nhóc con kia hôn mạnh lên.

Mạch Nha không vừa lòng oán trách:” Mặt con đều bị hôn đến trầy da luôn, các người có thích con cũng không nên cùng nhau dùng cách này để biểu đạt nhe.”

Giản Đông Dục bật cười vuốt tóc nó:” Nhóc con, nghe mẹ con nói con rất thông minh tự mình chạy ra?”

Mạch Nha đắc ý nhướn chân mày, khoanh tay trả lời:” Con là người gặp người yêu, đi đến nơi nào cũng đều được ăn.”

Trình Nam vỗ lên đầu nó một cái:” Thật đúng là không biết khiêm tốn.”

Thiệu Khâm đã cất hành lý xong, nghiêm chỉnh phụ họa thêm một câu:” Kiêu ngạo cũng thích hợp, bởi vì đây là sự thật.”

Giản Tang Du và Trình Nam không nói gì chỉ chớp mắt mấy cái. Đúng là Thiệu Khâm cưng chiều con trai quá rồi.

Giản Đông Dục thích thú nghe bọn họ nói chuyện một cách vui vẻ. Giản Tang Du hơi ngạc nhiên, cô chưa từng hỏi ý của Giản Đông Dục, theo bản năng vẫn là lựa chọn trốn tránh, hay là do trong lòng sợ hãi nghe đáp án không đồng ý.

Cho nên khi Trình Nam dẫn con trai đi phía trước, mà Thiệu Khâm thì đi lấy xe. Cô cố ý đi chậm lại vài bước, ngập ngừng nói với Giản Đông Dục:” Anh, em và Thiệu Khâm_____”

Cánh tay rắn chắc của Giản Đông Dục khoác lên vai cô, khóe môi hơi nhếch lên:” Nếu cậu ta có thể cho em hạnh phúc sao anh có thể không tha thứ được?”

Giản Tang Du không biết nên nói cái gì cho phải, kéo cánh tay của anh trai nói:” Cảm ơn anh hai.”

Sau đó bọn họ đi gặp Thiệu Chính Minh và Cố Dĩnh Chi. Hai người vì Mạch Nha mất tích mà lo lắng và tự trách khôn nguôi. Nhìn thấy Mạch Nha vui vẻ chạy vào nhà, trên mặt lập tức hiện lên vẻ đặc biệt ôn hòa:” Chậm một chút, cẩn thận kéo ngã.”

Mạch Nha chạy vào lòng ông bà nội, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười không ngừng:” Ông nội, bà nội đừng lo lắng nữa..., con không chịu khổ chút nào, mỗi ngày đều chịu khó ăn cơm để sẵn sàng chạy trốn.”

Cố Dĩnh Chi và Thiệu Chính Minh nghe lời nói ngây thơ của cháu nội nở nụ cười, vây quanh thẳng bé hỏi thăm, đâu còn bộ dạng uy nghiêm kiêu ngạo ngày thường.

Cố Dĩnh Chi cố ý gọi Giản Tang Du ngồi bên cạnh. Sau khi cân nhắc suy nghĩ có chút không tự nhiên lấy vòng ngọc đang đeo trên tay xuống. Giản Tang Du rất ngạc nhiên.

“Đây là của bà nội Thiệu Khâm ẹ, con dâu Thiệu gia mỗi người có một cái, trước kia mẹ cảm thấy là hủ tục, nhưng mà đeo vào lâu rồi cũng có tình cảm.....Bây giờ cho con. Quá khứ, thực sự mẹ không phải có ý nhắm vào con. Ngược lại, thật lòng mẹ hi vọng con và Thiệu Khâm có thể bỏ qua. Nhưng lúc gặp nguy hiểm, theo bản năng mẹ lựa chọn bảo vệ con trai mình. Bây giờ hai con có thể bắt đầu lại, mẹ rất vui.”

“Tang Du, cảm ơn con, con đã làm ẹ nhìn lại quan hệ giữa mình và con trai....cũng ẹ nhìn thấy được rất nhiều mặt của nó.”

Cố Dĩnh Chi nói rất nhiều với Giản Tang Du. Bà còn từng hỏi Giản Tang Du: nếu lúc đó bà không làm cho họ ly hôn, mà tùy theo sự phát triển của sự việc, để cho cô có cơ hội lựa chọn kiện hay không kiện Thiệu Khâm, cô sẽ chọn như thế nào?

Giản Tang Du cứng người, không biết nên trả lời như thế nào.

Nhìn lại tâm trạng lúc đó của cô, chắc là sẽ kiện, quyết định kia là do bị tức giận ảnh hưởng có thể không thay đổi. Nhưng mà sau đó? Có phải sẽ giống như tâm trạng khi sống ở nước ngoài không?

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, Cố Dĩnh Chi là một nữ cường nhân, tuy nhiên cũng có lúc mệt mỏi. Chọn một ngày được gọi là “ngày lành”, giục hai người đi làm thủ tục tái hôn.

Thiệu Khâm cũng rất gấp. Mỗi lần nhìn thấy Đỗ Minh Sâm gọi điện thoại cho Giản Tang Du thì ngang ngược không chịu được. Nhưng mà lại không thể nổi giận. Cuối cùng Giản Tang Du đã chịu buông xuôi, Thiệu Khâm lập tức dẫn cô đi cục dân chính.

Trước khi hai người đi vào cục dân chính Thiệu Khâm nhận được điện thoại của Quan Trì. Thiệu Chính Lâm bị quy hai tội lớn.

Lúc Thiệu Khâm và Giản Tang Du nghe được cũng không quá ngạc nhiên, cho dù họ không có chứng cứ chỉ ra chỗ vi phạm của Thiệu Chính Lâm. Nhưng không có nghĩa là ông ta không bị cơ quan khác nắm được tội chứng.

Ông trời vốn công bằng, gieo nhân nào thì gặt quả ấy.

Thiệu Khâm lẳng lặng bỏ điện thoại vào túi áo khoác, bàn tay to lớn đưa qua, từ từ nắm chặt ngón tay mềm mại của cô, cúi người cười nhẹ bên tai cô: “Đi thôi bà xã, tốc chiến tốc thắng, chúng ta còn phải về nhà bù đắp “yêu thương” trong hai năm qua.”

Giản Tang Du nhìn lên trời không nói gì, sống chung cả đời với người lưu manh như vậy thực sự là không có vấn đề gì sao?

78. Chương 78: Ngoại Truyện 1

Sau khi tái hôn, Thiệu Khâm rất ít khi nhắc tới chuyện cũ. Anh không biết bây giờ Giản Tang Du có thật sự không còn bài xích với những chuyện đó không. Nhưng anh vẫn cẩn thận không để hai người lại xa cách hơn. Thỉnh thoảng đêm khuya yên tĩnh, anh cũng không nhận được mà nhớ lại đêm đó cùng với Giản Tang Du, kí ức tốt đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Quá trình có chút mơ hồ nhưng có nhiều đoạn ngắn thì chỉ cần tập trung là anh có thể nhớ lại rất nhiều.

Đêm đó, sau khi anh hỗn loạn tắm rửa xong liền đi vào phòng. Trong phòng chỉ để lại một chiếc đèn tường, ánh sáng mờ mờ làm cho cả căn phòng tràn đầy không khí mờ ám. Trong không khí như phẳng phất một mùi hương nhẹ nhàng.

Mùi thơm kì lạ đó làm cho anh cảm thấy mê muội.

Thiệu Khâm cũng không để ý tới tình trạng trên giường, đầu óc mơ màng đi tới bên giường, nhắc chân chui vào.

Anh ngủ rất lâu, mơ hồ chạm tới một vật thể ấm áp.

Rất nóng, mang theo một mùi hương quen thuộc.

Theo bản năng anh tiến tới gần cô hơn. Thân thể thanh niên không hẳn là cường tráng quần lấy cô. Vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại kia, dịu dàng vuốt ve vùng bụng phẳng lì của cô, da thịt cọ sát vào nhau.

Không khí trong phòng càng ngày càng nóng, mùi thơm quanh quẩn đâu đó làm cho thân thể anh cũng bắt đầu phát nhiệt khó chịu. Trong lúc vô tình ngón tay thon dài đụng phải làn da trắng mịn giống như tơ lụa. Làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Đôi mắt đầy sương mù của Thiệu Khâm mở ra, trong thoáng chốc trước con người đen nhánh của anh, hiện rõ một khuôn mặt với các đường nét nổi bật.

Khuôn mặt của cô bị che mất một nửa. Gương mặt nghiêng nghiêng làm nổi bật hàng lông mi đen nhánh vòng cung hình quạt. Sống mũi cao thẳng, cánh môi cong cong đầy quyến rũ.

“Tang Du?”

Giọng nói của Thiệu Khâm nghẹn lại. Anh nghĩ có lẽ do mình quá nhớ nhưng Giản Tang Du. Nếu không thì sao ngay cả lúc ngủ cũng mơ thấy cô? Hơn nữa ngay cả nhiệt độ cũng thật như vậy.

Anh cẩn thận gạt những sợi tóc của cô ra. Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn hiện ra trong ánh sáng mờ ảo, mông lung.

Thiệu Khâm cúi người tới gần, cánh tay chống lên cẩn thận quan sát cô. Thì ra trong mơ Giản Tang Du cũng không thêm để ý tới anh. Đôi lông mày có vài phần không kiên nhẫn cau lại.

Tầm mắt Thiệu Khâm di chuyển xuống dưới, không khỏi hít sâu một hơi. Toàn thân cô trắng như một khối ngọc thô không tì vết. Một thân thể phụ nữ hoàn mỹ không hề che đậy chút nào. Minh cô hơi gầy, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Tiếp đó là bộ ngực trắng nõn, đầy đặn, láng mịn như một loại quả đông lạnh.

Thân thể chưa phát triển hẳn cũng có một loại hấp dẫn mê người. Một khi đụng vào sẽ không muốn buông tay, cảm giác thật lạ lùng.

Thiệu Khâm chần chờ, cẩn thận từng ly từng tý, đưa tay chạm vào đôi gò bồng đảo trắng như tuyết, đỉnh màu hồng nhạt, trông rất đẹp..

Hô hấp của Thiệu Khâm dồn dập hơn, bàn tay vốn khô ráo cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Ngón tay thử thăm dò đi đến bờ ngực cao ngất. Ấn sâu xuống bộ ngực trắng nõn làm nó từ từ trở nên cứng cáp, hồng hào hơn. Đôi gò bồng đảo bị anh dày vò tới đỏ ửng, căng tròn, nụ hoa sớm chớm nở, kiều hãnh vươn cao.

Anh sắp không thở nổi rồi, chưa từng nghĩ tới Giản Tang Du lại mê người như vậy.

Anh cúi người nhanh chóng ngậm lấy cánh môi của cô. Anh đã từng chạm vào môi cô rất nhiều lần nhưng cảm xúc lúc này khác hẳn. Cô như một cây thuốc phiện quyến rũ nhất, không ngừng hấp dẫn anh, khiến anh muốn ngừng mà không được.

Thiệu Khâm nhẹ nhàng mút lấy đôi môi của cô, cảm giác miệng của cô dần hé mở anh liền vươn đầu lưỡi vào thăm dò, không ngừng khuấy động trong miệng cô.

Tay của anh không ngừng mơn trớn. Ban đầu rất cẩn thận và xem trọng, càng về sau càng nhuốm màu sắc tình dục. Anh thật sự không thể kiềm chế được nữa, sao nơi đó lại có thể mềm mại như vậy?

Thật sự muốn nuốt gọn lấy cô.

Hô hấp của Thiệu Khâm dồn dập hơn.

Anh sắp không thở nổi rồi. Chưa từng nghĩ tới Giản Tang Du lại quyến rũ đến thế.

Anh tò mò vờ vờ ngực cô, há mồm ngậm lấy, đầu lưỡi thử thăm dò liếm vòng quanh. Bàn tay bao phủ bờ ngực còn lại, hơi thở nóng rực phả ra phía trên.

Giản Tang Du có chút phản ứng, lồng ngực phập phồng, lỗ mũi phát ra âm thanh phản kháng rất nhỏ: “Ừm.”

Thiệu Khâm bị âm thanh kiều mị của cô làm cho thân dưới càng trở nên trướng đau hơn. Bộ phận nam tính cũng đã sớm thức dậy. Anh càng mút mạnh hơn. Chỉ cảm thấy trong thân thể như có một ngọn lửa đang thiêu đốt mình.

Khả năng kiềm chế của anh còn rất kém. Lúc này Thiệu Khâm cũng không có nhiều kỷ xảo. Anh chỉ biết tuân theo bản năng dục vọng của mình. Anh rất tò mò với thân thể của Giản Tang Du, di chuyển xuống dưới một chút, bàn tay thô ráp lướt qua vùng bụng bằng phẳng của cô, tiến tới đôi chân thon dài trắng nõn.

Yết hầu của anh chuyển động mạnh, khản trương không biết nên làm cái gì bây giờ. Anh căng thẳng tách đôi chân của cô ra, để cho vùng đất bí ẩn của cô từ từ từ lộ ra trước mặt mình.

Cánh hoa của cô có màu sắc rất đẹp, vừa mới hoàn thành công cuộc lột xác thần bí, vừa trắng nõn nà, vừa sáng bóng dưới lùm cỏ xanh tốt.

Lồng ngực của anh chợt rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Một bàn tay chậm rãi vuốt ve, dọc theo khe hở hẹp. Một dòng chất lỏng chảy ra thấm vào tay anh. Anh tách hai cánh hoa mềm mại ra. Một ngón tay thon dài của anh chen vào khe hở đó rồi nó từ từ khép lại.

Vùng đất thần bí của cô ngậm chặt lấy tay anh.

Anh không biết cảnh trong mơ này có thể kéo dài bao lâu. Huyết mạch của anh càng căng hơn. Bức tranh trước mặt khiến cho đầu trống rỗng này.

Ngón tay không cách nào di chuyển, bên trong có vô vàn chướng ngại vật, ép anh tới sắp điên rồi. Thiệu Khâm chờ không nổi nữa, đưa bộ phận đã cương cứng từ lâu của mình chậm rãi tiến vào.

Thiệu Khâm đã xem rất nhiều phim AV. Mỗi lần xem đều không tự chủ liên tưởng tới Giản Tang Du. Anh khát vọng thân thể Giản Tang Du, khát vọng sự ngây ngô ngờ nghệch của cô.

Mỗi lần sau khi giải tỏa dục vọng của mình, anh lại tưởng tượng ra dáng vẻ cô chiều chuộng mình thế nào để đạt tới cực khoái. Nhưng giờ phút này, anh lại không biết làm thế nào để tiến vào thân thể của cô.

Thiệu Khâm ma sát thật lâu, phần thân dính đầy chất dịch do cô tiết ra. Cuối cùng, dưới sự hỗ trợ của chất dịch trơn, anh đã có thể tiến vào lõi đi u tối kia.

Anh cúi đầu nhìn. Mỗi lần anh lại tiến vào một chút, quá trình chậm chạp đó thật đau khổ. Nhưng so với những lần được làm tình với cô trong mơ thì chân thật hơn nhiều.

Giản Tang Du bỗng nhiên phát ra một tiếng nức nở rất nhỏ. Trong nháy mắt sắc mặt cô trong bóng tối trở nên nhợt nhạt không còn một giọt máu. Thiệu Khâm đưa tay nắm lấy hông của cô, động tác thẳng tiến không chút do dự. Nhưng anh vẫn cúi đầu hôn nhẹ lên mí mắt của cô để trấn an: “Giản Tang Du.”

Anh không ngừng lặp lại tên của cô như những lần trước kia anh mơ thấy cô vậy.

Lúc vướng phải sự cản trở, Thiệu Khâm khẽ dừng lại trong giây lát. Nhưng thật sự cô siết anh quá chặt, anh không kìm nén được, bất chấp tiến vào. Cuối cùng anh phát ra một âm thanh trầm thấp thỏa mãn.

Đây là Giản Tang Du của anh, thật sự làm anh thêm khát đến phát điên.

Thiệu Khâm khó có thể kiềm chế chuyển động. Không ngừng rong ruổi trong thân thể của cô. Nhìn thấy cô nằm dưới thân mình không ngừng nhú chặt mào. Trên mặt anh vừa lộ ra vẻ vui thích, vừa bộc lộ sự ẩn nhẫn. Anh lại không có cách nào nói rõ cảm giác thỏa mãn của mình.

Thân thể của cô đung đưa theo động tác chuyển động, càng trở nên ứng hồng mê người hơn. Bộ ngực mềm mại không ngừng lắc lư toát ra dáng vẻ cám dỗ quyến rũ. Thiệu Khâm thở hào hển, càng thêm điên cuồng chiếm hữu. Bên tai vang lên hơi thở gấp gáp và tiếng tay chân va chạm. Cảm giác tuyệt vời này anh chưa bao giờ có cơ hội thể nghiệm. Hơn nữa cảm giác này lại đến từ thân thể của Giản Tang Du, khiến nó càng trở nên mãnh liệt hơn.

Anh vẫn không quên ánh mắt ảo tưởng của mình trước kia. Không chỉ một lần anh nghĩ tới lúc Giản Tang Du nằm dưới người anh, cùng anh biến hóa vô số tư thế. Để cho anh hằng hái yêu thương thân thể của người phụ nữ này, khiến cô phải thừa nhận anh, phải nhỏ giọng cầu xin anh tha cho.

Nhưng giờ phút này, đầu óc của anh hoàn toàn ngừng chuyển động.

Trong đầu anh chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy, phải chiếm lấy cô, tiến tới chỗ sâu nhất trong cô.

Đáy mắt của anh vẫn lên những tia máu, bàn tay to lớn nắm chặt eo của cô, làm nó trở nên bầm tím. Không ngừng tiến vào chỗ sâu nhất của cô, cho đến khi khóe mắt của cô tràn ra một chất lỏng trong suốt.

Thân thể của cô co rúm lại, không ngừng xiết chặt lấy anh, khiến cho anh trở nên tê dại, cuối cùng phát tiết ra trong thân thể của cô.

Anh nằm trên người cô hôn say mê. Thân thể Giản Tang Du trong trí nhớ của anh luôn tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng. Giờ phút này mùi hương đó đã thấm vào người anh, khiến cho nó càng trở nên quyến rũ hơn.

Thật giống như cô đã hoàn toàn thuộc về anh.

Thiệu Khâm nhìn ánh mắt của cô càng trở nên nhu hòa hơn. Anh tình tế chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt cô. Ngón tay trở miết nhẹ lên đôi môi sưng đỏ của cô, nhỏ giọng nói: “Sau này em phải ngoan ngoãn không được chọc anh tức giận.”

Đương nhiên Giản Tang Du không có chút phản ứng nào.

Thiệu Khâm si mê nhìn gương mặt đỏ ửng của cô. Cúi đầu hôn lên đôi môi của cô quấn lấy chiếc lưỡi dính hương của cô. Một lát sau lại lẩm bẩm vài câu: “Trước kia anh không thích ai quá nhiều, cũng không biết thích là gì. Nhưng em là người phụ nữ đầu tiên mà anh tốn nhiều tâm tư đeo đuổi. Vậy mà em vẫn chưa thỏa mãn sao? Đừng gây gổ với anh nữa được không?”

“Hình như anh đã yêu em thật rồi.”

Thiệu Khâm cũng biết đây chỉ là mộng. Giản Tang Du đã không muốn gặp anh, căn bản không hề tới chỗ hẹn gặp anh. Cho nên những lời trong lòng này, anh thật sự không có cơ hội nói cho Giản Tang Du biết.

Như vậy, dù nói trong mơ với cô cũng không sao

“Nếu như đây là thật thì tốt quá?” Thiệu Khâm dùng ngón tay quấn lấy đuôi tóc của cô , nằm nghiêng nhìn cô chăm chú đến xuất thần, “Ngay cả trong mơ anh cũng hi vọng có một ngày em sẽ yêu anh.”

Vì còn trẻ, nên trong chuyện yêu đương, Thiệu Khâm cũng có hơi không biết điều tiết.

Rất nhanh dục vọng của anh lại dậy lên. Lần đầu tiên anh không thể kiên trì quá lâu, cho nên có chút không cam lòng. Lúc này anh đã có kinh nghiệm, từ từ « mài mực » bên ngoài cô . Ngón tay ấn lên cánh hoa sưng đỏ của cô ve vuốt nhẹ nhàng, cảm giác được nơi đó còn lưu lại dấu vết của mình, chỉ cần dùng hơi mạnh chút là có thể tiến vào.

Anh an tĩnh nhìn phản ứng của Giản Tang Du, trông cô có vẻ không quá khó chịu như lúc trước. Về mặt thả lỏng rất nhiều, nhưng hai gò má vẫn đỏ ửng lên, rất đáng yêu.

Thiệu Khâm nằm nghiêng, siết chặt lấy cô từ sau lưng, giữ chặt hông của cô. Một tay nắm chặt lấy đôi gò bồng đảo vuốt ve say mê. Anh thoải mái cực kỳ, chưa từng nghĩ tới hương vị bị cô bao lấy lại có thể tuyệt diệu như vậy. Không nhịn được ngậm lấy vành tai mướt mà của cô, liếm láp từng chút, thấp giọng nói: “Tang Du , em giỏi quá.”

Nguồn nhiệt trong chỗ sâu nhất trong thân thể của cô khiến anh tuyệt không muốn rời đi. Không ngờ vách tường của cô lại có thể chặt như vậy. Anh rất hài lòng với phản ứng của Giản Tang Du. Mặc dù không giống như hành vi phóng đảng của nữ chính trong phim AV. Nhưng cô hút chặt lấy anh như vậy, cho thấy rõ ràng cô hoàn toàn có phản ứng với anh.

Thiệu Khâm vui vẻ cực kỳ, luật động ra vào càng mạnh mẽ hơn.

Chờ anh lần nữa phát tiết trong thân thể Giản Tang Du, anh kinh ngạc nhìn Giản Tang Du khẽ nhếch môi đỏ mọng ngấn người. Anh đặc biệt tưởng nhớ tới việc. đưa mình vào môi cô, để cô ngậm lấy anh Sau đó.

Thiệu Khâm mãnh liệt lắc đầu, cảm giác mình thật sự là muốn cô đến điên rồi. Anh nhìn thân dưới của cô chặt vật sưng đỏ lên. Giữa đôi chân còn lưu lại một chút máu hồng lẫn dịch nhờn. Anh cẩn thận ôm chặt cô vào lòng.

Trong không khí bỗng toát ra một mùi hương nồng đậm xộc tới. Thiệu Khâm ôm thân thể mềm mại rệu rụi của cô chìm vào trong giấc mộng.

Lúc anh tỉnh lại lần nữa, nhìn thấy ánh sáng bên ngoài rèm cửa sổ dày cộm nặng nề, anh nhìn trần nhà một lúc lâu, sau đó giật mình bật dậy.

Tim anh đập rất nhanh, lập tức quay đầu lại.

Trên chiếc giường lớn chỉ còn một mình anh. Ánh mắt mong đợi của Thiệu Khâm dần dần ảm đạm lại. Anh vẫn không chịu thôi, vén chăn lên, phát hiện trên chiếc giường đơn sạch sẽ, không có bất kỳ dấu hiệu gì kì lạ.

Anh chán nản nằm lại trên giường, giơ tay lên che mặt. Nếu như. Đây không phải là giấc mơ thì có phải tốt hơn không?

Hôm nay Thiệu Khâm hồi tưởng lại. Anh vẫn không biết đây rốt cục là nên cảm thấy may mắn hay thấy buồn bực vì những gì xảy ra lúc đó. Anh rất ít khi hối hận, cũng không muốn quá đau khổ vì những chuyện đã xảy ra trước kia. Điều anh có thể làm chính là yêu thương người phụ nữ của mình và con trai nhiều hơn gấp bội. Giống như cha và mẹ anh, dùng sinh mạng cả đời yêu thương cô.

Người phụ nữ bên cạnh bỗng nhiên không an phận, gác đôi chân dài lên người anh. Thiệu Khâm ngưng việc hồi tưởng lại. Khóe miệng anh khẽ nhướng lên, ngón tay thon dài chạm vào vùng đất thần bí của cô, nghiêng người từ phía trước tiến vào cô.

Giản Tang Du mặt đối mặt cùng anh, mơ màng mở mắt nhìn anh.

Trước khi đi ngủ, anh đã dày vò cô rất nhiều lần. Khiến thân thể của cô trở nên mệt mỏi rã rời. Đến lúc nhận thấy sự trướng đau trong thân thể mình, cô giận dữ đẩy lồng ngực rắn chắc của anh: “Hơn nửa đêm rồi anh còn muốn làm gì thế?”

Thiệu Khâm ấn vào hông cô mấy cái, mỗi một lần vừa chắc chắn, vừa mạnh mẽ, sâu lại thêm sâu đến tận cùng: “Nhiệt tình như vậy à? Mới một chút mà đã có thể tiến vào.”

Giản Tang Du nhắm hai mắt than nhẹ một tiếng: “Khốn kiếp, rõ ràng là trước đó do anh lưu lại——”

Thiệu Khâm ngậm vành môi dưới của cô, liếm lấy môi cô: “Bà xã, chúng ta cố gắng sinh một đứa con nữa nhé?”

79. Chương 79: Ngoại Truyện 2

Giản Tang Du bị đề nghị của Thiệu Khâm làm rung động. Mặc dù đã có Mạch Nha, nhưng giữa bọn họ vẫn luôn thiếu một giai đoạn mà bất kì cặp vợ chồng nào cũng phải trải qua. Cô luôn hi vọng có thể cùng với Thiệu Khâm trải qua những việc giống như những cặp vợ chồng khác. Chồng cùng vợ vượt qua giai đoạn thai nghén gian nan nhất, cùng chờ đợi đứa con của họ ra đời, cùng nhau chứng kiến sự ra đời của một sinh linh mới.

Người đàn ông như Thiệu Khâm sẽ có biểu cảm như thế nào? Trong lòng Giản Tang Du hơi mong đợi. Rồi lại thấp thỏm bất an, cô sợ cô sẽ làm Thiệu Khâm thất vọng.

Hai người đã đi rất nhiều bệnh viện, hiện tại trị liệu khoa học kỹ thuật đã phát triển hơn. Ở đâu cũng có thể thấy những quảng cáo có thể chữa được những bệnh nan y. Lúc nhàn hạ Thiệu Khâm sẽ cầm tài liệu nghiên cứu, vẽ mặt chú tâm. Hiển nhiên anh rất quan tâm tới chuyện này.

Sau khi Cố Dĩnh Chi biết được, phản ứng còn lớn hơn Thiệu Khâm. Liên tiếp giới thiệu không ít người quen. Về mặt bà nghiêm túc nói cho Giản Tang Du biết, những người kia rất có vai vế trong vấn đề phụ khoa, chắc chắn sẽ thành công.

Mỗi ngày Giản Tang Du phải tiếp nhận rất nhiều kiểm tra, uống rất nhiều thuốc bổ. Trong thời gian ngắn mỗi lần nhìn thấy đồ ăn cô đều cảm thấy đau khổ, vị giác trở nên có vấn đề. Thiệu Khâm ở bên cạnh nhìn cũng thấy đau lòng không chịu được. Hết lần này tới lần khác, anh tự nhủ với mình có gấp cũng không được, chỉ có thể càng cứng chịu vợ hơn, không cho cô làm bất cứ thứ gì.

Rất nhanh Giản Tang Du có ảo giác mình đã trở thành phụ nữ có thai.

Sau khi làm xong phẫu thuật thông ống dẫn trứng, mỗi ngày Thiệu Khâm đều tính toán suy nghĩ xem lúc nào có thể bắt đầu kế hoạch tạo người.

Giản Tang Du nhìn thấy anh lôi lịch ra, lên lịch tính toán từng ngày một, quả thật dở khóc dở cười: “Đã hai tuần rồi anh vẫn còn chưa tính toán xong sao?”

Thiệu Khâm nghiêm trang ôm vợ đặt lên đùi, hôn lên mặt cô: “Bây giờ em là người phải cố gắng. Sau này đổi lại là anh phải cố gắng rồi.”

Mất một lúc lâu Giản Tang Du mới hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh. Mặt cô đỏ lên. Da mặt của Thiệu Khâm từ trước đến giờ rất dày, không thềm để ý chút nào đến cô, anh nói tiếp: “Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật bù được không? Giao Mạch Nha cho bố mẹ anh, chúng ta tranh thủ tuần trăng mật để tạo người.”

Giản Tang Du kinh ngạc vòng tay quanh gáy anh: “Anh có thời gian rảnh sao?”

Thiệu Khâm mỉm cười mút lên sống mũi của cô: “Chỉ cần em bồi dưỡng tốt thân thể của mình, những chuyện khác không cần em bận tâm.” Anh liếm nhẹ vành tai của cô, cười nhẹ nói, “Thân thể của em quá yếu, mỗi lần đều chỉ chịu được nửa đường là ngắt đi rồi. Như vậy làm sao chúng ta có thể sinh con được?”

Giản Tang Du ngượng ngùng cắn răng nhìn chằm chằm vào anh. Rất lâu sau mới ngẩng gương mặt đỏ bừng mắng anh: “Đó là tại anh quá lâu.”

Trong phút chốc, đôi mắt đen nhánh của Thiệu Khâm ánh lên nụ cười. Bàn tay vuốt ve vòng eo của cô, thò vào trong áo cô, nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô cách lớp áo lót: “Em không thích sao? Anh nhớ mỗi lần em đều khen anh lợi hại. Không làm vài lần thì em sẽ không thể đạt tới cao trào được.”

Giản Tang Du vội vàng đưa tay bịt miệng anh lại, khuôn mặt xấu hổ và giận dữ: “Không cho nói!”

Thiệu Khâm lưu manh lại lè lưỡi ra liếm vào lòng bàn tay của cô một chút! Cảm giác ẩm ướt trong lòng bàn tay làm cho Giản Tang Du cảm thấy như bị điện giật, hơi tê dại.

Ánh mắt của cô như dung túng cho hành động của anh, nhìn Thiệu Khâm không thể tưởng tượng nổi.

Thiệu Khâm được voi đòi tiên, kéo áo lót của cô ra, ngón tay vân vê trên đỉnh núi của cô. Giản Tang Du cắn môi trợn mắt nhìn, một lát sau cô từ từ thả lỏng, thân thể giống như một dòng nước hòa tan vào ngực anh.

“Đừng làm rộn.” Giản Tang Du núp trong ngực anh, cúi đầu thở dốc, giữ chặt lấy ngón tay tà ác của anh kháng nghị, “Còn một tuần nữa mới được.”

“Nhất định chúng ta có thể sinh được một bé con đáng yêu——”

Đối với kế hoạch tạo người của cha mẹ, bạn học nhỏ Mạch Nha luôn tỏ vẻ bất mãn. Nó khoanh tay ngồi trước bàn ăn giả trò tuyệt thực: “Tại sao ba mẹ còn muốn sinh em bé? Có phải hai người không thương Mạch Nha nữa phải không?”

Giản Tang Du im lặng, đá vắn đề này là cho ông xã mình.

Thiệu Khâm sờ sờ chóp mũi, kiên nhẫn giải thích với con trai: “Trước kia ba không được nhìn thấy con ra đời, cho nên cảm thấy thật đáng tiếc. Ba hy vọng có một bé con để có thể bù đắp khoảng tình cảm này của người làm cha.”

Mạch Nha càng mất hứng hơn: “Đây không phải là ba có ý ghét con rồi sao? Sau khi có em bé ba sẽ chỉ yêu thương nó mà thôi!”

Thiệu Khâm im lặng vài giây: “Con và em đều là con của ba, ba sẽ không thiên vị ai cả.”

“Ba chỉ hứa cưới.” Mạch Nha thương tâm gục mặt xuống bàn ăn, gối lên cánh tay, vẻ mặt u buồn, “Bé con sẽ khóc lóc, náo loạn. Mạch Nha lớn tuổi, sẽ không tranh giành lại với nó.”

Giản Tang Du: “.” Con của anh rất cuộc là học được ở đâu cái lý luận quái gở đó vậy.

Thiệu Khâm không thể làm gì khác hơn nói mơ hồ: “Đúng vậy, bé con vừa khóc vừa quấy làm sao có thể bằng Mạch Nha đáng yêu chứ.”

Mạch Nha mở to đôi mắt đen như mực, khó hiểu hỏi ngược lại: “Nếu bé con không đáng yêu, tại sao ba còn muốn sinh bé con?”

Giản Tang Du: “.”

Thiệu Khâm: “.”

Dưới ánh mắt soi mói tủi thân của con trai, Thiệu Khâm chỉ có thể lựa chọn cách lên giọng để trấn áp con. Anh vỗ bàn nói lạnh lùng: “Bởi vì ba và mẹ « nói yêu thương », không cần thận có bé con rồi!”

Mạch Nha : “.”

Thiệu Khâm vì cái khó ló cái khôn của mình nên càng đắc chí. Anh không nghĩ tới vì một câu nói của mình, đã làm cho cuộc sống bình yên hoàn toàn rối loạn.

Khi anh đóng cửa nghĩ muốn làm ít chuyện xấu với vợ, thì Mạch Nha sẽ điên cuồng gõ cửa, giọng nói lạnh lốt gào to: “Ba mẹ không được ‘nói yêu thương’, làm nên chuyện xấu, để có bé con!”

Thỉnh thoảng lại bị con trai quấy rối, cuối cùng Thiệu Khâm vượt qua mọi khó khăn gian khổ chịu đựng hết một tuần. Đợi đến khi Giản Tang Du đã bình phục lại sau cuộc phẫu thuật có thể sinh hoạt vợ chồng bình thường. Thiệu Khâm lập tức vô lương tâm giao con trai cho Thiệu Chính Minh chăm sóc.

Mạch Nha bị Thiệu Chính Minh ôm vẫn khóc to, vẻ mặt bi thương, vươn bàn tay mập mạp ra lên án anh: “Ba rất hư, bây giờ lại vứt bỏ Mạch Nha. Sau này Mạch Nha nhất định sẽ báo thù, sẽ đánh bé con!”

Đầu Thiệu Khâm đầy vạch đen.

Không biết những đứa trẻ nhà khác khi biết cha mẹ lại sinh thêm em bé sẽ có phản ứng như thế nào ? Sao con của anh lại có phản ứng dữ dội như vậy?

Thiệu Chính Minh trấn an Mạch Nha, quay về phía Thiệu Khâm phất phất tay: “Con đi nhanh đi, từ nhỏ tới lớn nó luôn ở bên cạnh mẹ, có thể là do thiếu thốn tình thương nên mới có ý muốn độc chiếm mảnh liệt như vậy, từ từ rồi sẽ tốt thôi.”

Trước khi đi, Thiệu Khâm nhìn thấy con mình khóc tới chết đi sống lại qua kính chiếu hậu. Anh cảm thấy đau lòng vô cùng. Lần này nếu sự cố gắng của hai người họ không thành thì có một đứa con trai thôi cũng tốt——

Ngày ngày thứ hai Thiệu Khâm liền dẫn Giản Tang Du ra nước ngoài nghỉ phép. Quay đầu liếc nhìn vợ đang gối đầu lên vai mình thiếp đi. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của cô chu lên. Một mùi thơm ngát quanh quẩn ở chóp mũi như có như không. Lửa dục vọng trong thân thể Thiệu Khâm bỗng rực rộ trỗi dậy, cảm giác tội lỗi với con trai đã bị thú tính đang hùng hực bốc lên che phủ.

Đến khách sạn, Thiệu Khâm lập tức đẩy Giản Tang Du ngã xuống giường, cắn lên đôi môi đang khê cong lên. Đáy mắt u tối chuyển động, túm lấy bàn tay cô đặt lên dục vọng đang có dấu hiệu thức tỉnh của mình. Anh nói: “Hiện tại có thể bắt đầu chứ?”

Giản Tang Du im lặng đẩy ngực anh: “Thiệu tiên sinh, anh có thể cảm thú như vậy sao ? Anh không để cho em có thời gian nghỉ ngơi sao?”

Thiệu Khâm nằm trên người cô bắt đầu giở trò. Không tới mấy động tác đã xé tan chiếc áo sơ mi của cô, lộ ra bộ ngực đầy đặn được bao phủ bởi chiếc áo lót đen ra ngoài: “Anh thích đáng về thử dốc của em khi em nằm dưới thân anh.”

Thật sự Giản Tang Du có hơi mệt. Tối hôm qua thu dọn hành lý đến khuya. Sáng sớm lại phải ra khỏi nhà từ sớm để kịp chuyến bay. Lúc này mí mắt của cô không thể nhắc lên nổi, miễn cưỡng nói: “Ông xã, em không muốn.”

Thiệu Khâm chống hai cánh tay, nhìn vào mắt cô thật sâu, một lát sau bắt lấy tay cô đặt giữa hai chân mình: “Vậy em giúp anh đi.”

Giản Tang Du nhớ tới lần trước cô đã lấy tay giúp anh ở công viên trò chơi. Sau đó, lúc cầm ly nước bàn tay cô vẫn còn run rẩy. Cô cự tuyệt không hề suy nghĩ: “Không được.”

Thiệu Khâm lại tuyệt không tức giận, ngược lại cười phá lên đầy quái lạ: “Vậy dùng miệng thì sao?”

Giản Tang Du kinh ngạc trừng to mắt. Đôi mắt trong veo nhìn Thiệu Khâm hơi dao động. Trong thoáng chốc, cảm giác tội lỗi dâng lên trong cô, cảm giác mình thật sự quá hèn mọn!

Nhưng ý tưởng kia vừa thoáng qua trong đầu lại tạo ra một sự khó chịu. Ánh mắt của Thiệu Khâm không nhìn được rơi vào cánh môi mềm mại của cô. Hàm răng trắng tề thẳng nổi nằm ở phía dưới, bộ dáng khả ái càng làm cho tâm ma của anh khó kiềm chế.

Bàn tay khô ráo của Thiệu Khâm vuốt ve gò má của cô, giọng khàn khàn dụ dỗ: “Cực kỳ ngoan của anh, em hãy nhìn anh một chút xem nào.”

Giản Tang Du luống cuống dời tầm mắt đi, khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp: “Nhìn, nhìn cái gì ——”

Thiệu Khâm cười xấu xa dè ngón tay của cô lại, để cho cô có thể tinh tế cảm nhận dáng vẻ của cự vật cứng rắn của mình. Vật kia mơ hồ nhúc nhích, nhảy bắn lên trong lòng bàn tay của cô.

Cô kinh hoảng lúng túng muốn chạy trốn.

Thiệu Khâm hung hăng đặt cô ngồi lên đùi mình, để vật cương cứng kia cọ vào thân thể cô. Cách chiếc quần dài cũng có thể cảm nhận được kích cỡ kinh người của nó.

Giản Tang Du mắc cỡ không敢 đứng lên được. Làm sao cô có thể ngậm nó. . . .

Thiệu Khâm dịu dàng hôn sống mũi và khóe môi của cô. Nâng khuôn mặt cô lên không ngừng hôn hít: “Giữa vợ chồng chuyện như vậy rất bình thường, chúng ta có thể từ từ bắt đầu.”

Giản Tang Du không chống lại dáng vẻ làm nũng nhưng cứng rắn của anh. Từ từ cởi chiếc quần lót của anh. Thiệu Khâm nhìn cô ngồi trên nệm, cả người nhào trên chân của mình. Tim anh không tự chủ đập nhanh hơn.

Giản Tang Du mới vừa kéo chiếc quần lót của anh một chút, đầu vật xanh tím kia liền lộ ra. Giản Tang Du chưa nhìn thấy hết chiều dài, mặt đã biến sắc. Lập tức muốn rút chân bỏ chạy.

Thiệu Khâm đứng dậy, tiến lên một bước túm chặt lấy hông của cô, ôm cô trở lại, trực tiếp ngã thẳng lên giường.

Giản Tang Du bị anh đè lên, giận dữ mắng: “Đồ lưu manh, buông tay ra!”

Thiệu Khâm cũng muốn làm căng. Nhưng đàn ông đều có thói hư tật xấu, luôn hi vọng có thể thỏa mãn những ảo tưởng dục vọng của mình. Mặc dù Giản Tang Du chưa hề làm gì, chỉ cần cô biết điều nằm dưới thân anh đã khiến anh thỏa mãn không kiềm chế được rồi. Cho nên cũng không nhất thiết phải làm tư thế kia.

Anh bỗng nổi hứng muốn trêu chọc cô, đôi chân dài quỳ gối sang 2 bên người cô, cúi người cười nói: “Không dùng tay cũng không cần miệng, vậy chúng ta đổi chỗ khác.”

Giản Tang Du đâu có biết nhiều tư thế như vậy. Tất cả kinh nghiệm của cô đều do Thiệu Khâm chỉ dạy. Cho nên khi cô nhìn thấy Thiệu Khâm đẩy cao bộ đồ ngủ của mình qua ngực. Anh quỳ xuống đem cự vật nóng bỏng kia cọ sát vào giữa hai ngực của cô. Cô không nhìn được, kêu lên sợ hãi, đập anh thẳng xuống giường.

“Thiệu Khâm anh là đồ biến thái!”

Giản Tang Du tủi thân vô cùng. Cô cảm thấy Thiệu Khâm đã hoàn toàn bước trên con đường lưu manh không thể quay trở lại. Hơn nữa bộ dạng ham hố của Thiệu Khâm này thật khiến cô không được tự nhiên. Đại khái là hàng năm bị bóng ma quá khứ ám ảnh mạnh mẽ, đã làm cho cô có bản năng kháng cự dữ dội với chuyện có những hành động quá thân mật. Cho nên lúc thấy Thiệu Khâm đối xử với mình như vậy, cô không kiềm chế được mình đã bị anh hạ nhục.

Cô tự giam mình ở trong phòng tức giận gọi điện thoại cho Trình Nam.

Trình Nam im lặng vài giây, cuối cùng không nhịn được nói: “Thật ra thì đây là tình thú của vợ chồng. Trước kia em luôn có sự kháng cự với chuyện này. Hiện tại cũng nên buông thả một chút, có thể cùng tay anh ta lại vân vân ——”

Giản Tang Du kinh ngạc dừng lại: “Chị Tiểu Nam, không phải chị đã từng dùng cùng tay với anh em chứ?” Thử nghĩ xem một Trình Nam dịu dàng đơn giản lại có khẩu vị nặng như vậy làm cho Giản Tang Du bị sốc.

Trình Nam lúng túng yên lặng một hồi lâu, cuối cùng khuyên nhủ: “Tang Du, em nên buông thả một chút. Bây giờ chuyện cũng đã qua, những kí ức không vui kia chính là bóng ma trong lòng em. Bất kể lúc ấy em có ý thức được hay không, thì việc em yêu anh ấy là không thể chối cãi được. Cho nên đừng chấp nhặt vì những chuyện trong quá khứ nữa. Thử phối hợp với anh ấy xem sao, như vậy tình cảm của hai người cũng sẽ tốt hơn.”

Giản Tang Du cúp điện thoại, ngồi ở trên ghế sa lon ổn định lại tâm trạng của mình. Lúc này thật sự cô đã phản ứng hơi quá khích rồi. Thiệu Khâm trẻ như vậy, tình lực luôn dồi dào, trong thời gian dài đã phải nhịn quá lâu. Hơn nữa nếu đã quyết định sống cùng nhau thì cô không nên để những chuyện trước kia làm ảnh hưởng.

Giản Tang Du hơi đau lòng cho anh.

Cho nên lúc mở cửa phòng, thấy vẻ mặt khẩn trương của Thiệu Khâm, cô nhỏ giọng ngập ngừng: “Em ——”

“Anh xin lỗi.” Thiệu Khâm ôm vợ vào trong ngực, lo lắng, “Anh chỉ muốn trêu chọc em, không muốn em dùng ngực giải tỏa cho anh, khụ, anh không giỡn vậy nữa.”

Giản Tang Du đỏ bừng cả khuôn mặt, đứng im tại chỗ, hồi lâu cũng không lên tiếng. Thiệu Khâm cho rằng cô vẫn còn tức giận, khẽ cúi người nhìn cô: “Bà xã, anh sai rồi, em——”

Thiệu Khâm chưa kịp dứt lời đã bị hành động tiếp theo của cô khiến anh giật mình sững sờ.

Người vợ từ trước tới giờ luôn rất dịu dàng của anh bỗng đứng lại dùng sức đẩy ngã anh xuống mặt nệm! Hơn nữa lại cúi người giật bung áo sơ mi của anh!

Thiệu Khâm kinh ngạc nhìn vợ của mình, đây không phải là anh đang nằm mơ chứ!

80. Chương 80: Ngoại Truyện 3

Thiệu Khâm sợ sệt nhìn Giản Tang Du, gò má cô xuất hiện một tầng mây hồng. Ngón tay trắng nõn nắm chặt áo sơ mi của anh hơi luống cuống không biết nên làm gì. Có thể thấy rõ được, sau khi cô nhào vào người anh, lại không biết nên làm gì tiếp theo

Thiệu Khâm nhếch khóe miệng cười xấu xa, lười biếng nằm xuống nhìn cô: “Sau khi cởi áo em định làm gì?”

Giản Tang Du cắn môi, sau khi nhảy sấn vào người anh cô càng trở nên khẩn trương hơn.

Thiệu Khâm nhìn cô không nói được lời nào, càng hứng thú hơn: “Bà xã, hành động xé áo lưu manh như vậy không thích hợp với em đâu.”

Giản Tang Du bỗng nhiên quay đầu hung dữ liếc nhìn anh. Ngay sau đó cầm lấy chiếc cà vạt trói hai tay anh lại. Cô nhớ rõ Trình Nam nói còng tay có thể làm gia tăng tình cảm vợ chồng.

Không có còng tay, vậy thì dùng tạm cà vạt cũng được.

Thiệu Khâm ngây người. Tại sao sau khi vợ anh đi gọi điện thoại về, liền biến thành thế này? Anh mở miệng nuốt nước miếng một cái, khàn giọng nói: “Bà xã, em làm sao vậy?”

Toàn thân Giản Tang Du đỏ rực lên. Bởi vì lúc trước Thiệu Khâm đã xé áo sơ mi của cô, cho nên lúc này trên người cô chỉ còn một chiếc áo choàng tắm, rãnh sâu của bộ ngực như ẩn như hiện đung đưa trước mắt anh.

“Giúp anh.”

Giản Tang Du chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ. Trái tim Thiệu Khâm thiếu chút nổ tung, lắp bắp nói: “Giúp anh, tại sao lại giúp anh?”

Giản Tang Du hờn dỗi nhìn anh, từ từ nằm sấp xuống bộ ngực anh, cúi người xuống đưa lưỡi ra liếm bộ phận đã trở nên cứng rắn của anh: “Giúp anh thoải mái một chút.”

Máu trong người Thiệu Khâm như sôi sục lên, mạch máu hiện rõ ở cổ tay bị cô trói lại, đôi mắt nhắm lại: “Bà xã, ngoan, em nhanh tới đây.”

Giản Tang Du mím môi cười, chậm rãi giải thoát cho anh. Cô nắm chặt nó trong lòng bàn tay làm vài động tác khởi động: “Không phải lúc này anh nói muốn em làm như vậy sao? Bây giờ lại đổi ý rồi hả?”

Thiệu Khâm nhìn cổ áo tắm của cô càng ngày càng nổi lõng, lộ ra bờ vai cùng bờ ngực bên trái mượt mà không chút che đậy. Đôi mắt anh không ngừng chuyển động.

Trong nháy mắt, mắt anh trở nên đỏ ngầu: “Cưng ơi, nhanh lên một chút.”

Giản Tang Du nghe lời gia tăng tốc độ của tay. Đến lúc anh tiết ra một dòng chất lỏng nóng ẩm, cô bỗng nhiên nổi hứng trên chộc anh. Cô ngồi thẳng lên, đôi mắt nhìn anh lúng liếng.

Thiệu Khâm vùng chiếc chăn qua một bên, trơ mắt nhìn cô từ từ cởi bỏ chiếc áo tắm trên người, hai mắt ánh đầy nhục cảm, ngượng ngùng nhìn anh.

Thân thể trắng nõn của cô hoàn toàn phơi bày trước mắt anh. Toàn thân chỉ còn lại một suối tóc dài. Thiệu Khâm gom hết vẻ đẹp của cô vào trong mắt, hầu hết không ngừng chuyển động: “Giản Tang Du, nhanh thả anh ra!”

Thiệu Khâm giống như một con mãnh thú đang tức giận, trong đôi mắt đen như mực bắn đầy ánh sáng muốn chiếm hữu.

Lòng bàn tay Giản Tang Du chống lên đôi chân thon dài của anh, nhẹ nhàng dịch lên phía trước một chút, cặp mông mềm mại không ngừng cọ sát vào hạ bộ của anh.

Thiệu Khâm rên lên một tiếng đau đớn, đáy mắt tràn đầy nhiệt huyết, hận không thể lập tức đặt tiểu yêu tinh không biết sống chết này lên giường để hăng hái.

Giản Tang Du nắm chặt cự vật của anh, dưới ánh nhìn ngỡ ngàng của anh, cô từ từ cho vào miệng, càng ngày càng sâu.

Thiệu Khâm hít một hơi thật sâu, u cổ ẩm áp thiếu chút nữa làm cho anh bại trận phun trào. Nhất là vùng đất bên trong lại rất ẩm ướt trơn bóng. Thiệu Khâm phát điên vật lộn một hồi, giọng nói trầm thấp, khàn đục: “Bà xã, ngoan, mau cởi trói cho anh, việc còn lại hãy giao cho anh.”

Giản Tang Du không đồng ý. Trước kia mỗi lần cô đều bị Thiệu Khâm lưu manh đùa bỡn. Bây giờ nhìn đáng vẻ muốn ngừng mà không ngừng lại được của anh làm cho tâm tình của cô thật thoải mái.

“Không nên.” Giản Tang Du rút cự vật của anh ra khỏi u cốc của mình, chiếc trán trơn bóng nhứ chặt lại. Cô vẫn chưa thể thích ứng được, cảm thấy vẫn còn đau đớn.

Thiệu Khâm nhìn khỏe miệng cô vẫn còn vương chất lỏng trong suốt. Dưới ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, đôi môi cô từ từ rời khỏi bảo vật của mình. Cảnh sắc kia tươi đẹp vô cùng cực, khiến cho anh ghen hòng, hoàn toàn không biết kế tiếp cô sẽ làm gì để hành hạ anh.

Trước kia anh luôn tưởng tượng tới những trò chơi tình thú của vợ chồng. Nhưng bây giờ, khi thật sự được nếm trải, anh mới thấy đó là cô muốn lấy mạng của anh.

Giản Tang Du chống tay lên nệm, nắm chặt cự vật của anh chậm rãi ngồi xuống. Thiệu Khâm thở gấp, cảm giác như toàn bộ hô hấp của mình đều bị cô hút hết.

Trên gương mặt hồng hào của Giản Tang Du có chút khó chịu. Rất lâu sau cô cũng chưa thể tiếp nhận toàn bộ anh. Cô cầm vào vật xanh tím kia lay động, động tác hơi bối rối. Điều này làm cho cô trông ngây ngô ngốc nghếch một cách đáng yêu

Thiệu Khâm không chỉ có thể cảm thụ cả quá trình, còn trở mắt nhìn vật mềm mại kia bị tách ra hai bên, từng chút dung nạp mình. Hình ảnh đó làm cho huyết mạch trong người anh căng phồng lên rất kích thích.

Hết lần này tới lần khác Giản Tang Du hít thở không thông, nuốt được một nửa rồi lại buông tay, đứng dậy nhìn anh đầy vẻ tội nghiệp.

Thiệu Khâm nhìn gương mặt đỏ bừng của vợ mình, trong nháy mắt máu trong người đều bị cô rút cạn. Hai tay tăng thêm sức cố thoát khỏi chiếc cà vạt. Tiếng vải bị xé rách làm cho Giản Tang Du ngẩn người ngồi im. Cho đến lúc Thiệu Khâm nhắc hai chân của cô lên cô mới hoàn hồn.

Thiệu Khâm nằm trên cô cười đắc ý: “Việc vất vả như vậy em không làm được đâu, hãy để anh.”

Giản Tang Du thở hào hển, hai mắt xúc động liếc nhìn ngũ quan anh tuần của anh.

Mồ hôi trên chóp mũi của Thiệu Khâm nhỏ xuống bờ ngực trắng nõn của cô. Thiệu Khâm nắm chặt hông cô tiến vào dưng mãnh.

Giản Tang Du nhắm hai mắt lại muốn trì hoãn cảm giác khó chịu kia, sau đó từ từ mở đôi mắt ướt át ra.

“Thoải mái không?” Thiệu Khâm cười xấu xa, mạnh mẽ tiến vào nơi sâu nhất “Anh sẽ cho em thoải mái hơn.”

Giản Tang Du ngượng ngừng dời tầm mắt đi. Ngay lập tức lại bị Thiệu Khâm mạnh mẽ xoay mặt cô lại đối diện với anh. Anh chuyển động càng ngày càng nhanh và sâu hơn. Hàm răng nhẹ nhàng cắn lên môi cô, rồi hung hăng ngậm đỉnh núi đang run rẩy của cô: “Có tinh thần như vậy thì chúng ta nên làm vài lần.”

Giản Tang Du buồn bực bị anh đè chặt trên nệm một hồi lâu, giọng nói có chút ầm ục. Sau đó Thiệu Khâm giúp cô dọn dẹp một chút, đến lúc anh ôm cô vào giường lại thì trời đã gần chiều.

Đến lúc Giản Tang Du tỉnh lại lần nữa thì đã là nửa đêm. Mơ mơ màng màng nhìn chằm chằm trần nhà một lúc cô mới kịp tỉnh ra. Chờ tới lúc cô nhích lại gần người đàn ông nằm bên cạnh mới phát hiện anh đang mở to mắt nhìn mình.

“Anh không ngủ sao?”

Giản Tang Du mới vừa tỉnh ngủ, tiếng nói vẫn chưa hồi phục lại như bình thường, bắp đùi vẫn còn run rẩy như trước.

Cánh tay rắn chắc của Thiệu Khâm ôm chặt lấy cô, bàn tay thuận thể vuốt ve cái mông mềm mại của cô: “Tỉnh rồi sao, em giờ chân lên đi.”

Giản Tang Du khóc không ra nước mắt, cho dù muốn sinh con cũng không cần biến thành bộ dạng không biết tiết chế như vậy chứ?

“Ông xã.” Giản Tang Du tiến sát vào trong ngực anh, khuôn mặt ủy khuất ngửa lên nhìn anh “Em vẫn còn đau, không làm nữa có được không?”

Thiệu Khâm nhướn mày lẳng lẳng nhìn cô, một lát sau cúi người xuống hôn cô. Sau đó bàn tay mò mẫn trước ngực cô, giả bộ ôm lấy cô, làm Giản Tang Du sợ hãi níu chặt lấy cổ anh: “Anh làm gì vậy?”

“Đổi chỗ khác làm em sẽ không bị đau.”

Giản Tang Du bị Thiệu Khâm mạnh mẽ ép mặc áo sơ mi của anh, bên trong cô chỉ mặc một bộ bikini nhỏ. Vừa nhìn cô đã biết Thiệu Khâm muốn làm gì, vừa sợ vừa kinh ngạc: “Anh, anh muốn ra bờ biển sao! Sẽ có người nhìn thấy đó!”

Thiệu Khâm trấn an hôn cô: “Ngoan, chúng ta đang đi hưởng tuần trăng mật, em hãy nghe lời anh.”

Đến bây giờ Giản Tang Du vẫn là không quen nhìn thấy dáng vẻ to gan lớn mật này của Thiệu Khâm. Lần trước ở trong thung lung chắc chắn không có người nhìn thấy nhưng ở bờ biển thì. . . . Cô vừa nghĩ tới mà tim đã đập loạn lên rồi.

Thiệu Khâm nắm tay cô, nồng nàn nhìn chăm chú vào đôi mắt bối rối của cô: “Cứ thả lỏng đi, chúng ta tới đây là để đền bù mất mát của mấy năm qua. Đừng để ý tới chuyện sinh con, dù có con hay không anh vẫn luôn yêu em.”

Khóe miệng Giản Tang Du khẽ nhếch lên, đặt bàn tay mình vào trong lòng bàn tay ấm áp của anh.

Quả nhiên bờ biển không có ai, ở đây đang là mùa hè, gió biển lành lạnh làm hai bàn chân trần của cô lạnh cóng, chưa bao giờ cô có cảm giác sáng khoái như vậy.

Thiệu Khâm nắm chặt bàn tay của Giản Tang Du. Hai người giẫm lên bờ cát mịn không bóng người. Những ánh đèn lấp loáng phía xa như ánh sáng của những con đom đóm. Giản Tang Du nắm chặt cánh tay vững chãi của Thiệu Khâm, đầu tựa vào bờ vai của anh.

Hai người dạo xung quanh một vòng, dù không nói gì, chỉ yên lặng đi cạnh nhau cũng khiến cho họ có cảm giác ấm áp thỏa mãn vô cùng.

Thiệu Khâm ôm lấy cô, bàn tay khô ráo xiết chặt thắt lưng của cô: “Có lạnh không?”

Giản Tang Du lắc đầu, Thiệu Khâm càng ôm chặt cô hơn một chút.

Đi tới trước một khoảng, bỗng nhiên Thiệu Khâm không báo trước, quay đầu lại, ôm lấy mặt cô hôn thật sâu. Giản Tang Du khẽ mở miệng, môi lưỡi quần quýt cùng anh.

Bàn tay Thiệu Khâm trực tiếp tiến vào trong vạt áo của cô. Anh nương theo đường nét cơ thể di chuyển tới bắp đùi của cô. Cảm giác cô đang co rúm lại. mỗi lần anh chạm vào, nó lại tự động co rút.

“Tách chân ra một chút.” Thiệu Khâm với giọng nói quyến rũ nắm chặt cặp mông mềm mại của cô, ngậm vành tai cô, ngón tay thon dài vén chiếc quần bikini tam giác ra để lộ lồi vào u cổc.

Khe hẹp ẩm ướt trơn bóng, hai cánh hoa nhỏ bé sưng mọng .

Đó là dấu vết cho thấy cô vừa thừa nhận anh. Thiệu Khâm không khỏi có chút chần chừ, càng xiết chặt cô vào người mình, ma sát liên hồi bộ phận nam tính của mình vào chân cô: “Chỉ làm một lần thôi, anh sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Giản Tang Du ngoan ngoãn đồng ý, ôm cổ anh chủ động hôn lên hầu kết của anh.

Thiệu Khâm mang theo cô từ chìm xuống làn nước, mùi gió biển ướt mặn vây quanh hai người. Do cô không biết bơi nên theo bản năng cứ túm chặt lấy anh, một tay Thiệu Khâm siết chặt lấy eo của cô, một tay di chuyển dọc chiếc áo sơ mi ướt thấm vuốt ve bờ ngực của cô.

Thiệu Khâm ‘nhiệt tình’ khai thác ở nơi mềm mại của cô. Bởi vì ở trong nước khiến nó nhanh chóng trở nên trơn trượt, phát ra những âm thanh tình ái. Trong sự yên tĩnh của trời đêm càng làm cho người ta đổ mặt tim đập nhanh hơn.

Thiệu Khâm biết cô đối với chuyện này chưa thể buông lỏng được. Bàn tay anh xoa nắn bộ ngực của cô cách lớp áo sơ mi, nâng chúng lên há mồm ngậm vào.

Lúc chiều hai quả anh đào nhỏ đã bị anh thô bạo nắn bóp, nên giờ trở nên nhạy cảm vô cùng. Anh mới chỉ chạm nhẹ vào mà Giản Tang Du đã rên rỉ ra tiếng.

Cả người Giản Tang Du mềm nhũn ôm chặt lấy anh, lông mi không ngừng run run : “Thiệu Khâm.”

“Ừ?”

Thiệu Khâm cảm giác cô đang chủ động nghiêng hợp với anh, thậm chí càng ngày cô càng hút chặt lấy anh.

Trong bóng tối Giản Tang Du càng xấu hổ hơn, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Em khó chịu.”

Thiệu Khâm cắn cắn môi dưới của cô : “Có muốn anh giúp em hết khó chịu không?.”

Tiếp theo lời nói của anh, cự vật cứng rắn theo dòng nước rất nhanh đi vào, Giản Tang Du nhạy cảm co rút lại .

Thiệu Khâm cũng rất hưởng thụ, thân thể trong dòng nước cuốn, bị nụ hoa kia bao lại chặt nít, mơ hồ còn có thể cảm giác được cô đang thoải mái lên lên đón nhận mình.

Giản Tang Du chôn mặt vào bộ ngực của anh , những tiếng va chạm làm cho cô không dám ngẩng đầu lên.

Thiệu Khâm vô liêm sỉ trêu chọc bên tai cô. Giản Tang Du thất thần không nói lời nào. Thiệu Khâm nâng thân thể của cô lên hai bước, sức nước làm trung hoa lực cản, anh va chạm càng thêm không trở ngại. Đầu ngón tay Giản Tang Du bầu chặt vào khuỷu tay của anh, không ngừng thở dốc.

“Sao vậy?” Thiệu Khâm rút ra, trì hoãn, ác liệt rêu chọc cô. Giản Tang Du đang ngập chìm trong khoái cảm, đập vào sống lưng anh, “Anh cố ý muốn làm xấu mặt em.”

Thiệu Khâm bật cười, sức lực cũng nhẹ nhàng hơn, tần suất chậm dần: “Nói nhảm, rõ ràng là anh muốn đưa em đạt tới cao trào.”

Giản Tang Du quả thật không có cách nào độ sự lưu manh với anh. Cắn răng không dám lên tiếng. Hết lần này tới lần khác, lần sau càng mạnh mẽ hơn lần trước, tiếng va chạm trong nước khiến cô càng đắm say hơn...

Toàn thân Giản Tang Du trở nên đỏ rực, nhưng khoái cảm trong thân thể lại càng lớn hơn. Nhiều lần đầu óc cô bị anh làm cho trống rỗng, giống như những cơn sóng đánh vào bờ cát mịn trải dài, thoải mái tới mức không thể hít thở được.

Từ trước đến giờ thể lực của Thiệu Khâm vẫn rất tốt, còn Giản Tang Du đã trở nên mềm nhũn. Cuối cùng cô phải nhỏ giọng van xin, ghé vào lỗ tai anh nói những lời đáng xấu hổ mới được anh miễn cưỡng tha cho sau khi anh đã phát tiết hết.

Anh ôm lấy thân thể mịn màng của cô, những nụ hôn nóng bỏng không ngừng hôn lên da thịt của cô.

Chủ đích thật sự của Thiệu Khâm là muốn mang Giản Tang Du tới hưởng tuần trăng mật. Dù lúc đầu anh nói là muốn sinh con, nhưng quan trọng hơn là để cô vui vẻ, quên đi quá khứ u buồn. Đối với việc hai người thật sự vất vả lắm mới có thể ở chung thì đây là cơ hội hâm nóng lại tình cảm của hai người.

Thiệu Khâm vốn muốn nói với cô, dù không có con cũng không sao, anh chỉ muốn đền bù cho Giản Tang Du. Bởi vì lúc cô còn rất trẻ, anh đã không thể giúp gì. Lúc cô mang thai Mạch Nha, anh cũng không thể bầu bạn bên cạnh cô.

Điều này vẫn luôn làm cho Thiệu Khâm tiếc nuối vô cùng.

Nhưng Giản Tang Du vẫn hi vọng sẽ có thêm một đứa con. Không phải vì muốn bù đắp cho Thiệu Khâm, mà cô muốn làm cho tình cảm của hai người càng bền chặt hơn, khiến cho gia đình đơn sơ của mình có thể hoàn hảo hơn.

81. Chương 81: Ngoại Truyện 4

Kết thúc kỳ nghỉ, Thiệu Khâm lại bận rộn như trước. Giản Tang Du cũng không làm diễn viên múa nữa. Thiệu Khâm ngại thời gian làm việc và nghỉ ngơi không ổn định, sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô.

Thực ra tâm tư là muốn vợ ở nhà với mình nhiều hơn.

Mỗi ngày Giản Tang Du đều đưa đón con trai. Lúc rảnh rỗi vào công ty giúp anh trai vài việc vặt. Hai người đều cố gắng không nhắc tới chuyện mang thai. Nhưng mà tận sâu trong lòng Giản Tang Du vẫn hi vọng có thai.

Cô vẫn tính cẩn thận chu kỳ kinh nguyệt của mình, cho đến khi phát hiện kinh nguyệt của mình đã chậm ba ngày, trong lòng kích động không nói nên lời. Nhưng kết quả que thử thai lại làm cô thất vọng.

Thiệu Khâm an ủi cô: "Không sao, chúng ta mới 26 tuổi, còn rất nhiều cơ hội."

Trong lòng Giản Tang Du hơi khổ sở. Có lẽ trước đó hi vọng quá nhiều, cảm giác từ trên cao rơi xuống làm bản thân tê liệt thật lâu.

Thiệu Khâm vừa dịu dàng vừa lưu manh, Mạch Nha cũng làm cho họ vui vẻ rất nhiều, cho nên dần dần Giản Tang Du cũng không tiếp tục cố chấp chuyện có con. Đừng nói thân thể cô không tốt, ngay cả người phụ nữ khỏe mạnh không phải muốn có con liền có thể mang thai.

Ngày cứ trôi qua không nhanh không chậm, mỗi ngày bình thường cũng rất hạnh phúc.

Ngày Giản Đông Dục và Trình Nam kết hôn, sáng sớm thức dậy Giản Tang Du đã cảm thấy thân thể có chút khác thường, trong lòng khó chịu, bụng chua xót. Dù sao cô cũng là người đã từng làm mẹ, suy nghĩ đầu tiên trong cô chính là phản ứng trong thời kỳ mang thai. Nhưng do kết hợp với kinh nghiệm lần trước, cô không dám nói ngay với Thiệu Khâm, ngồi trên giường thêm một lúc liền vui vẻ đứng dậy thay quần áo.

Hôn lễ rất náo nhiệt. Bây giờ việc làm ăn của Giản Đông Dục có nhiều chuyển biến tốt. Giản Tang Du biết trước kia Thiệu Khâm dù bận rộn cũng âm thầm giúp đỡ rất nhiều, cô cũng không nói cảm ơn, chỉ là trong lòng càng thêm ấm áp.

Tuy nhiên ở trên giường Thiệu Khâm vô cùng lưu manh. Thế nhưng bình thường lại làm tất cả những chuyện làm cô vui vẻ, cảm động. Khiến cô càng ngày càng có cảm giác an toàn. So với cuộc sống cô đơn, bấp bênh của mấy năm trước, bây giờ gia đình đã làm cho cô thật sự biết được mùi vị của hạnh phúc.

Khách của Trình gia rất nhiều, lúc Giản Tang Du nhìn thấy Trình Doanh và Hà Tịch Tranh hơi không được tự nhiên. Tuy sau cùng sự thật hết sức kinh hoàng. Nhưng dù sao hai người kia đã từng có suy nghĩ đó, cho nên Thiệu Khâm cũng không thể cho bọn họ sắc mặt hòa nhã được, ôm vợ trực tiếp đi vào đại sảnh.

Có thể nhìn thấy anh trai hạnh phúc, không có chuyện nào làm Giản Tang Du vui bằng chuyện này. Nhưng nghĩ đến phản ứng vào buổi sáng của mình, cô không dám uống rượu, những thứ phụ nữ có thai kiêng ăn cô cũng không dám ăn.

Thiệu Khâm luôn chú ý động tĩnh của cô, hơi lo lắng: "Sao ăn ít vậy?"

"Không có khẩu vị." Giản Tang Du nhìn khuôn mặt quen thuộc của Thiệu Khâm. Dù ở chung với nhau đã lâu, cô vẫn cảm thấy được mỗi lần nhìn anh, trái tim sẽ không kìm chế đập loạn lên. Hi vọng lần này có thể thực sự mang thai như mong muốn, dọa anh nhảy dựng lên cũng rất thú vị.

Loại cảm giác khó chịu vào buổi sáng cứ tái diễn vài ngày, Giản Tang Du liền gạt Thiệu Khâm đi bệnh viện kiểm tra, cô đi chung với Trình Nam.

Khi có kết quả Giản Tang Du đặc biệt hồi hộp, liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trình Nam không nhịn được cười cô: "Lần này kinh nguyệt đã muộn một tháng rồi, chắc là sẽ không sai."

Giản Tang Du vẫn còn lo lắng, sợ hi vọng lại sụp đổ lần nữa, chưa nhìn thấy kết quả xét nghiệm nên lúc nào cũng bất an.

Lúc y tá gọi số thứ tự của mình, Giản Tang Du chạy qua rất nhanh, y tá đeo khẩu trang liếc mắt nhìn kết quả xét nghiệm, nhíu mày nói:” Đã mang thai lại còn hấp tấp như vậy, phải cẩn thận, ba tháng đầu là nguy hiểm nhất.”

Giản Tang Du trừng mắt nhìn cô y tá nhỏ, hốc mắt dần dần ảm ứot.

Cô y tá nhỏ hoảng sợ, không ngờ mình lại mắc bệnh nhân đến khóc, sợ cô khiêu nại cô ấy, vì thế dịu dàng nói tiếp:” Đã hơn sáu tuần.”

Giản Tang Du mở bản xét nghiệm ra, trên hình ảnh siêu âm không nhìn thấy rõ gì cả, nhưng mà cô xúc động đến không nói nên lời.

Đây là con của cô và Thiệu Khâm.

Hoàn toàn khác với cảm giác lúc trước khi biết có thai Mạch Nha. Lúc ấy cô mất cha mẹ và gia đình, anh trai bị thương nặng nằm trên giường bệnh, ngay trong lúc khó khăn gian khổ lại biết mình có thai ngoài ý muốn.

Cô gái mười tám tuổi.....Về mặt bác sĩ nhìn cô cũng có ẩn ý khác.

Giản Tang Du rưng rưng gật đầu. Chuyện này đã từng làm cho cô tưởng rằng đây là một vật rất xa không thể chạm tới. Bây giờ rõ ràng đã đến bên cạnh cô, tất cả đều trở nên mờ ảo, ngay cả đến không khí cũng trở nên bất đầu dễ chịu.

Lúc Giản Tang Du về nhà, vô cùng bí mật đi vào phòng. Nhưng lại đúng lúc thời gian Thiệu Khâm ở nhà, cô vừa khóa trái cửa xong, đã bị một bóng người cao lớn bế lên.

Giản Tang Du sợ hãi, theo bản năng vội vàng che bụng.

“Bà xã.” Thiệu Khâm cúi đầu nhẹ nhàng bật ra hai chữ đó bên tai cô, giọng nói khàn khàn.

Giản Tang Du thở ra, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Anh mau thả em xuống.”

“Chờ một chút.” Thiệu Khâm nói xong liền ôm cô vào phòng ngủ. Lúc này Giản Tang Du mới nhìn thấy ngọn nến trong phòng ngủ, không khí tràn ngập hương hoa.

Thiệu Khâm đặt cô lên giường, cũng không chờ cô mở miệng liền nắm phía trên cô, ngang ngược hôn lên môi cô.

Giản Tang Du cắn răng đề phòng anh đè toàn bộ lên người, những lời định nói còn chưa kịp nói ra:” Thiệu.....Khâm, chờ.....”

Thiệu Khâm mút đầu lưỡi xinh xắn của cô, đưa lưỡi vào trong miệng thăm dò qua lại. May mắn là đường như anh chỉ muốn hôn môi, không nghĩ muốn làm gì khác, Giản Tang Du giả vờ đón ý hòa theo.

Thiệu Khâm hôn đủ rồi mới từ từ dừng lại, nhìn vợ thờ hồn hển:”Bà xã, anh có vật này cho em.”

Giản Tang Du mở to mắt nhìn, vô cùng thỏa mãn nhìn anh.

Từ chiếc ghế sang trọng bên cạnh, Thiệu Khâm cầm lên một cái hộp lớn, Giản Tang Du tò mò nhìn sang, lập tức kinh ngạc không biết nói gì nữa. Sau khi đi hưởng tuần trăng mật bù trở về, dưới sự giúp đỡ của Trình Nam và Thiệu Khâm, cô đã bù lại rất nhiều kiến thức về chuyện tình cảm nam nữ.

Dù mặt đỏ tím đập cũng lén lút xem phim sex vài lần, cho nên đối với cô những bộ quần áo trong hộp này không có gì lạ.....

“Mặc vào.” Thiệu Khâm lấy ra một bộ đồ y tá, cười giả tạo ở trước mặt cô, khoa tay múa chân. Quả nhiên anh hiểu rõ bà xã từ đầu đến chân như lòng bàn tay.

Thiệu Khâm nói xong liền cởi quần áo của Giản Tang Du. Giản Tang Du dùng cả tay chân để phản đối, vội vàng bảo vệ bộ ngực:” Không được, Thiệu Khâm, chờ một chút.”

Lúc Giản Tang Du vùng vẫy mới phát hiện trên bàn còn có một thứ làm cho cô muốn lên máu não. Cô khó tin đứng lên, lấy một vật đưa đến bên giường: “Đây là cái gì!”

Thiệu Khâm ôm chặt cô từ phía sau, cúi đầu cởi nút áo của cô, cũng không ngẩng đầu lên trả lời thản nhiên: “Là máy quay phim.”

Giản Tang Du hít vào một hơi, cười mỉa nói: “Không phải là anh chuẩn bị quay lại chứ?”

Thiệu Khâm đã cởi xong nút áo của cô, bàn tay nóng bỏng đang bao lấy nơi mềm mại của cô ngấm ngấm qua lại. Hoàn toàn không để ý tìm Giản Tang Du đang đập thành thịch, trán đầy gân xanh: “Ừm.”

Giản Tang Du không thể nhịn được nữa, xoay người liền đập người đàn ông kia xuống giường. Tên lưu manh này thực sự càng ngày càng không có giới hạn!

Thiệu Khâm lộ ra khuôn mặt tuần tú xấu xa, giằng co trong giây lát với Giản Tang Du. Đôi chân dài duỗi ra liền bước lên, hai ba động tác đã cởi váy của cô xuống: “Váy không quay, mặc bộ đồ anh đưa trước đi.”

Giản Tang Du hít một hơi, ôm lấy cái đầu đang ngoan cổ vùi trong ngực cô, nhìn chăm chú vào ánh mắt đen tối của anh: “Nếu anh không muốn con của anh, anh có thể tiến vào.”

Thiệu Khâm nhũu mày: “Mạch Nha được ông nội đón đi rồi.”

Giản Tang Du kéo tay của anh đặt lên bụng mình, nhẹ nhàng nói: “Nơi này, có đứa con thứ hai của anh.”

Thiệu Khâm sững sờ nhìn cái bụng bằng phẳng của Giản Tang Du, ngây ra một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt mở lớn khó tin ngẩng đầu lên: “Giản Tang Du! Sao em có thể không nghiêm túc như vậy. Có con cũng không nói cho anh biết sớm, còn để cho anh có cơ hội lột sạch em!”

Thiệu Khâm nói xong liền nghiêng qua một bên kéo chăn mỏng nghiêm chỉnh che cả người cô.

Giản Tang Du không nói gì: “Anh có cho em cơ hội mở miệng đâu.”

Thiệu Khâm ôm vợ hôn mãnh liệt, khuôn mặt không giấu được vui sướng: “Anh sai rồi, lúc này anh không nên biến thành lang sói.” Khuôn mặt anh tuần tràn ngập sự dịu dàng, đáy mắt chứa đầy tia yêu thương, cẩn thận đưa tay vào trong chăn, vuốt ve cái bụng mềm mại, “Bây giờ có cảm giác gì, con có cử động không?”

Khóe môi Giản Tang Du cong lên, nắm tay anh nói nhỏ: “Làm sao nhanh như vậy, bây giờ con còn rất nhỏ.”

Thiệu Khâm không nói nữa, nhìn Giản Tang Du nũng nịu. Sau đó cúi đầu chú tâm hôn môi cô. Sau đó lại trầm giọng thì thầm bên tai cô: “Bà xã, anh sẽ hết sức yêu thương em và con. Cảm ơn em đã trở về. Em không biết em trở về bên cạnh anh khiến anh rất hạnh phúc. Nhiều lúc nữa đêm tỉnh lại sợ rằng còn đang nằm mơ, em còn đang ở một chỗ rất xa anh.....tiếp tục hận anh.”

Giản Tang Du im lặng nhìn Thiệu Khâm, tay vòng qua ôm anh.

Giản Tang Du bảo Thiệu Khâm đem ném tất cả nội y tình thú này. Thiệu Khâm lại dùng lời lẽ chính nghĩa nói sẽ đem chúng cất kỹ: “Chờ sinh xong em bé, còn có thể tái sử dụng.”

Giản Tang Du lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, trăm ngàn lần hi vọng em bé sinh ra đừng di truyền gien của ba nó!

Mạch Nha đặc biệt phản đối chuyện có em trai nhỏ! Vì thế Thiệu Khâm và Giản Tang Du đấu tranh tư tưởng rất lâu. Cuối cùng nó đau lòng thu xếp quần áo của mình nói muốn đi khỏi nhà.

Lúc đó Giản Tang Du đã bảy tháng, thân thể rất nặng nhọc. Thiệu Khâm lo lắng Mạch Nha gây sự sẽ làm Giản Tang Du cực kỳ vất vả. Vì thế chiều theo ý của thằng nhóc kia thu xếp hành lý bỏ vào thùng xe: “Đưa con tới nhà ông nội”

Lập tức hai mắt Mạch Nha đầm lệ hóa đá tại chỗ, đây là ba thực sự không cần cậu nữa sao?.

Thiệu Khâm nhìn thấy bộ dạng kia của con trai liền đau lòng, ngồi xổm trước mặt nó kiên nhẫn giải thích: “Ba mẹ sẽ không vì em bé mà không thương Mạch Nha, Mạch Nha của chúng ta hiểu chuyện, ba mẹ sẽ vẫn yêu thương con.”

Mạch Nha xoa xoa cái mũi, nước mắt lã chã rơi xuống, cực kỳ đau lòng: “Ba nói dối. Em bé không đáng yêu chút nào. Mẹ vốn rất xinh đẹp, em bé làm ẹ trở nên béo, lại còn làm ẹ đi đứng vấp vả, ăn không vô này nọ, con ghét em bé.”

Thiệu Khâm nhủ mày, một lúc lâu mới nói:” Con trai, trước kia con cũng dày vò mẹ như vậy đó.”

“Nói bậy”. Mạch Nha than thở khóc lóc lên án, “Sao con lại không biết! Vì ba muốn con thích em bé, lại nói dối gạt con. Con không bao giờ để ý đến ba nữa, con muốn đến nhà ông nội.”

Gân xanh trên trán Thiệu Khâm càng lộ rõ. Cuối cùng thực sự ném con trai tới nhà Thiệu Chính Minh.

Trước lúc Thiệu Khâm đi Mạch Nha còn tức giận đóng cổng, trực tiếp để cho Thiệu Khâm đi ra ngoài. Ngay cả nước Thiệu Khâm cũng chưa uống, đứng trước cửa trợn mắt nhìn, rốt cuộc thăng nhóc con thối tha này là giống ai!

Tất cả quá trình mang thai của Giản Tang Du, Thiệu Khâm đều cố gắng hết sức chăm sóc cô. Trước khi trời tối sẽ về nhà, chủ nhật còn đi học khóa yoga cho người có thai với cô. Lần đầu tiên anh cảm nhận được có một sinh mệnh đang lớn lên từng ngày, là chuyện làm cho người ta cảm thấy vô cùng vui sướng, cũng là chuyện vô cùng gian nan.

Thân thể Giản Tang Du không tốt, vì thiếu can xi nên buổi tối chân thường bị chuột rút. Mỗi lần như vậy anh đều mát xa cho cô, chạm vào bắp chân của cô liền không nhận được đau lòng. Người phụ nữ vì gia đình, vì con cái thật sự phải trả giá rất nhiều nhiều, cho dù anh làm bất cứ chuyện gì đều không thể sánh được.

Nghĩ đến lúc cô mang thai Mạch Nha cũng gặp phải tất cả chuyện này, mà lúc đó bản thân anh hoàn toàn không hề hay biết, áy náy của Thiệu Khâm ngày càng nhiều.

Gần tới ngày dự kiến sinh, Thiệu Khâm còn lo lắng hơn Giản Tang Du. Buổi tối chỉ cần cô hơi cử động là anh lập tức thức dậy. Giản Tang Du an ủi anh:” Không có chuyện gì, đừng lo lắng, cách ngày sinh còn nhiều mà.”

Thiệu Khâm vẫn còn không an tâm. Buổi tối khi ngủ liền ôm cô từ phía sau, thỉnh thoảng bàn tay đặt lên bụng cô cảm giác được em bé đang cử động ở bên trong, bàn tay nhỏ kia vẫn còn nhiệt tình vùng vẫy.

Bé gái nhỏ đã chọn cơ hội tốt chui ra. Bé con đặc biệt chọn sinh ra vào buổi chiều, lúc đó Thiệu Khâm vừa giúp Giản Tang Du làm thủ tục nhập viện phẫu thuật, trước ngày dự sinh hai ngày.

Lúc Giản Tang Du được đẩy ra từ phòng phẫu thuật. Thiệu Khâm mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn đầu vợ đầy mồ hôi, trong nháy mắt những lời nói ngon ngọt của Thiệu Khâm đều ngẹn trong cổ họng.

Anh cầm bàn tay mềm mại của Giản Tang Du, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Cám ơn bà xã.”

Bánh trôi nhỏ rất ngoan, có thể là do di truyền tính cách hướng nội dịu dàng của Giản Tang Du. Khi khóc đều là đói bụng hoặc tè dầm. Bình thường đều nhắm mắt ngủ. Tính tình này làm cho người lần đầu làm cha như Thiệu Khâm có vẻ thoải mái hơn, không cần nửa đêm thức dậy dỗ con, pha sữa cho con.

Thiệu Khâm không mời dì Nguyệt, cũng không cần Cố Dĩnh Chi giúp đỡ. Chuyện công ty giao cho nhóm trợ lý, còn mình thì mỗi ngày đều chăm sóc Giản Tang Du.

Giản Tang Du rất mất tự nhiên, ngay cả đi vệ sinh đều bị anh ôm đi.

Cố Dĩnh Chi vô cùng thích cháu gái mới sinh, mỗi ngày đều đến thăm vài lần, thái độ đối với Giản Tang Du cũng càng ngày càng thân thiết.

Thiệu Chính Minh dẫn Mạch Nha đi vào, Mạch Nha bủi môi không thích nhìn cái giường nhỏ ở xa xa, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay của em, xem thường nói:” Xấu chết đi được, đó là em gái của con sao?”

Thiệu Khâm vỗ vỗ đầu con trai, nghiêm túc trả lời:” Trước đây con cũng như vậy đó.”

Mạch Nha nghi ngờ nhìn bánh trôi nhỏ vài lần, chắc như đinh đóng cột không nhận: ” Không thể nào, một chút ấn tượng con cũng không có, ba không được bôi nhọ con.”

Thiệu Khâm:”.....”

Giản Tang Du gọi con trai đến bên giường, lấy tay bánh trôi nhỏ đưa tới trước mặt Mạch Nha, dịu dàng dỗ dành: ” Mạch Nha nắm tay em thử xem.”

Mạch Nha chần chờ, cẩn thận quan sát bàn tay nhỏ kia. Nó nhỏ đến khó tin, móng tay cũng có chút xiu. Trong lúc Mạch Nha còn đang do dự, bàn tay của bánh trôi nhỏ đã cầm ngón tay của nó.

Mạch Nha nhìn ngón tay nhỏ của mình bị bàn tay nho nhỏ nắm, tròng mắt ngạc nhiên. Khuôn mặt được bao bọc ở trong kia xấu vừa có nhiều nếp nhăn, nhưng lại cười với nó, thật sự là không đáng yêu!

Nhưng Mạch Nha cảm nhận được cảm giác từ bàn tay nhỏ nhắn kia, nếu như muốn đánh em bé, em bé cũng không đánh lại được, vậy chờ khi nào em bé lớn lên mới đánh, dù sao cũng còn nhiều thời gian!

82. Chương 82: Mạch Nha Và Trần Úc

Mạch Nha thử viết cho Trần Úc một lá thư, sau khi trở lại thành phố N nó thường nhớ tới những ngày ở vùng quê trong núi. Quả thật cuộc sống chẳng có gì tốt đẹp, nhưng mà khi nghĩ đến Trần Úc trong lòng nó có chút khổ sở.

Không biết khi không có ba mẹ ở bên cạnh chị có vượt qua được hay không?

Nó không nhớ rõ địa chỉ ở đó, chỉ nhớ rõ tên trường tiểu học của Trần Úc, dưới sự giúp đỡ của Thiệu Khâm nó đã bỏ thư vào hòm thư, mỗi ngày chờ đợi Trần Úc hồi âm.

Thời gian mỗi ngày trôi qua quá chậm, Mạch Nha đã trở lại trường học quen thuộc của mình, vẫn còn học chung lớp với Diệp Ân.

Sau khi Diệp Ân nghe xong cuộc gặp gỡ kia thật sự kinh sợ. Hơn nữa còn bày tỏ sự sùng bái về sự dũng cảm của Mạch Nha. Nếu đối với cô bé, bé có thể hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mạch Nha có chút đắc chí, nhìn ánh sáng trong mắt Diệp Ân bất giác khoe môi nhếch lên.

Có thể nhận được thư hồi âm của Trần Úc, Mạch Nha thực sự rất vui. Chữ viết của chị gái nhỏ rất nhỏ nhắn tỉ mỉ. Nội dung hồi âm của cô bé không nhiều, cô bé sống một mình rất tốt, bắt đầu sống chung nhà với cậu. Hơn nữa còn vì việc làm của ba mẹ mà nghiêm túc xin lỗi Mạch Nha, cũng xin lỗi Thiệu Khâm và Giản Tang Du.

Mạch Nha nhịn không được lại viết thư hồi âm cho cô bé. Nó cúi đầu cẩn bút viết rất lâu. Cuối cùng viết về những việc sau khi về nhà sống vui vẻ. Những chuyện lý thú khi sống cùng ba mẹ. Nó không biết Trần Úc có thể tiếp tục hồi âm ỉnh nữa hay không? Nhưng do tích cách đơn thuần của trẻ con, luôn hi vọng mình có thể gửi đi một phần chúc phúc và hỏi thăm sức khỏe và được đáp lại một chút.

Nơi Trần Úc sống thực sự rất xa xôi hẻo lánh, cho nên một tháng sau đó Mạch Nha mới nhận được tin tức của cô bé.

Trần Úc không nói nhiều lắm, chỉ viết những việc khi sống trong nhà cậu. Và viết thêm một chút về chuyện học hành của mình. Nội dung trò chuyện của đứa trẻ bảy tám tuổi đều xoay quanh chuyện học tập.

Cứ như vậy hai người vẫn liên lạc bằng phương thức cổ xưa này. Hai bên tự kể về tình hình của bản thân. Những gì Mạch Nha miêu tả, đối với Trần Úc hoàn toàn xa lạ, xa giống như không thể chạm vào thế giới.

Mà thế giới của Trần Úc, từ trước đến nay Mạch Nha cũng chưa từng biết đến. Nó nhìn số lượng chữ ít ỏi trong giấy viết thư, liền không e dè viết về tình cảm của mình. Mỗi ngày cãi nhau với Diệp Ân, Mục Tân Tử phiền phức bao nhiêu, Mạch Nha đều phàn nàn với chị gái nhỏ.

Tuy mỗi lần thư của Trần Úc một tháng sau mới được gửi đến, nhưng Mạch Nha thích loại phương thức thụ động này. Ở một góc nào đó trên thế giới, có người tình nguyện nghe tâm sự của mình, loại cảm giác này thực sự rất hạnh phúc.

Lúc 14 tuổi, Mạch Nha đã học cấp hai, nó vẫn duy trì hình thức liên lạc này với Trần Úc. Tuy người khác cảm thấy quá xén, nhưng mà nó không ngại. Vì trong lòng nó, cảm giác này giống như viết nhật ký. Mặc kệ là có người ta đáp lại hay không, nó đều tình nguyện duy trì hiện trạng như vậy.

Hơn nữa người nghe kia lại rất hiểu nó, hiếm khi nói những lời mà nó không thích.

Lúc này Trần Bưu và Ngô Xuân Mai đã ra tù. Trước giờ Mạch Nha không hỏi qua Trần Úc. Trần Úc cũng không đề cập tới. Có lẽ cũng cảm thấy Mạch Nha không muốn nghe đến tên hai người kia.

Nhận thư của Trần Úc, đã sớm thành một thói quen của Mạch Nha. Cho nên khi thói quen này đột nhiên gián đoạn làm Mạch Nha bắt đầu đứng ngồi không yên. Khi đến bưu điện chẳng có lá thư nào, nó đợi thêm mấy ngày, những vẫn không có thư như cũ.

Cứ như vậy, Trần Úc đơn phương ngừng phương thức liên lạc duy trì mấy năm của nó. Mạch Nha rất khó chịu, thậm chí còn có cảm giác bị người ta vứt bỏ.

Lại qua một tháng, rốt cuộc Mạch Nha cũng không thể chịu đựng được nữa. Trong lòng có luôn tồn tại cảm giác nôn nóng, có chút phẫn nộ, còn có chút sợ hãi. Tính cách Trần Úc không phải kiểu không từ mà biệt như vậy, có phải gặp chuyện gì hay không?

Cho nên nghỉ hè, Mạch Nha năn nỉ Thiệu Khâm rất lâu. Hơn nữa còn nói chuyện dọa người về tình hình của Trần Úc hết sức gay go. Lúc này Thiệu Khâm cũng nhú mào, anh biết những việc làm hoang đường của cái thôn lạc hâu này, nói không chừng Trần Úc thật sự gặp chuyện không hay.

Sau đó, Thiệu Khâm nhờ Quan Trì, gián tiếp tìm đến đội trưởng Lưu.

Lúc này Đội trưởng Lưu đã về hưu, rảnh rỗi không có việc gì làm liền đi đến thôn kia tìm hiểu tình huống, mang về tin tức càng làm cho Mạch Nha lo lắng thêm.

Trần Úc 15 tuổi đã bị bức hôn, gả ột người hơn 30 tuổi, ông chủ của một tòa nhà mới được xây dựng.

Hai mắt Mạch Nha đỏ lên, Trần Úc chỉ lớn hơn nó một tuổi, nghiêm túc mà nói thì chỉ có chênh lệch mười tháng. Quả thật nó không thể nào tưởng tượng người bạn cùng lứa tuổi sắp kết hôn với người đàn ông hơn mình mười mấy tuổi.

Thiệu Khâm cũng thật sự không muốn, nhưng mà đây là chuyện nhà người ta. Trên thế giới này mỗi giờ mỗi phút đều xảy ra những chuyện làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ. Ngoài ra anh chỉ có thể đau lòng thương xót, cũng không thể giúp được chuyện gì.

Ở cái thôn kia còn giữ biết bao nhiêu điều lạc hậu.

Mạch Nha còn chưa hết hi vọng, quần lấy Thiệu Khâm nhờ anh giúp đỡ. Thiệu Khâm nghiêm túc hỏi nó: “Ba nên giúp như thế nào?”

Không ngờ Mạch Nha còn nghiêm túc hơn anh: “Ba, chúng ta nhận nuôi chị đi? Chủ yếu là ba mẹ của chị ấy không đối xử tốt với chị ấy. Trần Úc rất phấn đấu vươn lên. Trước kia chị ấy đã nói muốn rời khỏi núi để thi đại học, chắc chắn chị ấy bị ép buộc.”

Thiệu Khâm im lặng đối diện với con trai, cuối cùng rũ mắt cúi đầu đọc tài liệu: “Chắc chắn cha mẹ cô bé sẽ không đồng ý.”

“Cha cho ông ta một khoảng tiền không phải là được rồi sao!” Mạch Nha nổi cáu vỗ một tay lên bàn trước mặt Thiệu Khâm. Khuôn mặt thiếu niên đều khí thế hùng hục: “Coi như cho con mượn được không!”

Thiệu Khâm bất ngờ nhìn con trai, Mạch Nha hơi nhú đôi chân mày rậm, trầm giọng nói: “Nếu không có Trần Úc, lúc nhỏ con đã phải chịu nhiều khổ sở.”

Thiệu Khâm dẫn con trai đến cái thôn lạc hậu kia. Lưu đội trưởng còn cố gắng dẫn theo đệ tử giỏi hiện tại của mình cùng đi, để đề phòng xảy ra chuyện.

Khi Trần Bư và Ngô Xuân Mai gặp lại Thiệu Khâm và Mạch Nha vô cùng kinh sợ. Ngược lại không có phản ứng kịch liệt gì. Có lẽ ba năm ở trong tù đã học một chút pháp luật thường thức, lại còn làm việc hiểm thấy là mời ba người vào nhà.

Mạch Nha nhìn căn nhà không có gì biến hóa, tưởng tượng sinh hoạt vài năm nay của Trần Úc. Bỗng nhiên.....rất muốn nhìn thấy dáng vẻ hiện nay của Trần Úc.

Trần Úc bị Trần Bư nhốt trong phòng. Lúc đó cô bé từ trong phòng đi ra, tìm Mạch Nha đập hơi nhanh.

Cô gái nhỏ trong trí nhớ của nó đã hoàn toàn lột xác thành một dáng vẻ khác. Nó thần thờ trong giây lát, ánh mắt dừng hơi lâu trên người cô bé. Cô gái 15 tuổi đã phổng phao thành một thiếu nữ rất xinh đẹp.

Trần Úc không xanh xao vàng vọt giống như trước đây. Bây giờ dáng người của cô bé thon dài, trên khuôn mặt trắng nõn là đôi mắt đen nhánh mơ màng tinh khiết của trẻ em ở trong thôn mới có.

Cô bé nghi ngờ nhìn Mạch Nha, rất nhanh liền lập tức nhận ra nó.

Hai người nhìn nhau trong giây lát, nhanh chóng di chuyển tầm mắt. Cho dù trên giấy nói chủ đề bí mật gì, bây giờ gặp mặt vẫn có chút xấu hổ không biết nên làm thế nào.

Thiệu Khâm nhìn Trần Bư, anh đề cập đến mục đích mình đến đây. Quả nhiên Trần Bư liền từ chối.

Thiệu Khâm yên lặng vài giây bổ sung thêm: “Tôi có thể giúp cô bé học đại học. Nếu anh để cho cô bé bỏ học lập gia đình vào tuổi này. Trần gia các người cả đời chỉ biết sống như thế này. Nếu cho cô bé một cơ hội, có lẽ có thể thay đổi vận mệnh.”

Trần Bư nhíu mày, lúc này có một bé trai cầm một phong thư đi vào. Tuổi còn nhỏ nhưng trên mặt đầy vẻ thù địch, không lễ phép ngồi xuống đối diện mọi người:” Các người là ai?”

Ngô Xuân Mai lập tức nghênh đón, thái độ cực kỳ suông sã: “Con trai đã về rồi, lát nữa mẹ làm thức ăn ngon cho con.”

Đội trưởng Lưu im lặng nhìn đứa nhỏ vài lần, nghiêm túc nói với Trần Bư: “Trần Bư, không phải là cậu ngựa quen đường cũ chứ?”

Trần Bư biết ý đội trưởng Lưu, vội vàng giải thích:” Ông đi bệnh viện xét nghiệm đi, đây chính là con trai ruột của tôi.”

Mạch Nha liếc mắt nhìn Trần Úc bên cạnh. Từ đầu đến cuối ánh mắt của cô bé đều bình tĩnh nhìn ra cửa. Dường như nó có thể đoán được hết tất cả mọi chuyện trước mắt. Trần Bư có con trai, liền không muốn con gái “lỗ vốn” này nữa, nói là gả ra ngoài, kỳ thật là muốn tạo điều kiện tốt cho con trai mình?

Ở trong mắt bọn họ, người đàn ông trung niên hơn 30 tuổi kia rõ ràng có thể gọi là người giàu có.

Thiệu Khâm còn chưa kịp nói chuyện. Mạch Nha liền mở miệng:” Ông đã không thèm để ý tới tương lai của Trần Úc, người đàn ông kia cho ông bao nhiêu tiền sính lễ, tôi cho ông gấp hai lần, sau này Trần Úc theo tôi.”

Vừa dứt lời, trong phòng ai cũng kinh hãi nhìn chàng thiếu niên hướng nội này. Trần Úc lại càng trợn to đôi mắt ngấn nước nhìn nó không hề chớp mắt.

Mạch Nha liền nhếch khóe môi nhìn cô bé, trong mắt lóe lên ánh sáng âm áp.

Cuối cùng Thiệu Khâm đưa cho Trần Bư mười vạn nhân dân tệ, rồi dẫn Trần Úc đi.

Trần Úc ngồi trong xe, nhìn cái thôn mà mình sống từ nhỏ càng ngày càng xa, mà cánh cổng “nhà” của cô bé thì trống không không một bóng người.

Cha của cô bé không hề đi ra nhìn cô bé một cái, mẹ của cô bé cũng không.

Đáy mắt Trần Úc hơi nóng lên, nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác. Cô bé dùng tay phải nắm chặt lòng bàn tay trái. Nỗi đau đớn sâu sắc làm cho cô bé phải cố gắng nén xuống từng hồi chua xót. Cô bé phải kiên cường đứng lên, muốn chứng minh ọi người thấy mặc dù cô bé là con gái cũng không thua kém bất cứ người nào.

Trần Úc theo Thiệu Khâm và Mạch Nha về tới Thiệu gia. Bởi vì sinh bánh trôi nhỏ nên họ đã chuyển nhà, là kiểu nhà lầu xinh đẹp sạch sẽ. Trần Úc đứng ở cửa có chút tự thẹn mình thật dơ dáy.

Thiệu Khâm vào nhà ôm hôn Giản Tang Du và con gái. Mạch Nha quay đầu nhìn về mặt thận trọng của Trần Úc, đi qua cầm tay cô bé dẫn vào trong: "Vào đi, sau này nơi này sẽ là nhà của chị."

Trước khi Thiệu Khâm trở về đã gọi điện thoại cho Giản Tang Du. Sáng sớm Giản Tang Du và bánh trôi nhỏ đã đi siêu thị mua cho Trần Úc quần áo và đồ dùng hàng ngày mới.

Nhìn căn phòng tràn đầy ánh mặt trời giống như trong cung điện, Trần Úc nắm chặt tay. Cô bé quay đầu nhìn Mạch Nha, nói câu đầu tiên kể từ khi gặp Mạch Nha tới nay: "Cảm ơn em."

Lúc ấy bánh trôi nhỏ chỉ mới có năm tuổi, người cũng như tên, bộ dáng trắng nõn nà tròn vo giống như bánh trôi ngon miệng. Đứa bé tò mò đối diện với chị gái nhỏ mới tới, nhiệt tình dẫn Trần Úc đi tắm rửa thay quần áo, lại còn nhắc chiếc ghế nhỏ đến một góc trong phòng tắm, chỉ vào mấy sây: "Chị, làm khô tóc."

Trần Úc không biết dùng, cầm lên nghiên cứu.

Bánh trôi nhỏ cũng không biết. Bé chỉ biết mỗi lần mẹ tắm xong, ba đều cầm lên thổi tóc ẹ, tóc mẹ rất nhanh không còn dính nước.

Bánh trôi nhỏ cau mày nhìn một lúc, nhanh trí, chạy tới phòng anh trai, nắm ngón tay của anh kéo ra ngoài.

Mạch Nha đang tán gẫu QQ với Diệp Ân, rất không vui khi bé con quấy rầy mình: "Anh không rãnh, em tự mình chơi đi."

Bánh trôi nhỏ bĩu môi nói: "Chị không biết làm khô tóc."

Mạch Nha biết bánh trôi nhỏ đang nói máy sây, nghĩ lại Trần Úc thật sự không biết dùng cái kia, vì thế liền ôm bánh trôi nhỏ đi đến phòng khách.

Đi vào lại nhìn thấy Trần Úc đã thổi tóc rồi, cô bé đã thay áo sơ mi đơn giản và quần Jean, nhìn gọn gàng sạch sẽ. Khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết hơi ửng đỏ. Từ trong gương cô bé liếc nhìn Mạch Nha một cái, đôi mắt đen nhánh lộ ra vài phần nghi ngờ.

Mạch Nha khôi phục lại tinh thần, ho khan: "Đến xem cậu tắm rửa sau rồi, chờ một chút nữa xuống lầu ăn cơm."

"Ừm". Trần Úc trả lời xong lại tiếp tục xoay người sây tóc. Bây giờ vóc dáng của cô đã khá cao, cao không khác Mạch Nha lắm. Trong lòng Mạch Nha hơi không thoải mái, con gái cao như vậy để làm gì, nó ghét nhất nữ sinh có vóc dáng cao!

Sau khi Mạch Nha về phòng liền phát hiện QQ của mình đã bị Diệp Ân càn quét. Trước lúc nó đi không nói, lúc này đều là tin Diệp Ân nhắn sang.

Về sau toàn là mấy tin Diệp Ân bắt đầu nổi nóng, chất vấn nó có phải là nó lo chơi game không để ý tới cô bé?

Mạch Nha vô cùng bất đắc dĩ, đành phải nói là vừa rồi em gái quấy rối, rồi lại nhắn vài tin dỗ dành Diệp Ân.

Xem như Trần Úc đã chính thức sống ở nhà họ. Giản Tang Du đi làm thủ tục nhập học cho cô bé, học cùng trường với Mạch Nha, nhưng mà không cùng lớp. Ngày đầu tiên Mạch Nha dẫn Trần Úc đi học, Trần Úc có thói quen kêu nó là "em", Mạch Nha có chút không vui: "Về sau kêu tên của mình."

Trần Úc khó hiểu nhìn nó.

Mạch Nha nhấn mạnh nói: "Bị một nữ sinh cùng lớp với mình kêu bằng em, rất khó chịu."

Trần Úc mím môi, một lúc mới nhỏ giọng kêu tên của nó: “Thiệu Y Hàm.”

Trần Úc kêu tên của nó. Nhưng mà Mạch Nha nhanh chóng phát hiện trong nhà họ, Trần Úc sắm vai nhân vật có vấn đề. Sau khi tan học nếu nó chơi bóng, Trần Úc sẽ đứng bên cạnh giúp lần lượt cầm nước và quần áo giúp. Sau này Diệp Ân phát hiện thì không vui, Mạch Nha liền giải thích bao quát với cô bé ý nghĩa bên trong của việc làm này.

Trần Úc liền không làm như vậy nữa, mà ở trong phòng học làm bài tập, đến khi Mạch Nha tan học cùng về nhà.

Nếu như Mạch Nha đi cùng Diệp Ân, cô bé liền đi trước. Cô bé đi trước nhưng không về nhà mà là giúp đỡ đi nhà trẻ đón bánh trôi nhỏ.

Sau khi đi nhà trẻ đón bánh trôi nhỏ về lại không lập tức bắt đầu làm bài tập, mà là phụ người giúp việc làm việc nhà.

Mạch Nha nhíu mày suy nghĩ rất lâu, hành vi này là kỳ quái ở chỗ nào? Vì sao nó cảm thấy không thoải mái? Mãi đến khi bánh trôi nhỏ ngọt ngào ngày thơ nói với nó: “Anh, sao chị lại giúp em giặt quần áo, không phải nhà có dì giúp việc đó sao?”

Lúc này Mạch Nha mới tỉnh ngộ, không phải cô bé cho rằng tới nhà nó làm người giúp việc chứ?

Mạch Nha ngăn Trần Úc trước cửa phòng, trình trọng nói với cô bé: “Trần Úc, lời này tớ chỉ nói một lần, cậu nghe cho kỹ. Cậu ở nhà chúng ta, không phải là người giúp việc của tớ, không ai muốn cậu làm mấy việc kia. Cậu cần phải lo tự mình cố gắng học tập cho tốt để thay đổi vận mệnh của bản thân. Chứng minh ọi người thấy cậu không hề thua kém người khác.”

Trần Úc lẳng lặng nhìn nó, vài giây sau khóe môi hiện lên ý cười nhợt nhạt: “Tớ biết rồi.”

Quả thực là Trần Úc không làm những chuyện dư thừa nữa, dần dần bắt đầu hòa hợp với gia đình của nó. Từ khi 14 tuổi, bên người Mạch Nha luôn có một cô gái tên Trần Úc. Nó hiếm khi coi cô bé là chị gái. Tuy Trần Úc có dáng cao gầy, nhưng mà khuôn mặt xinh xắn lộ ra nét đơn thuần và đáng vẻ ngây thơ.

Có lẽ do cô bé từng trải qua cuộc sống khó khăn ở nơi ấy. Cho nên trong tiềm thức Mạch Nha luôn dùng nhiều tâm tư suy nghĩ cho cô bé. Chú ý nhiều tới những hoạt động sinh hoạt của cô bé, thậm chí ngay cả băng vệ sinh của Trần Úc đều là Mạch Nha chủ động nói với Giản Tang Du.

Lúc ấy Giản Tang Du hết sức ngạc nhiên: “Khi nào mà con mẹ lại biến thành tỉ mỉ như vậy?”

Mạch Nha hơi thẹn, khuôn mặt anh tuấn nhăn nhó lại nói: “Lúc dẫn bánh trôi đi siêu thị nhìn thấy.”

“Con lại còn đi dạo đến nơi bán đồ dùng băng vệ sinh của phụ nữ”. Giản Tang Du cố tình ghẹo nó, cúi đầu chải tóc cho bánh trôi nhỏ.

83. Chương 83: Mạch Nha Vs Trần Úc (2) Động Tình

Trần Úc đã sớm biết Mạch Nha thích Diệp Ân.

Từ lúc bọn họ bắt đầu thư từ qua lại, trong những bức thư mà Mạch Nha gửi cho cô luôn nhắc tới tên của cô bé này. Cho nên lần đầu tiên gặp Diệp Ân, Trần Úc đã không nhận được lên quan sát đánh giá cô gái đó.

Cô gái này hoàn toàn bất đồng với cô, là một cô gái khả ái, gương mặt rất xinh đẹp.

Trong trí nhớ có hạn của cô, cô chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp hơn Diệp Ân. Cùng hình ảnh cô bé và Mạch Nha đứng chung một chỗ cũng rất hài hòa, thoát nhìn rất xứng đôi.

Thỉnh thoảng Diệp Ân lại nổi tính trẻ con giận dỗi. Trần Úc đã nhìn thấy rất nhiều lần. Lúc cô bé tức giận khuôn mặt nhỏ luôn phồng lên ửng hồng. Đôi mắt đen nháy như phủ một tầng sương mỏng nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng êm ái.

Mạch Nha cũng không phải là một chàng trai trầm tính. Cậu có thể nổi cơn lên chỉ vì một chút chuyện không hài lòng, cho nên Trần Úc biết Mạch Nha thật sự rất thích Diệp Ân .

Bởi vì cậu luôn vô điều kiện nuông chiều Diệp Ân. Lúc Diệp Ân tức giận cậu sẽ nhỏ giọng dỗ dành cô bé. Lúc nói chuyện với cô bé về mặt của cậu luôn chú tâm, giọng nói trầm ấm dễ nghe. Cậu rất khi dịu dàng với ai như vậy.

Trần Úc luôn không quá thân mật với Diệp Ân. Nhưng vì quan hệ với Mạch Nha, theo bản năng cô cũng sẽ đối xử tốt với Diệp Ân. Thỉnh thoảng, sâu trong nội tâm cô lại có một chút hâm mộ. . . .

Ở nhà họ Thiệu cô vẫn duy trì thái độ cẩn thận như cũ. Đối với mỗi người đều tốt đến mức khiến họ không khỏi suy nghĩ. Mạch Nha biết đây là phương thức biểu đạt sự cảm kích của Trần Úc. Cậu vốn muốn nói cô không cần phải làm như vậy. Nhưng sau đó lại chậm rãi thản nhiên đón nhận. Cậu yêu cầu càng nhiều, Trần Úc càng không được tự nhiên.

Chẳng thà cô tự lo cho cuộc sống của mình còn hơn.

Quan hệ của Trần Úc và Mạch Nha vừa giống người thân vừa giống như bạn bè. Thỉnh thoảng hai người cũng đùa giỡn giống như những bạn bè cùng trang lứa. Nhưng vẫn luôn có gì đó không tự nhiên. Mạch Nha không biểu hiện sự dịu dàng giống như lúc dỗ dành Diệp Ân, thậm chí có lúc còn thể hiện tất cả tính cách trước mặt Trần Úc.

Có lẽ giữa người và người chính là như vậy, luôn luôn vô tư bộc lộ tính cách với một người.

Vì cảnh ngộ lúc nhỏ nên tính tình của Trần Úc luôn lạnh lùng khép kín. Cô không giỏi biểu đạt tình cảm của mình. Lúc nào cũng chỉ lặng lẽ ở bên cạnh chăm sóc người khác. Có những khuyết điểm của người khác mà không ai chịu được, thì đối trong mắt cô đôi khi nó chỉ là chuyện nhỏ. Nhịn một chút rồi mọi thứ đều trôi qua.

Cho nên, sau hai năm Mạch Nha đã bị Trần Úc làm hư. Mọi tính xấu của cậu đều dùng với Trần Úc, còn dịu dàng cậu đều để lại cho Diệp Ân .

Cuộc sống như vậy làm cho ai cũng cảm thấy không ổn. Ngay từ đầu Mạch Nha cùng Diệp Ân luôn chìm đắm trong tình yêu của mình. Trong suốt quá trình yêu nhau cũng trải qua nhiều lần cãi vã ồn ào. Mà rõ ràng người ngoài cuộc như Trần Úc cũng bị liên lụy.

Nhưng Trần Úc vẫn rất vui vẻ, thấy Mạch Nha cùng Diệp Ân hòa thuận. Cô cũng vui hơn bất cứ ai. Mặc dù đêm khuya tĩnh lặng trong lòng luôn có một nơi rất đau đớn.

Lúc cô học lớp 11, Thiệu Khâm dẫn Giản Tang Du và bánh trôi nhỏ đi Nhật Bản trượt tuyết. Lúc này chính là thời điểm quan trọng nhất trong thời trung học của Mạch Nha và Trần Úc. Kết thúc năm học chưa được bao lâu thì trường học đã bắt đầu học thêm. Cho nên trong nhà chỉ còn Mạch Nha và Trần Úc.

Lúc đi Giản Tang Du hơi lo lắng, nhiều lần lặng lẽ hỏi Thiệu Khâm: “Để bọn chúng ở nhà một mình sẽ không có chuyện gì chứ?”

Thiệu Khâm cau mày nghĩ rất lâu mới hiểu được ý của vợ, không nhịn được cười nói: “Đứa trẻ mười bảy tuổi thì có thể làm được gì chứ?”

Giản Tang Du trừng mắt nhìn anh : “Lúc anh mười bảy tuổi đã rất giỏi giang làm nhiều chuyện tốt rồi đấy thôi!”

Trên khuôn mặt anh tuấn của Thiệu Khâm hiện lên vẻ lưu manh. Anh cười xấu xa, ôm Giản Tang Du thấp giọng bên tai phụ họa: “Thì ra, trong mắt em lúc anh mười bảy tuổi đã rất có khả năng rồi sao.”

Mặt Giản Tang Du nóng bừng lên, nhéo vào hông của anh: “Em chỉ lo con trai di truyền bản tính lưu manh của anh thôi!”

Trên thực tế, Mạch Nha không dư thừa tâm tư với Trần Úc. Mặc dù trong nhà chỉ có cậu và Trần Úc, cậu cũng chưa từng có nhận thức rằng có một cô gái kể bên phòng của mình.

Trong nhận thức của cậu, Trần Úc giống như một người thân trong gia đình.

Mỗi ngày, Trần Úc đều dậy từ sớm làm bữa sáng, sau đó mới lên gọi Mạch Nha dậy. Mạch Nha ngủ rất ít khi khóa cửa, Trần Úc trực tiếp mở cửa là có thể đi vào.

Chuyện như vậy Mạch Nha cũng đã quen, cho đến —— ngày đó.

Hôm đó lúc Trần Úc lên gọi Mạch Nha cũng không có gì lạ, tư thế ngủ của Mạch Nha rất khó coi, khuôn mặt thanh tú chôn vào gối, đôi lông mày lộn xộn nhướng cao.

Trần Úc theo quán tính đi tới cửa sổ kéo rèm, cậu thiếu niên trên giường túm lấy chăn trùm kín cả mái tóc lộn xộn đen nhánh của mình.

Trần Úc đi tới lay người cậu hai cái, Mạch Nha không trả lời. Trần Úc đứng ở bên giường gọi to mấy tiếng cũng không thấy cậu phản ứng, cuối cùng khoanh tay nói: “Tôi lật chăn lên nhé.”

Tối hôm qua Mạch Nha mãi xem ngôi sao NBA đến tận nửa đêm, nên giờ đầu óc trở nên mơ màng, cậu buồn bực lắm bằm trong chăn: “Năm phút nữa.”

Trần Úc liếc nhìn thời gian, nếu ngủ thêm chút nữa sẽ trễ mất. Cô cúi người nâng góc chăn của Mạch Nha lên. Một làn không khí lạnh tràn vào, Mạch Nha mở đôi mắt đen ra, giọng nói mơ màng khàn khàn: “Đừng làm ồn.”

Trần Úc làm gì có hơi sức mà để ý tới lời cảnh cáo không có tính uy hiếp này của cậu. Từ trước tới giờ tự chủ của cô vô cùng tốt, cô không nói hai lời liên loi cả cái chăn ra.

Trời đông giá rét, tối hôm qua lúc đi ngủ Mạch Nha đã tắt điều hòa. Bây giờ đột nhiên bị không khí lạnh ủa vào trong phòng, cậu nhắm hai mắt đưa tay đi mò chăn, giật mạnh lấy góc chăn vừa bị cô kéo ra.

Hai năm nay mặc dù Trần Úc đã đầy đặn hơn trước một chút. Nhưng dù thế nào thể lực làm sao có thể so sánh với một cậu thiếu niên thường xuyên luyện tập được. Chỉ cần một chút sức của cậu cả người cô lặn hẳn chìm trong ngực Mạch Nha.

Mạch Nha mới vừa ôm lấy chăn liền phát hiện có chuyện gì không đúng lắm, mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt hoảng hốt của Trần Úc.

Hai người nhìn nhau, tim Trần Úc đập mạnh. Bình thường cô cũng chưa bao giờ dám quan sát kĩ khuôn mặt của Mạch Nha, bây giờ lại được nhìn rõ tới từng chi tiết, ngay cả đôi lông mày tinh xảo của cậu cũng thấy rất rõ.

Thì ra lớn lên Mạch Nha rất giống chú Thiệu. Bây giờ các nét trên khuôn mặt cũng hiện rõ hơn, nhìn rất đẹp.

Trần Úc mím môi, chuẩn bị rời khỏi lồng ngực của cậu.

Cả người Mạch Nha cũng không được tự nhiên. Đây là lần đầu tiên cậu chạm vào một cô gái khác ngoài trừ Diệp Ân. Lúc này cậu đang ôm chặt cô trong ngực mới phát hiện trên người Trần Úc có một mùi hương thơm mát, thân thể cô lại quá mềm mại.

Rất nhanh cậu liền cảm thấy mình ổn, bộ phận kia trong người mình có phản ứng. Cậu khó tin trợn to đôi mắt. Đột nhiên cậu cảm thấy chột dạ, đây là người nhà của cậu, sao cậu lại có thể có cảm giác này được?

Lúc đó cậu vẫn chưa hiểu, ở tuổi đó thì đây là phản ứng bình thường, hơn nữa lại đang là sáng sớm. Nhưng Mạch Nha cảm thấy rất đáng xấu hổ, cậu lập tức giống như cầm vật gì đó nóng bỏng tay liền đẩy Trần Úc ra.

Trọng tâm của Trần Úc không vững khiến cho cô ngã xuống sàn nhà, cú ngã mạnh làm sàn nhà vang lên một tiếng lớn.

Trong khoảnh khắc đó Trần Úc không cảm thấy đau về thể xác mà thấy trong lòng có một chỗ nào đó nhói lên.

Hai ngày sau đó Trần Úc chỉ đứng xa xa ở cửa gọi cậu rời giường. Mạch Nha cũng không còn dám ngủ nướng nữa. Hai người trầm mặc ăn điểm tâm. Trên đường tới trường họ cố ý đi cách xa nhau. Ngay cả khi ở cùng một chỗ cũng cố ngồi cách xa nhau.

Tình huống khó xử như vậy cứ kéo dài cho tới khi Thiệu Khâm trở về. Có bánh trôi nhỏ ở giữa làm cầu nối, cuối cùng Mạch Nha và Trần Úc cũng nói với nhau vài câu không mặn không nhạt.

Hiện tại quan hệ của Mạch Nha và Diệp Ân đã rất tốt. Trong lòng Giản Tang Du và Thiệu Khâm cũng biết rõ, chỉ cần không ảnh hưởng tới học tập thì bọn họ cũng sẽ không ngăn cản. Cho nên thỉnh thoảng Diệp Ân có tới nhà làm khách, quan hệ với mọi người trong nhà cũng rất hòa hợp.

Trần Úc giúp Giản Tang Du ở phòng bếp nướng bánh ngọt, nghe được tiếng Mạch Nha và Diệp Ân ở phòng khách đùa giỡn với bánh trôi nhỏ, nhiều lần làm bơ rơi vãi khắp phòng. Cuối cùng Giản Tang Du cảm thấy không ổn nên sai cô mang nước trái cây lên nhà.

Lúc cô bước ra ngoài không thấy Mạch Nha và Diệp Ân ở phòng khách, bánh trôi nhỏ cầm quả táo cắn từng miếng, miệng bình thần trả lời: “Họ đang ở trong phòng anh trai chơi điện tử.”

Trần Úc do dự không biết có nên mang nước trái cây lên hay không, cuối cùng lặng lẽ lên lầu. Lúc nhìn thấy cửa phòng chỉ khép một nửa thì thở phào nhẹ nhõm. Đôi dép nhung dẫm trên thảm lông không phát ra tiếng động. Bàn tay vừa giơ lên ngay lập tức cứng lại, dừng giữa không trung.

Ngón tay thon dài của Mạch Nha đang nắm lấy chiếc cầm thon gầy của Diệp Ân, khẽ nâng mặt cô bé lên, cúi đầu dùng sống mũi nhẹ nhàng cọ sát vào chóp mũi của cô, vuốt ve cánh môi của cô như có như không.

Trần Úc biết chuyện này rất bình thường, bình tĩnh xoay người, lúc xuống lầu mới phát hiện tay mình đang run.

Cô thừa nhận mình ở đây thêm mỗi một khắc thật quá khó, không nên tin vào một câu nói đùa “Sau này cô hãy theo tôi.” của một cậu thiếu niên. Đúng vậy một đứa trẻ 14 tuổi thì có biết gì đâu, hơn nữa cô như vậy Lấy cái gì để so sánh với Diệp Ân đây?

Sau đó Trần Úc vẫn đối xử tốt với Mạch Nha và Diệp Ân và với người nhà họ Thiệu vẫn như cũ. Cô rất giỏi giấu diếm nội tâm của mình. Những chuyện như vậy cô đã biết từ khi còn bé lúc đi học tới ở nhà bác, bị anh họ khi dễ. Cô khổ sở cũng tốt, vui vẻ cũng được, nhưng thật ra cũng chẳng có ai quan tâm.

Cần gì phải bày ra dáng vẻ sầu não để làm mọi người phiền lòng chứ?

Lúc học lớp mười hai quan hệ của Mạch Nha và Diệp Ân càng thân thiết hơn. Đại khái đã bước vào giai đoạn yêu đương nồng nhiệt. Ngược lại quan hệ của Trần Úc và Mạch Nha lại càng lúc càng xa, ngay cả giờ đi học hay tan học bọn họ cũng không đi cùng nhau nữa.

Buổi tối trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, đêm hè ở thành phố N luôn rất nóng bức, Trần Úc mới vừa tắm rửa xong chuẩn bị ngủ, bánh trôi nhỏ lặng lẽ chui vào trong phòng cô, xịu mặt nói: “Chị à, anh trai vẫn chưa về.”

Ngực Trần Úc rất nhanh giống như bị thứ gì đó rất bén nhọn đâm vào. Cô mỉm cười ôm bánh trôi nhỏ đặt lên đùi, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô bé: “Buổi tối anh trai sẽ về thôi.”

“Nhưng đã sắp 1 giờ rồi, mà chủ nhật rõ ràng không đi học mà đúng không?”

Trần Úc nhìn cô bé trước mặt, bánh trôi nhỏ vô cùng quần quýt Mạch Nha, mỗi buổi tối đều phải hôn chúc ngủ ngon nếu không thì sẽ âm ỉ không chịu ngủ.

Bây giờ Trần Úc đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở thành phố, bao gồm cả những suy nghĩ khác nhau giữa cô và những đứa trẻ thành phố. Mười tám tuổi, cô hiểu hai người trưởng thành yêu nhau đến lúc tình nồng ý mật, thì phải xảy ra chuyện gì.

Cô không biết nên giải thích thế nào với bánh trôi nhỏ, chỉ nói: “Cục cưng ngủ chung với chị nhé, chị rất lạnh.”

Bánh trôi nhỏ nghi ngờ nhìn cô : “Bây giờ là mùa hè mà.”

Trần Úc mím môi cười không trả lời, giấu nhem những tính toán trong mắt vào lòng.

Ngủ đến tận nửa đêm bỗng có tiếng điện thoại vang lên, đây là Thiệu Khâm mua cho cô để tiện liên lạc. Mơ màng tỉnh dậy cô thấy rõ số điện thoại của Mạch Nha, thấy kì lạ cô bắt máy.

Cô còn chưa kịp nói, bên kia đã truyền đến giọng nói say khướt của Mạch Nha, giọng chàng trai bị vỡ lúc dậy thì, âm sắc thô nhưng trầm ấm : “Úc à, tối đón tôi đi.”

Lúc Trần Úc chạy tới quán bar đã thấy Mạch Nha đang nửa ngằm ghế salon. Áo khoác bị ném sang một bên, lưng dựa vào tường. Mấy chiếc cúc áo trên người cậu bị cởi bỏ, trong ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy rõ xương quai xanh và hầu hết bộ ngực cường tráng của cậu.

Trần Úc không có thói quen đi tới những nơi hỗn tạp đầy mùi rượu như vậy. Cô trầm mặc đi đến đỡ Mạch Nha đứng lên. Mạch Nha mơ mơ màng màng nhìn cô, cười trầm ấm: “Sao cô lại nghe lời tôi như vậy.”

Trần Úc không để ý đến cậu, ráng gương hết sức đỡ cậu dậy. Hiện tại Mạch Nha đã cao tới 1m8, cả người rắn chắc nặng nề. Gương mặt Trần Úc cọ vào ngực cậu, bị làn da nóng hổi của cậu thiêu đốt đỏ ửng cả lên.

Vài sợi tóc rơi ra khỏi chiếc đuôi ngựa được buộc cao lên trong lúc cô chật vật dùng đũa lắc lư chạm vào ngực cậu.

Mạch Nha nheo mắt nhìn cô, đôi mắt càng ngày càng u tối hơn. Trần Úc ngẩng đầu trừng cậu một cái: “Cậu cũng cố mà đứng lên đi——”

Câu nói kế tiếp của Trần Úc đã bị bao phủ dưới đôi môi của Mạch Nha. Bỗng nhiên cậu hé môi đưa đầu lưỡi dò xét đi vào trong miệng cô. Trần Úc đứng im bất động, toàn thân giống như biến thành hòn đá càng ngày càng cứng ngắc.

Mạch Nha giữ lấy khuôn mặt của cô càng lúc càng hôn mãnh liệt.

Chiếc lưỡi cậu linh hoạt đùa nghịch trong miệng cô, hấp thụ hơi thở sạch sẽ của cô. Trần Úc nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen gần trong gang tấc kia, càng ngày cô càng không hiểu biểu cảm trong đôi mắt ấy.

Nụ hôn này kéo dài hơi lâu. Cho đến lúc bàn tay Mạch Nha không tự chủ chạm vào móc áo trong của cô, Trần Úc rồi mới hoàn hồn từ trong kinh ngạc, cố thu đầu lưỡi của mình về.

Đôi mắt say khướt của Mạch Nha lơ lơ đầy sương mù nhìn cô, có chút mê hoặc, lại có những tình cảm khác mà cô xem không hiểu.

Hơi thở của Trần Úc hỗn loạn nắm chặt quả đấm. Nhưng Mạch Nha mở miệng nói chuyện trước. Cậu hỗn loạn cười ra tiếng, có chút tự giễu nói: “Có phải tôi rất ngu ngốc mới không nhận ra người ta có thích tôi thật hay không? Nếu không sao cô ấy lại dễ dàng không cần đến tôi, nói xuất ngoại là đi ngay.”

Sau đó Trần Úc mới biết Diệp Ân muốn đi Mỹ, cô bé muốn Mạch Nha cùng đi. Nhưng từ nhỏ Mạch Nha đã có lý tưởng giống Thiệu Khâm, muốn làm một quân nhân.

Trần Úc không biết nên an ủi Mạch Nha thế nào. Lần đầu tiên Diệp Ân vứt bỏ Mạch Nha, nụ hôn đầu của cô cũng không còn. Lúc đó Trần Úc cũng không biết còn có thể có lần thứ hai nữa không. Nhưng cô đã hoàn toàn không có cách nào rút lui khỏi chuyện của hai người nữa rồi.

84. Chương 84: Mạch Nha Vs Trần Úc (3) Kết Hôn

Sau đó Mạch Nha cũng chưa từng nhắc lại nụ hôn này lần nào. Ngay cả một câu xin lỗi cũng không có. Có lẽ cậu cảm thấy lúng túng, cũng không muốn đánh vỡ mối quan hệ thân hòa thuận giữa hai người.

Tất nhiên Trần Úc cũng sẽ không chất vấn cậu. Cô biết rõ vai trò của mình khi ở bên cạnh cậu. Nụ hôn đầu chỉ có thể trao cho người mình thích, đối với Trần Úc mà nói, đoạn tình cảm này đã không còn gì để hối tiếc nữa.

Mạch Nha và Diệp Ân không ai muốn hi sinh lý tưởng của mình vì nhau. Có đôi khi Trần Úc cảm thấy không hiểu Diệp Ân, lại càng không hiểu sao cô ấy có thể tàn nhẫn tới mức nói đi là đi. Thậm chí cũng không có một lời từ biệt với Mạch Nha.

Mùa hè sau khi Mạch Nha thi tốt nghiệp trung học xong cũng không có biểu hiện gì kì lạ. Nhưng Trần Úc nhạy cảm vẫn phát hiện ra sự khác thường của cậu. Mạch Nha bắt đầu học hút thuốc lá, trên người lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc.

Sáng sớm Trần Úc lại dẫn Mạch Nha đi leo núi. Mạch Nha không thích những hoạt động như vậy nhưng vẫn rất biết điều, thay đồ thể thao đi theo cô.

Bánh trôi nhỏ đội mũ lưỡi trai đi theo phía sau, vừa bò vừa dựa vào cậu bắt anh trai công cô, cuối cùng khiến Mạch Nha mệt mỏi rã rời. Sau khi về nhà, cậu thề không bao giờ leo núi cùng Trần Úc và bánh trôi nhỏ nữa.

Nhưng lúc đứng trên đỉnh núi quan sát thành phố, khoảnh khắc bị gió phả thẳng vào mặt, Mạch Nha đã nghĩ thông suốt: Mất đi Diệp Ân cũng không phải là chuyện tồi tệ nhất trên thế giới.

Dưới sự quấy rối của Trần Úc và bánh trôi nhỏ, dần dần cuộc sống của Mạch Nha lại náo nhiệt như cũ, náo nhiệt đến mức cậu không có thời gian nhớ tới Diệp Ân nữa.

Mạch Nha rời nhà sớm hơn Trần Úc, cuộc sống trong doanh trại khiến cho cậu tạm quên đi tình yêu đã mất. Thỉnh thoảng lại nhận được tin của Trần Úc, tất cả giống như lại trở về lúc ban đầu, trở về lúc họ còn bé.

Trần Úc vẫn ít lời như cũ, lúc nào cũng dặn Mạch Nha phải chú ý giữ gìn sức khỏe, ăn uống đầy đủ. Khiến cho Mạch Nha phải tròn hai mắt, cảm thấy Trần Úc càng ngày càng giống Giản Tang Du, luôn nói không ngừng.

Nhưng cậu muốn cô nói cái gì khác đây?

Mỗi lần nhận được thư Mạch Nha đều hồi đáp lại, vẫn giống như trước, nghĩ gì viết thế, không chút kiêng dè.

Trong thư cậu chỉ nhắc tới những áp lực trong doanh trại của mình, thậm chí quên mất cả hỏi thăm Trần Úc, xem cuộc sống ở trường của cô thế nào? Đã quen hay chưa? Đã có bạn trai chưa?

Cho nên khi về nhà, bất ngờ cậu lại phát hiện ra lúc Trần Úc nghe điện thoại đều cố tình tránh đi. Tâm tư càng ngày càng phức tạp hơn, bàn tay nắm chiếc đĩa cũng chặt hơn.

Lúc bánh trôi nhỏ ngồi bên cạnh cậu, miệng đang gặm một cánh gà lẩm bẩm một câu: “Nhất định chị ấy đang yêu, em thấy có một anh thường đưa chị ấy về.”

Giản Tang Du nhìn chằm chằm nó : “Lúc ăn không được nói chuyện.”

Bánh trôi nhỏ mắt híp mút mút ngón tay bóng lưỡng của mình, tiếp tục lẩm bẩm: “Chờ tới lúc chị kết hôn dọn ra ngoài, con sẽ dọn đến ở với chị ấy. Mẹ còn trẻ như vậy mà đã bước vào thời kì mãn kinh rồi, thật hung dữ.”

Mạch Nha lạnh lùng nghe mấy lời đó. Cậu thừa nhận mình hơi không thoải mái. Nhưng cảm giác này quá ngắn ngủi nên cậu cũng không quá để ý tới nó. Nhất là lúc nghe thấy câu “dọn đi” của em gái, cậu càng không được tự nhiên hơn. Nhưng cũng chỉ nghĩ rằng đây là sự lưu luyến giữa người thân trong nhà. Nếu có một ngày Bánh trôi nhỏ có người yêu, nhất định cậu cũng sẽ rất quan tâm tới nó, nhưng cậu vẫn cảm thấy rất tức giận.

Một lần khác, cậu lại bắt gặp Trần Úc đang nhỏ giọng nghe điện thoại ở hành lang, Mạch Nha tỏ vẻ như vô ý cười hỏi: “Bạn trai à?”

Trần Úc sững sốt, nhưng ngay sau đó khóe mắt cong lên lắc đầu: “Không phải.” Nếu như không thích, đương nhiên cô sẽ không nhận. Như vậy là không có trách nhiệm đối với bản thân mình, còn không tôn trọng tình cảm của người khác.

Mạch Nha rõ ràng vô cùng vui mừng, trong ánh sáng mờ ảo ở hành lang vẫn có thể thấy rõ vẻ mặt cậu trở nên dịu dàng tươi tắn hơn. Cậu đi tới bên cạnh Trần Úc, khoác tay lên vai cô khẽ giọng nói: “Nếu như cô có người yêu nhất định phải nói cho tôi biết, cô ngốc như vậy nếu bị lừa cũng sẽ không biết.”

Mạch Nha 21 tuổi, nhưng lại cao lớn hơn so với Trần Úc. Trần Úc nói chuyện với cậu đều phải ngẩng đầu lên. Nhìn thấy từng đường nét cứng rắn trên khuôn mặt cậu khiến cho trái tim của Trần Úc đập rộn lên.

Cô nhanh chóng cup mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Tôi biết rồi.”

Thực ra ở trường học có rất nhiều nam sinh thích Trần Úc, nhưng cô chưa bao giờ để tâm tới họ. Cô chỉ quan tâm tới việc đọc sách, cô muốn chứng minh bản thân mình trong tương lai, cũng muốn báo đáp cho gia đình Thiệu Khâm.

Về phần Mạch Nha, cho tới bây giờ cô cũng không còn hy vọng xa vời muốn ở chung với cậu nữa. Hoàng tử và cô bé lọ lem chỉ có thể tồn tại trong những câu truyện cổ tích. Dù kết cục của Mạch Nha và Diệp Ân có như thế nào thì cô và Mạch Nha cũng không phải là người cùng một thế giới.

Lần sau khi Mạch Nha trở về lại đi cùng với Diệp Ân.

Trần Úc thấy hai người bọn họ lại đi cùng nhau thì vô cùng khiếp sợ. Suy nghĩ cẩn thận thì thấy trong một năm nay những tin tức của Mạch Nha gửi đến ít hơn. Có lẽ cậu vẫn giữ liên lạc với Diệp Ân. Nhưng nhìn thấy gương mặt tràn đầy sức sống của Mạch Nha, Trần Úc vẫn cảm thấy thật vui sướng.

Ba năm nay, hai người bọn họ cũng thay đổi rất nhiều. Mạch Nha đã không còn là một cậu thanh niên cố chấp như trước. Mà Diệp Ân cũng dịu dàng hơn trước rất nhiều. Cả buổi tối ánh mắt của Mạch Nha không hề rời khỏi Diệp Ân, dịu dàng chuyên tâm lắng nghe Diệp Ân nói.

Trần Úc liền tránh vào phòng bếp, cố ý không muốn nghe thấy bất kì tiếng động gì từ phòng khách.

Sau đó Diệp Ân cũng đi vào giúp. Lúc chuẩn bị món ăn không cẩn thận bị dây dầu mỡ lên quần áo. Trần Úc liền dẫn cô đến phòng mình tìm cho cô một bộ quần áo thích hợp. Lúc Diệp Ân cởi quần áo ra Trần Úc mới phát hiện ra vết sẹo trên người cô. Qua chiếc gương to Diệp Ân nhìn thấy vẻ mặt từ chú ý tới kinh ngạc của cô, bật cười nói: “Giật mình à? Thật ra tôi cũng không biết mình bị bỏng lúc nào, có lẽ là từ lúc rất nhỏ.”

Diệp Ân còn nói cho Trần Úc biết, thật ra cô không phải là con ruột của ba mẹ cô. Cô được nhận nuôi từ cô nhi viện.

Trần Úc không biết, tại sao đằng sau một Diệp Ân hoàn hảo lại có một câu chuyện thê lương đến thế, trên người cô ấy còn có một vết sẹo to nữa.

Diệp Ân cúi đầu cài cúc áo lại, quay đầu lại mỉm cười nói với cô: “Thật ra hai chúng ta đều giống nhau, nhưng điểm khác biệt duy nhất chính là tôi mạnh mẽ hơn, còn cô thì giỏi che giấu nội tâm của mình. Trần Úc, hẳn là cô cũng hiểu cảm xúc của tôi, tôi chỉ không ngừng chứng minh mình là kẻ mạnh, chỉ có như vậy mới có thể đáp lại kì vọng của cha mẹ tôi.”

Dĩ nhiên Trần Úc hiểu Diệp Ân, giống như cô cố gắng chứng minh bản thân mình; Chỉ hi vọng không làm cho Thiệu Khâm và Giản Tang Du thất vọng, càng muốn thoát khỏi cuộc sống nơi núi sâu kia.

Quan hệ của Mạch Nha và Diệp Ân lại trở lại như trước. Mặc dù Diệp Ân vẫn học ở nước ngoài, Mạch Nha cũng vẫn sống ở doanh trại.

Trong thư Mạch Nha nói cho Trần Úc biết, sau khi Diệp Ân tốt nghiệp trở về bọn họ sẽ kết hôn.

Diệp Ân tốt nghiệp nhưng không trở lại. Sau khi kết thúc bốn năm đại học cô chọn ở lại tiếp tục học lên thạc sĩ. Có nghĩa là Mạch Nha lại phải đợi cô ấy thêm bốn năm nữa, cũng có thể sau khi kết thúc bốn năm

này Diệp Ân lại học lên tiếp. Lý trí của Mạch Nha lần này yếu hơn so với lần trước, cậu cũng không viết thư cho Trần Úc nữa.

Mạch Nha thay đổi hoàn toàn, lúc nào cũng trầm mặc, rất lâu cũng không thêm nói chuyện với ai cả.

Lúc về nhà, cậu cũng ít cười đùa với người nhà như trước. Ngay cả khi bị bánh trôi nhỏ trên chọc, cậu cũng không có phản ứng. Một lần nữa lại bị Diệp Ân vứt bỏ, đối với cậu là một đả kích lớn. Cậu dành nhiều thời gian ột người con gái như vậy cuối cùng đều thành công đã trảng.

Không được tình yêu đáp trả làm cho con người trở nên tuyệt vọng, Trần Úc quá hiểu điều này.

Quan hệ giữa Mạch Nha và Trần Úc cũng rất bình lặng. Trần Úc cố gắng không quấy rối cậu. Mạch Nha hiện tại khiến cô cảm thấy xa lạ. Cô cũng không biết nên an ủi cậu thế nào.

Lúc Mạch Nha ăn sáng lại phát hiện Trần Úc cầm một chiếc túi LV. Điều này không hề phù hợp với một cá tính luôn tiết kiệm của Trần Úc. Cậu suy nghĩ hồi lâu. Sau đó có một ngày cậu đưa bánh trôi nhỏ đi dạo phố thì gặp Trần Úc đang đi cùng một người đàn ông.

Cậu biết người đàn ông này, bọn họ luôn lẫn lẩn trong một vòng tròn lớn, dù chưa hề quen nhau nhưng họ cũng biết về nhau. Khuôn mặt cậu không thay đổi đi tới trước mặt Trần Úc, gật đầu với Bạc Diệp Nam: “Trùng hợp thế.”

Bạc Diệp Nam cũng lịch sự đáp lại cậu, trầm giọng nói: “Tôi và Úc đi xem phim, cậu có đi cùng không?”

Mạch Nha còn chưa kịp đáp lại, bánh trôi nhỏ đã làm ầm ĩ lên: “Được, chúng ta đi xem Trường Giang Thất——”

Bánh trôi nhỏ còn chưa kịp dứt lời đã bị Mạch Nha lạnh lùng lôi đi.

Buổi tối lúc Trần Úc về nhà phát hiện Mạch Nha đang ngồi chờ trong phòng cô. Cậu ngồi trên chiếc ghế gần đầu giường, chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh đèn vàng trên tường chiếu vào đôi mắt của cậu khiến cho nó càng trở nên đáng sợ hơn.

Trần Úc không biết sao mình lại thấy sờ sợ, bây giờ trông Mạch Nha rất u ám, cô hoàn toàn không biết cậu đang nghĩ gì.

Kết quả câu đầu tiên Mạch Nha nói ra làm cho cô ngạc nhiên vô cùng. Mạch Nha cầm một tập tài liệu ném vào mặt cô, vẻ mặt tràn đầy giễu cợt: “Cô cảm thấy đàn ông như vậy có thể thật lòng với cô bao nhiêu?”

Trần Úc nhìn thấy tư liệu về Bạc Diệp Nam. Lúc trước cô không hề biết gia cảnh nhà Bạc Diệp Nam lại lớn như vậy. Cô và Bạc Diệp Nam cũng không phải quan hệ giống như Mạch Nha nghĩ ——

Nhưng khi nhìn thấy hình Bạc Diệp Nam và Diệp Ân chụp ở nước ngoài, cô vẫn giật mình. Mạch Nha ghét Bạc Diệp Nam như vậy có lẽ là vì chuyện tình của Diệp Nam và Diệp Ân ở nước ngoài.

Trần Úc cố gắng giải thích, lại bị Mạch Nha thô bạo đè trên giường, cô kinh ngạc không nói lên lời. Bên mũi phảng phất mùi hương dễ chịu của Mạch Nha làm cho cô choáng váng.

Mạch Nha nhìn vào mắt cô, ánh mắt dịu dàng tha thiết hiếm có . Cho tới bây giờ chưa bao giờ cậu có vẻ mặt như vậy, Trần Úc cảm thấy tim cô cũng muốn nhảy ra ngoài.

“Trần Úc, cô ngoan nào.” Mạch Nha dùng bàn tay khô ráo vuốt vuốt sợi tóc của Trần Úc sợi tóc, giọng nói trầm ấm đầy cuốn hút vang lên bên tai cô “Nghe lời tôi, tôi không muốn cô đi cùng cậu ta nữa.”

Mỗi lần Trần Úc và Bạc Diệp Nam gặp nhau Mạch Nha đều tức giận. Dù bọn họ gặp nhau vì vấn đề công việc hay vì việc cá nhân. Trần Úc không biết tại sao Mạch Nha lại biết cô và Bạc Diệp Nam gặp nhau. Mỗi lần như vậy cô đều bị Mạch Nha châm chọc. Cuối cùng có khi đến mấy ngày liền cậu không thêm nói chuyện với cô một câu.

Nghiêm trọng nhất là một lần Mạch Nha bắt gặp cô và Bạc Diệp Nam cùng ăn cơm. Mạch Nha không hề lịch sự trực tiếp đi tới lôi cô đi.

Trần Úc ngồi trên xe đầy bất an, cài dây an toàn xong, giải thích với Mạch Nha: “Tôi và cậu ấy chỉ là bạn thôi——”

Mạch Nha mím môi không lên tiếng, bạn bè sao? Từ lúc nào thì cô bắt đầu kết bạn vậy. Nhiều năm nay Trần Úc luôn rất khó khăn trong việc kết bạn, đừng nói là bạn khác giới, bạn cùng giới cũng không có một người nào.

Cứ mỗi lần nhìn thấy Trần Úc cười nói với Bạc Diệp Nam là cậu bị đánh mất lý trí.

Trần Úc cũng không nên nhìn chăm chăm vào đàn ông như vậy! Càng nghĩ cậu càng giận, cuối cùng cậu dùng toàn bộ sự tức giận của mình nhấn mạnh chân ga tăng tốc.

Xe chạy càng lúc càng nhanh, cửa xe không đóng kín, ngoài cửa xe gió lạnh buốt gào thét ủa vào càng khiến không khí trong xe muốn đóng băng.

Trần Úc trầm mặc im lặng. Thật ra thì cô có giải thích thì cũng có tác dụng gì đâu? Điều Mạch Nha quan tâm căn bản không phải là quan hệ của cô và Bạc Diệp Nam. Mà là cậu quan tâm tới việc Bạc Diệp Nam đã cướp đi lần đầu tiên của Diệp Ân.

Xe đột nhiên ngừng lại không hề báo trước, tiếng phanh xe vang lên chói tai. Đột nhiên Mạch Nha nói ra một câu mà cả đời này có lẽ Trần Úc cũng không dám nghĩ tới. Giọng nói của cậu không có một chút cảm xúc nào: “Úc à, chúng ta kết hôn đi.”

Nếu như đổi lại là Diệp Ân, đối mặt với một người đàn ông mà cô biết là cậu ta không thương mình cầu hôn cô, nhất định cô sẽ đẩy lý trí mà cự tuyệt. Thế nhưng đây lại là Trần Úc, trước mặt lại là người đàn ông cô đã thầm mến gần 10 năm nay.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Trần Úc, Mạch Nha nắm chặt vô lăng đến khớp xương trắng bệch. Câu nói này của cậu mang theo vài phần phần nộ. Bạc Diệp Nam đã cướp mất Diệp Ân. Bây giờ lại còn muốn cướp đi Trần Úc của cậu. Nhưng sau khi nói ra cậu cũng không hề thấy hối hận hơn nữa lại còn thấy khấn trương hơn.

Thậm chí cậu còn cảm thấy sợ Trần Úc sẽ cự tuyệt cậu. Nếu như ngay cả Trần Úc cũng không cần cậu, thì cậu thật là một người thất bại.

May mắn, trên mặt Trần Úc lại lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt trong suốt.

Cô gật đầu với cậu: “Được, chúng ta kết hôn đi.”

85. Chương 85: Mạch Nha Và Trần Úc (bốn) Khoảng Cách

Đối với chuyện kết hôn, Giản Tang Du và Thiệu Khâm cũng không có ý kiến gì, bọn họ cũng không phải người có tư tưởng môn đăng hộ đối. Hơn nữa, bọn họ nhìn thấy Trần Úc lớn lên, nên cũng thuận tai thuận mắt hơn.

Chỉ là, Thiệu Khâm có một lần bí mật nói chuyện với Mạch Nha “Con khẳng định Trần Úc là người con muốn chung sống cả đời phải không? Kết hôn là chuyện thận trọng, nếu không có trách nhiệm, không những hại mình mà còn hại cả Trần Úc.”

Mạch Nha hạ mi mắt, suy nghĩ thật lâu, không ngờ cậu lại phát hiện thì ra cậu cũng không hề bài xích ý nghĩ kết hôn với Trần Úc. Hơn nữa, cậu cũng không nghĩ là sẽ đem Trần Úc tặng cho Bạc Diệp Nam.

“Con nhất định phải kết hôn với cô ấy.”

Hôn lễ lập tức được cử hành. Đương nhiên gia đình của Trần Úc không ai đến, Trần Úc cũng không báo với bọn họ. Cô vốn nghĩ, sau đó sẽ cùng với Mạch Nha về nói với cha mẹ, ai ngờ cô vừa mở miệng đề nghị, Mạch Nha lập tức bày ra vẻ không hứng thú “Anh chỉ có vài ngày phép, không kịp đi đến chỗ xa như vậy.”

Trần Úc liền mím môi không nói nữa. Ngồi bên bàn trang điểm tháo trang sức, chải mãi không ra lớp keo xịt tóc trên đầu. Cô đi vào phòng tắm gội nhiều lần mới sạch sẽ. Chờ lúc cô đi ra, Mạch Nha đã ngủ. Đêm tân hôn, tâm tình của Trần Úc vốn khấn trương, bây giờ lại như bong bóng xì hơi, từ từ xẹp xuống.

Cô mặc áo ngủ tơ tằm dài tới chân, nằm xuống kế bên anh. Bên cạnh cô là người đàn ông cô thích, bây giờ là chồng của cô. Nhưng cô vẫn cảm thấy xa không thể chạm, không dám chạm đến dù chỉ một chút.

Ngủ đến nửa đêm, cô mới giật mình, cảm giác bị đè ép đến không thở nổi, mở mắt nhìn người đàn ông nằm ở trên thân mình, đáy mắt tối đen như có ngọn lửa bùng cháy.

Ngón tay của cậu nóng bỏng, vuốt ve lên vùng nhạy cảm đang khô cằn của cô.

Trần Úc nhanh chóng cảm thấy khấn trương, nhắm mắt lại theo bản năng.

“Nhìn anh.” Giọng của cậu không chút nhiệt độ, lạnh lùng vang lên. Một tay nắm lấy cằm của cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, từ từ cúi người bắt đầu hôn cô.

Đây là nụ hôn thứ hai, lúc bắt đầu quyết định kết hôn, bọn họ cũng không có bất cứ hành động thân mật nào.

Đầu lưỡi của cậu linh hoạt trượt trong miệng của cô. Trần Úc không biết phải làm sao, cô cũng hoàn toàn không biết phải đáp lại như thế nào. Toàn thân cô bị cậu vuốt ve nóng rực, nơi tư mật cũng dần dần ẩm ướt, càng lúc càng cảm thấy trống rỗng.

Cậu tiến vào không hề báo trước, vô cùng mạnh mẽ, lần sau tàn nhẫn hơn lần trước. Trần Úc đau đến nhúu mày, nghiêng đầu tránh né khuôn mặt anh tuần đang đâm dĩa mồ hôi của cậu.

Cô sợ nhìn thấy cảm xúc trong mắt cậu, ánh mắt chăm chú đó đang nhìn chính cô ư?

Hai bộ phận dính liền dần dần ướt át chảy nước. Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng thở dốc trầm thấp quyền rũ của cậu, thỉnh thoảng hòa vào cùng tiếng nước hoan ái vang dội. Gương mặt Trần Úc hơi ửng đỏ, hai tay cô do dự ôm lấy chiếc lưng rắn chắc của cậu.

Cậu càng lúc càng hăng hái, mỗi lần đều đi vào nơi sâu thẳm nhất. Trần Úc không kiềm chế được từng tiếng rên rỉ của mình. Lại bị cậu ngậm lấy đôi môi, mãnh liệt cắn nát môi cô. Trần Úc cảm thấy cậu không thích nghe tiếng của mình. Có lẽ.... Điều đó đã kéo cậu trở về thực tế...

Trần Úc liền ôm chặt lấy tấm lưng đang di chuyển của cậu. Mặc cho cậu ở trong cơ thể của cô đi đến đỉnh điểm.

Mạch Nha cũng không hiểu cảm giác của mình đối với Trần Úc thế nào. Cậu với Diệp Ân vướng mắc nhiều năm như vậy, đã không hiểu nổi tình cảm đối với Diệp Ân là gì? Giống như là yêu Diệp Ân và đối xử tốt với cô ấy đã trở thành một bản năng.

Cho đến khi cậu phát hiện bản thân không thích Trần Úc gần gũi với người đàn ông khác, không thích cô nhìn người đàn ông khác, nhưng hành động quái dị này làm cho cậu bất an.

Cậu không hiểu rõ. Nhưng cậu vẫn tình cờ nhớ tới Diệp Ân, đây chắc không nói lên rằng cậu vẫn yêu Diệp Ân chứ? Mạch Nha không muốn suy nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ, vợ của cậu là Trần Úc. Trần Úc ngoan ngoãn luôn vâng lời, cậu cần người phụ nữ như thế.

Tình cảm dày vò như Diệp Ân, cậu đã không chịu nổi nữa.

Cho nên có yêu Trần Úc hay không cũng chẳng sao cả?

Sau khi kết hôn với Trần Úc, sinh hoạt cũng không có nhiều thay đổi. Bọn họ đã sống cùng nhau nhiều năm, bây giờ chỉ là cùng ngủ trên một cái giường thôi.

Tính cách của Mạch Nha, không hề đòi hỏi vô độ chuyện giường chiếu. Mỗi lần cũng chỉ vài lần. Trần Úc nghĩ có lẽ vì cậu vẫn có chút kháng cự với việc phát sinh quan hệ với cô. Nhưng cô cũng không cưỡng cầu. Sau khi kết hôn, cô rất tận tâm đối với Mạch Nha, đối với Thiệu Khâm và Giản Tang Du lại càng thêm hiếu thuận.

Mạch Nha cũng có vài lần ở nhà trong một thời gian ngắn. Lúc đó cậu cũng thường mua quà khiến Trần Úc ngạc nhiên. Cậu và bánh trôi nhỏ đi lên lầu, bánh trôi nhỏ thấy trong tay cậu ôm một bó hoa bách hợp to, cười títt mắt nói “Anh, anh nên đối xử với chị dâu tốt một chút. Chị dâu chỉ là ngại ngùng nên không nói, không có phụ nữ nào lại không thích hoa.”

Mạch Nha không đáp lời. Trong lòng cậu nghĩ, cậu đối với Trần Úc có chỗ nào không tốt? Không đánh cô cũng không mắng cô cơ mà.

Mới đi đến cửa phòng, cậu và bánh trôi nhỏ nghe thấy Trần Úc đang nói chuyện điện thoại. Giọng nói kìm nhỏ, nhưng vẫn có thể truyền vào lỗ tai bọn họ

“Cha, con thật không có nhiều tiền như vậy, em trai đi học cũng sẽ không tốn nhiều tiền thế mà.”

“Con biết... không được, con đã thiếu nhà họ rất nhiều, không thể lại đòi tiền bọn họ.”

“Không phải, con không có, con vẫn muốn quay về gặp mọi người... Tiền của Thiệu Y Hàm là của anh ấy, con không đụng tới... Không có, anh ấy có cho con nhưng con không muốn đụng tới, con có tiền lương của con.”

“Con biết, con sẽ nghĩ cách rồi gọi lại.”

Trần Úc cúp điện thoại, ngồi trước cửa sổ ngẩn người. Mạch Nha và bánh trôi nhỏ chỉ có thể nhìn bóng lưng thần thờ của cô. Bọn họ cũng có thể đoán được cuộc trò chuyện không hoàn chỉnh kia đề cập đến vấn đề gì.

Chỉ là Mạch Nha không nghĩ tới, thế mà Trần Úc chưa bao giờ đụng vào tiền của cậu.

“Anh, không vào sao?” Bây giờ Bánh trôi nhỏ đã lớn, cũng có thể thấy được sắc mặt của anh trai không tốt.

Mạch Nha nắm tay thành quyền, đút tay vào túi quần đi tới cầu thang “Không vào.”

Mạch Nha vẫn chờ Trần Úc mở miệng với cậu. Bây giờ bọn họ là vợ chồng, đừng nói tới vấn đề có thể giải quyết bằng chút tiền. Ngay cả chuyện khó hơn, chỉ cần cô mở miệng cậu cũng sẽ “bụng làm dạ chịu”, thay cô giải quyết.

Nhưng Mạch Nha đợi rất lâu, Trần Úc vẫn bình thường, một chút biểu hiện muốn thương lượng với cậu cũng không có.

Mạch Nha nhìn Trần Úc thay áo ngủ, không hiểu sao trong ngực xuất hiện một cơn tức giận, đứng dậy đè cô xuống giường.

Đây là lần đầu tiên dưới tình huống đèn phòng chưa tắt mà Mạch Nha lại muốn cô. Trần Úc trợn đôi mắt đen như mực, kinh hoàng nhìn cậu. Cậu kéo áo cô xuống khiến thân thể cô hiện rõ trước mặt Mạch Nha không còn gì che giấu.

Ánh mắt của Mạch Nha thâm trầm, nhìn xuống dừng ở vết sẹo trên eo.

Cậu đưa tay nhẹ nhàng vuốt, giọng nói có chút run rẩy “Sao lại có vết sẹo này?”

Trần Úc bất an cúi xuống, không né tránh, nhỏ giọng nói “Lúc trước ở nhà của cậu, bị mợ đánh.”

Mạch Nha nhìn vết sẹo trắng kia, trong lòng đau đớn. Cậu nhớ Trần Úc đã ở nhà mình rất lâu rồi, vậy mà vẫn có vết sẹo này, đây là vết thương sâu như thế nào.

“Sao không nói với anh?” Đáy mắt Mạch Nha đỏ lên, chống hai tay nhìn cô, khàn giọng dỗ dành “Úc, em ... có tin anh không? Anh sẽ chăm sóc cho em cả đời.”

Trần Úc an tĩnh nhìn cậu, sau đó đưa tay ôm cậu, chủ động hôn lên môi cậu “Vâng, em biết.”

Trần Úc vẫn không nói gì. Mạch Nha chưa bao giờ biết rằng bản thân mình chẳng có chút đáng tin nào ở trong lòng cô. Cậu vội vàng xuyên qua cô, dùng hết sức giữ lấy cô, đầu đó trong lòng lại lo âu khủng hoảng.

Giống như cậu chưa từng biết cô gái này. Cô vẫn nghe lời, nhưng tâm tư lại giữ hết sức kín kẽ.

Trần Úc nhìn khoản tiết kiệm của mình. Thời gian cô đi làm rất ngắn, bỏ qua chi tiêu trong gia đình, mua quà cho Thiệu Khâm và Giản Tang Du, còn chi tiêu cho bản thân, còn lại đều gửi ngân hàng, cũng chỉ có bốn chục ngàn nhân dân tệ.

Trần Bưư mới mở miệng đã nói muốn một trăm ngàn tệ, hơn nữa lại nói đã hỏi thăm qua người trong thôn, Thiệu Gia có rất nhiều tiền, hơn nữa ông cha còn làm quan chức...

Trần Úc không muốn nói với Mạch Nha. Cô biết cha cô rất tham lam, càng biết đây là một cái động không đáy, vĩnh viễn cũng không thỏa mãn.

Cô cố gắng muốn kéo gần khoảng cách với Mạch Nha, nhưng vẫn không được.

Cho dù cô có ra khỏi núi, cho dù cô thay đổi bản thân, hoàn cảnh sau lưng cô vẫn không cách nào thay đổi. Bọn họ giống như có một rào cản vô hình, vĩnh viễn ngăn đường cô đi tới thế giới của Mạch Nha.

Trần Úc chưa từng tuyệt vọng như vậy. Sáu mươi ngàn đối với Thiệu Gia chỉ nhẹ như lông hồng. Nhưng đối với cô... Thậm chí Trần Bưư còn đe dọa cô, nếu không đưa tiền thì phải sắp xếp cho em trai vào công ty của Thiệu Khâm.

Trần Úc không thể nào lại để cho người trong nhà làm liên lụy tới nhà Thiệu Khâm. Cô đã thiếu nợ bọn họ quá nhiều.

Trần Úc không có cách nào nữa, đành mang hai chiếc lắc tay đi cầm. Hai chiếc này là sau khi cô vào công ty Thiệu Khâm, vì giữ thể diện cho nhà họ Thiệu, dù không hợp nhưng cô vẫn mua.

Trần Úc cầm lắc xong, lúc đi vào thang máy mới nhẹ thở ra, thêm với nửa tháng tiền lương, cuối cùng cũng có thể gom đủ.

Cửa thang máy lại mở ra, Trần Úc ngẩng đầu nhìn theo thói quen, nhìn thấy người đối diện, cô hoảng sợ, lại nhìn tới người bên cạnh, trái tim rơi xuống.

“Trần Úc, tình cờ ghê.” Diệp Ân thấy cô vô cùng vui vẻ, không nghĩ tới vừa về nước đã gặp cô.

Trần Úc nắm chặt các ngón tay trong lòng bàn tay lại, nhìn thấy Mạch Nha bên cạnh Diệp Ân, cố gắng cười thoải mái “Cô đã về à?”

Diệp Ân gật đầu, đứng ở bên cạnh Mạch Nha vẫn là cảnh tượng trai tài gái sắc, hài hòa như cũ “Bởi vì không thể quên được người nào đó, nên phải quay về.”

Lúc cô nói chuyện, trên mặt mang theo ý cười thẹn thùng. Lần đầu tiên Trần Úc nhìn thấy cô ấy để lộ vẻ mặt này. Cô đứng ở góc cũng không biết nên làm thế nào, thang máy đóng cửa lại khiến cô sắp không thở nổi.

Dường như Diệp Ân chưa biết chuyện bọn họ kết hôn, vẫn nói chuyện với Mạch Nha, Mạch Nha trả lời rất ít, lâu lâu lại nói vài chữ.

Trần Úc cup mắt nhìn xuống đất suy nghĩ, không tham gia với bọn họ.

Cửa thang máy lại mở ra, Trần Úc lại chết đứng bên trong, quên cả chuyện đi ra ngoài, Diệp Ân tò mò quay đầu nhìn cô “Không đi sao?”

Trần Úc ngẩng đầu nhìn bọn họ, miễn cưỡng cười nói “À, tôi đột nhớ đã để quên chút đồ, mọi người đi trước đi.

Mạch Nha vẫn trầm mặc nhìn cô. Trần Úc có thể cảm giác được tầm mắt của cậu, nhưng không dám ngẩng lên nhìn lại. Chồng của cô và mối tình đầu gặp mặt, cô lại không thể làm được gì.

Cô đúng là thật đáng buồn.

Nhưng có thể trách ai được. Cô biết cậu không thích cô, nhưng vẫn muốn lấy cậu. Sau cùng không thể làm cho cậu yêu mình, chỉ có thể trách bản thân vô dụng!

Cửa thang máy khép lại, vẻ mặt kiên cường ngụy trang của Trần Úc liền sụp đổ. Cô ngồi ở góc thang máy. Lần đầu tiên cô bật khóc thật to, trước kia ăn đòn nhiều như vậy cũng không làm cho cô khóc thương tâm đến thế. Bây giờ lại cảm thấy thế giới của mình đã sụp đổ tất cả.

Cô đã thấy rõ hiện thực.

Giấc mộng của cô nên tỉnh giấc, cô vẫn là cô bé quê mùa miền núi. Thế giới của Mạch Nha đã khiến cô tổn thương quá nhiều.

86. Chương 86: Hoảng Loạn

“Sao vậy?” Diệp Ân nhìn người đàn ông đang đứng yên tại chỗ, ánh mắt phát ra tia lạnh lẽo, đưa tay nhìn đồng hồ, “Chắc là Diệc Nam đến rồi, chúng ta đi thôi. Cảm ơn anh giúp em chọn cravat, đồ dùng của đàn ông quả thực em không rõ lắm.”

Mạch Nha hoàn toàn không để ý Diệp Ân nói gì. Mắt nhìn chăm chăm vào cái cửa thang máy đã đóng lại, một lúc sau bỗng nhiên xoay người nói với cô: “Bạc Diệc Nam sắp đến rồi, anh có việc đi trước nên không tiễn em được.”

Diệp Ân ngạc nhiên trợn mắt nhìn, nhớ tới Trần Úc ở trong thang máy, bất giác cô há miệng ngạc nhiên: “Anh và Trần Úc.....”

Vừa rồi cô hơi quá phấn khởi khi đến thăm Mạch Nha, nên quên không chú ý đến hành động của cô, bây giờ nghĩ lại hình như không thích hợp.

Mạch Nha chuẩn bị xoay người, nghe thấy lời của cô dừng lại một chút, nói thật: “Anh và cô ấy đã kết hôn.”

Diệp Ân kinh ngạc trợn mắt to. Ngoài cảm giác kinh ngạc, quả thật bên trong còn xúc động hơn, nhưng không có cảm giác đau lòng. Cô thoải mái cong cong khóe môi: “Khó trách anh thoải mái như vậy khi đồng ý giúp em mua quà cho Diệc Nam, Trần Úc rất thích hợp với anh.”

Khuôn mặt Mạch Nha hơi xúc động. Nhưng mà nghĩ đến tình trạng hiện nay của mình và Trần Úc, trong lòng không thể thoải mái được: “Anh đi đây.”

Trước hết Mạch Nha chuộc lại những chiếc lắc Trần Úc cầm. Khi cậu nhìn thấy Trần Úc mang những thứ đó vào tiệm, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Trong phút chốc cậu hận không thể xông lên làm cho cô gái ngốc đó thức tỉnh. Cậu khiến cho cô không có cảm giác an toàn vậy sao? Cô thà làm như vậy chứ không thêm mở miệng nói với cậu. Tình cảm nhiều năm của cậu với cô, cuối cùng được xem là gì?

Trên đường về, tiện thể Mạch Nha đi chuyển khoản cho Trần Bư. Lần trước cậu mở di động của Trần Úc tìm được số điện thoại của cửa hàng sợi tổng hợp của Trần Bư, vẫn chờ Trần Úc mở miệng nói với mình. Bây giờ nhìn hai cái lắc kia cậu liền muốn sôi máu lên nào, chờ hồi phục tâm trạng một chút cậu mới lái xe về nhà, cậu sợ mình không khống chế được sẽ nổi điên lên.

Về tới lại thấy Trần Úc không có nhà, Mạch Nha nóng nảy đi tới đi lui trong phòng ngủ của mình.

Trong lòng cậu rất khó chịu, giống như có một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim cậu, làm cho cậu không thở được.

Cậu vẫn tin chắc rằng Trần Úc có tình cảm với mình, cho dù bình thường cô hướng nội như thế nào, cô đều ngoan ngoãn chăm sóc cậu. Nhưng mà giờ phút này cậu mới phát hiện, có lẽ tính cách này của Trần Úc là theo bản năng. Cô đều làm như vậy với mỗi người trong Thiệu gia, suy nghĩ kỹ thì đối với cậu cũng không có đặc biệt hơn.

Cậu vẫn cho là cô yêu cậu. Nhưng nếu là tình yêu, vì sao có thể thản nhiên như vậy khi nhìn cậu đi chung với Diệp Ân, chẳng hề có phản ứng gì cả?

Mạch Nha càng nghĩ càng sợ, cậu bắt đầu không tự tin, Trần Úc có yêu cậu không? Vì sao cậu cảm thấy bản thân cậu giống như một đứa bé xấu tính, cần quấy được cô dễ dàng bao dung tha thứ, nhưng chưa từng ngọt ngào yêu thương...

Trái Tim Mạch Nha bắt đầu thắt chặt đau đớn. Cậu chống trán khó chịu cúi người xuống. Cậu ngồi rất lâu trên ghế sofa, lâu đến không biết từ lúc nào ánh trăng ngoài cửa sổ đã rọi vào phòng.

Trần Úc vẫn chưa trở về.

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho cô, điện thoại tắt máy. Mạch Nha nằm trên giường nhìn lên trần nhà, trong đầu nhớ lại nhiều năm qua lại với Trần Úc. Cậu ngạc nhiên khi phát hiện bản thân mình luôn nhớ rõ từng chuyện đã qua.

Lúc mới tới Thiệu gia, cô vẫn chưa hết hoảng sợ, bình thường cô cư xử rất tinh tế, dịu dàng. Ở trên giường cô đều rất cẩn thận. Trong lòng Mạch Nha rất khó chịu khi nhớ đến từng chuyện một.

Lúc trước cậu muốn Thiệu Khâm nhận nuôi Trần Úc vì muốn tốt cho cô. Cậu muốn Trần Úc trở thành một cô gái cởi mở lạc quan, nhưng cuối cùng thì sao? Càng ngày Trần Úc càng gầy, càng ngày càng trầm tĩnh, tất cả đều ngược lại với mục đích ban đầu.

Khi gặp khó khăn, cô vẫn kiên cường chịu đựng một mình. Lúc cô bất lực, lúc cô bế tắc, chắc chắn vô cùng sợ hãi.

Mạch Nha nhớ đến cô, cố gắng nhắm mắt lại.

Cậu quá ích kỷ, cũng quá vô lại. Cuộc đời của Trần Úc vì cậu mà đã đi trật quỹ đạo, cuối cùng cũng vì cậu mà trở nên rối loạn.

Nếu lúc trước cậu không ích kỷ, Trần Úc đã tìm được một người đàn ông thật lòng yêu thương cô_____

Nghĩ đến đây Mạch Nha hận không thể đánh chết mình. Vì sao cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ thật sự nhìn Trần Úc một lần? Cũng không bỏ nhiều thời gian suy nghĩ đến cô. Trước kia cậu yêu Diệp Ân, toàn bộ thời gian đều nghĩ tới cô ấy, nhưng chưa từng có cảm giác khó chịu như thế. Có lẽ Diệp Ân đã giày vò tình yêu của anh quá lâu, khiến cho cảm giác của anh chỉ còn sự tê liệt.

Nhưng mà Trần Úc thì sao?

Mạch Nha vẫn chưa hề suy nghĩ sâu xa đến cảm giác của cậu đối với Trần Úc. Cậu cảm thấy Trần Úc sẽ luôn ở cạnh cậu, khi cậu cần ấm áp Trần Úc sẽ dịu dàng ôm cậu, mặc cho cậu cần gì cứ lấy.

Vì sao cậu lại muốn Trần Úc sẽ mãi ở bên cạnh mình nhiều hơn nữa?

Bây giờ nhớ lại, tim của cậu đã bắt đầu đau đớn. Khi còn nhỏ Trần Úc đã khiến cậu đau lòng, đến trưởng thành cũng như vậy.

Cậu vẫn cho rằng đây là sự thương hại, nhưng mà không biết từ lúc nào cảm giác đã thay đổi.....Cảm giác sự tồn tại của Trần Úc ở bên cạnh cậu quá thấp, nhưng mà nó đã từ từ thấm vào trong xương tủy của cậu. Thứ tình cảm này quá lu mờ nên cậu đã không phát hiện được.

Úc không phải đồ dự phòng, lại càng không phải là người cậu tùy tiện tìm làm thế thân. Lúc trước bỗng nhiên cậu nghĩ ra ý muốn kết hôn là vì lo sợ. Cậu ghen tị, cậu không thể không thừa nhận sâu trong nội tâm của cậu vẫn sợ Trần Úc rời khỏi cái nhà này, sợ Trần Úc lập gia đình, gả cho người đàn ông khác.

Nếu sự thật diễn ra như vậy, tim của cậu sẽ thật sự bị hỏng một lỗ lớn.

Mạch Nha mở đôi mắt đen nhánh nhìn phòng ngủ quen thuộc. Cơ thể cậu nằm trơ trọi trên chiếc giường lớn. Lần đầu tiên cậu cảm thấy buổi tối lạnh lẽo cô đơn đến thế..

Lúc Mạch Nha xuống lầu, Giản Tang Du và bánh trôi nhỏ đang ở trong bếp trộn salad hoa quả. Mạch Nha thông thả đi qua đi lại, nhấm nhai nhiều lần, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi mẹ:” Mẹ, Úc đâu?”

Giản Tang Du và bánh trôi nhỏ cùng nhau nhìn cậu. Trong mắt dường như hơi ngạc nhiên: “Con bé nói về nhà thăm cha mẹ mình, nó không nói với con à?”

Mạch Nha đứng tại chỗ, vẻ mặt thờ ơ.

“Con bé nói vốn là muốn cùng con đi, nhưng mà hơn hai ngày nữa con phải trở về doanh trại.” Giản Tang Du cũng không ngần ngại lên nói tiếp, hoàn toàn không chú ý sắc mặt con trai u ám sa sầm.

Bánh trôi nhỏ nằm bò lên bàn ăn bĩu môi: “Anh tệ quá, từ lúc kết hôn đến giờ cũng chưa về thăm nhà cùng chị dâu? Người trong thôn sẽ cười chị dâu, em xem TV đều thấy diễn như vậy.”

Tay Mạch Nha để trong túi quần nắm càng chặt, cuối cùng mang vẻ mặt lo âu đi lên lầu.

Bỗng nhiên Giản Tang Du kêu cậu lại: “Đúng rồi, hình như con bé để lại cho con thứ gì đó ở thư phòng.”

Tim Mạch Nha đập hơi nhanh. Bỗng nhiên dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, Trần Úc không nói một tiếng đã trở về nhà.....Để lại cho cậu vật gì đây?

Mạch Nha đi nhanh lên lầu, khi đẩy cửa thư phòng không thấy có vật gì, trên trán đều đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Cậu đi đến trước bàn học nhìn chằm chằm vào một tờ giấy mỏng nhạt.

Cậu đã rất quen thuộc với nét chữ xinh đẹp rõ ràng của Trần Úc. Chỉ là nội dung ở trên thư, vì sao cậu đọc chẳng hiểu gì cả?

“Y Hàm, cảm ơn anh đã để cho em thực hiện giấc mơ một cô bé lọ lem biến thành công chúa. Bây giờ công chúa thật sự đã trở lại, cô bé lọ lem cần phải ra đi. Từ lúc bắt đầu chúng ta đã sai. Có miễn cưỡng cũng không thể nào đi đến kết cục đúng đắn. Nếu có thể, em thà rằng anh vẫn là “em trai” của em, ít nhất chúng ta chưa từng lãng phí tình cảm đơn thuần đó.”

“Em muốn bình tĩnh một khoảng thời gian, cẩn thận suy nghĩ tương lai của mình, cũng muốn nghĩ lại tương lai của chúng ta, anh đừng lo lắng.”

Mạch Nha đứng trước bàn học, gió đêm thổi qua khuôn mặt trắng xanh của cậu, nghĩ lại tương lai của bọn họ.....Tương lai của bọn họ có cái gì để suy nghĩ nữa? Bây giờ không phải rất tốt sao?

Cả đêm Mạch Nha đều nằm mơ. Mơ thấy ở cái thôn trong núi kia, nhớ về tuổi thơ của cậu và Trần Úc. Bỗng nhiên hình ảnh lại không ngừng nghịch chuyển. Trần Úc gả cho người khác, một người mà cậu hoàn toàn không biết. Trần Úc lại sinh cho người kia một đứa bé, nhìn thấy cậu, lúc đó cười một nụ cười quen thuộc ngọt ngào với cậu, cô kêu cậu là “em trai”.

Mạch Nha sửa lời cô, lớn tiếng la hét: “Không được gọi anh là em trai.”

Nhưng mà Trần Úc vẫn cười, bỗng nhiên mặt không chút thay đổi lạnh lùng trả lời: “Vậy gọi anh là gì?”

Mạch Nha đau thương mang theo chút chờ đợi, cậu nói: “Úc, gọi anh là ông xã.”

Khóe môi Trần Úc lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, nhìn cậu bằng vẻ mặt kinh thường: “Không phải anh đã có Diệp Ân của anh rồi sao?” Trần Úc nói xong liền bước đi không quay đầu lại. Bóng dáng của cô càng ngày càng mờ ảo, dần dần mất hút giữa sương mù của núi rừng, chỉ còn lại một mình cậu bị lạc trong rừng rậm.

Đột nhiên Mạch Nha ngồi bật dậy khỏi giường. Căn phòng tối đen khiến lòng cậu càng sợ hãi. Cậu vuốt cái trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cậu hoảng sợ nhìn cái gối bên cạnh, từ từ nằm xuống, vùi mặt vào trong gối, nơi đó vương vấn mùi hương đặc biệt trên người Trần Úc, nhẹ nhàng, sạch sẽ, có một không hai.

Cậu dựa vào mùi hương còn lại ấy dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, cậu liền mua vé máy bay đi về quê của Trần Úc.

Đã vài năm chưa từng tới miền núi này, nhà của gia đình Trần Úc đã thay đổi, đặc biệt chói mắt trong cái thôn nghèo nàn. Ngôi nhà nhỏ màu trắng có thể nhìn ra được tiền xây dựng vô cùng tốn kém. Cậu có thể tưởng tượng những năm này Trần Úc gửi về cho gia đình cũng không ít tiền. Trước giờ cậu không biết những thứ này.

Mạch Nha hít vào một hơi, gõ cửa.

Người mở cửa chính là em trai của Trần Úc – Trần Long. Trần Long hơi lộ ra một chút biểu cảm kinh ngạc, rất nhanh liền khiêm tốn mời cậu vào nhà.

Ngô Xuân Mai và Trần Bưư cũng ở nhà, nhìn thấy cậu đều kinh ngạc như nhau.

Mạch Nha đảo mắt nhìn khắp nhà, không thấy Trần Úc, tâm trạng đột nhiên có chút khẩn trương: “Úc đâu?”

“À, chị của em đi rừng trúc đào măng rồi.” Trần Long lấy ra một bao thuốc lá Ngọc Khuê, rút ra một điếu chuẩn bị đưa cho Mạch Nha. Mạch Nha phát tay ý bảo không cần lấy ra, đứng dậy đi ra ngoài, “Con đi tìm cô ấy.”

“Cần em dẫn đường không?” Ở phía sau Trần Long nói nịnh nọt, Mạch Nha không hề để ý tới cậu ta.

Ngô Xuân Mai cau mày nhìn bóng lưng của cậu, thì thào nói nhỏ: “Chuyện gì đã xảy ra, không phải Úc bị bọn họ đuổi về sao?”

Trần Long cười phui phui khói bụi, cà lơ phát phơ ngồi trên ghế sofa, gác chéo chân lên: “Con đã nói quân nhân không thể ly hôn. Nếu ly hôn làm sao anh ta tiếp tục con đường làm quan, mẹ nó, thiệt là khéo lo.”

Ngô Xuân Mai mấp má môi, khuôn mặt hơi lo lắng: “Cậu ta chỉ vì sự nghiệp tương lai, vậy.....”

Trần Bưư lườm bà một cái, khinh thường nói: “Bà biết cái gì, người thành phố đều như vậy. Bà thật đúng là trông cậy vào ai cùng ai sống cả đời, cũng là Úc ngốc, muốn tôi còn phải dạy nó làm sao cho tốt. Có thể kiếm một khoản thì đỡ một khoản, tương lai có thể làm vợ hai ,vợ ba của người ta, nó cũng không đến mức thiếu thứ gì.”

Ngô Xuân Mai im lặng thở dài, đứng dậy đi vào bếp: “Tôi đi xem còn đồ ăn gì không.”

“Giết con gà đi.”

Mạch Nha dựa theo trí nhớ mơ hồ đi vào rừng trúc. Từ khi đến nơi đây, ký ức ngăn ngủi của cậu và Trần Úc càng ngày càng rõ ràng. Lá trúc xanh biếc rì rào trên đầu, chớp mũi còn thơm mùi bùn đất tươi mát.

Mạch Nha đi thêm một đoạn nữa liền nhìn thấy Trần Úc ngồi xổm phía dưới hàng trúc, đang cầm cái cuốc nhỏ đào măng.

Mái tóc dài đen tuyền bị buộc cao lên, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài. Cả người ngồi đó lại cô đơn mỏng manh dễ vỡ. Ngực Mạch Nha đang đập điên cuồng, từng bước trầm ổn đi qua.

Trần Úc cũng nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy cậu.

Đôi mắt trong vắt của cô hơi kinh ngạc, rất nhanh lại phục hồi vẻ lạnh nhạt như trước, bình tĩnh đứng dậy, khóe môi cong lên: “Sao anh lại tới đây?”

Mạch Nha bị bộ dạng cổ gẳng ngực trần của cô làm cho đáy mắt nóng lên. Cậu đã bị bộ dạng lạnh nhạt này lừa gạt quá nhiều năm, vẫn cho là cái gì cô cũng không để ý, cái gì cũng không sợ.

Thực ra.....Rõ ràng là cô yếu ớt không chịu nổi đả kích.

Cậu bước qua, giữ chặt cái gáy của cô hôn lên mãnh liệt.

Trần Úc ngạc nhiên đẩy anh: “Đừng, tay em dơ.”

“Không sao”. Mạch Nha ngậm môi cô mút ngẫu nhiên, kéo tay đang buông thõng của cô ôm lấy eo mình, cúi đầu phát ra một tiếng than nhẹ, “Úc, Úc của anh.”

87. Chương 87: Mạch Nha Và Trần Úc

Trần Úc bị hôn đến mê man, tất cả bùn đất trên tay đều bôi lên áo sơ mi trắng của cậu. Cho đến bây giờ cô vẫn cảm thấy giống như mình đang nằm mơ. Sao Mạch Nha có thể tới đây? Bây giờ còn điên cuồng hôn cô như vậy...Là có ý gì?

Khi Mạch Nha buông cô ra, đôi mắt sáng rõ sâu thẳm nhìn gần cô. Tất cả lo âu đều hóa thành bất an, quát nhẹ: “Ai cho em đi, nói đi là đi, em còn xem anh là chồng em sao?”

Trần Úc ngây người nhìn cậu, một lúc sau cười cười: “Em có viết thư để lại cho anh.”

Cô cắn cắn môi, nghĩ đến nội dung mình viết, trong lòng lại khổ sở: “Anh thấy chưa?”

Cơn giận còn sót lại của Mạch Nha chưa biến mất, trừng mắt nhìn cô: “Không thấy, viết cái gì? Ở trước mặt anh, em nói cho anh biết đi.”

Trần Úc nắm chặt hai tay, cúi đầu luống cuống lau những vết bùn đất ố vàng, giọng nói bé xiu, trả lời: “Diệp Ân đã trở về, hai người.....Em cảm thấy chúng ta vẫn nên xa nhau. Em , em muốn ở lại nhà một thời gian....”

Mạch Nha im lặng nhìn chăm chú vào cô, cuối cùng bất đắc dĩ đành đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, kéo lọn tóc mai ra sau tai: “Trần Úc, trước kia bản thân anh không rõ nhiều chuyện, bây giờ cuối cùng anh đã hiểu.”

Trần Úc mơ màng nhìn cậu.

Mạch Nha nắm vai cô, kiên định nói từng chữ một: “Diệp Ân là quá khứ của anh, anh không có cách nào thay đổi. Nhưng khi anh quyết định kết hôn với em, thật sự anh chưa từng nghĩ sẽ phản bội hôn nhân của chúng ta. Anh càng không nghĩ tới rời khỏi em, bởi vì anh phát hiện.....Anh có thể mất Diệp Ân, nhưng anh không thể mất em. Diệp Ân từng làm anh đau lòng, nhưng mà không giống với em. Em làm cho cậu đau hai mươi năm, mỗi lần nghĩ tới em, ở đây của anh đều đau.”

Cậu nắm tay của cô che trước ngực mình, đôi mắt sáng nhìn cô: “Úc, em nói đây là vì sao?”

Trong mắt Trần Úc phát sáng, ngăn ngor đối diện với cậu. Cô không biết vì sao, cô cũng không dám nghĩ nhiều, sợ nghĩ nhiều sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Mạch Nha nhìn chằm chằm trong suốt chảy ra từ khóe mắt của cô, lại lúng túng dùng tay áo lau đi. Dáng vẻ này thật sự là làm cho lòng cậu càng đau đớn, khó chịu.

Cậu bước về trước thêm một bước cách cô càng gần, ôm mặt của cô dịu dàng lau nước mắt cho cô. Giọng nói cũng nhẹ giống như sợ dọa đến cô: “Cô bé ngốc, bởi vì anh yêu em, không biết bắt đầu từ lúc nào, anh cậu đã không thể buông em ra được.”

“Anh quá ngốc, làm em khổ lâu như vậy, em sẽ tha thứ cho anh phải không?”

Trần Úc khó tin nhìn người đàn ông trước mặt. Những lời này cô nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, thậm chí chưa từng dám ảo tưởng. Vì sợ nghĩ đến nhiều sẽ rất khó kiềm chế lại khát vọng của chính mình.

Nhưng mà giờ phút này, cậu nói yêu cô?

Trần Úc lắc lắc đầu, giọng nói cũng khàn khàn nói: “Y Hàm, đừng tưởng thương hại là tình yêu. Cho dù anh và Diệp Ân không có ở cùng nhau, chúng ta cũng không có khả năng. Em không thích hợp với anh, người như em làm sao có thể khiến anh động lòng?”

Cô đã thấy quá rõ ràng. Cô dùng nhiều năm thời gian cũng chưa thể đi vào lòng cậu. Mạch Nha đã yêu Diệp Ân sâu sắc vô vàn, đối với cô.....Cho tới bây giờ cũng không có chút biểu hiện nào là yêu.

Mạch Nha nhìn cô lẳng lặng rơi lệ, bộ dạng hoảng hốt, đôi tay ôm lấy cô, đem khuôn đau thương mặt đầm nước mắt vùi vào trong ngực mình:” Vì sao không thể, em đâu có thua kém người khác? Vì sao lại tự ti. Chỉ là anh biết hơi muộn, làm sao có thể lại gạt bỏ tình cảm của anh như vậy, em yêu anh đúng không?”

Mùi của Trần Úc đều là mùi vị quen thuộc của cậu. Cậu tỏ tình bên tai cô giống như một loại ma chú, cô không nên tùy tiện đồng ý, sợ một khi sa ngã thì thật sự không thể quay đầu lại. Tình yêu của Mạch Nha, cô tuyệt đối không dám tin.

Mạch Nha cũng không ép cô, nắm tay cô đi về. Cậu biết câu chuyện tình cảm này khiến Trần Úc có cảm giác không an toàn. Cậu còn phải làm rất nhiều, không phải câu nói đầu tiên liền có thể làm cho cô hoàn toàn buông lỏng phòng vệ.

Buổi tối Trần gia chuẩn bị một bàn đồ ăn. Cha con Trần Bưư còn ân cần đi mua rượu ngon muốn mời Mạch Nha vài ly. Tửu lượng của Mạch Nha không tốt, gần như không thể uống. Chỉ im lặng ăn, ngẫu nhiên nghiêng người sang bên cạnh gấp rau cho cô.

Tâm trạng của Trần Úc vô cùng phức tạp. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của cha và em trai đối với Mạch Nha, cô lại vô cùng xấu hổ. Cô biết ba và em trai có ý gì. Em trai của cô sắp tốt nghiệp trung học, kết quả học tập nát bét, hết ăn lại nằm, tính tình thật sự không giống người nào trong Trần gia.

Đây đều là do ba mẹ quá cưng chiều gây ra.

Mạch Nha gấp vài đĩa đồ ăn liền buông đĩa. Vẻ mặt trang nghiêm của cậu nhìn hai vợ chồng Trần Bưư, cậu nói:” Con và Úc kết hôn đã một năm, cũng chưa thể bớt chút thời gian đến thăm ba mẹ. Đây là con không đúng, nhưng con cũng có lời muốn nói. Từ nhỏ Úc đã chịu không ít khổ cực. Các người làm cha mẹ, mặc kệ là đối với cô ấy như thế nào, con đều cảm ơn hai người đã sinh ra cô ấy.”

“Đây là con thay mặt Úc tỏ chút lòng hiếu thảo với hai người.” Mạch Nha lấy một tờ chi phiếu từ túi áo khoác để lên bàn, an tĩnh nói tiếp: “Lúc trước các người một lòng muốn nuôi dưỡng con trai để an hưởng tuổi già. Úc bị các người cho là lỗ vốn, nhưng mà bây giờ cuối cùng ai là lỗ vốn, con nghĩ hai người chắc đã quá rõ.”

Sắc mặt Trần Long tái mét quay đầu chỗ khác, môi giật giật.

Sắc mặt của hai vợ chồng Trần Bưư cũng không khác gì, căng thẳng không hé răng.

Mạch Nha nói tiếp:” Làm con phụng dưỡng cha mẹ là nghĩa vụ. Nhưng mà từ nhỏ Úc không được các người coi là con gái, không phải các người bán cô ấy với giá cao sao? Nếu lúc trước không cố gắng cho cô ấy tình cảm, bây giờ dựa vào cái gì đòi cô ấy báo đáp? Mà hai người vẫn trông chờ vào con trai.....”

Mạch Nha cười như không cười nhìn Trần Long:” Bây giờ nhìn lại cũng chỉ là như vậy. Hai người hi vọng cả đời cậu ta đều dựa vào chị gái nuôi, tương lai tiếp tục thay cậu ta nuôi dưỡng vợ và con à? Hai người sinh con gái cũng thu hồi vốn rồi. Ban đầu chẳng có yêu thương đầu tư gì cho Úc. Bây giờ thì cả nhà sống đều nhờ vào một mình cô ấy.”

Trần Úc xấu hổ ngồi đó, cắn chặt môi dưới không ngẩng đầu lên.

Những lời như thế này cô làm sao nói được. Ba mẹ cưng chiều em trai thái quá, cô nhiều lời một câu cũng sẽ bị chụp lên đầu cái mũ bất hiếu.

Trần Bưư đen mặt, rất lâu mới lên tiếng: “Không phải chúng tôi chỉ xin nó chút vốn cho em trai nó làm ăn thôi sao? Cũng không đòi nó bao nhiêu. Ông bà nội và ba mẹ của cậu, người nào không phải là kẻ có tiền. Con gái tôi gả cho cậu, tôi đòi cậu một chút tiền thì sai chỗ nào?”

Mạch Nha nhìn ông ta, bất đắc dĩ cười ra tiếng: “Vâng, không sai, cho nên bây giờ con đưa tiền cho các người. Nhưng mà con nghĩ muốn cho các người xem cái này.”

Mạch Nha nói xong lấy ra một tờ hóa đơn ngân hàng, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn:” Đây là tiền mà vài năm nay Úc gửi cho các người. Theo hiện tại con được biết, mỗi lần nhận tiền là Trần Long lên thị trấn

nhận tiền mang về. Chỗ này là sổ tiền mỗi tháng, hai người có thể đối chiếu, cậu ta đem tiền về có đúng không?”

Trần Bưư và Ngô Xuân Mai tựa vào nhau, mượn ánh sáng xem rõ những con số trên đó, càng xem sắc mặt càng sa sầm. Cuối cùng Trần Bưư vỗ rầm lên bàn, rống lớn nói: “Thằng nhóc này, không phải mày nói mỗi tháng chị chỉ gửi có hai trăm đồng sao? Rõ ràng nó gửi hai ngàn, số còn lại đều đã đi đâu!”

Trần Long ở bên cạnh lo lắng co người lại, mặt rũ xuống ngập ngừng nói:” Hai mập dẫn con đến phòng xông hơi trong thành phố, làm quen với mấy cô gái.....”

Trần Bưư giận đến lấy cái chổi bên cạnh đánh vào lưng của cậu ta, trên trán nổi đầy gân xanh:” À, Mày mới có vài tuổi đã muốn làm những thứ bẩn thỉu xấu xa đó, chị gái mày vất vả kiếm tiền, mày lấy đi nuôi gái?”

Trần Úc đứng một bên khó tin nhìn em trai. Cô không biết nên nói gì, chuyện thế này lại bị Mạch Nha biết được, cô thấy xấu hổ vô cùng.

Trần Bưư và Trần Long vẫn còn đang náo loạn. Ăn xong cơm chiều Mạch Nha và Trần Úc đi tản bộ trong thôn, chỗ này trước đây bọn họ đã tới. Đó chính là miệng giếng cổ đã bị lấp, còn có một cây cổ thụ nghiêng, lúc trước Trần Úc còn kể cho cậu nghe truyền thuyết về cây kia.

Mạch Nha nhớ lại, nhin không được cười ra tiếng.

Trần Úc nghi ngờ nhìn cậu. Mạch Nha nắm tay cô, đôi mắt dịu dàng tha thiết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của cô:” Còn nhớ trước kia em nói với anh, nói con nít trong thôn nhìn thấy rồng từ cây này bay lên trời không? Chuyện ngu ngốc như vậy mà anh lại tin.”

Trần Úc cũng hơi xấu hổ, khi còn bé đâu có biết nhiều như vậy, nghe thấy những chuyện thần kỳ đều dễ dàng tin tưởng mà không nghi ngờ. Cô nhớ rất rõ, sau khi nói xong với Mạch Nha, trên mặt bé trai hiện lên vẻ kinh dị và đôi mắt đen láy sáng lấp lánh, nhìn rất đáng yêu.

Trần Úc cúi đầu che dấu cảm giác của mình, nhìn chăm chú vào rừng cây, cười ra tiếng:” Khi còn bé anh đáng yêu hơn bây giờ.”

Mặt Mạch Nha lập tức liền sa sầm, mắt hững hoi: “Bây giờ anh có chỗ nào không đáng yêu?”

Trần Úc mấp má môi, xoay người đi tới.

Mạch Nha tức giận đuổi theo phía sau cô vẫn còn hỏi: “Trần Úc, em nói xem rốt cuộc anh có chỗ nào không đáng yêu? Anh biến dạng à? Vậy thì em không thương anh nữa sao?”

Trong mắt Trần Úc có ý cười, càng chạy càng nhanh.

Mạch Nha đuổi theo cánh tay vòng qua ôm eo cô, cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Hay là sổ đo của anh thay đổi lớn hơn, em không quen?”

Trần Úc xấy hổ nhéo cậu một cái, lúng túng nhìn chung quanh mình: “Mau buông tay, chút nữa bị người ta nhìn thấy đó.”

Mạch Nha tuyệt đối không để ý, cúi người hôn một cái lên cánh môi hồng hồng của cô: “Anh xin nghỉ phép rồi, chúng ta có thể ở lại đây vài ngày. Hoặc là đi dã ngoại ở trấn trên, em còn muốn đi đâu?”

Trần Úc ngẩn ngơ, trả lời theo bản năng:” Em còn.....Chưa muốn trở về.”

Ý cười trên mặt Mạch Nha cứng đờ, lẳng lặng cúi đầu nhìn cô:” Úc, em có thể tin anh một lần được không? Một lần sau cùng! Mười bốn tuổi anh nói câu kia là vì quá khích, nhưng bây giờ cậu nói những lời này là thật lòng.”

Trần Úc đứng dưới cây hòe trước cổng thôn. Ánh trăng đêm sáng loáng treo trên bầu trời, ánh sáng trong veo mà lạnh lùng chiếu lên khuôn mặt Mạch Nha, khuôn mặt cậu tuấn của cậu càng thêm sâu sắc mê người.

Cậu nắm tay cô, trịnh trọng mở miệng: “Anh thề, lần này mang em trở về, nhất định cho em một gia đình ấm áp, cho em phần tình cảm chân thành. Anh sẽ không nói suông, cũng không biết làm sao để em tin tưởng anh. Anh chỉ có thể cố gắng hết sức chứng minh tình cảm anh dành cho em. Những ngày còn lại của anh, tất cả đều sẽ khắc tên của Trần Úc, em có muốn không?”

Khuôn mặt Trần Úc nhăn nhó, từ trước đến nay cô ăn nói vụng về. Lúc này không phải không động lòng, nhưng mà đã thấy rõ khoảng cách của bọn họ, cô thật sự sợ lại bị thất vọng.

Buổi tối lúc đi ngủ, Trần Úc bị Ngô Xuân Mai kiên quyết sắp đặt ở chung phòng với Mạch Nha. Bây giờ phòng này là phòng mới, ánh sáng và hoàn cảnh đã tốt hơn rất nhiều, không giống trước kia cũ nát, lạnh lẽo, tối thui.

Trần Úc nằm trên giường đưa lưng về phía Mạch Nha, toàn thân đều hơi cứng ngắc.

Thực ra hai người không phải là đã lâu không gặp, nhưng mà hiện tại cảm thấy được có chỗ không đúng. Trên người Mạch Nha mang nhiệt độ nóng bỏng làm cho cả lưng cô đều nóng lên. Cô nhắm chặt mắt suy nghĩ, không dám nhúc nhích dù là cử động nhỏ.

Mạch Nha thấp giọng nói khẽ vào tai cô:” Chì, chì ôm em một cái có được không?”

Lông mi Trần Úc rung lên, cắn răng không lên tiếng.

Tay Mạch Nha vuốt ve đùi của cô, ngón tay dọc theo mép quần lót chen lách đi vào. Theo bản năng Trần Úc kẹp hai chân lại, tiếng cười trầm thấp của Mạch Nha nhẹ nhàng vang lên, cái tay kia linh hoạt cởi áo lót của cô.

Toàn thân Trần Úc đều căng thẳng, hô hấp có phần hoảng loạn. Tay Mạch Nha dịu dàng nắm lấy chỗ mềm mại của cô, tiếp tục dịu giọng dụ dỗ bên tai cô:” Úc, quay lại ôm anh, giống như hồi còn nhỏ vậy.”

Trần Úc không phản ứng, cậu mạnh dạn đưa ngón tay vào nơi ấm áp ở giữa hai chân của cô. Sự ấm áp ở nơi đó khiến toàn thân cậu đều bắt đầu nóng lên, cậu khàn khàn nói: ” Bà xã, anh muốn đi vào.”

Trần Úc chưa từng nghe cậu nói như vậy.....Lời nói dụ tình, trước kia mỗi lần bọn họ quan hệ của rất ngọt ngào. Cậu thô bạo tiến tới, trầm mặc phát tiết, tất cả quá trình cô đều không rên lên một tiếng thừa nhận.

Lúc này bị cậu linh hoạt khơi mào những chỗ mẫn cảm, thân thể của cậu rung lên từng hồi.

Trần Úc nhịn không được xoay người, thuận thế kéo ngón tay của cậu ra:” Đừng...”

Cậu trực tiếp đè lên, thân dưới của cậu ma sát với nơi quần lót đã ẩm ướt của cô. Đôi mắt đen láy sâu sắc nhìn xuống người cô, tầm mắt lảng lạng rơi vào bộ ngực trắng nõn no đủ của cô.

Trần Úc chú ý tới tầm mắt của cậu, ngượng ngùng che lại, bàn tay bị cậu giam giữ bên gối.

Bộ ngực rắn chắc của cậu dán sát vào cô chặt chẽ không rời, nơi mềm mại của cô bị chén ép kích thích đủ hình dạng, cô căng lưng chống đỡ cơ bụng màu lúa mạch của cậu.

“Úc”. Cậu dịu dàng gọi cô, đôi môi chạm qua làn môi cô, di chuyển mút lên xương quai xanh, từ từ ngâm chặt cái đỉnh thẳng đứng trên ngực cô.

Lần đầu tiên Trần Úc bị cậu dịu dàng hôn mút như vậy. Đầu lưỡi của cậu khiến cô cảm giác sung sướng khó nói nên lời, thì ra cảm giác được quý trọng tốt siết bao, làm sao cũng cảm thấy không đủ.

Cậu cúi người giữa hai chân của cô, đẩy hai cánh hoa hồng nhìn tỉ mỉ, chất lỏng bên trong hơi trào ra. Bỗng nhiên cậu nhớ lại những vết máu loang lổ trên người mình vào đêm tân hôn. Úc của cậu hoàn mỹ tốt đẹp đến thế, cậu lại không biết quý trọng.

Cậu đẩy hai chân của cô ra, từ từ đưa mình đi vào.

Vàng trán nhợt nhạt, trơn bóng láng mịn của Trần Úc đều chảy mồ hôi. Cánh môi hơi hơi hé, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Khít khao và ấm áp chiếm lấy cậu, khoái cảm đòi mạng khiến cậu càng ngày càng nỗ lực ra khó nhẹn.

Cậu điên cuồng chuyển động, cậu nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn đầy mồ hôi của cô, ham muốn điên cuồng đi vào nơi sâu nhất. Khoái cảm ập tới, rốt cuộc cô nhin không được, yêu kiều thở gấp, rên lên nỉ non, khiến đáy mắt của cậu hần lên những tia máu, càng mãnh liệt yêu thương.

Trần Úc che miệng lại, thân thể lắc lư không ngừng theo sức lực di chuyển của cậu.

Khóe miệng cậu hơi dương lên, khuôn mặt đều nhiễm mùi vị tình dục: “Chúng ta ở lâu ba, họ không nghe được đâu. Ngoan, thoải mái kêu ra đi em.”

Toàn thân Trần Úc đều ửng hồng, xoay nghiêng mặt qua. Trước kia lúc quan hệ thật sự cô hơi không biết hưởng thụ là gì. Nhưng cảm giác được cậu dạt dào trong thân thể cô càng khiến cô thỏa mãn.

Đây có thể xem là thời gian bọn họ thân mật nhất.

Nhưng giờ phút này, cô mới biết được tình dục chân chính là như vậy. Hơi tê dại, hơi bứt rứt,... còn có hơi khát khao.

Cậu giữ lấy cằm của cô, cúi đầu mút lên môi của cô, yêu thương gọi cô: “Úc, Úc”

Từ trước đến nay cậu không phát hiện tên của cô lại nghe êm tai như vậy. Bây giờ kêu lên, chỉ là tên của cô cũng khiến trái tim cậu hòa tan. Cậu bị cô kẹp quá chặt, kiên trì một hồi phải xuất ra. Trần Úc đẩy cậu, cậu lại không hề nhúc nhích.

Nếu có một đứa con, vậy thì cả đời cô cũng không thể thoát khỏi cậu.

Họ nán lại trong thôn khá lâu, nhưng ngày phép của Mạch Nha có hạn, rất nhanh đã phải quay về quân đội.

Trần Úc nói cô muốn ở nhà thêm một thời gian. Trong lòng Mạch Nha sốt ruột, nhưng mà không có biện pháp. Lúc trước cậu hồ đồ như thế nào, bây giờ Trần Úc có thể hài lòng cười cậu đã tốt rồi.

Trước khi đi, Mạch Nha ôm Trần Úc hôn bên tai của cô, thấp giọng nói: “Đừng bắt anh đợi quá lâu được không?”

Sau khi Mạch Nha trở về quân đội cũng không dám hối thúc Trần Úc. Ngẫu nhiên Trần Úc sẽ viết cho cậu vài lá thư, ngẫu nhiên sẽ gọi điện thoại cho cậu. Khi Mạch Nha lên đường từ doanh trại về nhà, Trần Úc vẫn chưa trở về.

Giản Tang Du, Thiệu Khâm và cả bánh trôi nữa, cả nhà đều nhiều lần phê bình cậu. Rốt cuộc Mạch Nha cũng rõ địa vị Trần Úc trong nhà đã hoàn toàn vượt qua cậu, thật sự là cậu không đắc tội được.

Lại qua mấy tháng, cuối cùng Mạch Nha cũng nghe Giản Tang Du nói Trần Úc đã về nhà. Mỗi ngày cậu đều nôn nóng tính từng ngày đến khi nào có thể về nhà gặp vợ. Đến khi cậu trở về, bất ngờ phát hiện Trần Úc mượt mà hơn trước kia rất nhiều, khí sắc cũng rất tốt.

Mạch Nha có phần chua xót- Vợ xa mình ngược lại làm cô ấy càng thoải mái hơn.

Cậu nhin không được ôm cô vào trong ngực, siết chặt thắt lưng mềm mại của cô:”Chịu trở lại rồi, em....tha thứ cho anh phải không?”

Trần Úc còn chưa trả lời, Mạch Nha đã bị mẹ ném một cái gối trúng đầu. Giản Tang Du bưng một chén canh gà đứng ở cửa mắng:” Nhanh lấy tay ra, con không cần con mình sao!”

Mạch Nha kinh hãi nhìn bụng của Trần Úc.

Trần Úc mím môi cười, nhỏ giọng nói: Ai nói tha thứ cho anh, em chỉ là không muốn con không có ba, nợ nần của anh và em.....Sau này em sẽ tính.”

88. Chương 88: Giản Đông Dục Và Trình Nam (thượng)

Giản Đông Dục không nghĩ Trình Nam còn có thể trở về.

Khi anh đẩy cửa ra, nhìn thấy cô gái ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt quen thuộc kia bất ngờ xuất hiện trước mắt anh, trong nháy mắt cơn phấn nộ và sự sốt ruột đã nhấn chìm anh.

Sao cô còn dám trở về?

Trước kia cô bỏ rơi anh giống như vứt bỏ một con thú cưng. Ngay lúc anh khó khăn thăm hại nhất, cô đã cùng một người đàn ông khác bỏ đi. Bây giờ còn dám mỉm cười đứng trước mặt anh.....

Trình Nam bước lên một bước, nhỏ giọng gọi tên anh:” Đông Dục_____”

Giản Đông Dục vờ như không thấy cô, chống gậy đi lên phòng ngủ, cũng không thèm liếc mắt nhìn Giản Tang Du đang ở bên cạnh cô.... Anh vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng ngón tay cầm gậy lại hơi run rẩy.

Trình Nam nhìn bóng lưng ngạo nghễ của Giản Đông Dục, thả lỏng những ngón tay đang nắm chặt, cô bước lên vài bước muốn đuổi theo anh.

“Đừng tới đây.” Giọng nói lạnh lùng của Giản Đông Dục không hề có sự ấm áp nào. Thậm chí anh cũng không quay đầu liếc mắt nhìn cô, “Cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy cô!”

Trình Nam đã từng nghĩ rằng, xa anh lâu như vậy sẽ không còn đau nữa. Nhưng chỉ cần nhìn bóng lưng của anh cũng đủ khiến cô đau như muốn nổ tung ra.

Cô im lặng đứng tại chỗ nhìn anh ngã trước cửa. Trái tim tràn đầy hy vọng giống như quả bóng dần dần xì hơi, ngày càng co thắt lại. Tia hy vọng cuối cùng cũng vỡ tan thành mây khói.

Là lỗi của cô, tâm hồn cô đã bị quỷ ám.

Ngay từ đầu, tình yêu của cô và Giản Đông Dục đúng là do cô trêu chọc anh trước. Giản Đông Dục rất nổi tiếng ở trường cô, người con trai anh tuấn phong độ đó đã trở thành chủ đề bàn tán trong phòng ký túc xá của các bạn nữ.

Lúc đó, quan hệ giữa Trình Nam và Hà Tịch Tranh rất tốt. Hà Tịch Tranh nhỏ hơn cô ba tuổi, nhưng lại giống như cái đuôi nhỏ luôn đi theo phía sau cô. Đôi khi Trình Nam ghét cay ghét đắng cái tính bám người này của Hà Tịch Tranh. Nhưng không thể phủ nhận, Hà Tịch Tranh đối xử với cô rất tốt, ăn đứt những người con trai khác.

Người con trai nhỏ hơn cô ba tuổi, hơi ngượng ngùng nói thích cô, đã vì cô làm rất nhiều chuyện quá khả năng của mình, không ngừng cố gắng đạt tới tiêu chuẩn bạn trai lý tưởng của cô.

Lúc ấy Trình Nam cũng không rõ cảm giác thích là như thế nào, hồ đồ cãi nhau một trận với Hà Tịch Tranh rồi lại cam chịu ở bên cậu ta. Người lớn hai nhà cũng không phản đối. Từ nhỏ hai đứa đã rất thân thiết, tương lai có thể thuận lợi tiến tới hôn nhân thì bọn họ lại càng vui.

Trình Nam gặp Giản Đông Dục là việc bất ngờ.

Ban đầu, người con trai anh tuấn này làm cho ánh mắt của cô phải dừng lại trong giây lát. Khi đó cái tên Giản Đông Dục này giống như sấm bên tai, cô không nhận được tò mò đánh giá anh.

Thật sự tốt như lời mấy bạn cùng phòng nói sao?

Có đôi khi, mình chú ý tới một người nào đó, sẽ phát hiện đâu đâu cũng là bóng dáng của anh.

Cho dù Trình Nam đi đến nơi nào cũng gặp được Giản Đông Dục, thỉnh thoảng hai người lướt qua nhau. Tuy chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng Trình Nam lại phát hiện mình càng ngày càng mong chờ được gặp anh.

Đôi khi không gặp anh, cô sẽ xuất hiện ý nghĩ kỳ lạ, cuối cùng cả ngày lại cảm thấy buồn rầu ủ rũ không có tinh thần.

Giống như họ bị một sợi dây thừng vô hình kéo lại gần nhau. Rốt cuộc trong tiệc sinh nhật bạn trai của đứa bạn cùng phòng cô đã làm quen với anh.

Khi đó Trình Nam thật không ngờ, thật ra Giản Đông Dục cũng đã biết đến cô.

Khóe môi anh nở nụ cười dịu dàng, anh nói: “Tôi phát hiện chúng ta luôn mượn cùng một cuốn sách trong thư viện”

Trình Nam lại không biết điều này, chỉ là sau đêm nay, bỗng nhiên cô phát hiện mình và Giản Đông Dục có rất nhiều điểm chung. chàng trai học thức uyên bác, tuổi còn trẻ nhưng không hề nóng vội, có thể nhìn nhận nhiều việc rất khôn khéo mà cô rất muốn đạt được.

Loại này không phải là “chỉ hận gặp nhau quá muộn” trong truyền thuyết sao?

Trình Nam rất khéo nói, lại rất đáng yêu, nhiều lúc cô cũng không suy nghĩ nhiều như những cô gái khác, nói và làm đều ngay thẳng.

Chuyện duy nhất Trình Nam giấu Giản Đông Dục chính là Hà Tịch Tranh.

Trong tiềm thức của cô, cô không muốn nói với Giản Đông Dục, nhưng cô lại không hiểu vì sao.

Cho đến ngày đó, hai người ở lại thư viện rất trễ. Cô sóng vai với anh đi xuyên qua rừng cây nhỏ về kí túc xá, nơi mà những cặp tình nhân luôn hẹn hò, thỉnh thoảng còn nghe được những tiếng côn trùng kêu vang, tim của Trình Nam bất giác đập lên rất mạnh.

Cô ngẩng đầu nhìn Giản Đông Dục, từ góc độ của cô cũng chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm hoàn mỹ, và xương quai xanh quyến rũ dưới áo sơ mi của anh. Bỗng nhiên mặt Trình Nam hơi nóng lên, trước kia cô chưa từng có cảm giác này.

Mu bàn tay cô và anh chạm nhẹ vào nhau, có thể cảm thấy nhiệt độ của bàn tay anh, ngón tay thon dài xinh đẹp, bàn tay rất lớn.

Lúc ấy không biết Trình Nam lấy dũng khí ở đâu, trong nháy mắt đầu óc đều mơ màng, giống như trúng tà, len lén duỗi ngón tay nắm lấy ngón tay của anh.

Giản Đông Dục cúi đầu nhìn cô, dường như cũng không có gì ngoài ý muốn.

Trong phút chốc, Trình Nam thấy được sự yêu thương rạn vỡ trong mắt anh.

Tim cô đập nhanh hơn, giống như toàn thân đều vì ánh mắt đó của anh mà trở nên mềm nhũn.

Bỗng nhiên Giản Đông Dục dừng lại, vươn cánh tay kia nhẹ nhàng nắm cằm của cô, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Trình Nam có cảm giác như cả thế giới hoàn toàn ngưng lại. Anh rất dịu dàng cẩn thận, cánh môi chạm rai ma sát, ngón tay giữ chiếc cằm của cô từ từ duỗi ra, đầu lưỡi tiến vào.

Trình Nam mù mờ vươn đầu lưỡi dây dưa cùng anh, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Thật ra cô không thích hôn môi Hà Tịch Tranh. Trong mắt cô, thật sự người đó vẫn là một cậu nhóc mười bảy tuổi. Nhưng mà Hà Tịch Tranh trưởng thành rất tốt, vóc dáng phát triển rất nhanh, ước chừng vẫn cao hơn cô một cái đầu.

Mỗi lần cô không chịu, cuối cùng đều bị Hà Tịch Tranh đè ra sô pha hôn đến sưng cả môi.

Cho nên Trình Nam chưa bao giờ biết hóa ra hôn môi lại có cảm giác say mê như vậy. Thế nào cũng không cảm thấy đủ, giống như anh hút hết tất cả không khí của mình nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào như kẹo.

Mà sâu trong đáy lòng, cô còn mơ hồ có cảm giác chờ mong.

Giản Đông Dục hoàn toàn đúng với mẫu bạn trai lý tưởng của Trình Nam. Cho dù chỉ vừa gặp một lần cũng làm cho Trình Nam yêu thích đắm say. Hai người tay trong tay dạo chơi ở một thành phố xa lạ, đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt và ấm áp.

Trình Nam đã nhiều lần suy nghĩ, cô nên nói thế nào với Hà Tịch Tranh.

Hà Tịch Tranh làm cô cảm động, nhưng Giản Đông Dục lại có thể khiến trái tim cô đập rộn lên. Thanh mai trúc mã không nhất định phải là yêu, huống chi Hà Tịch Tranh làm những việc cảm động để lay chuyển cô, nhưng vài thứ đó thật sự có thể kéo dài cả đời.

Lúc nghỉ đông hai người cùng về nhà, Giản Đông Dục đưa Trình Nam tới cửa Trình gia, ôm cô cúi người hôn nhẹ lên khóe môi:” Anh đi đây.”

Trình Nam mắt híp hứng ôm eo anh, bấu môi:” Đi rồi sao? Ở bên em thêm một chút đi.”

Giản Đông Dục cười véo chóp mũi của Trình Nam, cúi đầu hôn lên khắp mặt cô, từ từ mút qua chóp mũi rồi tới môi. Trình Nam cũng không biết vì sao cô lại thích sự đụng chạm của anh như vậy, giống như anh hôn cô bao nhiêu lần cũng không cảm thấy đủ. Mùi hương dễ chịu trên người anh làm cô choáng váng, mơ màng dựa vào gốc cây cùng với anh chạm vành tai lồng tóc mai thật lâu.

“Được rồi, thật sự anh phải đi.” Vẻ mặt của Giản Đông Dục không được tự nhiên, hơi dời tầm mắt không dám nhìn cô.

Trình Nam trừng mắt, bỗng nhiên phát hiện ra mình đang dựa sát vào bộ vị của anh, mặt của cô càng đỏ hơn, vươn tay đẩy anh:” Không biết xấu hổ.”

Bỗng nhiên đôi mắt đen nhánh của Giản Đông Dục cong lên, tay giữ chặt eo của cô, dùng bộ phận nhô lên rõ rệt chạm vào người cô:” Dụ dỗ anh lần nữa xem”

Trình Nam bị vật kia chạm vào toàn thân đều nóng lên, lắp bắp nói:” Anh, anh có thể làm gì chứ?”

Giản Đông Dục duỗi ngón tay vân vê vành tai trắng mịn của cô, cúi người nói nhỏ bên tai cô:” Tiểu Nam, anh rất muốn em.”

Trình Nam xấu hổ xách túi hành lí bỏ chạy. Cô cảm thấy mắc cỡ khi phát hiện mình cũng có phản ứng, chỉ với Giản Đông Dục cô mới xuất hiện loại dục vọng nam nữ đó, nhưng không hề có ý trốn tránh.

Càng ngày Trình Nam càng giữ vững ý nghĩ muốn nói rõ ràng với Hà Tịch Tranh. Không ngờ cô còn chưa chuẩn bị tốt đã bị Hà Tịch Tranh phát hiện.

Kỳ thật chuyện này còn gay go hơn tưởng tượng nhiều. Tuổi Hà Tịch Tranh còn quá nhỏ, gặp chuyện như thế rất xúc động, trong cơn tức giận âm ỉ làm cha mẹ hai bên đều biết đến.

Sau khi cha mẹ tham gia, chuyện càng trở nên phức tạp. Cha mẹ muốn bọn họ có thể thành đôi. Không chỉ vì hai người từ nhỏ đã chơi với nhau, mà hai gia tộc sẽ càng thêm phát triển.

Lúc này cách ngày Hà Tịch Tranh thi đại học còn bốn tháng, cha mẹ đưa ra tối hậu thư, thi đại học xong cô và Hà Tịch Tranh đều phải ra nước ngoài.

Giản Đông Dục vẫn không hề biết gì, Trình Nam không thể ngỗ nghịch trong nhà. Càng nghiêm trọng hơn là cô phát hiện mình không thể mở miệng với Giản Đông Dục. Làm sao cô nói được với anh rằng: Trước khi quen anh cô có một cậu bạn trai nhỏ, cậu ta vẫn còn học phổ thông...

Trình Nam vừa rối rắm vừa xấu hổ hưởng thụ tình yêu của Giản Đông Dục.

Thật sự Giản Đông Dục giống như một hoàng tử, chỉ còn kém là cung chiều cô đến tận trời.

Trình Nam biết kết cục chia ly là điều bản thân không thể thay đổi. Cô biết rõ có lẽ mình và Giản Đông Dục rất khó có tương lai. Gia đình cô như vậy, cô không thể sống theo ý mình.

Hôn nhân vĩnh viễn chỉ là công cụ, cô cũng không ngoại lệ.

Cho nên vào sinh nhật của Giản Đông Dục, Trình Nam đã dâng hiến cho anh thân thể của cô.

Món quà này có lẽ rất kinh người, nhưng mà Trình Nam rất vui, hơn nữa, cô còn phát hiện Giản Đông Dục cũng rất yêu thích nó.

Khi anh đè cô dưới thân, chân tay có hơi luống cuống, bỗng nhiên Trình Nam lại cảm thấy hạnh phúc đến bật khóc. Giản Đông Dục nghĩ cô sợ, liền kéo chân bên cạnh đắp kín người cô, ôm cô quan tâm, mút sạch nước mắt của cô:” Nếu Tiểu Nam sợ, chúng ra sẽ không làm.”

Trình Nam khóc lắc đầu, không phải cô sợ hãi, không phải là cô không nỡ.....Cô phát hiện dường như mình yêu anh hơn tưởng tượng.

Nội y Trình Nam mặc trên người là cô cố ý mua loại đang thịnh hành nhất, voan mỏng làm cho hai quả tuyết lê căng tròn của cô như ẩn như hiện, đỉnh hồng phấn đã dựng thẳng lên.

Khớp xương ngón tay của Giản Đông Dục từ từ khám phá nơi ẩm ướt của cô, chậm rãi rút ra đâm vào, khiến cô từ từ trở nên ướt át. Đầu ngón tay ở giữa hai cánh hoa non mềm mại mang theo từng dòng chất lỏng trong suốt.

Anh xoa nắn bên ngoài tấm vải mỏng đang bao bọc hai đỉnh hồng phấn đang cương cứng lên. Vì nội y có những đường vân thô ráp ma sát làm cô mẫn cảm run lên từng đợt.

Cô vươn tay ôm Giản Đông Dục, hai chân nâng cao quấn chặt lấy anh, ma sát với bắp thịt căng đầy của anh tiết ra chất lỏng dinh dính. Hạ thân ướt sũng chống đỡ bộ phận cứng rắn của anh.

Giản Đông Dục chống hai tay, đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

Anh từ từ đi vào, ma sát với cô tạo ra khoái cảm khó nói nên lời, đùi chân mảy cô giãn ra, anh mới không hề do dự đâm thẳng vào nơi sâu nhất.

Trình Nam rên rỉ hét lên, hít vào một hơi thật sâu.

“Đau à?” Anh đau lòng dừng lại, bản thân kiềm chế đến mức trán đổ đầy mồ hôi.

Khuôn mặt Trình Nam ửng hồng mê người, nhẹ nhàng lắc đầu, hai tay mềm mại ôm lấy anh, kẹp anh càng chặt:” Anh, tuyệt quá.”

Đôi mắt của Giản Đông Dục tối xuống, nắm chặt thắt lưng của cô, bắt đầu va chạm không ngừng. Thắt lưng rắn chắc của anh tràn trề sức lực, ra sức làm cho cô lên tận mây xanh vô số lần.

Hai người thở hổn hển, vuốt ve thân thể nóng bỏng của đối phương.

Anh ôm cô, ngậm chặt cánh môi mịn màng của cô thấp giọng nỉ non:” Tiểu Nam, anh sẽ đối xử tốt với em.”

Lời nói ở trên giường của đàn ông là không thể tin, nhưng Trình Nam lại tin tưởng lời này của anh là thật lòng. Tình yêu của Giản Đông Dục dành cho cô giấu rất sâu, nhưng chỉ cần một ánh mắt hay một động tác, bọn họ đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Đàn ông có nội tâm kín đáo như vậy, yêu cũng rất khó hiểu, một khi bị phản bội sẽ đem tất cả yêu thương đổ lảy thù hận.

Anh yêu nhiều bao nhiêu, thì sẽ hận bấy nhiêu.

Cho nên khi vụ bê bối của Giản Tang Du đã được làm sáng tỏ. Giản Đông Dục không chỉ biết rõ chuyện của Trình Nam và Hà Tịch Tranh, còn biết Trình Nam là em gái của Trình Doanh. Trong chớp mắt anh cảm thấy cả thế giới đều sụp đổ.

Nhưng điều làm anh khó chấp nhận nhất là Trình Nam lại không hề quay đầu ra đi cùng Hà Tịch Tranh.

Trong khoảnh khắc kia anh cảm thấy buồn cười nhất là mình. Em gái hiền lành bị ức hiếp xúc phạm, mà mình thì sao? Một người đàn ông chân chính lại bị một cô gái trêu đùa xoay tròn, mà anh lại ngây thơ cho rằng đó là tình yêu?

89. Chương 89: Ngoại Truyện Nhỏ

Hôm đó Mạch Nha và Trần Úc dẫn nhóc con đi khám bác sĩ, bất ngờ gặp được Diệc Nam.

Diệc Nam đang ở hành lang hút thuốc lá, tấm lưng rộng rắn chắc, dáng vẻ cao to đứng trong đám đông rất chói mắt. Mạch Nha lập tức nghiêm mặt, nắm lấy tay Trần Úc thật chặt: “Phải cách xa cậu ta một chút.”

Trần Úc khó hiểu trơ mắt nhìn Mạch Nha: “Sao anh lại để ý như vậy, Diệc Nam và em là bạn bè.”

Mạch Nha nghe được hai chữ bạn bè thì sắc mặt càng khó coi hơn, khịt mũi coi thường: “Bạn bè mà tặng em túi xách, còn đi dạo phố với em.”

Trần Úc vừa định phản bác thì cậu nhóc trong lòng lại bi bô học theo mẹ nói: “Nhỏ mọn.”

Mạch Nha ai oán nhìn con trai của mình: “Thằng oắt con.”

“Oắt con.” Con trai cứng lại lộ ra hàm răng sữa trắng nõn, cười rất vui vẻ.

Mạch Nha bỗng chốc bị con trai chọc cười, đưa tay ôm con sang, một tay nắm lấy tay bà xã mình bước đến.

Diệc Nam cũng nghe thấy tiếng cười giòn giã của trẻ con, quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy một nhà ba người, không khỏi bật cười: “Trùng hợp vậy.”

Trần Úc mỉm cười chào hỏi với anh, lại bị Mạch Nha nghiêng người nửa ngăn lại phía sau. Diệc Nam nhìn tư thế của Mạch Nha chỉ mỉm cười không nói.

Trần Úc cảm thấy không biết phải làm sao, Mạch Nha đề phòng liếc nhìn Diệc Nam: “Sao cậu lại ở đây?” Tầng nay là phụ khoa và nhi khoa, tên này là một người đàn ông to lớn đứng ở đây không hài hòa chút nào.

Diệc Nam rất có phong độ, ánh mắt di chuyển đến con trai bé nhỏ trong ngực Mạch Nha. Ánh mắt Diệc Nam dịu dàng giơ tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn láng mịn của cậu bé, khẽ giọng dỗ dành: “Nhóc cưng, cho chú ôm cái được không?”

“Con tôi sợ người lạ, chỉ thân với tôi thôi.”

Mạch Nha đắc ý nhướn mày rậm, nào ngờ vừa dứt lời, con trai trong ngực lại rất không nể mặt vươn hai tay ra, hướng về phía Diệc Nam cười lên: “Ôm nào.”

Nụ cười trên mặt Mạch Nha sượng lại, khi nhìn con trai cũng mang theo vài phần uất ức, có cần phải không giữ mặt mũi cho ba mà ỷ thế không.

Diệc Nam cẩn thận ôm cậu bé, cúi đầu hôn một cái lên gương mặt nhóc con. Mạch Nha lập tức lên tiếng ngăn cản: “Đừng hôn nữa, rất mất vệ sinh.”

Trần Úc lúng túng kéo Mạch Nha, bản thân chỉ biết im lặng với tính khí trẻ con hẹp hòi này của ông xã mình.

Diệc Nam cũng lắc đầu hết biết, chẳng thấy ngượng ngùng chút nào. Lúc này nhóc con lại lần nữa phá hủy hình tượng của ba nó, đôi tay bé nhỏ chủ động vươn đến ôm hôn Diệc Nam một cái: “Chú đẹp trai.”

Mạch Nha chán nản sầm mặt, thằng nhóc này sao lại không biết phối hợp với ba mà ỷ gì hết...

Mạch Nha bên này còn đang hờn dỗi, thì có một bóng dáng nhỏ nhắn đi ra khỏi phòng khám của bác sĩ, Mạch Nha và Trần Úc quay đầu nhìn lại, nụ cười trên mặt cũng đông cứng.

Diệp Ân thấy bọn họ cũng hơi sững sờ, cũng là Diệc Nam thoát nhìn rất tự nhiên, anh đưa con trả lại cho Mạch Nha, đi đến đưa tay đỡ lấy cô, thuận tay cầm lấy túi của cô: “Sao rồi?”

Diệp Ân mím môi cười hơi ngượng ngùng: “46 ngày rồi.”

Trên mặt Diệc Nam nở rộ nụ cười, đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Cám ơn.”

Diệp Ân ngẩng đầu nhìn Trần Úc, bên gò má hơi ửng đỏ: “Úc, sau này có lẽ phải nhờ cô chỉ thêm về kiến thức trong thời gian mang thai rồi.”

Trần Úc kinh ngạc tròn to mắt, liếc nhìn Diệc Nam bên cạnh: “Anh, không đành lòng gì hết, cũng chưa cầu hôn lại làm cho người ta có thai.”

Diệc Nam yêu thương nhìn Diệp Ân, không trả lời, cũng là Diệp Ân ngại ngùng khẽ nói lẩm bẩm: “... Nhưng thật ra là tôi cầu hôn anh ấy.”

Trần Úc: “...”

Mạch Nha: “...”

Lúc tạm biệt, Diệc Nam nắm tay Diệp Ân bước qua Mạch Nha và Trần Úc. Về mặt Diệc Nam vẫn bình tĩnh không có quá nhiều phản ứng, Diệp Ân nhìn hồi lâu mới khẽ hỏi ra lời: “Anh không hề để ý chút nào sao?”

“Để ý cái gì?” Đôi mắt đen láy của Diệc Nam chăm chú nhìn người phụ nữ bên cạnh, khóe miệng nở nụ cười mang theo sự đắc chí hài lòng, “Lần đầu tiên gặp mặt anh đã xác định em nhất định là của anh. Anh cũng không làm chuyện không nắm chắc.”

Bên này Trần Úc cũng có chút không yên lòng, Mạch Nha cúi đầu nhìn cô, đưa tay lên giữ lấy ót cô.

Trần Úc ngược gương mặt trắng nõn lên mơ màng nhìn anh. Màu má Mạch Nha hơi tối xuống, cúi đầu hôn lên môi cô: “Đến bây giờ anh vẫn còn ghen việc em và Bạc Diệc Nam, nhưng anh chúc phúc cho Diệp Ân và cậu ta. Điều này còn không hiểu sao? Em ở trong lòng anh mới là đặc biệt nhất... Cô bé ngốc.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-mau-am>